

Giới thiệu Tàn Bạo Khốc Nương Tử

Truyện Tàn Bạo Khốc Nương Tử của Thượng Quan Sở Sở là truyện xuyên không với nội dung hấp dẫn và tình huống bất ngờ kèm theo những màn võ thuật đẹp mắt.

Bạch Mạn Điệp chính là một tiểu thư chân chính, cầm nghệ, tú hoa, phác điệp. Đến ngày kết hôn tân nương là Bạch Mạn Điệp sao? Không sai, nàng chính là tên Bạch Mạn Điệp, bất quá Bạch Mạn Điệp này không phải Bạch Mạn Điệp kia. Nam tử một thân hi phục đồ thẩm, chứng tỏ thân phận tân lang. Đúng vậy, hắn chính là một nhân vật khác trong hôn lễ hôm nay – Đông Phương Vũ. Nhưng khi đến giờ động phòng chàng lại bỏ trốn cùng với người con gái khác.

Nàng sẽ làm gì tiếp theo khi biết được điều đó. Mời các bạn theo dõi để biết kết thúc câu chuyện như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không trong truyền thuyết.

Điệp trúc – một cái tên rất ưu nhã, nằm tọa trong một viện tử u tĩnh cổ xưa.

Nơi này ban đầu không phải gọi là Điệp Trúc, mà gọi là Bạch phủ. Bạch phủ, là phủ đệ của một vị thương nhân họ Bạch. Bỗng đến một ngày, Bạch phủ lại biến thành Điệp trúc. Không ai biết tại sao, thậm chí cũng không muốn biết. Điệp trúc, một nơi không ai thèm chú ý tới. Mà chủ nhân của nó, càng không để tâm.

Bạch Mạn Điệp chính là một tiểu thư chân chính, cầm nghệ, tú hoa, phác điệp. Giọng nói dịu dàng thanh thanh, ba bước không ra khỏi khuê phòng. Bất luận nàng có thật sự như thế hay không, chỉ ít trong mắt mọi người, nàng chính là một nữ tử yếu đuối.

Nàng phải thành thân, gả cho một nam nhân nàng không quen không biết. Nàng cùng nam nhân kia có hôn ước, là hôn sự khi phụ mẫu còn sinh thời đã đặt ra. Mấy năm trước, khi nàng mười tám tuổi, vốn dĩ đã phải gả đi rồi. Thế nhưng nhà trai vẫn không thấy động tĩnh gì cả, nghe nói là do tân lang mất tích. Năm ngoái, nhà trai đã có ý định nguyền rủa. Thế nhưng năm đó, phụ thân nàng qua đời, nàng phát thệ muốn chịu tang ba năm.

Nàng muốn chờ, thế nhưng nhà trai không chờ được nữa. Mẹ chồng tương lai của nàng bệnh nặng, nàng phải gả đi để xung hi. Nhà trai là võ lâm thế gia, mà nàng chỉ là một thiếu nữ tử không còn chỗ dựa, chỉ còn nhờ sản nghiệp tổ tiên để sống qua ngày. Cho đến bây giờ, nàng rốt cuộc vẫn không hiểu được, phụ thân là một thương nhân, sao lại cùng võ lâm thế gia thiết lập quan hệ, tuy rằng nàng cũng không phản cảm chuyện này. Bấy luận nàng có hiểu hay không, nàng đều phải gả. Nàng có thể chọn cách không gả đi, có thể đào hôn. Nhưng nàng không muốn, trước lúc mẫu thân tạ thế, nàng đã hứa sẽ là sẽ thành thân, nên nhất định phải gả. Trước khi phụ thân qua đời, cũng muốn nàng thực hiện lời hứa. Nàng không muốn gả, nhưng vì định ước với phụ mẫu, đành phải xuất giá.

“Tiểu thư, thật sự phải gả cho Đông Phương Vũ?” Một giọng nói thanh thúy vang lên, mang theo vài phần bất mãn.

“Không phải chỉ là thành thân thôi sao, không quan trọng, gả cho ai mà không được? Huống hồ, ta cũng đã hứa với phụ mẫu, nhất định gả cho hắn.” Bạch Mạn Điệp trả lời một cách vân đạm phong khinh, tựa hồ mọi chuyện đều không liên quan tới nàng.

“Tiểu thư, ngài không phải nói ngoại trừ Sáo Ngọc công tử, không ai xứng với ngài cả sao?”

Nhà hoàn Lưu Ly sốt ruột, suýt chút nhảy dựng lên.

“Thế nhưng ta căn bản chưa từng gặp qua khuôn mặt thật của Sáo Ngọc công tử, ta không thể đợi được nữa, nên muốn xuất giá.” Bạch Mạn Điệp cúi đầu thêu hoa, trả lời càng lúc càng hờ hững.

“Tiểu thư.” Lưu Ly rất không cam tâm, tiểu thư là một nữ tử kinh tài tuyệt đỉnh, tại sao phải gả cho cái tên lạnh như băng đó chứ.

“Đừng nói nữa, chuyện ta đã quyết sẽ không bao giờ thay đổi.” Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú. Không thể nói là khuynh thành, cũng lắm là thường thường bậc trung. Mà trên mặt lộ ra một vẻ đạm mạc, còn mang theo vài phần hoạt bát, không phải nữ tử nào cũng có được. Nàng không phải một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân, cũng là một nữ tử có sức hấp dẫn. Nàng nhìn Lưu Ly, cười nhạt một cái, “Đông Phương công tử ghét nữ nhân mọi người đều biết, thế nên ta mới gả cho hắn.”

“Tại sao?” Lưu Ly hét ầm lên, nàng nói tiểu thư thật sự đầu óc có vấn đề rồi.

“Bởi vì hắn ghét nữ nhân, nên sẽ tùy tiện đem ta quăng sang một bên, ta căn bản không cần sợ hắn sẽ quấy rầy ta.” Bạch Mạn Điệp cúi đầu thêu hoa, không thèm để ý đến Lưu Ly đang giận đến muốn nhảy lầu.

“Tiểu thư a, ngài thật sự muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại sao?”

“Có gì không được?”

“Nhưng mà, tiểu thư, ngài đừng đùa nữa mà.”

Trong mắt Luru Ly, tiểu thư nhà nàng nói thông minh lanh lợi, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, từ sảnh đường xuống phòng bếp. Có thể xứng đôi với nàng, nhất định phải là nam nhân ưu tú nhất thế gian, thế nhưng tiểu thư tại sao phải gả cho cái tên cả cười cũng không biết cười kia chứ?”

“Ta không nói đùa.”

“Tiểu thư, em đã điều tra rồi, Đông Phương Vũ căn bản không muốn lấy ngài. Là lão phu nhân giả bệnh dọa hấn, hấn mới miễn cưỡng chấp nhận. Hấn nếu không muốn lấy ngài, ngài hà tất phải lấy hấn?”

Bạch Mạn Điệp cười thâm, khác xa vẻ đăm mực ban đầu.

“Ta biết, nguyên nhân cũng chính vì vậy, ta mới nhanh chóng muốn gả cho hấn. Hấn vốn không thích nữ nhân, vừa bị ép buộc phải lấy ta, nhất định đối với ta sinh lòng khó chịu. Hấn tuyệt đối sẽ không đối tốt với ta, nói không chừng sau khi lão phu nhân qua đời, hấn lập tức hưu ta, như vậy không phải ta đã đạt thành tâm nguyện.” Không những thực hiện được lời hứa với phụ mẫu mà còn đối được tự do, Bạch Mạn Điệp thật sự rất quý quyết.

“Tiểu thư, em biết ngài không giống như nữ nhân khác, thế nhưng ngài không cần hạ nhục bản thân như vậy a. Ngài không sợ thiên hạ đồn nhảm sao?”

“Muốn nói sao tùy họ.” Nàng vẫn thản nhiên như cũ, không thêm quan tâm.

“Tiểu thư, rất khó nghe đó.”

“Tùy họ, tiểu thư người lỗ tai không được tốt.” Luru Ly rất không thích nàng bày ra bộ dạng bỏ mặc tất cả, thế nhưng đây là chung thân đại sự của nàng a.

“Được rồi, ngài thích sao làm vậy, tên nam nhân kia mà dám khi dễ tiểu thư, em nhất định giết hấn.” Luru Ly lạnh như băng nói.

Nàng không phải đang nói lung tung, giết người, Luru Ly yêu điều đích xác có thể giết người.

Tính tình tiểu thư thế nàng Luru Ly nàng rất rõ, so với trâu còn bướng bỉnh hơn, đời nào thay đổi chủ ý? Được, vậy thì gả đi! Luru Ly không phải của hồi môn, cũng không phải tân nương tử, gấp gáp cái gì a.

Đông Phương Vũ không phải khó nhìn, phải nói là một nam rất tuấn mỹ. Mấy tên nhảm chán còn phong hấn danh hào đệ tứ mỹ nam. Cho dù võ công hấn không được tốt lắm, nhưng có diện mạo cùng gia thế làm chỗ dựa, nữ nhân đổ vì hấn thật sự rất nhiều. Thế nhưng hấn ghét nữ nhân, ghét đến nỗi ai đụng tới y phục của hấn, hấn sẽ đánh nàng một chưởng. Cho dù có là nữ nhân đẹp như thiên tiên, hấn cũng không thương tiếc. Trên dưới võ lâm đều nói hấn là ngoại tộc, thậm chí không ít người suy đoán hấn rằng hấn đoạn tụ. Hấn lấy lão bà, quả nhiên là quái sự.

Một tháng sau, thăm dò trải dài mười dặm, thủ phủ Hồ Châu kiểm một trong võ lâm bát đại thế gia rước dâu. Ngay lúc kiệu hoa chậm rãi thẳng hướng Đông Phương gia, bỗng nghe tân nương hét lên một tiếng chói tai. Hi nương vội vàng kéo màng ra, tân nương sớm đã giật hi khăn xuống, nhìn nàng mỉm cười. Hi nương lập tức nhìn thấy hi khăn, vội nói, “Không thể bỏ không thể bỏ, mau đội lên.”

Tân nương miễn cưỡng đội lại hi khăn, đợi hi nương buông màng, lập tức đem hi khăn ném qua một bên, dùng sức nhéo mình một cái. Lát sau, lại phát ra tiếng thở dài, “Lão Thiên của ta à, thực sự đã đối thân thể rồi. Đám người kia thật sự là cầm thú, ta hoài nghi bản thân mình chính là con nuôi.” Lòng mảy tân nương nhủ lại, “Bà nó, ta bị gạt rồi, sao trước đó không nói ta biết cái thân thể này phải thành thân chứ? Có nãi nãi ta năm nay mới 22 tuổi, sao lại phải nhảy vào phân mộ hôn nhân? Nói cái gì làm tên hôn nhân vương bát đần nào đó thích ta rồi thì ta có thể quay trở lại, hôm nay bị buộc kết hôn, không thể về thì làm sao bây giờ? Thật sự là phiền phức quá mà. Khoan đã, ta hiện giờ là ai a? Nếu gả cho người khác mà còn dây dưa với tên Đông Phương kia thì chẳng phải là hồng hạnh xuất tường, chuyện này ở cổ đại chách chấn sẽ bị ngăm lỏng heo.”

Nghĩ tới đây, Bạch Mạn Điệp không chút khách khí kéo màng ra, cao giọng nói, “Hi nương, ta gả cho ai vậy?”

Hi nương một tay che miệng nàng lại, “Tiểu thư, đừng nói bậy. Người người lấy chính là công tử Đông Phương gia – thủ phủ Hồ Châu – Đông Phương Vũ, chẳng lẽ người không biết sao?”

Bạch Mạn Điệp đột nhiên nhớ lại lời bà ngoại nói, “Mạn Điệp, thân thể này cũng gọi Mạn Điệp, nam tử kia tên Đông Phương Vũ, nếu con có thể làm hấn yêu con thì có thể trở về, còn có một cuộc sống mỹ mãn. Đi đi, cả nhà sẽ giúp đỡ con.” Vừa nói liền làm, ngay lúc nàng còn chưa kịp chuẩn bị, tình huống trước mắt đã là xuyên qua.

“Không có gì.” Bạch Mạn Điệp buông màng, lách lách ngón tay, chép miệng thì thào “Đông Phương Vũ, người chờ đó, bản cô nương tới đây. Nhất định phải khiến người thân hồn điên đảo, sau đó một cước đá bay người, trở về hiện đại tìm bà ngoại báo cáo kết quả công tác.”

Tân nương là Bạch Mạn Điệp sao? Không sai, nàng chính là tên Bạch Mạn Điệp, bất quá Bạch Mạn Điệp này không phải Bạch Mạn Điệp kia.

Nàng đến từ thế kỷ 21 năm 2008, năm nay vừa 22 tuổi. Hiện tại đang làm huấn luyện viên cho một trường dạy võ thuật. Đừng xem thường nàng tuổi trẻ, thật sự là gia học sâu xa, võ công tương đối khá. Cha mẹ, ông bà đều là huấn luyện viên võ thuật, võ công đương nhiên không tệ. Ngay từ khi Bạch Mạn Điệp bước đi bước đầu tiên thì đã có võ công rồi, từ lúc vào mẫu giáo, vẫn là trường học bá vương, nhưng thành tích học tập luôn rồi tinh rồi mù. May

mấn cha mẹ nàng đều là võ sĩ, không bức nàng vào đại học, chỉ muốn nàng học đủ loại võ công. Năm 19 tuổi, miễn cưỡng cũng tốt nghiệp xong trung học, bắt đầu kiếp sống huấn luyện viên. Bạch Mạn Điệp võ công lợi hại, tính tình đương nhiên táo bạo, ai làm nàng mất hứng, không tàn phế toàn thân cũng nửa thân tàn phế. Mang danh ác nữ kiêm đại tỷ, đến năm 22 tuổi vẫn không có người tới cầu hôn, luyện ái là cảm giác gì nàng căn bản không biết. Nàng vẫn không gấp gáp, có lấy được chồng hay không không thành vấn đề. Ai nói con gái nhất thiết phải lập gia đình? Nàng chính là thích làm chuyện ngược đời.

Các cô gái khác khi được 22 tuổi đều bắt đầu có bạn trai, mà nàng một chút động tĩnh cũng không có. Bạch mẩu bắt đầu đứng ngồi không yên, nước mắt nước mũi ròng ròng khuyên nhủ n lần, nữ nhi trực tiếp xua đuổi. Bà ngoại Bạch Mạn Điệp là nhà nghiên cứu linh hồn, theo lời nàng thì chính là thần côn. Bạch mẩu sau nhiều lần khuyên can không được, bắt đầu hoài nghi nữ nhi mình có phải không bình thường, vì vậy lập tức chạy về nhà mẹ đẻ tìm lão nương kêu khổ. Thần côn lão nương không đành tâm thấy nữ nhi khổ sở, lén lút xem qua số mệnh cho Bạch Mạn Điệp. Kết quả phát hiện Bạch Mạn Điệp cùng một vị nam tử tiền duyên chưa dứt, nếu không chặt đứt đoạn duyên này, đời này kiếp này cũng không nên duyên phận. Bà tìm vài đồng đạo, quyết tâm đem cháu ngoại tới bên cạnh nam nhân đó, kết thúc tiền duyên. Xuyên không không phải chuyện dễ dàng như vậy, nhất là để linh hồn xuyên qua, nếu như từ trường hai thân thể không phù hợp, tùy thời có thể xuất ra. Tìm đến niên đại của vị nam tử kia, cư nhiên không có nữ nhân nào cùng từ trường với Bạch Mạn Điệp. Đương lúc tuyệt vọng, vô tình phát hiện một thời không vô danh. Ở thời không đó, không những có nam tử kia, còn có nữ tử cùng từ trường với nàng. Nữ tử đó lại trùng hợp tên Bạch Mạn Điệp, hai người tính cách, dung mạo hoàn toàn tương tự. Việc này không thể chậm trễ, cả nhà không ai để ý tới Bạch Mạn Điệp có đồng ý hay không, đem linh hồn nàng đưa về cổ đại. Còn vị Bạch Mạn Điệp tiểu thư chân chính kia, không còn cách nào khác ngoài việc đưa nàng tới hiện đại hưởng thụ mấy ngày.

Bạch Mạn Điệp là một nữ nhân hào sảng, luôn ghét mấy thứ phồn văn nho lễ, thế nhưng hôm nay phải cố gắng kiềm chế tính tình, ngoan ngoãn bái đường. Nàng máy móc xoay tới xoay lui, còn vị trọng phụ kia vẻ mặt lãnh khốc như băng, nếu nói hẳn là tuyệt chôn vùi ở nam cực mấy vạn năm cũng tuyệt đối không có ai nghi ngờ.

Bái đường xong, Bạch Mạn Điệp bị đem đặt ở tân phòng, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thảm thảm. Rốt cuộc, nàng cũng chịu không nổi mà giật hi khăn xuống, đem mũ phượng công kênh vứt sang một bên, thuận tiện đá cho mấy cái, “Chết tiệt, gả cho ai a, muốn lấy ta hẳn còn chưa đủ tư cách.”

Nàng bị xem như con rối loay hoay cả ngày, bao tử nàng sớm đã “vườn không nhà trống”. Còn tiếp tục như vậy, nàng có thể tới địa phủ đưa tin. Nàng liếc mắt nhìn mấy món quả khô bánh ngọt trên bàn, không khách khí ăn sạch, thậm chí còn đổ vài chung rượu vào miệng.

Nàng vừa bóc điểm tâm bỏ vào trong miệng, vừa chép chép miệng mắng, “Bà nó, xem bản tiểu thư là không khí à? Ngồi suốt buổi tối, cả nước lạnh cũng không cho ta uống. Muốn mưu sát ta à? Cái quy củ quái quỷ này đúng là ngược đãi phụ nữ mà.”

Đã là nửa đêm, một chút động tĩnh cũng không có, Bạch Mạn Điệp thật sự vô cùng khổ sở. Đêm tân hôn trọng phụ cố tình bỏ mặc nàng, nàng cũng không phải hạng dễ bị khi dễ, đóng cửa lại chuẩn bị ngủ, để cái tên Đông Phương Vũ gì đó đi gặp quý đi. Nếu không phải hoàn thành “nhiệm vụ” bà ngoại đã giao, nàng chách chấn bỏ mặc hẳn.

Bạch Mạn Điệp ngáp một cái, bắt đầu cởi quần áo, cởi bỏ y phục đồ thẩm, tới lúc muốn cởi thất lưng ra, nàng bắt đầu hoảng sợ. Thứ nàng sờ thấy không phải đai lưng mà là một thanh kim khí lạnh lẽo. Một thanh kiếm ánh lên màu vàng rực rỡ, đang quán lấy hông nàng, chuôi kiếm là một vòng khuyên vàng tinh tế. Bạch Mạn Điệp hiểu kỳ luôn tay vào eo phải nắm lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng kéo ra, một nhuyến kiếm lập tức xuất hiện trên tay nàng. Nàng lấy tay nhẹ nhàng búng lên thân kiếm một cái, nói thầm, “Oa, là vàng ròng sao? Phát tài rồi.” Thế nhưng Bạch Mạn Điệp xuất giá thì đem theo kiếm làm gì? Mưu sát thân phụ?

Kim kiếm ước chừng khoảng hai thước, giống như một thanh kiếm bình thường, ở trên chuôi kiếm còn khách ai chữ “Vô Ảnh”. Bạch Mạn Điệp lay động cổ tay, múa vài cái, không khỏi lộ ra nét tươi cười, “Thực sự là hảo kiếm a.” Không biết thế nào lại ở trên tay Bạch Mạn Điệp, lẽ nàng nàng cũng là giang hồ nữ tử? Điều tại bà ngoại, muốn nàng xuyên không mà trước khi xuyên cái gì cũng không có điều tra, chỉ biết thân thể này tên Bạch Mạn Điệp, 20 cái xuân xanh, là một tiểu thư gia đạo sa sút. Bên cạnh có một nha hoàn tên gọi Lư Ly, không còn thân nhân nào nữa.

Lư Ly? Lư Ly? Đi đâu rồi, nàng không phải của hồi môn sao?

Bạch Mạn Điệp đem kim kiếm quán lại bên hông.

“Tiểu thư.” Một giọng nói thanh thúy vang lên, Bạch Mạn Điệp chỉ thấy trước mắt là một vị nữ tử. Người này thanh tú xinh đẹp, nhất là đôi mắt to tròn, linh động hoạt bát.

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Bạch Mạn Điệp không phải ngu ngốc, có thể gọi nàng thân thiết như vậy, chỉ có thể là Lư Ly.

Nàng xoay lại tròn mắt, “Làm gì? Nháo tân phòng à?” Thật sự không đúng lúc chút nào, Bạch Mạn Điệp cũng đã quên mất nàng là từ cửa sổ nhảy vào.

Lư Ly ủy khuất le lưỡi, “Tiểu thư, sao ngài lại giận dữ chứ?”

“Nếu trọng phụ ta vào thì tính sao đây?”

Lư Ly cười nói, “Tiểu thư yên tâm, em vừa thấy cô gia ở thư phòng, cho nên mới dám vào đây.” Nàng còn rất cao hứng, không thấy tiểu thư nhà mình đang bị ngược đãi sao?

“Ra ngoài, ta muốn ngủ.” Bạch Mạn Điệp nói xong bắt đầu rút trâm cài xuống.

Lưu Ly nói, “Tiểu thư, nhị tiểu thư bị Long Hồ bang bức hôn, mời ngài cùng tam tiểu thư giúp đỡ.” Nhị tiểu thư? Tam tiểu thư, Bạch Mạn Điệp có muội muội sao?

“A?” Long Hồ bang, nghe như môn phái giang hồ.

“Tiểu thư không cần kỳ quái, nhị tiểu thư dùng bỏ câu đùa tin nói, ngài mấy ngày trước mới tiêu diệt Thiên Lang trại nên thụ thương, hiện giờ không còn sức lực phản kháng nữa.” Tiêu diệt Thiên Lang trại? Bạch Mạn Điệp hai tròng mắt suýt nữa rớt xuống. Thiên Lang trại vừa nghe đã biết là bọn đạo tặc, một nữ tử làm sao lại tiêu diệt hết?

“Người của Thiên Lang trại sao rồi?” Bạch Mạn Điệp nhìn không được hiểu kỳ hỏi.

“Bao gồm cả đại trại chủ Huyết Lang, trên dưới một trăm bốn mươi hai người toàn bộ bị nhị tiểu thư giết sạch. Việc này toàn bộ người trên giang hồ đều biết, càng thêm e sợ nhị tiểu thư.”

Trông mặt Bạch Mạn Điệp suýt chút nữa rớt xuống đất, võ công của nàng tuy rằng lợi hại nhưng quá lắm là mười mấy hai mươi. Còn nhị tiểu thư kia một lượt giết chết một trăm bốn mươi hai người, hơn nữa kẻ gọi Huyết Lang kia tựa hồ không phải hạng dễ chọc.

“Nhị tiểu thư là ai? Tam tiểu thư là ai? Tên gì?” Bạch Mạn Điệp đối với hai vị tiểu thư nàng vô cùng có hứng thú.

“Nhị tiểu thư tên Điệp Lăng Tương, giang hồ xưng là Thiên Diện Tu La. Tam tiểu thư tên Thủy Tịch Linh, giang hồ xưng là Độc Nương Tử.” Lưu Ly kỳ quái hỏi, “Tiểu thư, đầu óc ngài có vấn đề rồi a?” Lưu Ly sinh tâm nghi hoặc, tiểu thư thật là ngốc a.

Thiên Diện Tu La, Độc Nương Tử, vừa nghe biệt hiệu đã biết không phải dễ chơi rồi. Bạch Mạn Điệp đỏ mặt lạnh, nếu để hai vị kia biết nàng giả mạo đại tỷ của họ...

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, “Không có gì, ra ngoài trước đi, ta muốn ngủ.”

“Vâng.” Lưu Ly vừa trả lời, người đã sớm không còn đó nữa, nếu không phải thấy ngoài cửa sổ có một cái bóng hiện lên, Bạch Mạn Điệp nhất định cho rằng mình đang nằm mơ.

Nàng lần thứ hai rút ra kim kiếm, vuốt ve lần lần, “Bạch Mạn Điệp rốt cuộc có thân phận thế nào?” Có nha hoàn cùng hai vị muội muội lợi hại như vậy, nàng là người bình thường sao? Kỳ thực, ngay lúc nàng nhìn thấy kim kiếm, cũng đã nghĩ ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phu xướng phụ tùy, đồng thời bỏ trốn

Đây là gian thư phòng thập phần ưu nhã, trên giá sách bày đủ loại thư tịch, bên cạnh cửa sổ có đặt một cây đàn tranh, trước đàn tranh là lư hương đang tỏa ra mùi hương thơm ngát thấm động lòng người. Sau đàn tranh, có một bức mỹ nhân đồ thanh tú. Thân vận mười phần, nhưng chỉ thấy được một đôi mắt trong veo như nước, tất cả còn lại đều được giấu dưới chiếc khăn che mặt màu trắng kia. Đôi mắt to trong trẻo, những đường nét mỹ lệ, tất cả có thể khiến người ta mơ màng. Dưới tấm lụa trắng kia, rốt cuộc là dạng tuyệt thế giai nhân thế nào?

Ngoại trừ mỹ nhân đồ, còn có vài bức tranh thủy mặc, mỗi bức đều là ý cảnh cao nhã, đủ thấy người vẽ tranh tài nghệ phi phàm.

Một nam tử đang đứng trước bức mỹ nhân đồ, trong mắt toát lên vẻ ôn nhu vô hạn.

Nam tử một thân hi phục đồ thẩm, chứng tỏ thân phận tân lang. Đúng vậy, hắn chính là một nhân vật khác trong hôn lễ hôm nay – Đông Phương Vũ.

Từ nhỏ hắn chỉ biết phụ mẫu đã định việc hôn sự cho hắn, thế nhưng hắn chưa từng đề tâm đến việc này, mỗi lần phụ mẫu nhắc tới, hắn luôn né tránh. Thế nên cho đến bây giờ, hắn cũng không nhớ được tên vị nữ nhân kia. Buồn cười thật, hắn cư nhiên không biết mình lấy người nào. Nghe phụ mẫu nói, nàng là một nữ tử ôn nhu hiền huệ, mặc dù không có nhan sắc khuynh thành, nhưng cảm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, là kỳ nữ nhân gian hiếm thấy. Nàng tuy rằng gia đạo sa sút, nhưng vì có sản nghiệp không nhỏ nên có thể sánh duyên với hắn. Hắn cũng không ghét bỏ nữ tử kia, mà là nghĩ bản thân không xứng với nàng. Có thể, đến một ngày nào đó, hắn sẽ liên lụy nàng. Đẩy cửa sổ thư phòng ra, thấy trong sân phòng đang có một bóng dáng yếu ớt đứng ngồi không yên, có vẻ mất kiên nhẫn. Hắn cười khổ, bóng dáng kia, chính là nương tử hắn, đang chờ hắn sao? Đêm tân hôn, hắn lại qua đêm trong thư phòng, có thể tính là vũ nhục nàng không?

Hắn vốn dĩ không muốn lấy nàng, là Đông Phương phu nhân giả bệnh, ép hắn bái đường. Cuộc hôn nhân này tựa như một trò hề, từ đầu chí cuối, hắn chỉ giống như người ngoài cuộc.

“Công tử.” Một người toàn thân nhu mỹ khẽ gọi, khiến ánh mắt hắn dời ra phía cửa. Tức thời, ánh mắt ôn nhu ban nãy liền biến mất, còn lại chỉ là một

đôi mắt lạnh như băng, cùng với khuôn mặt băng lãnh.

“Chuyện gì?” Hấn mở miệng, trong giọng nói không có một chút ảm áp.

“Công tử không bồi phu nhân sao?” Người nói chính là một vị đại cô nương mỹ lệ, nàng vóc người là lướt đầy đặn, đôi mắt xéch lên toát ra thần vận, ngữ khí ôn nhu uyển chuyển hàm xúc. Nữ nhân thế này, bất luận là nam nhân nào nhìn thấy cũng sẽ động tâm. Nhưng Đông Phương Vũ nhìn nàng, chỉ thấy giống như một bức tượng điêu khắc. Diện vô biểu tình nói, “Không cần.”

“Công tử, đêm tân hôn của người cùng phu nhân, thật sự không cần sao? Ngọc Phượng cũng là nữ nhân, có thể hiểu được tâm tư phu nhân.” Nữ nhân gọi Ngọc Phượng nói, chậm rãi đi đến trước bức mỹ nhân đồ, thờ dài một tiếng, “Vẫn nhớ tới nàng sao?”

Đông Phương Vũ ngồi vào bàn, tiện tay cầm lấy một quyển sách, hoàn toàn xem nàng như không tồn tại.

Ngọc Phượng cười khổ, “Trên đời này, cũng chỉ có nàng xứng đôi với công tử.”

Hấn không nói lời nào.

Ngọc Phượng nhìn cái bóng đang nôn nóng nơi cửa sổ tân phòng, thần nhiên nói, “Công tử, đi đi, phu nhân đang chờ.”

Đông Phương Vũ buông quyển sách trên tay xuống, trầm thấp nói, “Thu thập đồ đạc, lập tức rời đi.” Rời đi? Không cần lão bà sao?

Ngọc Phượng cả kinh, “Công tử, người nói cái gì?”

“Xuất môn.” Hấn lạnh lùng lặp lại lần nữa.

Ngọc Phượng đột nhiên nở nụ cười, “Công tử muốn dẫn Ngọc Phượng trốn đi sao?”

Hấn ngừng đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua, Ngọc Phượng lập tức cầm miệng lại, cúi đầu ra ngoài. Vừa đi tới cửa, nàng lên nhìn Đông Phương Vũ một cái, rồi nhìn tới cái bóng phía tân phòng, không khỏi thương cảm cho vị tân nương tử bất hạnh kia.

Đông Phương Vũ cầm bút, trên giấy nhẹ nhàng múa vài nét.

Mà lúc này đây, tân nương tử vô duyên vô cớ bị buộc phải thành thân, tức Bạch Mạn Điệp đang nôn nóng đi qua đi lại. Nàng lo lắng không phải vì không đợi được trượng phu, mà lo lắng cho tương lai sắp tới của mình. Nàng là một nữ nhân không sợ trời không sợ đất, rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là lo lắng. Thân thể này tuy là hàng thật giá thật, nhưng linh hồn sớm đã đổi lâu rồi. Nếu để hai vị muội muội kia biết nàng là giả, nàng tùy thời có thể địa phủ báo danh. Chẳng lẽ tỏ ra ngu ngốc, tầm thường giả vờ như mất trí nhớ? Nàng đã từng nghĩ tới chạy trốn, nhưng lại nhớ tới ở cái chỗ quý này vẫn còn nhiệm vụ phải làm. Tên hôn đạn trượng phu đó bây giờ còn không mau hiện ra, rõ ràng là khi dễ nàng mà, nàng làm sao có thể khiến hấn yêu nàng chứ?

Sở trường của Bạch Mạn Điệp là đánh nhau, chứ mắng người khác. Cầm kỳ thi họa thứ gì cũng không biết, không biết nữ công là gì, nói đến trừ nghệ... Nàng ngoại trừ nướng thịt ra ngay cả trứng cũng không biết phải chiên thế nào. Hơn nữa, cái thân thể này cũng giống như ở hiện đại, tư sách chỉ thường thường bậc trung. Không tài không sách, đức hạnh càng không, nàng làm sao có thể giữ lấy tâm trượng phu bây giờ? Nàng bắt đầu hoài nghi bản thân mình cả đời cũng không thể hoàn thành cái nhiệm vụ “gian khổ” này.

Trước tiên hãy đem tên trượng phu cùng nhiệm vụ quẳng qua một bên, tương lai sắp tới nàng phải sống thế nào? Nàng là một nữ nhân thích tự do, mà nữ nhân cổ đại đều là ba bước không ra khỏi khuê môn, còn có rất nhiều cấm kỵ, bảo nàng chịu đựng thế nào đây? Nàng dám cam đoan, nếu để nàng ngày ngồi ở nhà, không quá ba ngày, nàng tuyệt đối quên bằng “nhiệm vụ” mà bỏ nhà trốn đi.

Nếu như nàng rời nhà, làm sao đối phó với tên trượng phu hôn đản đó?

Nền đồ đã sắp tàn, sách trời mờ mịt, Bạch Mạn Điệp nằm sấp trên bàn cả đêm cuối cùng cũng đuổi người, thay hi phục, tìm một bộ quần áo sạch sẽ mà thay. Đối với y phục cổ đại, nàng thật phần đau đầu. Phức tạp đến mức không thể phức tạp hơn, nàng nghiên cứu hồi lâu, miễn cưỡng mặc vào. Nàng bắt đầu có chút cảm thông cho cô gái nhập vào cơ thể nàng, vừa tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một niên đại xa lạ của một ngàn năm sau, không biết có bị hù chết hay không?

Bạch Mạn Điệp tới phía sau bình phong, lấy ít nước rửa mặt. Vừa buông khăn mặt xuống, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân. Xảy ra chuyện gì? Có người chết? Bạch Mạn Điệp bước ra ngoài, tiện tiện kéo một phó phụ (1) hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

(1) Phó phụ: (theo QT): vú già, người hầu già.

Phó phụ kia nói, “Thiếu gia mang theo Ngọc Phượng tiểu thư bỏ nhà đi rồi.” Phó phụ kia đương nhiên không biết nữ nhân mặc trước mắt chính là thiếu phu nhân, nếu bà biết, đánh chết bà cũng không dám nói như vậy.

Bỏ nhà trốn đi? Còn dẫn theo một nữ nhân, chẳng phải không coi Bạch Mạn Điệp nàng ra gì sao? Muốn nạp thiếp hay gì đó, nàng hoàn toàn không để tâm, thế nhưng bỏ trốn... Đả kích a.

“Ngọc Phượng là ai?”

Phó phụ liếc mắt nhìn nàng nói, “Cô nương mới tới đúng không, Ngọc Phượng chính là nữ nhân thiếu gia mang về, tuy rằng thiếu gia không nói gì nhưng

ai cũng biết nàng là hồng nhan tri kỷ của thiếu gia.” Phó phụ thờ dài, “Ai, thiếu phu nhân thật quá đáng thương mà, đem tâm hồn, thiếu gia cư nhiên cùng người ta bỏ trốn.”

Bạch Mạn Điệp buông phó phụ kia ra, chậm rãi trở vào trong phòng. Nàng tùy tiện cầm lấy thứ gì đập thứ đó, vừa đập vừa mắng, “Mẹ nó, muốn bỏ trốn sao không nói sớm một chút? Đợi bản tiểu thư gả cho người rồi mới trốn đi? Rõ ràng không phải khi dễ ta à?” Bạch Mạn Điệp cũng không quá khó chịu, chỉ là không cam tâm. Nàng đối với vị trượng phu chưa hề gặp mặt kia một chút hảo cảm cũng không có, thậm chí còn chán ghét, hắt bỏ trốn thì liên can gì tới nàng. Thế nhưng, hắt trong đêm tân hôn bỏ đi, thật sự là làm tổn thương lòng tự trọng của nàng. Từ nhỏ tới lớn, không ai dám xem thường nàng như vậy.

“Hôn đản, vương bát đản, người dám bỏ trốn, ta không dám trốn sao, ai sợ ai chứ? Bản cô nương ta thế, nhất định phải đem người trở về, khiến người khăng khăng nhất mực yêu ta. Về phần nữ nhân gọi Ngọc Phượng kia, để ả đi chết đi.” Để nàng và Đông Phương Vũ làm phu thê danh phù kỳ thực? Nàng không có dự tính đó. Đi tìm tên hôn đản kia chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, trở lại hiện đại. Thân cô bà ngoại quả nhiên biến thái, sao lại giao cho nàng một nhiệm vụ như vậy?

Xưa nay chưa có ai dám đoạt cái gì của nàng, lão công càng không được, cho dù chỉ là trên danh nghĩa cũng không, nàng không cam tâm a...

Bạch Mạn Điệp cấp tốc thu dọn đồ đạc, thừa dịp hỗn loạn mà nghênh ngang từ cửa trước rời đi. Nàng là tân thiếu phu nhân, chưa ai từng gặp qua nàng, chỉ cho rằng nàng là tân khách hay đại loại gì đó, đương nhiên cũng không ai ngăn cản.

Hai vị lão nhân Đông Phương gia sau khi biết nhi tử bỏ trốn đã vô cùng đau đầu, nhi tử còn chưa tìm trở về, lại nghe tin tân thiếu phu nhân mất tích ~~~ loại hôn lễ này, thực sự là xưa nay chưa từng xảy ra. Bọn họ bắt đầu hoài nghi, bức nhi tử thú thê rốt cuộc là đúng hay sai?

Biết con dâu tên Bạch Mạn Điệp, thế nhưng nàng dài ngắn thế nào? Chỉ khi nàng còn bé từng gặp qua vài lần, còn chuyện về nàng, tất cả đều là “nghe nói”. Nàng cao thấp thế nào, là hạt gai hay mỹ nữ cũng không ai biết. Còn nhà hoàn hôn môn Lư Ly của nàng, sớm đã không biết đi đâu. Nếu chạy trốn, đương nhiên sẽ không trở về Điệp trúc. Tân thiếu phu nhân này đi, tám phần mười sẽ không trở về, bọn họ làm sao tìm được? Lần này là dùng hôn ước bức nhi tử thú thê, bọn họ thế nào có thể bức nhi tử thành thân thêm lần nữa? Hơn nữa nhi tử đã bỏ trốn, khoảng chừng năm ba năm cũng chưa trở về. Nhi tử bất hiếu kia, một năm ở nhà nhiều lắm là một tháng, thật không biết hắt ra ngoài làm gì.

Trời ơi, chẳng lẽ lão Thiên muốn Đông Phương gia tuyệt hậu?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đi nhờ xe không phải chuyện tốt.

Bạch Mạn Điệp rời khỏi Đông Phương phủ, nhất thời cảm thấy trong lòng trống rỗng. Hai mươi hai năm, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác sợ hãi. Nàng là người hiện đại, đối với tất cả ở đây đều rất xa lạ. Nàng không biết mình đang ở đâu, thậm chí không biết đây là chỗ quý quái nào. Nghe bà ngoại nói, đây là một thời không vô danh, bối cảnh cùng với Đường triều không khác nhau lắm. Theo bà ngoại tính toán, đây chính là cùng thời với Trung Hoa Đường triều hay Tống triều, chỉ là bất đồng không gian mà thôi. Quá phức tạp, nàng căn bản không muốn nghĩ tới. Nàng vừa muốn đem tên trượng phu hôn đản kia trở về, lại không biết phải đi đâu tìm, cũng không thể gặp ai cũng hỏi, “Người có thấy Đông Phương Vũ ở đâu không?” Tên kia không phải mình tính, ai mà biết hắt chứ.

Nàng thờ thẩn đi dạo trên đường lớn, thường thức phong cảnh cổ đại. Bây giờ đang là sáng sớm, bạc trên người có thể nói là đủ dùng, nàng rất không khách khí tiêu sái bước vào một trà lâu, sau đó ăn chút điểm tâm. Bạch Mạn Điệp cũng là một kẻ hiếu kỳ, ngồi quan sát điểm tâm cổ đại đến nửa ngày. Không phải chỉ là điểm tâm sao? Hiện đại cổ đại không giống nhau. Bất quá, cổ đại bảo vệ môi trường tương đối tốt, không có chất chống phân hủy. Cuối cùng nàng cũng đem khối điểm tâm chường tai gai mắt kia nhét vào miệng, đang muốn uống trà, nhưng trà vừa đưa đến môi thì dừng lại. Nàng mơ hồ nghe sát vách đang có người đàm luận, chuyện khác thì nàng không quan tâm, thế nhưng đề tài với ba chữ “Đông Phương Vũ” kia đã thu hút nàng.

“Người thật sự gặp hắt sao?”

“Không hắt, sáng sớm hôm nay, ta thấy hắt đưa một vị cô nương đi về hướng bắc. Vừa nãy nghe mấy bát cô (1) nói, Đông Phương công tử đêm qua mang theo hồng nhan tri kỷ bỏ trốn, xem ra hồng nhan tri kỷ của hắt chính là vị cô nương kia rồi. Ngẫm lại Bạch gia tiểu thư quả thật đáng thương, vừa mới thành thân đã bị trượng phu ruồng bỏ, những ngày sau sẽ trải qua thế nào.”

(1) Bát cô: bà tám

Chén trà trong tay Bạch Mạn Điệp lúc này đã bị bóp nát, máu từ trên tay từng giọt từng giọt chảy xuống. Không ai được phép vũ nhục nàng như vậy, nàng muốn báo thù, nhất định phải báo thù.

“Đều nói Đông Phương công tử chán ghét nữ nhân, sao lại có hồng nhan tri kỷ.”

“Vị cô nương kia đẹp tựa thiên tiên hạ phàm, ghét nữ nhân e chỉ là cái có, thực tế là cùng cô nương kia...”

Bạch Mạn Điệp đến đây thì nghe không nổi nữa, “ba” một tiếng đập vỡ cái chén trên bàn, thô bạo vác bao hành lý lên vai, cấp tốc bay xuống lầu. Theo hướng bắc phải không? Được, vậy thì đuổi về hướng bắc.

“Ai, tiểu thư, ngài còn chưa trả tiền.” Điểm tiểu nhị đuổi theo xuống. Lúc này đương là lúc tâm tình Bạch Mạn Điệp khó chịu tới cực độ, ai dám chọc nàng chính là tự rước họa vào thân.

“Bản cô nương thích ăn cơm bá vương (2) thì sao.” Điểm tiểu nhị chỉ nghe thấy một câu, bóng người đã sớm mất dạng từ lâu.

(2) Ăn cơm bá vương: ăn quịt.

Bạch Mạn Điệp đi đâu đây? Đương nhiên là vội vàng vàng đuổi theo tướng công thân yêu của nàng. Tốt nhất đừng để nàng tìm được, bằng không nàng nhất định đánh hấn bán sống bán chết, để hấn không còn khi dễ được nàng.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu hối hận, thật sự rất hoài nghi mấy tên trong trà lâu kia nói có phải thật hay không. Theo phán đoán của nàng, Đông Phương Vũ có thể gấp rút lên đường, nhưng Ngọc Phượng kia thì không thể. Lấy sức chịu đựng của Bạch Mạn Điệp, chỉ cần đi nhanh hơn bước bộ là hấn sẽ đuổi kịp bọn họ. Mà nàng theo hướng bắc đi đã hơn 20km rồi, một cái bóng cũng không thấy. Không phải, đúng là có bóng người, bất quá đều là những kẻ đi một mình, hoặc là lão đầu hay tiểu hài tử, không phải tổ hợp một nam một nữ. Nàng không biết Đông Phương Vũ tròn méo thế nào, càng không biết Ngọc Phượng tiểu thư kia dài ngắn ra sao. Đầu mối duy nhất chính là biết bọn họ đi hai người, một đại nam nhân mang theo một đại cô nương yếu đuối. Nàng đã chạy được 20km, tốc độ đi nhanh còn hơn liều mạng. Điểm tâm sáng sớm cho vào bụng giờ đã tiêu hóa hết rồi. Nàng rõ ràng là thiếu kiến thức, tưởng rằng cô đại cùng hiện đại đều như nhau, nhà hàng mọc lên đầy đường, đương nhiên trên người không mang theo lương thực. Thế nên... bây giờ đã gần hai giờ chiều, bụng nàng hiện đang trống rỗng, cũng phải cố gắng kéo thân thể mỏi nhừ, nửa sống nửa chết mà “bò thật chậm” ở trên đường.

“Cái chỗ quý quái này, 20 dặm cư nhiên không có tiệm ăn, tức chết ta mà.” Nàng vừa đi vừa mắng, lộ ra vẻ thập phần mất kiên nhẫn. Ngày đầu xuyên qua vô duyên vô cớ bị gả đi, ngày thứ hai thì đói không chịu được, nàng đúng là xui tận mạng mà. Nàng không phải chưa từng xem qua tiểu thuyết xuyên không, nữ chính tất cả đều phong quang vô hạn, cảm ứng ngọc thực, còn kiểu thảm hại như nàng đúng là không thể tìm ra. Nàng từ nhỏ đã là dị loại, kể cả xuyên qua cũng khác người. Ai bảo nàng là kẻ có một không hai trên mặt đất, ở trên trời tuyệt đối không có Bạch Mạn Điệp như thế này? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng cũng thấy thoải mái hơn.

Mặt trời càng lúc càng lên cao, trên đường xuất hiện một vị phần y nữ tử đang “bò” từng bước chậm rãi. Trên vai vác một bao hành lý, bộ dạng vô cùng thê thảm. Nếu như trên người người có mang theo đồ ăn, trùng hợp đi ngang qua nơi này, rồi lại trùng hợp gặp vị nữ tử kia, còn không mau viện trợ một tí, Bạch Mạn Điệp dám cam đoan, sau này mà gặp lại nàng nhất định đánh người một trận.

Có câu “liều ám hoa minh hựu nhất thôn” (3), vì vậy, ngay khi Bạch Mạn Điệp đói đến tiền hung thiếp hậu bối (4), gần như tuyệt vọng thì...

(3) Liều ám hoa minh hựu nhất thôn:

+Nghĩa đen: Núi non trùng điệp, nước chảy quanh co, bản thân cứ tưởng trước mắt là không có đường, nhưng đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một thôn sơn nhỏ.

+Nghĩa bóng: Câu này đã trở thành thiên cổ danh ngôn, dùng để hình dung khi gặp trách trở đến mức tưởng chừng không vượt qua được, nhưng bỗng dưng lại có cách giải quyết được vấn đề.

(4) Tiền hung thiếp hậu bối: Chỉ một người đói đến cùng cực.

“Cô nương, có cần giúp đỡ gì không?” Một chiếc xe ngựa vô cùng xa hoa đi ngang qua nàng, một nam tử đẩy màn ra, nhô đầu ra khỏi xe, mỉm cười nhìn nàng. Nàng tuy rằng đã gả thành thê tử người ta, nhưng vẫn một thân cô nương trang phục, hơn nữa, nàng chính là cô nương danh phù kỳ thực.

Bạch Mạn Điệp lờm hẩn một cái, “Vô nghĩa, không thấy ta đang mệt muốn chết sao, đương nhiên cần giúp đỡ rồi.”

Nàng quan sát khuôn mặt nam tử trước mắt, một nam tử phải nói là tuấn mỹ. Ngũ quan đoan chính, trong hào sảng lộ ra văn nhã. Phong độ nhất nhất, anh khí tiêu sái. Bạch Mạn Điệp luôn đối với nam nhân không có gì gọi là hảo cảm, nhưng đối với kẻ trước mặt này lại có vài phần kính trọng. Thế nhưng, cái loại cảm giác đó cũng tồn tại không được bao lâu. Nghĩ đến tên hỗn đản Đông Phương Vũ, nàng lập tức thấy tên nam nhân trước mặt thật là đáng ghét, chói mắt quá. Ngay lúc nàng đang bị tên nam nhân nào đó làm cho tức giận đến mức muốn thẳng thiên này, dù có đem Phan An (5) tới trước mặt nàng, nàng liệu cũng thấy rằng hấn chói mắt? Cái này gọi là “hận quạ hận cả tổ”, mặc dù con quạ này với cái tổ chẳng có liên quan gì nhau. Được rồi, nàng thừa nhận, nàng chính là đem nam nhân trước mặt này làm kẻ chết thay.

(5) Phan An: Phan An sinh vào công nguyên năm 247 (Tam Quốc – Ngụy Chính Thủy năm thứ tám), mất vào công nguyên năm 300 (Tây Tấn – Vĩnh Khang nguyên niên), được coi là nam nhân tuấn tú nhất, bởi thế mới có câu “đẹp tựa Phan An.” Sử sách đề cập đến vẻ đẹp của Phan An chỉ nói tới 3 chữ “Mỹ tư nghi”. Thế thuyết tân ngữ ghi chép lại, mỗi lần Phan An dạo phố, bao giờ cũng có mỹ nữ đi theo. Có người tặng hoa, có người tặng trái cây. Mỗi lần về đến nhà, Phan An đều mang về đầy quả, đây cũng chính là nguồn gốc của điển cố “Ném quả đầy xe”.

Nam tử ưu nhã cười, “Tại hạ thấy cô nương đi đường gian khổ, rất muốn thỉnh cô nương cùng tại hạ đồng hành.” Hấn vừa nói vừa cười, “Nếu cô nương không sợ ta là người xấu.”

“Vô nghĩa.” Nàng xem xa phu như thứ không hề tồn tại, thô lỗ bò lên xe, bước vào trong. Tên nam nhân đang cười tùm tùm trước mặt này xem ra không phải người tốt, thậm chí có thể là hái hoa tặc. Thế nhưng nàng mặc kệ, nếu cứ tiếp tục thế này, không cần bà ngoại triệu hồi, nàng cũng có thể quay về

hiện đại. Đương nhiên, nàng chính là lấy thân phận quý hờn mà về. Bắt đầu từ khi nàng học võ đến giờ, chưa từng thua ai. Lấy thân thủ của nàng, không cần sợ đối phương, chỉ ít là nàng nghĩ như vậy.

“Cô nương đi đâu?” Nam tử một thân bạch sách trường sam, tay cầm chiếc phiến, càng thêm phiêu dật tuấn mỹ.

“Không biết, hiện giờ ta đang cần tìm hai người.” Nàng lười nhác trả lời, tròn mắt cứ đảo qua đảo lại, hiếu kì quan sát xe ngựa xa hoa này. Cuối cùng, ánh mắt nàng tập trung vào đĩa điểm tâm trên bàn. Nàng, đã đói lắm rồi.

“Ai?” Hắn cười hỏi, tựa hồ không thấy biểu hiện như sói đói của nàng.

“Không biết.”

“Cô nương vì sao muốn đuổi theo bọn họ?”

“Bởi vì...” Nàng đột nhiên ngừng đầu, hung hăng nói, “Tại sao ta phải nói cho người biết chứ? Chúng ta thân lắm sao?” Tên nam nhân này thật sự rất đáng ghét, rõ ràng biết nàng đói đến không chịu được mà còn nói nhảm với nàng.

“Không quen, xin hỏi phương danh cô nương là gì?” Người nào đó tiếp tục vô liêm sỉ hỏi, không quen còn hỏi làm gì?

“Bạch Mạn Điệp.” Nàng không thèm để tâm gì nữa, bóc lấy thức ăn trước mặt mà nhét vào bụng, thốt ra. Nàng tại sao lại nói tên thật cho hắn biết? Không biết cha mẹ chồng có tìm nàng hay không? Còn có nha hoàn Lưu Ly cùng hai vị muội muội vô cùng lợi hại kia nữa. Nàng đột nhiên thấy, ba chữ “Bạch Mạn Điệp” này không an toàn chút nào. Đều nói người trong giang hồ, thân bất do kỉ.

“Là nhũ danh của ta, Mạn Điệp là nhũ danh của ta.” Nàng cười hách hách, “Ta tên Bạch Ngâm, sau này cứ gọi như vậy.” Trước khi vào trung học, nàng đích thực là tên Bạch Ngâm. Về sau không biết cha mẹ uống lộn thuốc gì, sửa lại thành Bạch Mạn Điệp, Bạch Ngâm, bạc trắng, tên rất hay, vừa nghe đã thấy đại phú đại quý rồi. Trên thực tế, Bạch Mạn Điệp càng thích người ta gọi nàng Bạch Ngâm, Bạch Mạn Điệp – nàng không thích cái tên này.

“Bạch Mạn Điệp? Bạch Ngâm? Đều là tên hay.” Nam tử trước mặt vẫn cười tươi như cũ, “Bạch cô nương rất đói bụng sao?”

“Vô nghĩa, từ sáng tới giờ ta cả một giọt nước cũng không được uống, ai biết cái chỗ quái quỷ này không có tiệm... từ lâu? Hơn nữa ta lại không mang theo lương khô. Nếu không phải gặp người, ta đã phơi thây nơi hoang dã rồi.”

“Bạch cô nương nhà ở phương nào?” Hắn đang nhiều chuyện, hay là có ý đồ khác?

“Ta là người Bắc Kinh, bây giờ đang ở...” Bạch Mạn Điệp lần thứ hai ngừng đầu, “Tại sao ta phải nói cho người biết?”

“Ta nghĩ rằng cô nương nguyện ý nói.” Nàng có nói là nguyện ý sao?

Bạch Mạn Điệp vỗ vỗ tay, “Người hỏi xong rồi chứ, bây giờ tới lượt ta, người tên gì? Đang ở đâu? Tại sao lại giúp một cô nương không quen không biết như ta?”

“Tại hạ Phương Chấn Hiên, nhà ở Nam Lăng, Vạn Kiếm sơn trang.” Hắn nói xong cười cười nhìn Bạch Mạn Điệp.

Nàng ngay cả đây là triều đại gì cũng không biết, không biết Nam Lăng là chỗ nào, càng không biết Vạn Kiếm sơn trang làm ăn cái gì, cho nên...

”À, là vậy a.” Nàng rất tùy tiện, không thèm để tâm.

Phương Chấn Hiên tròn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc hỏi, “Cô nương không phải người trong giang hồ sao?” Người trong giang hồ ai lại không biết Phương Chấn Hiên hẳn? Không nghe danh Vạn Kiếm sơn trang?

“Ta có nói vậy sao?” Nàng hỏi ngược lại hắn.

“Nếu là một tiểu thư bình thường, không ai dám một mình xuất môn, lại càng không dám đi bộ hành tẩu. Hơn nữa, trên đường này thổ phi rất nhiều, nữ tử bình thường tuyệt đối không dám đi ngang qua. Tại hạ còn tưởng cô nương thân thủ bất phàm, là một hiệp nữ.” Hắn quan sát Bạch Mạn Điệp một chút, “Nhìn trang phục của cô nương cũng biểu thị là người trong giang hồ, chẳng lẽ không phải sao?” Một mình xuất môn bởi nàng muốn tìm người, còn đi bộ là vì nàng quên tìm phương tiện giao thông, dám đi qua nơi này là vì nàng không biết ở đây có cường đạo, mặc trang phục này là vì nàng thích màu hồng. Đông Phương gia cũng là võ lâm thế gia, chuẩn bị y phục cho nàng mang theo vài nét giống người trong giang hồ cũng không phải cái gì kì quái. Trong đồng quần áo lớn như vậy, nàng chọn cái này vì nó thoát nhìn tương đối dễ dàng hành động, chỉ là Bạch Mạn Điệp cho tới lúc này còn không biết mình rốt cuộc là giả cho ai.

Bạch Mạn Điệp tròn mắt, “Không phải người không giang hồ thì không thể đi nhờ xe sao?”

Phương Chấn Hiên lách đầu, “Không giấu gì cô nương, tại hạ chính là người trong giang hồ, nên mới tùy tiện hỏi vậy thôi, Bạch cô nương ngàn vạn lần đừng để tâm tới.” Tới phiên nàng để tâm sao? Nàng bây giờ vẫn muốn tiếp tục đi nhờ xe, nếu như để ý hẳn là phải cắt ngay rồi, đi nhờ xe thật sự không tốt chút nào a.

“Là vậy a.” Bạch Mạn Điệp nghiêng đầu, đột nhiên nói, “Vậy người có biết Thiên Diện Tu La không?” Không biết nhị muội mình là ai, dám một mình tiêu diệt Thiên Lang trại.

“Thiên Diện Tu La?” Phương Chấn Hiên rõ ràng là không tiêu hóa nổi.

“Đúng vậy, phải rồi, còn có Độc Nương Tử, người biết không?”

“Độc nương tử?” Phương Chấn Hiên đầu đỏ đầy mồ hôi lạnh, Bạch cô nương này thoát nhìn rất mơ hồ, thế nào lại đột nhiên nhắc tới hai nữ sát tinh đó? Chẳng lẽ có ý noi gương theo hai ả sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Vị hôn thê giả mạo

Trên giang hồ có ba nữ tuyệt đối không thể động vào, Thiên Diện Tu La, Độc Nương Tử chính là một trong số đó. Thiên Diện Tu La tinh thông dịch dung thuật, nàng luôn xuất hiện với đủ loại hình dáng. Lúc nam lúc nữ, lúc cao lúc thấp, lúc béo lúc gầy. Cho đến bây giờ, không ai biết được nàng rốt cuộc trông như thế nào, tên gọi là gì, nhiều năm như vậy, cả chuyện nàng là nam hay nữ cũng không xác định được. Có người nói, nàng tự xưng mình là nữ nhân. Người trong giang hồ không ai nắm được nửa điểm hành tung của nàng, đành chấp nhận chuyện nàng là nữ nhân. Thiên Diện Tu La không chỉ có dịch dung thuật là xuất thần nhập hóa, hơn nữa võ công trác tuyệt, thủ đoạn độc ác, chọc tới nàng chỉ có một kết quả, đó là diệt toàn gia. Từ lão già sáu mươi tuổi đến hài đồng ba tuổi, thậm chí cả một con chó nàng cũng không bỏ qua. Thế nhưng, nàng chưa từng chủ động trêu chọc bất cứ kẻ nào. Nàng không chính không tà, tất cả tùy tâm sở dục, là một trong võ lâm thập đại cao thủ, cũng là một trong những nữ nhân tàn nhẫn nhất giang hồ.

Độc Nương Tử bản lĩnh hạ độc thiên hạ vô song, chỉ cần là độc, không có loại nào nàng không biết, không có loại nào nàng không luyện được. Nàng hạ độc, cũng sẽ giải độc. Phía nam Thiên Diệp vương triều, có một “đại thành thị” tên gọi Nghiễm Trữ phủ, ngoài thành bắc có một viện tử tên gọi “Linh các”, Độc Nương Tử chính là ở chỗ đó. Cầu nàng giải độc, chỉ cần dâng lên một nghìn lượng hoàng kim, bất luận là ai nàng cũng cứu. Nàng giải đủ mọi loại độc, chưa từng thất bại lần nào.

Độc Nương Tử luôn không thích cùng người ta kết thù kết oán, thế nhưng ai muốn trêu chọc nàng, kết cuộc thập phần thảm. Chỉ cần chút dược phấn của nàng, cũng đủ diệt toàn gia người ta. Một nam trước. Kim Dao môn môn chủ đến nhà cầu y, không chịu xuất đủ vàng, còn có ý xông vào. Mấy ngày sau, trên dưới Kim Dao môn không ai sống sót. Kể cả nhi tử mới sáu tuổi của môn chủ, nữ tử chỉ mới mười tuổi cũng nằm trong số đó. Toàn bộ đều một thân thất khiếu (1) xuất huyết mà chết, hình dạng thập phần thống khổ. Ngay cả con vẹt môn chủ nuôi cũng bị độc chết theo. Mà ở chính đường Kim Dao môn, có một chữ “Linh” rất lớn được viết bằng máu. Từ đó về sau, Độc Nương Tử danh chấn giang hồ. Cùng với Vô Ảnh La Sát, Thiên Diện Tu La ngang hàng là một trong những nữ nhân không thể động chạm nhất trong chốn giang hồ.

(1) Thất khiếu: bao gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Nàng thay người ta giải độc phải cách một cái màn, người được cứu phải bịt kín hai mắt. Nàng cứu người vô số, cũng giết người vô số, cho đến nay không ai gặp qua khuôn mặt thật của nàng. Càng không biết nàng từ đâu xuất hiện, có nhiều người suy đoán, trong tên của nàng có một chữ “Linh”, hoặc là họ “Linh”.

Nghe nói, trong chốn võ lâm có ba nữ nhân là không thể trêu chọc nhất, Vô Ảnh La Sát, Thiên Diện Tu La, Độc Nương Tử chính là tỷ muội kết bái. Nếu ai đánh tội với một trong ba người bọn họ, ba người có thể đồng loạt ra tay, giết sạch toàn gia.

Sau khi nghe Phương Chấn Hiên kể lại, Bạch Mạn Diệp chỉ cảm thấy da đầu tê rần. Nguyên lai thế nhân cũng không biết tên thật của Thiên Diện Tu La và Độc Nương Tử, nàng âm thầm cảm thấy may mắn đã không tự ý nói tên ra. Đầu nàng đang đỏ mồ hôi lạnh, tại sao trong chốn giang hồ lại khăng khăng nhất mực có ba vị nữ nhân không thể trêu chọc? Tại sao cứ khăng khăng tồn tại một người gọi Vô Ảnh La Sát? Tại sao trên thân kiếm của nàng lại có hai chữ “Vô Ảnh”? Tại sao Thiên Diện Tu La và Độc Nương Tử lại là “muội muội” của nàng?

“Có thể tiếp tục kể ta nghe một chút chuyện về Vô Ảnh La Sát không?” Bạch Mạn Diệp vừa nuốt nước bọt, vừa mong chờ nhìn Phương Chấn Hiên.

“Vô Ảnh La Sát...”

Vô Ảnh La Sát cũng là một trong thập đại cao thủ, khinh công trác tuyệt, nàng dùng một thanh kim kiếm, quét sạch ngàn quân. Những người từng gặp qua nàng không ít, nhưng ngoại trừ biết nàng là nữ nhân, những thứ khác hoàn toàn không biết. Tốc độ của nàng quá nhanh, nhanh đến mức có thể dễ dàng giết chết hơn trăm người, mà những người vây quanh xem căn bản không thấy rõ hình dạng của nàng. Đừng nói hình dạng, cả vóc dáng cũng nhìn không rõ. Nàng cũng làm việc tốt, thế nhưng không có nghĩa nàng là người tốt. Nàng sẽ giết người, giết người không nhất định là giết người xấu. Chỉ cần chọc tới nàng, không chết cũng bị lột da, được xưng giang hồ đệ nhất nữ sát tinh. Thế nhưng nàng có nguyên tắc của nàng, không giết những kẻ yếu thế không biết võ công.

Hai năm trước, Quảng Dương phủ xảy ra thiên tai, triều đình kiên quyết không chịu cứu trợ, Vô Ảnh La Sát lên vào đại nội mật thám, đại chiến cấm vệ quân, trộm đi vô số trân bảo cứu trợ thiên tai, từ đó về sau, danh khí mỗi ngày một lớn.

Kim kiếm? Đầu óc Bạch Mạn Điệp càng thêm quay cuồng. Nàng có có tám phần mười khẳng định mình chính là vị “Vô Ảnh La Sát” kia. Cho dù nàng từ nhỏ đã là bá vương, nhưng cũng không thể tiếp nhận nổi danh hiệu “Vô lâm đệ nhất nữ sát tinh” này. Kỳ thực nàng nghĩ vốn dĩ Bạch Mạn Điệp cũng rất oai phong, một nữ nhân có thể trong chốn cao thủ như vân này nổi danh như vậy thật sự rất đáng kiêu hãnh. Thế nhưng, nàng hiện tại, không biết kình công, không biết điểm huyết, không có nội lực, nếu kẻ thù tìm tới cửa... .

Không biết nàng ở hiện đại võ công đánh khắp thiên hạ không đối thủ nhưng về tới cổ đại sẽ xếp hàng thứ mấy? Đừng nói là không được xếp hạng nhé? Rất có thể.

“Bạch cô nương?” Phương Chấn Hiên thấy Bạch Mạn Điệp nửa ngày không nói lời nào, nghi hoặc hô lên một tiếng.

“A?” Bạch Mạn Điệp hoàn hồn, “Chuyện gì?”

Không biết Phương Chấn Hiên sau khi biết nữ nhân mơ hồ đang ngồi trước mặt hắn lúc này chính là “Vô Ảnh la Sát” tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, hắn sẽ có biểu tình gì? Có thể sợ đến ngất xỉu ngay lập tức không.

“Bạch cô nương biết ba vị đó sao?” Phương Chấn Hiên có chút nghi hoặc, nếu không phải người trong giang hồ, sao đột nhiên lại nhắc tới ba nữ nhân kia.

“Không quen biết.” Bạch Mạn Điệp nhanh chóng phủi sạch quan hệ, làm sao có thể nói “Ta chính là đệ nhất nữ sát tinh trong lời nói của người”, nàng dám cam đoan, nếu nàng mà nói như vậy, cái vị suất ca thoát nhìn như đang cười tùm tùm này nhất định sẽ bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại, nhất định sẽ vờ như trừ hại cho vô lâm, muốn liều mạng sống chết với nàng.

“Bạch cô nương, cô muốn đi đâu tìm người?”

“Không biết.” Bạch Mạn Điệp mờ mịt, nàng xác thực không biết.

“Như vậy đi.” Phương Chấn Hiên tươi cười, “Chúng ta làm giao dịch, được chứ?” Giao dịch gì? Bán thân hả?”

“Là giao dịch gì?”

“Cô nương làm vị hôn thê của ta, ta đưa cô nương về ra mắt phụ mẫu...”

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp suýt chút nhảy dựng lên, vị - hôn - thê? Bọn họ rất thân sao? Sao lại đến mức đàm luận hôn sự?

“Công tử.” Nghe thấy tiếng kêu của nàng, tùy tùng kiếm xa phụ lập tức quay đầu vào trong xe, hắn còn tưởng công tử nhà hắn dùng lời thỉnh cầu quá mạnh bạo đối với vị tiểu thư không được xem là đẹp kia.

“Không phải chuyện của ngươi.” Phương Chấn Hiên lạnh nhạt nói, tùy tùng kiếm xa phụ rất thức thời buông màn xuống, quay đầu ra ngoài.

Bạch Mạn Điệp liếc hắn một cái, “Phương Chấn Hiên, ta cảnh cáo ngươi, đừng có ý đồ với ta, bằng không ta đánh ngươi răng rơi đầy đất.” Nàng đánh hắn? Có thể không?

“Cô nương hiểu lầm rồi, là giả vờ thôi, không phải làm vị hôn thực sự.” Phương Chấn Hiên thờ dài một tiếng, “Từ năm mười tám tuổi, phụ mẫu bắt đầu bức ta thành thân. Đến nay tại hại đã ngoài hai mươi bốn, nhưng vẫn không muốn thành gia lập thất. Để phụ mẫu yên lòng, thỉnh cô nương ủy khuất một chút. Nửa tháng sau là đại thọ của gia phụ, thỉnh cô nương cùng ta trở về nhà mừng thọ. Chỉ cần lão phụ gặp mặt cô nương, ta nhất định giúp cô nương tìm người.” Cũng bởi vì hắn không chịu thành gia lập thất, Phương lão phụ đã ban lệnh tử, nếu lần này trở về không mang theo hồng nhân tri kỷ, nhất định cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử. Hắn đi đã được nửa năm, lúc nào cũng phóng đảng, nhưng chuyện cấp bách là đem lão bà về thì lại quên mất. Mấy hôm trước, hắn đột nhiên nhớ tới đại thọ của lão phụ, hắn nên trở về chúc thọ. Thế nhưng, lão bà cả một cái bóng cũng không thấy. Trùng hợp, lúc đi ngang qua đây gặp được Bạch Mạn Điệp, tà tâm nổi lên, đem nàng gạt lên tặc thuyền. Bạch Mạn Điệp quả thật đáng thương, mới vừa bước khỏi hang hùm, lại nhảy vào miệng sói.

“Chỉ cần ta giúp ngươi, ngươi nhất định giúp ta tìm được người ta muốn tìm sao?” Bạch Mạn Điệp thấy giao dịch này có thể nhận được, dựa vào thân phận khách ngoại lai, không biết tới khi nào mới tìm được. Mà cái tên Phương gì gì đó này tựa hồ cũng có chút bản lĩnh, có thể hắn tìm được.

“Thiên hạ không có người nào Phương gia ta tìm không được.” Khẩu khí rất lớn.

Bạch Mạn Điệp khó chịu lườm hắn một cái, “Ngươi là ai a? Khoác lác đến như vậy? Nếu như ta nói ta chỉ biết tên bọn họ, căn bản không biết bọn họ dài ngắn thế nào, ngươi có thể tìm được không?”

“Được.” Hắn nhìn Bạch Mạn Điệp, “Chẳng hay Bạch cô nương muốn tìm ai?”

“Thủ phủ Hồ Châu Đông Phương gia, Đông Phương Vũ.” Chỉ ít nàng còn nhớ rõ lời mẹ dặn, biết nhà mình rất có tiền, cũng biết chỗ ở của lão công.

“Là huynh ấy?” Phương Chấn Hiên lần thứ hai bày ra bộ mặt muốn ngất xỉu, “Cô nương tìm huynh ấy làm gì?”

“Ai cần ngươi lo?” Bạch Mạn Điệp trưng ra bộ dáng không chịu đựng được.

Hắn ho khan một tiếng, “Được, nếu như người cô nương tìm chính là Đông Phương huynh, không ngại theo ta về nhà, đại thọ của gia phụ Đông Phương

huynh hân sẽ tới chúc thọ.”

“Các người rất thân sao?” Không phải chứ, vị ngồi trước mặt này chính là hảo bằng hữu của lão công sao?

“Khục, không giấu gì cô nương, mẫu thân của Đông Phương huynh, Phương Nguyệt Yên (2) chính là cô cô của tại hạ.” Hiện tại đổi lại Bạch Mạn Điệp muốn ngất xỉu, nàng thật sự quá xui xẻo a.

(2) Chương này đề Phương Nguyệt Yên nhưng chương 78,79,80 đều là Phương Minh Yên.

“A?”

“Bạch cô nương, chuyện gì vậy?”

“Không có gì, xin hỏi người có biết chuyện Đông Phương Vũ hôm qua thú thê hay không?” Bạch Mạn Điệp nghiêng mắt, đang suy xét xem có nên nói ra thân phận của mình hay không?

“Biết, tại hạ chính vì tham gia hôn lễ của biểu huynh mà cố ý tới Hồ Châu, cũng nhờ vậy mà gặp được cô nương.” Phương Chấn Hiên cười nói, “Chẳng lẽ Bạch cô nương chính là hồng nhan tri kỷ của biểu huynh, tìm gặp huynh ấy để khởi binh vấn tội?”

Bạch Mạn Điệp nghiêm túc nói, “Không sai, ta chính là hồng nhan tri kỷ của hân. Nghe nói hân hôm qua thú thê, sau đó cư nhiên lại bỏ rơi lão bà, còn mang theo một vị cô nương bỏ trốn. Cô nương ta muốn đi bắt hân, để hân trả giá cho hành vi hoang đường của mình.” Kỳ thực nàng đã minh xác vạch trần thân phận của nàng, thế nhưng nàng tin Phương Chấn Hiên chách chảnh nghe không hiểu. Sau này nếu Phương gì này có trách nàng giấu giếm thân phận, nàng có thể dùng những lời này phản bác.

“Bạch cô nương thực sự là...” May mà Phương Chấn Hiên có trái tim đủ khỏe, bằng không nhất định ngất xỉu rồi.

Bạch Mạn Điệp bộ dáng lễ thẳng khí hùng, “Tên hỗn đản này, tốt nhất đừng để bị cô nương ta bắt được, bằng không ta nhất định đánh cho hân không biết mẹ hân họ gì.”

“Bạch cô nương, mẫu thân huynh ấy cùng họ với tại hạ, là họ Phương.” Tiếp xúc với ánh mắt tràn đầy phẫn nộ của Bạch Mạn Điệp, Phương Chấn Hiên tức tốc lảng sang chuyện khác, “Bạch cô nương, tên đó chán ghét nữ nhân, ai ai cũng biết, thế nào lại cùng với cô...”

Bạch Mạn Điệp xoay lại tròn mắt, “Ta thế nào biết, có thể là do cô nương ta quá ưu tú.” Nàng cũng không biết, nếu như biết sao lại nhảy vào phần mộ hôn nhân?

“Xin hỏi cô nương rốt cuộc là người nơi nào, gia thế ra sao?”

“Đang tra hộ khẩu ta chách?”

“Không phải, ách... Đông Phương gia là một trong võ lâm bát đại thế gia, cũng là thủ phủ Hồ Châu, nếu Bạch cô nương chỉ là tiểu gia bích ngọc(3) của một nhà tầm thường... sợ rằng cả thiếp cũng...” Phương Chấn Hiên thấy nữ nhân trước mắt này cả tiểu gia bích ngọc cũng không xứng, cùng lắm thì là nha hoàn. Lúc này, hân phi thường hoài nghi cặp mắt của Đông Phương Vũ.

(3) Tiểu gia bích ngọc: con gái cung.

Lại còn nói Bạch Mạn Điệp nàng cả thiếp cũng không xứng lắm, quả thực đã kích trắng trợn, nàng có một loại xúc động muốn đánh nam nhân trước mặt này.

Bạch Mạn Điệp cố dằn cơn phẫn nộ, tận lực bảo trì thanh tĩnh, “Hân hôm qua thú vị cô nương kia chẳng lẽ là tiểu thư khuê các sao? Còn nữ nhân gọi Ngọc Phương kia nữa, có cái khi gì tốt chứ.”

“Nghe nói, vị cô nương hôm qua huynh ấy thú là nữ nhân từ nhỏ đã có hôn ước với huynh ấy. Hơn nữa vị cô nương kia tài hoa đức hạnh xuất chúng, có thể sánh đôi với huynh ấy.” Phương Chấn Hiên lại nói, “Nếu cô nương là người trong giang hồ, cô phụ cô mẫu cũng sẽ không tính toán, nhưng nếu không phải...” Nói đi nói lại cũng là Bạch Mạn Điệp nàng cả làm thiếp cũng không xứng.

Bạch Mạn Điệp khinh miệt nhìn hân, “Theo lời người thì ta cái gì cũng không có? Dựa vào thân phận của ta, Phương đại công tử cũng không cần phải... mời ta giả mạo vị hôn thê chứ? Nếu vậy lệnh tôn nhất định rất chướng mắt ta.”

“Không hân, Đông Phương gia tuy là một trong võ lâm bát đại thế gia, nhưng lấy kinh thương làm chính. Đông Phương gia không những là một trong võ lâm bát đại thế gia, càng là thái sơn bắc đẩu trong thương giới, thế nên tức phụ Đông Phương gia không phải danh môn vọng tộc, cũng phải là nữ tử giang hồ. Mà Phương gia tuy rằng có sản nghiệp, nhưng cũng là võ lâm thế gia chân chính. Giang hồ nữ nhân, không câu nệ tiểu tiết. Huống hồ gia phụ luôn đối nhân xử thế vô cùng độ lượng, sẽ không chấp nhất thân phận của cô nương. Chỉ cần ta thích, cho dù là nha hoàn, người cũng không phản đối.” Bạch Mạn Điệp càng nghe càng phát hỏa, họ Phương này tựa hồ rất khinh thường nàng.

“Vậy sao? Nguyên lai trong mắt Phương công tử, tiểu nữ tử chỉ xứng được xem như nha hoàn.” Bạch Mạn Điệp nhìn hân, khóe môi cong lên một tia cười nhạt.

Nữ nhân mơ hồ trước mắt dường như không dễ chọc, Phương Chấn Hiên cười lạnh nói, “Bạch cô nương đừng trách, ta chỉ là hữu khẩu vô tâm.”

“Đề nghị của ngươi, ta chấp nhận.” Nàng ngược lại muốn xem, họ Phương hấn lợi hại tới mức nào.

Phương Chấn Hiên vô cùng mừng rỡ, “Ý của cô nương chính là...”

“Ta giả mạo vị hôn thê của ngươi.” Vụ giao dịch này, nàng nhận. Ai có ngờ rằng, cũng bởi vụ giao dịch này, nàng và hấn, từ nay về sau dây dưa không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trông giống như một con sói xám

Men theo quan đạo đúng một ngày đường, dừng nói là thôn trang hay trấn nhỏ, trà quán hay tửu lâu, ngay cả một bóng người cũng không thấy. Bạch Mạn Điệp âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như hôm nay không đụng mặt Phương Chấn Hiên, có lẽ nàng đã chết đói ở ven đường rồi. Đường đường là nữ nhân thế kỷ 21, cứ nhiên lại chết đói, có phải quá mất mặt không? Kỳ thực ở trung tâm cũng có thị trấn, tùy tiện men theo đường nhỏ đi là có thể tìm được, chỉ là nàng không biết đó thôi. Ai kêu nàng cái gì cũng không biết? Đáng bị xúi quẩy. Cũng bởi vì không thấy bóng người nào, khi trăng đã nhô cao, bọn họ ba người đương nhiên phải ngủ nơi hoang dã. May mà Phương Chấn Hiên đem đầy đủ lương khô, ngoài trừ bánh mỳ, còn có gà nướng, bánh ngọt, thịt bò khô, thậm chí cả hoa quả cũng đều chuẩn bị. Tên kia thực sự rất biết hưởng thụ cuộc sống, cùng một người biết hưởng thụ và có điều kiện hưởng thụ đồng hành nhất định thập phần thích ý. Chỉ ít, Bạch Mạn Điệp nghĩ như vậy.

Dậy lên một đống lửa, Bạch Mạn Điệp, Phương Chấn Hiên, Phương Hấn (xa phu kiêm tùy tùng) quây quần ngồi bên đống lửa. Nguyên bản Bạch Mạn Điệp cùng Phương Chấn Hiên trò chuyện một câu rồi lại một câu, cho đến lúc trời gần sáng, Bạch Mạn Điệp thật sự đã mệt không chịu được, mơ mơ màng màng ngủ. Bạch Mạn Điệp luôn vô cùng đề tâm đến chuyện ăn ngủ của mình, nàng nằm mơ cũng không ngờ bản thân lại có ngày ngủ ở nơi hoang dã. Xem như trải nghiệm cuộc sống đi, nàng bắt đầu tự an ủi chính mình.

Xung quanh vắng lặng, sao sáng đầy trời vô cùng chói mắt, ánh trăng phát ra hào quang nhàn nhạt, mông lung mà mỹ lệ. Bạch Mạn Điệp an tĩnh tựa người vào thân cây, trên khuôn mặt thanh tú hiện ra một nụ cười nhàn nhạt. Đây chính là điểm đặc biệt của nàng, trong khi ngủ, trên mặt luôn mang theo nụ cười. Cho dù là trong hoàn cảnh vừa tìm được đường sống trong cái chết, nàng ngủ vẫn sẽ mỉm cười. Nàng mặc dù có chút điều ngoa đánh đá, nhưng dấu sao vẫn là một tiểu cô nương, thậm chí là một tiểu cô nương đơn thuần.

Đột nhiên, Phương Chấn Hiên cũng đang tựa người lên cây mãnh liệt mở mắt, Phương Hấn cũng đồng dạng mở mắt thoi, dùng nhãn tình dò hỏi nhìn hấn. Phương Chấn Hiên khẽ liếc nhìn qua Bạch Mạn Điệp, nói, “Ta đi giải quyết bọn chúng, ngươi xem chừng Bạch cô nương.” Hấn nói xong thân nhiên đứng dậy, thân ảnh dần dần tiêu thất trong đêm đen.

Phương Hấn vừa buông mắt, đã thấy một cây quạt màu trắng có hình tranh thủy mặc bị rơi xuống từ chỗ Phương Chấn Hiên vừa ngồi. Hấn ngừng đầu, nhìn theo Phương Chấn Hiên, sớm đã không còn thấy bóng dáng. Hấn cầm cây quạt lên, đắm chiêu nhìn Bạch Mạn Điệp, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng. Lại nhìn tới cây quạt, hấn lập tức xoay người đuổi theo Phương Chấn Hiên.

Đó là một cây quạt tầm thường, nhưng cũng là vũ khí của Phương Chấn Hiên. Phương Hấn biết công tử phải đối phó với kinh địch, sao lại có thể không mang theo vũ khí? Hấn một lòng lo lắng cho công tử, bất chấp an nguy của Bạch Mạn Điệp.

Một lúc lâu sau...

Trong bóng đêm xuất hiện một thân ảnh đang chạy vật chạy trốn, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, tựa hồ phía sau đang có ác lang. Thậm chí là thứ so với ác lang còn kinh khủng hơn mấy nghìn lần. Ba vị huynh đệ kết nghĩa của hấn đều đã bị thương, hấn không chạy trốn, chỉ có con đường chết.

Phương Chấn Hiên thực sự quá lợi hại, ngay cả tùy tùng bên cạnh hấn cũng là một cao thủ. Hấn sợ, đường sống duy nhất trước mắt chính là nữ nhân kia. Hấn vừa mới thấy có một nữ nhân đồng hành với chủ tử bọn họ, bắt nữ nhân kia uy hiếp, hấn còn sợ không có cơ hội giữ mạng.

Không biết tại sao, Bạch Mạn Điệp đột nhiên tỉnh lại. Nhìn sang chỗ đối diện, chủ tử Phương Chấn Hiên không biết đã sớm đi nơi nào. Nàng quay đầu nhìn lại, xe ngựa vẫn còn đó, vậy hai người họ rốt cuộc đi đâu?

“Tiểu mỹ nhân, đang tìm Phương Chấn Hiên sao?” Chẳng biết khi nào, một hán tử trắng kiện đã đứng trước mặt Bạch Mạn Điệp, ánh mắt lộ ra hung quang. Hán tử trong tay còn cầm binh khí, Bạch Mạn Điệp đương nhiên biết hấn không phải người tốt, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, chỉ vào hấn, lạnh tỉnh nói, “Ngươi là ai? Muốn làm gì?” Nàng lúc còn ở hiện đại, cũng từng gặp qua những kẻ cướp tài, cướp sách, mà mấy kẻ đó không ai có được kết cục tốt. Đã từng có một tên lưu manh bị nàng đưa vào sở cảnh sát tìm nàng báo thù, đối phương kéo thêm 20 mấy người giúp đỡ, giữa đêm chặn đường nàng. Nàng không hề chớp mắt, dễ dàng thu thập cái đám cặn bã xã hội kia. Trước mắt bây giờ chỉ có một người, trong tiềm thức, nàng cũng không cần đề vào mắt. Tuy rằng nam nhân này thoạt nhìn rất trắng kiện, cũng không hấn là đối thủ của nàng. Huống hồ, nàng hiện tại cũng có binh khí trên tay.

Hán tử kia thô bỉ cười, “Khá lắm, cứ nhiên không sợ. Chờ ta thoát khỏi đám tiểu tử họ Phương kia, nhất định sẽ hảo hảo yêu nàng.” Hấn nói, tay bắt đầu

đuổi tới. Bạch Mạn Điệp ưu nhã xoay người một cái, hần từ kia cả y phục của nàng cũng chạm không được.

“Mỹ nhân, đừng sợ, ta sẽ không tổn thương nàng.” Hần vẫn như cũ chậm rãi tới gần, bạch Mạn Điệp nhấc tay, một cái tát đã đánh tới. Có thể ngay bản thân nàng cũng không để ý, tốc độ của nàng đạt tới mức cực kỳ nhanh.

Hần từ kia cũng không bức tức trái lại còn cười một cái, “Thú vị, ta thích.” Tay hắn lại bắt đầu đuổi ra, Bạch Mạn Điệp lần thứ hai tát một cái vào mặt hắn, mắg, “Ta tin, kẻ dám phi lễ với ta vẫn chưa sinh ra đời. Lão nương hôm nay sẽ dạy dỗ ngươi, không phải nữ nhân nào cũng dễ bị hiếp đáp.”

Lúc này, hắn đã có chút phần nộ, tàn bạo nói, “Không biết tốt xấu, lão tử bắt ngươi trước.” Móng vuốt sói ý đồ bắt lấy y phục Bạch Mạn Điệp, nàng cư nhiên không kịp né tránh, bị hắn chạm tới y phục. Thế nhưng, hắn vừa chạm tới y phục của nàng, nàng nhẹ nhàng chuyển động, lập tức né tránh.

Bạch Mạn Điệp đem một lọn tóc ngậm vào trong miệng. Đây là thói quen của nàng, trước khi động thủ nàng đều ngậm tóc. Cho dù đi tới cổ đại, nàng vẫn giữ thói quen này.

Nàng cười đùa, “Muốn bắt ta? Sợ rằng ngươi không có bản lĩnh đó.”

Hần từ nhìn nàng một cái, trong mắt có vài phần sợ hãi. Một nữ nhân thoát nhìn vô cùng yếu đuối lại có thể trấn tĩnh đến như vậy, nhìn tư thế của nàng, tựa hồ muốn nghênh chiến. Phương Chấn Hiên đã lợi hại như vậy, nữ nhân đi cùng hắn lại là hạng kém cỏi sao? Hàn từ ngẩng đầu, nói, “Cho ngươi biết, ta là Thiết Huyết Tử Ưng của Thương Ưng bang... đệ nhất Ưng Nhân, ngươi... ngươi không phải đối thủ của ta, ngược lại đi theo ta đi.” Thương Ưng? Theo nàng thấy chỉ là lũ ruồi bọ. Bởi vì ý nghĩ của mình, nàng nhìn không được cười ra một tiếng.

“Ngươi lợi hại thế nào? Thương Ưng bang là cái thá gì?” Nàng rất bình tĩnh hỏi.

“Thương Ưng bang là một trong võ lâm tứ đại bang phái, bang chủ Thương Ưng của bọn ta võ công cao cường, ngươi tốt nhất đừng chọc giận ta.” Nhìn đối phương dường như rất lợi hại.

Bạch Mạn Điệp mới đến cổ đại, căn bản không biết võ công cổ đại lợi hại thế nào. Có phải thật sự giống như trong tiểu thuyết võ hiệp vẫn viết, có thể võ nghệ cao cường? Nàng tỉ mỉ quan sát, kẻ trước mặt thờ hỏn hển như trâu, cước bộ trầm ổn, thoát nhìn võ công không tệ. Vì an toàn, nàng quyết định xuất ra binh khí khảm địch. Nếu lần đầu đánh nhau ở cổ đại đã thua, mặt mũi nàng còn để đâu nữa?

Nàng vén áo khoác lên, ngón trỏ tiến vào vòng khuyên bằng vàng, nhẹ nhàng kéo một cái, chỉ thấy một đạo sách bén, kim kiếm lập tức chỉ vào Ưng Nhân.

Ưng Nhân run lên một cái, cừu lễ tiên (1) trong tay lập tức rơi xuống đất.

(1) Cừu lễ tiên: (cừu là chín; lễ là khớp, đoạn, đốt; tiên là rơi) Rơi 9 đốt.

Kim kiếm, là kim kiếm có khảm hai chữ “Vô Ảnh”. Giang hồ đồn đại, chỉ có Vô Ảnh La Sát mới có thanh kiếm như vậy.

“La Sát nữ hiệp, tha... tha mạng a. Tiểu nhân có mắt như mù, đánh tội với nữ hiệp, ngài đại nhân đại lượng, buông tha cho tiểu nhân đi.” Nghe nói cái tên gọi Ưng Nhân vừa quỳ trên mặt đất, cả người run cầm cập, môi trắng bệch, rõ ràng là sợ nàng tới cực điểm.

“Ta là ai?” Bạch Mạn Điệp hỏi.

“Ngài là Vô Ảnh La Sát, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân nguyện ý vì La Sát nữ hiệp làm trâu làm ngựa, phụ mẫu cùng thân nhân tiểu nhân vô tội, ngài tha cho bọn họ đi.”

Bạch Mạn Điệp sách mặt cứng đờ, lạnh lùng nói, “Cút, đừng nói là ngươi đã gặp ta, bằng không..”

“Vâng... vâng...” Ưng Nhân bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ, cấp tốc tiêu thất trong màn đêm. Vô Ảnh La Sát cư nhiên lại hạ thủ lưu tình, tỷ lệ này so với mau số trúng được 500 vạn còn nhỏ hơn, ai biết nàng có thể đổi ý hần không, hần không chạy mới là lạ.

Bạch Mạn Điệp đem kim kiếm quán lại bên hông, trong ngực có một loại cảm giác là lạ. Nàng sớm đã đoán được bản thân là cái vị Vô Ảnh La Sát biến thái kia, cho đến khi được chứng thực, cũng có chút tiêu hóa không nổi. Nàng cũng không bài xích thân phận này, thậm chí còn có chút thích thú. Kỳ thực có đôi khi, nàng rất muốn uy chấn hách bạch lưỡg đạo. Lúc còn ở hiện đại, nàng trong hách đạo cũng có chút danh khí. Nếu không phải cha mẹ can thiệp, không cho phép thì bây giờ nàng đã là bang chủ hách bang rồi.

Võ lâm đệ nhất nữ sát tinh? Lúc trở lại mà khoe khoang với đám bằng hữu, nhất định có thể làm người ta hâm mộ muốn chết. Đáng tiếc, thân phận này nhất định sẽ đem đến cho nàng rất nhiều phiền phức.

Đã có thân phận như vậy, nàng còn có thể lựa chọn sao? Điều Bạch Mạn Điệp có thể làm, chỉ là giữ lại cái mạng nhỏ của nàng, đừng có trước khi hoàn thành nhiệm vụ đã đến gặp Diêm Vương.

“Bạch cô nương” Nàng ngẩng đầu, Phương Chấn Hiên cùng Phương Hân đã đứng trước mặt nàng. Vô thanh vô thức, muốn hù chết người khác sao?

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Kêu là cái gì? Ngươi vừa chết ở đâu rồi? Ta còn tưởng ngươi bỏ lại ta mà chạy mất chứ.”

“Giang hồ ân oán.” Phương Chấn Hiên nói, sau đó ngồi xuống đối diện nàng, “Bạch cô nương, cô có thấy người nào không?”

“Không thấy.” Nếu hấn cho rằng nàng không có võ công, cứ để hấn tiếp tục hiểu lầm là được.

“Ta cứ tưởng cô nương đã có gì bất trách, làm ta sợ muốn chết.” Phương Hấn nói thầm.

“Hai tên hỗn đản các ngươi, đem một nữ hài tử như ta bỏ lại nơi hoang vu dã ngoại, nếu cô nương ta vận khí không được tốt, gặp phải cường đạo thì tính sao bây giờ?” Bọn họ đột nhiên bỏ đi, khiến Bạch Mạn Điệp thập phần khó chịu.

“Bạch cô nương, vốn dĩ công tử bảo ta ở lại bảo vệ cô. Chỉ là ta phải giao cho công tử cây quạt, lại chị Ung Chủy bám lấy, nên không kịp trở về.” Sự thật đúng là như vậy, Phương Hấn nhanh chóng giải thích.

Bạch Mạn Điệp khó chịu liếc nhìn Phương Chấn Hiên một cái, không thèm để ý nhún vai, “Là vậy a, ta đây cũng không so đo.” Nàng cúi đầu thất vọng, “Ta mệt rồi, ngủ.” Mí mắt nàng đã đan vào nhau, lúc này dù có đem nàng bỏ vào nhà xí, nàng cũng có thể ngủ say.

“Bạch cô nương, ta có thể gọi cô là Mạn Điệp không?” Phương Chấn Hiên đột nhiên nói một câu.

Bạch Mạn Điệp không có chút hảo cảm nào với hấn, chán ghét nói, “Muốn ỏi.”

“Bạch cô nương đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác. Cô nương giả làm vị hôn thê của ta, ta hấn nên gọi tên cô nương. Tại hạ muốn trước tiên gọi cho quen miệng, để tránh bại lộ sơ hở trước mặt gia phụ.” Có quý mới biết hấn có ý đồ gì.

Bạch Mạn Điệp khóe môi căng ra, vô cùng khó chịu, miễn cưỡng nói, “Gọi ta Ngâm Ngâm đi.” Mạn Điệp? Tên này không an toàn.

“Nếu như vậy, cô nương không thể cứ gọi ‘Ê’ được, hấn nên gọi là Chấn Hiên.”

Nàng theo thói quen lườm hấn một cái, nhắm mắt lại ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Đi đường thập phần không thoải mái

Sáng sớm ngày thứ hai thức dậy, Bạch Mạn Điệp cư nhiên phát hiện Phương Chấn Hiên đem y phục khoác lên người nàng. Nói thật, nàng có chút cảm động. Nàng từ nhỏ đã có thói quen đá chăn mền, thế nhưng từ khi rời khỏi lão mù, căn bản không có ai lo lắng sợ nàng bị cảm mạo.

Mặc dù có cảm động, nhưng gần như chỉ đôi chút, cảm giác đó chớp lát sau đã hoàn toàn tiêu thất. Không biết tại sao, nàng luôn thấy hấn không vừa mắt. Giống như hấn thiếu nợ nàng nẩy nghìn lượng hoàng kim, thậm chí còn nghiêm trọng hơn như vậy. Tuy rằng Bạch Mạn Điệp đối với hấn không có hảo cảm, nhưng đa mặt Phương Chấn Hiên phải nói là vô cùng dày, vẫn như cũ cười hi hi gọi nàng là “Ngâm Ngâm”. Bất quá, nàng rất ít khi trả lời, Ngâm Ngâm, nghe đã thấy nổi da gà. Nàng phải lưu lạc tới nông nổi trở thành vị hôn thê giả mạo của người khác, cũng đều tại cái tên Đông Phương Vũ chết tiệt kia tạo nghiệt, sau này nàng mà bắt được hấn, nàng mà không trả thù, ba chữ “Bạch Mạn Điệp” nhất định sẽ viết ngược lại.

Đi theo Phương Chấn Hiên, ăn, mặc, ở, đi lại phải nói là không chê vào đâu được, tất cả đều là tốt nhất, Bạch Mạn Điệp trải qua những ngày này phải nói là vô cùng thoải mái. Nàng tin, nếu như không có cái tên họ Phương kia đi qua đi lại trước mặt nàng, nàng sẽ càng thêm thoải mái. Có một hôm, đột nhiên trên đường nhảy ra cường đạo. Không chỉ cướp tiền, còn có ý đồ cướp sách. Thế nhưng, bọn chúng đều không có kết cục tốt. Bạch Mạn Điệp căn bản không có cơ hội động thủ, chỉ thấy chiết phiên của Phương Chấn Hiên vung lên một cái rồi nhảy vào đám người. Chỉ thấy một cái bóng trắng bay qua bay lại, còn lại những cái khác đều không thấy rõ lắm. Bạch Mạn Điệp ngồi trong thùng xe mãnh liệt nuốt nước bọt, đây là võ công cổ đại sao? Nàng so với hấn thực sự kém quá xa. Nếu như nàng đánh nhau với hấn, chưa đầy mười chiêu đã có thể xuống địa phủ đưa tin.

Sau khi đánh một trận, các vị cường đạo đại ca thân ái tử thương hơn phân nửa. Bạch Mạn Điệp ở hiện đại vẫn thường xuyên đánh nhau, đương nhiên thường xuyên thấy máu. Thế nhưng, nàng cũng không cho rằng bản thân khi đối mặt với cảnh người chết máu thịt không rõ ràng còn có thể bảo trì thanh tĩnh. Nhưng mà, khi nàng thấy đám cường đạo này thiếu tay mất chân, một chút cảm giác cũng không có, thậm chí cũng không thấy buồn nôn. Đối với tình cảnh trước mắt, Bạch Mạn Điệp nghĩ mãi cũng không sao hiểu được. Cuối cùng nàng đưa ra một kết luận, Bạch Mạn Điệp trước đây đối với những cảnh này nhìn đã quen, nếu nàng trở thành nàng ta, đương nhiên trở thành thói quen trong tiềm thức.

Bạch Mạn Điệp nghĩ như vậy, nhưng Phương Chấn Hiên thấy vô cùng kỳ quái. Nữ tử bình thường nhìn thấy những cảnh này, 90% nhất định ngất xỉu, mà Bạch Mạn Điệp mặt không đổi sắc, thậm chí giống như chưa từng nhìn thấy.

“Ngâm Ngâm, nàng không sợ sao?” Phương Chấn Hiên rút cuộc nhịn không được hỏi.

Bạch Mạn Điệp cố ý vờ như đang thưởng thức phong cảnh ven đường. “Ta tại sao phải sợ?” Nàng còn thấy kỳ quái, nếu trước đây nhìn thấy cảnh nhiều người chết như vậy, nàng đã hôn mê lâu rồi.

“Nàng thực sự là một nữ tử kỳ quái.” Hần cười, “Nữ tử bình thường không dám nhìn thấy cảnh máu tanh này.”

Hần đột nhiên nhớ tới cái gì, “Nàng thực sự không có võ công?”

“Người dựa vào cái gì nghĩ rằng ta có võ công?” Không hiểu tại sao, Bạch Mạn Điệp rất chịu không nổi hần.

“Ngâm Ngâm, chúng ta sắp về nhà rồi. Làm ơn đừng đối với ta thái độ xa cách như vậy, gia phụ e rằng sẽ biết chúng ta đang đóng kịch.” Nhìn thái độ Bạch Mạn Điệp đối với hần mà nói, bọn họ không giống phu thê, ngược lại giống như kẻ địch đối đầu.

Bạch Mạn Điệp ném cho hần một cái tui cười giả tạo, “Hách hách, Chấn Hiên, vậy đã được chưa?” Thực sự là đáng giận, hồ đồ quá mức mới đem bán đứng bản thân mình.

“Được.” Hần cười khế, nghĩ rằng bộ dạng thực sự rất... đáng yêu (ngu ngốc).

Sự kiện cường đạo chỉ là một khúc dạo đầu rất nhỏ, bọn họ lại tiếp tục lên đường. Tất cả đều duy trì nguyên trạng, cũng không vì Phương Chấn Hiên võ công cao cường mà Bạch Mạn Điệp lại có hảo cảm với hần. Bản thân nàng chính là cao thủ, không cần sủng bái bất cứ ai. (Đặc biệt chỉ có ở hiện đại, còn bây giờ... Bạch Mạn Điệp tuy rằng không thừa nhận, nhưng nàng xác thực giống như ruồi bọ, hơn nữa còn là ruồi bọ vô cùng nhỏ bé.)

Trên đường đi, bọn họ nghe được một tin tức “kinh thiên động địa”. Vô Ảnh La Sát mất tích một năm đột nhiên tái xuất giang hồ, không biết nàng uống lộn thuốc gì mà Ung Nhân của “Ruồi bọ môn” cư nhiên chạy thoát dưới tay nàng. Về tin tức này, Bạch Mạn Điệp biểu hiện vô cùng coi trọng. Nàng năm mơ cũng không ngờ, một người trong hách đạo có chút danh tiếng là nữ lưu manh, sau khi đi về cô đại lại biến thành đệ nhất ma nữ. Nàng vừa sùng sốt với thân phận của mình, cũng không nhận được có chút tự hào. Đặc biệt là khi nghe thấy người ta bàn luận về mình, nàng trong lòng quả thực cười như điên. Nếu không phải có Phương Chấn Hiên ở bên cạnh, nàng sớm đã cười đến động kinh rồi.

Bạch Mạn Điệp chính là người như vậy, tuy rằng rất sợ thân phận này mang lại phiền phức, tuy rằng sợ hai vị muội muội sau khi biết chân tướng sẽ đánh nàng, thậm chí giết nàng, nhưng bản thân vẫn không nhận được yêu thích thân phận này. Không phải gì cái gì khác, mà chính là cảm giác bản thân lợi hại. Nàng, thực sự là một tiêu cô nương rất ham chơi.

Tháng sáu đã vào mùa mưa, liên tiếp mấy ngày trời đổ mưa to, xe ngựa vô phương tiếp tục hành trình. Mà Bạch Mạn Điệp đã mệt mỏi đến mức đã ngồi là tuyệt đối không đứng lên, đương nhiên không muốn đi bộ rồi, ba người không thể làm gì khác hơn là tìm một chỗ đặt chân, chờ mưa tạnh. Phương Chấn Hiên rất biết hưởng thụ, tìm một khách điếm xung quanh phong cảnh vô cùng ưu nhã, còn hào hiệp bao luôn cả một tòa viện tử. Bạch Mạn Điệp quả thực nhìn hần đến phát bực, có tiền cũng không cần lãng phí như vậy chứ? Ăn chơi trác táng – chính là ẩn tượng mới mà Bạch Mạn Điệp nàng đối với hần.

Hôm đó sau khi ăn cơm xong, khí trời đã chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, trời cũng không còn mưa nữa. Bạch Mạn Điệp tựa người trước cửa sổ, thưởng thức cảnh sách sau cơn mưa.

Đột nhiên thấy một sinh vật màu trắng bay qua bay lại, rất tự nhiên đậu bên người nàng, thuận tiện vỗ cánh vài cái, biểu thị nó đã rất khổ cực. Sinh vật màu trắng kia chính là một con bồ câu, trên chân còn có một ống trúc hình tròn. Nàng đương nhiên không phải kẻ ngốc, biết đây chính là cái gọi là bồ câu đưa thư. Bạch Mạn Điệp nhẹ nhàng gỡ xuống, chỉ thấy bên trong quả nhiên lộ ra một tờ giấy. Nét chữ bằng bút lông thanh tú nhưng mượt mà: Đại tỷ, nghe Lưu Ly nói, Đông Phương Vũ cư nhiên dám vũ nhục tỷ, đem tên hôn mang theo tình nhân bỏ trốn. Tiểu muội vô cùng bất mãn, đã hẹn nhị tỷ đến Đông Phương gia, cam đoan gà chó không thừa. Về phần Đông Phương Vũ cùng ả tiện nhân kia, tiểu muội nhất định bắt được chúng, sau đó thỉnh đại tỷ xử lý. Lạc khoản (1), Thủy Tịch Linh.

(1) Lạc khoản: Giống như hình thức câu kết cuối thư (ký tên).

Thủy Tịch Linh? Chính là Độc Nương Tử trong truyền thuyết? Nhị tỷ? Chính là Thiên Diện Tu La trong truyền thuyết? Hai người này muốn làm gì? Diệt Đông Phương gia? Không được a, giết chết Đông Phương Vũ, nàng không phải không quay về hiện đại được sao?

Bạch Mạn Điệp chỉ cảm thấy trong ngực lạnh lạnh, cả đầu cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Nàng khẽ liếc đến giấy bút trên bàn, cầm bút lông lên miễn cưỡng viết vài từ, “Tam muội, đừng nhúng tay vào việc này. Nhị muội lúc tiêu diệt Thiên Lang trại đã bị trọng thương, không thích hợp động thủ. Huống chi nhị muội bây giờ đang bị Long Hồ bang bức hôn, muội đi cứu nhị muội trước. Nhớ kỹ, hai muội nếu ai dám nhúng tay vào chuyện của ta cùng Đông Phương Vũ, ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với người đó. Có thể giúp ta tìm hần, nhưng không thể tổn thương hần. Lạc khoản, Bạch Mạn Điệp.”

(tác giả: người giả mạo đại tỷ người ta, có phải không có đạo đức hay không?)

Bạch Mạn Điệp: Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, nếu không giả mạo, chẳng lẽ nhìn họ giết sạch Đông Phương gia? Hơn nữa, ta nếu chiếm dụng thân thể của người ta, cũng nên thay người ta “chăm sóc” hai vị muội muội.

Tác giả: “Chăm sóc”? Bọn họ cần sao? Người muốn lợi dụng người đó chứ gì?

Bạch Mạn Điệp: Không phải, ta đã thay thế thân phận Vô Ảnh La Sát này là sự thật, muốn bảo trụ cái mạng nhỏ của mình, phải đặt quan hệ tốt với hai vị muội muội. Thời điểm mấu chốt, có thể thỉnh hai vị ấy ra tay trợ giúp.

Tác giả: Người thực sự quá gian trá mà.

Bạch Mạn Điệp: Cảm ơn khách lệ.

Chúng độc giả ném cho nàng ánh mắt rõ ràng, cùng kêu lên nói: Tiểu nhân đệ tiện.)

Nói thật, mấy chữ này thật quá khó xem. Nói chó cào cũng là quá đề cao rồi, nếu nói là do tiểu bằng hữu từ nhà trẻ mẫu giáo viết ra cũng không khác lắm.

Tuy rằng Bạch Mạn Điệp không biết con bỏ câu này làm sao tìm được nàng, nhưng nàng muốn thử một lần, hi vọng rằng con bỏ câu này có thể tìm được Thủy Tịch Linh, nếu Đông Phương gia cả nhà chết sạch... nói như vậy, mỹ nữ đều bị đùa giỡn rồi. Tuy rằng Bạch Mạn Điệp nàng không phải đại mỹ nữ đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở, nhưng tốt xấu gì cũng có vài phần tư sách.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi nàng nhận được bỏ câu đưa thư. Nàng đến chỗ của Phương gia lấy chút bạc, chuẩn bị mua đồ ăn. Nàng cần mua ít đồ ăn vặt, sau đó mua chút lương khô mang theo bên người, nàng tuyệt đối không cho phép bản thân lại rơi vào tình cảnh “suýt chút nữa chết đói”.

Ngay khi Bạch Mạn Điệp nhận lấy bánh đậu xanh trong tay một tiểu thương, chuẩn bị xoay người, đã bị hai hán tử cao lớn ngăn cản.

Nhìn cặp mắt bọn chúng rõ ràng là không có hảo ý, nàng có thể khẳng định mình hôm nay gặp phải mấy tay cướp sách rồi. Nếu là trước đây, nàng đã tát cho chúng vài cái, nhưng lúc này, nàng tận lực khống chế tâm trạng của mình. Giang hồ cổ đại quá phức tạp, tiểu tâm sử đánh vận năm thuyền (2).

(2) Tiểu tâm sử đánh vận năm thuyền: một thành ngữ địa phương, hay dùng trong cuộc sống hằng ngày. Ý nói hành sự phải cẩn thận không để xảy ra sai sót mới có thể tiếp tục an ổn phát triển.

“Tránh ra,” Nàng lạnh lùng nói, không chút nào sợ hãi. Trên thực tế, nàng cũng không cần sợ.

“Tiểu mỹ nhân, nàng chỉ có một mình sao?” Cút, đừng có chảy nước miếng.

“Tiểu mỹ nhân, nàng tên gì?” Thôi ánh mắt bản thiếu đó đi.

“Tiểu mỹ nhân, theo bọn ta đi, đảm bảo vinh hoa phú quý nàng hưởng mãi không dứt.” Lời thoại cũ rích, vinh hoa phú quý với nàng thì có gì là lạ.

Bạch Mạn Điệp trừng mắt nhìn bọn chúng, “Ê, có phải nên đổi lời thoại không, thực sự quá cũ rồi.”

“Đừng cùng ả nhiều lời vô ích, trực tiếp bắt lại, lần này còn không bắt được nữ nhân, lão đại nhất định lột da chúng ta. Con quỷ nhỏ này nhìn cũng không tệ, bắt đi.”

Nàng liếc mắt nhìn bọn chúng, “Lão đại các ngươi là ai? Đừng là con mẹ nó biến thái.”

“Nữ nhân này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, bắt lại đi.”

Bạch Mạn Điệp chịu không nổi xoay người trốn mất, “Ê, chỉ bằng hai người các ngươi mà muốn bắt ta sao? Không có gương thì lấy thau nước soi lại cái mặt của mình.” Nàng vừa nói vừa chỉ chỉ vào con chó “đi ngang qua”, “Các ngươi tốt hơn là nên tìm nó.”

“Đừng nhiều lời vô ích với ả, đưa đi.” Nói rồi, hai người cùng nhau bỏ nhào tới.

Bạch Mạn Điệp liên tục lùi ra phía sau, vừa lùi được mấy bước, trước mắt tối sầm, cảm giác được bản thân dường như đang ở trong cái bao chữ nhật. Nàng là Vô Ảnh La Sát nha, chỉ khinh địch thôi mà bị bắt rồi?

Đúng vậy, nàng bị bắt. Có người từ phía sau dùng túi trùm lên người nàng, mà mấy người này, cùng với tên vừa mới đùa giỡn nàng, chính là một người.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chịu nhục

Chưa từng có ai dám bắt kính với nàng mà sau đó có thể bình an vô sự. Nàng làm đại tỷ mấy chục năm, cư nhiên bị cường đoạt? Không phải, là bị bắt cóc. Trong túi tựa hồ có mê dược, nàng đã thần trí bất minh, hôn mê ngay tức khắc, nàng xin thề với chúa Jesus và thượng đế, thù này không trả, nàng không tên Bạch Mạn Điệp, cứ gọi là Bạch Bồn Đản đi. Kỳ thực, gọi Bồn Đản cũng tốt. Ai kêu nàng họ Bạch làm gì, Bồn Đản cũng vừa vặn. (1)

(1) Nguyên từ “bạch sĩ” nghĩa là ngu ngốc (bồn đản cũng có nghĩa là ngu ngốc). Bạch Mạn Điệp đã sẵn họ Bạch, thêm vào “bồn đản” (ngu ngốc) vừa vặn là “bạch sĩ”.

Bồn Đản, không phải, khi Bạch Mạn Điệp vừa tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng rất xa hoa. Nằm trên một cái giường rộng lớn, trên người đắp cái chăn mỏng. Nàng vô thức nắm chặt khăn, nhìn khắp mọi nơi. Chợt thấy bóng người, lòng nàng thoáng thả lỏng. Đem nàng biến thành thế này, có gì tốt chứ? Bạch Mạn Điệp muốn đứng dậy, nhưng phát hiện toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có.

“Mê được.” Nàng nâng cái đầu đang căng lên đau nhức, thì thảo mở miệng. Trời ạ, nàng trúng mê được, kẻ bắt nàng rút cuộc muốn làm gì?

Nàng nỗ lực để bản thân bảo trì thanh tỉnh, vùng vẫy đứng lên, nàng còn chưa kịp đứng lên, từ ngoài cửa đã xuất hiện một cái bóng. Nương theo ánh đèn, sách mặt nàng trắng bệch. Nàng chậm rãi thấy rõ khuôn mặt, người nọ cao to, tướng mạo bình thường, thậm chí có thể nói là xấu xí. Hắn từng bước tiến tới, hắn muốn làm gì?

Bạch Mạn Điệp lui vào trong góc phòng, dùng hết sức siết chặt hai đùi. Nếu nàng thanh tỉnh, nàng có thể chạy trốn, nhưng hiện tại, nàng ngay cả sức lực chạy trốn cũng không có.

Nam nhân kia nhìn nàng một cái, cười tủm tỉm nói, “Thực sự là một mỹ nhân.” Bạch Mạn Điệp tuy rằng họ Bạch, nhưng cũng không phải bồn đản, đương nhiên biết hắn muốn làm gì.

Nàng tận lực bảo trì thanh tỉnh, hung ác trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Hai tay hắn chống lên mép giường, chậm rãi ghé sát vào nàng. Bạch Mạn Điệp liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng, một cái tát đánh ra. Nam nhân khiếp sợ, hắn thật không ngờ, nữ nhân này dám đánh hắn, sau khi trúng mê được, còn có khí lực đánh hắn.

Ánh mắt hắn trở nên hung ác độc địa, hung hăng đánh nàng một cái lấy lời, cả giận nói, “Tiện nhân, muốn chết.”

Một cái tát kia quá mạnh, Bạch Mạn Điệp trên môi đã chảy máu, nàng sách mặt tái nhợt tựa vào góc tường, trào phúng nói, “Ngươi so với ta còn tiện hơn, tiện đến không ai cần, cho nên mới phải đi cướp đoạt.”

“Tiện nhân, lão tử sau khi xử lý ngươi xong, sẽ đem ngươi bán vào thanh lâu.” Trong mắt hắn dấy lên ngọn lửa, thô lỗ đánh về phía nàng.

Bạch Mạn Điệp nhắc chân, đá vào dưới người hắn một cái. Chiêu này chính là chiêu chuyên dùng đối phó với hái hoa tặc, không ngờ rằng, ngày hôm nay nàng cũng dùng đến. Dựa vào võ công của nàng, vốn dĩ không cần, có trách thì trách mê được.

Khí lực nàng căn bản không sử dụng được, căn bản không làm được gì hắn, lại càng khiến hắn thêm tức giận. Hắn về ngoài dữ tợn, móng vuốt thô lỗ xé toạc vạt áo của nàng, miệng mắng, “Lão tử thích chơi với xử nữ, chơi xong đem tiện nhân ngươi bán vào thanh lâu.” Hai mươi hai năm, nàng chưa từng chịu khuất nhục như vậy, cũng không ai dám làm thế vào nàng. Nàng cuồng nộ, trong mắt lộ ra một tia kiêu ngạo.

Tên nam nhân hèn hạ kia vẫn xé y phục của nàng, bởi vì nàng né tránh, cũng không xé được bao nhiêu. Nàng hai tay ôm trước ngực, cắn chặt răng, hung ác nói, “Ngươi là ai? Ở đâu? Nói ta biết.”

Hắn cười tự phụ, “Lão tử chính là đường chủ Dương Uy của Dương Uy đường, nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn hầu hạ ta.” Dương Uy đường? Bất quá chỉ là bang phái vô danh mà thôi. Do một đám lưu manh du dương, giang hồ bại hoại hợp thành. Đường chủ hắn, bất quá cũng chỉ là đầu lĩnh của một đám sơn tặc. Sau khi sơn trại bị tiêu diệt, hắn không còn chỗ để đi. Một bang tụ tập một lũ bại hoại, hợp thành Dương Uy đường, chuyên thu phí bảo kê, vào nhà cướp người sống. Hắn là một tên biến thái, thích phá hoại nữ nhân, nữ nhân ở chỗ này bị hắn phá hoại không ít. Tên bại hoại này thấp phần bá đạo, cho dù là quan phủ, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm ngơ. Bạch Mạn Điệp vô cùng bất hạnh, bị rơi vào tay tên ác bá này.

Hai tay nàng bị siết thật chặt, ngón tay đã trở nên trắng bệch, mấp máy môi nói, “Vô Ảnh La Sát ta xin thề, một ngày nào đó, Dương Uy đường nhất định gả chó không thừa.” Không ai sau khi nhục nhã nàng mà có thể bình an vô sự. Hiện đại cũng vậy, cổ đại cũng vậy.

Dương Uy dường như không nghe thấy lời nàng, nghe răng cười, lần thứ hai xé y phục của nàng, nàng chỉ cảm thấy đầu đầu óc mê man, không còn khí lực phản kháng.

Khi Bạch Mạn Điệp dựa sát vào phía sau, dường như bị vật gì đâm trúng. Nàng là người cơ trí, lập tức gỡ kim châm trên đầu xuống, dùng sức đâm tới. Nàng đâm trật bị Dương Uy đánh một cái, kim châm bay ra dính vào trên cửa sổ. Đó là cây kim châm bình thường, phần đuôi giống như cánh bướm giương ra. Nàng tên Bạch Mạn Điệp, nên dùng hồ điệp để làm trang sức.

Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn hồ điệp, liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, giọng nói lạnh như băng, “Nhớ kỹ, đó là lễ vật Vô Ảnh La Sát ta tặng ngươi.” Nàng dùng uy danh của Vô Ảnh La Sát ra thề, nàng nhất định báo thù.

“Ngươi nói cái gì?” Dương Uy thần sách thay đổi.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Vô Ảnh La Sát tặng ngươi trăm hồ điệp độc nhất của mình, nhớ kỹ, mạng của ngươi, ta tùy thời có thể gọi Độc Nương Tử và Thiên Diện Tu La tới lấy. Lần thứ hai ta xuất hiện, Dương Uy đường, không còn ai sống sót.”

Dương Uy trong phản ứng có chút khiếp sợ, cuồng vọng cười nói, “Ngươi mà là Vô Ảnh La Sát? Ta chính là Thiên Vương lão tử. Vô Ảnh La Sát khinh công tác tuyệt, dễ dàng bị bắt như vậy sao?”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, nàng biết tối nay nàng không thoát được rồi, cũng không có khí lực để tiếp tục phản kháng. Thế nhưng nàng xin thề, lấy danh tiếng của Vô Ảnh La Sát ra thề, nàng sẽ báo thù, trả lại kẻ cho kẻ vũ nhục nàng gấp mười gấp trăm lần.

Dương Uy không xé y phục của nàng nữa, bắt đầu xé váy. Khi tay hắn vừa động đến thanh kiếm nơi thắt lưng nàng, hắn hơi ngây người. Hắn muốn biết phía dưới kia là vật gì, một tay vừa xé áo khoác, vừa kéo bỏ đai lưng. Hắn triệt để thất thần, kinh ngạc không sao tả nổi. Tại sao lại là thanh kiếm này, kim kiếm của Vô Ảnh La Sát mà người trong giang hồ vừa nghe đã sợ mất vía? Chỉ có Vô Ảnh La Sát mới có thanh kiếm như vậy.

Nữ nhân trước mặt nói mình chính là Vô Ảnh La Sát, lại có kim kiếm làm chứng, ả rốt cuộc có phải Vô Ảnh La Sát hay không? Không chừng là Vô Ảnh cô nương đúng lúc bị thương, không tiện động thủ, thủ hạ của hắn mới may mắn bắt được. Mà loại may mắn này, sẽ đem đến bất hạnh lớn nhất đời hắn. Chỉ cần là người trong giang hồ, ai cũng biết hậu quả đánh tội với Vô Ảnh La Sát. Hắn, không thể có loại hậu quả này. Biện pháp duy nhất chỉ có một, chính là khiến ả không có cơ hội báo thù.

Chuyện tới nước này, mặc kệ ả có phải Vô Ảnh La Sát hay không, bọn hắn đều phải chết. Thà giết lầm ba nghìn, cũng không thể buông tha một người.

Dương Uy ngẩng đầu, trong mắt lộ ra hung quang. Hắn chậm rãi vùng tay lên, nữ nhân này thoát nhìn đang rất suy yếu, hắn có thể đánh chết không? Vô Ảnh La Sát võ công giỏi như vậy, có thể hắn nên dùng đao.

Hắn do dự trong nháy mắt, chợt nghe thấy một kêu la sột ruột từ cửa vọng vào, “Ngâm Ngâm.” Tiếp đó là một âm thanh thăm dò bay tới, sau đó, là âm thanh cửa bị xô ngã trên mặt đất.

Tiếng la đó, rõ ràng là của Phương Chấn Hiên. Lúc này, Bạch Mạn Điệp thấy hắn không đáng ghét nữa, rất rất muốn nhìn thấy hắn. Nàng vui vẻ, giọng nói yếu ớt, “Ta ở đây.” Nàng kéo khăn trải giường đắp lại lên người, thứ nàng không muốn hắn thấy nhất, chính là la sát kim kiếm.

“Ngâm Ngâm” Phương Chấn Hiên sột ruột chạy tới, ôm lấy nàng ở trên giường, đem Dương Uy bỏ sang một bên.

Bạch Mạn Điệp bị hắn ôm vào ngực, nước mắt nhịn không được chảy ra như suối. Lúc này, nàng suýt chút mất đi trinh tiết. Một trận vừa rồi, vinh viễn là khuất nhục của nàng.

Đối mặt với kẻ xấu, nàng không khóc, nàng kiên cường duy trì ngạo khí của mình. Nàng biết, cho dù có mất đi trinh tiết, nàng cũng không rơi một giọt nước mắt. Nàng là một nữ nhân không thích khóc, Phương Chấn Hiên đột nhiên xuất hiện, trong ngực như có một loại xúc động. Nàng không biết đó là cái gì, nhưng một ngày nào đó, nàng sẽ biết.

“Ngâm Ngâm” Hắn ôm nàng, ôn nhu lắm lắm.

Đột nhiên nhảy ra một tên không biết sống chết là gì, Dương Uy cảm thấy sự tình ngày càng phiền phức. Bất luận thế nào, bọn hắn cũng không thể để nữ tử kia chạy mất, bằng không kết cục e rằng rất bi thảm.

Nhân lúc Phương Chấn Hiên đang ôm Bạch Mạn Điệp, không chú ý tới hắn, hắn chậm rãi dựa sát vào. Trong tay cầm chủy thủ, là vũ khí tùy thân của hắn. Khi hắn chuẩn bị nhắm vào Phương Chấn Hiên, chống lại là một đôi mắt lạnh khốc tới cực điểm. Đúng vậy, Phương Chấn Hiên đã sớm chú ý đến động tác của hắn, bỗng nhiên xoay người. Nếu không phải hắn chưa ra tay, tên kia có thể đã văng ra ngoài cửa sổ lâu lắm rồi.

Phương Chấn Hiên lãnh khốc nhìn Dương Uy, âm trầm tiêu sái bước qua. Chỉ cần hắn động đây một ngón tay, lập tức có thể giết chết tên bại hoại này.

Nàng vội vàng nói, “Không được, thả hắn đi.” Dương Uy tựa hồ cảm giác thấy có gì không đúng, ả tại sao lại cầu xin giữ hắn? ả muốn đích thân giết hắn sao? ả vừa nói qua, lúc ả trở lại chính là lúc Dương Uy dường như không còn ai sống sót. Về Vô Ảnh La Sát tàn nhẫn quyết tuyệt, Độc Nương Tử vô tình, Thiên Diện Tu La tàn khốc, hắn đã nghe qua rất nhiều. Lẽ nào một ngày, bản thân hắn sẽ trở thành đề tài bàn luận của võ lâm?

Bạch Mạn Điệp kéo nhẹ y phục Phương Chấn Hiên, cầu xin hắn. Dương Uy là cừu nhân của nàng, nàng muốn đích thân động thủ, muốn đem khuất nhục phải chịu ngày hôm nay, đòi lại lại gấp trăm gấp ngàn lần.

“Ngâm Ngâm, hắn vũ nhục nàng.” Nói chuyện với nàng, hắn không khỏi toát ra ôn nhu, có thể ngay cả hắn, cũng không chú ý tới thay đổi của mình.

“Không được.” Nàng kiên quyết cự tuyệt bằng hai chữ, sau đó lập tức mất đi tri giác.

Phương Chấn Hiên muốn ngay lập tức giết chết Dương Uy, không ai có thể động tới nữ nhân của hắn. Ách, hắn điên rồi à? Cái gì mà nữ nhân của hắn, bọn họ chỉ là vị hôn thê giả mạo. Thế nhưng, đối với thỉnh cầu của nàng, hắn vô phương hạ thủ, có lẽ là hắn không muốn làm trái ý nàng. Nữ tử này sao lại thiện lương như vậy, tại sao muốn cầu xin cho kẻ đã vũ nhục mình.

Vị hôn thê thân ái của hắn rốt cuộc có bao nhiêu lương thiện, hắn sẽ biết nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Không thể trêu vào nữ nhân

Nhìn giai nhân nằm ở trên giường, Phương Chấn Hiên không rõ cảm giác của bản thân lúc này là cảm giác gì. Khi Bạch Mạn Điệp ban ngày ra ngoài mãi không thấy về, hắn bắt đầu lo lắng, lo lắng, thậm chí là tưởng niệm nàng. Mặc dù hắn luôn tự nói với mình, Bạch nha đầu phúc lớn mệnh lớn, chỉ là ham vui nhất thời, ra ngoài vui đùa đến không muốn trở về. Đến cuối cùng, hắn cũng không không chế được bản thân, muốn ra ngoài tìm nàng. Bọn họ ở chung bất quá chỉ mới hai mươi ngày, hơn nữa nàng dường như chán ghét hắn. Thế nhưng, hắn tại sao lại thấy trong lòng bất an, thậm chí là lo lắng cho nàng? Có phải hắn đã có chút tình cảm với nàng không, chỉ là một chút.

Hắn phải thừa nhận, Bạch Mạn Điệp là một nữ nhân đặc biệt khác người. Có lẽ nàng không có dung nhan tuyệt thế, nhưng khí chất trên người nàng, không phải ai cũng có thể có được. Nàng hoạt bát, xinh đẹp, có phong vận rất đặc biệt. Hắn nổi danh là thanh niên tài tuấn, cho dù là vô lâm đệ nhất mỹ nhân cũng ngưỡng mộ hắn từ lâu. Đỗ Thanh Sương tuy đẹp, nhưng lạnh như băng, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, bộ dáng tâm cao khí ngạo, hắn xưa nay rất ghét nữ tử như thế. Còn Bạch Mạn Điệp thì sao? Lời nói của nàng có thể quá khoa trương, thế nhưng hắn biết, nàng là vô tâm nói. Kỳ thực, nàng là một nữ tử rất tốt, tâm địa thiện lương, bất quá có hơi nhỏ mọn. Nàng có chút đơn thuần, đơn thuần đến ngây thơ, thậm chí đến mức ngu ngốc. Lần đầu tiên gặp nàng, nàng đối với hắn không hề phòng bị, hắn nghĩ như vậy. Bọn họ rốt cuộc chính là bằng hữu, nhưng hắn không biết nàng, không hiểu chút gì về nàng. Từ ngoài nhìn vào, Bạch Mạn Điệp có vẻ ngu ngốc, giống như bỏ nhà trốn đi, là thiên kim tiểu thư không rõ sự đời. Có đôi khi, nàng cũng rất bình tĩnh, còn khiến hắn nghĩ rằng nàng chính là thế ngoại cao nhân. Có lẽ, về ngu ngốc của nàng chỉ là ngụy tạo? Cho dù hắn đã gặp qua vô số người, nhưng nhất thời cũng nhìn không thấu tiểu nữ tử thoát nhìn có vẻ ngu ngốc kia.

Kẻ muốn giả mạo làm vị hôn thê của Phương Chấn Hiên hắn nhiều vô số kẻ, hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng cuối cùng lại chọn một người thoát nhìn rất bình thường như Bạch Mạn Điệp. Cho tới bây giờ, hắn cũng không hiểu rõ nguyên nhân. Lẽ nào thật sự bởi vì trong thời gian ngắn không tìm được nữ tử nào thích hợp sao? Không phải, chỉ cần hắn nguyện ý, bên người hắn có khi nào lại thiếu đi mỹ nữ. Có thể từ khi mới gặp nhau, hắn đã bị khí chất đặc biệt trên người nàng hấp dẫn. Hắn có một chút thích nàng, là từ khi nàng đối nghịch với hắn. Hắn là dự bị cho vị trí giang hồ đệ nhất mỹ nam, nữ tử ái mộ hắn nhiều không kể xiết, còn nàng? Tò và khinh thường, thậm chí còn chán ghét hắn. Khí chất đặc biệt, hơn nữa còn có vẻ đối nghịch, khinh thường, khiến hắn xuất hiện khát khao chinh phục. Thế nhưng... từ khát khao chinh phục, vô duyên vô cớ trở thành chân tình, khiến hắn không thể buông tay với nàng? Bên người hắn có biết bao nữ tử, nàng không phải tốt nhất, nhưng lại là nữ tử hấp dẫn ánh mắt hắn nhất.

Khi hắn biết ở đây có một ác ba chuyên chà đạp nữ tử, hắn sốt ruột, mất đi lãnh tĩnh bình thường, xông vào Dương Uy đường. Khi biết nàng thật sự bị bắt, hơn nữa còn trúng mê dược, hắn càng thêm sốt ruột. Bạch Mạn Điệp là một nữ tử tốt, không nên bị chà đạp.

Hắn đẩy cửa phòng ra, nghe thấy một tiếng kêu thét run rẩy của nàng, rất nhiều cảm xúc bỗng nảy lên trong lòng. Trong khoảnh khắc nàng mềm mại ở trong ngực hắn, hắn đột nhiên có một loại dục vọng muốn bảo vệ nàng. Nữ nhân này là của hắn, hắn phải bảo vệ nàng, không để bất cứ ai chạm vào nàng. Hắn cũng bị ý nghĩ của bản thân mình làm cho buồn cười, nàng chỉ là vị hôn thê giả mạo của hắn, hắn làm sao lại xem nàng thật sự là nữ nhân của mình? Có thể, trong tiềm thức hắn từ lâu đã không xem nàng là giả. Rốt cuộc từ khảo khảo chinh phục biến thành một tấm chân tình, hắn sớm cũng không ngờ...

Trong lúc mơ màng nàng, Bạch Mạn Điệp mở mắt, Phương Chấn Hiên có phải đã giết Dương Uy rồi không, đây mới là vấn đề nàng quan tâm nhất. Báo thù, nàng không muốn mượn tay người khác.

“Phương Chấn Hiên...” Giọng nói nàng suy yếu, thốt lên mấy chữ, suy yếu đến cực điểm.

“Ngâm Ngâm, nàng tỉnh.” Phương Chấn Hiên nâng Bạch Mạn Điệp lên.

Bạch Mạn Điệp chậm rãi ngồi dậy, Phương Chấn Hiên lấy một cái gối để nàng dựa vào cho thoải mái. Nàng hé môi định nói cái gì, nhưng nhớ tới cảnh y phục bị xé rách, lại hoảng loạn cúi đầu. Thấy trên người vẫn còn bọc khăn trải giường, nàng trầm tĩnh lại. Thân thể của nàng, có cho hắn nhìn một chút cũng không sao, nhưng còn... La sát kim kiếm, nàng không muốn bất cứ ai nhìn thấy.

“Nàng vẫn nắm chặt khăn trải giường mãi không buông, không có cách nào thay quần áo cho nàng.” Thấy bộ dạng chật vật của nàng, hắn bật cười. Nàng luôn luôn rất chật vật, giống như lần đầu gặp mặt. Thế nhưng, chưa từng có lần nào chật vật đến thế này. Bạch Mạn Điệp lúc nào cũng kiên cường cự nhiên lại khóc, có thể thấy nàng thực sự sợ hãi. Mà nha đầu ngu ngốc này, lại ngu ngốc cầu xin hắn buông tha cho kẻ đã tổn thương nàng.

Nếu Phương Chấn Hiên biết Bạch Mạn Điệp nguyên nhân thực sự nàng muốn hắn hạ thủ lưu tình, hắn sẽ có cảm giác gì?

Bạch Mạn Điệp hơi đỏ mặt, “Không cần, ta tự mình thay.” Lẽ nào hắn muốn tự mình động thủ? Nhân cơ hội đó lợi dụng nàng?

“Ngâm Ngâm, cần thay quần áo à? Ta giúp nàng.” Nàng cũng không phải không có tay có chân, tuy rằng đang trúng mê dược, cũng không đến mức ngay cả quần áo cũng không thay được.

“Không cần, ta trước tiên nghỉ ngơi một chút.” Nàng nhắm mắt lại.

“Ngâm Ngâm” Hắn trầm thấp hô lên một tiếng.

“Sao?” Nàng vẫn nhắm mắt lại như cũ, lười nhác trả lời.

“nàng rốt cuộc muốn ta gọi nàng thế nào?” Đã nhiều ngày trôi qua, Bạch Mạn Điệp đối với hắn lúc nào cũng xa cách, đương nhiên đối với tiếng kêu của hắn cũng không có phản ứng gì, cơ bản là không đáp ứng.

Bạch Mạn Điệp diện vô biểu tình, quảng cho hắn một cái trừng mắt thật to, “Họ Phương kia, người ít đánh ý lại đi. Ta là nể mặt người đã cứu ta, đối với

ngươi đã khách khí lắm rồi. Kỳ thực ra rất phản cảm với cách gọi đó của ngươi, ta muốn ngươi gọi Bạch cô nương.” Nhìn xem, đây chính là chỗ độc đáo của nàng. Hắn đã gặp qua rất nhiều nữ tử mạnh mẽ, thế nhưng chưa từng gặp ai giống nàng.

“Bạch cô nương, cô nương thực sự ghét ta đến vậy sao?” Hắn biểu tình càng giống hồ ly.

Nàng nói giọng rất đương nhiên, “Vô nghĩa, xem sách mặt của bốn cô nương thì biết. Ta trinh trọng cảnh cáo ngươi, sau này lúc chỉ có hai chúng ta, gọi Bạch cô nương, chỉ khi trước mặt người ngoài, ngươi mới có thể gọi ta Ngâm Ngâm.” Bạch Mạn Điệp tuy rằng suy yếu, cũng bày ra bộ dáng mầu hổ (cọp cái). Phòng chừng từng tể bảo trong cơ thể nàng đều là tể bảo đối nghịch, cho dù là lúc này, cũng không quên phô trương thanh thế của mình. Nằm gọn trong lòng hắn khóc đã đủ mất mặt rồi, hiện tại hắn nên lấy lại chút sĩ diện mới đúng.

Hắn cười cười, “Bạch cô nương nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi trước, có gì cần dặn dò cứ nói.” Nói vậy cũng nghe, hắn có phải đầu óc có bệnh rồi không.

“Cút đi, không có lệnh của bốn cô nương, tốt nhất đừng bước vào.” Nếu nói lúc này nàng đang cầm dây cương, chách hẳn mọi người sẽ tưởng rằng hắn là “thần thú tọa kỵ” (1) của nàng.

(1) Thần thú tọa kỵ: thần thú để cưỡi.

“Bạch cô nương...” Phát câu dữ quá.

“Cút.”

Sau khi đuổi Phương Chân Hiền ra ngoài, nàng trước tiên thay đổi y phục, tiếp tục bí mật cất giấu cho kỹ la sắt kim kiếm. Nắm kim kiếm trong tay, Bạch Mạn Điệp trong lòng lạnh toát, Dương Uy phải không? Hắn không thể chết. Trước tiên không cần phải nói hắn phi lễ nhục nhã nàng, chỉ cần mỗi việc hắn biết thân phận của nàng là đã không thể để hắn sống tiếp được rồi. Không phải hắn chết thì là nàng chết. Giết đạo không giết bản đạo (2), luôn luôn là tôn chỉ của nàng. Nếu hắn không bắt nàng, không phi lễ với nàng, nàng sẽ bại lộ thân phận sao? Nói đi nói lại, không phải Bạch Mạn Điệp nàng lòng dạ độc ác, mà là hắn đáng đời.

(2) Giết đạo không giết bản đạo: một câu khẩu ngữ châm chọc đạo gia, ý chỉ kẻ tự tư tự lợi.

Đương nhiên, một mình Bạch Mạn Điệp không có khả năng báo thù, chỉ có thể nhờ hai vị “muội muội.” Nàng không biết làm sao mới liên hệ được với hai vị muội muội này, thế nhưng nàng tin, hai muội muội nhất định sẽ đến tìm nàng. Đã được mấy ngày rồi, hai muội muội hẳn nên hỏi âm cho nàng mới đúng. Vì để báo thù, nàng không thể làm gì khác hơn là vô đạo đức giả mạo tử tử người ta. Ách, Bạch Mạn Điệp chân chính cũng đang ở hiện đại chiếm dụng người thân của nàng, cái này gọi là có qua có lại. Thế nhưng... đối với chuyện quá khứ nàng chẳng biết gì hết, nàng phải tìm một lý do thoái thác khiến người người đều tin mới được.

Vì báo thù không từ thủ đoạn, độc nhất lòng dạ đàn bà, đặc biệt là nữ nhân bạo lực. Ngần vịn lần đừng chọc giận nữ nhân như vậy, nếu như chọc, trước tiên nên chuẩn bị trước quan tài, có lẽ tự sát là giải pháp tương đối thực tế. Dương Uy có thể đã tự sát hay chưa? Hay là Dương Uy đường tự sát tập thể? Đương nhiên không rồi, mới đây thôi, Dương Uy đường còn không biết mình đã chọc phải người nào, chỉ biết Dương Uy trốn mãi trong phòng không dám bước ra, thậm chí còn có dấu hiệu muốn chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Hai vị muội muội trong truyền thuyết

Bạch Mạn Điệp đương nhiên không phải kẻ ngốc, vốn dĩ nàng đang hoàn toàn thanh tĩnh, đột nhiên lại trở nên ảo não vô cùng. Nguyên nhân rất đơn giản, nàng đã bộc lộ thân phận quá sớm, Dương Uy có thể đã chạy rồi chăng? Trên đường đến đây, sự tích về tam tỷ muội các nàng, nàng đã nghe qua không ít, đánh tội với Vô Ảnh La Sát, không chạy chẳng lẽ chờ chết à. Nàng hoàn toàn hiểu rõ hắn có thể chạy, nhưng một chút biện pháp đối phó cũng không có. Tự mình báo thù? Chịu chết đi! Thịnh họ Phương giúp đỡ? Nằm mơ đi! Đầu số ấy nên đã chạy mất, cho dù nàng giết cả nhà người ta thì thế nào? Bất quá chỉ là những kẻ vô tội. Nàng mặc dù có mạnh mẽ, nhưng không thể nói là hung ác, tất cả những lời của nàng đều là trong tình huống nóng nảy mà hồ đồ nói ra.

Có thể, nàng hẳn nên thịnh họ Phương kia trước tiên bắt tên đầu số, từ từ hành hạ cũng không tệ lắm. Còn những người khác, buông tha họ là được rồi. Khoan đã, chuyện báo thù để sau hẵng tính, hiện này nàng cần phải giải quyết một chuyện rất quan trọng – nàng đói bụng. Trời đất bao la, bao tử mới là quan trọng nhất.

Mở cửa phòng, muốn ra ngoài tìm chút gì đó ăn, đáng tiếc trời không chiều lòng người. Nàng vừa giơ chân lên, chợt nghe phía sau có người gọi, “Đại tỷ.” Hẳn là trời chiều lòng người mới đúng, người nàng chờ, không phải đã tới rồi sao? Xem tên sách lang biên thái kia chạy đường nào.

“A.” Nàng không ngờ tới có người gọi mình, vô cùng kinh ngạc, xoay người sang chỗ khác.

Trước mắt nàng là hai vị nữ tử thấp phần tú lệ, bên trái là một vị nữ tử một thân thúy y, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, một đôi mắt trong veo như nước vô cùng sáng sủa, thoát nhìn tựa như... một hồ nước sâu. Son phấn nhàn nhạt, sách mặt hồng nhuận, dịu dàng non nớt. Còn vị đứng bên cạnh một thân bạch y, tựa hồ càng xinh đẹp, đáng tiếc trong mắt nàng không có chút thần thái, nét mặt lạnh như băng, toàn thân trên dưới không có chút độ ấm. Ách, hai người này là ai? Không phải là trong truyền thuyết...

Thấy Bạch Mạn Điệp kinh ngạc, thật lâu không nói lời nào, bạch y nữ tử thản nhiên nói, “Tiểu muội tham kiến đại tỷ.” Ngờ khí tuy rằng lãnh đạm, nhưng cũng lộ ra một cổ cung kính.

“Tiểu muội tham kiến đại tỷ.” Nàng kia nháy nháy mắt, trong ánh mắt tựa hồ có một chút gì ướt ướt. Thực sự kỳ quái, sao lại có một đôi mắt như vậy?

Bạch Mạn Điệp ngây người, nói, “Lăng Tương? Tịch Linh?” Nàng cũng không phải kẻ ngốc, ngoại trừ hai vị muội muội, còn ai có thể gọi nàng đại tỷ?

Vị cô nương có đôi mắt trong veo kia chớp chớp mắt, “Đại tỷ, muội đương nhiên chính là Lăng Tương.” Bạch Mạn Điệp còn không nhận ra hai nàng, đừng dùng khẩu khí đương nhiên đó có được không?

“Hai muội làm sao tìm được ta?” Đối mặt với hai vị sát tinh trong truyền thuyết, Bạch Mạn Điệp nuốt nuốt nước bọt.

Lăng Tương cười cười, “Đại tỷ, không phải đã quên rồi chứ? Tỷ hôm qua mới hỏi âm cho bọn muội. Muội lần theo đường bay của bồ câu đưa thư, không phải đã tìm được tỷ sao.” Có thể theo đường bay của bồ câu đưa thư, khinh công hẳn là vô cùng lợi hại? Bạch Mạn Điệp nghĩ xong, nhìn không được rùng mình. Kỳ thực cũng không cần theo dõi bao lâu, Điệp Lăng Tương và Thủy Tịch Linh là ở hơn trăm dặm phóng bồ câu đưa thư. Sau khi bồ câu đưa thư trở lại, các nàng đã đoán được hành tung của Bạch Mạn Điệp. Chỉ là cần nghỉ ngơi một chút nên tới giờ mới xuất hiện.

“Đại tỷ, tên hồn đản nào dám nhục nhã tỷ, sao tỷ còn giúp hắn?” Thủy Tịch Linh lạnh lùng mở miệng, cũng không ngẩng đầu lên, có vẻ như rất thờ ơ. Tên hồn đản mà nàng nói, Bạch Mạn Điệp hiển nhiên biết là ai. Thế nhưng, nàng tạm thời không muốn hai vị muội muội này nhúng tay vào.

Bạch Mạn Điệp thần sách bình tĩnh, chỉ chỉ vào ghế, “Ngồi đi.”

Đội hai người ngồi xuống, nàng đóng cửa thật cẩn thận, đóng cửa chính, thuận tiện liếc nhìn xung quanh, không có người.

Nàng cũng ngồi xuống, miễn liệng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn các nàng, “Ta mất trí nhớ rồi.”

“Cái gì?” Điệp Lăng Tương kinh hô, tròn mắt mở to đến tròn tròn. Nếu nói nữ hài trước mắt là Thiên Diện Tu La thì mấy ai tin tưởng?

Thủy Tịch Linh ngược lại nhủ mảy, ngón tay đặt lên cổ tay nàng, sách mặt trầm ngâm. Một lát sau, nàng thu tay lại, kéo kéo tay áo, nói, “Đại tỷ, kể lại bệnh tình của tỷ cho muội nghe, có thể tiểu muội sẽ có biện pháp.” Thiên Vương lão tử có tới đây cũng hết cách a.

“Ta cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ là...” Nàng nhủ mảy, “Hình như... trong vô thức, ta đụng vào một cái gì đó, sau đó ta không biết gì hết. Tất cả những ký ức của ta, đều bắt đầu từ lúc ngồi trong kiệu hoa. Ngày đó sau khi ta tỉnh lại, đã thấy mình ngồi trên kiệu hoa rồi. Không biết tại sao, ta lại biết mình có hai vị muội muội, biết mình là ai, còn những thứ khác, ta không biết gì hết.” Bạch Mạn Điệp càng thêm ảo não, “Thậm chí... ngay cả võ công ta cũng không nhớ phải dùng như thế nào.” Nhìn đi, ba hoa như thật thế này, không làm diễn viên thực sự lãng phí nhân tài a.

Lăng Tương đứng lên, mắt trừng môi hé, “Không thể nào?” Đại tỷ vĩ đại của nàng mà lại mất trí nhớ? Trời sắp sập rồi sao?

Đôi mi lạnh lùng thâm sâu của Thủy Tịch Linh nhíu lại, “Muội nghĩ đại tỷ hẳn là đụng phải vật gì đó, trong đầu tụ lại máu bầm. Bởi vì ấn tượng của đại tỷ đối với bọn muội quá sâu đậm nên mới nhớ rõ.” Không hổ danh là “thần y”, loại suy đoán này nàng cũng nghĩ ra được.

“Thế phải làm sao bây giờ?” Bạch Mạn Điệp bày ra một bộ dạng đáng thương.

“Đại tỷ, chi bằng cùng tiểu muội đến Linh Các ở tạm, tiểu muội nhất định có biện pháp chữa khỏi bệnh cho tỷ.” Thế nào? Không nghi ngờ lời nói của nàng sao?

Điệp Lăng Tương quả quyết nói, “Đại tỷ, muội tin tưởng y thuật của tam muội, muội ấy nhất định có cách.”

“Lăng Tương, Tịch Linh, đây là khuôn mặt thật của hai muội à?” Nàng nhanh chóng bổ thêm một câu, “Xin lỗi, ta chỉ biết mình có hai vị muội muội, căn bản không nhớ hai muội bộ dáng như thế nào.” Người ta là Thiên Diện Tu La, am hiểu dịch dung thuật, đây cũng có thể là bộ dáng sau khi dịch dung.

Điệp Lăng Tương bật cười, “Đại tỷ, bọn muội tới gặp tỷ, còn cần dịch dung không?” Cũng không phải tình huống gì đặc biệt.

Nàng có chút xấu hổ, “Xin lỗi, dọc đường, ta đã nghe qua vô số lời đồn về tam tỷ muội chúng ta, ta biết nhị muội tinh thông dịch dung thuật, cho nên...”

“Đại tỷ, tỷ định xử lý Đông Phương Vũ thế nào?” Thủy Tịch Linh vẫn lạnh như băng hỏi.

“Hắn... tạm thời ta không muốn xử lý.” Bạch Mạn Điệp thần sách đột nhiên chuyển sang phần hận, “Thế nhưng hôm qua có người bắt cóc ta, còn có ý vũ nhục ta.”

“Cái gì?” Thủy Tịch Linh hút một ngụm khí lạnh, “Ai?”

“Đường chủ Dương Uy đường, bởi vì ta không biết phải sử dụng võ công thế nào, hôm qua mới bị hắn bắt. Hắn tát ta một cái, thậm chí còn xé rách y

phục của ta.” Bạch Mạn Điệp bình tĩnh nói.

Có lẽ bởi vì Bạch Mạn Điệp chân chính luôn thân cận với các nàng, thế nên nàng không có cảm giác chán ghét Diệp Lăng Tương và Thủy Tịch Linh, thậm chí còn có chút thích. Khi vừa nhìn thấy các nàng, nàng có chút sợ. Nhưng trong nháy mắt, cái loại cảm giác sợ hãi kia đã hoàn toàn tiêu thất. Nàng thậm chí từ tận đáy lòng còn nghĩ, hai vị cô nương này sẽ người tri âm của nàng, là người nguyện ý vì nàng trả giá tất cả. Không vì lý do gì cả, nàng vô duyên vô cớ tin nhiệm hai nàng.

Thủy Tịch Linh chậm rãi thở ra một hơi, thần sắc bình tĩnh, “Muội hiểu ý của đại tỷ.” Kỳ thực nàng cũng là một cô nương ngoài lạnh trong nóng, chỉ là luôn luôn cố tình ra vẻ lạnh lùng. Chỉ mới như thế đã muốn phát giận, nhưng lại cố kìm chế, nàng có mệt hay không a?

“Đại tỷ, tỷ muốn hấn chết thế nào.” Đại tỷ mất đi võ công, nhị muội như nàng đương nhiên là phải gánh vác. Diệp Lăng Tương cắn răng, khí khái ngút trời.

“Ta muốn hấn biến thành thái giám.” Đối với tội phạm cường gian, đó chính là biện pháp tốt nhất. Huống chi hấn đã chà đạp nhiều nữ nhân như vậy, Bạch Mạn Điệp còn chưa kịp vì những nữ nhân này báo thù.

“Vâng.” Thủy Tịch Linh trả lời.

Bạch Mạn Điệp quan tâm nói, “Nhị muội, nghe nói muội tiêu diệt Thiên Lang trại bị thương? Còn bị Long Hồ bang bức hôn, bây giờ thế nào rồi?” Người ta đang muốn vì nàng bán mạng đó nha, nàng cũng nên quan tâm người ta một chút.

“Đại tỷ yên tâm, tam muội chạy tới kịp lúc, thương thế muội đã không thành vấn đề gì nữa. Về chuyện hôn sự...” Nàng cười cười như thể chẳng có gì đáng quan tâm, “Muội bây giờ đã đem hôn sự ném ra sau rồi, chờ Lãnh Tuyệt Cường về, bảo hấn xử lý là được.”

Bạch đại cô nương liếm liếm môi, “Lãnh Tuyệt Cường?” Một cái tên quá mức biến thái, vừa nghe đã biết không phải người tốt rồi.

“Đại tỷ, lát sau trở lại.” Thủy Tịch Linh nói xong, thân thể mềm mại đã nhảy ra ngoài cửa sổ, Bạch Mạn Điệp không nhìn thấy người, chỉ thấy một cái bóng trắng bay qua. Tiếp đó, Diệp Lăng Tương cũng không kịp trả lời, nhảy theo ra ngoài.

“Ai...” Bạch Mạn Điệp nhìn theo hướng cửa sổ nửa ngày, lầm bầm, “Xong rồi, ta muốn nói chỉ cần xử lý tên đầu sỏ thôi, bây giờ... Quên đi, những kẻ trong cái “đường gì đó” đều là người xấu, trực tiếp thanh lý cũng không phải chuyện xấu gì.” Vì dân trừ hại, các nàng thật sự vĩ đại.

Trên đường lớn ngoài phố, có hai vị đang hướng về phía Dương Uy đường.

“Tam muội, đại tỷ rất kỳ quái.” Thúy y nữ từ làm như vô tình hỏi.

“Yên tâm, người đó tuyệt đối là đại tỷ, muội đã bắt mạch rồi, đúng là mạch tượng của đại tỷ.” Dù sao nàng cũng đường đường là Độc Nương Tử, y thuật cũng có thể cho là trác tuyệt, bắt mạch cho đại tỷ nhiều năm như vậy, mạch tượng của Bạch Mạn Điệp, muội muội nàng còn không rõ hay sao.

Bạch y nữ từ đột nhiên hạ giọng, “Muội hoài nghi... chuyện sư phụ lo lắng... rốt cuộc cũng tới...”

Thúy y nữ từ đột nhiên rùng mình, thờ dài một tiếng, “Ai, ta cũng nghĩ vậy, chúng ta hấn nên bảo vệ đại tỷ mới đúng.”

Bạch y nữ từ giọng nói càng thêm âm trầm, rất khó tưởng tượng một người sống sao lại có thể phát ra âm thanh thế này, “Không phải, muốn cứu đại tỷ nhất định phải tìm được Thánh Linh châu, chúng ta không thể bảo vệ tỷ ấy cả đời.”

Thúy y nữ từ gật đầu, “Phải, chỉ có Thánh Linh châu mới cứu được đại tỷ. Trước khi sư phụ lâm chung đã đem bí mật này nói với chúng ta, đơn giản là muốn chúng ta có thể ở bên cạnh bảo vệ đại tỷ.”

Bạch y nữ từ nói, “Không có di mệnh của sư phụ, chỉ bằng đại tỷ đối với chúng ta ân trọng như núi, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn tỷ ấy như thế cả đời.”

“Ân tình của đại tỷ ta đương nhiên nhớ rõ, tam muội, kẻ đánh đại tỷ phải làm sao bây giờ?”

“Tỷ nói xem?” Bạch y nữ từ nhìn nàng, dám tươi cười càng thêm quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Báo thù rửa hận

Diệp Lăng Tương và Thủy Tịch Linh vừa đi khỏi, nàng liền hối hận. Vốn có dự định tự mình động thủ, tại sao lại không đi theo chứ? Cự nhiên lại tin tưởng hai nữ tử không quen không biết, nàng có phải phát sốt rồi không? Tất cả, chỉ có thể giải thích bằng duyên phận.

Bạch Mạn Diệp đương nhiên không phát sốt, cho nên sau khi chỉnh lý xong quần áo trên người, nàng liền đến gian phòng của Phuong Chấn Hiên. Dương Uy đánh tội với nàng, Phuong Chấn Hiên là người biết rõ ràng nhất. Nếu sau khi đánh tội với nàng, ngày thứ hai lập tức bị giết sạch sẽ, hắn sẽ nghĩ thế nào đây? Để thoát khỏi tội danh, trong “thời gian gây án”, tốt nhất nàng nên xuất hiện trong tầm nhìn của Phuong Chấn Hiên.

Thế nhưng... sau khi hai vị muội muội giải quyết xong xuôi sự tình, nàng phải làm sao giới thiệu họ? Dù sao ba người cũng là một tổ hợp quá rõ ràng.

Trong lúc còn đang suy nghĩ, nàng đã đi tới gian phòng của Phuong Chấn Hiên. Cửa không khóa, nàng trực tiếp đi vào. Tên kia vừa ngắm mỹ cảnh ngoài cửa sổ vừa uống rượu, thực sự biết hưởng thụ a.

“Ê, thật hứng thú có a.” Bạch Mạn Diệp tùy tiện ngồi xuống. Ai kêu trước mặt hắn trùng hợp có vài món ăn, ai kêu Bạch Mạn Diệp nàng đúng lúc đang đói bụng, cho nên, nàng không cần khách khí. Theo tình hình hiện nay mà nói, hắn chính là vị hôn phu của nàng, nếm chút đồ ăn của hắn cũng là việc thiên kinh địa nghĩa.

Nhìn thấy tướng ăn bất nhả của nàng, Phuong Chấn Hiên bất đắc dĩ cười khổ, “Ngâm... Bạch cô nương, cô luôn luôn thế này sao?” Thực sự là nói lời vô ích, ở chung lâu như vậy, hắn còn không biết sao?

“Đương nhiên.” Bạch Mạn Diệp thẳng thắn cầm lấy bầu rượu, ngẩng đầu uống cạn.

Phuong Chấn Hiên nhìn không được cười rộ lên, ho khan một tiếng, “Bạch cô nương, bộ dạng cô nương như vậy... gia phụ e rằng...” nhìn thấy chướng mắt.

Nàng bóc lên một nắm đậu phộng, từng viên ném vào trong miệng, “Chướng mắt chứ gì.” Bạch Mạn Diệp còn chướng mắt Phuong Chấn Hiên hắn hơn. Dù sao hai người cũng là diễn kịch, Phuong Chấn Hiên chỉ nói là diễn kịch xong sẽ giúp nàng tìm người, không nói cái gì tới “chất lượng” thế nào.

Phuong Chấn Hiên không nói gì, lách đầu uống một chén, “Bạch cô nương, thân thể đã khỏe hơn nhiều chứ?”

“Vô nghĩa, không khỏe còn có thể ngồi đây sao?” Lại ném một viên vào miệng.

“Cô nương hắn nên nghỉ ngơi sớm một chút, mười ngày sau đã đến sinh thần của gia phụ.” Hắn sao lại xui xẻo thế này, cự nhiên tìm tới một nữ tử lưu manh. Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, thực sự là độc nhất vô nhị.

“Đến nhà người mấy mấy ngày đường.” Bạch Mạn Diệp không phải ngu ngốc, đương nhiên biết hắn có ý tứ gì.

“Trên dưới sáu ngày.”

“Ngày mai xuất phát.” Ăn xong rồi, nàng vỗ vỗ tay cầm lấy chiếc đĩa trên bàn bắt đầu bới móc lung tung.

“Được.” Phuong Chấn Hiên có chút suy tư, “Bạch cô nương, cô không muốn báo thù sao?” Nàng tính tình cương liệt, lại dễ dàng buông tha kẻ nhục nhã nàng sao?

“Không muốn.” Nàng thẳng thắn trả lời, đã có người phải trả giá rồi.

“Tại sao?” Hắn nhìn nàng, hứng thú hỏi.

Nàng tỏ ra không quan tâm nói, “Không tại sao hết, ta sợ gây phiền phức cho người. Đối với những tên giang hồ thích cậy mạnh hiếp yếu này, ta không hi vọng người vì ta mà đánh tội người khác. Người cũng rất có địa vị trên giang hồ đúng không? Thế nên ta càng không thể tổn hại danh dự của người.” Bạch Mạn Diệp âm thầm bội phục bản thân mình, công phu diễn trò quả nhiên đệ nhất. Dù sao nàng hiện tại cũng chẳng có việc gì làm, diễn trò chách có hoa hồng không nhỏ.

Hắn ôn nhu cười, đôi mắt hiện lên một tia ôn nhu, “Cô nương suy nghĩ cho ta?”

“Phải.” Tỷ lệ nàng suy nghĩ cho hắn cũng xấp xỉ như gà trống đẻ trứng, may mắn nàng có thể trả lời thuận miệng như vậy.

Phuong Chấn Hiên tự tin nhìn nàng, “Vạn Kiếm sơn trang không sợ phiền phức, cô nương là thiếu phu nhân tương lai, cho dù có là Vô Ảnh La Sát, ta cũng sẽ đánh tội vì cô.” Bạch Mạn Diệp nhất thời không rõ ý tứ của hắn, cái gì mà thiếu phu nhân tương lai, dù là giả cũng không được. Còn nữa còn nữa, đừng nói xấu Vô Ảnh La Sát.

Bạch Mạn Diệp cười đùa, “Nếu ta chính là Vô Ảnh La Sát thì sao? Còn cưới hay không?”

Hắn chậm rãi hỏi ngược lại nàng, “Vô Ảnh La Sát là tội phạm số một bị triều đình truy nã, là võ lâm đệ nhất nữ sát tinh. Cô nương thấy mình giống sao.” Không giống, nhưng nàng chính là hàng thật giá thật.

“Tội phạm truy nã số một?” Bạch Mạn Diệp tròn mắt. Đầu đầu a, nhận thức về bản thân mình quả nhiên còn quá ít.

“Không sai, triều đình truy đuổi ả đã hai năm, nhưng vẫn không có kết quả.” Nếu như bị bắt, nàng còn ở đây uống rượu với hắn sao.

“Tại sao lại muốn bắt người ta?” Không phải nàng cướp đoạt giết người cường gian chứ? Thân thể này chẳng lẽ biến thái vậy sao?

“Vốn dĩ là chuyện của giang hồ, triều đình không để tâm tới. Tuy nhiên... hai năm trước, Quảng Dương gặp lũ lụt, triều đình không chịu cứu nạn cho dân. Vô Ảnh La Sát cùng một trong võ lâm thập đại cao thủ Sáo Ngọc Công Tử lên vào hoàng cung đại nội, trộm đi vô số trân bảo cứu giúp nạn dân. Không chỉ là bảo khố mà hoàng đế cùng sủng phi của người cũng bị Vô Ảnh La Sát lột sạch quần áo, trói ở Kim Loan điện. Hoàng đế lão gia vì muốn tra ra rốt cuộc ai làm, toàn lực truy bắt Vô Ảnh La Sát và Sáo Ngọc Công Tử.”

Hắn vừa nói xong, Bạch Mạn Điệp kinh hô một tiếng, “Không phải chứ?” Chuyện thiếu đạo đức như vậy, rốt cuộc là ai làm? Tỉ mỉ ngẫm lại, bản thân tựa hồ sẽ làm, chẳng lẽ...

“Sự thật là, hai năm nay triều đình lãng phí vô số nhân lực vật lực, nhưng ngay cả cái bóng của họ cũng không bắt được.”

“À, vậy là tốt rồi.” Bạch Mạn Điệp thở phào nhẹ nhõm, dụng tâm kín đáo hỏi, “Người cho rằng Vô Ảnh La Sát là người tốt hay xấu?”

“Không biết, võ lâm thập đại cao thủ đều là những nhân vật thần bí, ai ai cũng tính tình cổ quái.” Hắn tự mình cười tủm tỉm, “Ngoại trừ tại hạ.” Ách, hắn cũng là một trong võ lâm thập đại cao thủ sao?

“Thập đại cao thủ? Máy người? Muốn biết.” tam tỷ muội các nàng đều là những nhân vật trong bảng, không biết những người khác thế nào?

“Nghiêm túc nói, có năm vị thuộc hách đạo, năm vị thuộc bạch đạo. Vô Ảnh La Sát, Độc Nương Tử, Thiên Diện Tu La, Tuyết Tinh kiếm khách, Sáo Ngọc Công Tử đều là hách đạo cao thủ. Còn Bạch đạo...”

Bạch Mạn Điệp khoa trương đánh tay, “Khoan đã...” Nàng kinh ngạc nói, “Tuyết tinh kiếm khách Lãnh Tuyết Cuồng? Đúng không?” Có quan hệ gì với Điệp Lăng Tương?

Hắn nhìn thấy hành vi ấu trĩ của nàng, khóe môi không khỏi hơi vênh lên, “Trên giang hồ có ai không biết? Tuyết Tinh Kiếm Khách, tên gọi Lãnh Tuyết Cuồng.”

“Hắn đang làm gì?” Tên kia dường như có chút quan hệ với Lăng Tương. Lăng Tương nói hắn sẽ xử lý hôn ước giùm mình, hắn không phải là... bạn trai chứ? (Sở Sở: Truyện về Tuyết Tinh Kiếm Khách Lãnh Tuyết Cuồng và Thiên Diện Tu La Điệp Lăng tương ta sẽ viết thành một quyển, không biết mọi người có đồng ý không?)

“Sát thủ.” Bạch Mạn Điệp nghe xong, rượu trong miệng toàn bộ phun ra hết, khoa trương nói, “Sát thủ?” Không phải chứ? Có một sát thủ muội phu à?

“Phải, lấy tiền, lấy mạng, chưa bao giờ thất thủ.” Phương Chấn Hiên nói xong vô cùng thần nhiên, bởi vì hắn đã quá quen rồi.

Nàng nuốt nước bọt, “Lợi hại.” Nhất định phải hỏi xem Lăng Tương với hắn có quan hệ gì.

“Hách đạo ngũ đại cao thủ, tất cả đều là quái nhân.” Nàng nhìn lại bản thân một chút, quái chỗ nào?

“Vô Ảnh La Sát ngoại trừ giết người, còn có sở thích gì không?” Dù sao cũng phải biết bản thân mình thích cái gì, ví như hành hiệp trượng nghĩa.

Thế nhưng, Phương Chấn Hiên lại cho nàng một đáp án vô cùng đáng thất vọng, “Trộm đồ.”

“Trộm đồ?” Bản thân cư nhiên lại là ăn trộm?

“Phải, lúc ả không có gì làm liền đi trộm đồ.” Thích trộm đồ, hắn là rất có tiền mới phải, rảnh rồi nên về nhà xem

“Ách, Vô Ảnh La Sát sau khi giết nhân, trộm đồ... có ký hiệu gì không? Giống như để lại một tờ giấy chẳng hạn?” Những kẻ trên giang hồ đều có sở thích này, không biết Bạch Mạn Điệp nàng có không.

“À sẽ lưu lại một cây kim châm, nghe nói cây châm kia giống như hồ điệp.” Kim châm? Ách, thảo nào lúc vừa xuyên không, trên đầu lại có nhiều kim châm nhỏ làm ám khí đến vậy, ra là để dùng cho việc này. Nhớ lại hôm qua, bản thân cũng vô tình để lại một cây kim châm, quả thực là lão Thiên muốn Dương Uy chết rồi. Lần này ra ngoài, nàng chỉ mang theo có bốn cây châm, chách là đủ dùng chứ. Lặng lẽ sờ soạt kim châm bảo bối trên đầu, không nên bị phát hiện tốt hơn. Hắn nếu nói là “nghe nói”, hắn là chưa từng gặp hình dạng thật sự của kim châm.

“Còn Thiên Diện Tu La? Độc Nương Tử?”

Phương Chấn Hiên còn chưa kịp trả lời, chợt nghe có người gọi, “Công tử, có chuyện lớn rồi.” Tiếp đó, Phương Hân cấp tốc chạy vào.

“Chuyện gì?” Bạch Mạn Điệp giành hỏi trước.

Thở dốc nửa ngày, hắn mới nói, “Dương Uy đường diệt môn rồi.”

“Ai làm?” Phương Chấn Hiên “soạt” một cái đứng lên, biểu tình lãnh khốc, có phải nhà hắn diệt môn đâu, can gì tới hắn.

“Vô Ảnh La Sát, Thiên Diện Tu La, Độc Nương Tử.” Quả nhiên là các nàng, Bạch Mạn Điệp khóe môi chậm rãi mỉm cười. Phương Chấn Hiên bắt gặp

nụ cười kỳ quái đó của nàng, chợt cảm thấy rung mình. Có thể, nàng bởi vì có người trả thù thay mình mà vui vẻ, hẳn chỉ có thể dùng lý do đó lý giải cho nụ cười của nàng.

Bạch Mạn Điệp sách mặt lập tức thay đổi, vội hỏi, “Sao ngươi biết?” Giả vờ một chút đi, tốt nhất đừng để Phương Chấn Hiền hoài nghi cái gì.

“Mới đây, có người nghe thấy ở Dương Uy đường có tiếng đánh nhau, tiếp đó có người đem thân thể Dương Uy đang xích lửa treo trên thành lâu.” Xích lửa, treo trên thành lâu? Hai nha đầu kia độc ác vậy.

Bạch Mạn Điệp nhìn không được cười ra, “À? Xích lửa sao?”

“Dương Uy không những toàn thân xích lửa, hơn nữa còn bị thiến, tròng mắt bị móc ra, ngón tay toàn bộ bị cắt đứt, hai chân cũng bị chặt mất, đầu lưỡi thì bị cắt đi... Còn những thứ khác, tạm thời cái gì cũng không biết.” Bạch Mạn Điệp lập tức muốn ngắt xiu, hai nha đầu kia có phải quá độc ác không? Nàng rung mình.

“Sao ngươi biết là do họ làm? Lẽ nào thấy được người treo Dương Uy lên thành lâu sao?” Nghìn vạn lần đừng để bị nhìn thấy.

“Không có, võ công ả thực sự quá cao, chỉ thấy được một cái bóng. Thế nhưng, trên ngực Dương Uy có cấm La Sát Truy Hồn châm, trên cổ tay còn có Tu La Đoạt Mệnh Tắc, sau ót có khách thành hình chữ “Linh.”” Có thể thấy hẳn chết thảm thế nào. Bạch Mạn Điệp rất muốn ngắt đi, thế nhưng nàng ngắt không được.

“La Sát Truy Hồn châm? Tu La Đoạt Mệnh Tắc? Là vật gì?” Nàng run người, tiếp tục truy hỏi.

“La Sát Truy Hồn châm là vật tượng trưng cho Vô Ảnh La Sát, bất luận là trộm đồ hay giết người, ả đều để lại kim châm, giang hồ xưng là La Sát Truy Hồn châm. Còn Tu La Đoạt Mệnh tắc là vật tượng trưng cho Thiên Diện Tu La, sau khi gây án, sẽ thấy một dải lụa màu lục, người giang hồ xưng là Tu La Đoạt Mệnh tắc.” Nàng đã sắp thẳng thiên rồi, bản thân đáng sợ đến vậy sao?

“Còn Độc Nương Tử tại sao lại muốn khách chữ?” Biến thái, không hổ danh là nữ nhân không thể đùa chọc nhất trên giang hồ.

“Ta làm sao biết? Ta đâu phải ả.” Khách chữ quá phiền phức, hẳn nên kiến nghị muội muội làm vài cái mộc bài.

“Giang hồ đồn đại ba người là tỷ muội, quả nhiên không sai.” Phương Chấn Hiền nhăn mặt nhăn mày, “Dương Uy rốt cuộc làm sai chuyện gì? Đáng để ba yêu nữ đồng loạt ra tay?” Có lộn hay không, Bạch Mạn Điệp nàng biến thành yêu nữ khi nào?

“Ba yêu nữ kia hung ác thành tính, có thể chỉ là những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi thôi.” Bạch Mạn Điệp nàng bị bắt, bị đánh, còn suýt chút bị cưỡng gian, vậy là việc nhỏ sao? Nếu gặp nạn là đại tỷ bọn hắn, bọn hắn đã diệt cả Dương Uy đường rồi.

“Ba yêu nữ kia đã lâu không xuất đầu lộ diện, không ngờ vẫn là “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”” Phương Chấn Hiền ngắm nghía chiếc đĩa, suy nghĩ đến nhập thần. Người bị hại có phải hắn đâu, tích cực như vậy làm gì chứ?

“Thiếu gia, ba yêu nữ...”

“Ngươi mới là yêu nữ.” Bạch Mạn Điệp thở hồng hộc kháng nghị, vừa mới dứt lời, phát hiện ra hai ánh mắt đang nhìn chăm chăm nàng, xong rồi, lộ ra sơ hở rồi. Thế nhưng nàng rất không cam tâm a, nàng đánh tội hắn khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trị giá con người đủ cao

Phương Chấn Hiền hồ nghi liếc mắt, quan sát Bạch Mạn Điệp, “Bạch cô nương, sao cô nương lại tức giận như vậy?”

Bạch Mạn Điệp chợt dạ ho khan một tiếng, “Không có a, ta chỉ nghĩ các nàng không xấu, thế nhưng các ngươi tại sao lại mắng các nàng như vậy? Có phải mỗi người trên giang hồ đều gọi các nàng là ba yêu nữ không?” Có lộn hay không, giả mạo không được hiệp nữ thì thôi đi chứ, sao lại còn biến thành yêu nữ, đầu năm nay, người tốt không có quá báo tốt. (Sở Sở: Bạch cô nương, ngài là người tốt sao?)

Phương Chấn Hiền cau mày, “Bạch cô nương có điều không biết, ba yêu nữ kia quả thực là rất độc ác. Những việc các ả làm đều khiến người người căm phẫn, nếu là người tốt ai lại dùng thủ pháp giết người tàn nhẫn đến như vậy?”

Bạch Mạn Điệp không phục trả lời, “Đâu có, các nàng bình thường đúng là giết người, nhưng ta nghe nói các nàng ít khi dùng thủ pháp tàn nhẫn như vậy. Dương Uy kia là một tên bại hoại, không biết đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu. Ngươi xem hắn có ý bắt ta, còn có ý đồ cưỡng bạo ta, đáng đời hắn a.” Họ Phương này quả nhiên là hạng “đứng nói không biết đau lưng.” (1)

(1) Đừng nói không biết đau lưng: bản gốc là “Trạm trừ thuyết thoại bất yêu đông”: dùng để hình dung một người không biết thông cảm cho hoàn cảnh người khác, chỉ thích nói mát.

Hắn thở dài một tiếng, “Bạch cô nương, ta biết cô hận Dương Uy. Có người giúp cô báo thù, cô đương nhiên vui vẻ. Thế nhưng, cô nương không thể không phân biệt trắng đen như vậy được.”

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Ta làm gì mà không phân biệt trắng đen, trong mắt ta, các nàng không phải người tốt, nhưng cũng không phải người xấu. Chỉ là tương đối thích tùy tâm sở dục mà thôi. Các nàng thích tự do thì có gì sai chứ? Ta hỏi người một vấn đề, nếu như Dương Uy có ý đồ cưỡng bạo đại tỷ các nàng là Vô Ảnh La Sát, thậm chí còn tát Vô Ảnh La Sát một bạt tay, các nàng làm như vậy có hợp lý không? Ta biết thủ pháp giết người của các nàng rất tàn nhẫn, thế nhưng vẫn là do tức giận quá mức. Từ nhỏ đến lớn, không ai dám khi dễ Vô Ảnh La Sát. Đừng nói là đánh nàng, ngay cả mắng cũng không ai dám mắng. Hai vị muội muội vô cùng tôn trọng đại tỷ, tuyệt đối không cho phép có chuyện như vậy xảy ra. Nếu đại tỷ đối với người ân trọng như núi bị khi dễ, người sẽ làm thế nào? Đừng nói với ta người sẽ đi nói lý lẽ với hắn. Ba người các nàng cho dù có tương đối tàn nhẫn, nhưng lúc giận phát điên thì làm như vậy cũng rất hợp lý. “Bạch Mạn Điệp sắp bị cái tên báo thù chết tiệt này chọc tức chết rồi, nhin không được nói năng thiếu suy nghĩ.

Một loạt câu nói của Bạch Mạn Điệp khiến Phương Chấn Hiên dở khóc dở cười, “Bạch cô nương, làm sao cô biết? Lấy võ công của Vô Ảnh La Sát, dễ dàng bắt được ả sao? Khinh công của ả có thể nói là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, cũng có thể nói là thiên hạ đệ nhất.” Thiên hạ đệ nhất? Bạch Mạn Điệp nuốt nuốt nước bọt, bản thân mình lợi hại đến vậy sao? Ngoài trừ kim kiếm vô địch, khinh công cũng thuộc dạng thiên hạ đệ nhất, Bạch Mạn Điệp bây giờ trực tiếp muốn ngắt xiu.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu đi liếc hắn một cái, “Kỳ thực ta cũng không có ý gì khác, ta chỉ nghĩ các nàng quả thật đều là kỳ nữ.”

“Bạch cô nương, hình như cô nương rất hiểu các ả.” Hắn vỗ như vô tình nói một câu. Cho tới bây giờ, tiểu nữ tử này luôn bảo vệ cho ba nữ nhân đó. Từ thái độ kích động vừa nãy của nàng phán đoán, cũng không hẳn các nàng thực sự có quan hệ. Nàng vừa nói cái chết của Dương Uy có quan hệ với Vô Ảnh La Sát, lại nói Vô Ảnh La Sát suýt chút bị cưỡng bạo, còn bị đánh cho một bạt tay, Bạch Mạn Điệp trùng hợp cũng bị bắt, suýt chút bị cưỡng bạo... chẳng lẽ... nữ nhân ngu ngốc này chính là võ lâm đệ nhất nữ sát tinh sao? Phương Chấn Hiên bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, tuyệt đối không thể nào. Nàng nếu đúng là Vô Ảnh La Sát thì hẳn chính là phương trượng Thiếu Lâm.

Bạch Mạn Điệp thấy thái độ trầm tư của Phương Chấn Hiên, chợt dạ không nói lời nào. Cái tật xấu lỗ mãng làm hư chuyện này sao lại bỏ hoài không được? Nếu như thân phận bại lộ thì không xong rồi, không chừng nàng đang muốn chết sớm. Hiện tại chỉ hy vọng tên Phương Chấn Hiên kia là một tên ngu, không nghi ngờ cái gì. Thế nhưng với tài trí của Phương Chấn Hiên, không phải là kẻ dễ bị gạt như vậy.

“Ta chỉ nói là nếu như, người cũng biết, Dương Uy đối với ta như vậy. Cho nên, ta chỉ là giả thiết mà thôi. Ta mới ra giang hồ, không rõ vì sao các nàng lại làm như vậy. Chuyện đêm qua đối với ta chính là sỉ nhục nhất lớn nhất trong đời, cho nên...” Bạch Mạn Điệp cúi đầu, vài giọt nước mắt bỗng rơi xuống. Đề lừa gạt tên kia, nàng đành liều mạng.

Bạch Mạn Điệp cắn môi quá chặt, dung nhan trắng bệnh, vừa nói đến chuyện đêm qua liền khóc, e là thực sự sợ hãi. Phương Chấn Hiên cố gắng đè nén cảm xúc muốn kéo nàng vào trong ngực, ôn nhu nói, “Đừng khóc, ta biết, cô nương là tức giận quá. Kỳ thực nữ tử trong chốn giang hồ, ai cũng có ba phần kính nể các ả, cô nương là một tiểu nữ tử, ngưỡng mộ các ả cũng không có gì đáng trách. Thế nhưng ta muốn nói cho cô nương biết, ba ả đều không phải người tốt.”

Bạch Mạn Điệp lau khô nước mắt, quát cường nói, “Hai năm trước nếu không nhờ Vô Ảnh La Sát, nạn dân ở Quảng Dương phủ không biết đối chết biết bao nhiêu người. Nàng mạo hiểm cứu nhiều người như vậy, mọi người nhất định sẽ cảm kích nàng. Người tại sao lại hận nàng, nàng chọc gì tới người sao?” Cả người một bộ dáng thê thảm như hoa lê còn đọng lại vài giọt mưa, đầm đìa đáng yêu. Nếu có người biết Vô Ảnh La Sát lại có biểu hiện này, nhất định có thể cười đến rụng răng.

Phương Chấn Hiên thở dài một tiếng, “Ngâm Ngâm, nàng quá đơn thuần. Cái kia bất quá chỉ là Vô Ảnh La Sát nhất thời ham vui, chưa hẳn thực sự muốn cứu người.”

“Đừng vậy, chính là muốn đem sinh mạng ra đùa.” Nàng dùng sinh mạng để cứu người, hắn còn nói là nàng ham vui, hắn có lương tâm hay không chứ.

Phương Chấn Hiên nói, “Ai, một năm trước gia phụ trúng độc, trùng hợp đi ngang qua Linh Các, tới cửa cầu Độc Nương Tử giải độc. Bởi vì gia phụ xuất môn lâu ngày, trên người căn bản không có nhiều tiền, ả thà mở to mắt thấy chết không cứu. Gia phụ nội trong ba canh giờ sau kiếm đủ nghìn lượng hoàng kim, cuối cùng ả mới chịu giúp gia phụ giải độc...”

“Đó là quy củ của người ta ả.” Thủy Tịch Linh lập ra quy củ này, đương nhiên có nguyên nhân của mình.

“Phương gia chúng ta mặc dù không phải giàu nhất thiên hạ, nhưng nghìn lượng hoàng kim không phải không có. Bởi vì đến trễ, độc dù được giải, nhưng gia phụ phải chịu mất một cánh tay.” Thì ra là thế, chẳng trách hắn hận các nàng như vậy.

Bạch Mạn Điệp lăm bầm, “Xin lỗi, không phải nói nàng độc gì cũng giải được sao, tại sao lại mất một tay chứ?”

“Gia phụ bị thương ở tay, Độc Nương Tử nhất thời không chịu giải độc, chỉ có thể chặt một tay để giữ mệnh. Nếu không chặt một tay, cũng không đợi được đến khi ả chịu giải độc.” Nói đi nói lại cũng có phải Thủy Tịch Linh chặt tay hắn đâu, hà tất phải tính toán chi li như vậy.

Bạch Mạn Điệp khẽ cắn môi, “Có thể các nàng không phải là trời sinh tàn nhẫn, hẳn là đã trải qua gia biến.”

Phương Chấn Hiên cười cười, “Không nói nữa, nàng nghỉ ngơi trước đi, sách mặt nàng kém quá.”

“Thiếu gia, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bị xem là không khí lâu như vậy, Phương Hân cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện.

Phương Chấn Hiên không để ý đến hắn, nhìn Bạch Mạn Điệp nói, “Ba yêu nữ kia làm hại võ lâm, ra tay tàn nhẫn. Nếu các ả cùng nhau xuất hiện, ta muốn truy tìm hành tung của các ả.”

“Tìm người ta làm gì?” Bạch Mạn Điệp có một linh cảm, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt lành.

Hắn cười cười, “Mạng sống của Vô Ảnh La Sát trị giá một vạn lượng hoàng kim, ai không muốn bắt ả chứ. Hách bạch lưỡng đạo, rất nhiều nhân sĩ võ lâm đều muốn tra ra hành tung của ả.” Ai cũng nghĩ không ra, Vô Ảnh La Sát lại đối đến chết khiếp. Dựa vào cách hóa trang hiện nay của nàng, cả đời cũng không ai có thể tìm ra.

“Triều đình treo thưởng?” Bạch Mạn Điệp hỏi.

“Triều đình treo thưởng vạn lượng hoàng kim, võ lâm bắt đại thế gia dùng mười vạn lượng treo thưởng bắt ba yêu nữ này, riêng Phương gia ta treo thưởng ba vạn để tróc nã Độc Nương Tử.” Mạng của các nàng đáng giá vậy sao? Cầm tiền thưởng, có thể ăn sung mặc sướng cả đời.

Bạch Mạn Điệp thờ phỉ phỉ trông mặt nhìn hắn, “Người muốn tìm Độc Nương Tử báo thù sao? Đó là quy củ của người ta, có trách thì trách lệnh tôn vạn khi không được tốt.”

“Ba yêu nữ kia thủ pháp giết người quá mức tàn nhẫn, khiến võ lâm người người căm phẫn, lại không chút nhân tính. Bắt đại thế gia muốn bắt các ả để giáo hóa nhân tâm, còn Độc Nương Tử...” Hắn cười cười, “Ta không có ý tứ gì khác, bắt quá chỉ muốn hỏi ả, tại sao lại lập ra quy củ như vậy. Trang chủ Vạn Kiếm sơn trang, tại sao cũng không có ngoại lệ.” Giáo hóa? Đùa sao, ai cần giáo hóa chứ. Không cùng “thông đồng làm bậy” với đám chí sĩ võ lâm chính nghĩa các người thì nói các nàng là yêu nữ, quả thực là không có vương pháp nữa.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Người luôn miệng nói các nàng là yêu nữ, xem ra rất ghét các nàng đúng không? Còn nói cái gì điểm hóa, e rằng là muốn giết người ta, triệt để diệt trừ hậu hoạn thì có.” Nàng cũng không phải con ruồi, con gián, con chuột, con muỗi, thế nào lại thành “hậu hoạn” chứ?

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Người có còn là nam nhân không? Quy củ của người ta chính là như vậy, hoàng đế lão tử cũng không có ngoại lệ.” Hôm nào phải hỏi Thủy Tịch Linh một chút, tại sao lại đặt ra loại quy củ này.

“Toàn bộ võ lâm, không ai không nể mặt Vạn Kiếm sơn trang, ả là người đầu tiên. Bởi vì chuyện này, Phương gia trở thành trò cười cho thiên hạ.” Thần sách hắn có chút không cam lòng.

“Thủy... Độc Nương Tử đang ở Linh Các, không phục cứ trực tiếp tới bắt người ta đi.”

“Linh Các cơ quan trùng trùng điệp điệp, độc trận vô số. Cho đến nay, đã có hơn 300 trăm người chết. Ngoại trừ cầu giải độc, không ai dám tới gần.” Thủy Tịch Linh, tỷ tỷ ta bây giờ rất bội phục muội.

Thực tế, những kẻ muốn bắt Độc Nương Tử rất nhiều, đáng tiếc tất cả đều thất thủ. Ngay cả Phương Chấn Hiên cũng từng thử qua hai lần, nhưng hai lần đều trúng phải kịch độc. Hai lần tìm được đường sống trong cái chết, bây giờ hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Từ sau sự việc của tên Phương nào đó, đến giờ không ai dám đến gần. Linh Các bây giờ, chính là nơi khiến võ lâm nhân sĩ vừa mừng vừa sợ. Mừng vì Độc Nương Tử có thể giải độc, nhưng sợ là sợ nàng hạ độc.

“Đi chết đi, các người keo kiệt hết sức. Cho dù các người có muốn tróc nã, nhưng ta có thể dùng đầu để đảm bảo, các người vĩnh viễn cũng không bắt được các nàng. Cho dù nàng không ở trong Linh Các, các người cũng không dám tới gần.” Bạch Mạn Điệp thờ phỉ phỉ trông mặt nhìn hắn, đúng là một nam nhân keo kiệt mà.

“Bạch cô nương có chỗ không hiểu rồi. Từ ngày Vạn Kiếm sơn trang thành lập đến nay, chưa ai dám tỏ ý khinh thị. Việc này liên quan đến danh dự Phương gia, Phương gia nhất định không bỏ qua cho ả.” Hắn thân là thiếu trang chủ, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai khinh thị Vạn Kiếm sơn trang.

“Người cho rằng Độc Nương Tử chỉ biết giải độc thôi sao?” Nàng tự phụ cười, “Khinh công nàng cũng rất giỏi.” Nhìn nàng ban này xuất chiêu thì biết, hơn nữa Bạch Mạn Điệp có thể khẳng định, Thủy Tịch Linh không chỉ biết khinh công.”

“Bạch cô nương...”

“Người cứ đi tra các nàng đi, ta về phòng nghỉ ngơi đã.” Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, kéo kéo y phục bước ra ngoài. Đúng là xú nam nhân, không có chút phong độ gì cả, xem hắn bắt người thế nào. Nàng dám lấy đầu ra bảo đảm, tuyệt đối không có ai bắt được ba tỷ muội các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Thì ra là thế

Bạch Mạn Điệp vừa đẩy cửa phòng ra, đã thấy ai bóng người quý dị đang ngồi ở trong phòng. Vừa thấy các nàng, Bạch Mạn Điệp lập tức rùng mình. Nhớ tới thủ pháp giết người tàn nhẫn của các nàng, Bạch Mạn Điệp vô cùng hoảng sợ.

“Đại tỷ, tiểu muội đã giúp tỷ báo thù.” Thủy Tịch Linh lạnh lùng nói, cũng không biết là nói cho ai nghe.

Bạch Mạn Điệp uống một ngụm trà, “Đa tạ... Nhưng mà... Các muội có phải đã quá tàn nhẫn không?” Phương thức giết người quả nhiên tàn nhẫn.

“Đáng đời.” Thủy Tịch Linh lạnh như băng phun ra hai chữ.

“Đại tỷ, ai bảo hần khi dễ tỷ? Đã lợi cho hần lắm rồi.” Điệp Lăng Tương cũng hừ lạnh, tựa hồ như các nàng bắt quá chỉ bóp chết một con kiến mà thôi. Giết nhiều người như vậy, nhìn các nàng xem, cả một hạt bụi cũng không bị dính, Bạch Mạn Điệp thật sự bội phục. Không hổ là Thiên Điện Tu La cùng Độc Nương Tử, đáng tiếc, Vô Ảnh La Sát này bây giờ chỉ là đồ giả.

Bạch Mạn Điệp ngây cả người, “Ách, nhưng mà... cũng không nhất thiết làm vậy a.” Trực tiếp giết không được sao, đầu cần ra tay tàn nhẫn như vậy.

Điệp Lăng Tương khẽ liếc mắt ra ngoài cửa sổ, “Đại tỷ từng nói, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình.” Kỳ thực lời này cũng rất có đạo lý.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu đi lách đầu, “Hừ, ta bây giờ mới phát hiện người trong giang hồ dường như rất ghét chúng ta.”

Thủy Tịch Linh thân nhiên nói, “Đại tỷ, vô lâm bát đại thế gia tróc nã ba tỷ muội chúng ta, đại tỷ lại chính là kẻ bị triều đình truy nã.” Nàng tiện đà cười nhạt, “Bọn chúng cả đời cũng đừng mong bắt được chúng ta.” Tróc nã các nàng lâu như vậy, cả cái bóng cũng không chạm được. Nói đến tróc nã, Thủy đại cô nương bắt đầu nhớ tới Phương gia đáng ghét kia. Nói thế nào cũng là thế gia danh môn vọng tộc, sao lại nhỏ mọn như vậy chứ? Nhất là cái tên Phương Chấn Hiên kia, nhớ tới hần liền thấy đáng ghét.

Nàng vân đạm phong khinh nói sang chính sự, “Không nói cái này nữa, Tịch Linh, tại sao muội giải độc lại cần nghìn lượng hoàng kim chứ?” Bạch Mạn Điệp nghĩ Thủy Tịch Linh làm như vậy hẳn là có nguyên nhân.

“Đại tỷ, muội vẫn nhớ rất rõ, năm ấy muội được sáu tuổi, song thân vì cảm nhiễm phong hàn, bởi vì không có tiền chữa trị, muội phải trợ mắt nhìn họ dần dần chết đi. Khi ấy, muội chạy đi đến hiệu thuốc, khóc lóc nức nở cầu xin đại phu, hần chỉ nói với muội một câu, “Ta không phải thánh hiền.” Nếu lúc đó không có đại tỷ cứu muội, e rằng muội cũng đã sớm chết. Chỉ là phong hàn cộng thêm vài đồng thuốc men nhưng đại phu đó cũng không chịu bỏ thí. Muội giải được kỳ độc trong thiên hạ, yêu cầu hoàng kim nghìn lượng thì có gì là sai?” Trong giọng nói của Thủy Tịch Linh vẫn như cũ không có chút độ ấm. Người không phải có cây, ai lại có thể vô tình? Nàng cũng không phải là kẻ trời sinh vô tình. Bởi vì có người thấy chết không cứu, cha mẹ nàng đồng thời chết đi, nàng hiểu được cái gì gọi là thói đời. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, lúc đó nàng từng bị thảm thế nào. Vậy mà những người xung quanh không ai chịu nói giúp nàng, tựa hồ như nếu có tiền thì cứu được người đã là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Cái gì lương y như từ mẫu, nàng không thêm tin những thứ đó.

Chỉ có Thủy Tịch Linh tự mình hiểu rõ, nàng cũng không phải kẻ tham tiền, chỉ là nàng hận thế gian này, muốn tìm một chút cảm giác thoải mái. Năm đó đại phu kia đã nói cái gì, nàng vĩnh viễn nhớ rõ, “Ta cũng không thánh hiền”, Thủy tiểu thư nàng cũng không phải thánh hiền. Kẻ khác cứu người có thể lấy tiền công, nàng cũng có thể. Đại phu bởi vì bệnh nhân không có tiền thì không trị, dường như là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng nàng không chịu thay người khác giải độc không công lại bị xem là độc ác, trên đời này còn thiên lý hay không?

Bạch Mạn Điệp thờ dãi, “Tịch Linh, Vạn Kiếm sơn trang Phương gia muốn bắt muội.” Tự nàng nên cẩn thận kéo bị bắt kia.

Nghe xong lý do của Thủy Tịch Linh, Bạch Mạn Điệp bắt đầu đồng cảm với nàng. Bạch Mạn Điệp thậm chí còn nghĩ, nếu bản thân mình cũng trải qua chuyện giống như Thủy đại cô nương, e rằng cũng sẽ lập ra quy củ này.

Điệp Lăng Tương hừ nhẹ một tiếng, “Ai lại không muốn bắt ba tỷ muội chúng ta, chỉ sợ là không có năng lực đó.” Cho dù có, cũng rất khó bắt được các nàng. Ba người các nàng đều là sói đội lớp cừu, trà trộn trong đoàn người tuyệt đối không ai có thể tìm ra. Nhất là Bạch Mạn Điệp và Điệp Lăng Tương, nhìn qua chỉ là những con thỏ trắng nhỏ ôn hòa.

Thủy Tịch Linh hung ác nói, “Đại tỷ yên tâm, ai tự ý xông vào Linh Các đều phải chết.” Nàng đã giết hơn ngàn đồng chí tự tìm đường chết rồi.

Bạch Mạn Điệp khoát khoát tay, “Ta không muốn bàn luận vấn đề này nữa, các muội biết mấy ngày nay ta ở cùng một chỗ với ai không?”

“Phương Chấn Hiên.” Thủy Tịch Linh vẻ mặt tỏ ý khó chịu, nàng thật đúng là khinh thường Phương Chấn Hiên. Cái tên nam nhân kia, tự tìm chỗ chết xông vào Linh Các đúng hai lần. Nàng cũng không muốn cùng Phương gia đối nghịch, bằng không hần có tám cái mạng cũng không đủ chết. Thủy Tịch Linh tuy rằng băng lãnh cuồng ngạo, nhưng cũng biết cái gì gọi là khôn khéo.

“Đúng vậy, ta đồng ý giả mạo vị hôn thê của hần. Có lẽ ngày mai chúng ta sẽ lên đường, các muội có tính toán gì không?” Nàng nghiêm túc hỏi.

“Tùy đại tỷ sai khiến.” Thủy Tịch Linh lúc nào cũng nghe lời vậy sao?

“Không có gì sai khiến hết, ta chỉ muốn biết dùng bỏ câu đưa tin thế nào, làm sao liên lạc được với các muội. Ý ta chính là chúng ta phải tạm thời chia tay, cần gì thì tiếp tục liên hệ.” Cùng hai người này ở chung một chỗ thực sự không an toàn lắm.

Diệp Lăng Tương cười cười, “Muội cũng nên trở về rồi, Tiểu Sai già dạng muội lâu như vậy, cũng làm khó Tiểu Sai quá, không biết đại ca có tìm Tiểu Sai gây phiền phức hay không.”

“Mỗi người có một mùi vị khác nhau, bỏ câu đùa thư chúng ta nuôi có thể nghe thấy mùi vị trên người. Bất cứ con bò câu nào ở Diệp Trúc đều có thể tìm được chúng ta.” Thủy Tịch Linh gật đầu, nhìn thẳng vào nàng, “Nếu đại tỷ bình an vô sự, chúng ta cũng nên đi.” Người được mùi vị trên người? Bạch Mạn Diệp tặc lưỡi, thực sự là lợi hại quá nha, không biết các nàng đã huấn luyện thế nào. Bò câu trong phim truyền hình, tùy tiện phóng một cái là đủ biết hay không cũng có thể tìm được chủ nhân hay chỗ được chỉ định, quả nhiên là gặt người ta mà.

Bạch Mạn Diệp gãi gãi đầu, không có ý tứ gì, nói, “Diệp Trúc ở đâu?” Nàng căn bản chưa từng trở về nhà, đương nhiên không biết.

Thủy Tịch Linh có chút suy tư, “Đại tỷ mất trí nhớ rồi, có rất nhiều việc không biết. Lưu Ly hiện đang ở nhờ tại Linh Các, muội lập tức bảo Lưu Ly quay về hầu hạ tỷ.” Đến lúc này, Bạch Mạn Diệp mới nhớ tới vị tiểu nha hoàn kia.

Nàng gật đầu, “Vậy cũng tốt, ta muốn về nhà cùng họ Phương kia, muội bảo Lưu Ly đến Phương gia tìm ta.” Có người thân bên người đứng là tốt thật.

“Đại tỷ, có cần mang Phi Thúy theo không?” Phi Thúy là ai a? Ở đâu nhảy ra một nữ hài nữ nữa rồi, quan hệ không phải phức tạp vậy chứ.

Nhìn thấy biểu tình ngu ngốc của Bạch Mạn Diệp, Diệp Lăng Tương nói, “Đại tỷ, nha hoàn bên cạnh tỷ tên là Lưu Ly, còn bên cạnh muội là Tiểu Sai, bên cạnh tam muội là Phi Thúy. Ba nha đầu này đều là cô nhi do sự phụ nhật về. Trên đời này, cũng chỉ có ba nha đầu đó biết thân phận thật sự của chúng ta.” Thì ra là thiếp thân nha hoàn a.

“Ra vậy, không cần, chỉ cần Lưu Ly là đủ rồi.” Đem theo nhiều người như vậy phiền phức lắm.

“Đại tỷ.” Thủy Tịch Linh từ trên người lấy ra hai bình sứ, chỉ tay vào bình sứ màu trắng, bên trái, “Đây là giải độc hoàn, có thể tạm thời áp chế độc tính.” Sau đó lại chỉ vào bình sứ màu lam bên cạnh, “Đây là cửu chuyển hoàn hồn đan, có thể bảo vệ tâm mạch.” Bạch Mạn Diệp mất trí nhớ, không thể sử dụng võ công, Thủy Tịch Linh thật sự rất lo lắng. Nàng tuy rằng tính tình lãnh đạm, nhưng thập phần coi trọng tình tỷ muội xưa nay của các nàng, thật lòng, nàng không hy vọng Bạch Mạn Diệp phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Diệp Lăng Tương ôm quyền nói, “Đại tỷ, tiểu muội đi trước. Nếu có ai dám khi dễ tỷ, cứ nói cho muội biết.” Nàng cũng nên đi rồi, Diệp Lăng Tương không phải kẻ không người thân thích, nàng còn có lão mẫu phải bảo vệ a.

“Ừ, có Lưu Ly bên cạnh ta, muội yên tâm đi. Cố gắng chăm sóc tốt bản thân mình, đừng dễ bị bắt.” Bạch Mạn Diệp từ tận đáy lòng cảm kích, tuy rằng mới “quen biết”, nhưng nàng đã sớm xem hai nữ tử trước mặt là muội muội của mình.

“Đại tỷ, cáo từ. Nếu có chuyện cần tiểu muội giúp đỡ, Tịch Linh có chết vạn lần cũng không chối từ.” Nàng vẫn lạnh như băng, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều xuất phát từ nội tâm của nàng.

Bạch Mạn Diệp mỉm cười gật đầu, “Đi thôi, Tịch Linh, cố gắng chiếu cố tốt bản thân mình. Hiện tại có rất nhiều kẻ muốn bắt chúng ta, chú ý an toàn.” Người nên chú ý chính là Bạch Mạn Diệp nàng mới đúng, nàng ngay cả khả năng tự vệ cũng không có mà.

“Đại tỷ bảo trọng.”

“Đại tỷ bảo trọng.”

Vừa nói dứt lời, sớm đã là một cái bóng cũng không thấy. Bạch Mạn Diệp cảm thán, khinh công thật là lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Gặp cha mẹ chồng?

Sứ tức phụ (1) dù sao cũng phải báo kiến cha mẹ chồng, tiếp tục lên đường mấy ngày, rốt cuộc cũng đến Phương gia. Tuy rằng Bạch Mạn Diệp chỉ là tức phụ giả, nhưng thủy chung cũng phải gặp cha mẹ chồng. Cũng vì cái hiệp nghị không may kia, nàng thực sự đứng là xui xẻo.

(1) Sứ tức phụ: sứ: xấu, tức phụ: con dâu.

Vạn Kiếm sơn trang khí thế hùng vĩ, nguy nga tráng lệ, cảnh vật khí thế kia, có thể dễ chết một con người. Bạch Mạn Diệp tự nhận là hiểu đời, nhưng đứng trước cửa lớn Phương gia, cũng hút phải vài ngụm khí lạnh. Xe ngựa mới vừa dừng lại, lập tức có người chạy đến chào hỏi, một câu rồi lại một câu. Bạch Mạn Diệp nỗ lực giả trang làm thực nữ, từng bước tiến vào. Phương Chấn Hiên vô cùng không biết điều một tay ôm lấy thắt lưng nàng, bỏ mặc đám người hầu, trực tiếp bước vào. Mọi người thấy đại thiếu gia vô cùng thân thiết ôm nữ nhân như vậy, tất cả đều trừng to hai mắt.

Vừa vào phòng khách, lập tức có một vị phu nhân khuôn mặt xinh đẹp ra chào đón, “Chấn Hiên, con đã về?”

Hắn đáp ứng một tiếng, nhưng không trả lời, ôm lấy Bạch Mạn Điệp vào trong, động tác vô cùng thân thiết.

Vừa vào tới phòng khách, nàng còn chưa thấy rõ cảnh vật trước mắt, đã bị một bàn tay to ấn xuống mặt đất, đầu gối đập xuống đất một cái thật đau.

Phuong Chấn Hiên không nhìn nàng, tự nói, “Hài nhi thỉnh an cha.”

“Ách...” Bạch Mạn Điệp nhìn Phuong Chấn Hiên, miễn cưỡng nói, “Bạch Ngâm bá kiến bá phụ.” Có lộn hay không, cứ như vậy mà mang nàng về bá kiến cha mẹ?

“Vị này chính là...” Nam tử đang ngồi trên cao đường chỉ tay vào Bạch Mạn Điệp, nhìn Phuong Chấn Hiên bằng ánh mắt thăm dò.

Cho đến lúc này, Bạch Mạn Điệp mới có thể quan sát rõ Phuong phụ Phuong Kinh trong truyền thuyết. Phuong lão gia khoảng chừng trên dưới 50 tuổi, vẻ mặt cương nghị, bên trong ống áo bên trái trống rỗng. Đôi mắt lão đầu này vô cùng lợi hại, nhìn nàng không có chút ôn hòa nào. Bạch Mạn Điệp mạnh mẽ làm ra dáng tươi cười, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, ánh mắt vô cùng thuần khiết, “Tiểu nữ tử Bạch Ngâm bá kiến bá phụ.” Giờ vờ thuần khiết chính là sở trường của nàng. Nàng cùng họ Phuong kia chỉ là quan hệ hợp tác, không muốn cùng Phuong gia có bất cứ quan hệ gì với Phuong gia, tiếp tục dùng tên giả.

Phuong Chấn Hiên liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi lại nhìn Phuong lão gia, “Cha, Bạch cô nương chính là hôn thê của ta.” Hắn nói xong vô cùng lạnh nhạt, quan hệ phụ tử xem ra vô cùng bề tách.

“Vị hôn thê?” Phuong lão gia nheo mắt, nhìn Bạch Mạn Điệp từ trên tới dưới, từ đầu tới chân, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Nàng trong lòng trực tiếp nói thầm, rõ ràng là giả, lại phải diễn trò giống y như thật.

Vì cái hiệp nghị xui xẻo kia, Bạch Mạn Điệp vẫn phải duy trì tác phong tốt đẹp, tiếp nhận ánh mắt “tây lữ” của Phuong Kinh.

Vị phu nhân có khuôn mặt xinh đẹp ban nãy cũng tiến vào, ngồi trên ghế chủ thượng, đánh giá Bạch Mạn Điệp.

Phuong Chấn Hiên tùy tiện liếc vị phu nhân kia một cái, sau đó lập tức xoay mặt đi. Di, vậy ra quan hệ mẫu tử cũng thập phần bất hảo đó nha.

Quý trên mặt đất chỉ ba phút đồng hồ mà cứ ngỡ là ba năm. Nàng tiếp nhận hết mọi ánh mắt quý dị xung quanh đang nhìn mình, tìm đập càng lúc càng lợi hại. Trong lòng nàng đem tên họ Phuong kia ra mắng ít nhất cũng ba trăm lần, tại sao lại muốn đưa nàng vào đại sảnh, trực tiếp mang vào hậu đường có phải tốt hơn không.

Phuong Kinh ôn hòa nâng Bạch Mạn Điệp dậy, cười nói, “Bạch cô nương, nhà cô ở đâu?” Con dâu mình nhà ở đâu hắn có quyền biết chứ?

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, “Tiểu nữ tử không cha không mẹ, phiêu bạt khắp nơi, bốn bề là nhà.”

Vị phu nhân có khuôn mặt xinh đẹp kia “À” một tiếng, ánh mắt khó chịu liếc qua nàng mấy lần. Bạch Mạn Điệp không phải kẻ ngu ngốc, tuyệt đối có thể nhìn ra Phuong phu nhân không thích nàng, thậm chí còn khinh thường nàng.

Phuong Chấn Hiên lạnh lùng nhìn Phuong phu nhân, “Nhị nương, Ngâm Ngâm là vị hôn thê của ta, không phải vị hôn thê của bà.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “nhị nương”. Chắc chắn, nhị nương, thì ra không phải mẹ con ruột.

Phuong phu nhân nhử mi, “Chọn tới chọn lui, rốt cuộc lại chọn người này?” Hơi quá đáng nha, rõ ràng chính là khinh thường nàng mà.

Bạch Mạn Điệp nhu nhược cười, “Ngâm Ngâm bá kiến phu nhân.” Má ơi, Bạch Mạn Điệp thật muốn đánh nữ nhân này một trận quá. Đuôi cũng muốn vênh lên tới tận trời rồi, bà tưởng bà là ai a.

Phuong phu nhân thần sắc lơ đãng nói, “Chấn Hiên, Thanh Sương biết con muốn trở về, xin đợi đã lâu.”

“Chờ ta làm gì?” Phuong Chấn Hiên sách mặt khó coi, “Trong lòng ta chỉ có Ngâm Ngâm.”

“Chấn Hiên...”

“Được rồi.” Phuong Kinh lạnh mắt xem trò, rốt cuộc cũng nói ra.

Bạch Mạn Điệp cười cười, “Bá phụ, ngài đừng tức giận kéo hại thân thể.” Nói xong liền dâng đến một chung trà, đơn thuần nháy mắt mấy cái. Phuong Kinh thờ dài, đôi mắt lạnh lùng đảo qua ba người, chậm rãi tiếp nhận.

Tiểu nữ tử này tuy không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng có chút thanh tú. Đôi mắt vô cùng thuần khiết, hẳn là một nữ tử tốt.

“Phu nhân.” Bạch Mạn Điệp rót thêm một chung trà đưa tới cho Phuong phu nhân. Phuong phu nhân hai tay đặt trên đầu gối, ngoảnh mặt sang một bên, Bạch Mạn Điệp vẫn như cũ mỉm cười, đơn thuần nháy mắt.

Phương Chấn Hiền ôm lấy thắt lưng Bạch Mạn Điệp, thần nhiên nói, “Cha, ta đưa Ngâm Ngâm vào trong nghỉ ngơi trước.” Nói xong không giải thích nhiều kéo Bạch Mạn Điệp đứng lên, xoay người bước vào nội đường.

Đối với bộ dạng của họ Phương, nàng vẫn thấp phần phản cảm. Nếu như không phải có mặt trường bối ở đây, phỏng chừng nàng đã một quyền đánh hấn.

“Bạch cô nương đừng bước.” Phương Kinh buông chén trà xuống, thần thái lãnh tĩnh xen mềm.

Bạch Mạn Điệp nhìn Phương Chấn hiền, hấn buông nàng ra, hơi gạt đầu, ý bảo nàng qua đó. Bạch Mạn Điệp nhu thuận tiêu sái bước tới, hơi hạ thấp người, “Bá phụ.” Nàng sống trên đời nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên phải phép thế này, giao dịch này khó làm quá.

“Bạch cô nương.” Phương Kinh ngẩng đầu nhìn nàng, sách mặt vẫn không hề thay đổi, “Bạch cô nương, cô nương quen biết nhi tử bao lâu rồi?”

Nàng thuận miệng nói, “Ba tháng.” Nếu không phải vì tìm được cái tên chết tiệt kia, nàng cũng không muốn ủy khuất làm ra vẻ thế này.

“Mới ba tháng.” Phương phu nhân nét mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường, “Thanh Sương nhà ta biết hấn mấy chục năm.” Ý tứ của Phương phu nhân, Bạch Mạn Điệp hiểu rất rõ ràng.

Miệng nàng vẽ ra một nụ cười đầy châm chọc, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ khiêm tốn, “Phu nhân, người đa tâm rồi.” Bạch Mạn Điệp cũng không đơn giản như vậy, “đa tâm” ý nói tức là nói cái gì Thanh Sương đó không có cơ hội đâu, đừng suy nghĩ quá nhiều.

“Đa tâm?” Phương phu nhân nhú mi. Vị nữ tử Bạch Ngâm trước mặt này, xem ra còn kém rất xa chất nữ Thanh Sương của nàng, sao nàng lại có thể không đa tâm chứ?

Nàng cung kính trả lời, “Đúng vậy, phu nhân.” Tuy rằng không biết cái gì là tiểu thư khuê các, nhưng cũng học qua mấy phần lễ nghi.

“Phương phu nhân, người xác thực quá đa tâm rồi.” Phương Chấn Hiền đi tới, ôm lấy vai Bạch Mạn Điệp, “Ta và Thanh Sương chỉ là bằng hữu, huống chi bây giờ ta đã có Ngâm Ngâm.”

Phương Kinh mãnh liệt đứng lên, lạnh mặt nghiêm nghị, “Bạch cô nương, cô nương đi theo ta.” “Mẫu tử” bọn họ không hợp nhau, bình thường bọn họ ở trước mặt trình diễn những trò như vậy, đối với việc này, Phương lão gia cũng chỉ có thể thờ dài. Ai bảo hấn ngày trước có nợ phong lưu, đáng đời xúi quẩy. Vị Bạch cô nương này tuy nói là vị hôn thê của nhi tử, nhưng thủy chung vẫn không phải người một nhà. Trước mặt “người ngoài” diễn trò cãi nhau như vậy, quả thật là thất lễ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhục nhĩ

Bạch Mạn Điệp theo Phương lão đầu vào đến thư phòng, trong lòng thấp thỏm không yên. Trong hồ lô của vị “công công” (1) này bán thuốc gì a? Không phải muốn đánh nàng chứ? Trách nàng lừa gạt nhi tử lão sao? Ách, người bị hại chính là Bạch Mạn Điệp nàng đó, có được hay không.

(1) Công công: cha chồng

“Bạch cô nương, ngồi đi.” Phương lão đầu trước tiên tự mình ngồi xuống, sau đó mới nhớ tới Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp không nói được lời nào, ngược lại tuân mệnh.

“Bạch cô nương, Chấn Hiền luôn bất hòa với nương hấn, đề cô nương chê cười rồi.”

“Bá phụ khách khí, không cần xem Ngâm nhi như người ngoài.” Nàng trực tiếp chứng thực thân phận.

“Bạch cô nương, cô nương biết võ công không?” Theo Phương lão đầu quan sát, nàng là một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, thế nhưng võ công có biết hay không còn phải suy xét lại. Nàng hồ hấp hỗn lộn, nhưng cước bộ luôn luôn trầm ổn, rốt cuộc là có hay không?

“Bá phụ nghĩ sao?” Nàng rất thích đảo ngược thái cực. (hỏi ngược người khác)

“Biết.” Kỳ thực trong lòng hấn cũng không dám khẳng định.

Nàng mỉm cười, “Tại sao?”

“Bạch cô nương nói mình bốn bề là nhà, chẳng lẽ lại không biết võ công?” Nếu không có bản lĩnh, sao lại dám kiêu ngạo vậy chứ?

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói, “Những người phiêu bạt khắp nơi đều nhất định phải có võ công sao?” Nàng không phải nói bản thân mình, có được hay không.

“Bạch cô nương, cô nương có biết Phương gia trong chốn giang hồ rất có địa vị không?” Nàng hẳn là đã biết, nói thế nào cũng là “vị hôn thê” của nhi tử.

Bạch Mạn Điệp trong mắt có chút khinh thường, “Không biết, ta xuất thân là con nhà thương nhân, không rõ chuyện trong giang hồ.” Vô Ảnh La Sát nàng mà không rõ mới là lạ.

“Bạch cô nương, tuy rằng ta nói hôn sự của nhi tử, hẳn có thể tự chủ, thế nhưng... Vô lâm đệ nhất mỹ nữ Đỗ Thanh Sương ngưỡng mộ hẳn đã lâu.” Phương Kinh ám chỉ cho nàng.

Bạch Mạn Điệp tỏ ra có chút khó chịu, “Không liên quan đến chuyện của ta.” Làm gì? Thị uy a. Nàng đối với lão đầu chết tiệt này, một chút hảo cảm cũng không có, không phải, đúng hơn là đối với trên dưới Phương gia cũng không có chút hảo cảm nào.

“Đỗ gia cũng là một trong võ lâm bát đại thế gia, cô mẫu của Thanh Sương cũng là thê tử của ta, hai đứa từ nhỏ lớn lên bên nhau, thanh mai trúc mã, lão phu có ý định thú Thanh Sương vào cửa cho nhi tử. Bạch cô nương là tiểu thư khuê các, hẳn biết rõ tri thư đáp lễ. Nếu cô nương không chê, có thể làm thiếp thất.” Có thể hẳn không chú ý, mỗi một câu hắn nói đều khiến sách mặt Bạch Mạn Điệp xấu đi vài phần. Hắn cũng không phải cố ý khinh thường Bạch Mạn Điệp mà là quá yêu thương Thanh Sương, chỉ cần là người có hai con mắt đều biết tên bất hiếu tử của hắn đã lọt vào mắt xanh của Đỗ Thanh Sương rồi. Người ta đường đường là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, không danh không phận ở lại Phương gia, thực sự là không thích hợp. Hơn nữa, Phương phu nhân cứ lấy nước mắt làm vũ khí tấn công, hẳn đành phải hi sinh nhi tử.

Bạch Mạn Điệp siết chặt nắm tay, nói không thành lời. Không phải là nói không được, mà nàng sợ nói ra sẽ bộc lộ bản tính của mình, nàng quả thực đang có một loại xung động muốn giết chết Phương Kinh.

Phương Kinh lại cho rằng nàng đang cam chịu, tiếp tục nói, “Bạch cô nương, ta biết cô nương trong lòng hẳn thật sự rất quan trọng, hi vọng cô nương có thể khuyên nhủ hắn. Nếu làm được việc này, Thanh Sương chách chấn rất cảm kích cô. Ách... Đến lúc đó, hai người đồng loạt vào cửa, không phân biệt lớn nhỏ.” Không phân biệt lớn nhỏ, nàng cười nhạt, lão cho rằng cần lắm sao?

“Ba” một tiếng, trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Phương Kinh ngẩn người, nhìn Bạch Mạn Điệp đang nổi giận đùng đùng. Bạch Mạn Điệp đột nhiên đập bàn một cái, đứng lên, lạnh lùng nói, “Bá phụ, xin lỗi, thứ lỗi ta không thể đáp ứng yêu cầu của người. Bạch Ngâm tuy rằng xuất thân không tốt, cũng không đến mức phải đi làm thiếp. Nếu như bá phụ không thích ta, ta có thể đi. Bá phụ thích Đỗ cô nương, có thể để nhi tử thú nàng, ta không có kiến. Ta là người ngoài, chuyện nhà các người, ta không muốn dính dáng.” Từng lời châu ngọc của Bạch Mạn Điệp, khí thế đến bức người. Khinh người quá đáng, đừng tưởng rằng nàng dễ bị khi dễ.

“Bạch cô nương, đừng kích động quá.” Phương Kinh trấn an nói, “Bạch cô nương, ta không phải có ý khinh thường cô nương, Phương gia là võ lâm đệ nhất thế gia, thiếu phu nhân Phương gia tất nhiên phải xuất thân danh môn...”

“Đúng vậy, Bạch Ngâm xuất thân là nữ nhi của một thương nhân sa sút, thật sự không xứng với lệnh công tử, cáo từ.” Bạch Mạn Điệp nói xong phẩy tay áo một cái, bỏ Phương Kinh ở lại phía sau.

Phương Kinh lập tức há hốc mồm, cứ tưởng Bạch cô nương là một cô gái đơn thuần dễ bị hiếp đáp, ai ngờ nàng khắp người toàn là gai.

Bạch Mạn Điệp có nén xung động muốn giết người, chạy thẳng về phía cửa lớn. Cuộc giao dịch này nàng mắc kẹ, thật sự là khinh người quá đáng mà. Phương gia thì có gì tốt chứ, thông đồng khi dễ nàng. May mà nàng không phải thực sự gả vào Phương gia, bằng không nhất định tức chết. Không phải đi tìm tên Đông Phương Vũ đáng ghét kia sao? Tự nàng đi tìm. Dựa vào Vô Ảnh La Sát nàng, chẳng lẽ đến năng lực tìm người cũng không có. Suốt mấy ngày này, đây là lần đầu tiên nàng hối hận đã nhận cái giao dịch buồn cười này. Nàng không phải người có xuất thân tốt đẹp, cần gì đã kích nàng như vậy chứ? Xuất thân có thể đại biểu cho tất cả mọi thứ sao? Xuất thân có thể mang lại hạnh phúc sao? Hôn nhân môn đăng hộ đối có đúng là đem lại hạnh phúc không? Để lão cổ hủ kia đi chết đi, để nhi tử hắn mỗi ngày oán giận. Thực sự là một kẻ bảo thủ quá mà, tàn phế là đáng đời lắm.

Nàng một đường chạy như điên, chạy khỏi cửa lớn, trong lòng có một tư vị nói không thành lời.

Nàng chỉ biết chạy là chạy, không phân phương hướng, không có mục tiêu. Đến khi dừng lại, người đã ở nơi hoang dã rồi. Cách đó không xa có mấy gian nhà lá, rách nát kinh khủng, vừa nhìn đã biết lâu ngày không có ai ở rồi.

Trời đã xế chiều, Bạch Mạn Điệp toàn thân uể oải, chui vào trong. Nàng mệt chết đi được, không còn khí lực để quay về thành, chỉ bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi. Huống chi, nàng cũng không muốn trở về. Bằng trực giác, nàng đoán được Phương Chấn Hiên hẳn sẽ tìm nàng. Không biết tại sao, nàng vô duyên vô cớ tin nhiệm hắn.

Trong nhà tranh xác thực đã lâu không có người ở, khắp nơi đều vương đầy bụi bặm. Trong góc tường có mấy đôi cò khô, hẳn là người qua đường lúc ngủ ở đây để lại. Nàng chỉnh sửa lại một chút, vô lực ngã xuống, tựa người trên vách nhắm mắt dưỡng thần. Chỉ một cái nhắm mắt này, nàng cứ nhiên ngủ quên...

Chương 15: Người tốt không có hồi đáp tốt

Bạch Mạn Điệp trong lúc mơ màng bỗng bị một tiếng hít thở nặng nề đánh thức, vừa mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người đứng trước mặt nàng, khi nàng còn chưa kịp thốt ra thành lời, người nọ đã ngã xuống, không nghiêng không lệch, trùng hợp ngã thẳng lên người nàng. Lão Thiên à, làm gì vậy? Phi lễ á?

“Người làm gì?” Bạch Mạn Điệp bất mãn kháng nghị, dùng sức đẩy thân thể hắn ra. Không biết là do khí lực nàng quá nhỏ, hay tên kia quá nặng, kết quả căn bản là không thay đổi được gì.

“Ê...” Nàng vừa định hô to, lập tức ngất người. Trên người nàng tất cả đều là máu, sóng sánh như cháo. Người này bị thương sao? Thảo nào lại vô phép như vậy. Trong tiềm thức, Bạch Mạn Điệp căn bản không sợ. Cố gắng dùng sức đẩy thân thể hắn ra, thăm dò vết thương trên người hắn. Tốt xấu gì cũng là một mạng người, nàng không thể trơ mắt đứng nhìn hắn chết. Vốn đang thụ thương, lại bị nàng đẩy, hắn chỉ còn có mỗi nửa cái mạng.

Nurong theo ánh trăng, Bạch Mạn Điệp nhanh chóng tìm được vết thương. Tổng cộng có sáu vết thương hở miệng. Những chỗ khác đều là vết thương nhẹ, chỉ có một kiếm trên vai là đủ lấy mạng người. Cũng không biết là ai hạ thủ, cư nhiên đâm xuyên qua vai hắn. Chắc chắn, những người này thật là độc ác nha.

“Chết tiệt.” Bạch Mạn Điệp mắng một tiếng, dùng tay điểm huyết cầm máu. Vừa điểm xong, nàng hơi giật mình nhìn lại đầu ngón tay. Lão Thiên à, nàng đang làm gì thế này? Nàng ở hiện đại có học qua võ công, nhưng chẳng lẽ có học qua điểm huyết á? Nàng ngay cả huyết vị nằm ở đâu còn không biết rõ ràng nữa mà. Thế nhưng khi đối mặt với cái tên nửa sống nửa chết này, nàng trong vô thức biết nên làm như thế nào.

Sau một hồi kinh ngạc, nàng chợt nhớ ra có một tên nửa sống nửa chết đang nằm trên mặt đất. Hiện tại trên người nàng không có thuốc, nàng lại không am hiểu y thuật. Ai tới đây nói cho nàng biết, rốt cuộc nàng phải làm sao bây giờ?

Thấy chết không cứu, nàng không làm được, cứu hắn, nàng cũng làm không được, làm người tốt sao mà khó quá.

Bạch Mạn Điệp dẫu dẫu môi, lấy “thuốc cứu mạng” mà Thủy Tịch Linh cho ra, đổ một viên nhét vào trong miệng hắn. Nàng không biết tên kia có trúng độc hay không, dù sao cũng chỉ ăn có một viên cũng chẳng có hại gì.

Nhờ được điểm trụ huyết đạo, máu đã ngừng chảy. Bạch Mạn Điệp nhìn hắn cả người đều là máu, ngay cả khuôn mặt thế nào cũng không nhìn rõ, bèn tới giếng nước trong viện lấy chút nước lên “tắm” cho hắn. Lần đầu tiên tắm cho nam nhân, lại là một tên nửa sống nửa chết, nàng thực sự một muốn chết rồi.

Bạch Mạn Điệp kéo y phục của mình xuống, cẩn thận tỉ mỉ chà lau giùm hắn. Cho tới bây giờ, chỉ có người ta chăm sóc nàng chứ nàng chưa từng chăm sóc ai, cái tên nửa sống nửa chết này hẳn là đang cười trộm. Ách, hắn đang hôn mê, căn bản không biết Bạch Mạn Điệp đang “phi lễ” với hắn. Nói là phi lễ cũng không phải, chẳng qua chỉ vì máu chảy quá nhiều, Bạch Mạn Điệp trực tiếp cạo sạch y phục của hắn. Nhìn thấy nam nhân trần trụi, Bạch Mạn Điệp mặt không đỏ, tim không loạn. Cũng không phải là chưa từng thấy qua, tại sao lại phải đỏ mặt chứ?

Vì sợ hắn lạnh cóng mà chết, Bạch Mạn Điệp lần đầu tiên lấy áo khoác của mình khoác lên người hắn. Ngay cả nàng cũng không biết, tại sao lại đối tốt với hắn như vậy. Đầu tiên là cứu người, sau đó là tắm, rồi sau nữa... nàng cư nhiên giúp hắn giặt sạch quần áo. Ách, chủ yếu là vì trên y phục dính quá nhiều máu, không giặt thì sau khi hắn tỉnh lấy đâu ra y phục cho hắn, hắn cũng không thể lỏa thể chạy đôn chạy đáo ra đường mua y phục.

Sau khi xong việc, trời cũng đã khuya, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ. Rất kỳ quái, nàng cũng không hề sợ hãi. Lá gan nàng tuy lớn, nhưng không lớn đến nỗi có thể ngủ một mình nơi hoang dã. Thế nhưng hiện nay, nàng thực sự không sợ, có vẻ như đã thành thói quen rồi. Sau khi đi tới cổ đại, tất cả đều thay đổi. Rốt cuộc là vì sao lại thay đổi, cả nàng cũng không biết, có thể sau này nàng sẽ biết.

Nàng tựa ở bên người tên kia, thường thức một cây sáo. Món đồ chơi này là lúc nàng giúp hắn tắm mà phát hiện, hắn nắm chặt trong tay, Bạch Mạn Điệp mất một lượng lớn khí lực mới lấy ra được từ trong lòng bàn tay hắn. Không phải chỉ là một cây sáo thôi sao, tuy rằng cũng có chút giá trị, nhưng cũng không cần nắm chặt vậy chứ?

Tiếng hít thở của tên kia bỗng trở nên dồn dập, thân thể mơ hồ nóng dần lên. Tuy rằng đang ngủ, nhưng biểu hiện sự bất an đến cực độ.

“Không phải phát sốt chứ?” Bạch Mạn Điệp nói thầm.

“Có lợi cho người rồi.” Nếu đã cứu hắn, làm sao có thể để cho hắn chết được? Bạch Mạn Điệp lấy ra một cái bình sứ, đổ ra mấy viên dược hoàn nhét vào trong miệng hắn. Mấy viên cái gì Cửu Chuyển Hoàn Hồn đơn, còn có cái gì Giải Độc Hoàn này thoạt nhìn quá nhỏ, một viên thật sự sẽ thiếu, hắn nên cho hắn ăn năm viên mới được. Nghe nói có thể bảo vệ tâm mạch, ăn trước mấy viên để giữ mạng, sáng sớm hôm sau lại đi tìm đại phu. Hai loại thuốc này công hiệu thì đúng là không sai, nhưng... có ai nói cho nàng biết, hai viên thuốc này không được dùng chung với nhau, bằng không... sẽ gây ra một tác dụng khác?

“Ai?” Đương lúc Bạch Mạn Điệp đang ngẩn người ra thì bị một âm thanh bất thình lình dọa đến kêu lên một tiếng.

“Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, nếu không nhờ ta, ngươi đã chết từ lâu lắm rồi.” Nàng lười nhác trả lời.

“Đa tạ.” Tên nào đó ném cho nàng hai chữ. Cái này này đúng là kỳ quái, rõ ràng là muốn nói cảm ơn, nhưng lại giống như miễn cưỡng, không phải, nói là lạnh lùng mới đúng. Trong lạnh lùng, còn mang theo vài phần khó chịu không rõ nguyên do.

“Không cần.”

“Y phục của ta đâu?” Có nhầm hay không, bất quá chỉ là bị truy sát, đến khi tỉnh dậy cư nhiên lại bị cởi sạch y phục. Tên nửa sống nửa chết kinh ngạc, nhìn chăm chăm Bạch Mạn Điệp. Sống trên đời hai mươi sáu năm, cư nhiên lại bị một nữ nhân khinh bạc? Thật sự nhìn không ra, nha đầu kia chẳng lẽ là một sách ma?

“Ta giúp ngươi giặt sạch, phơi ở bên ngoài.” Nàng trực tiếp không nhìn hắn.

Tên nửa sống nửa chết chỉ cảm thấy trên người nóng bức đến khó chịu, đặc biệt là y phục trên người dường như phảng phất một mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng tiến vào mũi hắn, khiến hắn càng thêm liều mạng muốn phát tiết. Nữ tử trước mắt chỉ mặc mỗi trung y, đáng người linh lung tinh tế lúc ẩn lúc hiện, dung nhan thanh tú rung động lòng người. Hắn luôn luôn rất có tự chủ, thế nhưng bây giờ, lại có một loại xung động muốn âu yếm nàng.

Bạch Mạn Điệp chú ý thấy hắn sách mặt ửng hồng đến quý dị, hô hấp dồn dập, thỉnh thoảng còn phát sinh tiếng rên rỉ chịu đựng, liền cẩn thận đến gần hắn, “Ngươi có phải bị sốt rồi không?”

Hắn đã vô phương nhận được rồi, tại sao nàng còn đến gần hắn, muốn chết à?

“Đi mau.” Nữ tử này có ân cứu mạng hắn, hắn không muốn xâm phạm nàng.

“Không được, ta là người tốt, cứu ngươi sẽ cứu đến cùng.” Hai khuôn mặt tựa hồ sát lại gần nhau, hô hấp cũng đan xen một chỗ.

Hắn cắn răng, “Đi mau.” Nữ nhân này nhất định muốn hắn không khống chế được mình mới cam tâm sao?

“Ngươi làm sao vậy?” Bạch Mạn Điệp vươn tay, sờ sờ lên trán hắn, “Có chút nóng.” Hắn tận lực dập tắt ngọn lửa trong người, mà nữ nhân này luôn luôn cố tình chống lại hắn.

Hắn đã nhận rất khó chịu, mà nữ nhân này còn chạm vào người hắn, có phải muốn thất thân hay không?

“Ta không sao, cô đi đi.” Món ngon đã bày ra trước mặt lại không thể ăn được, hắn quả thật muốn phát điên rồi.

“Không sao, ta lau người giúp ngươi.” Bạch Mạn Điệp nói xong, ngốc nghếch đi vắt một chút nước, bắt đầu từ trán, chậm rãi lau người giùm hắn. Tiếp tục đi xuống, đi xuống...

“Cô tên gì?” Tên kia đột nhiên bắt lấy cổ tay Bạch Mạn Điệp, thờ hờn hờn hỏi.

“Bạch Mạn Điệp.” Chết tiệt, cả nàng cũng không biết tại sao lại nói ra tên thật của mình? Nàng đang sợ hãi, chưa kịp suy nghĩ đã thuận miệng nói ra.

“Tốt.” Vừa dứt lời, Bạch Mạn Điệp thét lên một tiếng, cả người đã bị hắn đè lên.

Hai người gần trong gang tấc, Bạch Mạn Điệp cảm tức nhìn hắn, “Ngươi làm gì?” Nàng đã mơ hồ cảm thấy bất an, giãy giụa thân thể, ý đồ thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Hắn thờ hờn hờn nói, “Cô tên Bạch Mạn Điệp đúng không?”

“Phải.”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hắn nói xong, bàn tay đã luồn vào trong y phục của nàng. Bị hắn chạm vào khiến Bạch Mạn Điệp rung mình một cái, nhanh chóng gạt tay hắn ra.

Hai tay nàng che lại trước ngực, thân thể không an phận nhúc nhích, thầm nghĩ thoát khỏi hắn, nhưng nàng không biết nàng càng nhúc nhích, càng kích thích hắn nhiều hơn, “Ngươi làm gì?” Nàng không phải ngốc, đương nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Nữ nhân này lớn lên không tệ, nể mặt nàng đã cứu hắn, còn giúp hắn giải tỏa dục vọng, chịu trách nhiệm cũng không sao.

Bạch Mạn Điệp muốn đẩy hắn ra, lại sợ bàn tay ma quỷ kia tiếp tục luồn vào y phục của nàng, chỉ đành che trước ngực, “Ngươi làm gì...” Còn chưa kịp nói xong, môi hắn đã hôn trụ lên môi nàng, nhẹ nhàng cắn cắn. Một cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, Bạch Mạn Điệp toàn thân rã rời, đầu óc trống rỗng. Hắn nhẹ nhàng kéo hai tay nàng ra, cởi bỏ y phục trên người nàng, để bộ ngực sữa của nàng dán chặt vào thân thể xích lửa của hắn. Đầu lưỡi nàng bị hắn ôn nhu mút vào, hai cánh hoa giao nhau chặt chẽ kết hợp. Nàng hô hấp khó khăn, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có. Nàng không thể nói chuyện, cũng không biểu thị nàng cam chịu. Đôi tay nàng không an phận liên tục đánh lên người hắn, nhưng khí lực nàng quá nhỏ, với hắn mà nói quả thật chỉ là xoa bóp.

Hắn không ngăn cản động tác của nàng, dùng tay cởi váy nàng ra, luồn vào giữa hai đùi nàng. Bạch Mạn Điệp trong vô thức khép hai chân lại, trên cánh tay hắn cào cào loạn xạ. Cánh tay hắn bị nàng cào đến chảy máu, nhưng hắn vẫn không có ý định dừng lại, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước,

đưa tay luôn vào hoa khẩu của nàng. Bạch Mạn Điệp chưa từng trải qua việc này, phát sinh một tiếng kêu đau đớn bất mãn, toàn thân nhất thời mất hết khí lực. Vốn dĩ hai tay vẫn còn đang kháng nghị cũng dần dần đình chỉ hoạt động. Hắn tách hai chân nàng ra, không chút do dự động thân tiến vào thánh địa mềm mại của nàng.

“A...” Thanh âm đau nhức của nàng đều bị hắn nuốt vào trong bụng,

“Điệp nhi, không sao cả.” Hắn đình chỉ toàn bộ động tác, nhẹ giọng trấn an.

“Người hôn đàn, vương bát đần, cư nhiên dám cưỡng bạo ta, một ngày nào đó, ta sẽ thiên người. Người nhất định sẽ bị thiên lôi giáng xuống, chết không toàn thây, tổ tông mười tám đời của người chết không được yên bình, người...” Bạch Mạn Điệp vừa nằng vừa khóc, đau đớn cùng khuất nhục khiến nàng mất hết lý trí.

Nàng còn chưa kịp mắng xong, lần thứ hai bị hắn hôn trụ. Bạch Mạn Điệp không thể làm gì khác hơn là ôm lấy hắn, bởi vì đau đớn, cùng với quyết tâm muốn trả thù, móng tay cắm thật sâu vào da thịt của hắn. Tên súc nam nhân này, nàng cứu mạng hắn, hắn cư nhiên còn cưỡng bạo nàng, thói đời làm người tốt thật là khó a.

Tuy rằng dục hỏa khó nhịn, nhưng động tác của hắn cũng rất ôn nhu. Hắn kiềm chế, không muốn tổn thương nữ nhân đang nằm dưới thân này. Động tác ôn nhu như vậy, rất khó tưởng tượng ra là hắn đang cưỡng bạo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chịu trách nhiệm

Hắn chăm chú nhìn nữ nhân đang nằm trong ngực, cau mày thật chặt. Đêm qua hắn phát điên cái gì thế này? Sao lại mơ hồ muốn nàng chứ? Thậm chí còn nói rằng sẽ chịu trách nhiệm? Trong cuộc đời hắn, chỉ dung nạp duy nhất một nữ nhân. Tuy rằng nữ nhân kia xuất thần nhập quỷ, cả khuôn mặt thật của nàng hắn cũng chưa nhìn thấy, thế nhưng hắn vẫn nhận định nàng. Trên đời này, xứng đôi với hắn, dám lấy hắn, cũng chỉ có nàng. Là ảo giác sao? Tại sao hắn lại thấy nữ nhân này có đôi mắt rất giống nàng? Hắn là ảo giác rồi, nàng võ công giỏi như vậy, sao lại giống nữ nhân gọi Bạch Mạn Điệp này, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Hắn thực sự đã quá tưởng niệm nàng rồi, từ ngày đầu gặp gỡ nàng hai năm về trước, hắn không còn gặp nàng nữa. Hắn đi khắp đại giang nam bắc để tìm nàng, không biết nàng có còn nhớ hắn hay không? Vô Anh... người cùng như tên, quay lại đã không còn thấy bóng.

Nữ nhân trong lòng khẽ động, được một tác lại tiến thêm một thước tiến vào lòng hắn. Hắn thật sự muốn cười, nếu không phải hắn chưa bao giờ cười thì hiện tại đã cười lăn lộn dưới đất rồi. Nữ nhân này có phải bị ngốc hay không? Rõ ràng là hắn cưỡng bạo nàng, nàng lại có thể yên tâm ngủ trong lòng hắn. Nếu không phải phát hiện nàng là xử nữ hàng thật giá thật, hắn còn tưởng nàng là loại có thể ngủ trong lòng bất cứ nam nhân nào.

Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ hồn nhiên của nàng, đường cong trên mặt hắn bỗng nhiên có vài phần nhu hòa. Hắn cũng không rõ tại sao mình có thể như vậy, không phải chỉ là một nữ nhân “xa lạ” thôi sao, chẳng lẽ là do quan hệ xác thịt?

Hắn chậm rãi rút ra cánh tay bị nàng ôm chặt, tự mình xử lý miệng vết thương. Vết thương rất sâu, hầu như muốn lấy mạng hắn. May mà hắn có nội công thâm hậu, lại được dùng linh đan diệu dược trần năm khó tìm, bằng không sao lại nhanh chóng hồi phục như vậy. Đừng nói là muốn nàng, e rằng nằm cả mười ngày nửa tháng cũng chưa xuống giường được. Hắn biết đêm qua là nha đầu kia cho hắn linh đan diệu dược, đối với nha đầu kia bỗng dưng nảy sinh sinh hứng thú nồng hậu. Nàng thoát nhìn bắt quả chỉ là nữ tử thông thường, tại sao lại có linh dược quý giá như vậy?

Nữ nhân này lúc cời sạch y phục của hắn, không có chút cảm giác thẹn thùng, thậm chí còn giúp hắn chà lau thân thể. Một nữ tử chưa chồng chẳng phải rất kiêng kỵ những việc này sao? Cho dù có là giang hồ nữ cũng không hào phóng như vậy chứ? Lẽ nào nàng là đại phu, chỉ có đại phu đối với bệnh nhân mới không phân biệt giới tính. Linh đan diệu dược của nàng, còn có bản tính không câu nệ tiểu tiết, khiến hắn tạm thời tin tưởng nàng là đại phu.

Thủy Tịch Linh nếu biết linh đan diệu dược Độc Nương Tử nàng mất ba năm tinh luyện cư nhiên bị đại tỷ đem cho một nam nhân xa lạ, hơn nữa còn ăn một lúc hơn mười viên, phỏng chừng nàng sẽ đập đầu mất. Cứu Chuyển Hoàn Hồn đơn chỉ cần dùng một viên có thể bảo vệ tâm mạch, bất luận trọng thương nặng thế nào, bệnh nhân lập tức hồi phục tri giác. Nếu chỉ bị thương nhẹ, lập tức khỏi hẳn. Một viên giải độc hoàn có thể áp chế độc tính trong vòng trăm ngày không phát tác, nhưng có dùng nhiều hơn thì công dụng cũng như nhau, quả thực là quá lãng phí a.

Thủy Tịch Linh lúc đưa dược hoàn cho Bạch Mạn Điệp, chỉ nhân nhật nói đây là thuốc cứu mạng gì đó. Cư nhiên quên nói với nàng thuốc này là bảo vật mà người trong võ lâm thiết tha mơ ước, là thuốc mà nàng đã lãng phí vô số dược liệu trân quý luyện thành. Trên đời này chỉ có ba bình, tam tỷ muội các nàng mỗi người một bình. Ai, nàng cho rằng đại tỷ nàng vẫn còn là Bạch Mạn Điệp cơ trí quyết đoán trước kia sao? Ai...

Chỉnh lý xong quần áo và thương tích của mình, hắn ôn nhu giúp Bạch Mạn Điệp đang mơ mơ hồ hồ kia mặc lại y phục, thậm chí còn lấy nước lau đi vết máu giữa hai đùi cho nàng. Quả thật là quá mất mặt, hắn cả đời chưa từng vì nữ nhân làm những chuyện này. Nể mặt nàng đã cứu hắn, xem như ngoại lệ một lần.

Bạch Mạn Điệp trở mình, cuộn người lại. Hắn diện vô biểu tình ngồi cách đó không xa, lẳng lặng nhìn nàng. Bởi vì hắn làm càn khiến nàng đêm qua mệt muốn chết? Hắn mơ hồ thấy linh đan diệu dược kia hình như có tác dụng phụ, khiến hắn dục hóa khó nhịn, mới có thể không kiềm chế được muốn nàng một lần rồi lại một lần. Nàng không ngừng chống cự, cho dù là dưới sự trêu chọc của hắn, nghênh hợp cùng hắn hoan ái, nhưng vẫn như cũ phản kháng, cào cấu, để lại trên người hắn rất nhiều vết máu.

“Ai da...” Bạch Mạn Điệp đột nhiên tỉnh lại, giãy giụa đứng lên. Nàng một tay vỗ vỗ sau ót, tay còn lại chống trên mặt đất. Nàng rốt cuộc bị sao vậy? Toàn thân đau nhức lấm nhá, rất đau a. Nàng nhớ rõ là từ Phuong gia chạy ra, cứu một nam nhân, sau đó... Trong đầu nàng ập lên một cái, sau đó nàng bị cưỡng bạo. Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, muốn tìm kiếm cái gì đó, nhưng đối diện với nàng là một đôi mắt vô cùng lạnh lùng sáo bét. Nàng chưa từng gặp qua đôi mắt nào như vậy, lạnh khốc, bá đạo, sáo nhọn, trong vô thức, nàng lùi ra sau mấy bước. Bạch Mạn Điệp liếm liếm môi, “Người là ai? Tại sao lại ở đây?” Nam nhân lãnh khốc thế này, cùng với tên “Đặng Đồ Từ” (1) đêm qua hắn là không có quan hệ mới đúng.

(1) Đặng Đồ Từ: từ thời Tần Hán đến nay, “Đặng Đồ Từ” là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sáo. Nguyên nhân cũng chính vì “Đặng Đồ Từ háo sáo phú” của Tống Ngọc. Có một lần, Đặng Đồ Từ tới gặp Sở vương cáo rằng Tống Ngọc là kẻ háo sáo, khuyên sở vương không nên dẫn hắn vào hậu cung. Tống Ngọc sau khi biết chuyện ghi hận trong lòng, trước mặt Sở vương ra sức biện giải, trái lại công kích nói rằng Đặng Đồ Từ mới là kẻ háo sáo, còn viết ra những lời hoa mỹ, giai cú trong “Đặng Đồ Từ háo sáo phú” Trong bài này có một đoạn nói, “Giai nhân thiên hạ có đâu bằng Sở quốc, giai nhân sở quốc có đâu bằng ở quê thân, người đẹp ở quê thân có ai bằng nữ tử phía đông nhà thần, người này nếu cao thêm một chút thì thành cao quá, nếu thấp một chút thì thành thấp quá. Nếu đánh thêm một lớp phấn lại ra trắng quá, nếu tô thêm một lớp son thì ra đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng đều đẹp, không gì sánh nổi. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến biết bao công tử si mê, nhưng thần chưa bao giờ động lòng. Còn Đặng Đồ Từ thì ngược lại, có vợ xấu xí, còn có với nhau 5 đứa con. Thế nên, Đặng Đồ Từ mới là kẻ háo sáo.”

Hắn cùng Phuong Chấn Hiên đồng dạng tuấn mỹ, nhưng vẻ tuấn mỹ của Phuong Chấn Hiên thì nhu hòa, còn hắn thì khẳng khái cuồng ngạo. Đôi mày kiếm cực kỳ có cá tính, đôi mắt lãnh khốc vô tình, khuôn mặt kia tựa hồ như băng kết vạn năm. Cao ngạo, cô tuyệt, lãnh khốc, tất cả đều bày ra trên người hắn. Chắc chắn, nam nhân cực lạnh nhá.

“Người nàng cứu.” Hắn lạnh như băng trả lời, không có một chút ấm áp.

“Cái gì? Là người?” Bạch Mạn Điệp lửa giận bốc lên, hầu như nghiêng răng nghiêng lợi. Nam nhân này quả nhiên không có đạo đức mà, nàng cứu hắn, hắn cư nhiên dám cưỡng bạo nàng, còn nói cái gì quý gì muốn chịu trách nhiệm.

“Phải.” Hắn cứng nhắc trả lời.

“Hỗn đản, vương bát đản, ngươi có biết cái gì gọi là xấu hổ hay không? Ngươi đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy đó hả?” Không biết sao, Bạch Mạn Điệp đột nhiên không muốn giết hắn, chỉ muốn phát tiết cho hả hê thỏa thích.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm” Từ trên mặt hắn nhìn không ra một chút biểu tình.

“Chịu cái chân cô nài nài người, lão nương mất đi trinh tiết, ngươi muốn chịu trách nhiệm thế nào? Một câu chịu trách nhiệm của ngươi có thể biến ta trở lại hoàn bích sao?” Bạch Mạn Điệp hai tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nếu như ánh mắt có thể giết người, tin rằng hắn đã chơi xong rồi.

“Ta sẽ lấy nàng.” Nữ nhân thông thường gặp phải chuyện này đều khóc sụt sùi, thế mà nữ nhân này lại cười ầm lên, quật cường khiến người ta muốn cười. Nếu còn tiếp tục như vậy, quy định không cười của hắn sớm muộn cũng bị phá vỡ.

Bạch Mạn Điệp hung hăng chỉ vào hắn, “Đi làm xuân thu đại mộng của ngươi đi, bản cô nương sẽ không nhảy vào phần mộ hôn nhân đâu. Muốn lấy ta, ngươi chưa đủ tư cách.”

“Nàng là nữ nhân của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Hắn đột nhiên muốn biết nữ tử này nếu trở thành thê tử hắn thì sẽ phát sinh chuyện gì? Mà sao hắn đột nhiên lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy? Có phải sốt rồi không?

Bạch Mạn Điệp vẻ mặt đáng ghét, “Ngươi cút mau, bản cô nương không cần ngươi chịu trách nhiệm, từ nay trở đi đừng để ta thấy mặt ngươi nữa.” Đối với hành vi đêm qua của mình nàng cũng có chút nhớ rõ, nàng cư nhiên... có nữ nhân nào bị cưỡng bạo mà như nàng không? Bọn họ đêm qua căn bản giống như tình lữ trên giường, người tình ta nguyện. Mất mặt, tuy rằng kẻ này lớn lên có thể khiến người ta chảy nước miếng, nhưng nàng cũng không đến mức... Nhớ lại hành vi của mình, Bạch Mạn Điệp muốn đào một cái hố tự mình nhảy xuống cho xong.

“Ta muốn chịu trách nhiệm” Đến lúc để lộ khuôn mặt tuấn tú, luôn luôn đều là nữ nhân nghe theo lời hắn chứ sao lại cự tuyệt? Hơn nữa, nữ nhân này đã bị hắn ăn sạch rồi, cư nhiên còn muốn chạy? Có phải đầu óc có bệnh hay không? Lẽ nào nữ nhân này ngu ngốc? Hắn đối với nàng càng lúc càng có hứng thú.

“Không cần, chúng ta không quen không biết, sau này cũng không gặp lại.” Bạch Mạn Điệp trừng mắt thật to, rống giận bước ra. Dù sao đây cũng không phải thân thể của nàng, coi như tình một đêm là được. Người kia lớn lên suất (đẹp trai) như vậy, so với mấy con vật thô lỗ thời hiện đại tốt hơn nhiều, ách, chuyện bị ăn tươi đó nàng xem như không có phát sinh. (nữ nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì).

“Điệp nhi, nàng là của ta.” Hắn nheo mắt lại, biểu tình thập phần nguy hiểm. Kỳ quái, hắn không phải luôn chán ghét nữ nhân hay sao, lúc nào lại có hứng thú vậy?

“Ngươi...” Bạch Mạn Điệp muốn đánh hắn.

“Theo ta, ta sẽ không bạc đãi nàng” Chỉ ít nàng là của hắn.

“Ngươi tên gì?” Cùng với khối băng này nói chuyện quả thực tốn hơi quá, nàng có một loại xung động muốn cho Thủy Tịch Linh và Diệp Lăng Tương giết chết hẳn. Mặt khác, nàng thực sự muốn biết hẳn rốt cuộc là ai.

Hắn chăm chú nhìn nàng, một hồi lâu mới nói, “Bây giờ không phải lúc, sau này sẽ nói nàng nghe.” Nếu để người không nên biết biết được, chỉ sợ cả nhà hẳn sẽ gặp nguy hiểm.

Bạch Mạn Diệp không phục trừng mắt nhìn hắn, “Có lộn hay không, ngươi có thể gọi ta Diệp nhi, tại sao ta không được biết tên ngươi chứ?”

“Có thấy sáo ngọc trên tay ta không?” Hắn nhàn nhạt xoay mặt hướng ra bên ngoài.

“Thấy.” Bạch Mạn Diệp nghi hoặc, “Thấy thì sao? Ách... ề, ngươi không phải trùng hợp là vị kia... trong truyền thuyết... cái gì... Sáo Ngọc Công Tử chứ?” Nửa câu sau Bạch Mạn Diệp hầu như thét chói tai.

Hắn không trả lời, gật đầu một cái.

“Thượng đế à.” Bạch Mạn Diệp ngã về phía sau, bộ mặt ngu ngốc đến không chịu được. Vô Ảnh La Sát cùng Sáo Ngọc Công Tử một đêm tình duyên ngắn ngủi, thực sự là đại tin tức đủ để oanh động giang hồ. Nếu như là người khác nàng còn có thể giải quyết, tại sao cứ nhất mực là một kẻ nổi danh với mình? Chẳng lẽ đây là thiên ý?

Hắn một lúc lâu không nói lời nào, Bạch Mạn Diệp hiếu kỳ hỏi, “Ngươi tại sao lại bị thương nặng như vậy.” Nghe nói Sáo Ngọc Công Tử võ công cực kỳ lợi hại, lẽ nào dễ bị thương như vậy sao? Ách... bị Sáo Ngọc Công Tử cường bạo xem ra cũng không tính là mất mặt, Vô Ảnh La Sát nàng tuy rằng lợi hại, nhưng thua vào tay hắn há có thể còn nguyên.

“Thay huynh đệ giải quyết một phiền phức nhỏ, lại bị Hàn Phi phục kích.” Đối với việc này, hắn không suy nghĩ nhiều. Huynh đệ không chịu thua kém ai đó của hắn không hiểu tại sao lại thiếu ân tình của một tiểu nha đầu, nha đầu kia ra điều kiện cư nhiên lại là diệt cả Long Hồ bang. Huynh đệ hẳn bây giờ phải lên Thiên Sơn tìm hạt tuyết cứu mạng cho hắn, trọng trách “bảo ân” đương nhiên hẳn phải gánh lên vai. Hắn đương nhiên là Sáo Ngọc Công Tử, cư nhiên lại bị nha đầu kia mắng đến nói không nên lời, trái lại đi diệt cả nhà người ta. May mà Long Hồ bang làm bằng lòng, nếu không hẳn cũng không tài nào ra tay được. Nha đầu kia độc ác như vậy, cùng Lãnh Tuyết Cường quả nhiên tuyệt phối. Thiên hạ đệ nhất thần bộ trong truyền thuyết phụng mệnh đuổi bắt Sáo Ngọc Công Tử cùng Vô Ảnh La Sát cũng không phải ngày một ngày hai, mấy lần trước đều là hắn lông tóc vô thương, nhưng lần này cư nhiên sụp bẫy. Cái tên Hàn Phi tiểu nhân đề tiện kia, bắt nha đầu đó uy hiếp hắn. Nếu không phải đột nhiên nhảy ra một nha hoàn, xem ra Sáo Ngọc Công Tử hẳn không xong rồi.

“À, có thể cứu được Sáo Ngọc Công Tử, thật sự là phần phúc của ta.” Bạch Mạn Diệp nói cho dễ nghe, kỳ thực vô cùng khó chịu. Chẳng phải là Sáo Ngọc Công Tử sao? Nàng cũng là Vô Ảnh La Sát đó.

Thái độ khó chịu của nàng toàn bộ đều hiện lên trên mặt, Sáo Ngọc Công Tử cũng không phải kẻ mù, đương nhiên nhìn thấy. Nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, “Theo ta đi.”

“Đi đâu?” Nàng càng lúc càng bị hắn làm cho hoảng sợ.

“Thiên Sơn.”

“Khoan, phiền ngươi một lần nói cho hết câu.” Nói chuyện với hắn đúng là mệt thật, tiếc chữ như vàng.

“Ta đưa nàng đi Thiên Sơn tìm ngươi.”

“Tìm ai?”

“Lãnh Tuyết Cường.” Bạch đại cô nương lần thứ hai muốn ngắt xiu, sao lại là hắn. Được, hóa ra hách đạo ngũ đại cao thủ là người một nhà.

“Quan hệ các ngươi rất tốt sao?”

“Hắn là bằng hữu duy nhất của ta, sinh tử chi giao.” Sáo Ngọc Công Tử là một kẻ lãnh khốc, chưa bao giờ chịu mở miệng nói một câu. Nhất là trước mặt nữ nhân, hắn cho rằng nói chuyện với nữ nhân một chữ cũng là lãng phí. Nhưng khi đối mặt với Bạch Mạn Diệp, hắn không thể cự tuyệt được. Trên người nàng có một lực tương tác rất đặc biệt, rất dễ tiếp cận bất cứ ai. Nàng đối với hắn không có tâm phòng bị, hắn đương nhiên có thể thân nhiên đối mặt với nàng. Hắn lần đầu tiên phát hiện, kỳ thực nói chuyện vài câu với nữ nhân cũng không phải cái gì xấu, nhất là nữ nhân vừa có cá tính lại đơn thuần.

“Nếu như ngươi thật sự lấy ta...” Ai, không biết Lãnh Tuyết Cường sẽ gọi nàng là đại tỷ hay đại tẩu.

“Lên đường.” Hắn không hỏi Bạch Mạn Diệp có đồng ý đi cùng hắn hay không, tự mình bước ra ngoài.

Nàng dẫu dẫu môi, ngồi xếp bằng dưới đất, “Ngươi đi đi, ta không muốn đi với ngươi, chuyện đêm qua ta coi như là chưa từng xảy ra.”

“Phiền phức.” Hắn trở lại khom hạ thắt lưng, nắm lấy cổ tay của Bạch đại cô nương, kéo nàng ra cửa.

“Ê...ê... Đừng tưởng ngươi là võ lâm cao thủ sẽ có đặc quyền đó a...” Tư thế của Bạch Mạn Diệp lúc này rất buồn cười, bị hắn kéo ra ngoài.

Sáo Ngọc Công Tử trầm giọng ra lệnh, “Cầm miệng, đừng ép ta đi kèm huyệt nàng.”

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Muốn chết, nguoi đây là cường đoạt đó biết không?”

Sáo Ngọc Công Tử buông nàng ra, nhìn chăm chăm nàng nói, “Nàng sợ ta sao?” Về mặt của hắn rất nguy hiểm.

Nàng thản nhiên trả lời, “Tại sao phải sợ?”

“Chỉ vì ta là tội phạm số một của triều đình.”

“Xi, chỉ là phát lệnh truy nã thôi mà. Có gì phải sợ, kỳ thực ta rất ngưỡng mộ nguoi.” Bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, thậm chí Vô Ảnh La Sát nàng còn tệ hơn.

“Có sợ đi theo ta sẽ bỏ mạng chốn thiên nhai không?” Trên người hắn tràn đầy sát khí, bộ dáng giống như tùy thời phát hỏa.

Nàng quả đoán thắng thần trả lời, “Không sợ.” Như vậy vừa lúc, làm một đôi uyên ương bỏ mạng, thiên hạ quả nhiên có Sáo Ngọc Công Tử và Vô Ảnh La Sát là xứng đôi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nữ nhân gốc

“Tốt.”

“Tốt cái gì?” Bạch Mạn Điệp ném cho hắn một ánh mắt rõ ràng, tưởng là võ lâm cao thủ thì giỏi lắm sao?

“Nàng đủ tư cách đi theo ta.” Khẩu khí rất kém a, bọn họ trước nay cũng không có thù oán gì a.

“Ê, là nguoi nói sẽ chịu trách nhiệm với ta mà. Nếu như ta là một nữ tử trời gả không chặt, nguoi định bỏ ta lại sao?” Nàng hừ lạnh, “Sáo Ngọc Công Tử danh chấn giang hồ cũng chỉ có vậy thôi.” Bạch Mạn Điệp giận dữ bỏ tay hắn ra, tựa người trên khung cửa, nghiêng đầu sang một bên.

“Cho nàng đi theo ta cùng có tư cách đi theo ta không giống nhau.” Hôm nay hắn bị sao vậy, lại nói nhiều thế này? Nếu như bình thường, hắn đã trực tiếp đánh nữ nhân lắm lời này bất tỉnh rồi.

“Sáo Ngọc Công Tử nguoi có chuyện quan trọng phải làm, ta không muốn liên lụy nguoi, thỉnh tự nhiên.” Nàng lười nhác làm một thủ thế “tiễn khách”.

Sáo Ngọc Công Tử không để ý đến nàng, đi thẳng vào trong sân. Đem cây sáo đặt ở trên môi, một tiếng sáo ưu nhã vang lên bay bổng trong không khí, tiếp đó, một con hách sách tuần mã chẳng biết từ đâu chạy tới. Đứng là ngựa khôn, cư nhiên có thể hiểu được tiếng sáo.

Bạch đại cô nương nhìn thoáng qua, châm chọc nói, “Chả trách nguoi được gọi là Sáo Ngọc Công Tử, thì ra nguoi có thể dùng tiếng sáo dụ ngựa.” Nàng cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết biệt hiệu của hắn không phải vì có thể dùng tiếng sáo dụ ngựa mà thành. Bất quá, nàng đối với nam nhân này sinh lòng oán hận, chỉ cần có cơ hội, tuyệt đối sẽ đã kích hắn.

Sáo Ngọc Công Tử nhìn bộ dạng nhàn nhàn thong dong lười nhác của nàng, tức đến phát điên. Về ngoài tuần mã của hắn đã mê đảo không biết bao nhiêu nữ nhân, danh khí hắn đã dọa không biết bao nhiêu cao thủ hách bạch lưỡng đạo, vì sao nữ nhân này một chút sợ hãi cũng không có, còn luôn cùng hắn đối nghịch? Tuy rằng mới nhận thức nhau một đêm, nhưng hắn đối với nàng càng lúc càng có hứng thú.

Sáo Ngọc Công Tử không muốn cãi nhau với nàng nữa, giờ tay ôm lấy thắt lưng của nàng, thi triển kinh công ngồi lên lưng ngựa. Bạch Mạn Điệp bị hành động bất thành linh của hắn làm cho hoảng sợ, kinh hô một tiếng, ôm lấy cổ hắn. Té xuống ngựa sẽ không ngã chết, nhưng tàn phế thì rất có khả năng.

“A...” Bạch đại cô nương lần thứ hai hét lên, Truy Nguyệt đã phi nước đại, bụi bay mù mịt, uy phong tiêu sái. Truy Nguyệt là bảo mã do Sáo Ngọc Công Tử tìm được từ Tây Vực về, ngày đi nghìn dặm, tốc độ phi đương nhiên không giống như ngựa bình thường, nàng không ngã xuống xem như nàng phước lớn mạng lớn.

Bên tai nghe được tiếng gió gào thét, còn có hơi thở nóng hực của hắn. Bạch đại cô nương xác định mình sẽ không biến thành thịt vụn, chậm rãi mở mắt, thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn đến vết thương trên vai hắn, nhìn không được hỏi, “Nguoi bị thương rất nặng, bây giờ đã khỏe hay chưa? Còn đau hay không?” Nếu không nhìn thấy vết thương trên vai hắn, nàng hầu như đã quên hắn đêm qua còn nửa sống nửa chết.

“Không sao.” Hấn nhàn nhạt trả lời, trong lòng nhát thời có vài phần cảm động. Hấn thân kinh bắc chiến, bị thương hằng hà vô số lần. Mỗi lần đều chỉ là một mình hấn trốn ở một nơi bí mật để chữa thương, không ai giúp hấn chà lau thân thể, không ai giúp hấn giặt sạch quần áo, càng không có ai quan tâm hấn. Ngay cả một câu quan tâm, với hấn vẫn mà một mong ước xa vời.

“Người không biết đâu, đêm qua người bị thương rất nặng, ta còn tưởng rằng không cứu được người nữa.” Suyt chút nữa xem hấn là người chết đưa đi xử lý rồi.

“Không chết được.” Người trong võ lâm thừa nhận Sáo Ngọc Công Tử hấn là thiên hạ đệ nhất cũng không phải không có nguyên do, ngoại trừ một thân võ công, khinh công quý dị, còn có nội lực thâm hậu. Hấn tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã có hơn mười hai năm công lực. Cho dù có bị thương rất nặng, cũng có thể nhanh chóng phục hồi, huống chi đêm qua còn có linh đan diệu dược của Bạch Mạn Điệp. Người thường bị thương thành như vậy, chí ít cũng hôn mê ba ngày, căn bản không có khí lực đi làm “chuyện xấu”

Bạch Mạn Điệp nói thầm, bất mãn nói, “Người đã lãng phí rất nhiều linh đan diệu dược của ta.”

Sáo Ngọc Công Tử ngưng mắt nhìn nàng một lát, “Nàng là đại phu sao?”

“Không phải.”

“Nếu ta đoán không nhầm, thứ nàng cho ta dùng hấn là Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan.”

“Sao người biết?” Bạch đại cô nương mở to mắt, thật là lợi hại.

“Ngoại trừ Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan, không có thuốc nào có thể giúp ta trong một khoảng thời gian ngắn như thế phục hồi nguyên trạng.” Nội lực của hấn tựa hồ còn nâng cao thêm một bậc, nha đầu kia đã cho hấn dùng thứ tốt.

“Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan rất lợi hại sao?” Bạch Mạn Điệp nháy mắt mấy cái, không phải nói chỉ là bảo vệ tâm mạch thôi à?

Hấn nhíu mi, nữ nhân này thật sự là ngốc, thuốc này không phải do nàng nhặt được chứ? Hay là trộm được, “Nàng không biết?”

“Làm sao ta biết, Ta cũng đâu phải đại phu.” Nàng cực độ bất mãn, xú nam nhân này, tại sao đối với nàng khó chịu như vậy?

“Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan là do dùng linh chi ngàn năm, nhân sâm ngàn năm cùng vô số dược liệu trân quý và phương pháp tinh luyện đặc biệt mới có thể luyện thành, là bảo vật người trong võ lâm thiết tha mơ ước. Nàng không phải đại phu, sao lại có được thứ này.” Vốn tưởng nha đầu kia là đại phu chứ.

“Tam muội ta là đại phu, muội ấy cho.” Nàng thành thành thật thật cung khai.

“Lệnh tam muội chính là một thần y.” Sáo Ngọc Công Tử đánh giá ngay trọng điểm, thuốc này không phải bất cứ đại phu tầm thường nào cũng có thể luyện thành.

“Đa tạ.” Người trong võ lâm ai không biết đến đại danh tam muội của nàng.

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu lên, “Đúng rồi, ta còn cho người dùng sáu viên Giải Độc hoàn, có công hiệu gì?”

“Cho ta xem.”

Bạch Mạn Điệp cẩn thận móc ra một bình sứ, đổ một viên vào lòng bàn tay, đánh ý giờ lên trước mặt hấn. Hấn ngửi sơ qua một chút, âm thầm giật mình. Trên giang hồ, thật lắm người tài ba, từng nghe danh có một Độc Nương Tử nổi tiếng, giờ lại còn có thêm một vị nữ thần y chưa xuất thế. Ai đó nói với hấn, tam muội nàng chính là Độc Nương Tử trong truyền thuyết kia đi.

“Một viên có thể áp chế độc tính trong vòng một trăm ngày, bất luận là loại độc lợi hại thế nào, bao gồm cả Miêu Cương cở độc.” Miêu Cương cở độc là loại độc độc môn của một phái, Giải Độc hoàn cư nhiên cũng có thể giải được, không phải là lợi hại bình thường.

Bạch Mạn Điệp nói thầm, “Đêm qua ta cho người ăn sáu viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan, sáu viên Giải độc hoàn, người có phải bắc độc bắt xâm rồi không?”

“Phải, trăm vòng trăm ngày.” Sáo Ngọc Công Tử không biết nên nói nàng ngốc hay phải cảm tạ hảo ý của nàng. Linh đan diệu dược ngàn năm khó cầu, hấn cư nhiên một lúc dùng hơn mười viên, thảo nào thương thế mau lành như vậy, hơn nữa nội lực còn gia tăng.

“A, nói vậy thuốc này chỉ có công dụng trong một trăm ngày? Thì ra ăn nhiều cũng như không sao?” Thật là xót quá.

“Phải.” Hấn cũng rất xót, nha đầu kia quả thực là lãng phí. Có một vị thần y muội muội tốt như vậy, lại đem thần dược xem như đường ăn.

“Ách... ta muốn hỏi, nếu Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan và... Giải Độc hoàn dùng chung với nhau, có thể có tác dụng phụ gì không?” Nàng cẩn thận quan sát thần sắc Sáo Ngọc Công Tử. Đêm qua kẻ này xác thực không đúng lắm, tựa hồ như trúng xuân dược.

“Thúc tỉnh.” Hấn vờ như vô ý liếc mắt nhìn nàng, nói, “Nàng cho ta ăn một lúc mười hai viên.” Bạch Mạn Điệp đương nhiên hiểu được ngụ ý trong lời đó, nhanh chóng cúi đầu vào ngực hấn. Nguyên lai chuyện đêm qua không thể đổ hoàn toàn cho hấn được, là nàng kiến thức nông cạn. Hai viên cũng đủ

khỏi dậy dục vọng rồi, nằng cư nhiên cho hấn ăn mười hai viên, không có việc gì mới là lạ.

“Được rồi, chuyện đêm qua ta không trách ngươi.” Nàng phì cười mở miệng.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Nàng tuy rằng vô tâm, nhưng hấn ăn nằng là sự thật. Đối với một cô nương mà nói, bảo nằng làm sao làm người đây?

“Ngươi có ý trung nhân chưa?” Tin đồn về Sáo Ngọc Công Tử nằng cũng nghe qua một ít, nghe nói hấn không có lão bà, còn hồng nhan tri kỷ thì không được biết. Kỳ quái, nằng để ý đến hấn như vậy làm gì? Bọn họ cũng đâu có thân lắm.

“Có.”

“A.” Nàng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường, “Nàng trông như thế nào? Tên gì?” Điên rồi điên rồi, nằng rốt cuộc để ý làm gì? Lẽ nào thật sự muốn hấn chịu trách nhiệm, làm thê tử hấn sao? Ngày hôm qua để tâm họ Phụng đó có vị hôn thê, hôm nay lại bắt đầu quan tâm Sáo Ngọc Công Tử có ý trung nhân, lẽ nào Bạch Mạn Điệp nằng muốn bắt cả hai tay?

“Không biết nằng tên gọi là gì, nằng... là nữ nhân kiên cường, khá ái.” Đôi mắt trong veo như nước kia tựa hồ lại xuất hiện trong đầu hấn, bóng hình xinh đẹp kia tựa hồ hiện lên trước mắt hấn, Vô Ảnh... Phải chăng hữu hình? Bao giờ hữu tâm?

Nàng khiêm tốn hỏi, “Đã có nằng rồi thì ta tính sao bây giờ?”

Sáo Ngọc Công Tử trầm mặc, một lúc lâu sau cũng không trả lời, hấn rốt cuộc nên làm thế nào mới phải? Một Vô Ảnh hấn không sao quên được, một Điệp nhi vừa có ân cứu mạng vừa bị hấn ăn sạch sẽ, còn có một nữ nhân hấn không biết tên đang đau khổ chờ đợi hấn, hấn rốt cuộc phải làm thế nào? Đối với Vô Ảnh, hấn nhất kiến chung tình, đối với Điệp nhi là trách nhiệm, bây giờ còn có một chút hảo cảm không rõ nguyên nhân, đối với nữ tử không biết tên kia cũng có một phần trách nhiệm. Người ta đợi hấn nhiều năm như vậy, hấn sao có thể vô tình tổn thương người ta?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhược điểm

Rốt cuộc cũng tìm được một thị trấn nhỏ, Sáo Ngọc Công Tử tốt bụng thay Bạch Mạn Điệp mua vài bộ quần áo mới. Y phục của nằng đã sớm bị hấn xé rách, đương nhiên hấn phải bồi thường.

“Ê, tại sao chúng ta phải ở chung một phòng?” Ngồi trong phòng một khách điểm bình dân, Bạch Mạn Điệp bắt đầu oán trách.

“Không an toàn.” Sáo Ngọc Công Tử chậm rãi uống một ngụm trà, diện vô biểu tình trả lời.

Bạch Mạn Điệp hai tay chống nạnh, cảm tức nhìn hấn, “Vậy chứ ở đâu mới an toàn? Ta cảnh cáo ngươi, ngươi không được tiếp tục có ý nghĩ với ta?”

“Có rất nhiều người muốn bắt ta.” Ai kêu hấn đánh tội nhiều người như vậy, cừ nhân không nhiều mới là lạ.

Nàng thờ phỉ ngồi đối diện hấn, “Ta đã nói là ngươi không cần chịu trách nhiệm rồi, ngươi kiên quyết kéo ta theo làm gì? Nhìn xem, chúng ta hai người không phải liên lụy lẫn nhau sao?”

“Ta sẽ dùng tính mạng để bảo vệ nằng.” Lời vừa nói ra, hấn cũng hơi khiếp sợ. Hấn sao lại nói như vậy? Một nữ nhân, đáng giá cho hấn dùng tính mạng bảo vệ sao?

Bạch Mạn Điệp nói thầm, “Ngươi có mấy cái mạng a? Cái gì thần bộ kia muốn bắt ngươi, còn có một đồng kẻ thất bát nhao khác. Nói không chừng chúng ta đã sớm bị theo dõi, chết thế nào cũng không hay.” Nàng không muốn hấn có việc.

“Nàng hấn nên gọi ta là phu quân.” Hấn tạm thời không muốn nằng biết thân phận thật của hấn, không muốn nằng biết tên hấn.

“Ngươi... ách... được rồi.” Hai vai nằng xiu xuống, ừ rừ nhận mệnh. Rất hiển nhiên, nam nhân trước mắt không muốn nằng biết tên hấn, nằng nếu cứ gọi hấn Sáo Ngọc Công Tử có phải quá lộ liễu không? Cũng không thể gọi hấn “ê” hoài được, dưới tình huống không còn sự lựa chọn nào khác, phu quân thì phu quân.

Trăng sáng nhô cao, xung quanh vắng lặng, Bạch Mạn Điệp nằm ở trên giường lẩn qua lẩn lại.

Nàng tới thời đại này là có nhiệm vụ đó, tại sao đột nhiên lại cùng kẻ khác có quan hệ? Nàng bắt đầu có cảm giác hối hận, trình tiết bị hủy, còn phải tự mình đi tìm lão công đáng ghét kia. Hấn rốt cuộc là trốn đi đâu rồi? Cho dù Bạch Mạn Điệp nằng ngốc, nhưng Điệp Lăng Tương và Thủy Tịch Linh không thể một chút manh mối cũng không tra ra được. Lẽ nào... Đồng Phụng Vũ cũng giống như nằng, có rất nhiều thân phận?

Nàng chưa từng lo lắng con đường phía trước phải đi như thế nào, nhưng hôm nay nàng phải lo lắng. Nàng cũng không ghét ở chung một chỗ với Sáo Ngọc Công Tử, thế nhưng nàng cũng không muốn cứ theo hần thế này. Nàng thích là thích cuộc sống ở hiện đại, mà Sáo Ngọc Công Tử cũng đã có ý trung nhân. Bọn họ căn bản không thích hợp là một đôi, nếu hần bởi vì chịu trách nhiệm mà lấy nàng, sẽ tạo thành bi kịch cho cả hai người. Bạch Mạn Điệp hai tay gối ra sau đầu, nhìn Sáo Ngọc Công Tử đang ngồi trên ghế, không khỏi lộ ra mỉm cười. Kỳ thực hần cũng rất chính nhân quân tử, đem giường tặng cho Bạch Mạn Điệp, còn bản thân mình thì ngủ trên ghế.

Người kia tuy rằng tính tình hơi tệ, kỳ thực cũng rất cẩn thận, làm thế tử của hần hần sẽ rất hạnh phúc chứ? Nàng bắt đầu hâm mộ vị Vô cô nương kia, nàng rốt cuộc là nữ tử thế nào mới được hần ưu ái? Sáo Ngọc Công Tử danh chấn giang hồ, nói vậy nữ tử kia cũng là một hiệp nữ kiêu mỹ nữ hay gì đó. Một nam nhân ưu tú như hần, cũng chỉ có nữ tử như vậy mới có thể xứng đôi.

Sáo Ngọc Công Tử đột nhiên cử động, Bạch Mạn Điệp nhanh chóng nhắm mắt lại. Nàng không muốn hần biết nàng nhìn lên hần, nàng đến tột cùng là chột dạ cái gì?

Một lúc lâu sau không hề có chút động tĩnh, nàng lặng lẽ mở mắt, trùng hợp thấy một cái bóng vụt ra ngoài cửa sổ. Hơn nửa đêm rồi hần còn đi đâu? Bạch Mạn Điệp không kịp suy nghĩ, đi theo sau hần, nhảy ra ngoài cửa sổ. Ngay lúc nàng đứng vững được trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn tầng lầu ở trên cao, rồi lại nhìn xuống chân mình, nhanh chóng che miệng lại. Nàng... nàng cư nhiên nhảy từ lầu ba xuống, hơn nữa còn lông tóc vô thương. Nàng biết sử dụng võ công sao? Trong tình thế cấp bách rốt cuộc có thể phát huy được. Thế nhưng bình thường nàng căn bản không biết phải dùng thế nào, tất cả đều phản ứng theo khả năng. Luyện võ nhiều năm như vậy, sớm cũng đã thành thói quen rồi.

Nàng nhìn ngó xung quanh, đã sớm không thấy bóng dáng Sáo Ngọc Công Tử, Bạch Mạn Điệp bất đắc dĩ lách đầu, thi triển khinh công, nhảy lại lên lầu ba.

Bạch Mạn Điệp lại ngây ngốc, nàng chỉ muốn nhảy lên lầu, cư nhiên theo bản năng thi triển khinh công tuyệt đỉnh. Có thể, nàng hần nên nghĩ cách đem tiềm năng trong cơ thể hoàn toàn bức ra.

~~~~~

Trong rừng cây, có hai bóng người bay qua bay lại. Sáo Ngọc Công Tử sở dĩ gọi là Sáo Ngọc Công Tử, cũng vì hần lấy sáo ngọc làm vũ khí. Dưới ánh trăng, sáo ngọc của hần không chút lưu tình tấn công Hàn Phi. Hai vị cao thủ quyết chiến, khiến vô số lá tuôn rơi lả chả.

Sáo Ngọc Công Tử hừ lạnh, “Còn muốn bắt ta sao? Ngươi chưa đủ tư cách.” Nếu là thường ngày, hần sẽ không nói mấy câu khó nghe như vậy, bây giờ là tình huống đặc thù.

“Ta có nói là muốn bắt ngươi sao? Ta bắt quá chỉ muốn cùng ngươi bàn luận thôi mà. Thuận tiện đến xem thương thế ngươi sao rồi, còn tốt bụng đem kim sáng được tốt nhất tới cho ngươi đây.” Luận bàn? Tối hôm trước không phải đưa tới rất nhiều quan binh, còn ý đồ muốn đá thương Sáo Ngọc Công Tử hần.

“Hàn Phi, ngươi là tên tiểu nhân đê tiện, mấy hôm trước vừa đá thương ta, tối nay lại tới. Nhân lúc ta bị trọng thương, muốn lấy mạng ta chứ gì?” Kim sáng được? Từ tối hôm trước hần đối với Hàn Phi đã không còn chút hảo cảm nào rồi.

Hàn Phi thở dài một tiếng, nhưng tay vẫn như cũ không buông tha người, “Được rồi, bị ngươi nhìn thấu rồi. Lão đệ a, nói cho ngươi biết, ta có điều khó xử của ta, ngươi coi như bồi đại ca luyện võ đi. Kỳ thực tối hôm nay ta tìm ngươi là có chuyện quan trọng.” Hai người họ đánh nhau nhiều năm như vậy, sớm đã thành anh hùng trọng anh hùng, hần không nỡ nhìn tên kia bị bắt. Kỳ thực từ tận đáy lòng, Hàn Phi rất bội phục Sáo Ngọc Công Tử, dù sao hần cũng làm rất nhiều chuyện tốt. Thường thức thì thường thức, hần là người của triều đình là chuyện vô phương thay đổi. Hoàng đế lão gia tự mình hạ lệnh muốn hần bắt cho được Sáo Ngọc Công Tử, hần mà không thiên nam địa bắc đuổi theo, không bày vẽ một chút, không nháo loạn cả lên liệu có được hay không? Đề tại cái tên hôn quân kia, chức bộ khoái nhỏ nhoi này thật là khó làm quá.

“Ngươi thì có chuyện quan trọng gì? Ngươi bắt một vị cô nương ra làm con tin mà không thấy thẹn sao? Đường đường thiên hạ đệ nhất thần bộ, từ lúc nào lại dựa vào nữ nhân chứ?” Mối thù một kiếm kia hần vẫn nhớ rất rõ, nếu không phải gặp được Bạch Mạn Điệp, hần không thể đứng ở đây rồi.

Hàn Phi vẻ mặt đau khổ, “Cuối cùng không phải cũng được cứu rồi sao? Ta chỉ là thấy vị cô nương kia đối với ngươi dùng lời khó nghe, hô đến gọi đi, tưởng là hồng nhan tri kỷ của ngươi, muốn bắt xem thử. Ai biết tên tiểu tử Tiểu Tam kia tự mình chủ trương điều động rất nhiều quan binh tới. Ta là binh, ngươi là tặc, làm trò trước mặt thuộc hạ, ngươi dù sao cũng nên cho ta một chút sĩ diện chứ. Nếu như ngươi bị bắt, ta chẳng phải rất cô đơn sao?” Tiểu Tam là thuộc hạ của hần, thấy chủ tử đang đối đầu với Sáo Ngọc Công Tử, cư nhiên tự mình chủ trương đến nha môn điều khiển rất nhiều quan binh hỗ trợ. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Hàn Phi dù sao cũng phải làm ra vẻ một chút, Sáo Ngọc Công Tử cố cứu vị cô nương kia, bắt cần bị thương. Hần xin thề, hần thật sự không cố ý.

“Lão đệ, nếu như mệt mỏi như vậy, chỉ bằng ngươi trực tiếp tiến cung gặp hoàng đế, bảo hần đừng đuổi bắt ngươi nữa, ngươi mệt ta càng mệt hơn.” Hai người từ chỗ đầu đến người sống ta chết lúc đầu đi tới cảnh tỉnh tỉnh tương hấp (1), quá trình của nó kể ra phải nói là rất dài dòng.

(1) Tỉnh tỉnh tương hấp: chỉ những người đồng tính cách, chí hướng, cảnh ngộ bảo vệ, đồng tình, ủng hộ nhau.

“Không cần, Hàn Phi ngươi ta còn không thèm để tâm tới.” Vì danh tiếng, vì tiền thưởng, ngươi muốn giết hần thật sự rất nhiều. Chỉ tiếc, đối thủ chân chính của hần quá ít, hần không thèm để tâm.

Hàn Phi vẻ mặt đau khổ, “Ta biết ta đánh không lại ngươi, ngươi coi như giúp đại ca một lần đi, ta thực sự không muốn đuổi bắt ngươi nữa. Chỉ cần hoàng đế không bắt ngươi, ngươi muốn trộm cái gì thì trộm, ta tuyệt đối không nhúng tay vào.”

“Thiếu Hàn Phi, chẳng phải không còn gì thú vị.”

“Huynh đệ, người tha cho ta đi. Ta hôm nay thấy người ôm một vị cô nương đó nha, xem như vì vị cô nương đó, người nên đồng ý kiến nghị của ta, tiến cung đi tìm hoàng đế.” Bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, Hàn Phi chưa từng thấy hắn có nhã sách với bất cứ vị nữ nhân nào, vị phần y nữ tử đi cùng hắn hôm nay chính là ngoại lệ.

“Khoan.” Sáo Ngọc Công Tử nắm sáo ngọc thu hồi sáo ngọc, chấp tay nhìn Hàn Phi.

“Lão đệ, ta biết người lợi hại. Trước đây người chỉ có một mình, nhưng hiện nay đã có thể tử, không giống trước kia.” Hàn Phi thu kiếm, tận tình khuyên bảo hắn. Hắn “phụng mệnh” đuổi bắt tên kia nhiều năm như vậy, thực sự quá mệt mỏi rồi.

“Đừng đi theo ta.” Sáo Ngọc Công Tử rời khỏi rừng cây, để lại một mình Hàn Phi cười khỏ.

“Người cho rằng ta thích lắm sao, chỉ cần một ngày hoàng mệnh chưa trừ, ta mười ngày nửa tháng sẽ đi quấy rối người, có làm cho vị cô nương kia sợ người cũng đừng trách đại ca.” Hàn Phi nhìn có chút hả hê, Sáo Ngọc Công Tử cuối cùng cũng có nhược điểm rồi.

“Còn nữa a, cho dù ta không đi, mấy tên thợ săn tiền thưởng khác cũng sẽ không bỏ qua cho người. Tùy thời có thể đem vị cô nương kia bắt làm con tin, tự mình suy nghĩ đi.” Hàn Phi tiếp tục cất tiếng nói. Hách hách, đây là mục đích hắn xuất hiện tối ngày hôm nay. Vất vả lắm mới bắt được nhược điểm của tên kia, hắn hẳn nên trắng trợn lợi dụng mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị thương

Bọn họ lại xuất phát, ngày hôm sau vô cùng gấp rút lên đường. Vốn tưởng đi theo Sáo Ngọc Công Tử sẽ rất kích thích, sự thật chứng minh chẳng có trò gì vui. Đầu nói Sáo Ngọc Công Tử tinh thông trộm đạo, nhưng ngoại trừ tối đó thấy hắn ra ngoài, những lúc khác đều thấy hắn an tĩnh nằm trong phòng ngủ. Nàng vẫn muốn tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Sáo Ngọc Công Tử, đáng tiếc là chưa có cơ hội. Thôi được, không xem thì không xem. Nàng nên có dự định của bản thân mình, có thể, đã đến lúc phải rời khỏi hắn. Nàng còn có chuyện cần làm, cứ theo hắn như vậy cũng không phải là biện pháp.

Truy Nguyệt trên đường chạy rất nhanh, đột nhiên từ ven đường toát ra một đám người, khoảng chừng trên dưới 40 tên, chặn đường cản lối. Sáo Ngọc Công Tử siết chặt dây cương, Truy Nguyệt nhất thời bật lên, khiến hai người họ suýt chút ngã xuống.

“Các hạ là Sáo Ngọc Công Tử?” Một tên đi đầu bước ra hỏi. Mỗi người đều cầm trong tay binh khí, bộ dạng hung thần ác sát, vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi. Bọn họ đồng hành với nhau sáu ngày, trò vui rốt cuộc cũng tới rồi sao?

“Phải.” Hắn diện vô biểu tình trả lời.

“Để lại đầu của người.” Sáo Ngọc Công Tử chính là tội phạm số một bị phát lệnh truy nã, giá trị năm vạn lượng hoàng kim. Chỉ cần bắt được hắn, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

“Dựa vào cái gì?” Sáo Ngọc Công Tử không hề chớp mắt, kẻ muốn bắt rất nhiều, loại người này, hắn không để vào mắt. Cứ nhìn tên đi đầu đó đi, tự mình nhìn lại xem bản thân lợi hại tới mức nào.

“Bằng cái này được chứ?” Hắn dương dương tự đắc giương đại đao trong tay lên.

“Hừ.” Bạch Mạn Diệp khinh miệt nhìn bọn họ, hừ lạnh một tiếng. Vừa nhìn đã biết chính là cường đạo rồi, cư nhiên dám có ý muốn đánh Sáo Ngọc Công Tử, đúng là tự tìm đường chết.

“Ôi, còn có một tiểu mỹ nhân nữa a.” Trong đó có một kẻ đôi mắt sáng trưng nhìn chăm chăm nàng. Nàng bị một trận buồn nôn, muốn móc hai mắt hắn ra cho rồi.

“Vậy sao? Sáo Ngọc Công Tử còn mang theo mỹ nhân bên người a.”

“Chỉ cần giết hắn, tiền bạc, mỹ nhân tất cả đều có đủ.” Nói xong chảy nước miếng.

“Ha ha, các huynh đệ, vụ làm ăn này chúng ta lời rồi.”

“Đại ca, mỹ nhân này có thể...”

“Ta dùng qua rồi sẽ thưởng cho các ngươi.”

“Muốn chết.” Sáo Ngọc Công Tử trầm thấp mắng một tiếng, ôm lấy Bạch Mạn Điệp, vọt tới trong đám người. Có thể vũ nhục hắn, nhưng không được vũ nhục nữ nhân của hắn.

Rất nhiều cường đạo đã không ngờ hắn lại ra tay nhanh như vậy, căn bản không kịp có cơ hội đánh trả. Sáo ngọc trong tay hắn hóa thành một cái bóng, cái bóng xẹt đến đâu, chỉ nghe thấy tiếng khóc thét cùng mùi vị của máu. Bạch Mạn Điệp bị ôm vào lòng, âm thầm vận nội công giảm bớt trọng lượng.

Trên cánh tay Bạch Mạn Điệp đột nhiên mát lạnh, ngay sau đó là một trận đau đớn bỏng rát truyền đến. Nàng hồi hận bản thân mình tại sao không đề phòng, Sáo Ngọc Công Tử cho dù có lợi hại, cũng không thể trong lúc đối mặt với bốn năm mươi người mà đồng loạt chú ý đến cả hai. Nàng cứ nhiên cảm giác được xung quanh có người. Tựa hồ có người dùng ám khí bắn vào thanh đao của tên cường đạo đang nhắm vào nàng. Là ảo giác chăng? Nàng không biết sử dụng võ công, chỉ có thể theo bản năng phản ứng. Thế nhưng nội lực của nàng vẫn còn, chỉ cần là thứ gì đó, nàng hoàn toàn có thể dùng tiêu chuẩn của một cao thủ để cảm giác.

Trong chốc lát, Sáo Ngọc Công Tử lại ôm Bạch Mạn Điệp ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt.

Đám cưỡi đao kia người chết kẻ bị thương, ngã trái ngã phải, vũ khí sớm đã bị quăng sang một bên. Nhìn đám cường đạo nằm dưới mặt đất, Bạch Mạn Điệp không thể tin được những người này là do nam nhân phía sau nàng giết chết. Bất quá chỉ là một cây sáo thôi mà, cứ nhiên có thể xuyên thấu cơ thể người khác, thậm chí là chặt tay, chặt đầu, đây thật sự là do một cây sáo làm ra sao? Sáo Ngọc Công Tử lấy ra một cái khăn tay, chậm rãi lau đi vết máu. Sáo ngọc trong chốc lát lại trở nên sáng loáng, chỉ còn lại mùi máu tươi thoang thoảng.

“Ngươi không phải đang bị trọng thương sao?” Một người chỉ vào hắn, kinh hồn lui người về sau. Chính bởi vì nhận được tin Sáo Ngọc Công Tử đang bị trọng thương, còn mang theo một nữ tử yếu đuối không có võ công bên mình, mấy tên cường đạo tâm thường bọn chúng mới không tự lượng sức, ý đồ giết chết Sáo Ngọc Công Tử để lãnh tiền thưởng của triều đình. Vì tiền bỏ mạng, không đáng a.

“Ai nói?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

“Không biết.” Ai biết tên nam nhân đó là ai, lúc nam nhân đó nói chuyện với một người khác, vô tình nói ra Sáo Ngọc Công Tử đang bị trọng thương, còn nhắc tới chuyện đi ngang qua địa bàn của chúng.

Sáo Ngọc Công Tử bỗng dung buông Bạch Mạn Điệp ra, tiến vào trong đám người, trong nháy mắt, đám nửa sống nửa chết kia toàn bộ biến thành người chết. Những kẻ này vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi, hắn chỉ vì dân trừ hại mà thôi.

“Ngươi không phải nói là không ai nhận ra ngươi sao?” Bạch Mạn Điệp cảm giác thấy phi thường không an toàn.

“Không biết, thế nhưng ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Đa tạ.” Đùa hoài, đừng liên lụy nàng là tốt lắm rồi.

Sáo Ngọc Công Tử giương mắt, ánh mắt rơi trên vết thương của nàng, ánh mắt chốc lát trở nên lạnh liệt, “Nàng bị thương.” Tay áo nàng đã hồng một mảng lớn, máu chảy không ngừng, bị thương không nhẹ.

Nàng bởi vì đau mà hít vào một hơi, mặt cười cười nói, “Không sao cả, vết thương nhỏ thôi mà.” Không phải vết thương nhỏ đâu a, đau chết đi được.

Sáo Ngọc Công Tử lấy ra một cái bình sứ, cẩn thận rách rách được phần, điểm huyết đạo cầm máu cho nàng.

“Không sao cả, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Đây là lần đầu hắn an ủi nữ nhân, ngữ khí rất lạ. Tựa hồ là xấu hổ, còn mang theo chút hoảng loạn. Bất quá chỉ là bị thương một chút thôi mà, nhưng trong lòng hắn lại thấy khó chịu, hắn không muốn nàng bị thương.

Bạch Mạn Điệp ôn nhu cười, “Ngươi thực sự là người tốt.” Nàng từ nhỏ đánh nhau như ăn cơm bữa, số lần bị thương phỏng chừng đã vượt qua bốn con số. Nhưng những lúc đó, cha mẹ luôn vừa trách mắng vừa bôi thuốc, đưa nàng đến bệnh viện, căn bản là không an ủi nàng, cảm giác có người an ủi thật sự rất tốt.

Cái mỉm cười của Bạch Mạn Điệp đã tác động vào nơi mềm mại nhất trong ngực hắn, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, “Ngủ một giấc, tới thị trấn phía trước rồi tìm đại phu.”

Nàng hiếm khi ngoan ngoãn gật đầu nhắm mắt lại, mệt mỏi qua a, nàng buồn ngủ.

Trong bụi cỏ ven đường, có người nhìn thấy một màn này, không khỏi lộ ra nụ cười gian trá. Lão đệ à, đừng trách ta đã thương nữ nhân của ngươi. Nếu không cho nàng chịu khổ một chút, ngươi thế nào lại chịu làm theo lời ta. Ta là muốn tốt cho các người thôi, đừng trách ta.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Để cho tất cả trở thành lịch sử

Bạch Mạn Điệp hôn mê đã hai ngày hai đêm, đại phu cũng đã đổi n người, tất cả đều kết luận nàng không có bệnh, thế nhưng nàng vẫn cứ mê man bất tỉnh. Hắn làm sao không biết điều đó, mạch tượng nàng vốn dĩ rất bình thường, không có bất cứ dấu hiệu sinh bệnh nào, nhưng vẫn cứ mê man bất tỉnh. Hắn đương nhiên không biết, vị đại ca thân ái của hắn vì muốn hắn lo lắng, đã sớm phóng mê dược lên mũi đao của đám cường đạo. Một loại mê dược không màu không vị, cho dù thần y cũng khó lòng phát hiện. Loại mê dược này không gây tổn hại đến người trúng phải, chỉ khiến hôn mê hai ngày mà thôi.

Sáo Ngọc Công Tử vẫn canh giữ bên giường, chỉ hy vọng đôi lông mi thật dài khẽ động. Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt thanh tú của nàng, đặc biệt mê người. Một nữ tử tốt đẹp như nàng, đi theo hắn, có phải rất ủy khuất không? Hân Phi nói xong cũng có đạo lý, bất luận là vì nguyên nhân gì, hắn cũng không thể để nàng rơi vào nguy hiểm. Bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng của hắn sao? Có lẽ sớm đã không phải vì nguyên nhân đó nữa rồi. Trong mấy ngày ở chung, quan hệ của bọn họ đã sớm trở nên vi diệu. Tay hắn mon trón trên khuôn mặt của nàng, trong lòng đã có quyết định.

Suốt mấy ngày Bạch Mạn Điệp hôn mê, hắn lúc nào cũng lo lắng. Trong suốt hai mươi sáu năm, chưa từng có ai có thể tác động vào trái tim hắn, nàng là người thứ nhất. Nàng chỉ là một nữ tử từ trời rơi xuống, là một đại phiền toái, thế nhưng hắn vẫn không thể quên nàng. Từ ngày đầu gặp nàng, nàng đã biến thành một tảng đá lớn, xâm nhập vào trái tim tĩnh lặng như nước hồ thu của hắn.

Sáo Ngọc Công Tử nhẹ nhàng mon trón trên khuôn mặt gầy gò của nàng, trong lòng đã có quyết định. Có thể hắn xem thường việc đó, thế nhưng hắn cần phải làm như vậy. Trước đây hắn chỉ cô đơn một mình, nhưng bây giờ đã có nàng, một nữ nhân có thể dao động trái tim hắn.

Hàng lông mi như cánh bướm của nàng khẽ động, “Diệp nhi, nàng tỉnh?” Hân bấy giờ rất quan tâm nàng, không phải chỉ là tình một đêm thôi sao, thật sự phải trả bằng nửa đời sau của mình? Vấn đề này hắn đã tự hỏi qua rất nhiều lần, đến bây giờ còn chưa có đáp án.

Bạch Mạn Điệp ngồi dậy, cuộn chăn, dùng đôi mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng nhìn hắn, “Sáo Ngọc Công Tử, không phải, tướng công, ta đói bụng.” Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ nhớ mình đã đến một nơi rất mỹ lệ, rất mỹ lệ, rất ấm áp, sau đó lại phải luyến tiếc quay về.

“Thấy khó chịu ở đâu không?” Hân lo lắng cho nàng hai ngày, nha đầu này cư nhiên sau khi tỉnh dậy, câu đầu tiên nói lại là nàng đói bụng.

“Không có a.” Nàng ngáp một cái, lười nhác đến giống như một con mèo.

“Vậy thì tốt rồi.” Hân cố gắng đè nén nội tâm đang dao động của mình, nhân nhạ trả lời nàng.

Sáng sớm hôm sau, đại Bạch Mạn Điệp ăn xong điểm tâm, Sáo Ngọc Công Tử trịnh trọng nói cho nàng biết quyết định của mình.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp tựa hồ không tiêu hóa nổi lời hắn nói, “Người nói người phải rời đi nửa tháng, muốn ta ở lại chỗ này chờ người? Dù thế nào cũng không được đi?” Vậy không phải buồn chết rồi sao.

Sáo Ngọc Công Tử gật đầu, “Phải, ở lại chỗ này chờ ta.”

“Người muốn đi đâu?” Nàng cũng không muốn đi theo hắn, kỳ thực nàng đã sớm có ý muốn rời khỏi hắn rồi.

“Hoàng cung.” Từ đây đến kinh thành ít nhất cũng mất 10 ngày đường, dựa vào tốc độ của Truy Nguyệt, lại thêm không yên tâm về nàng, hắn đành cố gắng vừa đi vừa về trong nửa tháng.

“Làm gì? Trộm đồ? Hay ở đâu lại có thiên tai?” Trong tư tưởng của nàng, hân tiến cung ngoại trừ để trộm đồ ra thì không còn việc gì khác để làm.

“Đừng hỏi nhiều, nàng không hiểu đâu.” Hân không muốn nàng lo lắng.

Cảm giác thất vọng đột nhiên trỗi lên trong lòng nàng, đúng vậy, nàng không hiểu, nàng chỉ là một người ngoài, làm sao hiểu được chuyện của hắn chứ? Hân đã có ý trung nhân, nàng thì tính là gì? Hân để nàng theo bên cạnh, bất quá chỉ vì trách nhiệm. Nàng là người có nhân cách, chuyện đêm đó đích thực là sai lầm của nàng, hân không cần chịu trách nhiệm. Hân đi cũng tốt, dù sao nàng cũng đã hạ quyết tâm rời khỏi hắn. Có thể, hân rời đi là ý lão Thiên muốn cảnh cáo nàng, không được tiếp tục lưu luyến nữa.

“Người đi đi.” Nàng ngồi trên ghế, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Sáo Ngọc Công Tử không chú ý tới ngữ khí của nàng đã lãnh đạm đi rất nhiều, “Tự mình bảo trọng.”

“Cảm tạ, ta đương nhiên bảo trọng.” Mỗi lần trong tình huống khẩn cấp nàng đều có thể dùng bản năng sử dụng võ công, lấy võ công của Vô Ảnh La Sát, kẻ muốn tổn hại nàng vẫn còn chưa ra đời.

“Nàng không quen thuộc nơi này, đừng nên chạy loạn, trong vòng nửa tháng, ta nhất định gấp rút trở về.” Hân biết nữ nhân này trời sinh không an phận, rất sợ nàng gặp điều bất trắc.

“Đương nhiên, ta không phải hài tử ba tuổi.” Hân rút cuộc cũng chú ý tới vẻ lãnh đạm của nàng, nhất thời mê muội, nàng rút cuộc tức giận cái gì? Lẽ nào nàng cho rằng hân định bỏ lại nàng sao?

Hắn nhìn không được thốt ra, “Nàng đi theo ta.” Hắn không yên tâm, nếu như nàng xảy ra cái gì bất trắc, hắn nhất định hối hận, hơn nữa cũng không muốn nàng hiểu lầm cái gì.

“Không cần, người có chuyện quan trọng cần làm, ta không làm phiền người nữa.” Nàng trong lòng cười nhạt, với hắn mà nói, nàng chỉ là sự ràng buộc. Nếu không muốn mang nàng theo, cần gì miễn cưỡng.

Hắn lần thứ hai nhìn không được nói ra, “Theo ta đi, nàng không có võ công, ta không có ở đây ai sẽ bảo vệ nàng.” Chết tiệt thật, sao lại có thể vì nàng làm lỡ thời gian chứ.

Bạch Mạn Điệp thỉnh linh ném ra một chưởng, Sáo Ngọc Công Tử vội vàng né tránh. Hắn ngạc nhiên, nữ tử này không chỉ có võ công, hơn nữa võ công không tệ. Một chưởng kia vừa nhanh vừa sách bén, hắn cư nhiên suýt chút đã tránh không được. Tốc độ nhanh như vậy, rất hiếm gặp trong chốn võ lâm. Nàng rốt cuộc là ai? Tiếp cận hắn có mục đích gì?

“Người không cần hoài nghi, ta biết võ công. Ta cứu người chỉ là sự trùng hợp, nếu như người nghi ngờ, ta bây giờ liền đi.” Nàng đương nhiên đoán ra hắn đang nghĩ cái gì.

“Không phải ta nghi ngờ nàng, nàng không nói thân phận của nàng với ta.” Sau khi nàng hôn mê bất tỉnh, trong lòng Sáo Ngọc Công Tử bị vài thứ kịch liệt chấn động, rốt cuộc cũng nguyện ý mở rộng trái tim, tiếp nhận nàng. Đối với nàng hào hứng, đích xác là ủy khuất cho nàng.

“Ta là cô nhi, còn có hai muội muội.” Nàng cũng không muốn nhiều lời với hắn lần gì, từ hôm nay trở đi, bọn họ chính là người xa lạ.

“Nàng đã có năng lực tự bảo vệ mình, có thể ở lại chỗ này, mười lăm ngày sau ta sẽ trở về.” Hắn lấy ra một tấm ngân phiếu đặt trước mặt nàng.

Bạch Mạn Điệp khước mỗi câu dẫn ra một nụ cười rất nhạt, không chút khách khí nhận lấy. Nàng đang cần tiền, đương nhiên không cần khách khí với hắn. Làm kỹ nữ còn có tiền kia mà, nàng vô duyên vô cớ mất đi trình tiết, lấy một tấm ngân phiếu của hắn cũng đâu có gì quá đáng đâu. Dù sao tiền của hắn cũng đều do “mượn” mà có, nếu muốn giúp nghèo thì giúp cho nàng đi, nàng chính là rất nghèo.

Nhìn Truy Nguyệt đi xa, Bạch Mạn Điệp lập tức thu dọn đồ đạc, giao cho tiểu nhị một phong thư, thuận tiện tặng kèm một thỏi bạc. Nửa tháng sau, thứ Sáo Ngọc Công Tử nhìn thấy không phải là nàng, mà chỉ là một phong thư. Thiên hạ có buổi tiệc nào không tàn, nàng còn có sứ mệnh phải làm, cũng đã đến lúc rời khỏi hắn. Sáo Ngọc Công Tử, hi vọng người nhớ, từng có một cô nương tên Bạch Mạn Điệp xuất hiện trong cuộc sống của người.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cái này gọi là luận võ chiêu thân

Trong võ lâm thập đại cao thủ, bao gồm tam la sát, tam công tử. Vô Ảnh La Sát, Thiên Diện Tu La, Độc Nương Tử hợp xưng thành tam la sát. Sáo Ngọc Công Tử, Lãnh Tâm Công Tử Phương Chấn Hiên, Tùy Phong Công Tử Quân Tùy Phong hợp xưng tam công tử. Khuôn mặt thật của tam la sát chưa ai thấy qua, nhưng tam công tử đều được bài danh là mỹ nam tử. Thiên Cơ các chủ Tùy Phong Công Tử được xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nam, Vạn Kiếm sơn trang thiếu chủ Phương Chấn Hiên được xưng là đệ nhị mỹ nam, Sáo Ngọc Công Tử là nhân vật thần bí nhất giang hồ, rất ít ai từng gặp qua khuôn mặt thật của hắn. Nhưng có người nói, diện mạo của hắn xác thực tuần mỹ vô song. Nếu hai vị công tử kia đều là mỹ nam, hắn cũng không thể thua kém, toại nguyện cho hắn danh hiệu đệ tam mỹ nam đi. Trong chốn võ lâm tổng cộng có tứ đại mỹ nam, ngoại trừ tam công tử, Đông Phương gia, Đông Phương Vũ bài danh đệ tứ. Gã cho một trong võ lâm đệ tứ mỹ nam, là vinh hạnh trong thiên hạ, nên khó trách tính tình Đông Phương cho dù kém như vậy, cũng có n cô nương muốn gả cho hắn. Sáo Ngọc Công Tử như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Đông Phương Vũ thì đã có vợ, Quân Tùy Phong thần thần bí bí, Phương Chấn Hiên lại không muốn kết giao nữ tử, việc này e rằng đã khiến cho vô số cô nương thương tâm. Gần đây, trong chốn võ lâm mỗi sự kiện xảy ra đều liên quan đến của Tam công tử, là đại sự liên quan đến tứ đại mỹ nam.

Một trong võ lâm tam công tử, Lãnh Tâm Công Tử Phương Chấn Hiên công khai tuyển lão bà, tuổi từ 16 đến 25, tướng mạo đoan trang, mọi nữ tử chưa chồng xuất thân thuần khiết đều có thể tham tuyển. Các vị cô nương có ý muốn tham tuyển chỉ cần trước ngày hai mươi lăm tháng tư đến Phương gia, luận võ để phân thắng bại. Chỉ cần có thể đánh bại tất cả mỹ nữ tham tuyển, chính là thiếu phu nhân Phương gia.

Lãnh Tâm Công Tử Phương Chấn Hiên được xưng là võ lâm đệ nhị mỹ nam tử, cô nương muốn gả cho hắn nhiều như cá dưới sông. Hắn vẫn chưa muốn thành thân, chính việc này đã làm tổn thương trái tim của biết bao cô gái. Đột nhiên hắn công khai tuyển lão bà, khiến cho các cô nương nường nượp tiến tới Phương gia. Những cô nương có chồng hối hận tại sao mình lại gả đi sớm quá, hận không thể ly hôn để đi tham tuyển. Còn những vị cô nương chưa chồng thì ngày đêm khổ luyện võ công, liều mạng muốn gả tới Phương gia. Thiên kim nhà giàu, giang hồ hiệp nữ, đủ loại kiểu dáng nữ nhân đều thu được tin tức, xắn tay áo, chuẩn bị tới Phương gia tranh giành chức vị thiếu phu nhân.

“Cha, chuyện người làm quả nhiên là chuyện tốt.” Đương sự chiêu thân Phương Chấn Hiên sau khi nghe được tin này, chuyện đầu tiên làm là dùng dùng nỗi giận, đá văng cửa thư phòng của lão cha, lớn tiếng quát tháo.

Phương Kinh buông sách trên tay, ngẩng đầu nhìn nhi tử, thấp giọng mắng, “Không biết phép tắc.”

Phương Chấn Hiên hừ lạnh, “Ta không biết phép tắc? Có thể so được với cha sao? Ta muốn chiêu thân khi nào? Sao ta không biết?” Nửa tháng nay, hắn vẫn vội vàng vàng đi tìm Bạch Ngâm, giữa đường lại nghe được tin hắn muốn chiêu thân. Lập tức ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về chất vấn lão tử của hắn.

“Hôn nhân đại sự do lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, người không cần biết.” Nhi tử hắn vì cô nương tên gọi Bạch Ngâm kia mà phát điên lên rồi, nghe nói cô nương ta mất tích liên to tiếng mắng hắn, không nói không rằng lật tung cả thế giới này lên mà tìm. Vì một nữ nhân đi ngỗ nghịch với phụ thân, tương lai nếu lấy người ta về thì còn ra cái dạng gì nữa. Nghe lời phụ nhân kiên nghị, sớm nên tìm một lão bà cho hắn. Phương Kinh vẫn vừa ý Đỗ Thanh Suong, bắt đắc dĩ nhi tử kiên quyết không chịu. Hắn mới ra điều kiện trong vòng một năm phải mang thể tử trở về, vốn tưởng rằng hài tử kia đối với nữ nhân không có hứng thú, tuyệt đối không tìm được vị hôn thê, đến lúc đó hắn sẽ danh chính ngôn thuận ép nhi tử lấy Đỗ Thanh Suong, thế nhưng kết quả nhi tử lại mang về một vị cô nương, còn khăng khăng nhất mực yêu thương người ta. Bảo nhi tử tìm vị hôn thê mang về, chính là sai lầm lớn nhất trong đời hắn.

“Ta chỉ muốn Ngâm Ngâm.” Phương Chấn Hiên lời lẽ thẳng thừng tuyên bố. Ngày đó khi phụ thân nói với hắn, Ngâm Ngâm đi rồi. Lòng hắn đột nhiên trống rỗng, hắn biết mình đã đánh mất một thứ vô cùng quan trọng. Sớm tối bên nhau hơn hai mươi ngày, hắn chưa bao giờ biết nằng lại quan trọng với hắn như vậy. Đến khi phát hiện nằng quan trọng với hắn thì cũng là lúc nằng bỏ đi. Tìm hơn mười ngày vẫn không chút tin tức, tìm hắn đã đánh rơi mất rồi.

“Lấy ai cũng được, Bạch Ngâm thì không.” Phương Kinh vốn không phải hạng người thập phần cổ hủ, thế nhưng hắn không thích Bạch Ngâm. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ngâm, hắn đã không thích rồi. Tuy rằng Bạch Ngâm thoát nhìn rất nhu nhược, thế nhưng trên người lại mang theo một cỗ sát khí. Người bình thường đương nhiên nhìn không thấy, nhưng hắn tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, đương nhiên không có nhìn nhầm, hắn mơ hồ thấy được, cô nương kia không có cái gì là tốt. Nếu nhi tử thích, hắn cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận Bạch Ngâm. Nhưng kể từ khi Bạch Ngâm xảy ra xung đột mãnh liệt với hắn, hắn đã triệt để phủ nhận nằng. Nằng sát khí quá nặng, không có tư cách làm chủ mẫu Phương gia.

“Ta chỉ muốn nằng.” Từ nhỏ mắt đi mẫu thân đã khiến hắn thập phần cô đơn, ánh mắt lạnh lùng của Đỗ thị càng khiến hắn trở nên lãnh khốc. Người trong giang hồ gọi hắn là Lãnh Tâm Công Tử, đơn giản vì tâm hắn lạnh. Hắn ngoài mặt luôn cười rạng rỡ như gió mùa xuân, đến khi giết người thì vô cùng nghiêm túc, thậm chí so với người trong hách đạo còn tàn khốc hơn. Chỉ có mình hắn biết, bộ dáng tươi cười của hắn là giả. Đỗ thị không có nhi tử, vẫn luôn nhìn hắn không vừa mắt. Lúc mẫu thân chết đã từng nói với hắn, người muốn hắn cười, không được khóc, không được để người muốn khi dễ hắn đánh ý. Phía sau nụ cười của hắn, luôn ẩn giấu một trái tim cô đơn, lạnh lùng. Sau khi gặp được Bạch Ngâm, hắn luôn luôn bởi vì vẻ ngốc nghếch của nằng mà cười đến thật lòng. Hắn muốn nằng, đời này kiếp này chỉ cần mình nằng.

“Không được, Phương gia đã phát tin này ra rồi, thiên kim các môn phái cũng đã tới rồi, lúc này hủy bỏ là tổn hại danh dự Phương gia.”

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Cha, chú ý này có phải của nữ nhân kia không?” Ngoại trừ nữ nhân kia, có ai lại thiếu đạo đức như vậy, còn lão nhân kia hết lần này đến lần khác đều nghe lời bà.

Phương Kinh không nói, biểu thị chấp nhận.

Phương Chấn Hiên cười đến châm chọc, “Đừng tưởng là ta không biết bà ta muốn gì, Đỗ Thanh Suong từ nhỏ đã là kỳ tài võ học, võ công vô cùng tốt, làm nhiều trò như vậy, mục đích chính là vì muốn đường đường chính chính đem Thanh Suong gả cho ta.” Nữ tử kia quả nhiên độc ác, nhất tiễn hạ song điêu. Vừa để Đỗ Thanh Suong có được danh tiếng, vừa để nằng gả vào Phương gia.

“Thanh Suong có chỗ nào không tốt?” Hài tử kia vẫn vô song toàn, ôn nhu hiền thực, được xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, hơn nữa còn môn đăng hộ đối, lại là chất nữ của ái thê hắn.

“Nàng tốt, thế nhưng so ra vẫn kém Ngâm Ngâm một ngón tay.” Quá mức giả dối, cô tình thanh cao.

“Người...” Phương Kinh sắp bị hắn làm cho tức chết, Bạch cô nương kia rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?

“Mấy năm nay, ta tôn trọng người, xem người là cha của ta cũng vì nể mặt nương. Nếu như người cố tình làm như vậy nữa, đừng trách ta không nhận người.” Sau khi nương mất, cha hắn luôn luôn nghe lời nữ nhân kia mà khi dễ hắn. Nếu không phải hắn hứa với nương sẽ tôn trọng cha thì Phương Chấn Hiên hẳn sớm đã bỏ nhà ra đi rồi.

Phương Kinh nhìn nhi tử, nói không thành lời. Tính tình nhi tử thế nào hắn hiểu rất rõ, nói được làm được, “Người muốn thế nào?”

“Hủy bỏ việc chiêu thân nực cười này.” Hắn ngữ khí kiên quyết.

“Không được, Phương gia ta gánh không nổi việc này.”

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Vậy đừng trách ta làm chuyện có lỗi với người.”

“Người muốn gì?” Mặt hắn biến sắc.

“Ta nhất thời muốn giết chết nữ nhân lắm mồm kia.” Nếu không phải có cha che chở, hắn đã sớm đuổi nữ nhân kia đi rồi, thậm chí còn có thể giết bà ta, thù hận hắn đối với nhị nương không phải mới ngày một ngày hai mà thành.

“Người đó là nhị nương của người.” Phương Kinh không thể tin nổi.

“Nương ta đã chết từ lâu lắm rồi, bà ta không xứng. Cha đừng quên, ta là Lãnh Tâm Công Tử, là lãnh tâm, bất luận chuyện gì cũng có thể làm được.”

“Được rồi, người cứ để việc chiêu thân này tiếp tục đi, ta đồng ý cho người lấy Bạch cô nương.” Nhi tử luôn luôn nói được làm được, tốt nhất là đừng đối nghịch với hắn.

“Nếu đã chiêu thân, Ngâm Ngâm làm sao bây giờ? Làm thiệp chăng?” Lấy tính tình cương liệt của nàng, nàng sẽ đồng ý sao?

“Người hưởng phúc tề nhân, đồng thời nhập môn, không phân lớn nhỏ.” Phung Kinh đoán chách Bạch cô nương sẽ không đồng ý, tính tình nàng có mạnh mẽ. Hắn đã đáp ứng cho nhi tử lấy Bạch cô nương, còn chuyện có lấy được hay không không liên quan đến hắn.

“Không được, nàng sẽ không đồng ý.”

Phung Kinh lạnh lùng nghiêm mặt, “Nam tử hán đại trượng phu, còn phải nghe lời nàng? Nếu như nàng thật sự không biết tốt xấu, Phung gia chúng ta cũng không gánh nổi.” Lão đầu thật gian trá, rõ ràng đã biết Bạch Ngâm “không biết tốt xấu” rồi.

Phung Chấn Hiên hầu như nghiêng răng nói, “Được, ta đồng ý.” Ngâm Ngâm sẽ tha thứ cho hắn, bất luận hắn có lấy ai, cũng chỉ đối tốt với một mình Ngâm Ngâm.

Thế nhưng hai người họ đều đã quên mất một sự thật, một sự thật vô cùng vô cùng nghiêm trọng, Bạch Mạn Điệp có võ công, kế hoạch tuyệt vời của bọn họ nhất định thất bại thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dùng bản năng phản ứng thật là tốt

Bạch Mạn Điệp sớm đã nghe thấy chuyện Phung Chấn Hiên tuyển lão bà, thế nhưng nàng một chút cảm giác cũng không có. Có thể, nàng đã từng động lòng với Phung Chấn Hiên, thế nhưng một phần hảo cảm kia, đã hoàn toàn bị gạt bỏ. Người Phung gia khinh thường nàng, nàng cũng đồng dạng khinh thường bọn họ. Nghĩ đến sách mặt của Phung lão gia cùng Phung phu nhân, nàng thực sự muốn nôn mửa. Phung Chấn Hiên rất xuất sắc, không giống hạng ăn chơi trác táng thông thường, thế nhưng trên người hắn mang theo cao ngạo của con nhà thế gia. Gà vào nhà giàu có đến nay cũng không phải nguyện vọng của nàng, ở cùng một nam nhân ấu trĩ tự cao tự đại như vậy, còn có gì gọi là hạnh phúc?

Tất cả mọi người ở Phung gia vừa tự cao tự đại vừa ấu trĩ, Bạch Mạn Điệp thực sự không muốn trở lại nơi này, thế nhưng nàng vẫn phải trở lại. Nàng trở lại tìm Lưu Ly, cũng muốn xin Phung Chấn Hiên thực hiện lời hứa. Phung Chấn Hiên đã đáp ứng sẽ giúp nàng tìm Đồng Phung Vũ, hắn rốt cuộc tìm không được chứ gì?

Bởi vì đại hội chiêu thân, Phung gia phi thường náo nhiệt, Bạch Mạn Điệp đứng trước cửa lớn Phung gia, hé ra một nụ cười nhợt nhạt. Những người thoát nhìn có quyền có thế như vậy, kỳ thực là những người không nên giả nhất. Thật sự không rõ những người này suy nghĩ thế nào, cho dù Phung Chấn Hiên có là võ lâm đệ nhị mỹ nam tử cũng không cần chen chân chạy tới giả cho hắn như vậy chứ.

Nghe được giang hồ đàm luận về võ lâm tứ đại mỹ nam, nàng thực sự muốn cười. Vận khí nàng là vận khí gì thế này? Gà cho đệ tứ mỹ nam làm vợ, cùng đệ tam mỹ nam làm phu thế thật sự, thân phận hiện nay còn là “vị hôn thê” của đệ nhị mỹ nam, nếu như những nữ tử khác biết được nàng đào hoa như vậy, nhất định đó kị chết nàng.

Bạch Mạn Điệp đứng ở ngoài cửa, do dự không biết có nên vào hay không. Đột nhiên nghe thấy người nói, “Mau xem đi, Tổng Phù Dung, Tổng gia trang tới rồi.” Tiếp đó, có gia đình đi tới “đẹp đường”, Bạch Mạn Điệp đương nhiên cũng bị “đẹp” sang một bên.

Bạch Mạn Điệp khẽ liếc mắt về tiêu điểm của tất cả mọi người – một chiếc xe ngựa xa hoa. Từ trên xe ngựa, dẫn đầu là một nam tử tuổi còn rất trẻ, tiếp đó là một nữ nhân mang thai, đi sau còn có một nữ tử áo lam, đầu đội mũ che mặt. Vị áo lam nữ tử kia vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người tất cả đều đổ dồn về phía nàng. Nàng hẳn chính là Tổng Phù Dung mà mọi người đã nói, trước tiên không cần bàn tới nàng diện mạo thế nào, chỉ nhìn vóc người uyển chuyển đã đủ cho mọi người mơ ước. Phung Chấn Hiên thật là tốt số, người người đều muốn giả cho hắn. Bạch Mạn Điệp không có hứng thú nhìn, hiểu kỳ quan sát khắp nơi. Loại khí thế này cùng võ lâm đại hội cũng không khác biệt lắm chứ?

Tổng Phù Dung, Tổng gia trang tiểu thư, người xưng biệt hiệu Phù Dung kiếm. Nghe thấy tên Tổng Phù Dung, nàng theo bản năng nhớ được.

Người xuống xe cúi cùng là một vị hoa phục lão giả trên dưới 50 tuổi. Hắn tựa hồ càng hấp dẫn người khác hơn Tổng Phù Dung, ánh mắt của tất cả mọi người đều mang theo sùng bái, đổ dồn về lão. Bạch Mạn Điệp cũng không ngoại lệ, hiểu kỳ quan sát lão, hẳn là một vị võ lâm tiền bối?

Hắn rất có phong gât đầu mỉm cười nhìn mọi người, đến khi nhìn thấy Bạch Mạn Điệp, dáng tươi cười cư có chút cứng đờ, ngơ ngác nhìn nàng. Bạch Mạn Điệp nhìn ngó xung quanh, xác định lão đang nhìn nàng, nàng mỉm cười đáp lại lão một cái, hai tay ôm trước ngực, sau đó lại nhìn đi chỗ khác.

“Cha...” Tổng Phù Dung kéo kéo y phục của hắn.

Vị lão gia đó, cũng chính là Tổng gia trang trang chủ, Tổng Cảnh Nhân, mau chóng hoàn hồn. “Vào thôi.” Quá giống, trên đời cứ nhiên lại có hai người giống nhau như vậy. Nếu không phải từng tận mắt thấy nàng đã chết, hẳn nhất định cho rằng người đứng trước mặt chính là nàng. Nàng đã chết, thật sự đã chết.

Khách quý tiến vào trong, Bạch Mạn Điệp cũng theo vào. Mới vừa đi được hai bước, liền có một bàn tay nhỏ bé túm lấy y phục của nàng. Nàng cúi đầu, một cái đầu từ phía sau chui ra, vui vẻ cười nói, “Tiểu thư, ngài rốt cuộc cũng tới rồi.”

“Sao người lại ở chỗ này?” Nữ tử kéo y phục nàng, đương nhiên chính là Luru Ly.

Luru Ly đứng lên, cung kính nói, “Hồi tiểu thư, nô tỳ phụng mệnh tam tiểu thư đến Phụng gia chờ ngài. Thế nhưng mấy tên giữ cửa Phụng gia nói ở đây không có vị hào nhân nào như vậy, Luru Ly không dám tự tiện rời đi, không còn cách nào khác hơn là ngồi ở đây chờ.” Nàng đã ở đây hơn mười ngày, nếu tiểu thư mà còn không xuất hiện, nàng đành phải trở về tiếp nhận nghiêm phạt của tam tiểu thư.

Bạch Mạn Điệp cười thần bí, “Ta dùng tên giả Bạch Ngâm, hơn nữa ta mấy ngày nay cũng không ở chỗ này, người đương nhiên không tìm được.”

“Tiểu thư, ngài không phải cũng muốn tham tuyển chứ?” Tiểu thư đã thành thân rồi mà, hơn nữa còn nghe tam tiểu thư nói tiểu thư có bệnh, quên mất võ công, còn có thể tham dự sao?

“Không.” Bạch Mạn Điệp khinh thường nói, “Không thích.” Phụng gia cho rằng nữ tử trong thiên hạ đều khát khao nịnh bợ Phụng gia sao? Bạch Mạn Điệp nàng không cần.

“Tiểu thư, nghe nói ngài bị bệnh?” Nghe nói tiểu thư bị bệnh, Luru Ly nàng tức đến muốn chết, hơn nữa còn bị tam tiểu thư khép tội hộ chủ vô năng mà nghiêm phạt, thật là oan uổng cho nàng.

“Đúng vậy, bất quá hiện giờ đã có khỏi sách. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, rất khó nói rõ với người. Đi, chúng ta vào trong.” Nói nàng mắt trí nhớ? Luru Ly tin sao?

“Tại sao phải vào.” Luru Ly về mặt không được thích thú.

“Ngu ngốc, ta cùng Phụng Chấn Hiên có một giao dịch, ta vào hỏi hắn Đông Phụng Vũ ở đâu.” Nếu không phải vì tìm được Luru Ly và vì thù lao của trận giao dịch này, nàng thật sự không muốn trở về.

“Tiểu thư, tam tiểu thư đã dùng bò câu đưa tin đến Thiên Cơ các, mua tin về Đông Phụng Vũ, chỉ cần có tin tức, lập tức báo với tiểu thư.” Thiên Cơ các chính là thám tử tư, chuyên mua bán tin tức. Thiên Cơ các sáng lập hơn trăm năm, mạng lưới tình báo trải rộng cả nước, không có tin tức nào là không thu thập được, càng không bán tin tức giả. Có Thiên Cơ các hỗ trợ, chỉ cần Đông Phụng Vũ lộ diện, tuyệt đối có thể bắt được hắn.

“Có Thiên Cơ các hỗ trợ, ta có thể yên tâm rồi, thế nhưng ta có vài lời muốn nói với Phụng Chấn Hiên.” Nghe Luru Ly nói đến Thiên Cơ các, tất cả tư liệu về Thiên Cơ các bỗng nhiên xuất hiện trong đầu nàng. Rất nhiều người cùng việc nàng nhớ rất rõ, chỉ cần xuất hiện trước mắt nàng, hoặc là từng nghe nói đến, nàng đều có thể nhớ lại. Mới đây thôi, Bạch Mạn Điệp còn không phát hiện ra hiện tượng kỳ quái này.

“Tiểu thư... không phải là ngài thích hắn chứ?” Nghe tam tiểu thư nói tiểu thư ở cùng một chỗ với Phụng Chấn Hiên, chẳng lẽ là...

Bạch Mạn Điệp ném cho nàng một cái trừng mắt, “Đi chết đi, ta mới không thèm thích họ Phụng đó.” Trong lòng nàng lại bỏ thêm một câu, muốn thích cũng thích Sáo Ngọc Công Tử.

“Vậy là tốt rồi.” Cái tên họ Phụng kia thật sự có điểm không xứng với tiểu thư nhà nàng.

Vào đến Phụng gia, lập tức có nha hoàn an bài sương phòng cho các nàng nghỉ ngơi. Bạch Mạn Điệp cũng không trực tiếp đề xuất muốn gặp Phụng Chấn Hiên, nàng biết kẻ muốn gặp hắn nhiều lắm, nếu như nàng cũng muốn đi gặp hắn, người hầu nhất định cho rằng nàng cũng giống như những nữ nhân khác, tùy tiện tìm một lý do thoái thác đi. Mọi người ở Phụng gia đều là mắt chó nhìn người thấp, người hầu khẳng định cũng không tốt được bao nhiêu. Thay vì chịu nhục, thôi thì thức thời một chút, buổi tối tự mình đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Giao dịch

Hoàng cung nội viện được canh phòng cẩn mật. Có vô số cấm vệ quân bên ngoài canh gác. Đừng nói là người, phòng chừng một con ruồi cũng khó có

thể bay qua. Bên trong ngự thư phòng ngự nga trắng lè, hoàng đế đang kiên trì phê duyệt tấu chương. Cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra, một thân ảnh theo đó bước vào. Hoàng đế buông tấu chương xuống, vô cùng kinh ngạc. Người tới không phải là cung nữ thái giám, mà là một vị nam tử.

Hoàng đế buông tấu chương, thuận miệng hỏi, “Người là ai?” Người tới mặc một thân thanh sách trường sam, mang theo ngân sách mặt nạ. Một tay cầm sáo ngọc, chấp ra đằng sau. Hoàng đế có thể đoán ra hẳn là thích khách, trong lòng tuy rằng rất sợ, nhưng cũng không kinh hãi.

“Quả nhiên là một vị nhân quân.” Sáo Ngọc Công Tử chậm rãi thả cánh tay cầm sáo ngọc xuống, lộ ra sáo ngọc tượng trưng cho thân phận của mình. Nửa đêm canh ba còn phê duyệt tấu chương, hẳn đối với vị hoàng đế này cũng thêm vài phần hảo cảm.

“Sáo Ngọc Công Tử quá khen, làm quân vương, hẳn nên cần chính yếu dân mới đúng.” Vị hoàng đế này khóe môi chậm rãi hiện lên một nụ cười, ngay cả phòng bị sau cùng cũng buông xuống, chuyện về Sáo Ngọc Công Tử hẳn đã nghe qua không ít, biết Sáo Ngọc Công Tử cũng không phải là người xấu gì.

“Người biết ta?” Đối với thái độ của vị thiếu niên thiên tử trước mặt, hẳn cảm thấy có vài phần kỳ quái. Quả nhiên đủ lãnh tĩnh, trên đời được mấy vị hoàng đế khi đối mặt với thích khách lại có được khí độ này?

Hắn cười cười hỏi lại, “Sáo ngọc của công tử là thiên hạ vô song, lẽ nào không phải sao?” Ba năm trước Sáo Ngọc Công Tử giao thủ cùng với cấm vệ quân, hẳn may mắn nhìn lên được vài lần. Chỉ cần vài lần, cũng đủ cho suốt đời ghi nhớ.

“Nếu hoàng thượng thật sự là minh quân, cũng là nhân quân, thảo dân muốn hỏi hoàng thượng một vấn đề.” Sáo Ngọc Công Tử đối với vị thiếu niên thiên tử này có vài phần kính trọng. Nếu hoàng đế đã dùng lễ đối đãi với hắn, hắn cũng nên dùng lễ đáp lại.

“Chỉ cần trăm có thể trả lời, nhất định giải đáp nghi hoặc cho công tử.”

“Nếu có lù lù, triều đình có phải nên cứu trợ thiên tai hay không?”

“Nên cứu.”

“Hai năm trước ta cùng Vô Ảnh La Sát lên vào hoàng cung đại nội trộm đi tài bảo cũng vì cứu trợ thiên tai, hoàng thượng cho rằng, ta làm vậy có sai chỗ nào không?” Là triều đình mặc kệ an nguy của bá tánh, hẳn thực sự không thể nhìn được, chỉ có thể ra tay.

Hoàng đế lách đầu, “Không sai, người sai chính là phụ hoàng trẫm. Phụ hoàng bị gian thần đầu độc, không lo triều chính, mặc kệ an nguy của bá tánh. Trẫm thay con dân thiên hạ cảm tạ ân tình của công tử và La Sát hiệp nữ.” Chuyện tình hai năm trước hẳn thế nào không biết, chỉ là lúc đó hắn còn là thái tử, dưới sự hăm hại của gian thần, khó có thể bảo toàn tính mạng. Đối với hành vi trượng nghĩa của Sáo Ngọc Công Tử và Vô Ảnh La Sát, hắn chỉ thêm phần kính nể.

Sáo Ngọc Công Tử không ngờ vị tân hoàng đế này lại hiểu lý lẽ như vậy, rất nhiều điều muốn nói rốt cuộc lại nói không nên lời.

“Nếu đã như vậy, hoàng thượng tại sao còn tróc nã ta và Vô Ảnh La Sát.” Đây mới là mục đích thật sự hắn tới đây.

Hoàng đế cười hỏi hắn, “Tróc nã hai vị là ý của phụ hoàng trẫm, trẫm thân là nhi tử của người, tự nhiên không thể làm trái ý người. Huống chi trẫm chỉ tróc nã hai vị chứ không có ý muốn tổn hại hai vị. Hai vị vì dân vì nước, bản lĩnh cao cường, nếu có thể vì nước phụng sự, chính là phần phúc của trẫm, là phần phúc của con dân trong thiên hạ.” Vừa “hiếu thuận” với phụ thân, lại vừa thu dụng nhân tài, nhất cử lưỡng tiện.

“Hảo ý của hoàng thượng, thảo dân xin nhận. Thảo dân hôm nay đến đây, chỉ hy vọng hoàng thượng thu hồi thánh mệnh đã ban ra.” Nếu không phải vì Bạch Mạn Điệp, loại chuyện để cho người ta uy hiếp này, bất luận thế nào hắn cũng không làm.

Hoàng đế “xì” cười ra một tiếng, “Nếu công tử đã không muốn phụng sự cho trẫm, trẫm tự nhiên sẽ không miễn cưỡng, bất quá, trẫm có một nghi vấn muốn hỏi.”

“Thỉnh nói.”

“Người năm đó điểm huyết phụ hoàng cùng sủng phi của người, trói ở đại điện rốt cuộc là ai?” Hắn rất ghét phi tử yêu nữ kia, càng ghét phụ hoàng ham mê nữ sách. Nhớ tới chuyện này, hẳn chỉ buồn cười, không có hận ý. Lúc nghe thấy việc này, hắn cười đủ mấy ngày liền, liên tục tiếc nuối vì lúc đó không được thấy bộ dạng đáng khinh của bọn họ lúc đó.

“Không phải thảo dân, hẳn là Vô Ảnh cô nương rồi.” Hắn là một đại nam nhân rất chừng mực, thế nào lại làm ra chuyện ấu trĩ thế này. Loại sự tình này, chỉ có nữ hài tử mới làm.

Hắn bật cười, “Trẫm ngược lại muốn gặp Vô Ảnh cô nương.” Vô Ảnh La Sát nhất định rất nghịch ngợm.

“Vô Ảnh cô nương mai danh ẩn tích, thảo dân cũng không rõ tung tích của nàng, huống chi thảo dân cũng không quen biết nàng.” Hai năm trước bọn họ chưa từng gặp qua khuôn mặt thật của đối phương, đối với Sáo Ngọc Công Tử mà nói thì đây chính là một loại nuối tiếc.

Hoàng đế tỏ vẻ có chút thất vọng, “Trẫm và Vô Ảnh cô nương đã định trước là vô duyên. Nếu công tử đã tự mình mở miệng, ngày mai trẫm hạ chỉ đại xá thiên hạ, công tử và Vô Ảnh cô nương tự nhiên cũng ở trong đó.” Sáo Ngọc Công Tử này thoạt nhìn rất đúng mực, thực sự là nhân tài a.

“Công tử, chỉ bằng làm đại nội mật thám, thế nào?” Có thể lên vào hoàng cung được canh phòng nghiêm ngặt mà không bị phát hiện, làm đại nội mật

thậm chí là sự lựa chọn tốt nhất. Bất kể nhìn từ phương diện nào, Sáo Ngọc Công Tử đều là trụ cột quốc gia.

Sáo Ngọc Công Tử thân nhiên nói, “Thảo dân xuất thân dân dã, chỉ nguyện tiêu dao giang hồ.”

Hoàng đế từ trong người lấy ra một tấm kim bài bằng ngọc đưa đến, “Tặng công tử.”

“Miễn từ kim bài.” Sáo Ngọc Công Tử có chút ngẩn người, hoàng đế này rốt cuộc đang đùa cái gì đây? Không truy cứu sai lầm của hắn thì thôi, cư nhiên còn đưa hắn một tấm kim bài miễn từ.

“Phải, trăm nguyện ý kết giao bằng hữu với công tử. Nếu công tử thay đổi chủ ý, tùy thời đến tìm thăm.” Anh hùng trọng anh hùng chính là ý tứ này đây, hoàng đế chính xác là thương thức Sáo Ngọc Công Tử.

“Hoàng thượng, thảo dân là tặc.” Làm bằng hữu cũng không được, vua một nước lại đi làm bằng hữu với một đạo tặc, quả thực chính là trò cười.

Hắn trêu chọc nói, “Vô phương, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào chẳng có trạng nguyên. Trăm vẫn bội phục những nhân vật như công tử, nếu không phải sinh tại hoàng gia, có thể cũng đã giống như công tử rồi.”

“Hoàng thượng một đời minh quân, thảo dân bội phục. Nếu hoàng thượng không truy cứu chuyện ta và Vô Ảnh cô nương trộm bảo vật trong quốc khố, thảo dân nguyện vì hoàng thượng làm một chuyện.” Nếu người ta đã ra tay hào phóng như vậy, Sáo Ngọc Công Tử hắn cũng không thể không có phong độ, cái này gọi là có qua có lại.

“Sảng khoái.” Sáo Ngọc Công Tử nguyện ý làm việc cho hắn, hắn cầu còn không được.

“Nếu có chuyện gì cần tới ta, cứ để Hàn bộ đầu tới báo với ta là được.” Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Thảo dân muốn xin hoàng thượng một thứ.” Sáo Ngọc Công Tử đêm nay tới đây chính là hùng binh vẫn tội kiêm đe dọa, nhưng kết quả lại biến thành đàm phán.

“Cái gì?”

“Linh chi ngàn năm.”

“Công tử muốn lấy linh chi để làm gì?” Hắn khẽ nhún mày, thứ đó rất quý giá.

“Tặng người.”

Hoàng đế vẻ mặt vô cùng ám muội, “Chẳng lẽ là tặng cho nữ nhân sao?”

“Hoàng thượng đoán đúng rồi.”

“Ha ha, nếu công tử đã muốn tặng cho hồng nhan tri kỷ, chi bằng trăm thưởng cho người mấy thứ châu báu.” Không phải nữ nhân nào cũng thích châu báu sao.

“Không cần.” Hắn không có sở thích tặng lễ vật cho người khác, tặng linh chi là vì cảm tạ linh đan diệu dược của nàng.

Hoàng đế sảng khoái nói, “Nếu đã muốn linh chi, trăm tặng người. Vị bằng hữu như người, trăm đã ấn định rồi.”

“Đa tạ hoàng thượng ưu ái.”

Sáng sớm hôm sau, hoàng thượng lấy lý do sinh thân của thái hậu, đại xá thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Duyên phận thật kỳ diệu

Bạch Mạn Điệp tựa người ở đầu giường, mắt ngủ nghiêm trọng. Nàng không rõ mình đến tột cùng là bị cái gì, cư nhiên lại nhớ nhung cái tên Sáo Ngọc Công Tử lại lịch bất minh kia. Cho dù nàng đã là nữ nhân của hắn, cũng không cần phải nhớ nhung da diết như vậy chứ? Tên nam nhân kia vừa bá đạo lại tự cao tự đại, người yêu lý tưởng của Bạch Mạn Điệp nàng không phải là dạng này a. Ba ngày sau đã đến ngày ước định của bọn họ rồi, mà nàng bây giờ lại chạy đi Phương phủ. Hắn không tìm được nàng thì sẽ thế nào đây? Lo lắng sao? Có thể là lo lắng một chút, nhưng sẽ không lo quá mức. Nàng là ai? Chỉ là một kẻ ngoài ý muốn xuất hiện trong cuộc sống của người ta. Hắn đã sớm có ý trung nhân, Bạch Mạn Điệp với hắn mà nói, chỉ là một nữ nhân hắn phải chịu trách nhiệm. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi cười khổ.

“Tiểu thư.” Luru Ly vươn bàn tay ra, ở trước mặt nàng lay động.

“Hà?” Bạch Mạn Điệp đột nhiên lấy lại tinh thần.

Luru Ly bĩu môi, “Tiểu thư, ngài làm sao vậy?” Kỳ quái, tiểu thư từ lúc nào lại có sở thích dờ người ra thế này.

Bạch Mạn Điệp nâng tay chống cằm, nhẹ hỏi, “Luru Ly, người thấy Sáo Ngọc Công Tử thế nào?”

Luru Ly biểu tình không thấy sợ chuyện quái dị này, ngồi xuống, “Tiểu thư, nô tỳ biết ngài thích Sáo Ngọc Công Tử, nhưng ngài đã thành thân rồi. Ban đầu nô tỳ đã khuyên ngài đừng gả, thế nhưng ngày cứ nhất mực không chịu, bây giờ hối hận rồi phải không?” Tuy rằng Luru Ly là nha hoàn của nàng, nhưng trên thực tế chính là hảo tỷ muội, có gì nên nói thì phải nói.

“Hà?” Bạch Mạn Điệp nhăn mặt, kinh hỏi ngược, “Ta... ta thích hẳn?” Có lộn hay không, tự nhiên đi thích cái tên tự cao tự đại đó.

Luru Ly gật đầu, “Đương nhiên rồi, tiểu thư luôn cho rằng trên đời này chỉ có hẳn mới xứng đôi với ngài, dám yêu ngài, cũng chỉ có hẳn.” Tiểu thư thân phận đặc thù, dám lấy tiểu thư, chính xác là chỉ có Sáo Ngọc Công Tử.

Bạch Mạn Điệp bày ra bộ dạng không chịu đựng được nói, “Chờ chút... ta biết hẳn sao? Tại sao ta lại thích hẳn.” Nếu bọn họ trước đây đã từng quen biết nhau, Sáo Ngọc Công Tử không có lý do gì không nhận ra nàng, hẳn cũng đâu phải bị mù đâu.

Tiểu thư quả thật đã mất trí nhớ rồi, đáng thương a!

“Hai năm trước, ngài đi ngang qua Quảng Dương phủ, nhìn thấy hai mẹ con đó rất đáng thương, người mẹ đi xin đồ ăn tối cho nữ nhi, suýt nữa chết đói. Tiểu thư vô cùng lương thiện, chạy vào hoàng cung tìm tên hôn quân đó gây phiền phức. Tối hôm ngài chạy tới hoàng cung, Sáo Ngọc Công Tử cũng nhập cung trốn bảo vật. Nghe nói hai người đã gặp nhau ở chỗ nào đó, cùng nhau đẩy lùi quân địch. Trong lúc đấu nhau với cấm vệ quân, ngài bị thương. Hẳn để ngài đi trước, còn mình thì ngăn cản phía sau. Cũng bởi vì chuyện này cho nên ngài mới thích hẳn.” Đối với chiến tích ra tay trượng nghĩa của Sáo Ngọc Công Tử, tiểu thư nhà nàng không biết kể đi kể lại bao nhiêu lần. Ngoại trừ lão phu nhân ra, tiểu thư nhà nàng chỉ bội phục một người, chính là Sáo Ngọc Công Tử. Từ sau lần vô tình gặp nhau đó, mỗi lần nghe tới chiến tích anh hùng của hẳn, tiểu thư đều bày ra bộ dáng si mê. Nếu không phải vì giữ đạo hiếu với lão gia, tiểu thư sớm đã chạy khắp giang hồ tìm hẳn.

Bạch Mạn Điệp suy tư một chút, gật đầu, “Ta cuối cùng cũng hiểu, Sáo Ngọc Công Tử đã cứu ta một mạng.” Sáo Ngọc Công Tử cứu nàng, nàng lại cứu Sáo Ngọc Công Tử, coi như huê nhau. Thì ra duyên phận của hai người bọn họ đã định sẵn từ hai năm trước, duyên phận con người thực sự khó lòng nói rõ.

“Đúng vậy, thế nên ngài rất kính nể hẳn.” Biểu tình của Luru Ly còn thật hơn cả trên châu.

“Còn một vấn đề nữa, tại sao hẳn không biết ta diện mạo thế nào.” Nếu đã cùng vào sinh ra tử, không có lý do gì không nhận ra được.

Luru Ly suýt nữa hôn mê, xoa xoa thái dương một chút, “Tiểu thư à, ngài muốn chọc em tức chết hay sao, hẳn đương nhiên không biết khuôn mặt ngài thế nào rồi, ngài cũng không biết hẳn diện mạo ra sao.”

“Tại sao?”

“Tiểu thư, trên giang hồ chưa từng có ai gặp qua khuôn mặt thật của Sáo Ngọc Công Tử, bởi vì những kẻ thấy được khuôn mặt thật của hẳn đều đã chết. Cũng không phải tất cả những kẻ gặp qua hẳn đều đã chết, mà là mỗi lần Sáo Ngọc Công Tử xuất hiện, đều mang theo một nửa ngân sách mặt nạ. Những người gặp qua hẳn không ít, nhưng không ai biết hẳn rốt cuộc diện mạo thế nào, tiểu thư cũng là một trong số đó. Ngay cả Thiên Cơ các cũng không điều tra ra hẳn thật sự trông như thế nào.”

“À, vậy tại sao hẳn không biết ta trông như thế nào?” Có phải “nàng” cũng đeo mặt nạ hay không.

“Tiểu thư, mỗi khi ngài giết người hay trộm đồ đều mang theo khăn che mặt.” Còn nói cái gì nàng một lúc giết mấy trăm người mà những kẻ xung quanh cũng không thấy rõ khuôn mặt của nàng, ai không biết còn tưởng nàng vô cùng lợi hại. Thì ra là mang theo cái khăn che mặt, nàng thực sự là bị người ta xem như thần thoại rồi.

“Đã hiểu, hẳn mang mặt nạ, ta mang khăn che mặt, cho dù chúng ta hai người có gặp nhau cũng không nhận ra nhau.” Thì ra là thế.

Luru Ly dường như bất được sơ hở, “Tiểu thư, ngài đã gặp lại hẳn rồi?”

Bạch Mạn Điệp buồn bực phát phát tay, “Đừng nói nữa.” Gặp rồi, còn bị hẳn cường bạo.

“Tiểu thư...”

“Ta đi một lát, người cứ ngủ trước đi.” Bạch Mạn Điệp nói xong đóng cửa lại, giống như lãnh nạn chạy ra ngoài, Luru Ly này nói nhảm nhiều quá, đến bây giờ nàng cũng không muốn có ai biết được quan hệ của nàng với Sáo Ngọc Công Tử.

***

“Là người?” Một âm thanh oán giận vang lên, Bạch Mạn Điệp mãnh liệt hoàn hồn, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt chán ghét ác liệt của Phương phu nhân.

Bạch Mạn Điệp lười trả lời nàng, xoay người bỏ đi. Phương phu nhân bộp một cái nắm y phục của nàng, châm chọc nói, “Người cũng muốn làm thiếu phu nhân Phương gia?” Phương phu nhân từ trong lòng đã chán ghét Bạch Mạn Điệp, nếu nàng đã tự mình tới cửa, không nhục nhã cho đủ thì làm sao được chứ. Vốn dĩ Phương phu nhân đang định tìm Thanh Sương tâm sự, không ngờ tự dưng lại có một con hồ ly tinh xông tới, tất cả đều do nàng tự tìm đến thôi.

Bạch Mạn Điệp không nói lời nào.

“Người xứng sao.” Phương phu nhân nhìn nàng khinh bỉ.

“Cô cô.” Một am thanh lạnh như băng nhẹ nhàng vang đến tai Bạch Mạn Điệp, bây giờ, nàng mới chú ý tới bên cạnh Phương phu nhân còn có một vị bạch y nữ tử. Nàng kia rất đẹp, đẹp đến mong lung, tựa hồ không nhuốm tới khói lửa nhân gian. Khuôn mặt mỹ lệ không có chút biểu tình, không biết nên nói nàng đậm mạc hay là lãnh huyết. Vị mỹ nữ này, đương nhiên là võ lâm đệ nhất mỹ nữ Đỗ Thanh Sương rồi.

“Thanh Sương, ả chính là hồ ly tinh ta nói với con đó. Con xem ả đi, không có chỗ nào so được với con hết, vậy mà hồn phách của Chấn Hiên lại bị ả câu đi.” Trong mỗi câu mỗi chữ Phương phu nhân thốt ra, đều thể hiện chán ghét đối với Bạch Mạn Điệp.

“Bạch cô nương, ngưỡng mộ đã lâu.” Đỗ Thanh Sương vẫn như trước, lạnh như băng, cằm khẽ nâng lên, trong đôi mắt toát ra vài phần khinh miệt. Đỗ Thanh Sương nàng được xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, võ công nổi tiếng, lại là tiểu thư của Huyền Vũ sơn trang, có chỗ nào so ra kém nữ nhân tướng mạo tầm thường đang đứng trước mặt này chứ? Tại sao Phương Chấn Hiên lại hồ hững với nàng, còn đối với nữ nhân này lại xem như tâm can bảo bối. Nàng ở lại Phương gia nhiều năm như vậy, vẫn luôn cho rằng mình có thể trở thành Phương thiếu phu nhân, không ngờ tới Phương Chấn Hiên lại dẫn theo một vị hôn thê trở về, nàng thật sự rất không cam tâm. Trước lúc chưa gặp Bạch Mạn Điệp, nàng vẫn cho rằng Bạch Mạn Điệp là một nữ nhân yêu mị, không ngờ cũng chỉ bình thường thôi. Tư sách bình thường, xuất thân không hề tốt đẹp, lại không có võ công, so với nàng, quả nhiên là một trời một vực.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt một cái, “Bạch Ngâm ngưỡng mộ Đỗ cô nương đã lâu, nghe nói Đỗ cô nương xinh đẹp thiên hạ vô song, tâm địa thiện lương, đối với người ngoài vẫn luôn hòa nhã, thực sự trăm nghe không bằng một thấy.” Bạch Mạn Điệp trong lời nói mang theo hai nghĩa, nàng rõ ràng biết Đỗ Thanh Sương khinh thường nàng. Nếu người bất nhân, đừng trách nàng bất nghĩa.

“Nghe nói Bạch cô nương không biết võ công, lẽ nào Bạch cô nương cũng tham gia luận võ?” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Thanh Sương rốt cuộc cũng hiện ra vài phần hiếu ý, mà dáng tươi cười của nàng lại khiến Bạch Mạn Điệp cảm thấy sồn gai óc.

“Ta không có ý muốn làm Phương phu nhân.” Nàng đã sớm thành thân rồi.

“Ta thấy người không dám, Bạch Ngâm, người không biết võ công thì đừng có trở tài, đao kiếm vô nhân.” Phương phu nhân nâng cằm rõ cao.

Đỗ Thanh Sương cũng tiếp lời, “Cô cô nói cũng có lý, Bạch cô nương là tiểu thư khuê các, không thích hợp động võ.” Đỗ Thanh Sương sớm biết Bạch Ngâm là cô nhi, cô tình nhân mạnh bốn chữ “tiểu thư khuê các”.

Bạch Mạn Điệp thân nhiên cười cười, “Đỗ cô nương nếu muốn làm Phương phu nhân thì cứ việc tranh giành, đã kích một tiểu nữ tử như ta thì có tác dụng gì chứ? Bạch Ngâm không có ý muốn làm Phương phu nhân, tin hay không tùy cô.”

Phương phu nhân cười nhạt, lạnh lùng nhìn Bạch Mạn Điệp, “Đem thau nước ra soi lại bản thân mình đi, quạ đen chính là quạ đen, đừng vọng tưởng bay lên cành cao làm phượng hoàng.”

“Cô cô, đừng nói vậy, nếu Bạch cô nương cũng tham gia luận võ, con nhất định phụng bồi.” Đỗ Thanh Sương mặt lạnh như băng nói. Bạch Ngâm một chút võ công cũng không có, làm sao so được với nàng.

“Không có hứng thú.” Bạch Mạn Điệp miễn cưỡng ném ra mấy chữ. Đường đường Vô Ảnh La Sát mà lại cùng một nữ nhân tranh giành trượng phu, nói ra quả thực rất mất mặt.

“Người...” Đỗ Thanh Sương rốt cuộc không thể bảo trì hình tượng tốt đẹp của mình được nữa, hèn mọn nói, “Bạch cô nương, cô không xứng với Chấn Hiên, cần gì tự rước lấy nhục.”

Bạch Mạn Điệp bật cười, trào phúng nói, “Đỗ Thanh Sương cô nương thật sự khéo lo quá rồi.” Thì ra đây chính là bộ mặt thật của tiểu thư danh môn chánh phái.

Phương phu nhân mắt thấy chất nữ bị người ta cười nhạo, giận tái mặt nói, “Bạch Ngâm, nếu người thức thời thì đừng bám theo Chấn Hiên, ta có thể cho người chút bạc, còn nếu cứ mưu tính trở thành Phương thiếu phu nhân, đừng trách ta không khách khí.” Nàng bắt quả chỉ là một cô nhi, lấy thế lực của Huyền Vũ sơn trang, muốn nàng biến mất, dễ như trở bàn tay.

“Thứ lỗi Bạch Ngâm vô ý xông vào chỗ của hai vị Phương phu nhân, Bạch Ngâm xin cáo từ.” Nàng đứng là xui xẻo, đi tản bộ mà cũng lạc vào viện tử của Đỗ Thanh Sương, gặp phải hai nữ nhân không biết cái gì là liêm sỉ.

Chương 25: Mắt chó nhìn người thấp

Luận võ chiêu thân, hình thức đương nhiên là luận võ, người chiến thắng sau cùng chính là Phuong thiếu phu nhân. Xưa nay chỉ nghe qua nữ nhân luận võ chiêu thân, chưa từng nghe qua chuyện nam nhân cũng luận võ chiêu thân này. Phuong gia quả nhiên “không giống người thường”. Nữ tử tới đây tham gia luận võ không ít nhưng kỳ thực số lượng chân chính lên võ đài cũng không được mấy người. Chủ yếu đều là thiên kim thế gia, nữ hiệp thành danh, đệ tử đánh ý của các danh môn chánh phái. Cũng không phải không có những nữ thân tương đối hơn người tới tham gia, mà là các nàng sau khi thấy võ công của người khác liền mất hẳn lòng tin, thẳng thắn không muốn thượng đài cho mất mặt. Không có võ học sâu xa, không có danh sư, không có kỳ ngộ, rất khó có được một thân võ công cao cường.

Vạn Kiếm sơn trang là Thái Sơn Bắc Đẩu, võ lâm đại hội hay các đại hội lớn khác đều do một tay Vạn Kiếm sơn trang chủ trì. Ở hậu sơn Vạn Kiếm sơn trang chính là một ngọn núi vô cùng hùng vĩ, được gọi là Yên Vân sơn. Trên đỉnh Yên Vân sơn, võ lâm đại hội các đời đều được cử hành ở đó, cuộc luận võ chiêu thân lần này, địa điểm đương nhiên cũng là Yên Vân sơn. Không phải chỉ là tuyển một thiếu phu nhân thôi à, cư nhiên làm như tổ chức võ lâm đại hội.

Bạch Mạn Điệp luôn luôn thích chỗ đông người, kéo Lưu Ly đi theo mọi người lên Yên Vân sơn xem náo nhiệt. Ngoại trừ xem náo nhiệt, nàng cũng muốn gặp Phuong Chấn Hiên. Đối với Phuong Chấn Hiên, nàng đã không còn chút hảo cảm nào nữa, chỉ nghĩ tìm hắn nói chuyện mà thôi. Tuy rằng Phuong Chấn Hiên tương đối cuồng ngạo nhưng dù sao cũng là bằng hữu đầu tiên của nàng ở thế giới này. Lúc đó, nếu không nhờ hắn giúp đỡ, Bạch Mạn Điệp nàng sớm đã phơi thây nơi hoang dã rồi.

Trên lối dài có hai hàng ghế tựa, đương nhiên là để cho thiên kim danh môn hay là nữ nhi, đồ đệ của các vị võ lâm tiền bối thượng tọa. Loại tiểu nhân vật này như Bạch Mạn Điệp, đương nhiên chỉ có thể đứng dưới nhìn lên. Nàng không môn không phái, cho dù có đứng ở dưới, cũng bị người khác đẩy ra phía sau. Thực sự là mất mặt mà, nàng đường đường là Vô Ảnh La Sát, ngay cả một chỗ ngồi cũng không có được, còn bị đẩy ra sau cùng. Việc này nếu truyền ra ngoài, Vô Ảnh La Sát nàng từ đây về sau làm sao đứng vững trên giang hồ được nữa.

Bạch Mạn Điệp nhìn lướt qua những kẻ đang ngồi ở lối dài, không thấy Phuong Chấn Hiên, ngược lại thấy những người không muốn thấy. Bộ dạng không ai sánh nổi của Phuong phu nhân và Đỗ Thanh Sương khiến nàng thập phần khó chịu. Không phải chỉ là võ lâm đệ nhất mỹ nữ thôi sao? Ngoài việc thêm chút gia thế thì có chỗ nào đặc biệt hơn người. Bên cạnh Đỗ Thanh Sương còn có một nữ tử môi luôn mỉm cười, ôn nhu yếu đuối, thoát nhìn thoải mái hơn nhiều. Nếu như nàng nhớ không nhầm, đó hẳn là Tống Phù Dung của Tống gia trang.

Luận võ bắt đầu, đều chỉ là mấy tiểu nhân vật, Bạch Mạn Điệp lười nhác tìm một cái cây dựa vào, mất hết tinh thần.

“Tiểu thư?” Thấy Bạch Mạn Điệp sắp ngủ, Lưu Ly lại đứng trước mặt nàng xoa xoa ngón tay. Tiểu thư nhà nàng gần đây bị sao vậy? Có phải bệnh rồi không?

Bạch Mạn Điệp ngược lại trợn mắt, “Làm gì? Không thấy ta đang muốn ngủ gà ngủ gật hay sao?” Mấy nữ hiệp đang ở trên lối dài luận võ kia chẳng có gì thú vị, trong mắt Bạch Mạn Điệp quả thực chỉ là trẻ con đùa giỡn mà thôi.

“Tiểu thư, ngài đến xem luận võ mà.” Lưu Ly muốn đồ mồ hôi lạnh, tiểu thư nhà nàng chách chấn là bệnh rồi, nếu không sao lại lười nhác như vậy? Hẳn nên thỉnh tam tiểu thư xem qua một chút.

Nàng ngáp một cái, thuận tiện chỉ tay, “Cái loại võ mèo ba chân này thì có gì hay, nếu ta muốn xem thì bảo Lăng Tương Tịch Linh biểu diễn ta xem được rồi.”

“Tiểu thư, ngài không phải đã quên võ công rồi sao? Em nghĩ ngài hẳn sẽ thích xem bọn họ luận võ chứ.”

Bạch Mạn Điệp khép hờ mỹ mâu, “Quên cũng không có nghĩa là bị phế võ công, mỗi lần đến thời khách quan trọng, ta sẽ tự mình nhớ ra. Có rất nhiều chuyện người nhắc tới, ta đều nhớ được.”

“Thật sao?” Lưu Ly kêu lên, “Nói vậy bệnh của tiểu thư có hi vọng rồi?” Hẳn nên để tam tiểu thư trị liệu.

Bạch Mạn Điệp lại ngáp một cái, “Đương nhiên là thật, võ công của ta đều có thể trong lúc vô tình xuất ra. Ví dụ như có một lần ta gặp phải một kẻ bị trọng thương, cư nhiên điểm huyết cầm máu cho hắn, kỳ thực ta căn bản không biết huyết vị. Còn một lần khác, ta theo dõi một người, không cần suy nghĩ là trực tiếp nhảy từ lầu ba xuống, sau đó lại bay trở lên. Nếu như người hiện tại bảo ta nhảy từ lầu ba xuống, ta nhất định té chết, còn muốn nhảy lên trừ khi buộc thêm dây thép vào người. Ta chỉ quên, nhưng tiềm năng vốn có thì vẫn trong cơ thể. Người ngắm lại xem, bọn họ đều là lũ trẻ con, Vô Ảnh La Sát ta sao lại để vào trong mắt?”

Lưu Ly khẩu thờ dài một hơi, “Tiểu thư, ngài không sao là tốt rồi.” Lưu Ly hiện đang suy xét xem có nên đem tin này nói với tam tiểu thư không.

“Là Đỗ Thanh Sương.” Bỗng nhiên có người la lên. Nhanh như vậy đã lên đài rồi sao, không có thú vị chút nào. Xem ra kiên nhẫn của Đỗ tiểu thư này cũng không được tốt lắm.

Bạch Mạn Điệp rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, nhìn tới giữa sân, quả nhiên thấy Đỗ Thanh Sương tay cầm ngân tiên (roi bằng bạc), đối mặt với một vị hồng y nữ tử.

“Toàn thấy đầu với đầu.” Bạch Mạn Điệp thuận tiện nói một tiếng, nắm lấy y phục của Lưu Ly, thi triển khinh công hòa vào đoàn người trước mặt.

Sau khi đáp xuống, Lưu Ly cười đùa nói, “Tiểu thư, khinh công không chút nào suy giảm nha.” Kỳ quái, tiểu thư chẳng phải nói đã quên rồi sao, sao lại có thể dùng, tình huống vừa rồi cũng tính là nguy cấp?

Bạch Mạn Điệp hơi giật mình một chút, phát phát tay, “Bình thường thôi, đừng cười ta mà.” Kỳ quái, nàng bắt quá chỉ muốn đến phía trước một chút, xem cho rõ phong thái của Đỗ Thanh Sương, tại sao vừa kéo tay Lưu Ly liền “bay” tới phía trước? Gần đây chuyện lạ xảy ra càng lúc càng nhiều.

Mọi người đều tập trung tinh thần nhìn võ lâm đệ nhất mỹ nữ, hơn nữa tốc độ của Bạch Mạn Điệp quá nhanh, căn bản không có ai chú ý tới nàng. Nhưng trên lời đài không phải không có người chú ý đến một màn lúc này, ánh mắt Phương Kinh một mực tìm vị phần y nữ tử trong đám người kia. Vị nữ tử đó nắm lấy một người bay qua đầu của đám người kia, cư nhiên không cần mượn sức, phóng mắt tìm khắp giang hồ, được mấy người có khinh công cao như vậy, dựa vào một thân khinh công đó, cho dù không phải thiên hạ đệ nhất, cũng là đệ nhị, đệ tam, giang hồ từ khi nào lại xuất hiện nhân vật lợi hại đến như vậy? Vị nữ tử đó cũng tới tham gia tuyển chọn sao? Nếu Phương gia có thể có được một cao thủ như vậy thì thật là may mắn. Nếu nữ tử phải lấy một Đỗ Thanh Sương, một Bạch Ngâm, lấy thêm một cao thủ nữa thì có quan hệ gì?

Khi ánh mắt hắn vừa rơi vào người vị phần y nữ tử kia, hắn bỗng nhiên kinh ngạc, đó... đó không phải là Bạch Ngâm sao? Bạch Ngâm không phải mất tích rồi à? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn thì thôi, còn lộ liễu xuất thủ. Hắn ầu ơ dụi dụi mắt, người vừa thi triển khinh công ban nãy là Bạch Ngâm sao? Hắn đã gặp qua Bạch Ngâm, thoát nhìn Bạch Ngâm một chút võ công cũng không có, làm sao có thể có một thân khinh công cao đến vậy? Bên cạnh Bạch Ngâm còn có một vị nha hoàn mặc y phục màu vàng nhạt, vừa rồi hắn thật sự thấy bên cạnh cái bóng màu hồng nhạt kia chính là một cái bóng màu vàng, lẽ nào vị nữ tử đó đúng là Bạch Ngâm? Phương Kinh tiếp tục tìm trong đám người, xác thực không có một tổ hợp màu hồng phấn và vàng nhạt thứ hai. Quả nhiên là Bạch Ngâm, hắn hít phải một ngụm khí lạnh.

Hắn tỉ mỉ quan sát Bạch Ngâm, nữ tử kia rõ ràng nói mình không có võ công mà, tại sao lại có khinh công tốt như vậy. Rõ ràng nói mình là cô nhi, nhưng rốt cuộc lại thoát ra một nha hoàn. Nhìn trang phục của nha hoàn kia liền rõ, vừa nhìn đã biết là người giàu có. Bạch cô nương này, thật sự là một bí ẩn. Nếu như võ công của nàng tốt như vậy, hẳn có thể suy xét lại cho nàng trở thành đệ tử duy nhất của nhi tử. Tuy rằng không có tiểu thư Huyền Vũ son trang, lấy một cao thủ cũng không phải là xấu.

Bên cạnh Phương Kinh, tức Tổng gia trang, trang chủ Tổng Cảnh Nhân cũng tỉ mỉ quan sát Bạch Mạn Điệp, toàn thân quan sát đến thấu triệt. Quá giống, một chiêu vừa nảy rất giống với Thiên Địa Vô Ảnh nàng. Trên đời này cư nhiên có hai người giống nhau như vậy sao, ngay cả võ công sử dụng cũng giống nhau như đúc, đúng là nàng sao? Không thể nào, Thủy Phù Dung rõ ràng đã chết hơn 20 năm rồi, không thể là nàng. Có thể do hắn có tưởng niệm Phù Dung, mới có thể phát sinh ảo giác. Bạch Mạn Điệp kia từ đôi mắt, chân mày, đôi môi hoàn toàn đều giống với Phù Dung như tạc. Nữ tử này thoát nhìn bất quá chỉ trên dưới hai mươi tuổi, trong đầu hắn đột nhiên nảy lên một ý niệm, nàng có phải là nữ nhi của Phù Dung không? Nếu như nàng thực sự là nữ nhi của Phù Dung, có phải nghĩa là Phù Dung chưa chết? Hắn đã tận mắt trông thấy Phù Dung ăn phải Tam Bộ Đoạn Trường, tận mắt chứng kiến nàng nhảy xuống sườn núi. Thậm chí ở vách núi còn tìm được thi thể huyết nhục không rõ của nàng, tuy rằng không thấy rõ mặt, thể nhưng y phục của nàng, đồ vật trên người nàng, hắn không nhận sai. Trừ khi thân thể kia không phải của Phù Dung, lẽ nào... Nhìn hai khuôn mặt tương tự nhau như vậy, hắn hẳn nên tìm nàng tâm sự.

Bạch Mạn Điệp cũng không phải rất chuyên chú vào lời đài, lúc phát hiện có người đang nhìn mình, nàng quay lại nhìn hắn cười vô tội. Tổng Cảnh Nhân trong lòng run lên, nụ cười rất quen thuộc a. Hai mươi ba năm trước, hắn một kiếm đẩy khăn che mặt của Thủy Phù Dung ra, nàng cũng cười với hắn như vậy. Nét tươi cười của nàng thoát nhìn vĩnh viễn luôn hồn nhiên như vậy, vô tội như vậy.

Bạch Mạn Điệp nháy mắt mấy cái, nhìn vị lão nhân kia mấy lần, sao lại thấy quen quen? Đúng rồi, mấy hôm trước người này cũng nhìn chằm chằm nàng như vậy? Bạch Mạn Điệp nhìn lướt qua bản thân một lần, trên người nàng ở đâu có vết bẩn a?

Đỗ Thanh Sương trên lời đài đã dễ dàng đánh bại bảy đối thủ, gia đình có tiếng là võ học sâu xa, hơn nữa bản thân lại có tài năng thiên phú, võ công của nàng mặc dù cũng không phải là tuyệt đỉnh, nhưng so với những nữ tử cùng tuổi cũng có thể coi như đứng đầu. Nếu như chịu nỗ lực một chút, có hi vọng được xếp trong võ lâm thập đại cao thủ. Luận võ chiêu thân lần này vốn dĩ là vì nàng mà an bài, lấy võ công của nàng, ngoại trừ Tổng Phù Dung thì không còn đối thủ nào khác, những người khác cũng như bàn đạp của nàng thôi. Những nữ tử trên võ đài đều đã được thu dọn xong, chỉ chờ Tổng Phù Dung lên sân khấu.

Đỗ Thanh Sương tay cầm ngân tiên đứng ở giữa lời đài, cảm khẽ gương lên, cao ngạo giống như vương giả. Phương phu nhân trên mặt luôn mang theo mỉm cười, cũng kiêu ngạo không ai bì nổi. So với các nàng, tâm trạng Phương Kinh bây giờ nghiêm trọng hơn rất nhiều. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ngâm, hắn đã thấy sát khí trên người nàng quá nặng, hôm nay lại thấy khinh công của nàng, có thể kết luận nàng cũng không phải kẻ tầm thường, nếu như nàng có ý định quấy rối, cuộc luận võ chiêu thân lần này chỉ giống như trò cười mà thôi.

“Tổng Phù Dung thỉnh Đỗ cô nương chỉ giáo.” Tổng Phù Dung rút cuộc cũng lên sân khấu rồi, nàng trên mặt vẫn mang theo tươi cười, thanh âm giống như hoàng oanh ra tổ, so với Đỗ Thanh Sương, nàng để lại ấn tượng tốt hơn nhiều.

Đệ nhất mỹ nữ đầu với đệ nhị mỹ nữ, thú vị lắm.

Bạch Mạn Điệp khoé môi giương lên thành một nụ cười, bộ dáng giống như đang xem hài kịch. Nếu nàng nhìn không nhầm, Tổng Phù Dung kia cũng là một cao thủ, cao thủ so chiêu, cũng có cái đáng nhìn.

“Tiểu thư, ngài nói xem ai thắng?” Lưu Ly nhin không được nhiều chuyện.

“Ta làm sao biết.” Thế nhưng nàng mong muốn Tổng Phù Dung thắng, bằng hữu một thời, nàng không hi vọng Phương Chấn Hiên lấy một kẻ lạnh như băng lại kiêu ngạo làm thê tử.

“Tiểu thư, ngài hẳn phải nhận ra được trình độ võ công của hai người kia chứ.”

“Theo trực giác, ta thấy Đỗ Thanh Sương lợi hại hơn.” Nàng vừa muốn xem hai người kia ai lợi hại hơn thì trong tiềm thức đột nhiên chú ý tới cước bộ cùng hô hấp của họ. Nàng tựa hồ nghe thấy Đỗ Thanh Sương hô hấp nhẹ nhàng hơn, còn Tống Phù Dung thì hơi dồn dập một chút. Bạch Mạn Điệp không biết mình thật sự nghe ra hay chỉ là ảo giác, nhận định Đỗ Thanh Sương lợi hại. Bạch Mạn Điệp cũng không biết mình nội lực thâm hậu, cho dù trong tình huống ồn ào như vậy, chỉ cần lưu tâm một chút, tuyệt đối có thể nghe được hô hấp của hai vị nữ tử trên lời dài.

Lưu Ly dầu môi, “Em cũng cho rằng Đỗ cô nương lợi hại.”

Tống Phù Dung dụng kiếm, thanh kiếm kia đang cùng ngân tiên của Đỗ Thanh Sương dây dưa một chỗ. Kiếm của Phù Dung rất ngắn, đối phó với ngân tiên nhất định rất khó. May mà Phù Dung khinh công không tệ, tránh đông tránh tây, Đỗ Thanh Sương cũng không còn cách nào. Dây dưa đến gần một canh giờ, Phù Dung rõ ràng xuống dốc thấy rõ. Ngân tiên trên tay Đỗ Thanh Sương giống như du long, mỗi chiêu đều muốn đẩy người ta vào chỗ chết, vướng phải ngân tiên, đoản kiếm của Phù Dung vô phương tới gần công kích. Thanh kiếm kia là cha vì nàng từ chỗ của một đại sư luyện kiếm cầu về, nàng dùng đã gần mười năm. Tống Phù Dung không thể ngờ là, đoản kiếm của nàng khi gặp phải ngân tiên lại vô dụng như vậy. Đỗ Thanh Sương biết khinh công của mình không bằng Tống Phù Dung, nếu còn đấu tiếp cũng chưa chắc chiếm được phần thắng, chỉ có thể mau chóng đánh Tống Phù Dung. Nàng mơ ước vị trí Phương thiếu phu nhân nhiều năm như vậy, tuyệt đối không để Tống Phù Dung cướp đoạt. Tống Phù Dung chỉ là đệ nhị mỹ nữ, làm sao sánh được với nàng?

Đỗ Thanh Sương khẽ cắn môi, sử dụng tuyệt chiêu, roi bạc cấp tốc hướng thẳng vào mặt Tống Phù Dung, vừa ra tay vừa âm thầm vận nội công. Nàng từ nhỏ đã thiên phú hơn người, có thể song song sử dụng hai loại võ công một lúc.

Phù Dung rất trọng dụng mạo, không thể để ngân tiên đã thương đến mình, vội vàng dùng kiếm cản ngân tiên lại. Trong nháy mắt ngân tiên và thân kiếm giao nhau, Tống Phù Dung chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bồng lên một chút, trúng phải một chưởng của Đỗ Thanh Sương. Đỗ Thanh Sương ra tay rất nặng, khiến cả người Tống Phù Dung bay ra khỏi võ đài, phun ra một ngụm máu. Bầu không khí ngưng trọng lập tức bao trùm cả võ đài, trong không khí tựa hồ tràn ngập mùi vị của máu.

Cả người Tống Phù Dung trùng hợp bay về phía Bạch Mạn Điệp, Bạch Mạn Điệp theo bản năng tiếp được thân thể của nàng. Phù Dung ôm ngực, ho khan một tiếng, một câu cảm ơn thủy chung cũng không thể nói thành lời. Bạch Mạn Điệp kéo tay áo của nàng, ngón tay ngọc đặt lên cổ tay nàng động đậy vài cái, vội vàng từ trên người lấy ra Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan nhét vào miệng nàng. Tay còn lại đặt lên lưng Tống Phù Dung, âm thầm vận nội lực.

“Phù Dung.”

“Tiểu thư.”

“Tống cô nương.”

Vô số người vọt tới vây quanh Bạch Mạn Điệp, quan tâm nhìn Tống Phù Dung.

Tay Bạch Mạn Điệp lập tức rời khỏi lưng nàng, đem nàng giao cho nha hoàn bên cạnh, thân nhiên nói, “Tống cô nương, cô nương đã không sao cả rồi, thế nhưng nàng kia ra tay quá mạnh, nên cẩn thận điều dưỡng.”

Tống Phù Dung ho khan vài tiếng, “Đa tạ cô nương.”

“Cô nương, cảm tạ cô nương đã cứu tiểu nữ.” Tống Cảnh Nhân hoàn toàn quên mất nữ nhi đang bị thương, tâm trí hoàn toàn đặt lên người Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp thân nhiên phát tay, “Không cần khách khí.”

“Bạch cô nương, không ngờ người cũng biết y thuật.” Giọng nói Phương phu nhân mang theo vài phần khó chịu nhẹ nhàng tiến vào lỗ tai nàng.

“Vậy đã tính là gì.” Bạch Mạn Điệp còn đang buồn bực, nàng lúc nào học qua y thuật? Lúc nào có thể bắt mạch? Nàng thậm chí còn dùng nội lực chữa thương giùm Tống Phù Dung, chẳng lẽ nàng đang nằm mơ?

Nàng đoán là Bạch Mạn Điệp trước đây biết y thuật, dù sao Thủy Tịch Linh đã lợi hại như vậy, nàng hẳn cũng học qua một chút.

Thấy Tống Phù Dung bị thương, nàng cả nghĩ cũng không cần nghĩ, chỉ nghĩ là muốn cứu người liền theo bản năng mà cứu. Nếu không có Phương phu nhân nhắc nhở, nàng đến bây giờ cũng không có phản ứng nhiều. Ngẫm lại toàn bộ quá trình cứu chữa, hành động lưu loát mạch lạc, ai không biết còn tưởng nàng là cái gì thần y. Kỳ thực nàng cái gì cũng không biết, hiện tại bảo nàng bắt mạch, ngay cả cảm mạo thông thường nàng cũng bắt không ra.

“Tống cô nương, Thanh Sương ra tay quá nặng, xin cô nương thứ lỗi.” Trên khuôn mặt giống như người chết của Đỗ Thanh Sương cuối cùng cũng xuất hiện vẻ tươi cười.

“Đỗ cô nương không cần tự trách, là Phù Dung tài không bằng người.”

“Tống cô nương quá khen, Thanh Sương may mắn thôi mà.”

“Thanh Sương từ nhỏ đã là võ học kỳ tài, quả nhiên không phụ kỳ vọng của ta.” Phương phu nhân đánh ý nhìn Bạch Mạn Điệp. Thật không biết Đỗ gia này là cái dạng nhà già, lại dạy dỗ ra nữ nhân không có giáo đường như vậy.

“Cáo từ.” Bạch Mạn Điệp hướng chấp tay về hướng Tổng Phủ Dung, sau đó xoay người bước đi.

“Bạch cô nương, dừng bước.” Phương phu nhân đứng ra gọi nàng lại.

Bạch Mạn Điệp dừng bước nhưng cũng không quay đầu lại.

“Bạch cô nương, người thân là vị hôn thê của Chấn Hiên, chẳng lẽ không tham gia luận võ à? Muốn chấp tay nhường hần lại sao.” Trước mặt bàn dân thiên hạ, không có một chút phong phạm của đường gia chủ mẫu.

Nàng là vị hôn thê của Lãnh Tâm Công Tử, những lời này đã gây ra một trận đại loạn.

“À là vị hôn thê của Lãnh Tâm Công Tử? À xứng sao? Xấu xí.” Đỗ kị đã là thiên tính của nữ nhân.

“Hần có vị hôn thê rồi? Vậy còn luận võ chiêu thân làm gì chứ?”

“Tám phần mười là à kia sử dụng quỷ kế với Lãnh Tâm Công Tử.”

Nghe đủ mọi lời nhục mạ, Phương phu nhân đánh ý vô cùng, “Bạch cô nương, để cho danh ngôn chính thuận, người đấu một trận với Thanh Sương đi?”

Khuôn mặt Phương Kinh lúc này đã đen như đáy nồi, vừa rồi Bạch Ngâm dùng nội lực chữa thương cho Tổng Phủ Dung, hần thấy rất rõ ràng. Nội lực nàng thâm hậu, sợ rằng cả hần so ra vẫn còn kém nàng. Nếu nàng có ý định, Thanh Sương không tới mấy chiêu sẽ bại trong tay nàng, những nữ nhân kia thật sự vô tri quá a.

Lưu Ly hừ lạnh một tiếng, “Hừ, Đỗ Thanh Sương không quá ba chiêu sẽ bại trong tay tiểu thư nhà ta.” Lưu Ly dù sao cũng là một thuộc hạ trung thành, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ dám vũ nhục tiểu thư trước mặt nàng chứ.

Một câu nói cũng đủ khiến người ta bất mãn, khẩu xuất cuồng ngôn, Đỗ Thanh Sương đã là cao thủ hàng đầu, nha hoàn này lại nói tiểu thư nhà nàng không cần xuất quá ba chiêu, ba hoa cũng đâu cần quá đáng như vậy.

“Nếu đã là vậy, Thanh Sương nguyện ý lãnh giáo.” Đỗ Thanh Sương bắt đầu liếc mắt nhìn Bạch Mạn Điệp, làm sao có thể cho phép nha hoàn kia ăn nói hàm hồ.

Bạch Mạn Điệp cũng không có phản ứng gì nhiều, hai tay chấp sau lưng, thẳng hướng bỏ đi, “Thứ lỗi, ta không có ý làm Phương thiếu phu nhân.”

“Ta thấy người không dám.” Phương phu nhân khinh miệt bồi thêm một câu.

“Bà nói cái gì a? Tiểu thư nhà ta sao lại không dám?” Lưu Ly hai tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt nhìn Phương phu nhân.

“Lưu Ly, đừng nhiều lời vô ích, đi.” Bạch Mạn Điệp không nhin được quay đầu lại, kéo tay nàng.

“Tiểu thư...” Lưu Ly bất mãn hô to. Ở chung với tiểu thư lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy tiểu thư chịu loại ủy khuất này.

“Bớt nói nhảm đi.”

“Không dám sao?” Phương phu nhân càng thêm khinh miệt. Mọi người bắt đầu lùi lại một bên, chuẩn bị xem kịch.

Trong lòng Lưu Ly có một loại xung động muốn giết chết Phương phu nhân, nổi giận dùng dùng nói, “Tiểu thư, nô tỳ có nên dùng bỏ câu đưa tin nói cho nhị tiểu thư và tam tiểu thư biết chuyện này không?” Không ai có thể sau khi hiếp đáp tiểu thư nhà nàng còn bình an vô sự.

“Đừng làm loạn.” Nể mặt Phương Chấn Hiên, tính mạng người của Phương gia nàng có thể tạm thời không lấy.

“Bạch cô nương không lẽ chê Thanh Sương võ công thấp kém?” Đỗ Thanh Sương trong mắt chứa đựng vẻ khinh thường nồng đậm, cằm giương rất cao.

“Chính là vậy.” Lưu Ly thay nàng trả lời. Tiểu thư nhà nàng bài danh trong thập đại cao thủ, cái loại tiểu nhân vật thể này làm sao so được với tiểu thư.

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, “Nói khinh thường thì ta không dám, chẳng qua là cùng Đỗ gia các người giao thủ chỉ tổn hại nhân cách của ta.” Nàng chịu đủ rồi, Phương phu nhân kia khinh người quá đáng.

Cư nhiên dám vũ nhục Đỗ Thanh Sương, Phương phu nhân mắt hạnh có gấn nén giận, vươn tay tát Bạch Mạn Điệp một cái, miệt thị nàng, “Tiện nhân, cũng vì người mà Chấn Hiên hận ta cùng Thanh Sương đến tận xương tủy, hôm nay người còn dám công khai nhục mạ.”

Đau đớn trên mặt khiến Bạch Mạn Điệp biến sắc, trong mắt như kết một tầng băng. Tiệp nhân kia dám đánh nàng, nhục nhã nàng thì thôi, hiện tại cư nhiên còn động thủ.

Lưu Ly đột nhiên lui ra sau mấy bước, giọng nói rung, “Tiểu thư, ngài bình tĩnh một chút.” Lấy tính tình tàn bạo của tiểu thư, Phương phu nhân này xem ra

hôm nay khó giữ tính mạng. Nếu bản tính hung tàn của tiểu thư mà trời đẩy, cả người bên cạnh cũng khó tránh bị liên can.

Tiếp xúc với ánh mắt âm trầm đáng sợ của Bạch Mạn Điệp, Phương phu nhân có vài phần khiếp đảm. Nhưng vẫn kiên trì nói, “Không phục sao?”

Lúc Phương Kinh đến đã thái độ của Bạch Mạn Điệp rất bất thường, một tay kéo Phương phu nhân lại bên người, cười lạnh nói, “Bạch cô nương, chuyết kinh lỗ mãng, lão phu thay phu nhân xin lỗi cô nương.”

Bạch Mạn Điệp siết chặt tay, ngón tay đã trở nên trơn trắng. Nàng chậm rãi cầm lấy một lọn tóc ngậm vào trong miệng, ánh mắt nham hiểm đảo qua mọi người. Chỉ cần những người bị ánh mắt nàng đảo qua, tất cả đều nhin không được lui ra sao một bước. Ngay cả Phương Kinh cũng kéo phu nhân lùi ra phía sai. Rất lạnh a, trên người nữ tử này chẳng lẽ có kết băng à?

Bạch Mạn Điệp thân thể chợt lóe lên một cái, người đã đứng trên lôi đài, trong tay cầm theo một thanh kiếm. Tất cả mọi người đều hít phải một ngụm khí lạnh, nàng làm sao lên được võ đài? Thế nào lấy được kiếm của Tống Phù Dung? Nhiều con mắt như vậy, nhưng cái gì cũng thấy không rõ. Đến khi thấy rõ thân hình của nàng thì người đã đứng trên lôi đài rồi.

“Luu Ly cô nương, tiểu thư nhà ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Phương Kinh e dè hỏi. Phương phu nhân sớm đã bị khí thế của Bạch Mạn Điệp dọa đến kinh hồn bạt vía, sau khi thấy được võ công của nàng, sách mặt càng trắng bệch.

Luu Ly hừ lạnh, đôi mắt đảo qua Phương phu nhân, “Từ khi lão gia và phu nhân ta mất, tiểu thư nhà ta phong kiếm. Ta chính là phải cảm tạ Phương phu nhân bà, nhờ một cái tát cả bà, biến thiên thư ta trở lại nguyên dạng.” Phong kiếm thì chưa nói tới, nhưng sau khi lão gia mất, tiểu thư thực sự đã không động đến kiếm nữa. Hôm nay bị Phương phu nhân kích thích, rốt cuộc lại một lần nữa dụng kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khóc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nàng là thê tử của ta

Bạch Mạn Điệp cầm lấy kiếm của Tống Phù Dung, hướng về Đỗ Thanh Sương, chấp tay nói, “Xin được chỉ giáo.”

Về lãnh liệt trên người Bạch Mạn Điệp, phảng phất tạo thành một vầng hào quang vây quanh nàng. Đỗ Thanh Sương từng gặp qua vô số đối đối thủ, nhưng chưa gặp qua đối thủ nào đáng sợ thế này. Nàng cũng giống như mọi người, không khỏi vô thức lùi về sau mấy bước. Nàng vẫn cho rằng Bạch Ngâm căn bản không có võ công, tối đa chỉ là phường tiểu thư khuê các, chưa từng nghĩ qua Bạch Ngâm lại thâm tàng bất lộ thế này. (thâm tàng bất lộ: có tài nhưng không thể hiện ra.)

Bạch Mạn Điệp cắn chặt lọn tóc, cười lạnh một tiếng, “Đỗ cô nương, đánh tội.” Vừa dứt lời, kiếm đã đến trước mặt Đỗ Thanh Sương, Đỗ Thanh Sương kinh hãi, liên tục lùi ra sau mấy bước. Còn chưa kịp xuất thủ, thậm chí còn chưa đứng vững, kiếm của Bạch Mạn Điệp đã trượt qua cổ nàng, trên cái cổ trắng ngần như tuyết vẽ ra một đường màu hồng tím tề. Vừa thoáng thấy Bạch Mạn Điệp, Đỗ Thanh Sương chỉ thấy khoe môi nàng giương ra một tia cười nhạt. Lòng Đỗ Thanh Sương có chút nặng nề, đối thủ mà nàng gặp phải tuyệt đối chính là một đối thủ vô cùng đáng sợ. Một kiếm ban nãy hoàn toàn có thể lấy mạng của nàng, là Bạch Ngâm thủ hạ lưu tình. Nàng không tin, không ai có thể có tốc độ nhanh đến như vậy. Nàng đã gặp qua vô số võ lâm cao thủ, kiếm thuật danh gia, tốc độ của bọn họ thậm chí không bằng một nửa Bạch Ngâm. Bạch Ngâm rốt cuộc là ai? Từ đâu tới?

Một kiếm kia khiến hai người lướt qua nhau, trao đổi vị trí, hai người mặt đối mặt, Đỗ Thanh Sương đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Bàn tay nắm chặt ngân tiên đang run lên không ngừng.

“Đỗ cô nương, đánh tội.” Chỉ nghe thấy Bạch Mạn Điệp cười nhạt một tiếng, một kiếm đã bay đến đứng vững trước cổ họng Đỗ Thanh Sương. Kiếm vừa trượt qua, vẽ nên một đường máu. Đỗ Thanh Sương không coi ai ra gì, vết tích này, xem như giáo huấn nàng.

Nguyên bản đoàn người đang rất ồn ào nhất thời tĩnh lặng như tờ, đôi mắt nhìn chăm chăm Bạch Mạn Điệp. Không ai thấy rõ nàng ra tay thế nào, chỉ nhìn thấy một cái bóng mơ mơ hồ hồ. Nàng rốt cuộc có phải người hay không? Nếu là người, ai lại có tốc độ nhanh đến như vậy?

Đỗ Thanh Sương không dám nói câu nào, mặc cho kiếm của Bạch Mạn Điệp vẽ một đường trên người nàng. Nàng từng nhục nhã người ta, lúc này chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều.

Bạch Mạn Điệp nhả lọn tóc trong miệng ra, kiếm thu về, nắm ở trong tay. Tất cả đều trở lại yên tĩnh như lúc ban đầu, tựa như chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

Bạch Mạn Điệp nhảy xuống lôi đài, đem kiếm trong tay giao cho nha hoàn bên cạnh Tống Phù Dung, “Tống cô nương, đa tạ kiếm của cô.” Bạch Mạn Điệp cũng không rõ mình vừa rồi đã ra tay thế nào, chỉ biết trong lòng ngập tràn phần nộ, trong vô thức đoạt lấy kiếm của Tống Phù Dung, trong vô thức đánh bại Đỗ Thanh Sương. Tất cả mọi người từ trong lòng đều đổ mồ hôi, bao gồm cả Bạch Mạn Điệp, thứ không giống với mọi người chính là, nàng chỉ sợ hãi trước khi xuất thủ. Nàng trong vô thức bước lên lôi đài, căn bản không nghĩ tới trong vòng ba chiêu có thể đánh bại Đỗ Thanh Sương. Nàng ở hiện đại cũng học qua võ công, thế nhưng cùng lắm là ngang tài ngang sức với Đỗ Thanh Sương. Đến khi nàng xuất thủ, tất cả mọi thứ đều không tự chủ

được. Đến khi nàng có thể không chế được bản thân mình thì Đỗ Thanh Sương sớm đã đại bại rồi.

“Bạch cô nương khách khí.” Tổng Phù Dung mãnh liệt nuốt nước bọt, không dám nhìn nàng. Bạch Mạn Điệp lúc này như ánh dương quang sáng lạn, cùng với vẻ hung ác nham hiểm lạnh lùng ban nãy hoàn toàn khác nhau. Không cần nói tới võ công, chỉ luận công phu biến đổi sắc mặt, nàng đã có thể xem là thiên hạ đệ nhất rồi.

“Luu Ly, đi.” Bạch Mạn Điệp cố ý liếc nhìn Phươg phu nhân một cái, Phươg phu nhân lập tức nắm chặt y phục Phươg Kinh lui về phía sau. Trong lòng vô cùng ảo não, nàng thực sự đã đánh tội với ai đây?

“Tiểu thư, tính sao với bà ta bây giờ?” Luu Ly không phục chỉ vào Phươg phu nhân, dựa vào tính tình của tiểu thư trước đây, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà.

“Đi, đừng nhiều lời vô ích.” Bạch Mạn Điệp kéo kéo y phục Luu Ly.

“Tiểu thư, nô tỳ phụng mệnh chăm sóc ngài, nếu như nhị tiểu thư, tam tiểu thư biết ngài bị tát một cái, nô tỳ lại dám không báo lại, nhị tiểu thư, tam tiểu thư nhất định lột da nô tỳ.”

Bạch Mạn Điệp trợn mắt, “Luu Ly, nguoi rớt cuộc là nha hoàn của ai?” Tuy nàng mất đi trí nhớ, Luu Ly cũng không cần phải lúc nào cũng nghe lời hai vị tiểu thư kia vậy chứ?

“Tiểu thư, em đương nhiên nghe lời ngài. Thế nhưng nhị tiểu thư, tam tiểu thư đã căn dặn nô tỳ nhất định phải chăm sóc ngài thật tốt, ngài hôm nay chịu nhục như vậy, nô tỳ làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Bạch Mạn Điệp cười gian trá, “Ta thấy Tiểu Sai, Phi Thúy cũng không tệ, nếu không nguoi đi hầu hạ nhị tiểu thư, tam tiểu thư đi, ta đổi với hai muội ấy.”

Luu Ly nhanh chóng lách đầu, “Không không không, tiểu thư ngài nói thế nào thì làm thế đó.” Tiểu thư dù sao cũng là lão đại của Tam la sát, làm nha hoàn của tiểu thư so với nha hoàn của người khác có địa vị hơn nhiều. Cho dù đến Linh Các làm khách, cũng có thể hưởng thụ đãi ngộ như tiểu thư.

Bạch Mạn Điệp trừng mắt nhìn nàng, “Vậy không phải tốt hơn sao, nhớ kỹ, nguoi là nha hoàn của ta.”

“Vâng, nô tỳ biết sai rồi.”

“Đi thôi.” Mọi người đều rất thức thời nhường đường cho nàng.

“Bạch cô nương, khoan đã.” Phươg Kinh vội vàng đuổi theo.

“Phươg lão gia, chuyện gì?” Bạch Mạn Điệp biểu tình rất lãnh đạm.

“Nếu Bạch cô nương đã áp đảo quần hương, nên gả cho khuyến tử làm vợ.” Nếu như Phươg gia có được một cao thủ như vậy, danh vọng nhất định tăng lên gấp bội a.

Bạch Mạn Điệp nhún vai, “Xin lỗi, ta không muốn làm Phươg thiếu phu nhân, trận tỷ thí này đều do tôn phu nhân và Đỗ cô nương ép buộc.”

“Bạch cô nương, ta biết khuyến tử luôn có tình ý với cô nương, thực tình không dám giấu diếm, khuyến tử thập phần bài xích trận luận võ chiêu thân này. Hấn sơ dĩ đáp ứng, hoàn toàn là vì cô nương.”

“Ta?” Bạch Mạn Điệp thật sự muốn cười to, chưa thấy qua nam nhân nào tự mình đa tình như vậy.

“Không sai, lão phu đã hứa với hấn, mặc kệ người thắng là ai, đều cho phép hấn thú cô nương vào cửa. Đồng thời tiến vào, không phân lớn nhỏ. Nếu cô nương đã thắng trong luận võ, đương nhiên chỉ thú một mình cô nương.”

Luu Ly xi cười ra một tiếng, châm chọc nói, “Phươg lão gia, ông cho rằng đại tiểu thư nhà ta sẽ đồng ý sao?” Còn cái gì đồng thời tiến vào, không phân lớn nhỏ, quả là nực cười.

Bạch Mạn Điệp cũng cười cười, “Phươg lão gia, lúc đó trong thư phòng chúng ta đã nói chuyện gì với nhau, chẳng lẽ ông đã quên rồi? Lúc đó ông nói, ta chỉ xứng làm thiếp thôi mà, sao bây giờ lại thay đổi chủ ý.” Bạch Mạn Điệp ngữ khí rất nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại hàm chứa một cỗ ý tứ cường ngạnh.

Phươg Kinh mặt mày lúc đỏ lúc trắng, miễn cưỡng nói, “Bạch cô nương, lúc đầu cô nương nói mình không có võ công, Phươg gia ta là võ lâm đệ nhất thế gia, làm Phươg phu nhân, nhất định phải biết võ công.”

Bạch Mạn Điệp cười càng châm chọc hơn, “Ta nói là ta không biết hồi nào? Ta nhớ là ông hỏi ta có biết hay không, ta hỏi ngược ông nghĩ thế nào? Là ông tự theo ý mình nhận định ta là kẻ dễ hiếp đáp thôi.” Ba chữ “dễ hiếp đáp” được nhấn rất mạnh.

“Ngâm nhi.” Trong đám người đột nhiên xuất hiện một nam tử trung niên lạ lẫm.

Bạch Mạn Điệp khẽ liếc nhìn hấn, “Nguoi là ai?” Cái tên xa lạ này cư nhiên dám gọi thân mật như vậy.

Hắn cười cười, xé bỏ mặt nạ, lộ ra khuôn mặt vô cùng quen thuộc. Có người đầu tiên hét ầm lên, “Lãnh Tâm Công Tử.”

“Là người a?” Bạch Mạn Điệp lãnh đạm nói một câu.

“Nhìn thấy ta không vui à.” Họ Phuong kia, người đứng có như không trước xòe đuôi có được không? Ai vui khi gặp người chứ?

“Không phải, ta vì có việc mới đến nhà tìm người.”

“Nàng đã thắng trong luận võ, đương nhiên là thê tử của ta, có gì có thể từ từ nói.” Hắn vì không muốn bị nhận ra, nên dịch dung đến hiện trường luận võ xem xét, không ngờ Bạch Ngâm lại giữa đường xuất hiện. Hắn cũng sớm muốn xuất hiện, không ngờ lại thấy nàng thi triển kinh công, cho rằng nàng cố tình đến tham gia luận võ, nên đứng một bên im lặng quan sát. Bạch Mạn Điệp có võ công, chuyện này đúng là muốn hù chết hắn.

Bạch Mạn Điệp le lưỡi, cười nói, “Ai là thê tử của người?” Nàng chỉ tay vào Đỗ Thanh Surong còn đứng trên lối đi, “Kia mới là thê tử của người.” Chức vị Phuong phu nhân này, nàng không có hứng thú.

“Ngâm nhi, nàng là vị hôn thê của ta, hiện tại còn thắng trong luận võ, muốn hỏi hôn sao?” Xem như hắn dễ tính, vì giữ giai nhân lại, đem việc này ra áp chế nàng.

“Ai là vị hôn thê của người?” Nhắc tới việc này, con tức trong lòng Bạch Mạn Điệp vẫn chưa nguôi hết. Họ Phuong kia chẳng những không giúp nàng tìm người, còn để nàng n lần bị khi dễ.

“Ta đã mang nàng về bái kiến cha mẹ, nàng còn không thừa nhận sao?”

Bạch Mạn Điệp bước tới gần hắn, nhỏ giọng nói, “Người đừng được một tác lại tiến thêm một thước, chúng ta lúc đó là diễn kịch, người hiểu rõ mà.”

Hắn ngưng lại về cười, chăm chú nói, “Kịch giả thành thật đi.” Sau khi nàng bỏ đi, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ tình cảm của mình đối với nàng.

Bọn họ hai người âm thầm nói với nhau cái gì, mọi người đều suy đoán.

“Lãnh Tâm Công Tử, tiểu thư nhà ta đã lập gia đình rồi.” Lưu Ly thấy tiểu thư tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đứng chắn trước mặt Phuong Chấn Hiên, trịnh trọng tuyên bố. Tiểu thư thật sự quá hồ đồ rồi, đã gả cho Đông Phuong Vũ, còn cùng tên này thiết lập quan hệ. Họ Phuong này hay tự ý xông vào Linh Các, nàng đã nghe Phi Thủy nói qua nhiều lần, đối với tên tự cao tự đại này hoàn toàn không có cái gì gọi là hảo cảm.

Phuong Chấn Hiên cười cười, “Vậy sao? Nàng nói ta biết đi, Ngâm Ngâm.” Hắn mới không tin nha hoàn kia bịa chuyện ma quỷ.

Bạch Mạn Điệp vừa định nói gì, chợt nghe có người nói, “Lãnh Tâm Công Tử, nam nữ thụ thụ bất thân, người cùng thê tử ta đứng gần nhau quá.”

Bạch Mạn Điệp cả kinh, hắn sao lại tới đây.

Vừa dứt lời, Sáo Ngọc Công Tử đã từ trong đám người bước tới. Trên mặt mang theo một nửa ngân sách mặt nạ, tay phải chấp ra sau, tay còn lại đương nhiên cầm theo sáo ngọc.

Bạch Mạn Điệp cười gượng vài tiếng, “Tướng công, sao chàng lại tới đây? Chàng không phải đi kinh thành rồi sao?” Bạch Mạn Điệp có cảm giác như mình là thê tử đang hồng hạnh xuất tường thì bị bắt quả tang.

Sáo Ngọc Công Tử một tay bắt lấy Bạch Mạn Điệp kéo về bên người, hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải ta trở về đúng lúc, nàng thật sự muốn gả cho hắn?” Thấy Tiểu Điệp của hắn cùng tên kia ở chung một chỗ, hắn thập phần khó chịu. Đương nhiên, lấy tính tình cao ngạo của mình, hắn tuyệt đối sẽ không nghi ngờ là bản thân mình đang ghen. Lại càng không chú ý tới bản thân đã thừa nhận Bạch Mạn Điệp là thê tử của hắn, không phải chỉ là một nữ nhân hắn phải chịu trách nhiệm.

“Ách, cái này... Chàng nghe ta giải thích, chủ yếu là ta buồn bực đến phát hoảng lên rồi, cho nên mới tìm bằng hữu ôn lại chuyện xưa. Ta xin thề, ta tuyệt đối không muốn tham gia luận võ, chưa từng nghĩ là sẽ gả cho Phuong Chấn Hiên. Ta cùng Phuong Chấn là chỗ quen biết cũ, là bằng hữu rất thuần khiết, thật sự rất thuần khiết.” Nàng chợt dạ cái gì? Nhân cơ hội này thoát khỏi hắn không phải tốt hơn sao.

Phuong Chấn Hiên khước môi giương lên một tia cười nhạt, “Sáo Ngọc Công Tử, ngưỡng mộ đã lâu.” Danh tiếng võ công so ra kém Sáo Ngọc Công Tử thì thôi, hôm nay tên này còn đoạt nữ nhân yêu mến của hắn, đồng dạng là võ lâm Tam công tử, nhưng khác biệt thật sự quá lớn.

“Không phải chứ? Hắn chính là Sáo Ngọc Công Tử trong truyền thuyết?” Lần này thu hoạch thật sự ghê gớm, không chỉ gặp được Lãnh Tâm Công Tử, còn có thể đứng gần thê tử này nhìn Sáo Ngọc Công Tử.”

“Có thấy cây sáo trên tay hắn không, là độc nhất vô nhị.”

“Phu nhân của Sáo Ngọc Công Tử sao lại là vị hôn thê của Lãnh Tâm Công Tử?”

“Thì ra là phu nhân của Sáo Ngọc Công Tử đệ nhất thiên hạ, chà trách võ công lại cao đến như vậy.”

“Ai nói Sáo Ngọc Công Tử là thiên hạ đệ nhất? Còn không bài danh trong võ lâm thập đại cao thủ.”

“Người mới ra giang hồ chứ gì? Tuy rằng không có bài danh, nhưng rất nhiều người nhất trí cho rằng võ công của Sáo Ngọc Công Tử xuất thần nhập hóa, hoàn toàn xứng danh thiên hạ đệ nhất.”

“Vị Bạch cô nương này là ai? Có thể làm thê tử của Sáo Ngọc Công Tử, tuyệt đối không phải người thường.”

“Lúc nàng trị liệu cho Tổng cô nương dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ nàng là... Độc Nương Tử.”

“Có thể là Vô Ảnh La Sát không, kiếm của nàng thật sự quá nhanh.”

“Là Thiên Diện Tu La chứ? Bạch cô nương nhất định là tuyệt sách giai nhân, dịch dung thành như vậy?” Nếu tư sách bình thường, Sáo Ngọc Công Tử cũng không thèm nhìn tới.

“Chỉ cần bắt được một trong ba người họ, giá trị ba vạn lượng hoàng kim phải không?” Bộ dáng ham tiền hiện lên rõ ràng.

“Võ công của Bạch cô nương người đã thấy rồi, người nghĩ mình tiếp được mấy chiêu củ nàng, càng không cần nói tới Sáo Ngọc Công Tử bên cạnh.” Quên đi, tánh mạng quan trọng, ba vạn lượng hoàng kim kia mơ tới không nổi rồi.

“Đi.” Sáo Ngọc Công Tử không để ý tới những kẻ khác, lôi kéo Bạch Mạn Điệp chạy đi.

“Tiểu thư.” Lưu Ly đuổi theo, kinh ngạc đánh giá Sáo Ngọc Công Tử. Hai người này lúc nào ở chung một chỗ, hơn nữa tiểu thư còn gả cho hắn? Tiểu thư đã thành thân rồi, sao có thể tái giá chứ?

“Ai đây?” Sáo Ngọc Công Tử nhìn Lưu Ly.

“Ách... Đó là nha hoàn của ta.”

“Nàng không cần nha hoàn.” Sáo Ngọc Công Tử bá đạo kháng nghị.

“Đại cô gia, ta từ nhỏ đã theo bên người tiểu thư, hầu hạ tiểu thư là chuyện phải làm.” Nghe đồn Sáo Ngọc Công Tử lạnh lùng, quả nhiên là thật. Gặp phải nam nhân bá đạo như vậy, chỉ có tiểu thư mới chịu nổi.

Sáo Ngọc Công Tử lạnh lùng nhìn Lưu Ly, “Về gốc ở nhà đi, ta tự mình chăm sóc nàng.” Nữ nhân của hắn để hắn tự mình chăm sóc.

“Ê, chàng chăm sóc ta, chàng chăm sóc ta khi nào? Hình như toàn là ta chăm sóc chàng thì phải?”

“Ngâm Ngâm” Phương Chấn Hiên đuổi theo, kéo tay Bạch Mạn Điệp. Hắn không cam tâm a, không cam tâm cứ như vậy đem nàng nhường cho kẻ khác.

“Bỏ móng vuốt ra.” Sáo Ngọc Công Tử không chút phong độ dùng sáo ngọc đánh vào tay Phương Chấn Hiên. Người này sao lại có thể khinh bạc đại tẩu, đều nói vợ của bạn, không được ghẹo, đại tẩu càng không thể ghẹo.

Bạch Mạn Điệp nhìn thấy biểu tình buồn cười của hắn, xi cười ra một tiếng, “Sáo Ngọc Công Tử, chàng chính là một thùng giấm chua rất lớn a.” Sáo Ngọc Công Tử vì nàng mà ghen, Bạch Mạn Điệp nàng thật có mặt mũi.

Phương Chấn Hiên thấy Bạch Mạn Điệp cười nói với Sáo Ngọc Công Tử, trong lòng vô cùng khó chịu. Bát tự của hắn cùng Sáo Ngọc Công Tử thật sự là không hợp nhau, đoạt danh tiếng thì thôi, hôm nay còn đoạt luôn lão bà.

“Lão phu ngưỡng mộ đại danh Sáo Ngọc Công Tử đã lâu, hiện nay sách trời đã tối, thỉnh công tử cùng phu nhân đến nhà ở một đêm, lão phu rất mong được đón tiếp hai vị.” Sáo Ngọc Công Tử dù sao cũng rất có tiếng tăm, tuy rằng nằm trong hách đạo, cũng được mệnh danh hiệp nghĩa, Phương Kinh rất tôn trọng hắn.

“Không cần.” Tốt nhất đừng đi, thân phận bị vạch trần thì phiền phức lắm.

“Tướng công, ta mệt chết đi a.” Bạch Mạn Điệp chỉ chỉ gương mặt, “Chàng xem, ta bị đánh đó, hiện tại còn bị thương, chàng không nên mang ta chạy đi vậy chứ, đến Thiên Sơn cũng không cần gấp.”

“Là ai đánh.” Thấy Bạch Mạn Điệp bị đánh, Sáo Ngọc Công Tử không hiểu tại sao lại cảm thấy tức giận. Nàng là nữ nhân của hắn, thế nào có thể tùy tiện bị đánh chứ.

“Ách... chuyện này quên đi, ta nghỉ ngơi một chút là được rồi. Đứng rồi, ta còn có chuyện muốn nói với chàng.” Bạch Mạn Điệp cảm thấy rất mâu thuẫn, nàng vừa muốn theo Sáo Ngọc Công Tử, lại vừa không muốn đi cùng hắn. Mơ hồ mơ hồ, mâu thuẫn quá.

“Không có lần sau.” Thấy Bạch Mạn Điệp bị đánh thành như vậy, hắn cũng rất đau lòng. Nếu nàng đã cố chấp như vậy thì cứ ở lại một đêm.

“Công tử, thỉnh.” Phương Kinh nhiệt tình bắt chuyện, mà Phương phu nhân chỉ dám cúi đầu. Nếu như Bạch Mạn Điệp thật sự là một trong Tam la sát, cái mạng nhỏ này của nàng khó mà giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khóc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Uy hiếp

Bạch Mạn Điệp trên lời đài thi triển tài năng, cũng là phu nhân của Sáo Ngọc Công Tử, được Phương Kinh x như khách quý đối đãi. Phương Kinh đưa “phu phụ” hai người thỉnh đến đại sảnh, còn có nha hoàn dâng trà thơm lên. Phương Kinh cho lui tất cả mọi người, một mình chiêu đãi hai người họ đương nhiên là có dụng ý khác, phu nhân bảo bối của hắn sợ rằng sắp gặp rách rối rồi.

“Xin hỏi phu nhân là vị nào trên giang hồ?” Lấy võ công của Bạch Mạn Điệp, tuyệt đối không thể là hạng không chút tiếng tăm, mà thân phận thật sự của nàng, hắn cũng sớm có dự liệu.

Bạch Mạn Điệp cười yếu ớt, “Phương lão gia trong lòng không phải đã rõ rồi sao?” Nàng cũng không phải bị điếc, mọi người nghị luận nàng thế nào sao lại không nghe thấy được.

“Không thể, Ngâm Ngâm tuyệt đối không thể là một trong Tam la sát.” Phương Chấn Hiên kích động đứng dậy, Ngâm Ngâm của hắn là người lương thiện, tuyệt đối không phải một trong ba yêu nữ kia.

Bạch Mạn Điệp không trả lời, liếc mắt nhìn Sáo Ngọc Công Tử, khuôn mặt giấu sau chiếc mặt nạ kia không biết đang có biểu hiện gì. Phương phu nhân đã sợ đến run lên, kết cục đánh tội với Tam la sát nàng đã quá rõ ràng.

“Có gì không thể.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng mở miệng.

“Nàng tại sao lại thừa nhận, nàng tuyệt đối không thể là một trong ba yêu nữ đó.” Phương Chấn Hiên không kiềm chế được rống lên.

“Thình người ngấm lại x ngày đó Dương Uy đường diệt môn diệt môn thế nào, lúc Dương Uy đường diệt môn, ta đã nói những gì?” Vô cùng xin lỗi, nàng chính là yêu nữ mà hắn nhắc tới, hơn nữa còn là lão đại.

Phương Chấn Hiên nghẹn lời, những lời nàng nói hôm đó quả thực kỳ quái. Bạch Mạn Điệp bị bắt, Dương Uy đường lập tức diệt môn. Những lời Bạch Mạn Điệp nói lúc đó thật sự có sơ hở, chỉ cần tỉ mỉ ngấm lại, tuyệt đối có thể phát hiện ra. Thế nhưng Phương Chấn Hiên căn bản vốn không tin một nữ tử nhu nhược như nàng lại là Vô Ảnh La Sát, không muốn suy nghĩ về phương diện đó.

Phương Kinh hít một ngụm khí lạnh, “Phu nhân muốn thế nào?” Lời này đương nhiên muốn hỏi nàng muốn xử lý phu nhân hắn thế nào.

“Cái gì thế nào?” Bạch Mạn Điệp cố tình giả ngu.

“Chuyết kinh đánh tội phu nhân, thỉnh phu nhân bỏ qua một lần.” Hôm nay Tam la sát còn có Sáo Ngọc Công Tử làm chỗ dựa, cho dù là vô lâm đệ nhất thế gia cũng đánh tội không nổi.

“Đại tiểu thư xác thực không muốn thế nào cả, nhưng nếu nhị tiểu thư và tam tiểu thư mà biết việc này...” Lưu Ly cười nhạt, “rất khó nói a. Nhị tiểu thư, tam tiểu thư luôn luôn kính trọng đại tiểu thư, nếu có ai dám nhục nhã đại tiểu thư...”

“Chấn Hiên hắn là biết Dương Uy đường đã làm sai chuyện gì, đơn giản chỉ là tát ta một cái mà thôi.” Bạch Mạn Điệp ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ, Lại khiến ba người Phương gia cảm thấy sồn gai ốc, ý nàng chính là...

“Bạch Ngâm, đừng tưởng ai cũng sợ Tam la sát các ngươi. Ngươi nếu như dám làm gì ta, Vạn Kiếm sơn trang, Huyền Vũ sơn trang đều không bỏ qua cho các ngươi.” Phương phu nhân lắp bắp trả lời, chuyện về Vô Ảnh La Sát nàng đã nghe rất nhiều. Vô Ảnh La Sát có thù tất báo, nàng e rằng khó thoát cái chết. Nếu phải chết, không bằng đ hai đại thế gia ra, có thể khiến Bạch Ngâm kiêng kỵ.

“Câm miệng.” Phương Kinh bị nàng làm cho tức chết.

Bạch Mạn Điệp nhàn nhã rút xuống một cây kim châm, đặt trong tay ngắm nghía. Phương Kinh lập tức đỏ mặt hôi lạnh, Truy Hồn Đoạt Mệnh châm, nàng muốn làm gì?

Phương Kinh nuốt nước bọt, “Phu nhân, chuyện gì cũng có thể từ từ nói.” Lấy võ công quý dị của Bạch Ngâm, hơn nữa còn có Sáo Ngọc Công Tử, thật sự có thể giết chết cả nhà hắn. Nếu như nàng bây giờ muốn ra tay, bất cứ ai cũng không cản được.

Bạch Mạn Điệp cười tươi như hoa nhìn Phương phu nhân, “Phu nhân, ta tặng bà cây châm này làm lễ vật gặp mặt, thế nào?”

“Phu nhân... không cần khách khí.” Phương phu nhân cả người cứng đờ. Truy Hồn Đoạt Mệnh châm danh chấn giang hồ, nàng đương nhiên đã nghe qua.

“Ngâm Ngâm, nàng thực sự muốn đổi địch với Phương gia?” Phương Chấn Hiên hết sức không muốn xảy ra xung đột vũ trang với nữ nhân mà hắn yêu thương nhất.

“Không có a? Ta chỉ muốn tặng lễ vật gấp mặt cho phu nhân thôi.” Nàng vô tội nháy mắt mấy cái.

“Công tử, lễ vật của tôn phu nhân, lão phu ghi nhớ trong lòng.” Phương Kinh ngược lại cầu xin Sáo Ngọc Công Tử giúp đỡ.

Sáo Ngọc Công Tử biết cây trâm đó đại diện cho cái gì, cũng không muốn nàng lạm sát người vô tội, “Điệp nhi, đừng làm ầu.”

“Phương lão gia, lệnh công tử ba lần xông vào Linh Các, đều là tam muội ta thủ hạ lưu tình. Tôn phu nhân nhiều lần vũ nhục tiểu nữ tử ta, ta một lòng nhẫn nhịn. Vì Phương gia các người, chúng ta đã ngoại lệ rất nhiều lần rồi.” Bạch Mạn Điệp cũng không muốn giết người, chỉ muốn hù dọa bọn họ.

Lưu Ly cũng khinh bỉ nhìn Phương Kinh, “Đúng vậy, nếu không phải tam muội thủ hạ lưu tình, Lãnh Tâm Công Tử còn sống tới ngày nay sao.”

“Phu nhân muốn thế nào?” Trong lòng Phương Kinh chợt lạnh, đương nhiên hiểu ngụ ý trong lời Bạch Mạn Điệp.

“Phương lão gia, ông có biết tại sao tam muội ta lại đặt ra quy định nghìn lượng hoàng kim đó không?”

“Lão phu không biết.”

“Ta nói với ông, bởi vì phụ mẫu tam muội là bị bệnh mà chết. Khi phụ mẫu bệnh nặng, tam muội ta chạy đến y quán khóc lóc cầu xin đại phu, nhưng vị đại phu kia chỉ nói một câu – Ta không phải thánh hiền. Sau đó, phụ mẫu tam muội ta vì không có tiền trị liệu mà đồng loạt qua đời. Phụ mẫu muội ấy chỉ vì nhiễm phong hàn nhưng lại thành bệnh nặng qua đời. Còn những kẻ xin muội ấy giải độc đều thân mang kỳ độc, tam muội ta muốn nghìn lượng hoàng kim cũng không phải quá đáng chứ?” Giọng điệu nàng vẫn rất bình thản, không nghe được một chút tâm tình.

Phương Kinh trầm mặc một lát, chậm rãi nói, “Không quá đáng.” Hắn đã đoán được Bạch Mạn Điệp muốn nói cái gì.

“Giải độc cũng không phải dễ dàng luyện thành, có đôi khi tam muội ta thậm chí phải lấy thân mình thử thuốc.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng liếc nhìn Phương Kinh, “Phụ mẫu muội ấy vì không có tiền trị liệu mà chết, Phương lão gia ông chỉ mấy một cánh tay thì tính là gì? Nghìn lượng hoàng kim là quy củ của tam muội, cho dù có là võ lâm đệ nhất thế gia, cũng không có tư cách phá vỡ. Nếu như Phương lão gia bất mãn quy củ này thì đừng thỉnh muội ấy giải độc. Tại sao sau khi muội ấy giải độc cho ông rồi, ông còn gây phiền phức cho muội ấy?”

Phương Kinh mặt mày lúc đỏ lúc trắng, vô cùng xấu hổ.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Đường đường võ lâm đệ nhất thế gia cũng chỉ có vậy thôi, ý thế hiếp người.”

“Ngâm Ngâm, Phương gia không có ý muốn tổn hại các nàng.”

Bạch Mạn Điệp lười nhác nói, “Tỷ muội chúng ta mặc dù không đông đảo, cũng không thể tùy tiện để người ta uy hiếp.”

“Ngâm Ngâm, nàng đứng mắng cha ta, dùng mười vạn lượng hoàng kim tróc nã Tam tỷ muội nàng là ý của ta.” Hắn đã sớm nghe Tam la sát là tỷ muội, kẻ luôn tự xưng là danh môn chính phái như Phương Chấn Hiên lại hết lần này đến lần khác thua trong tay Độc Nương Tử, hắn thật phần không cam tâm. Cho nên hắn thuyết phục lão cha, liên kết với bát đại thế gia công kích Tam la sát.

Bạch Mạn Điệp khước môi vung lên một nụ cười, “Ta có mắng ai sao?”

“Phu nhân, rốt cuộc là muốn thế nào?” Phương Kinh trầm trọng hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

“Không sao cả, nếu ta nhớ không nhầm, lệnh công tử thiếu Tam la sát ba cái mạng, tôn phu nhân, Đổ cô nương nhiều lần mạo phạm ta. Phương lão gia cũng biết quy củ của Tam la sát chúng ta, cho nên, ta muốn cùng Phương gia thực hiện giao dịch.” Nàng hơi cúi đầu, ngữ khí lạnh bạc.

“Giao dịch gì?” Nếu không phải phục tùng mệnh lệnh thì đều có thể.

“Không có gì, Phương lão gia là võ lâm đệ nhất nhân, ta muốn Phương lão gia thuyết phục bát đại thế gia, không được tróc nã tam tỷ muội chúng ta nữa.” Hôm nay thân phận cũng đã bại lộ rồi, nhất định có đủ loại thợ săn tiền thưởng nghe tin tìm tới, việc này còn không giải quyết nàng nhất định không thể sống yên. Bạch Mạn Điệp cũng không phải kẻ ngốc, ngay khi kích động làm bại lộ tung tích, nàng đã nghĩ đến việc giao dịch với Phương gia rồi.

“Được.” Phương Kinh đáp ứng, người Tam la sát giết đa phần đều là người xấu, hắn vốn cũng không muốn làm khó các nàng.

“Nhớ giữ lời nha. Bằng không, tỷ muội chúng ta, tướng công ta Sáo Ngọc Công Tử, còn có Nhị muội phu Tuyết Tinh Kiếm Khách đều rất nhân rồi.” Đả hách đạo ngũ đại cao thủ ra đã đủ để chết người.

Sách mặt Phương Kinh càng thêm khó coi, hách đạo ngũ đại cao thủ đều là chỗ dựa vững chách cho Bạch Ngâm nàng, không muốn đáp ứng cũng không được, “Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh.”

Bạch Mạn Điệp cười cười, “Lưu Ly, dùng bỏ câu đưa tin cho nhị tiểu thư, tam tiểu thư, đ tin tức này nói cho hai muội ấy biết, thuận tiện đ những chuyện gần đây của ta báo cáo một lượt.” Lời này không thể nghi ngờ chính là uy hiếp, nếu như Phương Kinh nói được làm không được, Tam la sát tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

“Phu nhân yên tâm, gia phụ nói được làm được.” Nữ nhân hần yêu nhất cư nhiên lại là thủ lĩnh Tam la sát mà hần hận thấu xương. Cho dù người ngoài có muốn bắt các nàng thì Phương Chấn Hiên làm sao hạ thủ được? Nếu cha đã đồng ý buông tha các nàng thì tốt quá rồi.

“Tốt nhất là vậy.” Bạch Mạn Điệp đ kim trâm cài lại lên đầu, mắt thấy Phương phu nhân mặt mày tái mét, rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

“Phương Chấn Hiên, người biết rất rõ hôn ước của chúng ta lúc đó chỉ là giao dịch, không tính toán gì hết.” Bạch Mạn Điệp nhanh chóng nhắc nhở hần, rất sợ hần bắt nàng thực hiện.

Phương Chấn Hiên bắt đắc đi gạt đầu, “Ta biết.”

Mọi người không ai chú ý tới, đôi mắt của Sáo Ngọc Công Tử đã trở nên là lạ, chính xác là đang nhìn Phương Chấn Hiên mà phun hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thì ra là hần

“Có gì muốn nói với ta không?” Khi hai người trở lại gian phòng, Sáo Ngọc Công Tử ưu nhã ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi Bạch Mạn Điệp một câu.

Bạch Mạn Điệp chống lại ánh mắt của hần, “Người muốn biết cái gì?” Bọn họ lúc đó quả thật là dây dưa không rõ.

Sáo Ngọc Công Tử không khỏi thốt ra, “Nàng và Phương Chấn Hiên rốt cuộc có quan hệ gì? Sao nàng lại là vị hôn thê của hần?” Vì muốn nhìn thấy nữ nhân này, hần đã bỏ mặc Truy Nguyệt, ngày đêm tức tốc lên đường, kết quả là nửa chừng lại thu được bồ câu đưa thư của Hàn Phi, nói nữ nhân của hần cư nhiên chạy tới Phương gia, tham gia đại hội tuyên thệ của Phương Chấn Hiên. Lúc hần đẩy một bụng hỏa chạy tới, nữ nhân của hần đang cùng tên kia nín nín kéo kéo, nín nín kéo kéo thì thôi đi, nữ nhân của hần cư nhiên còn là vị hôn thê của tên đó? Hần sớm đã không quan tâm chuyện nàng là ai, Vô Ảnh La Sát cũng được, Bạch Mạn Điệp bình thường cũng được, việc khiến hần khó chịu nhất chính là việc nàng có quan hệ với tên Phương Chấn Hiên kia. Mỗi lần nghe tới ba chữ “vị hôn thê”, hần đã muốn đ tên kia xé làm trăm mảnh.

Bạch Mạn Điệp từ trong ánh mắt quái dị của hần nhìn ra kẻ hở, ám muội nói, “Ta còn tưởng người muốn hỏi thân phận của ta, không ngờ... Ha ha, người ghen đúng không? Vui thật, đường đường Sáo Ngọc Công Tử, đến khi ghen cũng ấu trĩ giống y tiểu hài tử thế này.”

Hần trừng mắt nhìn nàng, “Vô Ảnh cô nương, nếu sớm biết ta là ai? Tại sao còn không chịu nhận?” Hai năm trước, hần vì yểm trợ nàng bỏ trốn, thân trúng kỳ độc. Hình bóng nàng vừa thoáng qua, hần thật sâu nhớ nàng. Hai năm qua, ngày nhớ đêm mong, tình hữu độc chung (1). Đến khi gặp lại, nha đầu kia lại làm như không nhận ra hần. Chẳng trách hần thấy đôi mắt nàng rất quen thuộc, nguyên lai nha đầu kia chính là giai nhân hần ngày đêm nhung nhớ.

(1) Tình hữu độc chung: dùng để một người đặc biệt có cảm tình với một người hoặc một sự kiện nào đó, đến mức đ toàn bộ tâm tư tình cảm của mình dồn vào người đó/việc đó.

Bạch Mạn Điệp gãi gãi đầu, “Được rồi, ta thừa nhận, ta đúng là Vô Ảnh La Sát. Thế nhưng ta từng bị thương, đã quên đi rất nhiều chuyện, bao gồm cả chuyện về người. Về phần chúng ta đã từng gặp nhau lúc trước, ta cũng mới từ miệng nha hoàn biết được.”

Sáo Ngọc Công Tử hồ nghi liếc mắt nhìn nàng, “Vậy sao?” Mắt trí nhớ? Hần nhớ nhưng nàng hai năm, nàng cư nhiên quên hần.

Bạch Mạn Điệp ra sức gạt đầu, “Không sai, ta thực sự đã quên rồi. Nghe nha hoàn nói, hai năm trước ta tiến cung trộm gì đó, kinh động đến cấm vệ quan, là người yểm trợ ta chạy trốn. Ân tình này, ta vĩnh viễn không quên.”

“Nàng rốt cuộc tên gì?” Tại sao Phương Chấn Hiên lại vô cùng thân thiết gọi nàng Ngâm Ngâm?

“Ta tên thật là Bạch Mạn Điệp, lúc gặp Phương Chấn Hiên, là ta dùng tên giả.” Cả tên thật cũng chỉ nói với một mình hần, hần còn muốn thế nào?

Sáo Ngọc Công Tử hừ lạnh, nhưng thực tế tâm tình rất tốt, x ra trong lòng nàng, hần mới là quan trọng nhất.

Bạch Mạn Điệp khoát khoát tay, “Người yên tâm, ta không thích họ Phương.”

Đường cong trên mặt Sáo Ngọc Công Tử cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, “Tiểu Điệp, xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”

Sáo Ngọc Công Tử giọng điệu xấu hổ, nói, “Ta đoạt sự trong sạch của nàng.” Đừng tưởng hần vô duyên vô cớ xin lỗi.

Bạch Mạn Điệp bật cười, “Bây giờ mới nói câu xin lỗi? Ngươi không thấy muộn quá sao? Vô ích thôi, nếu giết người xong mới nói lời xin lỗi, ngươi nghĩ hữu dụng sao?” Nếu xin lỗi thật sự hữu dụng thì cần tới cảnh sát làm gì?

“Ta sẽ lấy nàng.” Nếu nữ nhân hần cần chịu trách nhiệm và đối tượng hần ngưỡng mộ trong lòng là cùng một người thì sớm nên lấy vào cửa.

Bạch Mạn Điệp cười gương, “A? Không cần khách khí như vậy. Trình tiết đối với ta không tính là gì, coi như báo đáp ân cứu mạng của ngươi, ngươi cứu ta, ta cứu ngươi, coi như huê.” Đùa kiểu gì a, nàng sớm đã thành thân rồi. Mục tiêu hiện tại của nàng là tìm được lão công bạc tình kia, sau đó quay về hiện đại. Tuy rằng trong lòng rất lưu luyến, nhưng tiếc là nàng dấu sao cũng không thuộc về hần.

“Nàng thật sự chán ghét ta đến vậy sao?” Trong lời nói của Sáo Ngọc Công Tử hàm chứa tức giận, hần rõ ràng biết trình tiết đối với nữ hài tử quan trọng thế nào, thế nhưng nàng lại nói không tính là gì hết, rõ ràng là muốn thoát khỏi hần. Hần thật sự đáng ghét vậy sao? Vì thoát khỏi hần, cái gì cũng có thể buông bỏ?

Bạch Mạn Điệp lách đầu, “Không phải, không phải, ta chỉ là...” Đặt tay lên ngực tự hỏi, nàng tuyệt đối không chán ghét hần, thậm chí còn có một chút cảm giác động lòng. Tuy rằng tới bây giờ, nàng cũng chưa tìm được một chút ưu điểm nào của hần, thế nhưng nàng thực sự đã động lòng rồi.

“Tại sao không gả cho ta.” Sau khi biết nàng chính là nữ nhân hần ngưỡng mộ trong lòng, cho dù có phải phá phủ Trầm chu (2), mạo hiểm nguy cơ có thể cùng phụ mẫu đoạn tuyệt quan hệ, hần cũng muốn lấy nàng, vậy mà nàng lại cự nhiên cự tuyệt.

(2) Phá phủ trầm chu: biểu thị cho sự quyết tâm, nhất định phải làm được việc nào đó.

Đối mặt với sự chất vấn của hần, Bạch Mạn Điệp trở nên bối rối, không dám nhìn hần, “Bối vì... ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm Lưu Ly, cái kia...” Mâu thuẫn quá, rốt cuộc phải làm thế nào? Những câu đã thương người khác, nàng nói không nên lời, nhưng cũng không thể gả cho hần.

Nàng vén y phục, ba bước nhập thành hai bước muốn chạy đi, lại bị Sáo Ngọc Công Tử một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, “Nàng rốt cuộc muốn thế nào?”

Bạch Mạn Điệp liên tục giãy giụa, “Ngươi không yêu ta, lấy ta đối với chúng ta mà nói đều là một loại gánh nặng. Ta không cần ngươi thương hại, không cần ngươi vì chịu trách nhiệm mà lấy ta.” Nói như vậy, nàng trong lòng không khỏi tê lương. Hần hần là đối với nàng có hảo cảm mới đúng, hần ghen vì nàng không phải sao? Thế nhưng hần tại sao nói chuyện với nàng lại lạnh nhạt như vậy? Ngay cả một chút tươi cười cũng không có? Chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm, lẽ nào hần chỉ biết nói ba chữ đó thôi sao? Muốn lấy nàng chỉ vì chịu trách nhiệm?

Sáo Ngọc Công Tử thốt ra, “Ai nói ta không thích nàng.”

“Cái gì?” Nàng ngừng giãy giụa, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, Sáo Ngọc Công Tử xoay mặt, nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

“Ngươi nói lại lần nữa x?” Bạch Mạn Điệp mong chờ lời kéo y phục của hần.

Hần vẫn như cũ không nhìn nàng, tự dỗi rít ra, “Ta thích nàng.”

Bạch Mạn Điệp hai mắt sáng lên, “Ngươi thực sự thích ta?” Chỉ một câu biểu lộ, sớm đã khiến nàng lạc mất tâm trí, cái gì nhiệm vụ, cái gì Đông Phương Vũ, nàng đều vứt ra phía sau.

“Phải.” Hần trầm thấp trả lời.

Bạch Mạn Điệp cử động thân thể, tiến vào trong lòng hần, “Ngươi tại sao nói chuyện với ta luôn lạnh nhạt như vậy? Ta cứ nghĩ là ngươi ghét ta chứ?”

“Tình tình ta vốn đã là như vậy, không phải chỉ với mình nàng.”

“Vậy sao? Ngươi rốt cuộc là thích Vô Ảnh La Sát hay là Bạch Mạn Điệp chân chính.”

“Hai năm trước gặp nàng, ta thích Vô Ảnh La Sát, sau này tình cờ gặp nàng, ta yêu Bạch Mạn Điệp.”

“Thích Tiểu Điệp nhiều hay ít?”

“Nếu nàng không phải Vô Ảnh La Sát, ta vẫn như cũ thích nàng.” Kỳ thực hần đã sớm động lòng với nàng, không phải sao? Chỉ là không dám thừa nhận. Hần vẫn cho rằng bản thân mình thích chính là Vô Ảnh La Sát, không có cách nào chấp nhận sự thật mình di tình biệt luyện (thay lòng đổi dạ). Đến khi thân phận Bạch Mạn Điệp được vạch trần, áp lực tình cảm trong lòng hần như được phóng thích. Thì ra, hần rất thích nàng, thì ra hần yêu mến nàng. Tiểu Điệp của hần mới là người hần vô cùng yêu thích.

“Có lời này của ngươi là đủ lắm rồi.” Đây chính là lời nàng muốn nghe nhất, hần thích, thật sự là nàng.

Hần cúi đầu, cầm đề trên đỉnh đầu nàng, đặt nàng ôm vào trong lòng. Tình xưa hần ôm ấp ngưỡng mộ hai năm, cũng chính là niềm vui mới mà hần đã động lòng, phần tình cảm này là thứ hần thiết tha mong ước.

“Tiểu Điệp, gả cho ta đi.” Giọng nói hần rất nhẹ nhàng, so với bình thường, thật sự là hai người khác nhau.

Nàng vừa định nói “Được.”; nhưng đột nhiên nhớ tới mục đích phải tới cổ đại này, nhớ tới nhiệm vụ bà ngoại giao cho. Nàng còn không xác định được tình cảm của mình với hắn rốt cuộc có bao nhiêu sâu đậm, có sâu đến mức đáng để nàng bỏ qua mọi thứ ở hiện đại, vì hắn ở lại cổ đại không.

“Ta...”

“Làm sao vậy?”

Nàng ngẩng đầu, “Tướng công, Sáo Ngọc Công Tử, ta...”

“Đông Phương Vũ.” Từ khi hắn hóa thân thành Sáo Ngọc Công Tử, đây là lần đầu tiên nói ra tên thật của mình. Hắn tin tưởng, nữ tử này đáng để hắn toàn tâm toàn ý đối đãi.

“Cái gì?” Hắn cảm giác được cơ thể mềm mại ở trong lòng hắn đang run rẩy.

“Tên của ta.”

“Cái gì? Cái gì? Cái gì?” Bạch Mạn Điệp nhảy khỏi vòng tay của hắn, kích động chỉ vào hắn, lắp bắp nói, “Ngươi ngươi ngươi ngươi, chính là một trong võ lâm bát đại thế gia, một trong võ lâm tứ đại mỹ nam, thủ phủ Hồ Châu Đông Phương gia Đông Phương Vũ?” Lão Thiên à, hắn chính là lão công thật sự của nàng.

“Phải.”

“Ngươi xác định mình chính là Đông Phương Vũ? Không phải giả mạo nguyệt trang, mạo danh thế thân?” Bạch Mạn Điệp chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn nhú mày, nàng rốt cuộc muốn nói cái gì? Có cần phải kích động đến vậy không? Giả mạo nguyệt trang? Hắn nổi tiếng xấu tính, có người còn nói hắn đoạn tụ, có chỗ nào đáng để giả mạo chứ?

“Xác định.”

“Thượng đế à, để ta chết đi.” Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, tựa người trên khuỷu tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thổ lộ

“Tiểu Điệp?” Sáo Ngọc Công Tử, cũng chính là Đông Phương Vũ nghi hoặc nhìn nàng.

“Khoan đã... để ta tiêu hóa một chút.” Bạch Mạn Điệp rời khỏi vòng tay của hắn, xua tay một cách rất khoa trương.

Đông Phương Vũ kia không phải đã rời khỏi nhà rồi sao? Còn dẫn theo một nữ nhân nữa, thế nào đột nhiên lại tới đây? Hắn đi có một mình, vậy Ngọc Phương kia đâu? Tên kia đã có lão bà, cư nhiên còn nói với nàng cái gì chịu trách nhiệm, muốn nàng làm thiếp sao? Nàng và lão bà hắn tuy là cùng một người, nhưng nàng vô phương chấp nhận được. Phải rồi, nàng nói mình tên Bạch Mạn Điệp, thế nhưng hắn tựa hồ không nhận ra. Lẽ nào... Lẽ nào kẻ này cả lão bà mình tên gọi là gì hắn cũng không biết? Trời ạ, sao lại có một người như vậy chứ.

Bạch Mạn Điệp nuốt nước bọt, “Đông Phương Vũ kia, ngươi không phải đã có lão bà rồi sao? Xin hỏi phượng danh của tôn phu nhân.”

Đông Phương Vũ ngẩn người, không ngờ nàng lại hỏi tới chuyện này, “Ta không biết.” Hắn quanh năm không có ở nhà, căn bản không để tâm đến vị hôn thê. Lúc nương ép hắn thành thân có nói qua một lần, thế nhưng hắn không để ý nên quên mất. Nha đầu kia biểu tình khoa trương như vậy, không phải bởi vì chú ý tới chuyện hắn có thê tử chứ?

Bạch Mạn Điệp mãnh liệt thở dài một tiếng, “Đại ca a, ta bội phục ngươi đó.” Nàng thế nào lại gả cho một tên như vậy, kiếp trước đã tạo ra cái nghiệp gì a?

“Việc hôn sự này là do phụ mẫu làm chủ, ta chưa từng thừa nhận qua.” Hắn cho tới bây giờ cũng không biết là mình có một vị hôn thê, đến một ngày nào đó về nhà thăm phụ mẫu, đột nhiên lại báo hắn biết hắn có một vị hôn thê, tiếp đó mẫu thân vừa “một khóc hai quậy ba treo cổ”, cộng thêm sinh bệnh cần phải cấp bác xung hi, ép buộc hắn lấy một người xa lạ về nhà. Hắn thực sự vô phương sống cùng một người hắn không quen không biết, đến khi đêm xuống lập tức bỏ nhà trốn đi. Tuy rằng hắn biết là làm như vậy rất có lỗi với vị cô nương kia, thế nhưng hắn thật sự là bất đắc dĩ. Có thể một lúc nào đó, phụ mẫu sẽ vì hồ thẹn mà tìm cho nàng một nơi chốn mới.

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, “Đúng vậy, chưa từng thừa nhận qua, ngươi đã có một vị Ngọc Phương cô nương mỹ lệ, sao lại để ý đến nàng? Nàng là ai a,

bất quá chỉ là một nữ tử bình thường thôi.” Cự nhiên ở trước mặt nàng nói không muốn lấy nàng, hẳn cho rằng nàng muốn lắm sao?

Đông Phương Vũ liếc thấy bộ dạng ghen tuông của Bạch Mạn Điệp, không khỏi mỉm cười, “Lương Ngọc Phượng là sư muội ta.” Phong thủy luân phiên xoay chuyển, tới lượt nàng ghen vì hắn.

“Cái gì?” Sư muội, không phải hồng nhan tri kỷ sao?

“Đó là sư muội ta.” Hắn nhắc lại một lần nữa.

“Sư muội?” Bình thường sư muội đều có một chân với sư huynh.

“Nàng nguyên bản là sư muội ta, bởi vì độc hại sư phụ, lấy trộm võ công bí tịch của người, bị sư phụ phế võ công, phạt làm nha hoàn.” Còn là trở thành thiếp thân nha hoàn cho hắn, kỳ thực hắn biết rõ, sư phụ làm vậy, bất quá vì muốn hắn bảo hộ nàng. Nàng tuy rằng vô tình, nhưng sư phụ Vô Danh lão nhân của hắn không thể vô nghĩa a.

“À, ra nàng là nha hoàn của kia, giống như Lưu Ly?” Hừ, đào hôn còn mang theo nàng, nói không có quan hệ, ai tin được a. Nói không chừng trên danh nghĩa nói là nha hoàn nhưng thực tế là tình nhân.

“Võ công nàng hồi phục rồi, ta bảo nàng rời đi.” Sư phụ đã từng căn dặn hắn, nếu Ngọc Phượng thật sự có lòng muốn sửa đổi thì giúp nàng đã thông kinh mạch đã bị phong tỏa, từ từ hồi phục võ công. Nàng đi theo hắn hai năm, hắn phát hiện Ngọc Phượng bản tính không xấu. Cho nên sau khi đào hôn, hắn giúp nàng đã thông kinh mạch để nàng rời đi. (Lương Ngọc Phượng cùng Hàn Phi... có một nhi nữ rất khoa trương, ai...)

“Vậy là tốt rồi.” Nàng tạm thời không có tình địch.

“Tiểu Điệp...”

“Đừng dài dòng nữa, ta hỏi ngươi, ngươi có lão bà rồi, muốn thế nào chịu trách nhiệm với ta? Lẽ nào muốn ta làm thiếp?” Tính theo thứ tự thì nàng thật sự phải làm thiếp.

Vấn đề vương mạch nhất rốt cuộc cũng tới, kỳ thực vấn đề này hắn đã suy xét rất nhiều lần.

“Không.”

“Vậy tính sao?” Đông Phương Vũ, tốt nhất là đừng xấu Bạch Mạn Điệp.

“Chỉ đành xin lỗi vị cô nương kia.” Hắn vẫn không thừa nhận người hắn lấy về là lão bà của hắn.

“Ngươi muốn hưu nàng?” Bạch Mạn Điệp dè chừng hỏi.

“Ta biết mình có lỗi với nàng, thế nhưng ta tin vị cô nương kia cũng không muốn gả cho một nam nhân xa lạ lạnh như băng giống ta, ta sẽ giải thích rõ ràng với nàng, thay nàng tìm một hôn sự tốt, xem như gả muối muối xuất giá.” Đây là phương pháp tốt nhất, nghe nói vị cô nương kia là một tiểu thư khuê các có tiêu chuẩn, mà Đông Phương Vũ hắn nổi danh xấu tính, để nàng gả đi nơi khác, nàng hẳn là cầu còn không được.

“À, vậy cũng không tệ lắm.” Coi như hắn có lương tâm, phương pháp xử lý này quả thực không tệ.

“Nếu như nàng không muốn gả đi, nương tựa ngươi thì làm sao?” Chính là nương tựa hắn, bọn họ đã bái thiên địa vào động phòng, hắn còn muốn gả nàng ra ngoài, không có khả năng.

“Nếu nàng không muốn tái giá, ta sẽ xem nàng như muội muội, chăm sóc nàng cả đời.”

Bạch Mạn Điệp có tình bày ra vẻ mặt đau khổ, “Nếu như nàng không muốn buông tha vị trí chính thất thì sao? Nếu ngươi hưu nàng rồi, nàng ‘một khúc hai quây ba treo cổ’ thì tính sao bây giờ? Còn có phụ mẫu ngươi nữa, nếu họ không tiếp nhận ta thì sao?”

“Nàng có biết vì sao ta không muốn nữ nhân tiếp cận mình không?”

“Không biết.” Lời đồn về hắn nàng đã nghe qua không ít, lại không biết sự thực cuối cùng là như thế nào. Nếu như nói hắn đoạn tụ, nàng tuyệt đối không tin, nàng bị ăn tươi chính mà chứng minh tốt nhất.

“Ta là khâm phạm triều đình, không muốn liên lụy người khác.” Nữ tử truy cầu hắn đa phần đều là thiên kim thế gia, giang hồ hiệp nữ, hắn là khâm phạm triều đình, là người trong hách đạo, không xứng với cái vị tiểu thư danh môn, giang hồ hiệp nữ ghét ác như thù. Để thoát khỏi sự dây dưa của các nàng, hắn không thể làm gì khác hơn là hi sinh danh dự bản thân, lạnh lùng với những nữ tử dây dưa với hắn. Trải qua việc này, những nữ tử không cam lòng trắng trợn thối phồng, nói rằng hắn đoạn tụ.

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, “Ta đã biết, ngươi vẫn nhớ mãi Vô Ảnh La Sát là vì ngươi nghĩ chỉ có nàng mới thích hợp với ngươi. Nàng với ngươi, kẻ tám lạng người nửa cân, không ai liên lụy ai.” Hai người đều có tiếng tăm trong hách đạo, khâm phạm triều đình, quả nhiên tuyệt phối.

“Có thể cho là vậy.” Có thể xứng đôi với Sáo Ngọc Công Tử hắn, không ai ngoài Vô Ảnh La Sát.

“Vậy tại sao ngươi lại thích ta? Muốn chịu trách nhiệm với ta? Ta đang nói trước khi ngươi biết thân phận của ta.”

“Không biết.” Thích một người rất khó nói rõ nguyên nhân, hắn cũng không biết vì sao.

“Ngươi không sợ liên lụy ta?”

“Sợ, cho nên ta mới đến thỉnh cầu hoàng thượng. Từ nay về sau, ta không còn là khâm phạm triều đình nữa.” Lục phiến môn và đám thợ săn tiền thưởng trên giang hồ sẽ không bắt hắn nữa.

“Vì ta sao?” Bạch Mạn Điệp hai tay khoanh trước ngực, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, nàng cuối cùng cũng biết hắn tới hoàng cung làm gì. Kẻ kiêu ngạo như hắn cư nhiên muốn cầu xin hoàng đế đừng truy bắt hắn nữa, thực sự không dễ dàng gì. Nói như vậy, hắn thật sự rất thích Tiểu Điệp. Tình cảm hắn đối với Tiểu Điệp đã vượt xa đối với Vô Ảnh La Sát.

“Nàng nói xem, hoàng thượng đã bãi bỏ lệnh truy nã chúng ta rồi.” Lúc đó chỉ là thuận tiện, ai ngờ hắn lại cùng Vô Ảnh La Sát chân chính ở chung một chỗ.

“Đại xá thiên hạ, ta biết, không ngờ là do ngươi làm.”

“Còn có gì muốn hỏi.” Từ lúc nói rõ thân phận của mình, hắn cũng đã chuẩn bị làm phạm nhân rồi.

“Cái này... Ta muốn hỏi ngươi tại sao lại thành Sáo Ngọc Công Tử, tại sao lại có một thân võ công giỏi như vậy, là học với ai, phụ mẫu ngươi có biết thân phận này của ngươi không, ta muốn biết tất cả về ngươi.” Tô tông mười tám đời cũng phải nói luôn.

Sự phụ hắn, Vô Danh lão nhân là một phi tặc trứ danh, biệt hiệu Thánh Thủ Thần Thâu. Mấy chục năm trước vì thâu một bảo vật, bị người ta truy sát trốn ở hậu sơn Đông Phương gia. Đông Phương Vũ vô tình cứu Vô Danh lão nhân một mạng. Vô Danh lão nhân thấy hắn tâm địa thiện lương, căn cốt rất tốt, thu hắn làm đệ tử nhập thất, còn lấy thân phận tiên sinh dạy học tiến nhập Đông Phương phủ. Tiên đế ngu ngốc, dân chúng lầm than, đạo tặc hoành hành. Sáu năm trước, Đông Phương Vũ cùng sự phụ xuất môn “du học” thì thấy bá tánh đang phải sống cảnh lầm than vô cùng gian khổ. Đông Phương Vũ nhất thời nổi hứng, cướp của người giàu chia cho người nghèo, từ đó về sau lại thích loại cảm giác này, trở thành phi tặc trứ danh.

Bạch Mạn Điệp cảm thán, “Đều là theo hách đạo, sao đãi ngộ kém nhau quá vậy? Ngươi là đại hiệp, ta là sát tinh. Nói rõ ra, ngươi và ta đều là tặc đó nha.” Một người là hiệp đạo chuyên nghiệp, một người mà nữ ma đầu.

Tặc phu thê, đúng là xứng đôi.

Đông Phương Vũ thật muốn cười ra, nàng nói rất có ý tứ. Hắn cũng không muốn theo hách đạo, ai kêu hắn là tiểu thâu?

“Song thân không biết thân phận của ta, mấy năm gần đây, họ đều cho rằng ta ở ngoài kinh thương.” Vì che giấu thân phận của mình, hắn xác thực đã làm kinh thương.

“Ngươi... Dự định xử lý chuyện chúng ta thế nào?”

“Mang nàng về bãi kiến phụ mẫu.” Việc này sớm muộn cũng phải xử lý.

Bạch Mạn Điệp đột nhiên thần sách buồn bã, “Ta muốn suy nghĩ một chút, cho ta chút thời gian.” Nàng rốt cuộc nên làm thế nào? Nàng đã viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, hắn có thể quay về hiện đại rồi, nàng rốt cuộc có muốn trở lại hay không? Hắn thật sự yêu nàng sao? Đáng để nàng vì hắn ở lại cổ đại? Bạch Mạn Điệp còn có cha mẹ thân nhân mà nàng yêu mến, có bằng hữu nàng quan tâm, có một sự nghiệp thành công. Vì một nam nhân, vứt bỏ tất cả, đáng giá không?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Gặp nhau quá muộn

Bởi vì thân phận bọn họ là phu thê, Phương gia đương nhiên chỉ sắp đặt cho bọn họ một phòng. Đông Phương Vũ vẫn như cũ ngủ trên trường kỷ, Bạch Mạn Điệp ngủ trên giường. Không biết tại sao, nàng đột nhiên thấy cái giường này rất khó chịu, bất luận thế nào cũng ngủ không được. Nàng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, nói chung là một đồng lớn loạn thất bát nhao, từ cổ đại nghĩ tới hiện đại, từ bạn học nghĩ tới hai vị muội muội. Nàng rốt cuộc nên đi đâu? Cái thời không quái dị này có thể dung chứa nàng? Một đêm này, nàng lại mất ngủ.

Cùng ở dưới một bầu trời, người ngủ không được đương nhiên cũng không chỉ mỗi mình nàng. Đêm đã khuya, Phương Chấn Hiên vẫn bồi hồi đứng ở thư phòng, đây là lần đầu tiên hắn vì một nữ nhân mà mất ngủ.

Tại sao nàng lại là thê tử của người khác? Tại sao nàng lại ghét hẳn như vậy? Chỉ tiếc biết nhau quá muộn a. Có thể, ngay lúc bọn họ gặp nhau thì đã là một sai lầm lớn.

Một nữ hài tử khá ái như nàng, sao lại là Vô Ảnh La Sát chứ? Cũng khó trách người trong giang hồ tìm mãi vẫn không tìm ra tung tích của Vô Ảnh La Sát, ai lại nghĩ tới, giang hồ đệ nhất nữ sát tinh cư nhiên lại là một nữ tử như vậy. Hắn đã từng trước mặt nàng nhục mạ tam tỷ muội các nàng, nàng nhất định hận chết hắn. Hắn không khỏi cười khổ, hắn đích xác đã quá tự đề cao mình, cũng quá đánh giá thấp người khác. Phải nói mỗi người trong Phương gia bọn họ đều tự đề cao mình, hạ thấp người khác.

Sáo Ngọc Công Tử gọi nàng Tiểu Diệp, chẳng lẽ trong tên nàng có một chữ Diệp sao? A, nàng từng nói qua mình tên Bạch Mạn Diệp, chỉ là sau đó lại đổi giọng, nàng ngay cả tên thật của mình cũng không muốn nói hẳn biết.

Hắn ra khỏi phòng, chẳng biết thế nào, cư nhiên lại tới phòng khách. Trước mắt Bạch Mạn Diệp gần trong gang tấc, nhưng không thấy được nàng.

Phu thê họ ngày mai đã lên đường rồi, sau này có còn cơ hội gặp nhau nữa hay không? Hắn đứng trước cửa, giơ tay muốn gõ cửa nhưng rồi lại buông xuống. Rốt cuộc hắn có muốn gặp nàng hay không, đêm đã khuya nói vậy nàng đã ngủ rồi? Dù sao nàng cũng không phải có một mình, nàng còn có trượng phu. Nửa đêm canh ba gọi nàng ra ngoài, có phải không tiện cho lắm?

Bạch Mạn Diệp xoay người, chuẩn bị nhắm mắt ngủ. Đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân, nàng mở mắt, ngừng thở.

Đông Phương Vũ đã tỉnh lại trước một bước, đột nhiên mở cửa, sáo ngọc đã đặt trên cổ người vừa đi tới.

Phương Chấn Hiên cười khổ, “Công tử quả nhiên hảo võ công.” Hắn căn bản không nghe được bất cứ dấu hiệu gì thì đã bị chế phục.

Đông Phương Vũ thu hồi vũ khí, “Là người? Có chuyện gì?” Nửa đêm canh ba thì có chuyện gì tốt, hay nhất là đừng có chú ý với lão bà của hắn.

“Ta muốn gặp Bạch cô nương.” Nàng căn bản không gọi Bạch Ngâm, tự nhiên không thể gọi Ngâm Ngâm được, hơn nữa, nàng đã là thê tử của người ta, không thể gọi khuê danh của nàng.

“Xin lỗi, chuyết kinh đã ngủ rồi.” Mỗi lần nghĩ tới tiểu tử này cũng lão bà có chút quan hệ, hắn thấy vô cùng khó chịu. Nửa đêm canh ba còn gọi lão bà ra ngoài, có ý đồ gì đây? Hắn có ý nhân mạnh hai chữ “chuyết kinh”, để tên kia biết Tiểu Diệp là lão bà của hắn.

“Huynh đừng hiểu lầm, ta cùng tôn phu nhân chỉ là bằng hữu thông thường, hai vị sắp đi rồi, nên ta muốn tìm tôn phu nhân nói chuyện.” Hắn cùng Bạch Mạn Diệp còn chưa nói chuyện qua.

“Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ thật sự không tiện, thỉnh trở về.” Tiểu tử này, còn muốn mơ tưởng tới đại tẩu sao?

Phương Chấn Hiên thất vọng thở dài một tiếng, “Đã làm phiền.” Duyên phận của bọn họ lúc trước thật sự bạc đến thế sao? Ngay đến nói chuyện cũng không có cơ hội?

“Khoan đã.” Bạch Mạn Diệp đứng sau lưng Đông Phương Vũ rốt cuộc cũng mở lời. Nàng vừa đứng dậy đã nghe được câu quan trọng nhất.

Đông Phương Vũ khẽ liếc mắt nhìn nàng, “Nàng còn chưa ngủ?” Kỳ quái, sao hắn lại không nghe được tiếng bước chân của nàng, nàng đứng đằng sau hắn lúc nào?

Bạch Mạn Diệp tay chống trên khung cửa, trung cầu ý kiến của Đông Phương Vũ, “Ngủ không được, để ta cùng Phương công tử nói chuyện đi.” Dù sao bọn họ cũng là quan hệ phu thê.

Phương Chấn Hiên mừng rỡ, “Tiểu Diệp...” Nàng đồng ý nói chuyện với hắn.

Đông Phương Vũ nghiêm túc nói với tiểu biểu đệ của hắn, “Phương công tử, thỉnh gọi nàng phu nhân.” Nói rõ thêm một lần nữa, Bạch Mạn Diệp là danh hoa có chủ, đừng mơ tưởng đến người đã thành thân.

Phương Chấn Hiên có chút xấu hổ, “Thất lễ.”

Bạch Mạn Diệp đẩy Đông Phương Vũ một cái, “Đi vào trước, ta cùng hắn nói chuyện.”

Đông Phương Vũ lo lắng liếc mắt nhìn Phương Chấn Hiên, xoay người vào trong. Tiểu Diệp là lão bà của hắn, nhưng đêm hôm khuya khoắt lại cùng một nam nhân khác nói chuyện phiếm, hơn nữa lại là nam nhân có ý đồ với nàng, hắn thật sự rất khó tiếp thu. Hắn muốn Tiểu Diệp chỉ thuộc về một mình hắn, trong lòng chỉ có thể có hắn. Hắn chưa bao giờ biết ý niệm sở hữu trong lòng mình lại mạnh như vậy, cho đến gặp được Tiểu Diệp, hắn mới biết yêu một người là tư vị như thế nào.

Bạch Mạn Diệp cùng Phương Chấn Hiên đi vào trong sân, ngồi xuống trên ghế đá. Hai người trầm mặc hồi lâu, không ai biết nên mở miệng thế nào.

“Không ngờ nàng lại là...” Rốt cuộc cũng là Phương Chấn Hiên mở miệng trước.

Bạch Mạn Diệp cười cười, “Có nhiều chuyện không thể suy xét từ mặt ngoài của nó.” Vô Ảnh La Sát bởi vì không tìm được quán ăn mà đói đến chết khiếp, những lời này nói ra, có ai tin được?

Phương Chấn Hiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cười đến thê lương, “Đúng vậy, mọi việc không thể suy xét từ mặt ngoài của nó. Đến lúc gặp nàng, ta mới biết mình quá tự phụ rồi.”

“Chấn Hiên, ước định của chúng ta trong lúc đó xóa bỏ đi, ta không tìm Đông Phương Vũ nữa.” Nhìn biểu hiện của hắn, hiển nhiên không biết Sáo Ngọc Công Tử tiếng tăm lừng lẫy là biểu ca của mình.

“Ngâm Ngâm, ta còn có thể gọi nàng như vậy không. Ta nhớ nàng nói nàng là hồng nhan tri kỷ của biểu ca, thế nào lại trở thành phu nhân của Sáo Ngọc Công Tử?” Nàng bắt cả hai tay a.

“Cái này... là đùa thôi, ta cùng tân hôn phu nhân của Đông Phương Vũ là hảo bằng hữu, thay phu nhân hắn tìm trượng phu thôi mà.” Cái lý do này đầy đủ chữ, Bạch Mạn Điệp luôn luôn nói dối không cần viết bản thảo.

“Thì ra là thế.” Cùng với Vô Ảnh La Sát đình đình đại danh kết làm bằng hữu, biểu tẩu của hắn là thần thánh phương nào?

Bạch Mạn Điệp nói xong, lại thấy mình nói sai rồi lại bổ thêm một câu, “Ta biết người có nghi ngờ, kỳ thực Đông Phương phu nhân là một nữ hài tử rất thuần khiết, ta cùng nàng làm bằng hữu, thế nhưng nàng không biết thân phận của ta. Nàng vẫn cho rằng ta là nữ tử giang hồ bình thường thôi, nàng cũng không phải người trong giang hồ, cho dù biết ta là Vô Ảnh La Sát cũng vô dụng, nàng căn bản không biết Vô Ảnh La Sát là cái gì.” Nguy hiểm thật, lỗ miệng rồi.

“Nàng không cần giải thích với ta, ta biết phía sau uy danh lừng lẫy của Vô Ảnh La Sát, có rất nhiều bất đắc dĩ.” Hắn ngừng đầu, dừng lại ở con người nàng, “Nàng vẫn muốn làm một nữ tử bình thường, đúng không?” Người không nổi danh thì muốn nổi danh, người nổi danh rồi thì muốn thoái ẩn, ha ha, giang hồ chính là nhảm chán như vậy.

Bạch Mạn Điệp hé miệng, “Không sai, ta chỉ muốn làm một nữ tử bình thường, một thân võ công dùng để tự vệ thôi, không cần giết người.” Đem hết chuyện xấu của Bạch Mạn Điệp trước đây đổ cả lên người nàng, nàng thật sự oan uổng quá a, nhớ năm xưa Đậu Nga (1) cũng không oan đến như vậy.

(1) Nỗi oan của Đậu Nga: Là một vở kịch do Quan Hán Khanh viết, kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng. Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình. Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

“Cho nên... nàng luôn xuất hiện với thân phận nữ tử bình thường?” Khi vừa biết thân phận của nàng, hắn từng hoài nghi nàng cố ý tiếp cận hắn. Thậm chí hoài nghi chuyện nàng bị Dương Uy bắt đi có phải là một vở kịch hay không, dù sao, lấy võ công của nàng, không có khả năng bị đánh thành như vậy. Nhưng nhớ tới nàng đơn thuần khả ái, hắn lập tức bỏ đi ý niệm buồn cười trong đầu. Nếu như nàng thật sự có mục đích gì thì sẽ không vì vài câu nói của phụ thân mà bất mãn bỏ đi, ngược lại còn tìm hắn khóc lóc, kể lể. Lại càng không ở đại hội luận võ chiêu thân mà thi thố tài năng để bị bại lộ thân phận, nàng gặp hắn chỉ là trùng hợp. Mà sự trùng hợp này đã thay đổi số phận cả cuộc đời hắn!

“Ta vốn chính là nữ tử bình thường, tất cả những chuyện ta làm đều vì tự vệ.” Chỉ là thủ đoạn có đôi khi quá cực đoan.

“Ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi nàng.” Nghĩ đến vấn đề này, trên môi hắn lại hiện lên tiếu ý.

“Hỏi đi.”

“Võ công của nàng giỏi như vậy, tại sao... lần kia ta gặp nàng, nàng thoát nhìn rất chật vật.” Vô Ảnh La Sát thích nhất là trộm bảo vật trong cung, mỗi một lần trộm cũng đủ cho nàng ăn sung mặc sướng cả đời, không lý nào lại chật vật như vậy. Cho dù lúc nàng xuất môn không mang theo bạc, cũng không đến mức rơi vào tình cảnh kia. Nàng chính là tặc đạo tặc nổi tiếng, hơn nữa không phải đạo tặc lương thiện gì. Lấy “nhân phẩm đạo tặc”, không có tiền xâu hoàn toàn có thể tùy tiện trộm, tuyệt đối không thể đối thành như vậy.

Bạch Mạn Điệp cũng nhìn không được cười rộ lên, “Trên người ta có rất nhiều tiền, nhưng ta không biết phải đi đâu mua đồ ăn. Hơn nữa hôm đó ta vội vàng đuổi theo Đông Phương Vũ, không có chuẩn bị lương khô.”

Phương Chấn Hiên xi cười ra một tiếng, “Lấy võ công của nàng, còn bị đói sao?” Nàng khinh công tốt như vậy, tùy tiện bắt một con vật gì đó là có thể ăn rồi.

Bạch Mạn Điệp tròn mắt, “Võ công cũng không thể xem như cơm ăn, đại hiệp cũng cần ăn, đừng nói chi đến yêu nữ như ta.”

Phương Chấn Hiên cố gắng kiềm chế xung động muốn cười to của mình, “Nàng nói cũng có đạo lý.”

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Đương nhiên có đạo lý rồi, người còn chưa nói ta biết người tìm ta là có việc gì?” Thực sự là một nam nhân ngu ngốc mà.

“Không có việc gì.” Phương Chấn Hiên thần sắc âm trầm, bỗng nhiên xoay người. Nàng đã là thê tử của người khác, lòng có hắn thế nào nói ra miệng a? Nàng đã có thê tử của người ta, chỉ trách bọn họ gặp nhau quá muộn. Cũng được, có vài việc nên để nó trở thành hồi ức đi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chung quy vô duyên

Bạch Mạn Điệp đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, “Chấn Hiên, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Nàng cũng không phải ngu ngốc, sao lại nhìn không ra hắn có tâm sự.

Phương Chấn Hiên đưa lưng về phía nàng, hít sâu một hơi, “Ngâm Ngâm... Nàng có yêu ta không?” Hắn không có dũng khí xoay người, hắn không dám nhìn nàng.

Bạch Mạn Điệp ngẩn người, không ngờ hắn lại hỏi như vậy. Chẳng lẽ hắn thích nàng sao? Bọn họ lúc trước chỉ là diễn kịch, sao lại có thể?

“Ta...”

“Có hay không?” Hắn nặng nề hỏi thêm một lần.

Bạch Mạn Điệp suy nghĩ một chút, chách chách trả lời, “Có.”

Phương Chấn Hiên cười khổ, “Thực sự có sao?” Nàng đã là thê tử người ta rồi, không phải sao?

“Nói thật lòng, khi mới gặp người ta thật sự có chút động lòng. Nhất là khi ta bị Dương Uy bắt đi, lúc người chạy vụt tới ôm lấy ta, ta thật sự động lòng. Tuy rằng lúc đó ta không biết cảm giác trong lòng biểu thị cái gì, thế nhưng bây giờ ta đã biết, đó là cảm giác động lòng.” Ngay khi Bạch Mạn Điệp hiểu rõ cảm giác của mình, nàng đối với hắn đã không còn hảo cảm nữa rồi.

“Vốn dĩ ta thật sự đã động lòng, đáng tiếc hôm đó nói chuyện với phụ thân người đã khiến ta thất vọng. Hắn khinh thường ta, cho rằng ta không có tư cách ở bên cạnh người. Khi biết được võ lâm đệ nhất mỹ nữ là vị hôn thê của người, ta càng thêm thất vọng. Nói thật, trong lòng ta có chua xót. Ta thất vọng, rời khỏi Phương gia. Gặp Sáo Ngọc Công Tử, vô duyên vô cớ mất đi trinh tiết, vô duyên vô cớ bị hắn lôi kéo đồng hành. Hắn căn bản không biết ta là Vô Ảnh La Sát, trên đường đi luôn bảo vệ ta, chăm sóc ta, che chở cho ta, quan tâm đến cảm nhận của ta. Hắn lúc nào cũng lạnh lùng, thế nhưng ta biết hắn thật sự rất quan tâm ta. Dần dần, hắn thâm nhập vào lòng ta. Kỳ thực ta vẫn không biết mình có thích hắn không, luôn luôn nghĩ biện pháp để rời khỏi hắn. Khi hắn nói hắn muốn đi kinh thành, không thể mang ta theo, ta rất thất vọng. Lúc ta quyết định rời xa hắn, ta thật sự rất khổ sở. Ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là khóc, nhưng lần đó, ta thật sự đã khóc. Những ngày rời xa hắn, ta nhớ hắn, lo lắng cho hắn. Rời khỏi người, ta không nhớ người, rời khỏi hắn, ta lại ăn ngủ không yên. A, nếu như không có những lời phụ thân người nói với ta, có thể ta sẽ ở lại bên cạnh người, sẽ thích người. Thế nhưng ta khi ta chạy đi rồi gặp hắn, tất cả mọi thứ đã không còn như xưa nữa. Ta cũng không biết cảm giác của mình đối với hắn là gì, nếu nói thích, dường như chưa tới. Nói không thích, nhưng sao hết lần này đến lần khác lại nhớ nhung da diết. Nhân duyên là do trời định, không thể cưỡng cầu. Có lẽ, một ngày nào đó, ta sẽ hiểu rõ lòng mình.” Bạch Mạn Điệp lần đầu tiên nhận định rõ tình cảm của nàng và Đông Phương Vũ, lần đầu tiên nghiêm túc xem xét.

Phương Chấn Hiên nghe xong lời nàng, ngoại trừ kinh ngạc còn có chua xót, thì ra nàng và Sáo Ngọc Công Tử quen biết nhau không bao lâu, thì ra là hắn tự tay đem nàng nhường cho kẻ khác.

“Nàng là sau khi rời khỏi Phương gia mới quen biết hắn?”

Bạch Mạn Điệp phóng khoáng thừa nhận, “Không sai, sau khi phụ thân người chọc giận ta, ta mới chạy ra ngoài, nên quen biết hắn.”

“Nàng nói nàng không rõ tình cảm của mình, không xác định được có thích hắn hay không.” Phương Chấn Hiên ôm hi vọng hỏi.

“Ừ, ta cũng không biết mình đối với hắn là cảm giác gì. Vượt qua bằng hữu, nhưng chưa tới tình yêu nam nữ.” Kỳ thực nàng cũng suy nghĩ cẩn thận, thế nhưng không ai nói cho nàng hiểu rõ lòng mình.

“Hắn đoạt trinh tiết của nàng?” Nghe nàng nói thì chính là ý này. Đường đường Vô Ảnh La Sát cư nhiên bị đoạt trinh tiết? Cho dù là Sáo Ngọc Công Tử cũng không dễ làm được a?

Bạch Mạn Điệp gãi gãi đầu, “Cũng không phải, chính là... rất phức tạp, thế nhưng ta chưa từng trách hắn.” Đầu là do nàng gây ra, không có tư cách trách cứ người khác.

Phương Chấn Hiên thật sâu thở ra một hơi, “Thật sự ngưỡng mộ hắn.” Nếu như có thể, hắn cũng muốn phạm tội cưỡng gian một lần.

Bạch Mạn Điệp vui vẻ đi tới phía sau hắn, vui vẻ vỗ vỗ vai hắn, “Người cũng không cần ngưỡng mộ, người sẽ tìm được nữ tử thích hợp với mình.”

“Ngâm Ngâm, so với Sáo Ngọc Công Tử, ta kém hắn chỗ nào?” Luận gia thế hay tướng mạo, hắn có chỗ nào kém tên kia?

Bạch Mạn Điệp cười nhẹ, “Thứ ta nói thẳng, ngươi quá cuồng vọng. Bởi vì ngươi từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh sung túc, nên trên người ngươi luôn phảng phất vị đạo ăn chơi trác táng. Mà hấn tương đối bá đạo, chủ nghĩa đại nam nhân. Kỳ thực các ngươi hai người thật đúng là không có cách nào so sánh được, cũng khác nhau lắm.” Hai người không khác nhau lắm nhưng nàng tại sao lúc nào cũng có hảo cảm với Đông Phương Vũ? Không hiểu.

“Nếu mỗi người một vẻ, nàng tại sao lại có hảo cảm với hấn?” Từ lời nói của nàng suy ra, hấn làm sao không nghe được nàng thích Đông Phương Vũ?

Nàng xấu hổ cười cười, “Kỳ thực ta cũng không biết, chính là như vậy.”

“Ngâm Ngâm, nàng thật sự rất đặc biệt.” Nàng quả thật là kẻ hai mặt, lúc đàm phán với phụ mẫu hấn, nàng lãnh tĩnh đến khiến người ta phát sợ. Khi hai người đơn độc gặp nhau, nàng hoàn toàn biểu lộ tư thái của một tiểu nhị nữ, bất luận nhìn thế nào, nàng đều là một nữ tử rất khả ái.

Bạch Mạn Điệp thần nhiên nhún vai, “Ta không biết mình đặc biệt chỗ nào.”

“Ngâm Ngâm, là ta hiểu lầm Độc Nương Tử, thay ta xin lỗi.” Hấn nhanh chóng đổi chủ đề, không muốn tiếp tục bàn luận chủ đề có thích hay không đó.

“Ừ, được. Tam muội ta đã thủ hạ lưu tình với ngươi, thể hiện muội ấy không muốn giết ngươi. Bằng không, ngươi có mười cái mạng cũng không đủ chết. Nếu như thực sự muốn cảm ơn tam muội thì đừng truy giết tỷ muội bọn ta nữa. Kỳ thực tỷ muội ta cũng chỉ là người thường, đừng nghĩ chúng ta xấu xa như vậy.”

“Được.” Cho dù nàng không nói, hấn cũng sẽ làm vậy. Ngâm Ngâm là nữ nhân hấn từng yêu thương, hấn sao có thể tiếp tục truy sát nàng?

Nàng ung dung vẫy vẫy tay, “Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, ta đi nghỉ ngơi trước.”

Phương Chấn Hiên trầm mặc một hồi, khó khăn mở miệng, “Nếu có một ngày nàng phát hiện rằng ta tốt, tùy thời có thể đến tìm ta.” Nàng sẽ hồi tâm chuyển ý sao? Ngày đó liệu có đến không?

Bạch Mạn Điệp cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe được hàm ý trong lời của hấn, nàng nặng nề gật đầu một cái, “Được.” Nàng không hi vọng ngày đó sẽ đến.

“Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

Trong lòng Phương Chấn Hiên có một tư vị nói không thành lời, thất vọng có, đau thương có, hối hận có. Nếu như có thể bắt đầu lại, hấn sẽ che chở nàng, không để phụ thân nói những lời đã thương nàng. Nếu như có thể bắt đầu lại, hấn sẽ không cuồng vọng như vậy. Nếu như có thể bắt đầu lại, hấn sẽ đối xử với nàng thật tốt, chậm rãi hòa vào lòng nàng. Chỉ tiếc tất cả đều đã quá muộn, quá khứ đã là quá khứ.

Bạch Mạn Điệp trong lòng cũng không dễ chịu gì, nàng nhìn theo bóng lưng Phương Chấn Hiên, thật sâu thở dài, thì ra, hấn yêu nàng. Tình cảm của hấn, nàng đã định trước là nhận không nổi. Bạch Mạn Điệp nàng cũng đã định trước là phải phụ lòng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quyết định

Khi Bạch Mạn Điệp trở về phòng, Đông Phương Vũ đang ngồi trước bàn, đưa lưng về phía nàng, “Chúng ta tâm sự đi.”

“Hả?” Bạch Mạn Điệp ngây cả người, tự nhiên sao lại muốn nói chuyện với nàng? Tối nay có nhiều người mất ngủ lắm hay sao, sao ai cũng tìm nàng nói chuyện phiếm hết vậy.

“Ngồi đi.” Hấn chỉ chỉ vị trí trước mặt.

Bạch Mạn Điệp ngồi xuống, nghi hoặc nhìn hấn, “Đông Phương Vũ, muốn nói cái gì?”

“Tiểu Điệp, ta là thật sự thích nàng.” Trong giọng nói của hấn còn hàm chứa một chút gì đó bất đắc dĩ. Tại sao nàng không rõ tình cảm của hấn chứ?

Bạch Mạn Điệp xòe tay, “Không cần thiết.” Nếu như hấn thật lòng thích nàng, tại sao nàng không thể quay về hiện đại?

Đông Phương Vũ nói giọng chách chấn, “Tiểu Điệp, ta nhất định lấy nàng.”

Bạch Mạn Điệp cúi đầu cười ra, “Trước tiên phải nói rõ ràng, ta không muốn đi theo ngươi.” Hiện đại mới là nhà của nàng, nàng tại sao phải ở lại đây chứ?

Hắn thở dài một tiếng, “Tiểu Điệp, theo ta đi, xác định rõ tình cảm của nàng.” Hắn thích nàng, sớm đã thích nàng đến khách cốt ghi tâm. Mà nàng lại nói, không biết cảm giác của nàng với hắn là gì.

Á! Hắn có phải đã nghe được gì không?

Nàng ngáy cả người, “Người... nghe được ta cùng Phương Chấn Hiền nói chuyện?”

“Không phải ta cố tình.” Ai kêu hắn nỗ lực tốt như vậy.

Bạch Mạn Điệp ngu ngốc “à” một tiếng, còn nói không phải cố ý, chẳng phải đã nghe hết rồi sao?

Nàng lách đầu, “Ta... ta còn phải suy nghĩ một chút.”

“Ta muốn hỏi nàng...” Đông Phương Vũ rút cuộc đem hết dũng khí hỏi, “Vị cô nương kia là người như thế nào?” Vị cô nương mà hắn nói, đương nhiên là thê tử hắn rồi. Cũng khó trách sau khi Bạch Mạn Điệp biết được thân phận thật sự của hắn lại kinh ngạc như vậy, thì ra là nàng quen biết lão bà hắn.

“Nàng a...” Bạch Mạn Điệp cười cười, “Nói thật, ta cũng không biết. Nàng nghe nói người cùng Ngọc Phương cô nương bỏ đi, tức giận muốn chết. Còn thề nhất định đem người trở lại, sau đó khiến người khăng khăng nhất mực yêu nàng.”

“Là ta có lỗi với nàng.” Kỳ thực hắn cũng biết mình có lỗi với người ta.

Thấy biểu tình xấu hổ của Đông Phương Vũ, Bạch Mạn Điệp cũng khó tránh hổ thẹn vài phần. Thế nhưng hổ thẹn thì hổ thẹn, nàng cũng không nói ra thân phận thật sự của mình. Tên kia cư nhiên không biết đến tên lão bà mình, thậm chí trong lòng còn có một nữ nhân khác, ách, còn tùy tiện nói chịu trách nhiệm với một nữ nhân. Đông Phương Vũ thật sự là một trọng phụ thất bại, làm lão bà đương nhiệm của hắn, nàng quyết định phải chơi đùa với hắn thật tốt.

“Không có, hiện tại nàng cũng không trách người. Nếu như biết chúng ta ở chung một chỗ, nàng nhất định hai tay tán thành.” Vì không để bản thân xấu hổ, nàng tìm một cách nói tương đối uyển chuyển.

“Tại sao?” Có nữ nhân nào lại hào phóng như vậy?

“Bởi vì nàng không thích người. Hơn nữa, nàng đã từng muốn hợp tác cho hai chúng ta, nàng nói chúng ta đều là người trong giang hồ, rất hợp.” Nàng dùng ngữ khí so với trần châu còn thật hơn, khiến kẻ khác tin tưởng. Cặp mắt ma quỷ đầy tội ác của nàng a, không biết còn muốn lừa dối bao nhiêu người.

“Phải không? Nàng không phải muốn bắt ta trở về, khiến ta khăng khăng một mực yêu nàng?”

Bạch Mạn Điệp xòe tay, “Đó là do nàng không cam tâm, ai lại chịu được trọng phụ của mình ngay đêm tân hôn lại bỏ trốn? Nàng không rộng lượng đến như vậy?” Nàng tuyệt đối nhớ rõ lúc đó mình đã tức giận đến mức nào. Nếu như lúc đó hắn dám xuất hiện trước mặt nàng, nàng nhất định trước tiên cho hắn ăn vài cái tát.

Nàng đứng lên, đi thẳng tới bên giường, “Đi ngủ sớm chút đi.” Nàng thật sự cần suy xét cho cẩn thận.

Trải qua một đêm suy nghĩ, Bạch Mạn Điệp quyết định đi theo Đông Phương Vũ. Vì hoàn thành nhiệm vụ quay về hiện đại, cũng vì khao khát tình cảm của mình.

Đông Phương Vũ luôn miệng nói yêu nàng, nàng xác thực cũng có cảm nhận được một chút tình cảm của hắn. Thế nhưng nàng vẫn chưa quay về hiện đại được, cho thấy thời cơ chưa tới. Hắn rút cuộc yêu nàng được bao nhiêu phần, còn cần phải kiểm chứng. Nàng nghĩ mình cũng có một chút thích hắn, chỉ là bây giờ chưa tới mức độ yêu mà thôi. Nàng muốn đi theo bên cạnh hắn, gần gũi được ban lộc, nắm bắt lòng của hắn. Nếu đến cuối cùng nàng vẫn không yêu hắn, nàng có thể tiêu sái quay về hiện đại, còn nếu yêu hắn, xin bà ngoại giúp đỡ ở lại đây có thể chứ? Ách, nàng làm vậy có phải rất ích kỷ không, ai kêu bản chất của nhiệm vụ này là tình cảm chứ, nàng cũng không còn cách nào. (Khục, nữ chính có phải rất xấu xa không?)

Sáng sớm hôm sau, nàng dùng hai mắt gấu mèo, đem Lưu Ly từ trong ổ chăn đào ra.

Mới sáng sớm, không ngủ được quả thực là lãng phí!

Lưu Ly về mặt đau khổ ngồi ở trong chăn, “Tiểu thư, có gì sai khiến.” Bây giờ vừa mới hừng đông, tiểu thư nhà nàng rút cuộc muốn làm gì a?

Bạch Mạn Điệp lách lách vai nàng, “Người nghe đây, ta muốn theo Sáo Ngọc Công Tử đến Thiên Sơn, người đến chỗ tam tiểu thư đi. Thuận tiện nói mọi người biết, ta không tìm Đông Phương Vũ nữa.” Tốt nhất là đừng tìm ra tên kia, tra ra hắn có hai thân phận thì sẽ phiền phức lắm.

Lưu Ly có chút tỉnh táo trở lại, “Tiểu thư, ngài thực sự muốn đi theo hắn?” Tiểu thư đã thành thân rồi, không phải quên rồi chứ?

Bạch Mạn Điệp trịnh trọng gật đầu, “Phải, ta muốn theo hắn đi Thiên Sơn.” Đi thực hiện kế hoạch vĩ đại mà độc ác của nàng.

“Nhưng mà... ngài đã thành thân.”

Bạch Mạn Điệp tròn mắt, “Ta mặc kệ.” Dù sao đi nữa cũng là gả cho tên kia mà.

“Tiểu thư, em không muốn đến chỗ của tam tiểu thư.” Chỗ của tam tiểu thư khắp nơi đều là độc, nàng không muốn đi. Chỉ cần không cẩn thận một chút, liền có thể trở thành công cụ thí nghiệm.

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, “Tùy tiện, đi đến chỗ nhị tiểu thư ở nhờ cũng được. Về nhà cũng được, tới chỗ chúng ta ở ngày xưa cũng được, xin lỗi, ta không biết là ở đâu. Được rồi, người nếu không muốn làm nha hoàn, muốn đi đâu thì đi.” Ngay cả nhà mình ở đâu cũng không biết, người như vậy thật đúng là ngoại tộc.

Lưu Ly bắt đầu đi làm bầm, “Lúc đó em đã bảo ngài đừng gả mà, bây giờ hối hận rồi chứ gì.”

“Đi đi đi, không biết thì đừng nói lung tung.” Cổ nhân cùng người hiện đại thật sự khó hiểu nhau quá, khác biệt quá nghiêm trọng. Bất quá... chuyện này đâu có liên quan tới khác biệt hay không đâu?

“Tiểu thư, thật sự muốn đi?” Lưu Ly vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi lại một lần.

“Vô nghĩa.” Bạch Mạn Điệp suy nghĩ một chút, “Ách... nói với hai muội ấy, nửa tháng dùng bỏ câu đưa thư cho ta một lần.” Nàng không biết làm sao dùng tiểu bỏ câu đưa thư, chỉ đành trông cậy người khác liên hệ với nàng. Tùy thời bảo trì liên hệ với hai vị muội muội lợi hại, lỡ có chuyện gì cũng có người giúp đỡ.

Lưu Ly lười nhác gật đầu, “Nô tỳ tuân mệnh.”

“Được rồi, người xem người như vậy, giống nô tỳ sao?” Nàng thấy Lưu Ly càng giống tiểu thư hơn.

Lưu Ly le lưỡi, “Tiểu thư, ngài bảo trọng a.” Sáo Ngọc Công Tử cùng Vô Ảnh La Sát dắt tay đi dạo giang hồ, thật là một câu chuyện khiến mọi người ca tụng. Bọn họ cũng không phải người bình thường, võ công cao đến dọa người ta, nàng căn bản không cần lo lắng. Ái, điểm không được hoàn mỹ chính là tiểu thư đã lập gia đình rồi, như vậy có tính là hồng hạnh xuất tường không?

Bạch Mạn Điệp vỗ vỗ đầu Lưu Ly, “Nha đầu ngốc, yên tâm đi, lấy nhân phẩm của ta thì có thể xảy ra chuyện gì? Được rồi, bảo nhị tiểu thư, tam tiểu thư bảo trọng.” Hai nha đầu kia quá tàn nhẫn, một ngày nào đó nhất định gặp thiết bản. Đương nhiên, nàng cũng không biết vị nhị muội tinh linh cổ quái, đã man kiêu ngạo của mình đã thích một cây thiết bản rất lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nghe nói là trúng độc

Bạch Mạn Điệp và Đông Phương Vũ phi thường lạnh lẽo rồi đi, chủ yếu cũng vì bọn họ quá nổi danh, vì muốn tránh quá nhiều kẻ muốn “tham quan” tìm tới, gặp phải sự cố nghiêm trọng, bọn họ hai người vô cùng lảng lảng bỏ đi. Việc này đương nhiên là chủ kiến Bạch Mạn Điệp nói với Đông Phương Vũ, còn nguyên nhân thật sự chỉ mỗi mình nàng biết. Trên lời đài, nàng bắt cần thể hiện võ công, tất cả mọi người đều biết nàng rất lợi hại, thậm chí còn suy đoán được thân phận của nàng. Vì tránh khỏi những phiền phức không đáng có, nàng tốt nhất là ít xuất hiện trước mặt bản dân thiên hạ. Nếu như có thể, nàng ước gì lập tức chạy trốn đến thâm sơn.

“Đông... Không phải, tướng công, chúng ta thương lượng một chút được chứ?” Nhìn nam nhân trước mặt, Bạch Mạn Điệp không nhịn được nói thầm.

“Nói.”

Bạch Mạn Điệp chậm rãi chạy tới, nịnh hót nói, “Ách, hiện tại chúng ta đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm, người bảo ta gọi người phu quân có phải không thích hợp lắm không. Đương nhiên, ta cũng không thể đem tên người rêu rao khắp nơi. Cho nên... Hạ thấp một chút, ta gọi người đại ca, thế nào?”

Đông Phương Vũ không nhìn nàng, “Tùy tiện.” Hắn biết nàng đối với hắn tạm thời không có nhiều hảo cảm, tốt nhất là đừng miễn cưỡng.

“Hách hách, không sai không sai.” Bạch Mạn Điệp hạ giọng, “Đại ca, ta muốn hỏi người mấy cây linh chi đó là lấy ở đâu vậy?” Trước khi từ biệt Lưu Ly, Đông Phương Vũ cứ nhiên đưa ra vài cây linh chi trần bảo nhờ đưa cho Thủy Tịch Linh, còn nói cảm tạ linh đan diệu dược của muội ấy. Thế nhưng... mấy viên thuốc đó không phải Bạch Mạn Điệp cho hắn ăn sao? Hắn lại đi tạ ơn người khác. Đương nhiên, Bạch Mạn Điệp cũng không phải đại phu, đưa linh chi cho nàng cũng không có tác dụng gì, nên để chuyên gia hắn tính toán đi. Nàng bây giờ muốn hỏi nhất là, những thứ trân quý như vậy, hắn rốt cuộc là làm sao có? Xem ra là bằng con đường bất chính rồi.

“Từ hoàng cung.” Tuyệt đối quang minh chính đại, là được chủ nhân cho phép.

“A.” Tên kia, tiền cung uy hiếp hoàng đế còn thuận tiện trộm này trộm nọ, quả nhiên là phi tặc trời sinh.

“Ách, đại ca, ta lại muốn hỏi ngươi một vấn đề, Truy Nguyệt đâu rồi?” Thiên lý mã của lão công nương đâu rồi? Tại sao bọn họ lại phải đi bộ? Thể lực công nương không được tốt đó nha.

“Truy Nguyệt bị thương rồi.” Bởi vì lo lắng cho Tiểu Diệp của hắn, hắn vội vàng vàng trở về, không cẩn thận để Truy Nguyệt bị thương.

Đầu sỏ gây nên còn không biết mình gặp rắc rối, khoa trương kêu lên, “Không phải chứ? Không có ngựa, chúng ta hai người đi bộ tới Thiên Sơn sao?”
Ai, nếu có ô tô thì tốt rồi, xe lửa cũng được, tốt nhất là dùng máy bay đi.

Nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của nàng, Đông Phương Vũ suýt nữa cười rộ lên, đường đường Vô Ảnh La Sát, cư nhiên lại ngu ngốc như vậy, “Không phải.” Truy Nguyệt của hắn tuy rằng bị thương, nhưng chưa tới mức không thể làm việc được.

“Vậy thì tốt rồi, đại ca a, vậy bây giờ có thể gọi Truy Nguyệt ra không. Đi bộ từ sáng tới giờ, ta đã mệt chết đi rồi, hơn nữa còn rất đói.”

“Nàng không thấy sao?” Đông Phương Vũ quay đầu lại, chỉ chỉ đằng xa.

“Cái gì?” Bạch Mạn Diệp nheo mắt, chỉ thấy một điểm đen, còn lại không thấy gì hết. Thành tích học tập của nàng rối tung rối mù, tuyệt đối không có khả năng cận thị. Lời giải thích duy nhất chỉ có thể là “vật đó” ở quá xa, nàng thật sự nhìn không rõ.

Đông Phương Vũ khước môi cong lên, cười nhợt nhạt, nàng thật sự rất khả ái.

Hắn không trả lời nàng, chỉ đem cây sáo đặt ở bên môi, âm thanh ưu nhã nhẹ nhàng xuất ra.

“Thật là lợi hại, đại ca, ngươi thổi rất dễ nghe, có thể dạy ta không? Ngươi biết không, ta mù nhạc, cái gì cũng không biết.” Vốn chính là mù nhạc mà còn đòi học thổi sáo, không có khả năng.

Đông Phương Vũ không trả lời, chỉ chỉ về hướng vừa rồi, “Cái gì.” Bạch Mạn Diệp vừa quay đầu lại, lập tức “oa” một tiếng. Nếu như nàng không nhìn nhầm, Truy Nguyệt đáng yêu đang phi tới.

Trong chớp mắt, Truy Nguyệt đã đứng trước mặt bọn họ, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt Bạch Mạn Diệp, biểu tình thừa nhận nàng xứng đáng với chức vị nữ chủ nhân của nó.

Bạch Mạn Diệp vỗ mặt đau khổ, dùng tay áo lau đi nước miếng của Truy Nguyệt, “Rất bẩn a.” Cư nhiên bị một con ngựa ăn đậu hủ, mắt mặt quá.

Đông Phương Vũ vỗ vỗ mái tóc, đối với biểu hiện của nó vô cùng hài lòng. Xem ra nó rất thức thời, còn biết nha đầu này là nữ chủ nhân tương lai của nó.

Trong tình huống chưa kịp đề phòng, Đông Phương Vũ đã ôm lấy thắt lưng Bạch Mạn Diệp, đem nàng đặt lên lưng ngựa, thân nhiên nói, “Ngồi vững.”

Bạch Mạn Diệp cau mặt ngồi, “Đại ca, ngựa của ngươi thật sự rất lợi hại nha, cư nhiên biết tự mình hành động. Được rồi, ngươi tại sao lúc này không cười nó?”

“Nó quá mệt mỏi.” Vốn định để nó tự do hoạt động, nghỉ ngơi nhiều một chút. Nếu không phải Bạch Mạn Diệp kêu khổ, hắn cũng không muốn làm phiền ái mã của mình.

Nàng gãi gãi đầu, “Đại ca, ngươi rất kỳ quái, có đôi khi nói rất nhiều, cũng có khi trầm mặc ít nói, ta bây giờ cũng không biết đầu mới là con người thật của ngươi.”

“Ta cũng không biết tại sao.” Chỉ là không có tâm trạng thì không nói thôi.

“Đại ca, ta vẫn muốn hỏi ngươi, chúng ta còn bao lâu nữa thì tới Thiên Sơn? Tại sao phải tìm Lãnh gì đó?”

“Một tháng.” Cười Truy Nguyệt, một tháng hắn là đủ rồi.

“Ngươi còn không nói tại sao phải tìm Lãnh Tuyệt Cuồng.”

“Hắn đi Thiên Sơn giúp ta tìm hạt tuyết.”

“Ngươi tại sao phải tìm hạt tuyết.” Chẳng lẽ hắn bị thương?

“Ta trúng độc.” Hắn nhàn nhạt trả lời, cùng liếc nhìn nàng một cái đầy thâm ý.

Bạch Mạn Diệp nhún nhún vai, “Ngươi nhìn ta làm gì? Ta cũng không phải đại phu.”

Nàng quả thật đã quên cả rồi, nếu không phải vì cứu nàng, hắn sao lại trúng độc?

“Đúng rồi, ngươi trúng độc có thể tìm tam muội ta, muội ấy hẳn có biện pháp.”

“Ba năm sinh tử là độc môn bí phương của Quý Y, cần hạt tuyết làm thuốc dẫn. Sau khi lấy được hạt tuyết, còn phiền Độc Nương Tử nghiên cứu điều chế giải dược cho ta. Chỉ còn thời gian mười tháng, cho nên ta phải mau chóng lấy được hạt tuyết.” Vô Danh lão nhân tinh thông y lý đã từng nghiên cứu qua ba năm sinh tử, phát hiện ba năm sinh tử cần hạt tuyết để làm thuốc dẫn, nếu không có hạt tuyết, cho dù có là Độc Nương Tử dụng độc xuất thần nhập hóa cũng không điều chế ra giải dược.

Bạch đại cô nương nhìn không được lờ mờ hẳn một cái, “Ngu ngốc, tại sao trước đây không tìm?” Mạng người quan trọng, hẳn cư nhiên đợi nước tới chân mới nhảy.

“Sư phụ ta vẫn cho rằng có thể nghiên cứu ra giải dược, trước đây mấy ngày mới phát hiện cần có hạt tuyết làm thuốc dẫn.” Nếu biết sớm là cần hạt tuyết, huynh đệ bọn họ sớm đã đoạt về.

“Ba năm sinh tử? Một cái tên kỳ quái.” Tựa hồ đã nghe ở đâu rồi, “Độc của ngươi khi nào phát tác? Có nghiêm trọng không?”

“Ba năm sinh tử, nghĩa cũng như tên, người trúng độc chỉ có thể sống ba năm. Thế nhưng trước khi phát độc, không có bất luận dấu hiệu bệnh trạng nào. Nếu không phải nhờ sư phụ nói, ta cũng không biết mình trúng độc.”

Bạch Mạn Điệp tâm tình đột nhiên trĩu nặng, ôn nhu nói, “Ngươi yên tâm đi, tam muội ta và sư phụ ngươi nhất định tận sức.” Lấy danh hiệu trượng phu của Vô Ảnh La Sát, Độc Nương Tử nhất định tương trợ hết mình.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Làm khách

Mấy ngày sau, Bạch Mạn Điệp đối với hành trình của bọn họ phi thường có định kiến!

“Đại ca à, ngươi vội đi đâu thai sao? Xin lỗi, ta nói sai rồi, ta là muốn nói ngươi không cần gấp gấp như vậy, chúng ta cũng không được nghỉ ngơi ba bốn ngày rồi.” Cũng không phải vội đi đâu thai mà là cứu cái mạng nhỏ của mình. Cứu mạng của mình cũng không cần đem mạng người khác thêm vào chứ? Bạch Mạn Điệp dám cam đoan, nếu còn tiếp tục liều mạng chạy đi như vậy, nàng nhất định một chết trước khi tới được Thiên Sơn.

Ai đó lập tức nhìn nàng vô cùng bất mãn.

“Đương nhiên, hai ba ngày cũng được... Một hai ngày? Ai da, ít nhất là một ngày đi.”

Đông Phương Vũ rút cuộc thờ dài một hơi, “Vậy thì một ngày đi.”

Bạch Mạn Điệp hầu như mừng đến phát khóc, thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Muôn năm, ngươi rút cuộc cũng có lương tâm rồi.”

Mấy ngày nay liều mạng chạy đi, ăn không ngon ngủ không yên, trình độ gian khổ đã nhanh chóng vượt qua hồng quân trường chinh rồi. Hai năm cũng đã qua, đợi thêm một hai ngày cũng đâu có sao đâu.

Rút cuộc cũng tìm được một khách điểm, Đông Phương Vũ chăm sóc Truy Nguyệt của hắn, còn Bạch Mạn Điệp vô cùng cao hứng chạy đi tìm phòng.

Khách điểm này giá cả rất sang trọng, đẳng cấp cũng không tệ, vừa nhìn đã biết là có hạng rồi. Nàng cực khổ cả một ngày đường, tìm nơi nào sang trọng một chút cũng không tính là quá đáng chứ, dù sao Đông Phương Vũ cũng không thiếu tiền.

Bạch Mạn Điệp vừa tìm được một gian phòng tốt, tìm chỗ nào đó ngồi xuống đợi Đông Phương vũ. Tiểu nhị lập tức dâng trà thơm lên, Bạch Mạn Điệp vừa nâng chung trà, chợt nghe có người nói, “Bạch cô nương, trùng hợp vậy.”

Bạch Mạn Điệp quay đầu lại, đã thấy Tổng Phù Dung xinh đẹp đang ung dung tiến lại gần.

Nàng quay lại tươi cười nhìn Tổng Phù Dung, “Thật trùng hợp a.” Tổng đại mỹ nữ thoạt nhìn so với Đỗ mỹ nữ thuận mắt hơn nhiều, đều là mỹ nữ, sao cảm giác khác nhau quá vậy?

Tổng Phù Dung tự động ngồi xuống đối diện nàng, “Bạch cô nương, không ngờ lại gặp cô nương ở đây.”

“Nhân sinh hà xứ bất tương phùng.” (Người sống nơi nào chẳng gặp nhau)

Tổng Phù Dung cười nhạt, “Bạch cô nương nói đúng, Bạch cô nương lần trước cứu Phù Dung, Phù Dung còn chưa kịp nói lời cảm tạ.” Nếu không nhờ Bạch Mạn Điệp cứu, nàng có thể nhiễm bệnh mười ngày nửa tháng rồi.

“Không cần khách khí.” Kỳ thực nàng cũng không muốn cứu Tống Phù Dung, tất cả đều do bản năng phản ứng. Lãng phí của nàng một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan. Nàng đến giờ vẫn còn xót đây này. Một câu cảm tạ có thể đổi lại một viên linh đan diệu dược, hơi bị lời rồi.

“Bạch cô nương, hàn xá không xa, nếu Bạch cô nương không chê, để Phù Dung làm tròn phận chủ.”

“Không cần, ta còn có việc, đa tạ hảo ý của Tống cô nương.” Các nàng cũng không phải quen thân gì lắm, sao lại không biết xấu hổ tới nhà người ta hỗn ăn hỗn uống chứ.

Tống Phù Dung buồn bã, “Bạch cô nương chẳng lẽ khinh thường tiểu muội sao?” Vị Bạch cô nương này võ công cao, y thuật cũng cao, còn có Sáo Ngọc Công Tử làm chỗ dựa vững chắc, kết giao với nàng chắc chắn không tệ.

Bạch Mạn Điệp vội vã xua tay, “Không phải không phải, chỉ là ta thật sự có việc, e rằng không tiện cho lắm.” Cho dù nàng nguyện ý, Đông Phương Vũ cũng không đồng ý.

“Bạch tỷ tỷ, Tống gia chỉ có tiểu muội là nữ nhi, từ nhỏ cô đơn. Tiểu muội cùng tỷ tỷ vừa gặp đã thân, thỉnh tỷ tỷ đừng ghét bỏ tiểu muội.” Nhìn bộ dạng kia thật sự khiến người ta thương xót.

Bạch Mạn Điệp không muốn thấy nhất chính là bộ dạng này của người ta, vội nói, “Đừng đừng, Tống cô nương, ta làm sao ghét bỏ cô nương được?”

“Bạch tỷ tỷ, ở khách điểm thật sự không tiện cho lắm, chi bằng để tiểu muội làm tròn phận chủ đi.”

Nhìn thấy đôi mắt khát khao của nàng, Bạch Mạn Điệp thực sự không còn cách nào khác, đành phải nhận lời.

“Được rồi.” Ngủ ở đâu cũng như nhau.

Lúc nói với Đông Phương Vũ nàng muốn đến Tống gia ở một đêm, đổi lại là một cái trứng mất rõ to. May mà hán đeo nửa mặt nạ, bằng không nàng nhất định sẽ bị biểu tình đáng sợ đó của hán hù chết.

Tính cách của Đông Phương Vũ đích thực là cổ quái, thế nhưng hán đối với Bạch Mạn Điệp tuyệt đối vô cùng tốt. Thấy nàng khóc lóc “đau khổ” cầu xin, hai người đành phải cùng nhau tới Tống gia quấy rầy.

Tống đại trang chủ Tống Cảnh nhân đồng chí sau khi biết Sáo Ngọc Công Tử cùng một vị “nữ tử thần bí” đại giá quang lâm, vừa mừng vừa sợ. Kỳ thực thứ hán thật sự thích nhất chính là nhìn thấy hình dạng hồn nhiên kia của Bạch Mạn Điệp. Nhìn dáng vẻ của nàng, hán rốt cuộc có thể nhớ tới bóng hình xinh đẹp kia.

Dường như trước mỗi lần mở tiệc, chủ nhân đều phải nói mấy câu khách sáo, đương nhiên, Tống gia đại trang chủ cũng không ngoại lệ.

“Sáo Ngọc Công Tử cùng phu nhân đại giá quang lâm, thực sự là vinh hạnh của Tống phủ, Tống phủ kính hai vị một chung.” Tống đại trang chủ thập phần vui vẻ, đến mức cả mặt hồng hào.

“Tống trang chủ khách khí rồi.” Đông Phương Vũ luôn luôn không thích cùng người khác xã giao chỉ nhân nhạ trả lời hán, sau đó ngửa đầu uống cạn chung rượu.

Bạch Mạn Điệp cũng hào khí ngất trời ngửa đầu uống rượu, “Đa tạ chiêu đãi của Tống trang chủ.” Nàng dù sao cũng được gọi là ngàn chén không say, một chén rượu nàng làm sao để vào trong mắt.

Tống Phù Dung mỉm cười uống rượu, cười yếu ớt nói, “Bạch cô nương quả nhiên nữ trung hào kiệt.”

“Tống cô nương cũng vậy.”

Tống Cảnh Nhân lần thứ hai nâng chung rượu lên, “Phu nhân cứu tiểu nữ, lão phu vô cùng cảm kích, kính phu nhân một chén rượu nhạ.”

Bạch Mạn Điệp tùy tiện nói, “Tống cô nương tựa như thiên tiên, chỉ cần là người, ai cũng nguyện ý cứu.” Linh đan diệu dược của nàng a, một chung rượu là xong rồi sao?

“Bạch tỷ tỷ quá khen.” Mỹ nữ đứng là mỹ nữ, phong phạm rất tốt.

Bạch Mạn Điệp vô ý liếc nhìn đến chỗ trống bên cạnh Tống đại trang chủ, nghi hoặc hỏi, “Tống trang chủ, có phải còn người nào nữa không?” Ở vị trí kia đã dọn xong chén đĩa, hán là có người ngồi, chắc là phu nhân hán.

“Mẫu thân muội thân thể không được tốt, trước khi dùng bữa đột nhiên khó chịu.”

Bạch Mạn Điệp vẻ mặt áy náy, “Thực sự xin lỗi, đáng lý ra nên chờ phu nhân...”

Tống Cảnh Nhân cắt đứt lời nàng, “Phu nhân không cần để tâm, chuyết kinh thân thể không được khỏe, bình thường trước bữa hay phát bệnh.” Nhiều năm qua đã sớm thành thói quen rồi.

Tống Phù Dung ân cần gấp rau trong đĩa cho nàng, “Bạch tỷ tỷ, nương rất ít khi cùng ăn với chúng ta, tỷ không cần tự trách.”

Bạch Mạn Điệp vừa định trả lời, chợt nghe một trận ho khan truyền đến. Một vị phụ nhân khuôn mặt xinh đẹp lập tức xuất hiện, vị phụ nhân này là do hai nha hoàn dìu đỡ, thoạt nhìn thân thể vô cùng suy yếu.

Nàng suy yếu tới trước bàn ăn, hơi áy náy, “Ta thân thể không được tốt, chậm trễ đón tiếp hai vị.”

Tổng Cảnh Nhân từ tay nha hoàn tiếp nhận nàng, đỡ nàng ngồi lên ghế, “Ngồi đi.”

“Nương, thân thể ngài đã khỏe lên chưa?”

“Khá hơn rồi.” Vừa mới nói xong đã ho khan một tiếng.

Cho đến khi cả nhà họ nói xong, Bạch Mạn Điệp mới có cơ hội mở miệng.

“Văn bói bái kiến Tổng phu nhân.” Nàng tự nhận mình rất có lễ.

Tổng phu nhân ôn nhu cười, “Cô nương không cần đa lễ.” Nàng nói xong chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bỗng dưng, dáng tươi cười của nàng lập tức đông lại, biểu tình cứng ngắc nhìn Bạch Mạn Điệp. Vai nàng khẽ run, môi khẽ nhếch, hình như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại nói không thành lời.

Thủy Phù Dung? Đây là Thủy Phù Dung sao? Thủy Phù Dung rõ ràng đã chết hơn hai mươi một năm rồi mà, sao lại gặp ở đây? Không thể, không thể nào, Thủy Phù Dung đã chết.

Đôi mắt thanh thủy hoạt bát kia, khuôn mặt thanh tú kia... chính là con ác mộng của nàng. Con ác mộng đó từ hai mươi một năm trước chẳng phải kết thúc rồi sao? Tại sao bây giờ lại trở về?

Không phải, đây không phải là Thủy Phù Dung. Thủy Phù Dung sẽ không trẻ tuổi như vậy, Thủy Phù Dung trên người còn có vài phần mỉa hoặc. Như vậy rồi cuộc nàng là ai? Là nhi nữ của Thủy Phù Dung sao? Nếu như là nhi nữ của Thủy Phù Dung, thì là sinh với ai? Thủy Phù Dung ơi Thủy Phù Dung, Thủy Phù Dung đã chết hai mươi một năm rồi, tại sao còn khiến nàng bất an như vậy? Lẽ nào cả đời này, nàng đều phải sống dưới bóng ma của Thủy Phù Dung sao? (Nói một câu, mọi người thật sự không có hứng thú với sự phụ của tam tỷ muội các nàng sao?)

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tổng gia kỳ quái

Bạch Mạn Điệp vốn dĩ định nói thêm vài câu khách sáo, vậy mà Tổng phu nhân kia cứ ngơ ngác nhìn nàng, biểu tình giống như gặp quỷ. Tổng gia thật là kỳ quái, Tổng trang chủ nhìn chăm chăm nàng, hiện tại Tổng phu nhân cũng nhìn chăm chăm nàng. Nàng chỉ là một người vô cùng bình thường, đâu phải có ba đầu sáu tay.

Đương lúc nàng còn đang nghi hoặc, một cổ âm thanh u linh khẽ thốt ra, “Bạch cô nương, xin hỏi lệnh đường tên gọi là gì?” Nghìn vạn lần không thể là ả.

Á? Tra hộ khẩu sao? Nàng làm sao biết mẹ cái thân thể này tên gọi là gì?

Nàng lễ phép quay lại cười cười, “Tổng phu nhân, ta không biết.” Người mẹ hiện tại của nàng tên gọi là gì nàng thật không biết, bất quá cũng không cần biết.

“Cô không biết?” Phụ phụ Tổng gia cùng nhau nghi ngờ.

“Xin hỏi lệnh đường có phải họ Thủy hay không?” Tổng Cảnh Nhân vẫn muốn hỏi chuyện về mẫu thân Bạch Mạn Điệp, nhưng không biết phải mở miệng thế nào, nếu phu nhân đã bắt đầu, hân nhân đó tiếp lời.

Bạch Mạn Điệp lách đầu, “Không biết.”

Tổng Cảnh Nhân quan tâm hỏi, “Bạch cô nương, lệnh đường diện mạo có giống cô nương không?”

Bạch Mạn Điệp vẫn cứ lách đầu, “Ta không biết.” Nàng là người xuyên qua, là khách ngoại lai, hỏi nàng chi bằng đi hỏi cây đại thụ.

Tổng đại trang chủ vẫn chưa từ bỏ ý đồ, tiếp tục hỏi, “Lệnh đường có để lại vật gì cho cô nương không?” Nếu như là vật của Phù Dung, hân nhất định nhận ra.

“Không biết.”

“Cô nương cái gì cũng không biết.” Tổng phu nhân trên mặt đã viết ba chữ “ta không tin” siêu cấp to.

“Tỷ tỷ, tỷ có phải từ nhỏ đã không có mẫu thân?” Bạch tỷ tỷ cái gì cũng không biết, chỉ có thể là khả năng này.

“Không biết.”

Tổng Cảnh Nhân nuốt nuốt nước bọt, “Bạch cô nương, vậy cô nương biết những gì?” Lần đầu tiên có người khiến hắc kinh ngạc đến mức độ này.

“Ta cái gì cũng không biết.” Biểu tình của nàng cực kỳ vô tội.

“Nói dối, làm gì có ai mà cái gì cũng không biết.” Tổng phu nhân nhin không được thét chói tai, thần thái thập phần kích động.

Bạch Mạn Điệp tròn mắt, “Ta vì sao phải nói dối, ta ngay cả nhà mình ở đâu còn không biết, những cái khác làm sao biết được?”

“Bạch tỷ tỷ, có phải có gì khó nói hay không?” Tổng Phù Dung luôn luôn quan tâm xen mồm.

Nàng nhàn nhạt mở miệng, “Ta mất trí nhớ rồi, ta chỉ biết mình tên Bạch Mạn Điệp, những cái khác không nhớ gì hết.”

Tổng gia ba miệng triết đề thất thần, nàng cư nhiên mất trí nhớ? Là thật hay giả đây?

“Bạch tỷ tỷ, xin lỗi, muội không biết...”

Bạch đại cô nương thở dài một hơi, “Người không biết không có tội, ta cũng rất phiền vì mình cái gì cũng không biết.”

“Thứ lỗi lão phu mạo muội, cô nương có biết mình là vị nào trên giang hồ không?” Khinh công nàng sử dụng, thực sự rất giống với “Thiên địa vô ảnh” gia truyền của Thủy gia. Nếu nàng thực sự là Vô Ảnh La Sát, chiêu thức nàng sử dụng có lẽ thật sự là “Thiên địa vô ảnh”.

“Ta cũng không biết.” Nàng thực sự không thể đường đường chính chính nói mình là Vô Ảnh La Sát đi.

Tổng Cảnh Nhân vô cùng thất vọng, “Thực sự đáng tiếc, Thủy Phù Dung chính là một vị cô nhân của lão phu, cô nương thực sự rất giống nàng. Có chỗ hơi đường đột, thỉnh cô nương thứ lỗi.” Đầu phải chỉ là cô nhân a.

“Thì ra là thế.” Không biết nương nàng với họ Tổng này là có quan hệ gì.

“Tổng cô nương, nếu cô nương cái gì cũng không biết, tại sao lại là thê tử của Sáo Ngọc Công Tử.”

Bạch Mạn Điệp bật cười, “Ta trong lúc vô tình từng cứu hắc hắc một lần, trở thành hảo bằng hữu. Kỳ thực chúng ta cũng không phải là phu thê gì, hắc chỉ là gạt Chấn Hiên thôi.” Bạch Mạn Điệp và Đông Phương Vũ đúng là phu thê, thế nhưng hắc không thừa nhận, không tính toán gì hết. Vô Ảnh La Sát và Sáo Ngọc Công Tử vẫn chưa thành thân, càng không có đính hôn, bọn họ trong lúc đó tối đa chỉ tính là hảo bằng hữu a.

“Thì ra là thế.”

Đông Phương Vũ hừ một cái, biểu tình bất mãn. Nghe ý tứ của nữ nhân này, dường như phi thường không muốn gả cho hắc? Chấn Hiên, kêu thân thiết như vậy.

Bạch Mạn Điệp chú ý tới vẻ quái dị của Đông Phương Vũ, mặt nhăn, mũi cũng nhăn, bèn dựa sát vào, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi hừ cái gì?”

Đông Phương Vũ trừng mắt nhìn nàng, tự mình dùng bữa.

“Bạch cô nương có tính toán gì không.” Hắc từ tận đáy lòng rất thích Bạch Mạn Điệp, hơn nữa nàng lại giống Phù Dung như vậy, có lẽ thật sự có quan hệ với Phù Dung. Dưới gối hắc cũng chỉ có một nữ nhân, nếu thêm một nữ nhân nữa, thật đúng là một chuyện tốt.

“Tạm thời không có tính toán gì hết.” Chỉ là theo Đông Phương Vũ hỗn ăn hỗn uống rồi hoàn thành nhiệm vụ thôi.

“Nếu cô nương không chê, có thể trước tiên ở lại Tổng gia trang. Chờ bệnh tình cô nương tốt lên một chút rồi mới dự tính tiếp.” Nàng rất khỏe mạnh, không có bệnh gì cả.

Tổng gia này quả thật là kỳ quái, hỏi thăm thân thế của nàng thì thôi, giờ còn muốn giữ nàng ở lại, Bạch Mạn Điệp nàng thực sự được hoan nghênh vậy sao?

Nàng một ngum từ chối, “Đa tạ hảo ý của Tổng gia chủ, Mạn Điệp trước nay luôn thích tự do tự tại, thăm nghĩ theo đại ca hành tẩu giang hồ.”

“Hôm nay mọi người trong giang hồ đều biết Bạch cô nương là phu nhân của Sáo Ngọc Công Tử. Nếu Bạch cô nương theo công tử, chẳng phải càng chứng thực thân phận phu thê của hai người?” Tương lai không gả được thì tính sao bây giờ?

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói, “Không quan trọng.” Nếu là nam nhân thật sự yêu nàng, cần gì quan tâm những lời người khác nói? Còn nếu thật sự quan tâm người khác nói gì thì không xứng với Bạch Mạn Điệp nàng.

Đông Phương Vũ lạnh lùng xen mồm, “Tổng trang chủ, ta cùng Tiểu Điệp tuy rằng vẫn chưa thành thân, nhưng đã có dự định chung thân. Thê tử của ta, ta tự mình chăm sóc, không dám phiền đến Tổng trang chủ.” Hẳn chính là muốn chính là chứng thực thân phận phu thê, hơn nữa còn thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, lão nhân này lại muốn phá rối gì đây.

Tổng Cảnh Nhân chỉ có thể cười gượng, “Thì ra là thế, lão phu mạo muội.” Không phải nói chỉ là bằng hữu thôi sao, thế nào lại biến thành hôn phu, hôn thê rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mẫu Đơn trong đêm

Bởi vì cả nhà Tổng gia một mực muốn điều tra hộ khẩu, khiến một bữa cơm này cũng không được thoải mái gì. Nàng đoán chách cái tên Tổng Phù Dung hẳn là vì tưởng nhớ Thủy Phù Dung mà đặt thành, Tổng gia cùng Thủy Phù Dung rốt cuộc có quan hệ sâu xa như thế nào? Mà Bạch Mạn Điệp nàng có phải có quan hệ gì với vị Thủy Phù Dung kia không. Thủy Phù Dung, nghe được cái tên này, một cổ thân thiết không hiểu vì sao lại dâng lên, thế nhưng nàng không nhớ được đã nghe qua ở đâu rồi. Thủy Phù Dung, Thủy Phù Dung, rốt cuộc là ai? Bỏ câu đưa thư của hai vị muội muội cũng sắp đến đây rồi, nàng hẳn nên hỏi một chút xem Thủy Phù Dung rốt cuộc là ai. Chờ chút đã... Thủy Tịch Linh họ Thủy, Thủy Phù Dung cũng họ Thủy, trong này có phải có quan hệ gì không? Phiền quá, nàng xuyên qua tới cái chỗ quái quỷ này là để làm nhiệm vụ, không phải thay Tổng gia bọn họ tìm bằng hữu, nàng quan tâm như vậy làm gì? Quả thực chính là tự tìm phiền toái.

“Không nghĩ nữa không nghĩ nữa.” Bạch Mạn Điệp đứng dưới trăng lách lách đầu, cố tình đem tất cả phiền não này thanh lý ra khỏi đại não.

Nàng muốn xoay người trở về phòng, nhưng đầu óc càng lúc càng loạn, thỉnh thoảng còn hiện lên những hình ảnh mơ mơ hồ hồ, chột lóc chột tất.

Nàng cố gắng nắm bắt những hình ảnh này, nhưng trong đầu càng thêm hỗn loạn. Nàng ra sức nắm nắm tóc, dùng sức mà kéo, lão Thiên à, nàng cuối cùng là bị sao vậy, bị sao vậy?

Nàng sống trên đời cũng đã nhiều năm, chưa bao giờ hốt hoảng thế này, chưa từng hốt hoảng thế này. Nàng vẫn là một người vô ưu vô lo, không biết cái gì là ưu sầu, bắt đầu từ khi đi tới cổ đại, tất cả đều thay đổi.

Bạch Mạn Điệp dùng tay gõ gõ lên bàn đá, nỗ lực trấn an tâm trạng của mình. Một lúc lâu sau, những hình ảnh mơ mơ hồ hồ kia từ từ biến mất, nàng vô lực ngồi trên bàn, thì thào nói nhỏ, “Thực sự là kỳ quái, ta vừa rồi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?”

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tâm trạng đang lênh đênh bất định tựa hồ bình tĩnh hơn rất nhiều, một cỗ ám áp nhàn nhạt trong lòng dâng lên. Quả nhiên, ánh trăng chính là đại diện cho sự yên tĩnh.

Trải qua hiện tượng kỳ quái này, cơn buồn ngủ của nàng toàn bộ biến mất, tự nhiên không muốn trở về phòng. Bạch Mạn Điệp bẻ lấy một cành cây, ngắm nghía bước vào trong sân.

Mới đi được vài bước, liền thấy một bóng đen hiện lên. Trong lòng nàng căng thẳng, theo bản năng vút cành cây lại đuổi theo. Tốc độ của bóng đen kia thực sự quá nhanh, nàng đuổi theo rất miễn cưỡng. Đuổi theo cái bóng đen kia qua hai con phố, đột nhiên không thấy bóng dáng. Nàng đứng trên một con đường im ắng, bắt đầu cảm thấy không biết nên làm thế nào. Đêm đã khuya, còn có chút lạnh lạnh, nàng bị một trận lạnh run, có một cảm giác bất an.

Người nàng đuổi theo rốt cuộc là ai? Theo lý thuyết, khinh công của nàng đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nàng muốn đuổi theo một người không lý nào phải phí công như vậy, hơn nữa còn đuổi theo không kịp. Chỉ có một nguyên nhân, đối phương chính là một cao thủ, chỉ ít lợi hại hơn nàng.

Nàng vội vã quay đầu muốn trở về, nhưng lại “bay” không được, bởi vì nàng không biết sử dụng khinh công thế nào. Chết tiệt chết tiệt, sao lại mất tác dụng ngay lúc này chứ, đây không phải đang muốn lấy mạng nàng sao?

Nàng cảnh giác nhìn xung quanh, bắt đầu chạy chậm, may mà nàng biết Tổng gia ở đâu, bằng không nhất định lưu lạc đầu đường rồi.

“Các hạ theo ta có gì muốn chỉ giáo.” Một giọng nói u ám vang lên, tiếp theo đó là một thân ảnh đứng đối diện nàng. Trong bóng tối, nàng không thấy rõ hình dạng đối phương. Nghe âm thanh, hẳn là một nữ nhân.

Giọng nói âm trầm của nàng khiến Bạch Mạn Điệp cảm thêm hoảng sợ, cảm giác lạnh cóng từ bàn chân truyền khắp cả người.

Nàng nỗ lực duy trì bình tĩnh, “Ta không phải đi theo người.” Đầu đã bị nhìn thấu rồi, nàng còn có thể nói thuận miệng đến như vậy.

Đối phương cười lạnh một tiếng, “Vậy sao?”

“Chính là như vậy, thỉnh tránh ra, ta phải về nhà ngủ.”

“Về nhà?” Thủy Mẫu Đơn cười càng lạnh hơn, “Tổng lão đầu là gì của ngươi?” Thủy Mẫu Đơn đối với người Tổng gia không phải có thành kiến bình thường.

Bạch Mạn Điệp không quan tâm nhún vai, “Không có gì, đi ngang qua, tá túc tại nhà hắc một đêm.” Quan hệ này không sai chứ, giao tình của nàng với Tổng gia cũng không phải sâu nặng gì. Nếu như nữ nhân này vì có thù oán với Tổng gia mà giết chết nàng, nàng tuyệt đối chính là danh phù kỳ thực “cá trong chậu” gặp họa chết.

“Tiểu cô nương võ công không tệ.” Có thể đuổi kịp Thủy Mẫu Đơn nàng, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói, “Quá khen, khoa tay múa chân thôi mà.”

“Vậy sao?” Thủy Mẫu Đơn đột nhiên xuất chiêu, thẳng tay muốn đánh vào chỗ yếu của Bạch Mạn Điệp. Bạch Mạn Điệp căng thẳng, theo bản năng so chiêu với nàng.

Sau ba mươi chiêu, trên khuôn mặt lãnh diễm của Thủy Mẫu Đơn rốt cuộc cũng có chút biểu tình, khóe môi cau ra một nụ cười thỏa mãn. Nàng đột nhiên thu chiêu, lui về phía sau, cách Bạch Mạn Điệp mười thước.

Thủy Mẫu Đơn tán thưởng nói, “Hảo võ công.” Có thể cùng nàng đánh hơn ba mươi chiêu mà không có dấu hiệu sắp thua, trên võ lâm hiện nay không có quá ba mươi người. Vị cô nương này thoát nhìn trẻ tuổi, nhưng võ sử dụng võ cùng lợi hại. Hơn nữa... quái dị nhất chính là, võ công nàng sử dụng rất giống với một người quen của nàng.

“Phòng thân thôi mà.” Kỳ thực lòng bàn tay nàng đã sớm đỏ mề hôi lạnh, nữ nhân này e rằng khó đối phó a.

“Xin hỏi cô nương trên giang hồ có danh hiệu là gì.” Trực giác nói cho Thủy Mẫu Đơn biết, vị cô nương này không phải nhân vật tầm thường.

“Võ lâm đồng đạo ‘nâng đỡ’, ban thưởng cho hiệu võ lâm đệ nhất nữ sát tinh.” Nàng cũng không nói thẳng, nhưng đã đủ dọa người rồi.

Thủy Mẫu Đơn cười nói, “Vô Ảnh La Sát.” Vô Ảnh La Sát có quan hệ với Tổng gia? Thật đúng là phiền phức, vị nữ nhân này cũng không phải dễ chọc.

“Là võ lâm đồng đạo nâng đỡ thôi.” Người kia cho rằng nàng thích cái xưng hô đáng sợ đó sao? Nếu như có thể, nàng tình nguyện gọi là cái gì tiên từ hay đại loại vậy.

“Hong Nhan cung Thủy Mẫu Đơn.” Thủy Mẫu Đơn không chút kiêng kỵ nói ra danh hiệu của bản thân mình. Thủy Mẫu Đơn cũng là một nhân vật nổi danh, tâm tính rất cao, không đáng giấu giếm thân phận của mình.

“Nguyên lai là Hồng Nhan cung chủ, văn bối thất lễ.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Mạn Điệp trong lòng cả kinh. Nàng ngay cả cái tên Thủy Mẫu Đơn còn chưa nghe qua, sao lại biết nàng là Hồng Nhan cung chủ? Gần đây chuyện lạ xảy đúng là nhiều a.

“La Sát cô nương, người Thủy Mẫu Đơn ta thường thức không nhiều, cô nương tính là một trong số đó.” Trên thực tế, nàng vẫn luôn thường thức Tam la sát. Nàng luôn thường thức nữ cường nhân, Tam la sát cũng vậy.

Bạch Mạn Điệp trong lòng lạnh toát, chỉ có thể theo lời nàng, nói, “Đa tạ nâng đỡ.”

“Nâng đỡ? Ta chính là đang nói thật. La Sát cô nương là nhân vật đứng nhất nhì giang hồ, chi bằng gia nhập Hồng Nhan cung của ta, thế nào? Vị trí Hồng Nhan cung, phó cung chủ vẫn còn để trống.” Nếu có thêm Vô Ảnh La Sát, Hồng Nhan cung nhất định chính như hổ mọc thêm cánh.

“Cung chủ, lẽ nào không sợ ta mưu đồ gây rối sao?” Trắng trợn để bại lộ thân phận, trắng trợn muốn thu người, nàng cũng quá mức coi thường người khác.

“La Sát cô nương có thể danh chấn giang hồ, hẳn là không dễ tiện tiểu nhân vậy chứ?”

“Ngươi nói xem?” Bạch Mạn Điệp tự nhận bản thân mình dễ tiện, hơn nữa không phải dễ tiện tầm thường. Đến khi cần thiết, nàng cái gì cũng đều làm được.

“La Sát cô nương, ngươi cũng giống như Thủy Mẫu Đơn ta, đều là yêu nữ trong mắt giang hồ, ta tin tưởng ngươi sẽ không gây khó dễ ta.” Cho dù có muốn gây khó dễ, nàng cũng không có bản lĩnh đó.

“Thủy cung chủ, ta cũng không muốn gây khó dễ ngươi. Ta chỉ là ngủ không được, gặp một cái bóng hiện lên nên đuổi theo xem thế nào. Có chỗ mạo phạm, thỉnh Thủy cung chủ thứ tội.” Gặp quỷ rồi, Bạch Mạn Điệp nàng từ lúc nào nói mấy lời nhơ nhỡ như vậy? Nàng từ nhỏ đã tiếp thu nền giáo dục hiện đại, sao lại nói ra những từ sáo rỗng thế này? Lẽ nào là bị ảnh hưởng bởi bầu không khí cổ đại?

“La Sát cô nương chỉ là vô tình, ta sao có thể trách cứ.”

“Đã là như vậy, cáo từ.”

Bạch Mạn Điệp bảo trì tâm trạng đúng mức thăng bằng, nỗ lực không nhìn tới cái bóng quỷ mị kia.

Thủy Mầu Đơn đứng tại chỗ, cố tình muốn nhìn rõ nàng. Từ ánh mắt đầu tiên gặp nàng, Thủy Mầu Đơn đã thấy nàng rất quen thuộc, rất muốn thân cận nàng. Có thể, đây chính là duyên phận giữa người với người. Đương nhiên, cũng có thể do các nàng đều là yêu nữ mà vô lâm hận đến thấu xương, khí chất cũng có vài chỗ tương đồng.

Nương theo ánh trăng, nàng mơ hồ nhìn thấy dung mạo của Bạch Mạn Điệp. Những đường nét quen thuộc đó, đôi mắt trong suốt đó, khiến Thủy Mầu Đơn kinh hãi, nhận không được hồ lên, “Tỷ tỷ.”

Bạch Mạn Điệp vô thức quay lại nhìn Thủy Mầu Đơn, “A?” Quái, sao Thủy Mầu Đơn lại gọi nàng là tỷ tỷ.

Thủy Mầu Đơn nhìn rõ khuôn mặt Bạch Mạn Điệp, thờ dãi nói, “Giống nhau quá.” Nàng giống tỷ tỷ, nhưng không phải tỷ tỷ.

“Giống Thủy Phù Dung?” Bạch Mạn Điệp nói ra nghi hoặc trong lòng, thực sự là kỳ quái, tại sao ai cũng nói nàng giống Thủy Phù Dung?

Thủy Mầu Đơn sách mặt đột nhiên biến đổi, “Ngươi biết Phù Dung tỷ tỷ?”

“Ách, không biết, nhưng có người nói ta giống nàng.”

“Quả thực giống nhau như tạc, trên đời cư nhiên có hai người giống nhau như vậy.” Nhớ tới Thủy Phù Dung, ngữ khí của nàng cũng ôn nhu vài phần.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt một cái, “Cáo từ.”

Đưa lưng về phía nàng, Thủy Mầu Đơn đột nhiên nói, “La Sát cô nương, ngươi và ta đều là đồng đạo, ta không muốn làm thù địch với ngươi. Chuyện của Tổng gia, ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào.” Không hiểu tại sao, nàng không muốn Vô Ảnh La Sát thụ thương. Có lẽ, là do nàng giống với tỷ tỷ.

“Yên tâm.” Nàng mới không muốn nhúng tay vào. Tổng gia trang thực sự là một nơi rất thị phi, nên bỏ đi càng nhanh càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hách bạch đều ăn

Khi gặp được Thủy Mầu Đơn, trong lòng Bạch Mạn Điệp luôn có một tia u buồn không dứt. Ai cũng đều nhận nhầm nàng là Thủy Phù Dung, nàng xem ra thật sự có chút quan hệ gì đó với Thủy Phù Dung cũng không chừng. To gan suy đoán một chút, Thủy Phù Dung có thể là nương của nàng không? Ách, kỳ thực nếu Thủy Phù Dung có là mẫu thân của nàng cũng không cần quá mức ngạc nhiên như vậy, dù sao nàng chỉ là một người xuyên qua, một vị khách qua đường lỡ bước vào cô đại. Thế nhưng... Thế nhưng nàng vẫn không nhận được phiền não, ngay cả nàng cũng không biết mình rốt cuộc là phiền não cái gì. Trong đầu, thỉnh thoảng lại hiện lên những hình ảnh không rõ ràng lắm. Những hình ảnh này, nàng một chút cũng không thấy rõ, nhưng giống như đã từng quen biết. Bạch Mạn Điệp có một loại linh cảm không tốt, lẽ nào nhiệm vụ của nàng đã thực sự hoàn thành? Đông Phương Vũ đã yêu nàng, nàng sắp có thể quay về hiện đại? Cho nên Bạch Mạn Điệp chân chính đang dần dần “thức tỉnh”? Dù sao nguyên bản cũng là một sự kiện đáng vui đáng mừng, thế nhưng nàng một chút vui vẻ cũng không có. Đối với cái niên đại xa lạ này, nàng cư nhiên có vài phần không nở. Nàng luyến tiếc Diệp Lăng Tương ngọt ngào, luyến tiếc Thủy Tịch Linh xuất trần, luyến tiếc Lưu Ly trung thành tận tâm. Mà luyến tiếc nhất, e rằng chính là tên nam nhân vô ý xông vào sinh mệnh của nàng. Nàng nhận không được khẽ liếc nhìn nam nhân bên cạnh, trong mắt hiện lên một chút u buồn. Nàng phải rời khỏi hân rồi, bọn họ sau này có còn gặp lại hay không? Nàng biết bản thân sẽ nhớ đến hân, còn hân thì sao? Có nhớ đến nàng không?

“Đây là đâu?” Nàng cúi đầu, không chút hứng thú hỏi. Rời khỏi Tổng gia đã được mấy ngày, bọn họ cứ một đường đi về hướng bắc, đi một đoạn đường rất dài. Đối với kẻ mù đường như nàng, đương nhiên không biết đây là đâu rồi.

“Thương Mang trấn.” Lúc Đông Phương Vũ trả lời, trong đáy mắt xẹt qua mỉm cười. Bỏ đi lâu như vậy, rốt cuộc cũng về tới nhà rồi.

Bạch Mạn Điệp kinh hãi, “Cái gì? Đây chính là Thương Mang trấn trong truyền thuyết?” Nàng đối với thời đại này cái gì cũng không biết, thế nhưng nàng có một đôi tai nhạy bén và rất tò mò.

Trong hành trình nửa tháng này, nàng đã nghe được không ít chuyện. Đồn đại có, sự thật có. Cổ đại chính là phiền phức, không có báo chí cũng không có TV, khiến nàng khắp nơi đều nghe bát quái.

Thương Mang trấn, chỉ là một trấn nhỏ thông thường, nhưng cũng là trấn nhỏ mà không ai không biết, được danh dự xưng là thiên hạ đệ nhất trấn.

Thương Mang trấn sở dĩ nổi danh, là bởi vì tổng bộ Thiên Cơ các, Tuyệt Tình cư của Tuyệt Tình kiếm khách và Thương Mang sơn trang của Kim lão bản đều tọa lạc nơi này. Thiên Cơ các mạng lưới tình báo trải rộng toàn quốc, bán đủ loại kiểu dáng tin tức. Còn có Tuyệt Tình kiếm khách ‘nhất kiếm thiên kim’, giết người không bao giờ thất thủ. Người đến Thương Mang trấn, đại đa số đều có mục đích riêng. Có người tìm hiểu tin tức, có kẻ mua mạng người. Chỉ cần có ý đồ mua tin tình báo, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện đương nhiên là đến Thiên Cơ các rồi. Còn nếu muốn giết người, tự nhiên nghĩ tới Tuyệt Tình kiếm khách.

Ngoại trừ Thiên Cơ các, Tuyệt Tình kiếm khách, Thương Mang trấn còn có một vị Kim lão bản vô cùng lợi hại. Kim lão bản là một vị thương nhân. Ăn, mặc, ở, đi lại, chỉ cần chuyện làm ăn gì có thể kiếm ra tiền hắn đều làm cả.

Kim lão bản không phải là người trong giang hồ, cũng là một thương nhân có tiếng, cửa hàng do hắn đứng tên nhiều vô số kể, hầu như lũng loạn buôn bán của toàn bộ phương bắc. Kim lão bản là người ở Thương Mang trấn, phủ đệ của hắn chính là ở Thương Mang trấn. Cũng nhờ Kim lão bản, Thương Mang trấn trong thương giới cũng đồng dạng không người không biết. Nhắc tới buôn bán, ai cũng nghĩ tới Kim lão bản, nghĩ tới Kim lão bản, tự nhiên nhớ tới Thương Mang trấn.

Đồng Phuong Vũ gật đầu, biểu tình cũng không biến đổi nhiều lắm, ‘Phải.’ Đây là chỗ hắn quen thuộc đến mức không thể nào quen hơn, không cần phải ngạc nhiên làm gì.

‘‘Oa, Thương Mang trấn trong truyền thuyết.’’ Bạch Mạn Diệp đột nhiên nắm lấy y phục Đồng Phuong Vũ, ‘‘Đại ca, có thể đưa ta đi tham quan Thiên Cơ các và Tuyệt Tình cư được không?’’ Đối với hai chỗ được gọi là ‘‘giang hồ thánh địa’’, nàng đã muốn xem lâu rồi.

‘‘Có thể.’’ Trùng hợp chủ nhân Thiên Cơ các và Tuyệt Tình cư đều là hảo huynh đệ của hắn, đến nhà huynh đệ làm khách là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa hắn cũng có dự định tìm bằng hữu ôn lại chuyện xưa, thuận tiện thỏa mãn chút hiếu kỳ của nàng cũng không tệ.

Đôi mắt nàng long lanh chiếu sáng, lộ ra kinh hi, ‘‘Thực sự.’’

‘‘Không sai.’’ Chẳng lẽ hắn có thể nói dối hay sao?

‘‘Đại ca, ta vừa nghĩ muốn hỏi ngươi, tại sao ngươi không mang mặt nạ nữa? Còn có, ngươi tại sao lại biến thành như vậy?’’ Trong khoảng thời gian đồng hành, hắn vẫn luôn mang theo ngân sách mặt nạ. Cho dù ngủ cũng không tháo ra. Nhưng khi gần đến Thương Mang trấn, hắn đột nhiên tháo mặt nạ, còn thay đổi tạo hình thành thể này.

Nguyên bản hắn một thân trang phục giang hồ bình thường, nhìn thế nào cũng là dạng nhân vật đẳng cấp ‘‘đại hiệp’’. Còn lúc này, hắn một thân tử bào, mào đính bạch ngọc cài tóc, bên hông còn phôi thêm vài món phụ tùng, nhìn thế nào đều giống phú gia công tử. Càng kỳ quái hơn là, hắn cư nhiên bắt nàng cũng phải thay đổi trang phục. Bạch Mạn Diệp bình thường không đánh chút son phấn bị buộc phải trang điểm lộng lẫy, ai không biết chách chấn tưởng nàng là hoa nương. Khi hắn cầm quần áo đem tới cho nàng, nàng cũng từng cự tuyệt, thế nhưng thái độ hắn lại quá mức kiên quyết. Đóng giả làm ‘‘hoa nương’’ cũng được thôi, hắn cư nhiên được một tác lại tiến thêm một bước muốn nàng che mặt, nàng cũng không phải người mà ai ai cũng biết, tại sao lại phải che mặt? Hừ, nói chung, biểu hiện của hắn hiện tại rất kỳ quái.

‘‘Lát nữa nàng sẽ biết.’’ Đồng Phuong Vũ khoé môi vung lên một nụ cười bí ẩn. Bọn họ đã ở chung một chỗ lâu như vậy, hắn tin tưởng nàng tuyệt đối đáng để hắn tin nhiệm. Nếu hai người đã là phu thê, nàng hắn nên biết tất cả về hắn.

‘‘Tốt, vậy chúng ta bây giờ đi.’’ Nàng rất khẩn trương.

‘‘Trước tiên dùng cơm trước đã.’’ Đồng Phuong Vũ dừng bước, chỉ chỉ từ lâu bên cạnh.

Bạch Mạn Diệp ngẩng đầu nhìn lên, quả thực trong thấy cửa lớn của một khách điếm. Bốn chữ lớn ‘‘Thương Mang khách điếm’’ được viết như rồng bay phượng múa, khí thế phi phàm, cũng không biết là do ai viết. Thương Mang khách điếm quy mô khổng lồ, có thể tính là năm sao được chứ? Nàng thực sự hưng phấn phát run, có thể thử qua khách sạn năm sao ở đại.

‘‘Đừng vậy, ta đói bụng.’’ Nén lại tâm trạng hiếu kỳ của mình, nàng không chút khách khí tiêu sái bước vào, ném Đồng Phuong Vũ lại phía sau.

Đồng Phuong Vũ đem Truy Nguyệt giao cho tiểu nhị, cũng đi theo vào. Nữ nhân này, bất luận là lúc nào cũng đều gấp gáp như vậy.

Bạch Mạn Diệp mới vừa bước vào, tiểu nhị đã đến trước mặt, cười nói, ‘‘Gia, ngài đã trở về?’’ Bạch Mạn Diệp còn tưởng rằng tiểu nhị này muốn bắt chuyện với nàng chứ.

‘‘Ừ.’’

Nàng vốn không chú ý tới lời nói của tiểu nhị, đến khi nghe thấy tiếng trả lời nhàn nhạt từ phía sau, nàng mới kinh ngạc quay đầu, nhìn chằm chằm Đồng Phuong Vũ.

Trước khi chưa kịp hồi phục tinh thần, chuông quỹ cũng vội vàng vàng chạy tới, ‘‘Gia, rốt cuộc ngài cũng đã về.’’

Đồng Phuong Vũ đem Bạch Mạn Diệp kéo lại bên người, thản nhiên nói, ‘‘Bái kiến phu nhân.’’

‘‘Phu nhân.’’ Chuông quỹ lập tức hành lễ.

Bạch Mạn Điệp chỉ có thể theo bản năng trả lời, “Ách, đại thúc không cần khách khí.”

“Phu nhân thật sự rất ôn hòa.” Tuy rằng chủ tử rất lãnh đạm, nhưng phu nhân thật sự cũng không tệ. Không chừng sau khi có phu nhân, chủ tử có thể sửa đổi được tính tình.

Nàng làm bộ cười, “Ha ha, đại thúc quá khen.”

“Theo lệ cũ.” Đông Phương Vũ nói xong, kéo Bạch Mạn Điệp bước lên lầu. Mỗi lần hắn trở về, đều đến Thương Mang khách điểm dùng bữa. Hắn thích món nào, lão chương quỹ đã biết quá rõ ràng. Nam nhân bá đạo, cư nhiên không hỏi xem nữ tử đang đặt trong tay thích ăn cái gì.

Đông Phương Vũ đem Bạch Mạn Điệp ném vào một căn phòng trang nhã, Bạch Mạn Điệp bất mãn nói thầm, “Ê, ngươi có ý gì? Đại ca, ngươi phải giải thích rõ ràng cho ta.” Hắn cư nhiên là lão bản của một khách sạn năm sao? Nàng vẫn cho rằng hắn chỉ chuyên đi làm tặc thôi chứ.

“Thương Mang khách điểm là sản nghiệp trên danh nghĩa của ta.” Thực tế hơn hai phần ba sản nghiệp ở Thương Mang trấn này đều là của hắn, một phần ba còn lại là của hảo huynh đệ hắn. Toàn bộ Thương Mang trấn, chính là giang sơn của tam huynh đệ họ.

Bạch Mạn Điệp phiền muộn nhìn hắn, “Đại ca, ngươi không phải là phi tặc chuyên nghiệp a?” Có vẻ như, khoảng chừng, hắn là, đại khái, hay là, chẳng lẽ, có thể... là vậy chứ.

“Ta có nói vậy sao?” Phi tặc chỉ là thỉnh thoảng, tuy rằng hắn vẫn hay làm trộm, nhưng hắn cũng có sản nghiệp riêng của mình.

“Ách, không có, hình như không có.”

“Oa, ngươi thật lợi hại nha, hách bạch lưỡng đạo đều theo cả.” Rốt cuộc cũng biết tại sao hắn phải cải trang, lúc này hắn không còn là Sáo Ngọc Công Tử nữa, mà là một thương nhân bình thường. Hách bạch đều ăn, chính là đang nói hắn. Không thể phủ nhận hắn thật sự rất lợi hại, quả thực là cực phẩm nam nhân, siêu cấp kim cương Vương Lão Ngũ, có nam nhân như vậy làm lão công thật sự không tệ.

“Ăn cơm xong ta đưa nàng mua vật dụng hằng ngày.” Hắn không trả lời, chỉ là có thâm ý khác thuận miệng nói một câu.

Bạch Mạn Điệp ngây cả người, “Ách, ta cũng đâu có định cư ở chỗ này.” Ngu ngốc, không định cư chỗ này thì hắn thế nào lại đi mua đồ dùng sinh hoạt.

“Ta nghĩ nàng sẽ cần.” Ánh mắt hắn vẫn như cũ bí hiểm, khiến người khác nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì. Đối mặt với ánh mắt của hắn, Bạch Mạn Điệp chỉ thấy hoảng sợ, nhìn không được rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chín tiểu lão bà

Đứng trước một tòa nhà xa hoa, Bạch Mạn Điệp kỳ quái hỏi, “Đây là đâu? Ngươi không nghĩ tới đây làm chuyện xấu chứ?” Đông Phương Vũ thật là có bệnh, ăn xong không ở lại khách điểm lại đi kéo nàng đi tới cái chỗ này. Đây là đâu? Được rồi, nếu nàng không nhìn nhầm, bốn chữ kia hắn là Thương Mang sơn trang chứ.

“Nàng lát nữa sẽ biết.” Hắn bất mãn nhìn nàng, đi thẳng tới gõ cửa.

Trong chốc lát, lập tức có người bước ra. Đằng sau cổng chính đang được mở rộng chính là một vị lão bà hơn năm mươi tuổi, hòa ái hiền lành.

Lão bà vừa thấy Đông Phương Vũ, cung kính nói, “Gia, thỉnh vào trong.” Trong giọng nói cũng không che giấu được hưng phấn. Không thể nào, tên kia lại có một nơi ở xa hoa như vậy? Ách, nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

“Lý quản gia, cực khổ cho thúc rồi.” Vị Lý quản gia này đã theo hắn nhiều năm, trung thành tận tụy, đối với Lý quản gia hắn tự nhiên cũng khách khí.

Lý quản gia cười cười, chú ý tới Bạch Mạn Điệp, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, “Gia, vị cô nương này là...” Chẳng lẽ là lão bà chủ tử mang về?

“Phu nhân.”

Lý quản gia kinh ngạc cười rộ lên, bộ dạng có thể miêu tả bằng một chữ ngốc. Đều đã lớn tuổi như vậy rồi, cẩn thận đừng kinh ngạc quá kéo bị bệnh tim.

Bạch Mạn Điệp bất mãn trừng mắt nhìn hắn, “Cười cái gì?” Thật sự đáng cười vậy sao.

“Gia, ngài rút cuộc cũng chịu thành thân rồi.” Hấn còn tưởng với tính tình của gia, cả đời sẽ không lấy lão bà chứ.

“Thu dọn Thảm Phương viện cho tốt, tìm hai nha hoàn hầu hạ nàng. Thịnh Sa đại nương may cho nàng vài bộ y phục, thuận tiện đưa đến chút yên chi thủy phần, châu báu trang sức.” Hấn một bên vừa phân phó vừa kéo Bạch Mạn Điệp theo sau người.

Bạch Mạn Điệp từ sau lưng hấn mãnh mẽ trốn mất, có tiền thì rất giỏi a, ném đi cũng được. Tiền? Nàng không ham.

“Lý quản gia, đây thực sự là nhà hấn?” Bạch Mạn Điệp nhìn không được hỏi lại một lần. Nàng đột nhiên có chút minh bạch, tên kia nói đưa nàng đi mua vật dụng hằng ngày là bởi vì nhà hấn ở đây, sau này có thể thường xuyên ở lại.

“Hồi phu nhân, đây thực sự là phủ đệ của gia.” Kỳ quái, một nhân vật như gia, sao có thể tìm về một nữ nhân ngu ngốc?

“A.” Nàng phần nộ gục đầu xuống, vận khí nàng đúng là tốt thật, ở một ngôi miếu đồ nát mà cũng nhặt được một lão công làm tiền.

Đang đi tới phòng khách, Lý quản gia lập tức ôm tới một đồng hồ sổ sách lớn, “Gia, đây là sổ sách trong nửa năm nay.”

Đông Phương Vũ thân nhiên nói, “Đưa đến thư phòng.” Nhiều năm như vậy, trên danh nghĩa là sản nghiệp của hấn nhưng vẫn do Lý quản gia trông coi, Lý quản gia là một người đáng tin cậy, sổ sách này hấn có xem hay không không quan trọng.

Bạch Mạn Điệp nháy nháy mắt, “Một đồng hồ lớn như vậy?” Lẽ nào hấn có rất nhiều sản nghiệp sao?

Lý quản gia mỉm cười, “Phu nhân, hai phần ba sản nghiệp ở Thương Mang sơn trang đều là của gia cả.” Bên cạnh đó cũng còn hằng hà vô số sản nghiệp khác.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng hấn chỉ có một sản nghiệp thôi chứ. Ở Thương Mang trấn quả thật có một vị lão bản rất có tiền, thế nhưng tên đó hình như họ Kim, mọi người đều gọi hấn là Kim lão bản. Lúc nàng nghe tới xưng hô đó, còn tưởng Kim lão bản là một đại gian thương chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Nàng nuốt nước bọt, “Hấn không phải chính là Kim lão bản trong truyền thuyết chứ?”

“Phu nhân, gia chính là Kim lão bản.” Thế nhưng gia không thích mọi người gọi là Kim lão bản.

Bạch Mạn Điệp dờ khóc dờ cười, “A?” Thật sự là Kim lão bản. Đều nói Thương Mang trấn có ba nhân vật vô cùng lợi hại, Thiên Cơ các chủ, Tuyệt Tình kiếm khách, Kim lão bản, thế nhưng nàng chưa từng nghĩ qua đối tượng của mình lại là vị Kim lão bản kia. Sáo Ngọc Công Tử? Đông Phương Vũ, Kim lão bản? Trời ạ, hấn rút cuộc có bao nhiêu thân phận.

“Tiểu Điệp, nàng trước tiên xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

“Hừ.” Bạch Mạn Điệp xoay người bỏ đi, tức giận trừng mắt nhìn hấn. Nam nhân chết tiết kia, ngoài miệng thì nói thích nàng, nhưng lại xem nàng như ngoại nhân, cái gì cũng không nói cho nàng biết.

“Đưa phu nhân xuống dưới nghỉ ngơi, sau đó đến thư phòng gặp ta.”

Bạch Mạn Điệp bất mãn đứng lên, “Vâng, phu quân.” Nàng nói xong nghiêng răng nghiêng lợi. Nam nhân chết tiết này, có tiền thì giỏi lắm sao.

Thảm Phương viện nằm trong một tòa tiểu viện độc lập, là nơi ở của nữ chủ nhân, đối diện với Thương Mang viện của Đông Phương Vũ.

“Phu nhân, các nàng từ nay về sau sẽ là thiếp thân nha hoàn của ngài.” Lý tổng quản chỉ chỉ vào hai nha hoàn thanh tú, giới thiệu với nàng.

Bạch Mạn Điệp nhàn nhạt trả lời một câu, “Không tệ.” So với Lưu Ly còn kém hơn một chút.

Lý tổng quản nhìn hai nha hoàn một cái, hai nàng rất thông minh lập tức tới thỉnh an.

“Nô tỳ Nguyệt Nhi (Diệu Nhi) bái kiến phu nhân.”

“Đứng lên đứng lên.” Nàng chịu không nổi loại quy củ này.

“Tạ ơn phu nhân.” Quả nhiên là nha hoàn của Kim lão bản, rất có giáo dưỡng, thậm chí so với nàng còn khéo hơn.

“Phu nhân, ngày mai sẽ có người đến đo y phục cho ngài, những trang sức này đều là gia thưởng.” Lý tổng quản vung tay. Lập tức có người hầu mang đến một đồng hồ trang sức.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, tiện tay cầm vài món ném cho hai nha hoàn. “Tặng các người.” Chú ý, là tặng, không phải thưởng.

Thưởng? Xem Bạch Mạn Điệp nàng là nô bộc à, những kẻ có tiền quả nhiên đều y như nhau.

“Phu nhân...” Vị phu nhân này thoát nhìn không tham tài, gia thật sự rất có mắt nhìn.

“Tổng quản đại thúc, sau này đừng tặng đồ cho ta, ta cái gì cũng không cần. Những y phục trang sức này, nên mang đi đâu đó đi.” Nàng là người trong giang hồ, không chú trọng những thứ này. Ngay cả y phục áo liền quần đang mặc trên người, nàng đã mặc rất không quen.

“Phu nhân, ngài tại sao không cần?” Chín người kia đều thích.

“Không thích, cả ngày trang điểm cho đẹp lên làm gì? Ta cũng không phải hoa nương.”

Lý tổng quản trong lòng đối với nàng lại đánh giá cao thêm vài phần, quả là một vị cô nương đặc biệt. Có thể là gia nhìn những tiểu thư khuê các giả dối đã quen rồi, nên mới chọn một nữ tử thẳng thắn như vậy.

“Phu nhân, thời tiết phương Bắc đang dần trở lạnh, e rằng phu nhân ngài chịu không nổi.” Một vị cô nương nũng nịu như vậy, làm sao có thể chịu được khí trời phương Bắc, phải may chút y phục giữ ấm.

“Ta nguyên bản chính là người phương Bắc.” Lúc còn ở hiện đại nàng sống ở phương Bắc, sao lại có thể sợ lạnh. Theo nàng thấy, thời tiết ở đây so với hiện đại còn ấm áp hơn.

“Thì ra là thế, nhưng mà phu nhân, gia ban rồi thì sẽ không thu lại, ngài nên giữ lại đi.” Hắn nếu dám thu hồi, gia nhất định mắng chết hắn.

“A, là vậy.” Nàng dẫu dẫu môi, thập phần khó chịu.

“Phu nhân, nếu không còn gì sai khiến, lão nô xin phép cáo lui.”

“Đại thúc a, người đừng có lão nô lão nô nữa, người là trưởng bối của ta, ta rất ngại a.”

Lý quản gia mỉm cười, càng thêm tán thưởng Bạch Mạn Điệp.

“Một mình ta ăn nhiều như vậy?” Bạch Mạn Điệp nhìn thức ăn đầy cả một bàn, ra sức nhử mày, có tiền cũng không cần lãng phí như vậy, chỉ ít đủ cho ba mươi người ăn.

“Đúng vậy, phu nhân.”

“Không còn ai khác sao?” Ăn một mình thì còn gì thú vị.

“Gia dùng cơm cùng tổng quản, thỉnh phu nhân một mình dùng bữa.”

Bạch Mạn Điệp cầm đũa lên, “Cùng nhau ăn đi.”

“Nô tỳ... không dám.”

“Đừng nói như vậy, sau này ở trước mặt ta cứ việc xưng ‘ta’, không cần có quá nhiều quy củ.” Nàng sớm muộn cũng bị phiền chết.

Hai nha hoàn sợ hãi quỳ xuống, “Nô tỳ không dám.” Các nàng đã làm sai chuyện gì?

Bạch Mạn Điệp buông đũa, nhanh chóng nâng các nàng dậy, “Ai da, đừng quỳ nữa, đứng lên đứng lên.”

“Tạ ơn phu nhân.”

“Đừng cảm ơn ta, cùng ăn đi.” Đồ ăn nhiều như vậy, không ăn chẳng lẽ để cho heo?

“Thế nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, cầm bát đũa lên. Sau đó lại đây, không cần nhiều quy củ như vậy, mọi người chung sống tốt với nhau.”

“Đa tạ phu nhân.” Hai nha hoàn lập tức vành mắt đỏ hoe, các nàng đã hầu hạ nhiều vị cô nương như vậy, nhưng chưa từng thấy ai hòa nhã như phu nhân. Thảo nào gia muốn chọn nàng làm vợ, quả thật là một nữ tử tốt.

Bạch Mạn Điệp không biết Đông Phương Vũ đang làm cái quỷ gì, cả ngày không nhìn thấy hắn. Hồi Nguyệt Nhi, Diệu Nhi Đông Phương Vũ ở đâu, các nàng đều nói không biết. Đông Phương Vũ chết tiết, không phải quên mất nàng rồi chứ? Hừ, nam nhân quả nhiên đều là cùng một loại. Cùng Đông Phương Vũ ở chung nhiều ngày như vậy, hắn đột nhiên biến mất, thật sự có cảm giác không quen.

“Để cho ta vào.” Bạch Mạn Điệp đang nằm dài trên bàn đồ ra, một giọng nói thanh thúy mềm mại tiến tới hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Nàng miễn cưỡng đứng lên, “Diệu Nhi, Nguyệt Nhi, có chuyện gì?”

“Thúy Uyên tiểu thư tới.” Diệu Nhi tiến vào thông báo, thế nhưng Bạch Mạn Điệp thấy thần sắc của các nàng dường như không được tự nhiên.

“Ai a? Thỉnh nàng vào.” Bạch Mạn Điệp trong lòng nghi hoặc.

Nguyệt Nhi đứng bên ngoài nghe phu nhân phân phó, chỉ có thể để Thúy Uyển tiến vào.

Thúy Uyển cao ngạo tiêu sái tiến vào, liếc mắt nhìn Bạch Mạn Điệp, cười lạnh nói, “Ngươi chính là nữ nhân gia mới mang về? Cũng chỉ có vậy thôi.” Nguyên bản nàng tưởng rằng Bạch Mạn Điệp là một nữ nhân mỹ lệ, hiện tại xem ra chỉ thường thường bậc trung, dung mạo so với nàng còn kém xa lắm. Vị trí Kim phu nhân, nàng mơ ước đã lâu rồi.

“Thúy Uyển tiểu thư, đây chính là phu nhân.” Nguyệt Nhi nhin không được kháng nghị. Tuy rằng nàng và phu nhân mới biết nhau có một ngày, thế nhưng nàng biết phu nhân là người tốt. Thúy Uyển được nuông chiều mọi người đều biết, nàng không hy vọng phu nhân chịu ủy khuất.

Thúy Uyển kịch liệt nói, “Tôi phiên ngươi nói chuyện sao?” Nha hoàn này thật là lớn mật.

“Thúy Uyển tiểu thư, Thẩm Phuong viện chính là nơi ở của phu nhân.” Diệu Nhi nghiêm túc nhắc nhở Thúy Uyển, đừng quên thân phận của Bạch Mạn Điệp.

“Câm miệng.” Thúy Uyển tức giận mắng một tiếng, một cái tát đánh vào mặt Diệu Nhi, “Cút.” Xem ra nữ nhân gia mang về không phải nhân vật tầm thường, mới một ngày đêm, đã thu mua được hai nha hoàn. Nữ nhân này là một kinh địch a, không thể không diệt trừ.

Mất thấy Diệu Nhi bị đánh, Bạch Mạn Điệp rớt cuộc phát hỏa, cả giọng nói, “Ngươi rớt cuộc là ai?” Nữ nhân này chạy tới chỗ nào giấu võ dương oai, thực sự là không nói đạo lý.

Bạch Mạn Điệp thương xót Diệu Nhi, kéo nàng đến bên người kiểm tra thương thế.

Thúy Uyển cao ngạo ngẩng đầu, “Ta là nữ nhân của gia.”

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp ngăn người.

Thúy Uyển dương dương tự đắc, “Ta nói, ta là thị thiếp được gia sủng ái nhất.”

Bạch Mạn Điệp buông Diệu Nhi ra, một bước tới gần nàng, biểu tình phi thường nguy hiểm, “Thị thiếp?” Đông Phuong Vũ xú nam nhân kia, cư nhiên dám nuôi tiểu lão bà, quá sức không nể mặt nàng rồi.

“Không sai, đừng tưởng hạ nhân gọi ngươi một tiếng phu nhân thì ngươi thực sự là phu nhân. Ngoại trừ ta, gia còn có tám thị thiếp.”

Bạch Mạn Điệp trong lòng có chút lạnh, “Hai chúng ta nữa là mười người?”

Thúy Uyển khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, “Không sai, muốn làm chính thất? Ngươi không xứng.” Nam nhân như gia, chỉ có nàng mới xứng.

Bạch Mạn Điệp trong lòng có một trận lạnh toát, cảm thấy hình như mình bị lừa rồi. Trong lòng có một hơi phiền muộn, khiến nàng hít thở không thông. Hẳn có lão bà? Không chỉ một người?

“Nếu như ngươi bây giờ cút đi, ta còn có thể cho ngươi chút tiền. Nếu như ngươi chết tại chỗ này, e rằng không được thuận tiện cho lắm.” Thúy Uyển thấy Bạch Mạn Điệp như người mất hồn, càng thêm can rở.

Ánh mắt Bạch Mạn Điệp đột nhiên biến đổi, sách bén nói, “Cút xa ta một chút, đừng quấy rối tâm trạng tốt đẹp của ta. Nữ nhân ngươi vừa nhìn đã thấy giống như kỹ nữ từ Câu Lan (nơi múa hát diễn kịch thời Tống, Nguyên ở TQ) bỏ ra rồi, bớt giấu võ dương oai trước mặt ta một chút.” Nàng vốn dĩ tâm trạng không được tốt, vậy mà nữ nhân này cư nhiên cứ thêm dầu vào lửa.

“Ngươi... ngươi dám lăng ta?” Thúy Uyển giơ tay lên, một cái tát nóng hực trời giáng in trên mặt Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp thật sự là xui xẻo, có chút thích Phuong Chấn Hiến thì bị Phuong phu nhân đánh. Động lòng với Đông Phuong Vũ thì bị tiểu lão bà của hắn đánh. Xem ra nàng với cổ đại thật sự không có duyên, hiện đại mới chính là nhà của nàng.

Bạch Mạn Điệp tới gần Lâm Thúy Uyển, nheo mắt nhìn nàng, “Ta là người có thể cho ngươi đánh sao?” Đánh Vô Ảnh La Sát, thực sự chán sống rồi.

“Tiện nhân, ta sẽ đánh ngươi.” Thúy Uyển giơ tay, chuẩn bị đánh thêm một cái.

Nàng còn chưa kịp xuống tay đã bị Bạch Mạn Điệp một tát tiếp một tát đánh vào trên mặt. Bạch Mạn Điệp nàng sớm đã nổi danh, giết người còn được, đừng nói chỉ vài cái tát.

Thúy Uyển đánh nàng một cái, nàng trả lại mười cái, huề nhau. Đánh xong mười cái tát, Bạch Mạn Điệp kéo kéo tay áo, cười nhạt. “Trong vòng ba giây cút ra ngoài cho ta, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa.”

Khí thế của Bạch Mạn Điệp làm Thúy Uyển hoảng sợ, không nói được lời nào, nhanh chóng mang đầy một bụng tức bỏ đi. Tiện nhân, ngươi chờ đó, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

“Phu nhân, mặt của ngài...” Diệu Nhi dè chừng hỏi, rất sợ chọc giận phu nhân.

“Ta không sao, Diệu Nhi, ngươi có sao không?” Thúy Uyển đánh nha hoàn, nhưng kỳ thực là đánh nàng.

Diệu Nhi trong lòng có một trận cảm động, phu nhân thật sự là người tốt, không để tâm đến bản thân mình mà còn lo cho nàng.

“Phu nhân, Diệu nhi không sao.”

Bạch Mạn Điệp thật sâu thở ra một hơi, “Các người lui xuống đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Phu nhân, ngài đừng để tâm đến những lời của Thúy Uyển tiểu thư. Gia nếu mang ngài về, thừa nhận ngài là phu nhân thì nhất định rất quan tâm ngài.”

Bạch Mạn Điệp bình tĩnh hỏi, “Hắn thật sự có chín thị thiếp?”

Nguyệt Nhi chau chừ một chút, gật đầu.

Cái tên lừa đảo kia, có chín người còn thấy chưa đủ, đi treu chọc Bạch Mạn Điệp nàng. Vậy mà hắn ban đầu còn không biết xấu hổ, giả mù sa mưa nói muốn đem vị cô nương kia gả ra ngoài, tất cả đều là gạt người. May mà nàng đối với Đông Phương Vũ chỉ có chút hảo cảm, không đến mức khăng khăng nhất mực. Bây giờ tuy rằng khổ sở nhưng cũng không phải quá thương tâm.

“Mẹ nó, nam nhân kia thực sự quá đáng mà.” Nàng đã lâu rồi không có nói tục, bây giờ thực sự giận đến mất cả lý trí rồi.

Nguyệt Nhi, Diệu Nhi hai mặt nhìn nhau, không ngờ phu nhân cũng mắng chửi người khác.

“Phu nhân, ngài nên thông suốt một chút. Nam nhân ai chẳng có tam thê tứ thiếp, nhất là nam nhân như gia.” Bình thường đều có nữ nhân tự tìm tới cửa.

“Nha đầu a, nữ nhân cũng phải sống có tôn nghiêm. Sau này đừng gọi ta phu nhân, ta không gả cho tên hỗn đản đó, gọi tiểu thư đi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị, gọi tiểu thư.” Phu nhân, xưng hô nghe chói tai quá.

“Vâng, tiểu thư.” Hai nha hoàn chỉ có thể vâng lời.

“Lại đây lại đây, ta cùng các người nói chuyện.” Một mình nàng đã buồn chết rồi. Nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ để nhanh chóng quay về hiện đại, từ khi biết hắn có chín tiểu lão bà, nàng đã bỏ đi rồi.

Nàng luôn luôn là một nữ tử nhấc lên được thì bỏ xuống được, nếu đã định trước là không thể ở bên nhau, sớm nên cắt đứt tình ý. Có thể sắp tới nàng sẽ khổ sở, nhưng qua đoạn thời gian này là tốt rồi. Nàng sớm có dự định trở về, nên nhanh chóng chuẩn bị tốt để ly biệt. Hiện tại sớm xa nhau, đối với cả hai người đều là việc tốt.

“Tiểu thư, nô tỳ...”

“Được rồi, đã nói là không được xưng nô tỳ nữa mà. Đừng khách khí với ta như vậy, xem ta như tỷ tỷ các người đi.” Động một chút là xưng nô tỳ, quả thực là không có nhân quyền.

Hai nha hoàn lần thứ hai cảm động, tiểu thư thực sự là người tốt. Nàng cái gì cũng tự mình làm, đối với các nàng lúc nào cũng hòa nhã. Thậm chí còn kéo các nàng cùng ăn, đem trang sức trân quý tặng cho các nàng. Bây giờ còn bảo các nàng xem mình như tỷ tỷ, chủ tử như vậy sớm đã chết hết cả rồi. Được tiểu thư hậu đãi như vậy, các nàng tự nhiên tận tâm hầu hạ tiểu thư.

“Tức chết ta, tức chết ta rồi, ả tiện nhân kia cư nhiên dám đánh ta”. Thúy Uyển trở lại Thiên Tư viên, nổi giận đùng đùng. Nàng luôn là trân bảo được cha mẹ nâng niu, cư nhiên lại bị một nữ nhân lai lịch bất minh cho ăn tát, nàng không cam lòng a. Nguyên lai tưởng muốn thị uy trước nữ nhân kia, không ngờ là nàng không dễ chọc.

“Tiểu thư”. Nha hoàng Quý Quý ra chủ ý, “Nghe nói gia thường ả rất nhiều cái này cái nọ, vừa vào cửa đã hướng mọi người gọi ả phu nhân. Nếu tiếp tục để ả ở lại, e là bất lợi với tiểu thư.” Nếu tiểu thư có thể làm Kim phu nhân, nàng làm nha hoàn cũng nở mày nở mặt.

Lâm Thúy Uyển nói, “Người nói phải làm sao bây giờ?” Loại bỏ nàng, ý kiến hay.

“Tiểu thư người đã quên, Tuyệt Tình cư ở ngay sát vách.” Thiên hạ đệ nhất sát thủ sợ gì không giải quyết định một tiểu nữ tử chứ.

Trên khuôn mặt thanh tú của Lâm Thúy Uyển lộ ra một nụ cười, “Sao ta lại không nghĩ tới nhỉ? Nhưng mà... ả tên gì mới được? Lai lịch thế nào?” Lãnh Tuyệt Cuồng giết người cần một bức họa và tư liệu của đối phương, nàng cái gì cũng không biết.

“Cái này...” Lãnh Tuyệt Cuồng hành nghề sát thủ nhiều năm như vậy, chưa từng có ngoại lệ.

Nha hoàn trông mắt vừa chuyển, “Chi bằng thỉnh lão gia hỗ trợ.”

“Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra. Có cha ta hỗ trợ, xem ả chạy đường nào. Cha vẫn hi vọng ta được làm Kim phu nhân, nhất định nguyện ý giúp ta.” Lâm gia mặc dù không phải cự phú, cũng rất có gia sản, được gọi là đại phú đại quý. Ngay từ lần đầu Lâm Thúy Uyển gặp Đông Phương Vũ đã bị hắn cuốn hút. Hắn bề ngoài tuấn mỹ, nổi bật khí chất bất phàm, quan trọng hơn là hắn lại có gia nghiệp khổng lồ. Gả cho nam nhân như vậy, chính là mơ ước

thiết tha của nàng. Phụ nữ các nàng hợp mưu, hướng Đông Phương Vũ làm kim quy tể. Đáng tiếc tên kia lại không động lòng trước sách đẹp, đối với nàng một chút hứng thú cũng không có. Bước vào đường cùng, cha nàng đem nàng làm lễ vật, tặng Đông Phương Vũ làm thị thiếp, hy vọng gần gũi lâu ngày có thể đoạt được vị trí Kim phu nhân. Lâm lão gia tuy là thương nhân, nhưng cũng qua lại với một số người trong giang hồ, nếu đến giải quyết Bạch Mạn Điệp cam đoan vạn vô nhất thất (vạn lần không thể thất thủ). Trừ khử xong Bạch Mạn Điệp, nàng thừa dịp nhảy vào, không chừng có thể thật sự làm Kim phu nhân.

“Đúng vậy, có con rể như gia, Lâm gia nhất định nhanh chóng phát triển. Lão gia vẫn muốn gia làm con rể ngài, đương nhiên sẽ giúp tiểu thư.”

“Hảo, lập tức gửi một phong thư.” Tiệp nhân, người chờ xem, cố gắng chờ xem. (Ám sát Vô Ảnh La Sát? Chỉ có ngu mới làm.)

“Người chính là do gia mang về?” Bạch Mạn Điệp đang cao hứng tán gẫu cùng hai nha hoàn, đột nhiên cửa bị đá văng ra, một nữ tử đang đùng đùng nổi giận vọt đến. Mở miệng ra đã nói một câu vô nghĩa không có tiêu chuẩn. Khỏi phải nói, là một trong mấy tiểu lão bà của tên kia.

Bạch Mạn Điệp đứng lên, động tác cùng vẻ mặt so với du côn cũng không sai biệt chi mấy, “Người là ai?”

Tiền Kiều Kiều tiểu thư giận dữ, “Ta là thị thiếp của gia, là phu nhân tương lai.” Tiền Kiều Kiều nàng không hề rụt rè vào cửa đã ba năm, gia đương nhiên coi trọng nàng hơn. Nữ nhân này một chút giáo dưỡng cũng không có, tư sách bất quá cũng chỉ tầm thường, so gia thế, chỉ sợ không so nổi với Tiền gia, cỡ nàng cũng được gia ưu ái? Nàng rất không cam tâm a.

“À.” Nàng lười nhác trả lời, nàng đối với hắn cũng đã hết hy vọng, lão bà hắn đến, nàng cũng không có phản ứng. Trong lòng không thể không có phản ứng kia, ít nhất là không muốn biểu hiện ra ngoài.

“Người... cư nhiên dám dùng khẩu khí này nói chuyện với ta. Người biết ta là ai sao? Cha ta là Tiền gia trang chủ nhân”. Nếu Kim lão bản là phương bác thủ phủ, Tiền gia tuyệt đối đứng thứ hai.

“À, nguyên lai là Tiền tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu.” Bạch Mạn Điệp đột nhiên cười cười, “Bất quá chưa từng nghe qua.” Nàng là người trong giang hồ, đối với thương trường không có hứng thú.

“Người...” Tiền Kiều Kiều vẻ mặt phẫn nộ, “Người là thiên kim nhà nào?”

Bạch Mạn Điệp đánh ý nói, “Ta a, bốn cô nương chính là ta, liên quan gì người? Có bản lĩnh thỉnh quan phủ đến điều tra ta đi.”

“Người... tiện nhân.”

“Ai ai ai, bốn cô nương ta họ Bạch... họ Bạch là được rồi, người có thể gọi ta Bạch tiểu thư, không chuẩn người gọi tiện nhân.” Bạch Mạn Điệp tên thật hơi mất cảm, không thể tùy tiện nói.

Tiền Kiều Kiều không phải Lâm Thúy Uyển, biết Bạch cô nương này không dễ chọc, ngữ khí có chút dịu xuống, “Bạch cô nương, chỉ cần người nguyện ý, ta và người có thể cùng thờ một chồng. Cho dù làm thiếp, cũng không quan hệ.”

“A? Người đã là tiểu lão bà của hắn, chuyện này lại cần hỏi ta?” Các nàng trên danh nghĩa đúng là thị thiếp, nhưng đến tên các nàng Đông Phương Vũ còn chẳng biết. Nếu muốn làm Kim phu nhân, chỉ có thể xuống tay trên người Bạch Mạn Điệp.

Nói đến việc này, Tiền Kiều Kiều thập phần xấu hổ, “Đại tỷ...” Đừng gọi vậy, nàng chỉ có hai mươi tuổi, Tiền đại tiểu thư không nên gọi vậy.

Bạch Mạn Điệp không kiên nhẫn phát tay, “Được rồi được rồi, người biết ta gọi hắn là gì không? Đại ca đó. Đừng có coi ta là lão bà của hắn, muốn làm phu nhân của hắn thì tự mình đi tìm hắn đi, đừng tìm ta.” Thật sự chẳng có gì hay ho, cư nhiên gặp phải tên hỗn đản kia. Nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện không biết hắn.

“Đại tỷ...”

“Tiền tiểu thư, nương của ta chỉ sinh một mình ta, người gọi ai là đại tỷ vậy?” – Nương đương nhiệm à, ta tuyệt đối không có ý mạo phạm ngài đâu.

Tiền Kiều Kiều tiểu thư cố gắng nén giận, dịu giọng nói: “Đại tỷ, người thực sự không thể cùng ta sống hòa bình sao?”

“Lăn xa ra một chút, đừng tới phiền ta. Nói lại lần nữa xem, nẫu thân bốn cô nương chỉ sinh có mình ta, ta không phải đại tỷ người. Người họ Tiền ta họ Bạch, không liên quan, không thân thích gì hết.” Nàng đã muốn hết kiên nhẫn, nếu không đi nàng thực sự sẽ giết người.

Bạch Mạn Điệp như thế không coi ai ra gì, Tiền Minh hừ lạnh một tiếng, không cam lòng bỏ đi.

Kể tiếp liên tục có vài nữ tử tới đây, đều là tiểu lão bà của Đông Phương Vũ, tìm Bạch Mạn Điệp thị uy có, mượn sức cũng có. Bạch Mạn Điệp thật sự chịu không nổi, đóng cửa lại để hai tai yên tĩnh. Hắn cả tá tiểu thiếp như hoa như ngọc như vậy, còn muốn lấy lòng của nàng, đáng bị thiên lôi đánh chết. May mắn nàng không yêu hắn lắm, nếu không nhất định rất thương tâm.

Chương 39: Thẳng thắn

Bạch mạn điệp quyết định cùng Đông Phương Vũ phân rõ giới hạn, bước đầu tiên, nàng quyết định học cưỡi ngựa. Cứ như vậy, nàng không cần cùng hần cưỡi cùng một con ngựa, không cho hần có cơ hội lộ mánh với nàng. Cứ tưởng tượng đến cảnh nam nhân kia đã có một đồng nữ nhân, trước mặt nàng chạm tới nữ nhân khác, nàng liền cảm thấy ghê tởm. Trải qua tìm hiểu, nàng biết được Đông Phương Vũ ở thư phòng làm việc. Nàng thay lại y phục đơn giản ban đầu, đến thư phòng tìm hần nói chuyện. Cửa không khóa, chính nàng trực tiếp đi vào.

“Đại ca, ngươi đang làm cái gì?” Nàng từ tận đáy lòng khinh bỉ hần, nhưng sách diện vẫn hòa bình. Nàng xem như thấy rõ nam nhân kia, nhưng là nàng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Hần chính là của nhiệm vụ nàng, nàng còn muốn lừa được lòng hần, nên phải cố nén không vạch trần hần được.

Đông Phương Vũ buông sổ sách, thân nhiên nói, “Đã quen chưa?” Không quen cũng phải quen, ai kêu nàng đã lên tặc thuyền, về sau đều phải ở nơi này.

“Quen rồi.” Quen rồi mới là lạ.

“Vậy thì tốt, cần cái gì cứ nói với tổng quản là được.”

“Đại ca, ta cái gì cũng không cần, ta muốn đến hỏi ngươi, chúng ta khi nào thì đi Thiên Sơn, độc trên người ngươi không thể chậm trễ được.” Chết đi là tốt nhất, nhưng không thể chết trước khi nàng hoàn thành nhiệm vụ.

“Chúng ta phải ở lại nơi một thời gian.”

Bạch Mạn Điệp ngây cả người, “Tại sao?” Nàng mới không muốn ở nơi này để mấy nữ nhân kia chọc tức.

“Ta nhận được bỏ câu đưa thư của Lãnh Tuyết Cuồng, hạt tuyết ba tháng sau mới ‘chín’.”

“A? ‘Chín’? Còn có cách nói này sao?”

“Àn, Lãnh Tuyết Cuồng đã tìm được hạt tuyết, ba tháng sau mới đủ ngàn năm.” Lãnh Tuyết Cuồng đối được liệu rất có nghiên cứu, có thể nhận ra tuổi.

Bạch Mạn Điệp thất bại cau mày, “Vậy chúng ta phải đợi ba tháng sau mới đi Thiên Sơn?”

“Không sai, nếu nàng thấy nhàm chán, ta có thể mang nàng đi chỗ này chỗ kia một chút.” Sớm vạch kế hoạch trong vòng một tháng đuổi tới Thiên Sơn, lấy hạt tuyết bắt đầu điều chế giải độc. Không ngờ là được vài ngày trước thu được Lãnh Tuyết Cuồng truyền thư, hần đã tìm được hạt tuyết, nhưng là vẫn chưa ‘chín’. Hần sẽ ở đó canh chừng ba tháng, thỉnh Đông Phương Vũ ba tháng sau lại đi. Tới nước này, hần đành phải thay đổi tuyến đường về Thương Mang trấn. Bạch mạn điệp là nữ chủ nhân tương lai, để cho nàng quen thuộc nhà mình cũng tốt. Hần biết rõ Bạch Mạn Điệp kia tính tình vốn không an phận, nếu để cho nàng ở nhà ngày gốc ba tháng, nhất định làm nàng buồn chết đi. Xử lý xong công sự, hần rất muốn dùng thời gian bồi nàng.

Bạch Mạn Điệp bất mãn nói thầm, “Ngươi không phải nói một tháng có thể đến Thiên Sơn, kết quả biến thành ba tháng.” Đại phiến tử.

“Tiểu điệp, ta cũng không có ý lừa gạt của nàng.” Kế hoạch cần không nổi biến hóa a.

“Còn nói không có, Kim lão bản.” Nàng cố ý nhấn mạnh ba chữ Kim lão bản, tỏ vẻ bất mãn đối với việc hần giấu giếm thân phận.

Đông Phương Vũ thở dài một hơi, “Tiểu điệp, nàng muốn biết cái gì, ta nguyện ý nói nàng nghe.”

“Đại gian thương, ngươi trước kia sao chưa từng nói quá ngươi rất giàu? Phú khả địch quốc?” Tiền nhiều vậy còn đi làm đạo tặc, không chừng tiền của hần toàn là đi trộm.

“Tại nàng đâu có hỏi.” Nàng chỉ hỏi quá hần vì cái gì từ Đông Phương Vũ biến thành Sáo Ngọc Công Tử, không có hỏi sao lại là Kim lão bản.

“Ngươi...” Bạch mạn điệp cười nhạt. “Nếu ta không có phát hiện, ngươi cả đời sẽ không nói cho ta biết?”

“Nàng là thê tử của ta, ta tự nhiên sẽ nói cho nàng biết.” Hần sẽ cho nàng biết, nhưng sẽ không nói rõ, bởi vì mấy lời không tốt hần không biết phải nói như thế nào.

“Được rồi, vậy ngươi liền đem hết thầy đều nói cho ta biết, ta nói là hết thầy nha.”

Đông Phương Vũ vừa định nói chuyện, một người tiến vào, cười tủm tỉm nói, “Đại ca.”

Bạch mạn điệp hỏi đầu, gặp một gã thư sinh, lớn tiếng nói, “Ngươi là ai a?”

Quân Tùy Phong đi vào, bốn cột chấp tay, “Bái kiến đại tẩu, tiểu đệ Quân Tùy Phong, tẩu có thể gọi ta tiểu Phong.”

“A?” Hắn chính là Thiên Cơ Các chủ trong truyền thuyết?

Quân Tùy Phong bộ dạng thập phần tuấn mỹ, nguyệt sách sách trường bào càng làm hắn thêm tiêu sái. Nếu nói Đông Phương Vũ là hình tượng cương nghị, thì hắn tuyệt đối là hình tượng ôn nhu. Khuôn mặt hắn quả thật là họa thủy, hơn nữa vẻ ôn nhu như thể giết người không cần đền mạng, đủ để giam cầm trái tim nữ nhân trong thiên hạ. Đệ nhất Tam công tử Tùy Phong, đệ nhất võ lâm mỹ nam tử, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Tiểu đệ bái kiến châm trề, đại tẩu đừng trách móc.” Trên thực tế bọn họ cách xa trăm dặm hắn cũng thu được tin tức rồi, sở dĩ đến muộn là vì gặp được một nữ tử cực kì đáng yêu. Đại ca trọng yếu, lấy lòng lão bà cũng là trọng yếu.

“Oa, người chính là trong truyền thuyết Thiên Cơ Các chủ, Tùy Phong công tử?” Bạch Mạn điệp theo dõi hắn, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Đông Phương Vũ thấy biểu tình ngu ngốc của lão bà, khẽ nhiu mày, không hờn giận nói, “Người tới làm gì?”

Quân Tùy Phong lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ, “Đại ca, huynh không biết? Có đại tẩu liền quên mất đệ.” Quả là diễn hình cho trọng sách khinh bạn.

Đông Phương Vũ nhú mi, “Tiểu tử người đã có mỹ nhân làm bạn, còn nhớ rõ ta sao?” Quân Tùy Phong phong lưu vốn không phải là chuyện gì mới mẻ, Thiên Cơ các mỹ nhân vô số, tên kia cả ngày lưu luyến bụi hoa, có rảnh nhớ tới đại ca hắn mới là lạ.

Quân Tùy Phong cười đến thập phần bốn cột, “Đại ca, không thể nói như vậy, huynh cũng không phải là có đại tẩu sao?” Còn là đại tẩu lai lịch bất phàm nữa chứ.

Đông Phương Vũ hừ một tiếng, không muốn để ý tới người này.

Quân Tùy Phong tùy đột nhiên lén lút cười nói, “Đại ca, huynh cùng Tam đệ đều có mỹ nhân làm bạn, chẳng lẽ huynh muốn tiểu đệ làm người cô đơn sao?”

“Hắn? Hắn có mỹ nhân?” Có người nguyên ý ở cạnh họ Lãnh kia a?

Quân Tùy Phong kiên quyết gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, theo thám tử hồi báo, mấy tháng gần đây, bên người hắn luôn luôn có nhiều mỹ nhân. Đến bây giờ, thay đổi liên tục.” Nghe nói này mỹ nhân người người đều quốc sách thiên hương, hắn thật sự là hâm mộ a.

“Người có tra qua lai lịch đối phương chưa?” Dù sao bọn họ ba người thân phận đặc thù, nếu thực sự có nữ nhân đi theo bên cạnh Lãnh Tuyết Cuồng, phải điều tra cho rõ.

Quân Tùy Phong lập tức thu hồi vẻ tươi cười, thành thật nói, “Chỉ tra thân phận một người, nhưng cũng không xác định được.” Nói đến chuyện này, hắn cũng biết là kỳ quái. Thiên hạ không có chuyện gì Thiên Cơ các tra không ra, nhưng nữ tử bên người Lãnh Tuyết Cuồng người người đều là danh phù kỳ thực ‘lai lịch bất minh’, Thiên Cơ các phái ra rất nhiều mật thám, một điểm manh mối cũng không có. Hắn ảm ảm cảm thấy bất an, chẳng lẽ thực sự có người đối Lãnh Tuyết Cuồng mưu đồ gây rối?

“Là ai?” Tra không được, sự tình tất có kỳ quái.

“Theo thám tử hồi báo, nàng kia là muội muội của Vạn Tùng huyện Chấn Viễn tiêu cục cục chủ Diệp Lăng Tương. Diệp Lăng Tương hàng năm chân không bước ra khỏi cửa, rất ít người từng gặp qua nàng, tạm thời không thể xác định có phải nàng hay không. Mặt khác có mấy người gọi là Tiểu Sai, Lư Ly, Phi Thúy, còn lại đều tra không được.” Đường đường Thiên Cơ các cũng có thứ tra không ra, thật sự là thất bại.

“Chấn Viễn tiêu cục? Diệp Lăng Tương?” Chưa từng nghe qua Lãnh Tuyết Cuồng cùng Chấn Viễn tiêu cục có cái gì liên quan gì nhau, sao lại mang theo Diệp tiểu thư đi cùng?

Nghe nói đến Diệp Lăng Tương, Tiểu Sai, Lư Ly, Phi Thúy, Bạch Mạn điệp bề ngoài kinh hãi nhưng bên trong lại che miệng cười như điên. Nàng dám khẳng định, bốn người kia tất cả đều là Diệp Lăng Tương giả trang, Thiên Điện Tu La dịch dung thuật quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Đệ tra ra, Diệp Lăng Tương năm nay mười chín, là do tiểu thiếp của tiền nhiệm cục chủ sinh ra. Ở Diệp gia có cũng như không, từ nhỏ đã bị người khi dễ. Đương nhiệm cục chủ Diệp Nguyên cùng nàng từ nhỏ không hợp nhau, sau khi kế thừa tiêu cục bốn năm, đem Diệp Lăng Tương giam lỏng ở một tòa tiểu viện bỏ phế, chẳng thèm quan tâm. Nghe nói Diệp Lăng Tương quốc sách thiên hương, xinh đẹp vô song, Diệp Nguyên có dã tâm đem nàng làm lợi thế để khước trương thế lực. Ba năm trước, đem nàng hứa cấp cho Khoái Kiếm Sơn Trang thiếu chủ, trước đem đại hôn, Khoái Kiếm Sơn Trang một đêm diệt môn. Đến hai năm trước, lại đem nàng hứa cấp Vạn Gia Bao bảo chủ nổi tiếng háo sách làm thiếp, Vạn Gia Bao một đêm hóa thành tro tàn. Mấy hôm trước, Diệp Nguyên bị cướp tiêu, Huyết Lang đòi Diệp Nguyên đem muội muội ra đổi vật. Tiêu kia thập phần trọng yếu, Diệp Nguyên rơi vào đường cùng quyết định lạng lẹ đem Diệp Lăng Tương giao cho Huyết Lang. Còn chưa kịp đem muội muội tổng khứ đi, Thiên Lang trại bị Thiên Điện Tu La tiêu diệt. Thiên Lang trại bị giết, Diệp Nguyên đổi lại đem Diệp Lăng Tương gả cho Long Hồ môn môn chủ, Long Hồ môn cũng chịu nạn diệt môn. Người đòi đồn đại, Diệp Lăng Tương chính là kẻ mang theo tai họa. Theo đệ điều tra, nàng từ nhỏ đều ở trong khuê phòng, không học võ công. Nhưng kỳ quái ở chỗ, nàng đúng là đi theo bên người Tam đệ. Mà thám tử trong Chấn Viễn tiêu cục, nhìn thấy một Diệp Lăng Tương giống nàng như đúc.” Diệp Lăng Tương chỉ sợ không đơn thuần như vậy, nói không chừng có cái gì bí mật không thể cho ai biết.

Bạch Mạn điệp trong lòng đem Diệp Nguyên tên hỗn đản này nắn hơn tám trăm lần, hắn coi Diệp Lăng Tương là cái gì? Hàng hóa sao? Diệp Lăng Tương cũng thật là, trực tiếp giết chết tên cầm thú kia không phải xong rồi sao.

“Chẳng lẽ nàng ta chính là Diệp Lăng Tương?” Đông Phương Vũ không khỏi nhớ tới nha đầu kia cứu Tam đệ một mạng. Nha đầu kia đòi hắt diệt Long Hồ môn, cũng không nói rõ nguyên nhân, chẳng lẽ là bởi vì hôn ước?

“Đại ca biết nàng?”

“Người trong Long Hồ môn là ta giết.” Chuyện tới nước này, hẳn chỉ có thể thừa nhận.

“A, vì cái gì?”

“Có một nữ tử cứu Lãnh Tuyết Cuồng một mạng, Tam đệ đáp ứng nàng một điều kiện. Trùng hợp lúc nàng đòi Tam đệ trả ơn thì hẳn lại đang làm nhiệm vụ, ta thay hẳn đi gặp nàng. Điều kiện của nha đầu kia chính là diệt Long Hồ môn, gà chó không thừa.”

Bạch Mạn Diệp nghe xong ngẩn người, không nghĩ tới còn có chuyện này a.

Quân Tùy Phong nhíu mày, “Huynh hoài nghi nàng kia chính là Diệp Lăng Tương?”

“Diệp Lăng Tương thân phận cũng không đơn thuần như vậy.” Vì cái gì những kẻ muốn lấy nàng đều toàn gia diệt môn? Không nhất định là chính nàng hạ sát.

“Được rồi, nha đầu kia chính là sẽ không hại Lãnh Tuyết Cuồng đâu.” Bằng trực giác, nàng biết Diệp Lăng Tương sẽ không vô duyên vô cớ giết người.

“Tâu biết nàng ta?” Quân Tùy Phong nghi hoặc.

“Ta chẳng những biết nàng, ta còn biết Tiểu Sai, Phi Thúy, Lư Ly.” Tất cả đều là người một nhà các nàng.

“Lư Ly là nha hoàn của nàng?” Đông Phương Vũ biết nàng có nha hoàn gọi là Lư Ly.

Bạch Mạn Diệp thấy bọn hắn hai mắt liếc nhau một cái, “Diệp Lăng Tương là nhị muội của ta, Tiểu Sai là nha hoàn của nàng, Phi Thúy nha hoàn của Đệ nương tử, tam muội ta, Lư Ly là nha hoàn của ta. Nếu ta đoán không nhầm, bốn người đều là Diệp Lăng Tương. Thuật dịch dung của nàng xuất thần nhập hóa, có thể lừa gạt tất cả mọi người.” Bằng vào thế lực của Thiên Cơ các, Quân Tùy Phong tuyệt đối biết thân thế của nàng, không cần giấu giếm nữa.

Quân Tùy Phong hoảng hốt, “Ý tâu nói... Diệp Lăng Tương chính là Thiên Diện Tu La?” Lão thiên a, trách không được Thiên Cơ các tra không ra thân phận của nàng, ai lại nghĩ ra một tiểu thư khuê các đáng thương như vậy lại là Thiên Diện Tu La tiếng tăm lẫy lừng.

“Đúng vậy a.”

“Nàng vì cái gì đi theo Tam đệ ta?”

“Làm sao ta biết? Nhưng muội ấy tuyệt đối sẽ không hãm hại Lãnh Tuyết Cuồng, chúng ta ba tỷ muội cùng hẳn không thù không oán. Nếu muội ấy thật sự muốn đối phó Lãnh Tuyết Cuồng, nhất định báo cho biết ta, nhưng ta không nhận được tin tức gì cả.” Ba tỷ muội luôn luôn đồng lòng.

Quân Tùy Phong thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, “Vậy là tốt rồi.” Hẳn còn tưởng rằng có đối thủ lợi hại đối phó Tam đệ.

“Diệp Lăng Tương rút cuộc vì cái gì lại đi theo tam đệ?” Đông Phương Vũ nhìn không được nghi ngờ.

Bạch Mạn Diệp cười gian, “Nếu ta đoán không sai, nha đầu kia là coi trọng hẳn. Cho nên mới xuất hiện với nhiều thân phận khác nhau, thử Lãnh Tuyết Cuồng có phải có hoa tâm hay không. Nếu nàng thật muốn hại Lãnh Tuyết Cuồng, sẽ không phiền toái như vậy.”

Quân Tùy Phong đột nhiên tỉnh ngộ, “Thăm từ hồi báo, bốn nữ tử kia đều đối với Tam đệ động tay động chân, nguyên lai là như vậy.”

Nghe bọn hắn như vậy vừa nói, Đông Phương Vũ cũng không lo lắng nữa.

“Được rồi, ta vẫn muốn hỏi các ngươi một vấn đề, nghe lời các ngươi, thì các ngươi là ba huynh đệ kết nghĩa á? Ta nhớ rõ đại ca từng nói, hẳn chỉ có duy nhất một bằng hữu là Lãnh Tuyết Cuồng, sao lại có thêm Quân Tùy Phong ngươi?” Trách không được người trong võ lâm tra không ra thân phận của Sáo Ngọc công tử, tra không được hành tung của Đông Phương Vũ, nguyên lai là có Thiên Cơ các che dấu. Bọn họ tổ hợp ba người thật là tuyệt, một người nổi danh đại tặc, một người là sát thủ, một người là lão đại một bang, ai lại cho là bọn họ có quan hệ.

Quân Tùy Phong cười hách hách, “Đại tẩu, tẩu có điều không biết, ta không phải bằng hữu của đại ca, mà là sư đệ.”

“A? Không phải chứ? Ngươi cũng là đồ đệ của Vô Danh lão nhân? Một là Đông Phương gia công tử, một là Thiên Cơ Các chủ, vì cái gì hội ở cùng một chỗ?” Thiên nam địa bắc cách nhau nhiều lắm.

“Khi đại ca mười lăm tuổi, đã được đem về ẩn cư tại Thương Mang sơn. Năm ấy ta mười tuổi, trong Thương Mang sơn bị lạc đường, được đại ca cứu. Cha gặp sư phụ võ công cao cường, tiên phong đạo cốt, thỉnh người thu ta làm đồ đệ.”

“À, nguyên lai là như vậy.” Chả trách, nguyên lai Đông Phương Vũ không phải lớn lên trong nhà.

“Đúng vậy đúng vậy, đại tẩu, tẩu còn có cái gì muốn hỏi?” Hắc vội vàng trở về bồi vị “Tặc mỹ nhân” lạnh như băng kia, một cái mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại cô tình làm tặc, to gan lớn mật vào trộm Thiên Cơ các, không nghĩ ngờ gì nữa, chính là để cho hắc hưởng.

“Ta muốn hỏi, Đông Phương Vũ sao lại là Kim lão bản?” Nàng tò mò muốn chết.

“Chuyện này.. Kỳ thật rất đơn giản, Đông Phương gia lấy kinh thương làm chủ, vì để thuận lợi hành tẩu giang hồ, đại ca ra nước cờ dụng danh nghĩa kinh thương. Vì che dấu thân phận Sáo Ngọc công tử, càng để cho cha mẹ an tâm, đại ca bắt đầu kinh thương. Chỉ dùng vài năm thời gian, trở thành cự phú phương bắc.” Đông Phương vũ sở dĩ có thể phát triển nhanh như vậy, chủ yếu là bởi vì có Thiên Cơ các hỗ trợ. Trong kinh doanh, tin tức chính là quan trọng nhất. Có Thiên Cơ các mật thám cung cấp cho hắc đủ loại kiểu dáng tin tức, không phát mới là lạ. Nguyên bản hắc không nghĩ qua là trở thành cự phú, chỉ nghĩ báo cáo kết quả công tác, nào biết việc làm ăn càng làm càng lớn, thành ra cục diện hôm nay.

“Như vậy Đông Phương gia song thân biết hắc chính là Kim lão bản sao?” Đông Phương gia thủ phủ Hồ Châu, Đông Phương Vũ trực tiếp là phương bắc thủ phủ, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy.

“Biết.” Nhớ ngày đó hắc tốn vô số nước bọt, mới thuyết phục song thân cho phép hắc làm ‘Địa hạ phú ông’.

“Nhưng là.. Người nhiều tiền như vậy, vì cái gì lại đi làm tặc?” Không nghĩ ra, Đông Phương Vũ nhìn thế nào cũng không giống như thần giữ cửa, nếu muốn làm chuyện tốt, lấy tiền của mình là được rồi, dù sao hắc cũng có nhiều tiền mà.

Đông Phương Vũ liếc nhìn nàng một cái thật sâu, “Nàng còn nhớ rõ ta lúc trước nói qua, sự phụ của ta bởi vì trộm bảo vật mà bị người đuổi giết, cho nên mới té xỉu ở hậu sơn Đông Phương gia không?”

“Nhớ rõ?”

“Kỳ thật, sự phụ của ta lúc trước trộm là Thánh Linh châu.” Vô lâm đệ nhất bảo vật mà mọi người mơ ước.

“Thánh Linh châu là cái gì?” Chưa từng nghe nói qua.

“A, đại tẩu, tẩu ngay cả Thánh Linh châu cũng chưa từng nghe nói?” Nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân lợi hại nhất giang hồ, tin tức không đến mức bẻ tách như vậy chứ?

“Ta mất đi trí nhớ, cho nên không biết.”

“Hả?” Quân Tùy Phong lại kinh ngạc.

Đông Phương Vũ không để ý đến bọn họ, giải thích nói, “Truyền thuyết nói, Thánh Linh châu là do một vị tăng nhân Tây Vực đưa vào Trung Nguyên. Có thể trị bách bệnh, khôi tử hồi sinh, gia tăng nội lực. Nếu nuốt được Thánh Linh châu, có thể có võ công cái thể, có thể trường sinh bất lão. Mấy chục năm nay, vô số võ lâm nhân sĩ tranh đoạt Thánh Linh châu. Mười mấy năm trước, sự phụ của ta vô tình trộm được Thánh Linh châu, mới bị đuổi giết. Ngay thời điểm đó, người vội vàng đem Thánh Linh châu giao cho một thương nhân giàu có. Đến lúc người đi tìm thì, thương nhân kia đã dời nhà đi, không rõ tăm tích, ta đi trộm đồ... Chủ yếu là vì tìm được Thánh Linh châu.” Cướp của người giàu chia cho người nghèo chỉ là tiện tay mà thôi.

“A? Thiên hạ thương nhân giàu có nhiều như vậy, người làm sao tìm a.” Bạch mạn điệp có chút thất vọng, nguyên bản nàng cứ sùng bái Sáo Ngọc công tử, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy.

“Bởi vì Thánh Linh châu, sự phụ toàn thân kinh mạch đứt đoạn, võ công hoàn toàn biến mất. Nhiều năm như vậy, tìm kiếm vô số danh y thiên hạ, đáng tiếc tất cả đều thúc thủ vô sách. Nếu muốn cứu sự phụ, biện pháp duy nhất chính là tìm được Thánh Linh châu.”

“Đại ca, người có cảm thấy người làm người thực thất bại hay không? Lúc trước người nói với ta là vì thích cảm giác cướp của người giàu chia cho người nghèo cho nên đi làm tặc, hiện tại người lại còn nói là vì Thánh Linh châu. Cho dù Thánh Linh châu, lúc trước người nên nói rõ ra đi, vì cái gì phải che che dấu dấu.”

“Ta thích trừng trị gian thương, cũng phải tìm Thánh Linh châu. Lúc trước làm tặc là vì hứng thú nhất thời, sau lại vì tìm Thánh Linh châu mới tiếp tục làm đầu trộm đuôi cướp.” Tặc? Từ này nói ra đúng là không được tự nhiên.

“Hừ, chẳng lẽ người không phải gian thương?”

“Ta cũng đâu có bạc đãi ai đâu.” Trên thương trường có thể gian ngoan, nhưng tuyệt đối không ý thể hiếp người, ngược đãi con cái hạ nhân.

“À, như vậy a.”

“Đại ca đại tẩu, các người hai người từ từ tán gẫu, ta đi trước.” Quân Tùy Phong quyết định chuẩn đi, chuyện để đại tẩu tra khảo nhường lại cho đại ca đi.

“Chờ chút..” Bạch mạn điệp cười hi hi đi đến hắc bên người, “Tùy Phong, ta có thể đến thăm Thiên Cơ các không?”

“Đương nhiên có thể.”

Bạch Mạn Điệp nhăn nhó sáng lên, “VẬY ĐI LIỀN ĐI.”

“Ta đưa nàng đi.” Đông Phương Vũ đột nhiên xen vào. Tiểu tử họ Quân kia vừa thấy nữ nhân liền làm điều xằng bậy, hẳn thật sự thực lo lắng khi nữ nhân của hắn cùng tên kia ở cùng một chỗ, tuy rằng hắn biết tên kia sẽ không động vào nữ nhân của hắn.

Nàng rớt cục tinh thần tỉnh táo, “Người muốn đi cùng ta sao?”

“Không đi Thiên Cơ các.”

“A? Người bị gì vậy, ta muốn đi thăm Thiên Cơ các.”

Quân Tùy Phong đương nhiên biết lão đại có ý tứ gì, trong lòng cười thầm, xem ra đại ca thật sự thực để ý đại tẩu. Lúc này ba huynh đệ bọn họ, đều rơi vào hương ôn nhu của nữ nhân cả rồi, đại ca anh minh thần võ cũng không ngoại lệ.

“Đại ca, đại tẩu, cáo từ.” Nhìn thấy bộ dáng ái ân sứt ruột của đại ca tốt nhất là nên chuồn sớm, nếu như bệnh cũ phát tác, chách chấn bị đại ca đánh thành thịt vụn.

“Quân Tùy Phong, người..”

“Cáo từ.” Hắn cùng với chuyện gặp quỷ giống nhau, nhanh chóng chạy cái mất dạng.

Bạch Mạn Điệp trừng Đông Phương Vũ liếc mắt một cái, “Giờ thì tốt rồi, không thể đi Thiên Cơ các được.”

“Không cần phải đi cùng hắn.” Thiên Cơ các là chỗ hắn thường xuyên lui tới, cũng như nhà hắn thôi, chính hắn sẽ tự mang nàng đi.

“Hừ.” Nói như thế nào người ta cũng là chủ nhân.

“Được rồi, Đông Phương Vũ, có thể đi cưới ngựa không? Bởi vì ta mất đi trí nhớ, không biết chính mình có thể cưới ngựa hay không, ta muốn thử.” Hiện tại tạm thời không thể chạy đi, nhưng không chút nào ảnh hưởng tới tâm tình ngựa của nàng. Bạch Mạn Điệp nàng trước mắt đã như người trong giang hồ, làm người giang hồ, không thể không biết cưới ngựa.

“Có thể.” Ngoài thành mười dặm có một thảo nguyên rộng lớn, đó cưới ngựa là hợp nhất.

Bạch Mạn Điệp hưng phấn bắt lấy Đông Phương Vũ, sợ hắn chạy trốn, “VẬY ĐI THÔI.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chính là thưởng thức

Ánh nắng ấm áp dạt dào, gió nhẹ mơn man, Bạch Mạn Điệp tiểu thư đứng trên cánh đồng cỏ vùng ngoại ô, cười đến giống hồ ly.

“Nàng cười thử con này trước xem.” Đông Phương Vũ chỉ vào con ngựa kẻ bên Truy Nguyệt. Không biết nàng rốt cuộc có thể cưới ngựa hay không, hắn chỉ có thể lựa ra con hiền lành nhất.

“Tốt.” Nàng có điểm không vừa lòng, Truy Nguyệt cao to cường tráng, còn ngựa của nàng vừa lùn vừa nhỏ, không biết còn tưởng rằng chưa trưởng thành.

“Trước cứ cười thử xem.” Đông Phương Vũ chỉ nàng lên ngựa, cũng tiến tới gần, sợ nàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Động tác của nàng thành thực lưu loát, nhảy lên lưng ngựa. Con ngựa hí vang một tiếng, nàng hoảng sợ, lập tức ghì chặt dây cương, cúi người, theo bản năng kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa quả nhiên đi phía trước đi.

Đông Phương nhìn nàng, biểu tình cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên lắm. Hắn đã sớm nghĩ là nàng chách chấn biết, nàng có thể dễ dàng phi ngựa hoàn toàn trong dự tính của hắn. Nàng là Vô Ảnh La Sát, không biết cưới ngựa mới là lạ.

Con ngựa tựa hồ thực thích Bạch Mạn Điệp – vị tân chủ nhân này, phi thường phối hợp. Bạch Mạn Điệp chưa từng cưới ngựa, nhưng dựa vào bản năng, cư nhiên có thể thoải mái chỉ huy con ngựa.

Ngồi trên lưng ngựa, gió nhẹ thổi qua bên người, ấm áp, phi thường thoải mái. Nàng chưa bao giờ biết, cưới ngựa có thể chơi vui như vậy.

Nàng sớm đã quen với Truy Nguyệt, tốc độ đó rõ ràng có thể làm cho nàng hưởng thụ khoái cảm rong ruổi tự do. Nàng biết chính mình hoàn toàn có thể

không chế con ngựa, biết chính mình nhất định cưỡi được ngựa, được một tác lại muốn tiến một thước quắt roi, càng lúc càng nhanh.

Nàng chưa bao giờ biết, cảm giác cưỡi ngựa lại vui như vậy. Không có phiền não, không có sầu lo, nàng tựa hồ lại nhớ lại thời thơ ấu, thích gì làm nấy. Nàng ở trên lưng ngựa cười duyên, đánh ý vênh vào.

Đông Phương Vũ thấy nàng càng lúc càng nhanh, sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cưỡi Truy Nguyệt tức tốc đuổi theo. Truy Nguyệt đương nhiên không phải là ngựa bình thường, rất nhanh đã đuổi kịp nàng.

“Chậm một chút.” Khẩu khí hần thực sự không ổn, nữ nhân này luôn lỗ mãng như vậy. Rõ ràng biết nàng không phải nữ tử nhu nhược, nhưng hết lần này tới lần khác đều nhìn không được lo lắng.

“Biết rồi.” Đừng coi nàng như khuê nữ được không. Bạch Mạn Diệp trả lời một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa lại bắt đầu chạy nhanh.

Đông Phương Vũ vừa định đuổi theo, đột nhiên nhớ tới cái gì, cực kì sợ hãi, “Nàng chạy chậm một chút, phía trước là vách núi đen đỏ.”

“Người nói cái gì?” Bên tai từng trận gió gào thét, nàng căn bản nghe không rõ cho lắm.

“Quay lại mau, xung quanh là vách núi đen đỏ.” Hần một mặt đuổi theo, một mặt lo lắng hô to.

“Không nghe rõ, ai nha, người yên tâm, ta sẽ chú ý. Ha ha, Truy Nguyệt của người bắt quá cũng như vậy thôi, đến truy ta a.” Nếu là Truy Nguyệt đuổi không kịp nàng mới là chơi vui nhất, Đông Phương Vũ không thể không tức chết. Vừa nghĩ như vậy, nàng cười càng nhanh hơn, cơ hồ như liều mạng.

Ngay lúc nàng đang đánh ý, chợt nghe tiếng Đông Phương Vũ đang đuổi tới quát to một tiếng, “Cẩn thận.”

“Cái gì?” Nàng theo bản năng quay đầu lại.

Vừa quay đầu, chỉ thấy Đông Phương Vũ sách mặt khó coi, thốt ra, “Cẩn thận.”

“A?” Nàng quay đầu lại nhìn trước mặt, nhất thời hoa dung thất sách. Trời ạ, đây là vách núi đen.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, con ngựa đã muốn lao xuống vách núi. Bạch Mạn Diệp hét lên một tiếng, hạ thân nhất thời truy xuống. Nàng cắn răng theo bản năng thi triển khinh công trụ trên nhام thạch. Nàng đạp trên khối nhام thạch kia xem chừng không được ổn lắm, tảng đá dưới chân buông lỏng, cả người nàng lần thứ hai rơi xuống.

Còn chưa kịp tìm điểm dừng chân, thân mình đã bị ôm chặt. Đông Phương Vũ ôm lấy thân thể nàng, nắm lấy một cành cây, tìm được một chỗ trụ lại.

Ở giữa vách núi đen có một hang động, bọn họ hai người lập tức tiến vào sơn động.

Bạch Mạn chưa kịp hoàn hồn vỗ vỗ ngực, “Làm ta sợ muốn chết.”

“Nàng mà biết sợ.” Sợ tới mức nghiêm trọng nhất chính là hần. Ngay khi nàng rớt xuống vách núi đen, hần sợ từ nay về sau sẽ mất nàng, liền liều lĩnh nhảy theo.

Bạch Mạn Diệp khiêm tốn cười cười, “Thực xin lỗi, ta rất cao hứng.” Đối với một người chưa từng cưỡi ngựa lần nào, nhưng khả năng kị mã lại rất tốt, đương nhiên dễ dàng đánh ý vênh vào, cũng thực dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đông Phương Vũ trừng nàng liếc mắt một cái, khẩu khí tức giận, đứng ở miệng hang nhìn thấy vực sâu không đáy, “Xuống tiếp được không?” Nghe nói vô ảnh la sát khinh công được xem là đệ nhất thiên hạ, không biết nàng có thể đi xuống hay không.

“Này...” Nàng thực chột dạ, cũng không biết mình có thể sử dụng võ công hay không.

Nhìn thấy bộ dạng khó xử của nàng, Đông Phương Vũ coi như đã biết đáp án, “Ôm chặt ta.” Hần đã thấy qua khinh công của nàng, quả thực đã đạt đến đỉnh cao, xuống vách núi đen hẳn không thành vấn đề, tại sao lại ra vẻ khó xử như vậy?

“Ồ.” Nàng không hề kháng nghị, ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng của hần. Kỳ thật nàng thực không muốn ôm hần, nhưng là nàng đoán được hần muốn gì, cho nên mới không phản kháng.

Đông Phương Vũ bắt lấy một cành cây, dùng sức kéo vài cái, kiểm tra độ cứng của nó.

Đột nhiên, trên trời vang lên mấy tiếng nổ, không cần đoán cũng biết trời sắp mưa. Bạch Mạn Diệp trừng mắt, vận khí bọn họ thực sự là xui xẻo.

Nàng buông hần ra, đi đến ngồi lên một tảng đá lớn, miễn cưỡng nói, “Trời sắp mưa.” Nàng không muốn bị biến thành ướt sũng.

Đông Phương Vũ không nói được một lời, ngồi ở bên người nàng. Nữ nhân này luôn thích cùng hần đối nghịch, cứ như vậy mà đi xuống, hần ít nhất giảm thọ mười năm.

“A.” Bạch Mạn Diệp đột nhiên kêu lên, “Truy nguyệt làm sao bây giờ?” Con ngựa quý kia không chừng bị cảm mạo.

“Nó tự tìm chỗ đụt mưa được.” Sau đó trở lại chỗ cũ chờ hán.

Nàng nói thầm, “À, đúng là ngựa khôn.” Truy nguyệt cảm mạo sẽ phiền toái lắm.

Lát sau, quả thật trời đổ mưa to, son động chỉ còn lại một cổ khí lạnh. Bạch Mạn Điệp co người lại, trốn ở trong góc.

Đông Phương Vũ không nói gì, cởi quần áo ra choàng lên người nàng. Bạch Mạn Điệp bị hành động bất ngờ của hán làm cho hoảng sợ, kéo sát y phục mang theo mùi của hán, một cổ nước ẩm theo đáy lòng dâng lên.

“Cám ơn.” Nàng nói câu cảm ơn này một cách không tự nhiên.

Khẩu khí hán vẫn khó nghe như cũ, “Không cần.”

Bạch mạn điệp không khỏi nhủ mảy, Đông Phương Vũ có phải điên rồi không, thái độ của hán đối với nàng gần đây rất xấu. Cho dù là có quan tâm nàng, cũng không nguyện ý nói ra ngoài miệng. Chẳng lẽ... Hán đã muốn chán ghét nàng, chán ghét nàng? À, đúng vậy, hán có nhiều mỹ nhân như vậy, nàng đã tính là gì. Có lẽ lúc đầu hán đối với nàng cũng có chút hứng thú, nhưng ở chung lâu ngày, cảm giác mới mẻ tự nhiên cũng biến mất. Lòng nàng đột nhiên trống rỗng, chớp mũi bỗng cay cay.

“Đông Phương Vũ, ta phát hiện thái độ của ngươi gần đây đối với ta rất khó chịu.” Nàng rốt cục vẫn là nhịn không được nói ra. Giống như chất vấn hán, cũng như đang lăm bằm một mình.

“Vậy sao?” Đến lúc Bạch Mạn Điệp nhắc tới, hán mới cảm thấy thái độ của hán đối với nàng thật đúng là khó chịu thật.

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi là không phải là bắt đầu chán ghét ta rồi chứ?”

“Không phải.” Không phải chán ghét, mà là bởi vì thích, cho nên mới khó chịu như vậy.

Hán biết bản thân thích Bạch Mạn Điệp, mà bộ dáng của Bạch Mạn Điệp, dường như hán đối với nàng có cũng như không. Vừa nghĩ đến thái độ của nàng đối với mình, một cơn tức giận khó hiểu trong lòng lan ra, nên thái độ đối với nàng tự nhiên khó chịu.

“Ồ.” Nàng xem ra rất buồn bực.

Hán trầm mặc một phen, cuối cùng khó khăn thoát một câu, “Thực xin lỗi.” Muốn hán giải thích cũng không dễ như vậy.

Bạch Mạn Điệp thật không ngờ hán lại giải thích, ngay cả người, “Không có việc gì.” Kỳ thật nàng đối hán cũng không được tốt.

“Tiểu điệp...” Hán đột nhiên dừng lại, không muốn nói tiếp.

“Ách, đại ca, chúng ta hán nên nói chuyện rõ ràng.”

“Nói chuyện gì?”

“Đại ca, ngươi xác định mình thật sự thích ta sao?” Nàng thật sự vẫn hoài nghi hán, rốt cuộc cảm giác hán đối với nàng là như thế nào?

Đông Phương Vũ nhất thời nghẹn lời, hán có yêu nàng sao? Hán biết chính mình đã động tâm, trong đầu đều là hình ảnh của nàng, như vậy nghĩa là hán yêu nàng sao?

Nhìn hán nghẹn lời, Bạch Mạn Điệp nở một nụ cười tuyệt diệu, “Ngươi không yêu ta phải không? Ngươi ngay cả tươi cười với ta còn không được, thì làm sao nói là yêu ta? Ngươi đưa ta đi cùng, là vì ngươi ấy vậy. Từ từ thấy có hứng thú với ta, vì ta không giống như những nữ nhân khác, nên ngươi thương thức ta. Hai năm trước tình cờ gặp nhau một lần, ngươi đem Vô Ảnh La Sát không giống người thường để trong lòng. Kỳ thật ngươi không thích nàng, đối nàng chính là thương thức. Các ngươi đều là đồng đạo, nên ngươi cho rằng nàng với ngươi chính là một đôi. Ngươi đem thương thức gộp chung với khát vọng muốn chinh phục, cho rằng đó chính là tình yêu. Ngươi thương thức Vô Ảnh La Sát, cũng thương thức Bạch Mạn Điệp. Khi ngươi biết thân phận thật sự của ta, đương nhiên cho rằng ngươi thật sự yêu ta, thích ta, nhưng kỳ thực ngươi đối với ta chính là thương thức, đúng không? Hai phần thương thức gộp chung một chỗ, cũng khó trách ngươi ngộ nhận.” Bạch Mạn Điệp hỏi rất nhẹ nhàng, giọng nói hòa lẫn yếu ớt cùng bất đắc dĩ. Nàng không rõ cảm giác thật sự của Đông Phương Vũ, nhưng nàng đoán chách là như vậy. Hán đúng là thương thức, ngộ nhận thương thức với tình yêu. Nếu hán thật sự yêu nàng, thì nàng đã về được thời hiện đại rồi.

Đông Phương Vũ không nói gì, lời nói của nàng đến cùng đúng là có vài phần đạo lý, hán thật sự là thương thức nàng sao? Không, trừ bỏ thương thức, còn có tình cảm. Có lẽ nàng nói rất đúng, hán đối nàng là thương thức. Nhưng trong thương thức, có một phần tình cảm. Thế nhưng hán đối của nàng là yêu sâu đậm, thương thức nhiều hơn tình ý, hay là tình ý nhiều hơn thương thức?

Thấy hán không nói lời nào, Bạch Mạn Điệp cười chua xót, lặng lẽ gục đầu. Quả nhiên, bị nàng nói trúng rồi.

Chương 41: Rất nhanh trở thành ấm áp

Bạch Mạn Điệp cũng không hối hận việc mình xác định rõ tâm ý của Đông Phương Vũ, nàng không hề hi vọng hai người trong lúc đó cứ tiếp tục mập mờ thế này. Đến bây giờ nàng vẫn rất hoài nghi Đông Phương Vũ, căn bản là không hiểu rõ cảm giác của hắn đối với nàng, là thương thức? Hay là tình cảm. Nàng muốn hoàn thành nhiệm vụ, không thể tiếp tục lún sâu được nữa. Cứ khiến hắn cứ mơ mơ màng màng, sẽ làm cả đời hắn không hiểu rõ tâm tư của mình. Nàng đánh cược một phen, nếu hắn thật sự không thương nàng, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại cô đại này. Còn nếu hắn thật sự yêu nàng, nàng có thể trở về được thời hiện đại. A, như vậy có ích gì lắm không? Nàng biết là mình ích kỉ, nhưng cứ tiếp tục dây dưa không rõ thế này. Tiếp tục dây dưa không rõ mà lún sâu, chỉ làm trì hoãn cả hai người, đối với ai cũng đều bất lợi.

Mưa vẫn cứ nặng hạt rơi, đến khi tạnh thì trời cũng đã tối, hai người buộc lòng với qua đêm trong sơn động. Cô nam quả nữ, nơi rừng núi hoang vu, anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng có thể phát sinh chuyện gì? Cho dù không phải là thiên mệnh, cũng có thể là vành tai và tóc mai va chạm vào nhau. Nhưng, Bạch Mạn Điệp và Đông Phương Vũ đâu có được lãng mạn như vậy, bọn họ cứ cảm cảm điếc điếc cả ngày, chẳng ai nói gì cả.

Hắn biết rõ là hắn yêu nàng, nhưng lời nói của Bạch Mạn Điệp không thể nghi ngờ, chính là cảnh tỉnh.

Bản tính lạnh lùng trời sinh đã khiến hắn xem nhẹ nàng, hắn luôn cho rằng nàng chính là thê tử của hắn, nhưng bọn họ trong lúc đó cũng đâu có giống vợ chồng. Hắn ít quan tâm nàng, ít quan tâm đến suy nghĩ của nàng. Nếu cho rằng hai người là phu thê, thôi thì gọi bằng hữu đi, chính là bằng hữu, không tính hai người không phải là tri kỉ, đến một chút hiểu biết về đôi phương cũng không có. Hắn thừa nhận, tình cảm của hắn đối với nàng, cũng có chút trách nhiệm, cũng có hứng thú thương thức. Khi hắn biết thân phận thật sự của nàng, hắn chưa từng dùng ánh mắt của trượng phu nhìn thê tử để đối xử với nàng, mà lại lấy thân phận Sáo công tử đối với Vô Ảnh La Sát. Trừ bỏ trách nhiệm cùng thương thức, hắn đối với nàng chính xác cũng có vài phần chân tình, nhưng hắn không phát hiện mình yêu nàng sâu đậm. Lời Bạch Mạn Điệp chính là thức tỉnh hắn, hắn sẽ thử quan tâm nàng, thử dùng ánh mắt của một nam nhân để nhìn nàng. Hắn đã xem nhẹ nàng lâu rồi, mong rằng mọi chuyện vẫn còn kịp. Dưới lớp áo lạnh như băng của hắn, cũng có một trái tim nóng rực đang gào gào.

Một trận gió thổi qua, Bạch Mạn Điệp rút cuộc phá vỡ không gian yên tĩnh, “Lạnh quá a.” Đây tuyệt đối là nàng tự mình lầm bầm. Không những lạnh mà còn đói, nàng đã một ngày không ăn cơm rồi còn gì.

“Nếu nàng không ngại, có thể tới gần ta.” Hắn cũng không dám lấy thân phận ‘trượng phu’ ra đối mặt với nàng nữa.

“A? Tới gần người thì ấm lên sao?”. Quên đi, quần áo hắn đều đã đưa ra muốn hết rồi. Nếu muốn giúp nàng sưởi ấm, có nước là dùng độ ẩm cơ thể.

“Ách, không cần đâu.” Khí chất hắn lãnh liệt như vậy, chỉ sợ càng lạnh hơn thôi.

Bạch Mạn Điệp đột nhiên cười rộ lên, “Người biết không, trong tiểu thuyết võ hiệp, loại tình huống này của chúng ta là thường xuyên phát sinh, hơn nữa...” Nàng đột nhiên ngừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Hơn nữa cái gì?” Đông Phương Vũ chẳng biết cái gì gọi là tiểu thuyết võ hiệp, nhưng hắn rất thích nghe nàng nói chuyện.

“Thật sự muốn ta nói sao?”

“Nói đi.”

“Được rồi, đương nhiên, tình huống của chúng ta có điểm đặc biệt hơn. Mấy tình huống này, thường thì nam nữ nhân vật chính là một đôi tình nhân yêu thương sâu đậm. Bởi vì trong sơn động rất lạnh, nên hai người thoát y, sưởi ấm cho nhau. Vốn là sưởi ấm, kết quả ấm quá, lại bị dục hỏa thiêu đốt, sau đó lên giường. Người cũng biết, nhất thời, củi khô bốc lửa. Ách, cũng không phải, trong sơn động làm gì có giường. Cũng có lúc, nam nữ vai chính là bên chính bên tà mền nhau. Nam chính là giáo chủ hay môn chủ mà giáo gì đó, nữ chính lại là thiên kim tiểu thư, hoặc là ái nữ của chương môn danh môn chính phái, dù sao thân phận cực kì khác biệt. Sau khi xảy ra quan hệ nam nữ, hai người bị ép phải chia lìa. Kế tiếp là người nữ mang thai. Chắc, làm như đề trúng số lắm vậy, người xem ta cũng đâu có gì đâu. Ách, ta lạc đề. Sau khi nữ chính mang thai, chuyện lại càng phức tạp hơn, ta cũng chẳng biết nên nói thế nào.”

Đông Phương Vũ nghe nàng kể chuyện xưa, nhìn không được cười ra thành tiếng. Dù gì nàng cũng là một nữ hài tử, nói mấy chuyện này mà mặt không đỏ, tim không loạn, thực sự là quá đáng yêu mà.

“Nàng đang gợi ý cho ta cái gì?” Đông Phương Vũ mỉm cười, hỏi với giọng mập mờ.

Bạch Mạn Điệp tựa hồ như không nghe thấy lời hắn, nhìn hắn giống như phát hiện ra tân đại lục, há hốc mồm. “Người người... người cười à?” Hắn cười rộ lên thật sự rất khả ái, giọng nói rất mê người.

Miệng hắn vẫn nguyên một ý cười như cũ, “Không được sao?” Không phải là không biết, mà là quên. Có tiểu nữ nhân kia nhắc nhở, hắn rốt cuộc cũng nghĩ tới.

“Tốt, người về sau cười nhiều một chút đi.”

“Được.” Nàng đùa vui như vậy, hẳn là sẽ thường xuyên chọc hấn cười.

Đông Phương Vũ đột nhiên cười đến ám muội, “Tiểu Điệp, vừa rồi nàng nói nhất thời, cùi khô bốc lửa phải không? Tuy rằng ta đây không phải giáo chủ tà giáo, nàng cũng không phải danh môn chính phái, nhưng...” Đối mặt với nữ nhân khả ái thế này, hẳn một điểm tà tâm cũng không có, nhìn không được muốn đùa nàng. (lần trước là ngoại lệ). Đùa nàng? Hấn bị ý nghĩ của chính mình hù cho hoảng sợ, hấn từ lúc nào lại khôi hài vậy?

Bạch Mạn Điệp đem thân thể lùi ra phía sau, cặp mắt đề phòng nhìn hấn. “Ngươi muốn làm gì?” Nàng thực sự muốn cắn đứt cái lưỡi của mình, hai người bọn họ đang nói cái quỷ gì a.

Đông Phương Vũ chậm rãi tiến tới, trên mặt không có chút ý cười.

“Ngươi...” Bạch Mạn Điệp đem cả thân thể ngã về phía sau, sợ hấn làm loạn. Nam nhân lãnh khốc này bị ngốc sao? Sao tự nhiên lại đổi tính thế này?

Hấn cười đến mê hoặc lòng người, “Ta như thế nào?”

“Cứu mạng a.” Bạch Mạn Điệp kêu lên một tiếng thất thanh, cả người nhanh chóng ngã về sau. Đông Phương Vũ nhanh chóng động thủ, ôm lấy thất lưng của nàng. Cố gắng khiến nàng hơi nghiêng người một chút. Nàng ngã về sau quá đột ngột, Đông Phương Vũ cũng theo nàng ngã xuống. Đề lên nửa người.

Hơi thở đầy nam tính của hấn vây quanh nàng, Bạch Mạn Điệp mặt mày đỏ ửng, “Ngươi muốn làm gì?” Nếu hấn thực sự có mưu đồ gây rối, nàng làm sao cự tuyệt được.

Mùi hương trên người hấn khẽ xông tới mũi nàng, cơ thể nhanh chóng nóng lên. Tim đập thật mạnh, thậm chí cảm thấy khát nước. Trời ơi, nàng hẳn là bệnh thật rồi á?

“Nàng nói xem?” Thanh âm của hấn vẫn tiếp tục như câu hồn đoạt phách. Lúc trước hấn lạnh lùng như băng, không nghĩ tới khi hấn đùa cợt, lại đủ mê chết nữ nhân trong thiên hạ. Mà Bạch Mạn Điệp, tuyệt đối chính là nằm trong số đó.

“Ách, đại ca, ngươi là đại ca của ta, đúng không?” Nàng tốt bụng nhắc nhở thân phận của hấn.

Đông Phương Vũ ngồi xuống bên cạnh nàng, tốt bụng giúp nàng một chút, dùng tay kéo lấy nàng.

Bạch Mạn Điệp lập tức tránh xa Đông Phương Vũ, nhìn thấy nàng trở thành bộ dạng như vậy, ai không biết còn tưởng Đông Phương Vũ hẳn là mãnh thú.

Đông Phương Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, tâm tình rất tốt. Thì ra, chiều này đối với nàng hữu dụng như vậy. Quan hệ của hai người lúc trước tương kính như băng, đa phần đều do sự lạnh nhạt của hấn. Để chiếm được lòng nàng, hấn phải thay đổi chính mình. Kì thực lòng hấn đã rõ, tiểu nữ tử kia có bản lĩnh làm tâm tình hấn vui vẻ. Thay vì bảo nàng thay đổi bản thân, không bằng nói nàng thay đổi hấn.

“Nàng có muốn nghe ta thổi sáo không?” Hấn đột nhiên hỏi nàng.

“Ngươi biết thổi sáo?” Nàng không biết đó.

“Biết chứ.” Cây sáo của hấn không phải chỉ để giết người thổi sáo? Thực tế hấn lấy sáo làm vũ khí, cũng chỉ vì rất thích thổi sáo. Cây sáo này là năm hấn mười tuổi, sư phụ từ hoàng cung Tây Vực trộm ra, cho hấn làm quà sinh nhật. Cây sáo này làm bằng ngọc gì, tạm thời vẫn chưa nghiên cứu ra, chỉ biết là là một loại ngọc quý, đông ấm hạ mát. Hấn thích cây sáo này đến nỗi không muốn rời tay, luôn mang theo bên người. Sau khi bước chân ra giang hồ, vì không thích đao quang kiếm ảnh, mới lợi dụng sáo ngọc làm vũ khí. Hấn trong một lúc nhất thời cao hứng, trước khi gây án thổi lên một điệu, người trong giang hồ mới phong hấn ngoại hiệu Sáo Ngọc công tử.

“Vậy được rồi, thổi một khúc ta nghe.” Nàng vẫn như cũ không có hứng thú lắm, thật sự nghi ngờ khả năng của hấn.

Vô lí, vô lí quá, hấn tuyệt đối không thể thổi hay như vậy.

Thanh âm này, vang xa trong trời, ý cảnh cao nhã, triền miên vô tận, tam hồi cửu chuyển. Nghe thấy âm thanh này, Bạch Mạn Điệp ngỡ như mình đang đứng giữa rừng trúc bao la, thân trúc đong đưa theo gió, lá trúc rung động xào xạc, tuyệt vời như thể đang ở trong thiên đường. Trong tiếng sáo của hấn, có tâm cao khí xa, cũng có vài phần âm trầm buồn bã. Hấn rốt cuộc là loại người gì? Rốt cuộc lớn lên trong hoàn cảnh nào? Tại sao trên người hấn lại có hai loại tính cách khác xa như vậy.

“Hay quá.” Bạch Mạn Điệp chậm rãi mở to mắt, trong lòng tán thưởng.

“Nếu nàng thích, ta có thể thường xuyên thổi cho nàng nghe.” Từ khi lấy sáo ngọc làm vũ khí, đã nhuộm đầy máu tươi, đã lâu rồi không thổi sáo.

“Tốt.” Lúc nhàm chán có thể bảo hấn thổi một khúc giải sầu.

“Nếu nàng thích, ta sẽ dạy cho.”

“Nhưng ta không có khiếu âm nhạc, một chút cũng không có.”

“Nàng chưa xem rõ thư phòng ta phải không? Bên trong có rất nhiều nhạc phổ, cầm, tiêu, sáo tất cả đều có.”

“Ta không có được thiên phú đó.”

“Có lẽ ta có thể dạy cho nàng.”

“Quên đi, ta biết mình học không nổi đâu.” Bạch Mạn Điệp luôn tự hiểu được mình.

“Nàng có thích vẽ tranh không?”

“Thích.” Nhưng không biết.

“Ta từng vẽ một bức họa của nàng, khi về sẽ cho nàng xem.”

“Oa, đại ca, người quả nhiên toàn tài a.”

.....

Trong bóng đêm, Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp tán gẫu rất vui vẻ. Đông Phương Vũ thề, trong cuộc đời hắn chưa từng nói nhiều như vậy.

Đêm hôm đó, quan hệ của hai người đã cải thiện rất nhiều. Quả thật là phải cảm ơn con ngựa quý kia, đã cho hai người họ một cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, thời tiết thật tốt. Sau trận mưa hôm qua, không khí thật phần tươi mát.

Bạch Mạn Điệp đứng ở cửa hang, lạnh đến phát run, hắt xi liên tục. Tại sao người qua đêm trong sơn động lại nhiệt tình như lửa, mà nàng lại bị thấm thê này? Đều là nữ nhân vật chính, đãi ngộ sao kém xa quá vậy?

(Bạch Mạn Điệp: Sờ Sờ tý tý, lý do gì mà Mộ Dung Ý Vân qua đêm trong sơn động có người sưởi ấm cho nàng, còn ta, trừ bị đùa giỡn ra, còn lạnh đến cảm mạo, là sao?)

Thượng Quan Sờ Sờ: Cái... cái này... Có người gọi ta, hôm khác trả lời người vậy.

Bạch Mạn Điệp: Sờ Sờ... (rồng giận)

“Ôm chặt ta.” Có lẽ sáng sớm giọng nói không thông, nhưng âm thanh của Đông Phương Vũ lại phá lệ đến mê người.

Bạch Mạn Điệp do dự một lát, kéo lấy một cái cây mây, “Ta tự mình đi xuống được.” Mặc dù có khả năng ngã chết. Trong lòng nàng vẫn giằng co, là thể diện quan trọng hay tính mạng quan trọng, kết quả nàng không cứu được mình, là sỉ diện quan trọng. Trải qua một đêm ngoài ý muốn, nàng thật sự sợ tiếp xúc với hắn. Cũng không phải sợ hãi gì, đành rằng có chút sợ hãi, nhưng lại có chút... chờ mong, cảm giác là lạ.

“Được không?” Hắn lại cho nàng một cái mỉm cười đầy mỉa mai.

Nàng theo bản năng không dám nhìn hắn, bắt lấy cây mây, “Ta xuống trước đây.” Vừa dứt lời, thân mình nàng vừa trượt, theo cây mây đi xuống. Đông Phương Vũ thấy thế, cũng đi xuống theo.

Nàng nắm lấy cây mây nhanh chóng trượt xuống, giữa chừng, đã đến hết cây mây. Bạch Mạn Điệp nhanh chóng chụp lấy cây mây khác. Cứ thế đổi rất nhiều lần, nhìn thấy có thể rơi xuống đáy vực. Ngay thời điểm Bạch Mạn Điệp đổi cây mây khác, vô tình lại đụng phải cây mây có một ổ sâu lông, lại còn đâm vào tay nàng. Tay cảm thấy tê rần, vội vàng rút về. Không có cây mây làm điểm tựa, cả người nàng trượt xuống.

“Cứu mạng a...” Bạch Mạn Điệp hoảng hốt hét lên chói tai, nàng cách mặt đất cũng không xa là mấy, tuyệt đối không thể chết được, cùng lắm tàn phế thôi.

Đông Phương Vũ thấy nàng bay ra ngoài, vội thi triển khinh công tiếp được nàng, cầm lấy cây mây, cùng nàng an toàn tiếp đất. Nữ nhân này căn bản là có thể, trong khoảng cách đó, nàng hoàn toàn có thể dùng khinh công tiếp đất an toàn, đâu cần phải toàn thân chạm đất. Nếu không nhờ hắn, nàng đã thành ra tàn phế rồi.

Khi đáp xuống, tay Đông Phương Vũ vẫn còn trên lưng Bạch Mạn Điệp, mà Bạch Mạn Điệp gất gao vẫn dựa vào hắn, đầu tựa vào ngực hắn, tư thế cực kỳ ám muội.

Bạch Mạn Điệp cũng thấy tư thế hai người ám muội thế này, đẩy mạnh hắn ra, xấu hổ nói, “Đại ca, cảm ơn người.”

“Không cần.” So với Bạch Mạn Điệp, hắn một chút xấu hổ cũng không có, còn vì mình chiếm được lợi thế mà cao hứng. Hắn khi nào trở nên vô lại như vậy? Nhân phẩm rất có vấn đề.

“Tìm đường đi, ta đói bụng rồi.”

Vách núi phía dưới cũng không phải hoàn toàn phong bế, hai người men theo dòng suối nhỏ, tìm được đường ra, tạm thời dừng lại ở một thôn nhỏ.

Bạch Mạn Điệp thật sự đói không chịu được, không thể không dừng lại.

Bên ngoài thôn có một cái sân bị bỏ phế, hai người tìm được củi lửa, đến dòng suối nhỏ bắt cá nướng ăn, làm một bữa ngon lành. Cỗ đại đúng là tốt thật, tùy tiện nhóm lửa cũng không bị phạt tiền. Không bị ô nhiễm, có nước rồi có cá.

Nhiều năm sống ở bên ngoài, kỹ thuật nướng cá của Đông Phương Vũ đã đạt tới cảnh giới lả hòa thuần thanh. Nếu đến hiện đại mở một cửa hàng nướng cá thiên nhiên, nhất định làm ăn phát đạt.

“Đại ca, kỹ thuật của ngươi thực sự rất tốt. Làm ta ngạc nhiên lắm nha, ngươi rõ ràng xuất thân giàu có, hiện tại gia sản có thể nói là phú khả địch quốc, sao trên người ngươi không tìm được nửa phần bóng dáng con nhà giàu vậy. Lúc mới gặp, ta còn tưởng ngươi là cô nhi.” Bạch Mạn Điệp vừa ăn vừa hỏi, tiện miệng nói chuyện với hắn.

Đông Phương Vũ đang nướng cá bỗng xoay người, cười hỏi, “Tại sao lại cho rằng ta là cô nhi?”

“Bởi vì... rất có khả năng, mấy vị đại hiệp trong tiểu thuyết kiếm hiệp đều là cô nhi. Ách, ta biết là không thể nói vậy được. Con cái nhà giàu hơn phần nữa là nhìn được chứ không xài được, thường thì, bọn họ sinh ra trong hoàn cảnh ưu đãi, nên không chăm chỉ. Những người võ công cao, thường đều có thù hận, có một động lực thúc đẩy. Thế nào thì ngươi rất kì quái, ta chưa thấy qua đại hiệp nào lại đi làm kinh thương.” Đại hiệp cũng cần ăn cơm, tiểu thuyết với sự thật cách nhau rất lớn. Chỉ có ngu ngốc như Bạch Mạn Điệp, mới có thể lấy tình tiết trong tiểu thuyết làm chuẩn.

“Ngươi có biết biểu đệ của ngươi, Lãnh Tâm công tử, so với ngươi khác xa a. Đều là người như nhau, sao lại khác xa quá vậy.” Bạch Mạn Điệp lại nói đến Phương Chấn Hiền, nàng cũng không phải là thích hắn lắm.

Đông Phương Vũ thân nhiên trả lời, “Bởi vì sự phụ ta biết cách dạy dỗ.” Cũng bởi vì xuất thân trong một gia đình kì quái.

“Ừ, ta vô cùng cảm tạ sự phụ của ngươi. Hắn hẳn rất tốt với ngươi, trách không được ngươi liều mạng vì hắn tìm cho được Thánh Linh châu. Không biết thương thế của hắn thế nào, ta dùng bồ câu đưa thư thỉnh Tam muội đến xem.”

Đông Phương Vũ không trả lời nàng, đem cá nướng kia đưa cho nàng, “Cho nàng.”

Bạch Mạn Điệp ngượng ngùng cười, “Ngươi ăn đi.” Nàng đã ăn rất nhiều rồi, trong khi Đông Phương Vũ chưa cắn lấy một miếng.

“Nàng không cần ngại.” Dù sao nàng cũng một ngày chưa ăn cơm.

“Ta thật sự đã no rồi.” Nàng đứng lên chạy tới bờ suối nhỏ, “Ta uống nước.” Không biết nước này có hợp vệ sinh không đây, chẳng biết thượng nguồn có ai tiểu tiện không nữa. (Một ý nghĩ quá mức kinh khủng.)

Mặt nước cách mặt đất một thước năm, khe suối lại chỉ rộng có một thước, muốn uống nước thì phải khom người. Nàng cúi đầu, thất lưng dùng sức. Tay vừa chạm tới mặt nước, đã bị trượt chân, cả người ngã xuống nước.

Đông Phương Vũ đang ngồi ăn cá, vừa thấy nàng rơi xuống khe suối, vội vàng chạy đến xem.

Bạch Mạn Điệp chặt vật lấm mồi từ dưới nước đứng lên, toàn thân ướt sũng.

Bộ dạng đáng thương của nàng làm Đông Phương Vũ muốn bật cười, khóe môi nhếch lên, “Lên đây.” Nữ nhân này không ngốc vậy chứ.

Bạch Mạn Điệp vẩy vẩy nước trên y phục, bộ dáng thê thảm được hắn kéo lên. Do hơi dùng sức một chút, nên Bạch Mạn Điệp không chỉ lên được tới bờ, mà còn loạng choạng vài bước, ngã thẳng vào lòng hắn.

Toàn thân nàng ướt đầm, những đường cong linh lung hoàn toàn lộ ra. Bất giác, nàng chú ý tới mình đang ở trong lòng hắn, cánh tay ôm lấy thất lưng hắn, hai thân thể sát vào nhau không có một khe hở. Có lẽ không đây, hôm nay sao có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra thế này? Nàng cũng không lập tức buông ra, mà ngẩng đầu lên, tò mò nhìn hắn.

Thân thể nàng mềm mại, tản ra một mùi thơm độc đáo, tóc tai ướt sũng, trên mặt còn có bọt nước li ti. Bởi vì thẹn thùng, khuôn mặt hơi hơi đỏ ửng, đôi môi đỏ mọng kiêu kiêu ướt át. Con ngươi ngập nước, có chút mê man, khiến nàng thoạt nhìn càng thêm mê người, càng thêm quyến rũ.

Đông Phương Vũ dù sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường, nhuyển ngọc ôn hương thế này, lại là người hắn yêu thương nhưng nhớ, cô nam quả nữ, đương nhiên khiến hắn nảy sinh ý muốn.

Hắn dừng lại trên người nàng, hai mắt dấy lên ngọn lửa.

Đôi mắt trở nên sâu thẳm, trong mắt tràn ngập hình ảnh của nàng. Mối nàng đẹp như vậy, chách chấn rất ngọt.

Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Bạch Mạn Điệp mãnh liệt nhắm mắt, chẳng biết phải làm gì bây giờ.

Đông Phương Vũ che lại đôi môi đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi nóng rực nhẹ nhàng cọ sát trên môi nàng, Bạch Mạn Điệp một trận run rẩy, há miệng ra định nói cái gì. Nàng còn chưa kịp phun ra một chữ nào, đầu lưỡi hắn đã linh hoạt tiến vào, không hề thương tiếc cướp lấy hương vị ngọt của nàng, đầu

lưỡi hán cùng đầu lưỡi e lệ mềm mại của nàng tùy ý giao nhau.

Nàng muốn dùng đầu lưỡi nhỏ bé thơm tho của mình để đuổi cái đầu lưỡi đang cùng nàng dây dưa, nhưng không hiểu sao càng đuổi càng triển. Động tác của nàng làm Đông Phương Vũ cảm thấy, không phải như đang đuổi hán, mà là trúc trách đáp lại.

Nàng thực sự trúc trách, chứng minh nàng chưa từng làm chuyện này, nàng hoàn toàn thuộc về hán, Đông Phương Vũ âm thầm đánh ý.

Nàng run rẩy, nàng trúc trách, càng làm hán nhiệt tình. Hán luyến tiếc buông nàng ra, vòng tay siết chặt, càng hôn càng mãnh liệt, càng hôn càng sâu, làm càn cướp đoạt.

Bạch Mạn Điệp triệt để say mê, không biết mình đang làm gì, đây chính xác là theo bản năng đáp trả nụ hôn của hán, vô tình cùng hán dây dưa.

Hán buông tha nàng, môi trụ tại môi dưới của nàng, nhẹ nhàng mút vào, giống như thường thức nhân gian mỹ vị.

“Ai da.” Một tiếng thét chói tai triệt để phá vỡ tình cảnh triển miên của hai người. Hai cái đầu mãnh liệt tách ra.

Một thôn phụ đi ngang qua nói một câu bóng gió, “Tuổi trẻ bây giờ thật là, sao lại ở chỗ này chứ, mách cỡ chết người ta.”

Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp nhìn nhau, cùng phá lên cười.

Bạch Mạn Điệp chưa từng gặp Đông Phương Vũ cười lớn, hôm nay mới phát hiện, hán cười rộ lên trông tuấn lãng tiêu sái, không thua gì Quân Tùy Phong. Nàng nhìn hán, không khỏi ngây ngốc.

Đột nhiên hai mắt chạm nhau, nàng vội nhìn sang chỗ khác..., không dám nhìn hán.

Khi hai người trở lại Thương Mang trấn thì trời đã xế chiều, Bạch Mạn Điệp sau khi tắm xong vừa ngã đầu liền ngủ. Ở trên núi một ngày, nàng sớm đã mệt chết.

Vừa mới ngã lưng, đại phu liền tới. Đương nhiên là do Đông Phương Vũ mời, nàng chịu lạnh cả đêm, lại rơi xuống nước, hán thật sự không yên tâm. Hán tựa hồ đã quên, nàng là người luyện võ, thân thể hiển nhiên khỏe hơn người thường. Khi đại phu xác nhận nàng không có việc gì, Đông Phương Vũ lại sai người nấu cho nàng một thang thuốc giải cảm. Nàng lần đầu tiên phát hiện, hán cũng rất quan tâm nàng. Ngã xuống núi một lần, thu hoạch quả là không nhỏ.

Bạch Mạn Điệp vừa mới ngủ mơ mơ màng màng, Quân Tùy Phong mang theo cái mặt thú vị xuất hiện, “Đại tẩu.”

Bạch Mạn Điệp thật muốn xông ra đánh hán, rốt cuộc khi nào nàng mới được ngủ yên đây?

Nàng xóc chấn ngồi dậy, hầu như đang nghiêng răng nghiêng lợi, “Quân Tùy Phong, có chuyện quái gì thì nói mau,” nhưng khi thấy khuôn mặt khổ sở của Quân Tùy Phong, cơn giận của nàng đã nhanh chóng tan biến không còn dấu vết, không nề mặt phá lên cười.

“Sao ngươi lại thành ra bộ dáng này?” Quân Tùy Phong mắt phải hóa xanh, điển hình y như mắt gấu mèo, vừa nhìn đã biết là bị đánh. Bên phải còn in năm dấu tay, gương mặt sưng phù. Dấu tay mảnh khảnh thể này, chách chách là của nữ tử. Võ lâm đệ nhất mỹ nam bị nữ tử đánh, chuyện lớn a, không biết đem tin tức này đến tòa soạn báo sẽ kiếm được bao nhiêu tiền.

Quân Tùy Phong hừ lạnh, “Xú nữ nhân kia.”

“Ngươi biến thành như vậy còn không chịu ở nhà, tới đây bảo ta làm gì?”

“Đại tẩu, ta muốn thỉnh giáo tẩu cách trấn an nữ nhân.” Quân Tùy Phong meo meo, biểu tình thập phần đáng thương.

Bạch Mạn Điệp phá lên cười, “Ngươi thế nào lại chọc giận nàng?”

“Ta dùng vũ lực với nàng.” Đầu tại cái tên Thanh Long kia phá, nói cái gì muốn đoạt được lòng, thì phải đoạt được người, nếu không Tùy Phong công tử hán cần dùng vũ lực sao? Mà dùng vũ lực, kết quả là ăn phải một quyền, hường một tát, còn bị trúng độc. Bị đánh thì cũng chẳng sao, nhưng độc nàng hạ thì đúng là tà môn. Sau khi trúng độc bị dục hỏa thiêu đốt, nhưng không thể tới gần nữ nhân, bằng không cực kỳ khó thở. Đêm qua hán dường như cả đêm, lại bị dục hỏa thiêu đốt, toàn bộ Thiên cơ các đều nghe được tiếng thét vang trời của hán, ai không biết còn tưởng hán giết heo, hiện tại gặp phải nữ nhân đã muốn chạy, còn nữ tử chết tiết kia cùng đại tẩu thì ngoại lệ. (Nữ nhân khác vừa thấy hán đã muốn câu dẫn trắng trợn, hán hiện nay không muốn ngọt thờ mà chết, hay nhất là đừng có nữ nhân nào tới câu dẫn.)

Hán rõ ràng ghét chết nữ nhân kia, mà tên Thanh Long phá hoại kia hết lần này tới lần khác bảo, muốn lấy được lòng nàng, thì thừa dịp này đi giải thích, an ủi nàng.

Bạch Mạn Điệp cười càng kinh khủng, “A? Ngươi dùng vũ lực với nữ nhân sao?” Dựa vào diện mạo của hán, cũng gặp chuyện này sao?

“Đại tẩu, xin giúp ta. Nữ nhân kia hạ độc quá lợi hại, ai cũng không giải được độc. Nếu không khiến nàng vừa lòng, làm sao nàng cho ta giải được.” Ra là vậy a? Chỉ có hán mới biết.

“Ách, chuyện này... Ngươi tặng nàng lễ vật, thật ôn nhu quan tâm nàng, có lẽ hiệu quả.” Nàng ngay cả yêu cũng chưa từng thử qua, làm sao biết được,

toàn bịa chuyện thôi.

“Được chứ?” Quân Tùy Phong cảm thấy biện pháp này có thể thử được.

Hắn vội vã rời đi, Bạch Mạn Điệp ở trên giường cười lăn lộn. Nữ nhân kia rốt cuộc là ai a? Quá lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Kế hoạch không biến hóa nhanh

“Đại tẩu.” Quân Tùy Phong đem theo khuôn mặt thập phần khó coi tiến vào Thẩm Phụng Viện, quấy rầy Bạch Mạn Điệp uống trà. Hiện tại, cũng đã qua năm ngày sau “sự kiện” hai người té xuống núi. Trong năm ngày này, Bạch Mạn Điệp không hề gặp mặt Đông Phụng Vũ. Hiển nhiên là vì Bạch Mạn Điệp trốn tránh hắn. Hai người trong lúc đó cứ nhiên phát triển thành như vậy, nàng nhất thời không biết phải thế nào đối mặt với hắn. Thế nào đối mặt với nam nhân đã cùng nàng bái đường thành thân, hơn nữa lại có cả một đàn tiểu thiếp. Nụ hôn đó, đã đảo lộn lòng nàng. Đến bây giờ, nàng vẫn thấy tim mình đập thật mạnh. Bạch Mạn Điệp nhìn hắn liếc mắt một cái, “Sao vậy? Nhìn người y như nửa chết nửa sống.” Lại bị hạ độc sao? Ai kêu hắn nói sách tâm, đáng đời.

Quân Tùy Phong xoa xoa Thái Dương, “Ta mất trái tim rồi.” Bị một một nữ nhân xấu xa lại lạnh như băng đánh cắp.

Bạch Mạn Điệp sững sờ, “A? Người bệnh tim nguy kịch hả?” Tùy Phong công tử mách phải tâm bệnh, chuyện lớn, nguy lắm a.

“Không phải, là bị một nữ nhân trộm mất,” Hơn nữa còn là một nữ nhân khủng bố, động một cái là hạ độc hắn ngay.

Bạch Mạn Điệp đột nhiên hiểu ra, cười đến ám muội, “Người đang yêu nữ nhân nào đúng hay không?” Tùy phong công tử phong lưu, chuyện đó khắp giang hồ có ai chẳng biết, không ngờ cũng có nữ nhân khiến hắn yêu thật lòng. Nàng rất ngạc nhiên, rốt cuộc cái dạng nữ tử gì. Nàng đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước Quân Tùy Phong bị nữ nhân nào đó đánh, hắn thích hắn là chính là nàng.

“Nữ nhân đó không cảm kích chút nào hết.” Cứ tưởng hắn là Tùy Phong công tử phú khả địch quốc, tuấn mỹ vô song, thiên hạ nữ tử đều bị động tâm vì hắn, vậy mà nữ tử lạnh như băng kia lại một mực khinh thường. Hờ một chút là ra tay đánh hắn, hạ độc hắn, mị lực của hắn không phải tụt dốc rồi chứ?

Bạch Mạn Điệp về mặt đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Huynh đệ a, không phải mỗi một nữ nhân đều yêu bộ mặt điển trai của nam nhân. Đương nhiên, người ngoài đẹp trai thì cũng rất giàu. Nhưng là trên đời này có loại nữ nhân được gọi là nữ cường nhân, có tư tưởng, có chủ kiến, không giống với những nữ nhân đại ngốc nghếch khác, các nàng đòi hỏi chính là chân tình của nam nhân. Nhìn người như vậy tuyệt đối không có khả năng đem chân tình trao cho một nữ nhân, không bằng buông tay đi.” Lấy sự phong lưu của Quân Tùy Phong, nữ nhân yêu hắn chẳng phải việc hay ho gì, đừng hại đời hoàng hoa khuê nữ.

Quân Tùy Phong thoát nghĩ, “Cũng đúng, nữ nhân lạnh như băng, thì có cái gì tốt chứ?” Rõ ràng khẩu thị tâm phi.

Bạch Mạn Điệp bật cười, “Lạnh như băng? Người Tùy Phong công tử lại yêu một khối băng nữ nhân, ha ha, hay nha hay nha.” Loại này y hệt như Thủy Tịch Linh, có hắn chịu nổi.

“Yêu nàng? Không có, bất quá chỉ là hứng thú thôi.” Quân Tùy Phong ra vẻ buồn bực, cổ vờ như không thèm để ý.

Bạch Mạn Điệp đương nhiên nói, “Thật không yêu sao? Vậy đuổi người ta đi cho rồi.” Nàng biết hắn luyến tiếc, nam nhân như hắn, chịu đem một nữ nhân để trong lòng, tuyệt đối là vì thích người ta.

“Nàng là tiểu thâu (ăn trộm), nếu không tra ra mục đích thật sự của nàng, thì không thả nàng ra được.” Hắn đã tịch thu toàn bộ độc dược trên người nàng, nàng không có khả năng tác quái. Nữ nhân thú vị như vậy, thả ra thật đáng tiếc.

“Tiểu thâu? Lão đệ à, tuy ta và đại ca người đều là tặc, người cũng không cần đi tìm tặc lão bà chứ? Cả nhà sẽ chúng ta thành ra cái gì? Những kẻ trộm a?” Bạch Mạn Điệp vô tình không biết, nàng đã đem mình trở thành người của Đông Phụng gia.

Quân Tùy Phong oai đầu, “Nàng chách chấn không phải tiểu thâu, nhưng là nàng tự ý xông vào Tàng Thư lâu, không biết nàng đến Thiên Cơ các trộm cái gì.” Lúc thẩm vấn, miệng nàng kín như miệng ngọc trai, đựng một cái là hạ độc. Quái, trên giang hồ khi nào xuất hiện nữ nhân người toàn là độc thế này.

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Người hỏi ta, ta hỏi ai? Ta cũng không phải Thiên Cơ các Các chủ.”

Quân Tùy Phong cười tủm tỉm, “Ta Thiên Cơ các tứ đường còn thiếu một Huyền Vũ Đường chủ.”

Bạch Mạn Điệp lại trừng hắn một cái, “Thì sao? Muốn nhận ta vào làm à?”

Quân Tùy Phong mãnh liệt gặt đầu, “Đúng vậy, đại tẩu, có tẩu Vô Ảnh La Sát gia nhập, Thiên Cơ các nhất định như hổ thêm cánh.” Vị trí này chính là để lại cho lão đại, nhưng nhiều lần mượn sức đại ca thất bại, đành chuyển mục tiêu sang đại tẩu vậy, dù sao đại tẩu cũng là một nhân vật lợi hại.

“Đẹp, Hồng Nhan Cung Thủy Mầu Đôn đem phó cung chủ vị cho ta ta cũng không thềm, ta ăn no đi làm cái khi gì đường chủ đó của Thiên Cơ các làm gì.” Nàng là công dân lương thiện, hiện tại chưa muốn gia nhập xã hội đen.

“Tẩu quen Hồng Nhan Cung chủ?” Yêu lão bà kia tốt nhất đừng đụng tới.

Bạch Mạn Điệp thẳng thắn, “Không quen, chẳng qua là vô tình gặp phải.”

“Đại tẩu, nghiêm túc nói, tẩu cùng lão đại rốt cuộc làm sao vậy?” Hai người này chiến tranh lạnh cũng mấy ngày rồi.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu dĩ xùy tay, “Đừng nói nữa, lão đại nguoi có cả đồng nữ nhân, coi đại tẩu nguoi không bằng một hạt cát, ta hiện tại đang chuẩn bị chia tay với hắn đây.”

Quân Tùy Phong khoa trương réo lên, “Không phải vậy.” Lão đại đúng là có rất nhiều nữ nhân, nhưng là lão đại ngay cả tên mấy nữ nhân này cũng không biết.

“Đừng nói nữa được không, ta hiện tại đang siêu cấp buồn bực. Tiểu Phong a, có thể hay không mang ta đến Thiên Cơ các tham quan một chuyến.” Đã muốn đi lâu lắm rồi.

“Đại tẩu, xin miễn cho.” Nếu lão đại biết hắn một mình đưa đại tẩu đến Thiên Cơ các, nhất định lột da hắn, hắn cũng không muốn hi sinh oanh liệt vậy đâu.

“Được rồi, không đi thì không đi, keo kiệt. Nhưng nói ta nghe, Thủy Phù Dung kia rốt cuộc là ai a.” Thủy Phù Dung Thủy Phù Dung, đối với nàng mà nói quả thực chính là một con ác mộng.

“Sao tẩu đột nhiên lại nhớ tới Thủy Phù Dung?” Quân Tùy Phong có chút ngoài ý muốn, Thủy Phù Dung đã chết hơn hai mươi năm rồi.

“Có người nói ta giống Thủy Phù Dung.”

“Tẩu giống Thủy Phù Dung?” Quân theo gió cần thận suy xét, quả nhiên có vài phần tương tự. Chỉ cần có tên tuổi trên giang hồ, Thiên Cơ các đều ghi lại toàn bộ, phi thường nổi danh, ngay cả bức họa cũng có. Nổi danh như Thủy Phù Dung, hắn cũng có xem qua.

“Sao vậy? Mau nói cho ta biết, Thủy Phù Dung rốt cuộc là ai.”

“Được được, đừng gấp a. Thủy Phù Dung vốn là Hồng Nhan cung chủ tiền nhiệm, là thân tỷ tỷ của Thủy Mầu Đôn. Hồng Nhan cung tất cả đều là nữ tử, rất nhiều người là do bị vút bỏ hoặc bị nam nhân tổn thương. Hồng Nhan cung cũng có nhất về đứa trẻ bị vút bỏ hoặc là nữ tử do cung nữ sinh ra. Hồng Nhan cung nữ tử sau khi được mười tám tuổi, có thể xuống núi tìm một nam nhân. Nếu sinh được nữ nhi, để nữ nhi ở lại, thì người có thể rời đi. Nếu là sinh nam tử, thì bị phế võ công, trục xuất ra khỏi hồng nhan cung. Hồng Nhan cung xây dựng trên Thiên Sơn son cốc, có thể nói là ngăn cách với các môn phái khác. Hồng Nhan cung thập phần thần bí, cho dù là Thiên Cơ các của ta cũng tra không được vị trí của Hồng Nhan cung. Hồng nhan cung kỳ thật cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, thế nhưng những cung chủ các đời đều luyện một loại võ công kì quái, phải dùng nam nhân để dưỡng khí, vì vậy, võ lâm chính đạo làm sao tha cho Hồng Nhan Cung được. Hai mươi ba năm trước, Hồng Nhan Cung chủ tiền nhiệm Thủy Phù Dung đến Trung Nguyên, khi đang thu thập nam nhân để dưỡng khí thì gặp Tổng gia thiếu chủ Tổng Cảnh Nhân. Hai người trong lúc đánh nhau đã rơi xuống một son cốc, nảy sinh cảm tình. Tổng gia lão trang chủ không cho phép con mình ở bên cạnh một yêu nữ, dùng cái chết uy hiếp buộc Tổng Cảnh Nhân cưới một vị tiểu thư võ lâm thế gia làm vợ, cũng chính là Tổng Phu Nhân bây giờ. Thủy Phù Dung sau khi biết Tổng Cảnh Nhân lấy vợ, trở nên tàn bạo bất nhân, dùng sách đẹp khắp nơi mê hoặc nam nhân. Cuối cùng, hành vi của nàng dẫn tới việc bị võ lâm các phái truy sát. Nàng bị các đại môn phái bức đến vách đá, uống thuốc độc tự sát, rơi xuống sườn núi. Lúc người ta tìm được nàng, nàng đã gần như tắt thở, bộ dạng biến đổi hoàn toàn. Sau đó, Thủy Mầu Đôn kế nhiệm Hồng Nhan cung, nhiều lần ám sát Tổng Cảnh Nhân. Mười chín năm trước, Thủy Mầu Đôn cùng Hồng Nhan Cung đột nhiên ở trên thối ản giang hồ. Nhưng, trên giang hồ xuất hiện một vị nữ nhân dùng nam nhân để dưỡng khí, Thiên Cơ các tra được nàng chính là Thủy Mầu Đôn.” Đây là bí mật, Quân Tùy Phong không tùy tiện nói cho người ta nghe. Muốn biết tin tức? Lấy tiền mua a.

Nguyên lai Thủy Phù Dung là hồng nhan tri kỷ của Tổng trang chủ, trách không được hắn luôn toàn lực tìm hiểu tung tích của Thủy Phù Dung. Ngày ấy Thủy Mầu Đôn xuất hiện ở Tổng gia, là vì tỷ tỷ báo thù á? Cứ như vậy, Tổng gia trang chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Nàng chính là một kẻ ích kỉ, thâm nghĩ là tự bảo vệ mình, ích kỉ thì kích kỉ.

“Thủy Phù Dung chết khi nào?” Bộ dạng biến đổi hoàn toàn, chính là nhìn không ra được? Có thể nào là Thủy Phù Dung chưa chết?

“Hai mươi một năm trước.” Thân thể Bạch Mạn Điệp này năm nay vừa vặn hai mươi tuổi. Mượn tình tiết trong phim truyền hình chút xíu, nàng to gan đặt ra giả thiết này. Có khi nào Thủy Phù Dung cùng tên họ Tổng đã từng lên giường, hơn nữa Thủy Phù Dung còn mang thai. Nàng uống thuốc độc cùng rơi xuống vách núi chính là kim thiên thoát xác, thực tế là nàng không chết, gả cho một tên tiểu thương gia họ Bạch, sống cuộc sống bình thường? Mà Bạch Mạn Điệp, chính là nữ nhi của Thủy Phù Dung với tên họ Tổng? Ánh mắt tên họ Tổng kia nhìn nàng như vậy, thật đáng ngờ a.

Ách, nàng thật sự là xem phim truyền hình quá nhiều rồi, sao lại nghĩ ra tình tiết hoang đường vậy chứ.

“Đại tẩu đại tẩu, tẩu ngăn ra làm gì?” Quân Tùy Phong ở nàng trước mắt nàng quơ quơ tay.

“Không có gì, ta chỉ là đối với Thủy Phù Dung cảm thấy tò mò, cũng thấy nàng thực đáng thương.” Thủy Phù Dung tuyệt đối là một si tình nữ tử.

“Thủy Phù Dung là một vị đại mỹ nhân, đáng tiếc là nàng đã chết.” Nói đến mỹ nữ, Quân Tùy Phong lập tức biến sắc.

Bạch Mạn Điệp cho hắn một phen run rẩy, “Nếu là nàng còn sống, tuổi đều còn có thể làm nương của người, người thế nào cũng y hệt sách lang.” Nhìn đến bộ dáng của tiểu tử kia, Bạch Mạn Điệp cảm thấy thực không thoải mái. Trong tiềm thức, nàng không cho phép người khác khinh miệt Thủy Phù Dung.

“Tẩu cùng nàng rất giống đó chứ.” Quân Tùy Phong đứng lên, chậm rãi tới gần Bạch Mạn Điệp, bộ dáng chính là tiêu chuẩn sách lang.

Bạch mạn điệp trừng hắn một cái, “Biến, cảm làm bậy chỗ này.”

“Tiểu mỹ nhân, cho ta sờ một chút đi.” Nói xong vươn tay định sờ Bạch Mạn Điệp, đương nhiên hắn không dám sờ thật, chỉ là giỡn chơi với Bạch Mạn Điệp thôi.

“Người tính làm gì.” Một tiếng rống giận vang lên, Quân Tùy Phong giật bắn người. Xong rồi, bây giờ xong rồi, hắn chỉ là đùa một có chút xiu, mà giờ có khả năng bỏ mạng.

Quân Tùy Phong nhìn Đông Phương Vũ cười giả dối, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, “Lão đại.” Nhất là nhìn thấy bộ dáng muốn ăn thịt người của Đông Phương Vũ, Quân Tùy Phong biết hắn tương lai nhất định u ám.

Đông Phương Vũ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại một lần, “Người đang làm cái gì?” Biết tiểu tử này háo sách, không ngờ háo sách tới mức độ này, ngay cả nữ nhân của hắn cũng muốn đụng.

Quân Tùy Phong lui ra phía sau ba thước, cười một cách đáng thương, “Lão đại, huynh tha đệ đi, đệ chỉ là giỡn chơi với đại tẩu thôi.” Hắn thề, về sau không bao giờ... giỡn như vậy nữa.

“Cấm người trở lại Thảm Phương Viện.” Nếu là hắn lại động tay động chân, Đông Phương Vũ có khả năng sẽ xé xác hắn.

“Đại ca, đệ méc sư phó huynh khi dễ đệ.”

“Biến..”

“Tuân mệnh,” Về nhà tìm vị lãnh khốc mỹ nhân kia, thà là bị hạ độc, cũng còn tốt hơn đề lão đại cho đi châu Diêm Vương.

“Sao người lại tới đây?” Có vẻ hơi xấu hổ. Máy ngày nay nàng lấy lý do thân thể không khỏe để trốn ở Thảm Phương Viện, không gặp khách, ai ngờ lại bị Đông Phương đại ca bắt được.

“Ta đến thăm nàng, thấy khỏe hơn chưa?” Trùng hợp gần đây hắn có chút chuyện phải giải quyết, bằng không đâu có chờ tới hôm nay mới đi gặp nàng.

“Ách, cảm ơn, đã tốt hơn rồi.” Nàng căn bản là không có bệnh, cho dù có, cũng là tâm bệnh, làm gì có thuốc chữa được tâm bệnh.

“Ồ có quen không?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lại kinh ngạc, lần đầu tiên hắn hỏi loại vấn đề này.

“Hoàn hảo.” Ở một lúc chẳng sao, còn ở trường kỳ thì chách chấn không được. Nàng từ nhỏ chính là số nha hoàn, không thể làm Kim phu nhân.

“Ta đã hứa dạy nàng thổi sáo, giờ muốn học hay không?”

Bạch Mạn Điệp vừa định trả lời, một con bồ câu đã bay tới bên người nàng, vỗ cánh vài cái, đứng trên vai nàng, bồ câu ngoan. “Dùng bồ câu đưa tin.” Nàng luống loát bắt thư, thả bồ câu cất cánh.

Đông Phương Vũ đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng xem thư, mày mặt nhăn càng lúc càng nhăn lại.

“Làm sao vậy?” Hắn nhin không được hỏi.

“Lưu ly gửi thư, nói Tam muội mất tích. Lưu Ly nói, Nhị muội cùng Tam muội vì đi tìm thuốc chữa bệnh mất trí cho ta, sau khi diệt Dương Uy đường liền mất tích. Nhị muội tìm hạt tuyết, Tam muội tìm Thánh Linh châu. Ta nghĩ nhị muội cùng tên Lân gì đó hắn là trên đường tìm hạt tuyết đã gặp nhau, nên cùng đi Thiên Sơn. Chúng ta đã biết được tung tích của nhị muội, về phần Tam muội, không biết nàng ở đâu. Nói như vậy, Tam muội đã mất tích hai tháng.” Lấy độc thuật của Độc Nương Tử, chách là không có chuyện gì.

“Nàng yên tâm đi, Độc Nương Tử không phải phạm nhân.” Độc Nương Tử cũng không phải nữ nhân bình thường, đương kim võ lâm không mấy ai được như nàng.

“Ừ, kỳ thật ta cũng không phải phải lo lắng lắm. Ta tin tưởng nàng không sao, về phần Lăng Tương ta càng không lo lắng, có huynh đệ người chiếu cố nàng. Máy ngày sau, chúng ta đi họp mặt bọn họ.” Không biết hai vị kia nhìn thấy bọn họ sẽ có thái độ gì.

“Cần ta gửi thư báo Lãnh Tuyệt Cuồng chiêu cô Diệp cô nương chứ?” Vì để lão bà vui, đem huynh đệ kết nghĩa đi bán đứng.

“Không cần, chuyện hai người họ để họ tự giải quyết đi.”

“Vậy ta đi trước.” Đông Phương Vũ không biết hai người họ lúc này còn có thể nói chuyện gì.

Bạch Mạn Diệp cười tủm tỉm nhìn hắn, “Người nói có vẽ cho ta một bức họa hả?”

Đông Phương Vũ mỉm cười, “Tất cả đều có khăn che mặt.” Ai bảo lần đầu gặp mặt, nàng chính là đang đi trộm.

“Ta hiện tại không có che mặt, họa cho ta một bức, thế nào?”

“Được.” Có trời mới biết hắn chưa từng vẽ tranh cho ai.

Bạch Mạn Diệp có ý thay một bộ y phục bình thường nhất, cùng Đông Phương Vũ tiến vào thư phòng. Nàng lúc nào cũng không ưa trang phục quá sức lộng lẫy, nếu là họa, nàng muốn hắn họa lại hình dạng chân thật nhất của nàng.

“Có muốn xem trước hay không?” Hắn bày ra giấy bút, sau đó hỏi nàng.

“Ừ, vậy thì xem trước đi.” Bạch Mạn Diệp vui cười nói, “Người không được họa ta thành xấu xí nha.”

Đông Phương Vũ lấy từ trong ngăn kéo ra một trục họa, tất cả đều được dùng khăn tay thượng hạng bao lấy, vừa nhìn đã biết rất được chủ nhân quý trọng.

Nhìn hắn xem chúng như bảo bối, Bạch Mạn Diệp hài hước nói, “Bất quá cũng chỉ là bức họa của ta thôi, người lại xem như bảo bối à?”

Hắn mở bức họa ra, ngẩng đầu cười, “Đúng là vậy mà.” Nụ cười hắn đúng là mê hoặc nhân tâm.

Nàng dùng tay, mở bức tranh thứ nhất, tay bỗng run lên, bức họa đang cuộn tròn được mở ra.

Là bức tranh chân dung của một nữ nhân, nữ nhân trong tranh thật sự rất sống động, ánh mắt nàng phảng phất như đang lay động. Bạch Mạn Diệp nhìn bức họa, mỉm cười “Thực sự rất giống.”

Nàng lại mở... một bức khác ra, là họa toàn thân, trên mặt vẫn một có khăn lụa che mặt. Nữ nhân tay cầm kim kiếm, tựa như đang múa kiếm. Đứng dưới tầng hoa anh đào, cánh hoa bay lượn, tư thế oai hùng hiên ngang.

Ngoài ra còn có một bài thơ nữa – Khinh la tiểu phiến bạch lan hoa, tiêm yêu ngọc dải vũ thiên sa. Nghi thị tiên nữ hạ phạm lai, hồi mâu nhất tiểu thảng tinh hoa.

Còn đề thơ nữa á? Bạch Mạn Diệp bật cười, cư nhiên lại có người đề thơ cho nàng? Nàng nằm mơ cũng không dám tưởng. Ý thơ thế này, đem nàng lên tận trời xanh, kỳ thực nàng cũng không hơn được như thế này.

“Nàng cười cái gì?” Đông Phương Vũ tâm tình đặc biệt tốt, khóe môi luôn có ý cười.

“Người khen ta tốt như vậy? Người nhìn lại ta đi, cùng với ý thơ chênh lệch rất lớn. Đây không phải ta tự hạ thấp bản thân mình, mà ta chính là tục nữ (nữ nhân bình thường), đến cả tục nữ còn không phải nữa là.”

Đông Phương Vũ vẫn cười cười, “Ta biết.” Ngày xưa vô luận thế nào cũng không ngờ Vô Ảnh La Sát lại là nữ nhân đơn thuần thế này.

Bạch Mạn Diệp phá lên cười ha hả, “Hiện giờ mới biết rõ tính tình của ta, người có cảm giác bị lừa không hả.”

“Có lẽ.” Hắn chính là thích nàng như vậy.

Bạch Mạn Diệp cố ý vô tình liếc ra cửa sổ, hưng phấn kêu lên. “Hôm nay khí trời rất tốt, không bằng chúng ta ra ngoại thành dạo chơi nha? Nói thật, người vẽ ta như vậy, thật sự không thể cách điệu được.” Tay nghề nướng cá của hắn rất điêu luyện, ta hoài niệm a.

“Sao? Đi dạo?” Chưa từng nghe qua.

“Ta muốn đến ngoại thành nướng gì đó ăn, chúng ta tới trừ phòng kiếm vài thứ, rồi ra ngoại thành nướng ăn, được chứ? Gọi thêm Tùy Phong, quán gia, Nguyệt Nhi, Diệu Nhi, cùng đi chung.” Dạo chơi ngoại thành mà, càng nhiều người càng náo nhiệt.

Chủ ý này cũng không tệ, tiểu nữ nhân này rất biết hưởng thụ.

Nhưng mà...

“Nếu nàng muốn đi, ta đi cùng nàng.” Khó khăn lắm mới có cơ hội ở một mình, thật không muốn để người ngoài phá hư.

“Đi thôi đi thôi.” Bạch Mạn Diệp cười ngang ngược, “Ta sắp trở thành nữ nhân đầu tiên của Kim Long vương triều du ngoạn ngoại thành rồi.”

“Tiểu Điệp, nếu nàng muốn ăn thịt nướng, chúng ta cũng có tự bắt được, không cần mang theo được không?” Nếu để thiên hạ biết Kim lão bản hân mang theo một đồng đồ ăn ra ngoài thành nướng, hân còn mặt mũi nào.

“Đại ca, nguyên lai võ công của huynh, chỉ dùng để bắt thú.” Quân Tùy Phong phe phẩy chiết phiến (cây quạt), tiêu sái bước vào.

“Sao ngươi lại đến đây?” Đông Phương Vũ vừa nhớ tới hành vi của hân, nhin không được trừng mắt.

“Đại ca, ta không cố ý chen ngang chuyện tốt khuê phòng của phu thê hai người đâu.” Hân liếc Bạch Mạn Điệp một cái, “Bên Chu Tước rốt cuộc nhận được một tin tức.”

“Chu Tước? Chu Tước đường chủ à?” Bạch Mạn Điệp không phải không biết.

Quân Tùy Phong nhếch miệng cười, “Không sai, đại tẩu quả nhiên thông minh, Chu Tước đường chủ truyền về một tin tức rất hay.” Còn có liên quan đến Bạch Mạn Điệp.

“Tin gì?” Nói đến tin tức thú vị, Bạch Mạn Điệp rất có hứng thú.

“Phương Chấn Hiên của Vạn Kiếm sơn trang muốn đính hôn, vị nữ tử kia chính là Thanh Thủy sơn trang đại tiểu thư Vân Băng Tâm.” Có điều họ Phương kia tuyên bố không phải Bạch Ngâm thì không lấy. Chuyện của họ Phương kia cùng đại tẩu, Quân Tùy Phong hân cũng biết chút ít.

“Thì liên quan gì tới ta.” Bạch Mạn Điệp nhìn Quân Tùy Phong, lờm hân một cái, nàng cùng họ Phương kia chính là quan hệ bằng hữu, là hân tự mình đa tình thôi.

Quân Tùy Phong vội vàng gật đầu, “Phải phải phải, không liên quan tẩu, họ Phương kia tuyên bố không phải tẩu thì không lấy cũng không liên quan tẩu.”

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp kinh ngạc, hân vẫn quá mức hi vọng á.

“Có người nói, hân chết sống cũng không chịu Vân Băng Tâm, bị phụ thân hân nhốt lại.” Phương Chấn Hiên xem ra không được sống yên, hướng Thiên Cơ các mua tin tức của Bạch Ngâm. Đương nhiên, Quân Tùy Phong làm gì nói cho hân biết.

“Không phải Đỗ Thanh Sương à? Thế nào biến thành Vân Băng Tâm? Lão họ Phương ban đầu chế nhạo ta, đề cao Đỗ Thanh Sương mà.” Kế hoạch thay đổi nhanh quá a.

“Ban đầu lời đài luận võ, Đỗ đại nữ nhân bị đại tẩu trong ba chiêu đánh bại, không còn mặt mũi tái giá, cả ngày trốn trong nhà không ra.” Nên Đỗ gia quyết định trả thù.

“Quân Tùy Phong, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Đông Phương Vũ không có hứng thú nghe hân ôn lại chuyện xưa.

“Không có gì.” Quân Tùy Phong nghiêm mặt. “Chỉ là vừa nhận được tin tức, Thanh Thủy sơn trang không cam lòng vị trí Phương thiếu phu nhân của Vân Băng Tâm bị cướp mất, dự định tìm đại tẩu gây phiền phức.” Tiểu Chu Tước vừa nhận được tin, liền báo ngay về.

“Có lộn không vậy, ta hiện giờ đã gả cho đại ca ngươi, chuyện cũ đừng nhắc lại nữa.” Vân Băng Tâm kia mười phần chách tám là không gả ra được, nên mới tìm nàng gây phiền phức.

“Được rồi, vào trọng điểm, ai... Thám tử mà Chu Tước đường an bài tại Huyền Vũ sơn trang với Thanh Thủy sơn trang báo lại, Huyền Vũ sơn trang Đỗ gia, Thanh Thủy sơn trang Vân gia chuyển bị đối phó đại tẩu. Vì Bát đại thế gia đã hủy lệnh truy bắt đại tẩu, nên bọn họ quyết định ám sát.” Bọn họ không dám quang minh chính đại mà làm.

Bạch Mạn Điệp ngây người, “Không thể nào, nói vậy thì thiên hạ ai ai cũng biết Bạch Ngâm ta chính là Vô Ảnh La Sát hả?”

“Không, chỉ có người của Huyền Vũ sơn trang biết. Thanh Thủy sơn trang cũng không biết, nhưng tẩu phải đề phòng. Huyền Vũ sơn trang và Thanh Thủy sơn trang đều tự phái thám tử điều tra tung tích của đại tẩu.” Không sai, là tự làm, bọn họ hai nhà không có liên thủ. Đám danh môn chính phái này, phi thường trọng sĩ diện, làm sao không biết xấu hổ tuyên bố trắng trợn bọn họ đi ám sát? Nếu không phải Thiên Cơ các thần thông quán đại, căn bản không thể nào biết.

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, “Mẹ nó, ta thực sự hối hận vì đã quen biết họ Phương kia, sớm biết vậy cũng không cùng hân giao dịch.” Nàng rốt cuộc cũng thấy rõ bộ mặt thật của cái được gọi là danh môn chính phái.

Đại tẩu lại nói chuyện thô tục? Quân Tùy Phong ho khan một tiếng. Bạch Mạn Điệp trừng mắt nhìn hân, “Sao đây? Cổ họng khó chịu hả? Muốn ăn đồ ngọt không? Tây qua (dưa hấu) sưng? Hay bán đại hải. Nàng tức giận, nhất thời nói sai.

“Xin miễn.”

“Có ai tới Thiên Cơ các mua tin tức của Tiểu Điệp không?” Trầm mặc nửa ngày, Đông Phương Vũ rốt cuộc cũng mở miệng.

“Tạm thời không có.” Bát đại thế gia đều có mạng lưới tình báo riêng, không phải chuyện bắt đắc dĩ, cũng không tìm đến Thiên Cơ các. Bọn họ đều có bí mật, không muốn cho người ngoài biết.

“Không ai ngờ Tiểu Điệp lại ở Thương Mang sơn trang.”

“Đại ca, lúc này các người muốn đi Thiên Sơn, rất dễ bại lộ hành tung.” Mạng lưới tình báo của Huyền Vũ sơn trang cùng Thanh Thủy sơn trang mặc dù không bằng Thiên Cơ các, nhưng cũng không phải dễ trung.

“Nàng biết dịch dung không?” Đồng Phương Vũ hỏi Bạch Mạn Điệp. Nhị muội nàng lợi hại như vậy, chách cũng học được chút ít chứ?

Bạch Mạn Điệp lườm hần một cái, “Làm sao ta biết? Ngươi cũng không phải không biết ta mất trí nhớ đâu?”

“Đại tẩu, tẩu bị mất trí nhớ?” Quân Tùy Phong mãnh liệt chớp mắt.

“Tùy Phong, gọi Thanh Long tới đây một chuyến.” Trong lòng hần đã có tính toán.

“Đại ca, huynh không để hần làm mất nạ chứ?” Dịch dung thuật của tên kia đúng là không bằng Thiên Diện Tu La, nhưng cũng là nhất nhì cao thủ.

“Không đúng lúc rồi, Thanh Long ra cửa hàng tuần tra. Mười ngày sau mới về, tạm thời không giúp được.”

“Không sao, khi nào hần về, lập tức bảo hần tới gặp ta.”

“Vâng.” Quân Tùy Phong lập tức bày ra bộ mặt nghiêm trang.

“Được rồi, không còn gì thì lăn ngay cho ta.” Dạo chơi ngoại thành lại thêm ngâm nước nóng, thực sự kế hoạch không biến hóa nhanh a.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mĩ nam dưới trăng

Nguyệt hách phong cao đương nhiên là một đêm lí tưởng để giết người, thế mà tối nay trăng tròn như vậy, sáng sủa như vậy, mà vẫn có người muốn tác quái.

Nửa đêm canh ba, hai bóng người “nhẹ nhàng” bay đến Thẩm Phụng Viện. Bởi vì xung quanh Thẩm Phụng Viện không có thủ vệ, hai kẻ kia liền dễ dàng tiến tới trước cửa phòng Bạch Mạn Điệp, từ trong tay áo lấy ra một ống trúc dài khoảng bảy tấc, chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, đưa ống trúc vào, một màn sương trắng từ ống trúc phả ra, bay thẳng đến người nằm trên giường.

Người kia tựa hồ chẳng hay nguy hiểm đang tới gần, vẫn ngủ say sưa. Khóe miệng nàng vẽ ra một tia cười như không cười, khóỉ trắng nhẹ nhàng bay vào mũi nàng, thật lâu không tan.

Khẳng định Bạch Mạn Điệp thật sự đang ngủ, một trong hai kẻ kia khiêng nàng lên vai, biến mất trong đêm tối.

Trong một ngôi miếu đồ nát ngoại thành, đang trình diễn một màn rất hay.

“Tiểu mĩ nhân, mau tỉnh lại đi.” Không cần nghĩ cũng biết, thanh âm dâm dăng không chịu được, hai con người đã nhanh chóng muốn rút ra, nhìn chăm chăm đôi mắt đẹp nhắm hờ của Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp mãnh liệt mở mắt ra, “Các người là ai?” Nàng kinh hãi nhìn hai hách y nhân, dĩ nhiên, là nàng làm bộ, lấy võ công của nàng, làm gì phải sợ ai nữa. Đừng nói là hai kẻ nhỏ xiu hại dân hại nước, hay đối mặt với giang dương đại đạo (cường đạo, trộm cướp), nàng cũng chẳng cần phải sợ.

Hách y nhân A cất tiếng cười to, “Chúng ta là ai hả? Là người sẽ chơi đùa với người.”

“Các người rút cuộc là ai? Tại sao bắt ta tới đây?” Lại tiếp tục lùi về, lùi tới góc tường.

Hách y B cười to, “Haha, tiểu mĩ nhân, nói cho người biết. Lâm Thúy Uyển tiểu thư muốn chúng ta giết người, nhìn người cũng không tệ lắm, trước tiên hầu bọn ta vui vẻ một chút đã.” Tài bảo (vàng bạc), mĩ nhân đều có, vụ làm ăn này. Rút cuộc có đáng giá hay không? Bọn họ tự dung đều biết.

Đôi mắt của Bạch Mạn Điệp bị phủ kín bởi một tầng sương, “Chỉ có mỗi Lâm Thúy Uyển thôi sao?”

“Không thì người nghĩ là ai? Người đoạt vị trí Kim phu nhân của nàng, nàng đương nhiên phải diệt trừ người.” Hách y nhân A tới gần nàng, xoa xoa tay, “Hầu hạ chúng ta cho tốt, có lẽ còn giữ được cho người một mạng.” Hần vrom móng vuốt sói, muốn chạm tới khuôn mặt Bạch Mạn Điệp. Bạch Mạn Điệp cười lạnh một tiếng, một tát đánh vào khuôn mặt hần. Một chương này mang theo nội lực, hần lui ra phía sau vài bước, té nhào xuống đất.

Hách y nhân A bùm mặt, “Xú nữ nhân, không biết tốt xấu.” Lòng hấn cũng có vài phần sợ hãi, nữ nhân này khí lực quá lớn, không phải là gia luyện chứ?

Hách y nhân B nâng hách y nhân A dậy, xông lên một cách hung ác, “Mẹ nó, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, lấy ra một cây trâm, “Tặng các nguoi.”

“Đây là cái gì?” Hách y nhân B cúi đầu một cái, sợ hãi cực độ, “Nguoi... ngui là...” Vô Ảnh La Sát? Chỉ là một tiểu nha đầu, có thể là nàng sao?

Bạch Mạn Điệp vỗ vỗ tay đứng lên, “Hai vị, vụ việc này còn kè nào tham gia nữa.” Nàng cũng không muốn lăm sát người vô tội, chỉ dọa người mà thôi.

Hách y nhân A giật nhẹ hách y nhân B đang run cầm cập, “Nguoi run cái gì?” Hấn cũng thấy rõ cây trâm đó.

Nói đến Vô Ảnh La Sát thủ đoạn độc ác, ai mà không biết. Chọc tới nàng, tốt nhất là mua sẵn quan tài đi.

Hách y nhân B run lên một trận, không thốt lên được câu nào.

“Đồ vô dụng.” Hách y nhân A đi một bước tới gần Bạch Mạn Điệp, “Đu mạnh mẽ, ta thích.” Cũng không sợ cay quá tự làm bị mình thương.

Bạch Mạn Điệp phi ra một ngụm, “Bệnh thần kinh.” Đúng là không có kiến thức, đến trâm của nàng mà cũng nhận không ra.

Hách y nhân A không thèm để ý tới nàng, cười dâm đãng nói, “Tiểu cô nương, ta tới đây.” Vừa nói xong liền bỏ nhào về phía Bạch Mạn Điệp. Đúng là một đại mỹ nhân, không biết tư vị thế nào.

Bạch Mạn Điệp vừa định ra tay, bên tai đã truyền tới hai tiếng kêu thảm thiết, hách y nhân A mở to hai mắt, ngã thẳng lên người nàng, nàng chán ghét đẩy ra, thuận chân đá cho một cước. Sau đó, hách y nhân B cũng ngã xuống, đôi mắt trợn trừng, nhất định là chết không nhắm mắt. Ai lại ra tay hạ thủ nhìn không ra sơ hở, khó trách bọn chúng chết không nhắm mắt.

Bạch Mạn Điệp nghi hoặc, là ai cứu nàng? Nàng liếc nhìn ra ngoài, ngồi chồm hồm trên mặt, kiểm tra thương thế của bọn chúng. Hai người đều bị một luồng khí cực mạnh xuyên qua yết hầu mà chết, vết thương thẳng thành một đường tinh tế, có thể thấy được là do một loại ám khí cực nhỏ gây nên. Tốc độ của hấn không thể nhanh như vậy, nàng thậm chí còn không nghe được âm thanh, hấn rốt cuộc là ai đây?

Hấn sử dụng ám khí, đó là vật gì?

Bạch Mạn Điệp đứng dậy, ánh mắt chợt lóe lên. Trên cây cột cũ nát có cắm hai chiếc lá, hai chiếc lá đều được cắm sâu vào. Nàng thấy lá cây đâm sâu như vậy, kỹ thuật dùng ám khí cùng với nội lực thật sự lợi hại.

Phóng lá cây, đạt đến đỉnh cao của cảnh giới võ thuật. Bạch Mạn Điệp bắt lấy lá cây, xe vào giữa ngón tay, là ai cứu nàng? Là địch? Hay bạn? Nếu là địch nhân, sợ rằng khó đối phó.

“Cô nương chính là đang tìm tại hạ?” Một thanh âm trầm thấp, giống y như vị rượu nguyên chất.

Nương theo ánh trăng cười khê, một tuấn mỹ nam nhân phiêu dật đã đứng trước cửa. Hấn một thân nguyệt sách, dưới ánh trăng, càng hiểu một vẻ đẹp mông lung.

Hai con nguoi thâm thủy bí hiểm, như bảo thạch lấp lánh chiếu sáng. Mũi ưng thẳng mà cao, bạc môi cong hoàn mỹ. Bề ngoài tuấn mỹ không chút tì vết, bất luận là với nữ nhân loại gì, cũng có mười phần mỹ lực. Trời đất ơi, hấn là người sao? Thiên hạ sao lại có nam nhân đẹp như vậy? Quân Tùy Phong được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nam, so với hấn, vẫn là còn kém. Tuấn mỹ vô song không đủ để hình dung hấn, quả thực chỉ có thể dùng mỹ lệ để hình dung. Hấn xinh đẹp như vậy, đẹp mà tà khí, nhìn qua còn tưởng là nữ tử.

Nam nhân có thể đẹp vậy sao? Có khi nào là nữ cải nam trang không? Rất có thể à. Ách, xem qua nhiều người trung lập ăn mặc, mắt nàng không kém như vậy, mỹ nam này tuyệt đối là nam nhân. Nam nhân sao lại đẹp đến vậy, thực sự là chuyện hiếm. Nếu không phải nàng là hoa đã có chủ, thật muốn phao hấn.

Bạch Mạn Điệp vội vã hoàn hồn, tận lực để chính mình không được ra vẻ quá ngu ngốc. “Nguoi giúp ta sao?”

Hấn nhoen miệng cười, “Xem ra ta đã làm một chuyện dư thừa.” Hấn vốn tưởng gặp cường đạo ức hiếp con gái nhà lành, nên mới vội ra tay trợ giúp. Hấn vừa định hiện thân, thì thấy nàng kiểm tra thương thế của bọn chúng. Theo cử chỉ thần thái của nàng, không phải là một thiếu nữ tử.

“Cảm tạ các hạ ra tay tương trợ.” Mặc dù nàng không cần.

Người luyện võ bất luận chuyện gì, giác quan cũng linh mẫn (nhạy bén) hơn người bình thường, nàng tuy không trực tiếp sử dụng nội lực, nhưng nội lực nàng thâm hậu đã là chuyện không thay đổi được. Từ lúc hai tên kia bước vào sân, nàng đã nhận ra rồi. Nàng diễn một màn một nhọc phối hợp với bọn chúng, chủ yếu muốn hỏi ra chủ mưu là ai. Là Huyền Vũ sơn trang? Hay Thanh Thủy sơn trang? Đáng tiếc là nàng đoán nhầm, không phải chúng, mà là tiểu lão bà của Đông Phương Vũ.

“Không cần khách khí.” Mỹ nam mỉm cười tới bên cạnh nàng, ngồi trên đồng cỏ khô.

Bạch Mạn Điệp liếc nhẹ hai cái xác đang nằm trên mặt đất, “Đi chỗ khác được không?” Nàng không có thói quen cùng người chết qua đêm

Mĩ nam cười đến tà mị, “Có mỹ nhân mời, ta đương nhiên cam tâm tình nguyện phụng bồi mỹ nhân.”

Đi khỏi ngôi miếu đồ nát, hai người cùng nhau đi dưới ánh trăng. Cùng một mỹ nam chậm rãi đi dưới trăng? Nhất định tức chết Đông Phương Vũ.

“Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi tên ngươi.”

Mỹ nam trầm mặc một hồi, “Đoạn Tiêu.” Đây là lần đầu tên hắn đem tên nói cho người ngoài biết. Không hiểu vì sao, hắn đối với nữ hài tử này rất có hảo cảm.

“Đoạn Tiêu? Tên rất hay.” Nàng liếc nhìn Đoạn Tiêu một cái, “Ta là Bạch Mạn Điệp, ngươi có thể gọi ta tiểu Điệp.”

Đoạn Tiêu mỉm cười, “Bạch cô nương, cô nương nửa đêm cùng một nam tử đi tản bộ, không sợ tự hủy danh tiết của mình à?”

Bạch Mạn Điệp cười châm chọc, “Thanh dã tự thanh, danh tiết, ha, Bạch Mạn Điệp ta chưa bao giờ coi trọng những thứ đó. Thế nhân đều coi trọng lễ giáo thế tục, nhưng mấy thứ kia trong mắt ta chỉ bằng... không khí.” Danh tiếng của nàng vốn đã đủ lậm dụng rồi, lậm thêm một chút cũng có sao?

“Ha ha, Bạch cô nương quả nhiên sáng khoái.” Quả là một kì nữ, tính cách ngược ngạo cùng Đoạn Tiêu hẳn giống nhau.

“Chẳng phải ngươi cũng vậy sao? Nếu như là chính nhân quân tử, sẽ không cùng nữ tử như ta đêm hôm khuya khoắt đi dạo ở nơi hoang vu này. Tục ngữ nói cô nam quả nữ, lúc nhất thời” Bạch Mạn Điệp cười đến khả nghi, “cùi khô bốc cháy.”

“Bạch cô nương, cô nương thật sự không sợ ta làm thế với cô nương sao?” Cùng nàng nói chuyện phiếm, tâm tình Đoạn Tiêu rất tốt. Quả thật không giống với nữ tử thông thường, loại chuyện này cũng có thể nói ra miệng.

“Sợ, nhưng ta tin tưởng ngươi là người tốt.” Có thể xem là duyên phận, nàng có lí do tin tưởng hắn.

Đoạn Tiêu trước sau vẫn cứ cười cười, “Bạch cô nương, cô cũng là người trong giang hồ sao?” Chỉ cần gặp mỹ nữ, trước nay hắn luôn thích động tay động chân. Nhưng đối mặt với vẻ hồn nhiên ngay thẳng của Bạch Mạn Điệp, hắn một chút tư tâm cũng không có, thậm chí cùng nàng đơn thuần kết giao bằng hữu.

“Ừ, còn ngươi? Ngoại trừ biết ngươi gọi Đoạn Tiêu, ta cái gì cũng không biết.” Y phục của hắn nhìn rất đáng giá, có phải công tử của thế gia nào đó không?

“Sau này sẽ biết.” Đoạn Tiêu cũng không nói thẳng.

“Mỗi người đều có một bí mật, ta không truy hỏi ngươi nữa. Được rồi nếu như ngươi không chê, ta có thể gọi ngươi một tiếng đại ca.” Vô công của hắn rất lợi hại, có một đại ca như thế, muốn ngang tàng thế nào cũng được.

Đoạn Tiêu do dự một chút, có phải quá sơ sài không, dù sao hai người cũng chỉ mới quen.

Bạch Mạn Điệp lập tức bày ra bộ dáng đáng thương, “Đại ca, ngươi ghét bỏ ta sao?”

Đoạn Tiêu bất đắc dĩ lách đầu, “Có thể có một muội muội xinh đẹp thế này, ta cảm thấy rất vinh hạnh.”

Bạch Mạn Điệp cười ngọt ngào, “Thật không? Vậy ta không khách khí.” Trong lòng nàng bồi thêm một câu, vậy nếu ta gặp rách rối ngươi giúp ta giải quyết.

“Thật.” Dám nhận loại muội muội thế này, ngươi chờ gặp xui xẻo.

“Đoạn đại ca, có lẽ ta hơi lơ đãng, nhưng ta cảm thấy rất có duyên với ngươi. Nhà ta chính là Thương Mang sơn trang, phụ quân ta họ Kim, sau này có thể đến đó tìm ta.”

“Phu quân ngươi là Kim lão bản?”

“Đúng vậy, tối nay có một tiểu thiếp sai người tới giết ta. Mẹ nó, nam nhân dựa vào cái gì được tam thê tứ thiếp, đối với nữ nhân bọn ta thật sự là siêu cấp bất công. Nếu ta không ngại phiền phức, cũng tìm ba bốn người.”

Nhìn nàng tức giận, ngữ khí kinh người, Đoạn Tiêu càng cảm thấy nàng rất thú vị, trêu chọc nói, “Có tính cả ta luôn không?”

Bạch Mạn Điệp nửa đùa, “Đoạn đại ca, ta biết huynh rất khả ái, rất đẹp trai, rất không giống người thường, nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng thích ta nha. Ngươi đẹp trai như vậy, nhất định có rất nhiều nữ nhân theo đuổi, ta không biết làm kẻ thù chung của mọi người.” Nghĩ tới việc vì Phương Chấn Hiền mà nước tới một đồng phiền toái, nàng nhịn không được tức giận, nam nhân cũng có thể là họa thủy.

Đoạn Tiêu cất tiếng cười to, “Tiểu Điệp ngươi yên tâm, ta sẽ không thích muội đâu, ta chỉ đối xử với ngươi như muội muội.” Thật không ngờ nữ nhân này thẳng thắn đến vậy. Bên cạnh hắn có biết bao nhiêu nữ nhân, nhưng những nữ nhân đó hoàn toàn chỉ là ‘đòi hỏi’, không có ai có thể cùng hắn tâm tình. Có một muội muội thế này, quả là lựa chọn không tồi.

Bạch Mạn Điệp như trút được một gánh nặng, “Vây là tốt rồi.” Nàng le lưỡi, “Huynh nhất định nghĩ ta không biết xấu hổ đúng không? Kỳ thật ta rất không may, cũng bởi vì bị một nam nhân rất tuấn mĩ chung tình, ta phải đánh tội với rất nhiều người, rất nhiều người muốn ám sát ta, khiến ta kinh hồn bạt vía.”

Trên môi Đoạn Tiêu lộ ra ý cười càng sâu, “Muội yên tâm, ta chỉ xem ngươi như muội muội.” Tuy rằng mới nói chuyện với nhau vài câu, thế nhưng hắn phải thừa nhận nàng không giống người bình thường. Một nữ tử hồn nhiên khả ái như vậy, thật sự khiến người ta yêu mến.

“Đoạn đại ca, ta vĩnh viễn luôn là muội tử của huynh, nếu có ai khi dễ ta, ngươi nhất định phải giúp đỡ.” Xem đi, nàng gian trá vậy đó, đây mới là mục đích chân chính của nàng.

“Được.”

“Đoạn đại ca, huynh nghỉ ngơi ở đâu đây?” Theo nàng quan sát, Đoạn Tiêu cũng không phải người bình thường, đây cũng là nguyên nhân nàng muốn cùng hắn kết bái.

“Sau này nói muội nghe.”

“Được rồi, trời không còn sớm nữa, hai chúng ta không định ở đây cho tới hừng đông chứ? Nếu ngươi không chê, thỉnh đến Thương Mang sơn trang làm khách.”

“Hảo ý của muội ta xin nhận, Đoạn đại ca có chuyện quan trọng trong người, ngày khác sẽ tới quý phủ bái phỏng.”

“Huynh đã có chuyện quan trọng phải làm, ta thực sự không nên giữ nữa. Nhớ kỹ nha, ta là Bạch Mạn Điệp, đến Thương Mang sơn trang tìm ta. Nếu ta không có ở đó, cứ tìm Thiên Cơ các truyền thư cho ta.”

“Cần ta tiễn muội một đoạn không?” Khuya khoát thế này, một nữ hài tử thực sự rất không an toàn.

Bạch Mạn Điệp le lưỡi, “Không cần?” Người có thể uy hiếp được nàng hiện giờ vẫn chưa xuất thế đâu.

“Ngày sau gặp lại.” Không biết có ngày tái kiến hay không. Đoạn Tiêu hẳn luôn luôn không bận lòng vì nữ tử, không biết Bạch Mạn Điệp có phải người đầu tiên vào được nội tâm của hắn hay không?

Nàng ngậy thơ cười cười, “Đoạn đại ca, huynh nhất định phải tới gặp ta.”

Đoạn tiêu gật đầu, “Một lời đã hứa.”

“Tốt, một lời đã hứa. Ta thường không ở nhà, tìm không được thì bảo Thiên Cơ các chủ, chúng ta là bằng hữu.” Nàng quanh năm đều lưu lạc bên ngoài, thật sự rất khó tìm.

Đoạn Tiêu mỉm cười, “Đã biết, muội đi đi.”

“Tái kiến?” Bạch Mạn Điệp phát tay, xoay người lại, dần dần biến mất trong đêm đen.

Hai người hoàn toàn không chú ý, có một đôi mắt, nhìn chăm chăm mọi cử động của hai người.

Bạch Mạn Điệp trở lại Thương Mang sơn trang, trời đã gần sáng. Trước tiên nên ngủ một giấc, sau đó sẽ tìm Lâm Thúy Uyển kia tính sổ.

Nàng vừa đẩy cửa ra, ngậy cả người, Đông Phương Vũ cư nhiên lại ở trong phòng của nàng.

“Sao ngươi lại tới đây?” Nàng nghi hoặc, hẳn đêm hôm khuya khoát không ngủ được, tới đây làm gì?

“Nàng mới đi đâu?” Đông Phương Vũ ngữ khí tựa hồ rất bình thản, nhưng trong đó lại hòa lẫn chút tức giận không thể buông tha.

Bạch Mạn Điệp hai mắt tròn trắng, “Ngươi thế nào? Uống lộn thuốc hả, đã hơn nửa đêm rồi, còn muốn tới phòng ta điều võ dương oai.” Đồ vô lý.

“Nàng mới đi đâu.” Đông Phương Vũ giận dữ truy vấn.

“Ta...ta đi đâu cần phải báo với ngươi sao?” Nàng cũng không phải phạm nhân của hắn.

Đông Phương Vũ cười nhạt, lạnh lùng liếc nàng, “Nàng đương nhiên không hi vọng ta biết, nàng đương nhiên không dám nói ta biết, nàng đương nhiên không dám nói ta biết nàng nửa đêm đi gặp nam nhân khác.”

Bạch Mạn Điệp ngậy cả người, nỗ lực khôi phục tinh thần. Hắn thấy sao? Có phải hiểu lầm gì rồi không? “Ngươi nghe ta nói, ta cùng Đoạn đại ca căn bản không có gì.”

“Đoạn đại ca, gọi thân thiết quá.” Đông Phương Vũ càng thêm tức giận.

Bạch Mạn Điệp liếc hần một cái, “Ngươi vô lý.” Đúng là điên mà, chẳng lẽ không cho phép nàng kết giao bằng hữu hay sao? Chuyên chế, bá đạo, ích kỉ.

“Ta vô lý? Nàng nửa đêm đi dạo với một nam nhân khác nơi ngoại ô hoang vắng, vừa nói vừa cười, nàng còn cho là ta vô lý. Bạch Mạn Điệp, nàng không tuân thủ nữ tắc.” Bất luận là trượng phu thế nào, cũng không chịu đựng được thê tử của mình nửa đêm ở cùng nam nhân khác.

Hắn nửa đêm ngủ không được, đã quen tới ngoại ô đi dạo một chút. Nhưng lại thấy lão bà của hắn cùng một nam nhân khác đi dạo dưới trăng, có nói có cười, sau đó lại lưu luyến không rời cáo biệt. Lúc đó hắn quả thực giận tới cực điểm, muốn đem nam nhân đó ra giết chết.

Quen nhau lâu như vậy, nàng chưa từng bởi hắn đi tàn bạo, càng không cùng nhau ngắm trăng, hắn thật sự rất đố kỵ nam nhân đó.

“Ta cũng không còn cách nào nói với ngươi, ta bị người ta bắt cóc, Đoạn đại ca đi ngang qua cứu ta. Chúng ta tới hôm nay mới quen biết, ngươi nói chúng ta lúc đó sẽ có cái gì?”

Đông Phương Vũ cười càng lạnh hơn, “Lấy võ công của nàng, ai có thể bắt nàng được?” Khinh công của nàng có thể ví là thiên hạ đệ nhất, võ công cũng xuất thần nhập hóa, ngươi có thể bắt nàng sợ rằng vẫn chưa sinh ra.

“Đi hỏi tiểu thiếp Lâm Thúy Uyển của ngươi, hai tên kia nói do nàng sai tới.”

Đông Phương Vũ mê man, “Lâm Thúy Uyển là ai?” Tên nghe quen quen, tiểu thiếp của hắn? Chính hắn có biết hay không?

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, “Ngươi đừng giả bộ với ta, tiểu thiếp của ngươi à. Nói tới việc này, ta cũng muốn cùng ngươi tính sổ, ngươi cư nhiên có tới chín tiểu lão bà, lại dám lừa gạt ta. Vậy thì ta cùng Đoạn đại ca có gì thì sao chứ? Ngươi được phép có chín tiểu thiếp, ta không được tìm một Đoạn đại ca sao?” Nói đến chuyện này, ngữ khí nàng càng trở nên bức bối.

Mấy cái khác thì Đông Phương Vũ hoàn toàn không nghe thấy, nhưng câu “Vậy thì ta cùng Đoạn đại ca có gì thì sao chứ?” lại nghe rất rõ ràng, nói như vậy nàng cùng gã họ Đoạn kia... Đông Phương Vũ tức giận, “Nàng cùng gã họ Đoạn kia...”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cùng hắn yêu đương vụng trộm, thì đã sao? Xin hỏi Đông Phương công tử, ta là lão bà được ngươi cưới hỏi hoàng hoàng sao? Ngươi đừng quên, chúng ta không có bất thiên địa, tất cả đều là ngươi tự làm theo ý mình thôi.”

“Nàng là nữ nhân của ta.” Không cho phép người khác có quyền mơ tưởng.

Bạch Mạn Điệp không cam lòng tỏ ra yếu thế liền rống lại, “Đúng vậy, là nữ nhân của ngươi, nữ nhân bị ngươi cưỡng bạo. Nếu không phải ta quá thiện lương, ngươi còn sống tới bây giờ sao, ta đã sớm giết ngươi rồi.”

“Bạch Mạn Điệp, ta thừa nhận chuyện đó là ta sai. Nàng là nữ nhân của ta, không thể đi trên hoa gheo nguyệt.” Một tên Phương Chấn Hiền, lại thêm một kẻ họ Đoạn, tình địch của hắn quả thật không ít.

Bạch Mạn Điệp nổi trận lôi đình, “Ngươi hết thuốc chữa. Ta bị bắt vì ta tương kế tựu kế, muốn tra ra kẻ định hại ta. Đoạn đại ca vô tình đi ngang, tưởng ta không có võ công, ra tay tương trợ. Trong ngôi miếu đồ nát có đến hai thi thể, ta không muốn đứng ở trong đó, nên mới tùy tiện ra ngoài một lát, thuận tiện hướng hắn nói lời cảm tạ, ngươi tin hay không. Đi ra ngoài, ta muốn ngủ.” Hắn cư nhiên không tin nhiệm nàng, làm nàng quá thất vọng rồi. Hai người yêu nhau, tin tưởng chính là điều kiện căn bản, tình yêu của hai người lúc đó, kể cả điều căn bản cũng không có. Nàng cảm thấy tình cảm của hai người tựa như nền móng không vững chạch của một ngôi nhà lâu, nguy hiểm tùy thời sập xuống.

Bạch Mạn Điệp một hơi hùng hồn, bộ dáng nổi trận lôi đình, khiến Đông Phương Vũ cũng dịu đi vài phần, “Đây là nhà của ta.” Có lẽ hắn thật sự đã hiểu lầm gì đó.

Bạch Mạn Điệp tới bên cửa, chỉ tay ra bên ngoài, “Biến, ngày mai ta đến Thiên Cơ các, không muốn ở lại cùng ngươi. Đừng tưởng rằng ta rời khỏi Thương Mang sơn trang thì không còn nơi nào để đi nữa, ngươi đã quá coi thường Bạch Mạn Điệp ta rồi, gặp phải ngươi, ta quả là xui xẻo tám kiếp.”

“Tiểu Điệp, nàng giải thích rõ ràng.”

Bạch Mạn Điệp không nói gì nữa mà tổng hắn ra khỏi cửa, thuận tay đóng cửa lại. Nàng đóng cửa quá nhanh, không biết có hay không làm đập bể mũi Đông Phương Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bỏ nhà trốn đi

Bạch tiểu thư xưa nay nói được làm được, mới sáng sớm đã thu dọn đồ đạc xong xuôi. Kỳ thật cũng chẳng có gì để thu dọn, chỉ có vài bộ y phục, một ít trang sức lấy đi từ Đông Phương gia, còn có hai tờ ngân phiếu năm trăm lượng. Nói một cách nghiêm túc, đồ vật của nàng toàn là từ Đông Phương gia mà ra. Kể cả quần áo đang mặc trên người, từ trong ra ngoài đều mang đi từ chỗ của Đông Phương gia. Đùng là không may mà, lẽ nào cả đời nàng, đã định trước là cùng Đông Phương gia đây đưa không rồi?

Từ khi bị Đông Phương Vũ uy hiếp, Quân Tùy Phong đã mấy ngày không dám lộ diện, Bạch Mạn Điệp không còn cách nào khác là tự tìm tới cửa nhà.

Nàng chưa từng đến Thiên Cơ các, nhưng nàng không phải bị mù, có thể nhìn được. Thiên Cơ các ở phía bắc ngoại thành Thương Mang trấn, diện tích thập phần rộng lớn. Bên trong ngoại trừ một lượng lớn lầu các, còn có vườn rau, đồng ruộng, bãi cỏ (đương nhiên là chuyên môn dùng để nuôi ngựa, làm phương tiện đi lại, trinh thám, phương tiện giao thông là rất trọng yếu), thậm chí có cả một cái sân rộng lớn, chuyên nuôi bò cừu. Thiên Cơ các tuy rằng gọi là “các”, nhưng quy mô của nó y như một thôn trang, hơn nữa còn là một thôn trang không lồ.

Thiên Cơ các tứ đường, Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Thanh Long đường phụ trách tài vụ, đương nhiên cũng gánh luôn danh nghĩa quản lý sản nghiệp của Thiên Cơ các, công tác thực tế cùng thương nhân không khác nhau mấy, cũng khó trách giấc mơ trở thành đại hiệp võ công cao cường, tính tình ngạo mạn của Thanh Long ôm hận. Cửa hàng trải khắp thiên hạ đúng là rất tốt, tin tức linh thông. Thanh Long đường ngoại trừ buôn bán bên ngoài, còn ra ngoại thành buôn bán tin tức, công trạng đúng là cao nhất trong tứ đường.

Bạch Hồ đường thì chuyên tìm kiếm đủ loại tin tức bất quá, thiên hạ không có gì có thể thoát được tai mắt của Bạch Hồ đường. Bạch Hồ đường mật thám vô số, chỉ cần là tin tức thì có thể đến Bạch Hồ đường mua. Trong các nội tổng đường, Bạch Hồ đường ở nam lăng là xa tổng bộ nhất, Bạch Hồ đường chủ tọa ở trấn Nam Lăng, rất ít khi trở về. Bạch Hồ đường chủ trời sinh phóng khoáng, không thích trời buộc, đảo lộn cả đại giang nam bắc chính là sở thích của hắn.

Chu Tước đường sở trường là theo dõi, chuyên thay cố chủ điều tra người khác. Ngoại trừ tổng đường ở đây, Chu Tước đường ở kinh thành còn có một tổng đường khác. Chu Tước đường chủ xinh đẹp tuyệt luân, là nữ nhân duy nhất trong tứ đường. Mấy năm trước phạm sai, bị phế võ công giáng chức làm nha hoàn đã nhiều năm, mấy ngày trước lại một lần nữa tái nhiệm chức vị. Chu Tước đường chủ cũng ở kinh thành, ít khi trở về, nghe đồn là gần đây gặp phải chút phiền toái, hình như trở thành phu nhân của Hàn Phi, đang trong thời gian hòa giải.

Huyền Vũ đường chủ chủ yếu phụ trách đồ vật trong Thiên Cơ các, đảm bảo an toàn. Đệ tử của Huyền Vũ đường đa số đều là cao thủ võ lâm, không phải mật thám. Chỉ có khi thời gian chỗ Mật Thám môn gặp rách rồi, cao thủ của Huyền Vũ đường mới ra tay. Từ khi Huyền Vũ đường chủ hai năm trước mang theo tân hôn thê tử thoát ân giang hồ, đến nay Huyền Vũ đường do một vị phó đường chủ chủ sự. Vị phó đường chủ kia cái gì cũng tốt, chỗ không tốt duy nhất là một thư sinh trời gả không chặt, nên võ phương đảm nhiệm chức vị đường chủ. Tác dụng Huyền Vũ đường cũng giống như cục bảo an. Đường chủ nhất định phải có võ công phi thường. Trừ việc giải quyết mấy chuyện phiền phức, Huyền Vũ đường cũng phụ trách một số việc sinh hoạt. Nếu nói Thanh Long đường chủ là quản gia thì Huyền Vũ đường chủ chính là tổng quản. Nói tới công tác, Chu Tước đường chủ và Bạch Hồ đường chủ là nhẹ nhàng nhất, tự do tự tại.

“Đại ca, Bạch Mạn Điệp muốn gặp các chủ của các ngòi, phiền đi thông báo một tiếng.” Đùng quên, Bạch tiểu thư là tới nương nhờ Quân Tùy Phong, người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Thủ vệ kia tựa hồ không chào đón nàng, liếc nàng một cái, “Ngươi là ai, các chủ chúng ta chẳng lẽ muốn gặp là gặp được hay sao.” Không phải tình nhân cũ chứ? Mỗi ngày đều có tình nhân cũ của các chủ tới tìm, hẳn đều chết đứng.

Bạch Mạn Điệp tốt bụng mỉm cười giải thích, “Ta là bằng hữu của hắn.” Hơn nữa còn là đại tẩu.

Thủ vệ kia đưa cho nàng một tấm ngân phiếu, “Đi thôi đi thôi.” Các chủ gần đây đang dở ngọt vị mỹ nhân kia, đặc biệt phân phó không thể để cho tình nhân cũ tìm tới cửa.

Bạch Mạn Điệp không tiếp nữa, lườm hắn một cái, “Vay Thanh Long đường chủ tuần tra cửa hàng đã về chưa?” Không gặp được các chủ, gặp đường chủ chách được chứ, đùng nói rằng nàng không có tư cách đó.

“Không có không có.” Kỳ quái, nàng thế nào biết Thanh Long đường chủ ra ngoài?

Bạch Mạn Điệp bấm bấm ngón tay, “Không có sao? Quân Tùy Phong không phải nói hắn mười ngày nữa về à? Tính toán thời gian, bây giờ cũng đã đến lúc.”

“Tên các chủ chúng ta là để ngươi gọi sao?”

“Vô nghĩa, hắn còn bảo ta gọi hắn Tiểu Phong đây.”

“To gan...”

Bạch Mạn Điệp lấy xuống một cây kim châm, thập phần tức giận, “Cái này đưa hắn, được chứ.” Lấy uy danh của Vô Ảnh La Sát, lẽ nào không có tư cách gặp Thiên Cơ các chủ?

Thủ vệ kia nhất thời ngây ra, lão thiên à, nếu nhìn không sai, hẳn đây là Truy Hồn Đoạt Mệnh châm trong truyền thuyết, nàng chính là... Hồ đồ ới là hồ đồ, gần đây giang hồ không phải đồn đại Vô Ảnh La Sát họ Bạch sao, lúc nàng tự nói phương danh, hẳn thế nào lại không nghi ngờ. Người ta đồn La Sát cô nương tính tình phi thường không tốt, ngàn vạn lần đừng giận chó đánh mèo hắn a.

“Cô nương mời, cô nương mời...” Thủ vệ cúi đầu khom lưng, một đường dẫn nàng đi vào.

Thiên Cơ các do năm bộ phận hợp thành, đông tây nam bắc phân biệt ở bốn phương chính là tứ đường, ở giữa là Vân Tiêu viện. Tất cả mọi chuyện đều được xử lý ở tứ đường, Vân Tiêu viện rất ít người lui tới. Vân Tiêu viện mặc dù được gọi là “viện”, nhưng lại là một tòa nhà rộng lớn, là khu vực cá nhân của các chủ mỗi đời. Đi một đường qua một cái sân, gã thủ vệ đưa nàng ngồi lại phòng khách. Thiên Cơ các quả nhiên là Thiên Cơ các, đúng là tráng lệ a.

Bạch Mạn Điệp đem theo túi hành lý, hiếu kì nhìn khắp nơi.

“Đại tẩu, sao rảnh rồi tới gặp ta vậy.” Quân Tùy Phong phe phẩy cây quạt, mỉm cười xuất hiện.

Bạch Mạn Điệp bày ra bộ dạng bị chồng ruồng bỏ, vẻ mặt đau khổ, “Tùy Phong, ta bị đại ca người đuổi ra ngoài, xin nhận ta.” Phải nói chính là nàng bỏ trốn.

“Đại tẩu, tẩu một mình chạy tới Thiên Cơ các sao?” Đại ca không biết có nghĩ hấn dụ dỗ đại tẩu, ra sức đánh cho một trận không đây?

Bạch Mạn Điệp phát tay, “Đừng nói nữa, đêm qua ta bị người khác bắt ra ngoại thành, một vị mỹ nam hoàn hảo đã cứu ta, đại ca người giận, mắng ta một trận xối xả, vì vậy ta với hấn giận nhau, trước tiên ở đây vài ngày, chừng nào hết giận ta về.”

Quân Tùy Phong xếp lại cây quạt, ngồi bên cạnh Bạch Mạn Điệp, nói một cách chậm rãi, “Còn anh tuấn tiêu sái hơn ta sao?” Hấn chính là võ lâm đệ nhất mỹ nam, còn có người đẹp trai hơn hấn á? Ai lợi hại quá vậy?

“Không phải đẹp bình thường a, hơn nữa võ công lại siêu cấp lợi hại, ai không biết còn tưởng hấn là thần.” Bạch Mạn Điệp nguyên một vẻ sùng bái.

Quân Tùy Phong nhận một đá kích lớn, bị ai dùng tay nâng trán, “Không phải chứ?”

“Đúng vậy nha, thực sự rất tuấn tú, anh tuấn đến xinh đẹp. Không phải ta muốn đá kích các chủ người, cùng võ lâm tứ đại mỹ nam các người, tối đa là ngang nhau. Luận về võ công, hấn cư nhiên có thể trịch điệp phi hoa (phóng lá cây).”

Quân Tùy Phong khóc không ra nước mắt, “Đại tẩu, cho ta mượn cây đao.” Hấn muốn tự sát quá, sống trên đời hơn hai mươi năm, không ai trước mặt đá kích hấn như vậy.

“Chi vậy?”

Quân Tùy Phong khóc thét, “Tự sát.” Ưông cho hấn là đệ nhất mỹ nam, cả một điểm phong độ cũng không có.

“Biến, không chút phong độ, hấn không những anh tuấn, võ công cũng rất lợi hại nha.”

“Trịch điệp phi hoa, Tùy Phong công tử ta có thể, đại ca có thể, đại tẩu cũng có thể, có gì lạ lắm đâu.” Thập đại ca thủ toàn bộ đều có thể.

“Ta biết, nhưng lá cây đó cắm vào trong cây cột, rất sâu, khoảng mấy tấc đó.”

“Cây cột kia chắc chắn là gỗ mục.” Hấn sắp không qua nổi rồi, “Đại tẩu, không ngã đè trúng tẩu chứ.” Xuyên sâu vài tấc hấn đúng là không làm được, có lẽ cây cột kia đã có mấy trăm năm lịch sử rồi.

“Thôi thôi thôi, đừng ganh tị mà, giúp ta điều tra, trên giang hồ có người như vậy hay không.” Một nhân vật anh tuấn tiêu sái như vậy, cư nhiên lại không nằm trong tứ đại mỹ nam? Võ công cao như vậy, lại không nằm trong thập đại ca thủ? Quá khả nghi.

Quân Tùy Phong lười nhác cười, “Khỏi cần điều tra, nếu trên đời có người như vậy, hấn nhất định là Minh Vương.” Chính là Minh Vương thần bí nhất chốn giang hồ.

Bạch Mạn Điệp hiếu kì truy vấn, “Minh Vương? Vị kia trong lòng đất đó hả?”

Quân Tùy Phong tùy tiện giơ lên một ngón tay, nhàn nhả mở miệng, “Tẩu đi về hướng này, đến bến tàu tìm một chiến thuyền, theo hướng bắc, có thể người sẽ thấy một tiểu đảo, chính là Minh đảo đó. Nhưng mà, chỗ đó sương mù dày đặc, có đi không có về. Minh đảo rốt cuộc ở chỗ nào, tẩu tự đi tìm đi.” Thực tế hấn cũng không biết Minh đảo ở đâu, mật thám Thiên Cơ các chỉ thấy người của Minh Cung theo hướng kia rồi bến, còn những chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả.

Bạch Mạn Điệp đột nhiên hiểu ra, “Ta hiểu rồi, hấn là chủ nhân Minh đảo, nên người ta xưng hấn là Minh Vương?”

“Đúng vậy.” Cũng không đến nỗi ngốc.

“Minh Vương kia lợi hại như vậy, đẹp kinh khủng như vậy, sao lại không được xếp vào tứ đại mỹ nam, hay thập đại ca thủ?”

Quân Tùy Phong ho khan một tiếng, “Bởi vì, Minh Vương không muốn, người trong võ lâm càng không muốn.”

“Có ý gì?”

“A, ta biết rồi, có phải hấn làm gì xấu hay không?”

“Đại tẩu, tuy là mất trí nhớ, nhưng đầu óc cũng không tệ.”

Bạch Mạn Điệp lườm hấn một cái, “Trông ta giống thằng ngốc lắm sao?”

“Không giống.”

Bạch Mạn Điệp vô cùng bất mãn bóp cánh tay hấn, “Vậy ngươi nói mấy thứ vô nghĩa làm gì?”

Quân Tùy Phong đứng dậy, “Ai da, mưu sát a...”

“Thôi, nói cho ta biết, tại sao mọi người đều không ưa Đoạn đại ca?” Đoạn Tiêu tám phần mười là thủ lĩnh của một tổ chức nào đó, mà tổ chức đó trùng hợp lại là ma giáo.

Quân Tùy Phong cười đến lười nhác, nhìn có chút hả hê, “Bởi vì... võ lâm lục đại môn phái đều thần phục Minh cung. Đương nhiên, bọn họ thần phục là vì bị Đoạn đại ca của tẩu ép buộc, nên cũng không phải thật lòng thần phục. Bề ngoài thì tôn hấn là Minh Vương, sau lưng lại gọi hấn đại ma đầu. Ta đoán, mục tiêu tiếp theo của đại ca ngươi chính là bát đại thế gia. Không biết Thiên Cơ các có nằm trong tầm ngắm của hấn hay không, tẩu nói xem tình huống này thế nào?” Đoạn Tiêu thoát nhìn rất ôn nhu, như một người tốt, tại sao... Quên đi, mấy danh môn chính phái này cũng không phải người tốt.

“Quân Tùy Phong, ngươi nói cho rõ ràng, ngươi có biết đang lãng phí thời giờ lắm không?” Bạch Mạn Điệp muốn bóp chết hấn, nói năng ấp a ấp ứng, y như đàn bà.

“Chẳng ai biết Minh vương họ gì, cũng chẳng phải ai cũng may mắn như tẩu, gặp được Minh Vương còn có thể lông tóc vô thương mà trở về. Nghe nói là, ngay thời điểm đánh lục đại môn phái, hấn đích thân xuất trận, thế nhưng những người gặp qua hấn toàn bộ đều đã chết. Hấn tuấn mỹ thế nào, lợi hại thế nào, không ai rành rang mà phái đệ tử trước khi chết cung cấp manh mối...”

Bạch Mạn Điệp ném túi hành lý xuống, không nhịn được hét to, “Quân Tùy Phong, lập tức vào đề...” Bạch Mạn Điệp thật sự bội phục bản lĩnh đông dài của Quân Tùy Phong.

Ngay lúc nàng hét lên, Quân Tùy Phong đang chuẩn bị uống trà, nghe thấy tiếng Bạch Mạn Điệp, tay hấn khẽ run, trên người động lại một vết trà.

“Được được, ta nói.” Quân Tùy Phong phẩy phẩy nước trà trên y phục bắt đầu giải thích.

Mấy năm trước, trong giang hồ xuất hiện một người là đệ tử Minh cung. Không ai biết Minh cung ở đâu, chỉ nghe nói là trên một hòn đảo ngoài biển. Tiểu đảo kia khắp nơi tràn ngập cơ quan cạm bẫy, xung quanh trầm đắm Minh đảo sương mù dày đặc cả bầu trời, trừ khi có người dẫn đường, bằng không không ai có thể tới Minh đảo. Thời điểm cái tên Minh cung này lần đầu tiên xuất hiện tại giang hồ, hưởng Vô Dịch môn, một trong võ lâm lục đại phái, bắt sống không còn một người, bức Vô Dịch môn thần phục Minh cung. Lần thứ hai, Minh cung lần lượt tấn công năm đại môn phái khác. Nói đến thế lực nổi danh nhất chốn giang hồ, phải nói đến lục đại môn phái. Bát đại thế gia tùy nói là võ lâm thế gia, nhưng ngoại trừ Thiên Kiếm sơn trang Phương gia, Thanh Thủy sơn trang Vân gia, Huyền Vũ sơn trang Đỗ gia, Càn Khôn bảo Mộ Dung gia, Liệt Diễm bảo Cung gia, tam đại thế gia còn lại lấy kinh thương làm chủ, hưởng chi Tổng gia đã sớm thoái ẩn giang hồ. Bát đại thế gia hôm nay, chỉ còn trên danh nghĩa, trong chốn võ lâm ảnh hưởng không lớn lắm. Minh vương sau khi bức được lục đại môn phái thần phục, chẳng khác nào võ lâm bá chủ. Mấy năm qua, càng ngày càng có nhiều người của Minh cung đi lại trên giang hồ, nhưng người của Minh cung làm việc quỷ dị, hung tàn độc ác. Có người nói, Minh Vương hữu hộ pháp – Ảnh Tử, bởi vì mâu thuẫn trong lời nói, đã diệt hết hơn ba trăm mạng của một kỹ viện. Minh Vương càng bởi vì lớn lên quá tuấn mĩ, giam cầm biết bao trái tim thiếu nữ. Thế nhưng hấn trời sinh lãnh khốc, tổn thương biết bao trái tim nữ nhân. (Nói đến đây, Quân Tùy Phong cố ý nhắc nhở Bạch Mạn Điệp) Lén xưng Minh vương là ma cung, Đoạn Tiêu là ma vương. Lục đại môn phái tuy rằng bề ngoài tỏ ra thần phục, nhưng vẫn lén lút đối phó Minh Cung. Vào ngày mười lăm tháng tám hằng năm (lúc này vào khoảng tết Trung thu), sẽ có người mời đại diện các đại môn phái đến Minh đảo cử hành đại hội võ lâm, các môn phái kiêng kỵ Minh cung, nên đều ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng không hiểu vì sao, Minh Cung lại duy nhất không mời võ lâm bát đại thế gia, hình như có ý muốn cô lập họ, Minh Vương lại chưa bao giờ công khai lộ diện, cho dù là đại hội võ lâm, cũng do một tay tả hộ pháp Ám Dạ, hữu hộ pháp Ảnh Tử, cùng Tôn lão già chủ trì. Minh Vương xem thường người trong giang hồ xưng hấn làm cái gì thập đại cao thủ, lại càng không muốn làm cái gì mĩ nam tử, hấn rất không ham. Quả thật người trong giang hồ tuy rằng thần phục Minh cung, nhưng lại lén cho rằng hấn không đủ tư cách, nên hấn không có tên trong bảng.

“Theo lời ngươi nói... Đoạn đại ca rất có danh tiếng a? Tại sao trên giang hồ không nghe ai nhắc đến hấn chút nào?” Bạch Mạn Điệp nâng cằm phân tích.

“Lục đại môn phái thất bại thảm hại dưới tay Minh cung, mất hết sĩ diện. Trừ khi có đại sự gì, bằng không sẽ không tùy tiện nhắc tới Minh Vương.”

“Ta đoán, mục tiêu tiếp theo của Đoạn đại ca chính là bát đại thế gia. Võ lâm đại hội hấn cố ý không mời bát đại thế gia, rõ ràng là khiêu khích.”

Quân Tùy Phong trêu chọc, “Chuyện đó ai chả biết, Minh Cung tiểu công chúa.” Tất cả mọi người đều biết mục tiêu của Minh Cung chính là bát đại thế gia, nhưng đều thúc thủ vô sách.

Bạch Mạn Điệp cất tiếng cười to, “Tiểu công chúa? Haha, một lần bị bắt lại rơi xuống cho ta một vị ca ca. Có Đoạn đại ca làm chỗ dựa, ta muốn ngang ngược thế nào chẳng được.”

“Hai người mới gặp qua một lần.”

Bạch Mạn Điệp cười đánh ý, “Ngươi không biết sao? Đoạn đại ca nhận ta làm muội muội.”

“Chúc mừng chúc mừng, tiểu công chúa.”

Bạch Mạn Điệp ngáp một cái, “Đừng nói nhiều lời vô ích, ta mệt chết rồi, sắp xếp cho ta một chỗ nghỉ ngơi. Ta muốn tắm, sau đó ăn cơm, rồi đi ngủ.”

“Thỉnh.”

“Chờ chút đã...” Bạch Mạn Điệp đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Ta quên hỏi ngươi, vị cô nương kia của ngươi sao rồi? Ta tò mò vị cô nương chính ngươi thăm như vậy là ai? Ta muốn gặp.”

“Ách... Bây giờ không tiện lắm.” Nếu cô nương kia hiểu lầm nàng là hồng nhan tri kỷ của hắn, đại tẩu lại cố tình phá rối... Không nghi ngờ gì nữa, lấy hiểu biết của hắn về đại tẩu, hắn tin đại tẩu sẽ làm như vậy.

Bạch Mạn Điệp nhăn mặt, “Keo kiệt.” Không phải là gặp một lần, cũng sẽ không ăn nàng.

“Hi hi, đại tẩu, thỉnh vào trong.”

Quân Tùy Phong trong lòng suy xét kỹ, phải mau chóng gọi đại ca thỉnh nàng trở về. Hắn hầu hạ một mẫu lão hồ cũng đã muốn chịu không nổi rồi, nếu có tới hai người... có khả năng lật tung Thiên Cơ các.

“Lý thúc, Lâm Thúy Uyển là ai vậy? Ta có thị thiếp sao?” Sau khi cãi nhau với Bạch Mạn Điệp đêm qua, Đông Phương Vũ vô cùng phiền muộn. Lâm Thúy Uyển rốt cuộc là ai a? Hắn có thị thiếp há? Còn tới chín người, thế là hắn quyết định đi hỏi quân gia.

Lý quân gia mỉm cười, “Ngài đã quên rồi sao? Lâm Thúy Uyển là thiên kim của Lâm Đan Lâm lão bản, hai người có gặp qua một lần rồi.”

Lâm Đan thì hắn biết, còn Lâm Thúy Uyển thì không nhận ra, “Vậy há? Còn chuyện ta có chín tiểu thiếp là sao?” Đôi lông mày hắn nhăn lại dữ dội.

“Gia, Lâm Thúy Uyển tiểu thư cùng với ba vị tiểu thư khác, đều là thiên kim phú gia, bởi vì thích gia, nên mượn có trụ lại Thương Mang sơn trang. Còn năm vị tiểu thư khác, có hai vị là bán mình chôn thân nhân, hai vị còn lại là do ta cứu được từ tay của bọn ác, vị còn lại là do bị cha nàng bán vào thanh lâu, ta không đành lòng, đem chuộc nàng ra. Gia ngài tạm thời không có ý định thành thân, bên người không có nữ nhân thật sự không đúng lắm, hơn nữa các vị cô nương kia đều không phải báo ân, ta tự ý thay ngài thu nhận các nàng. Bốn vị thiên kim biết ta thay ngài nhận thiếp, ảm ỉ muốn ta thu nhận các nàng.”

“Sao ngươi không hỏi ý ta?” Đông Phương Vũ rốt cuộc hiểu rõ vì sao Bạch Mạn Điệp lại nói thị thiếp của hắn sinh khí (tức giận). Đối với một nữ nhân như nàng, gả cho một nam nhân có cả đàn thê thiếp quả thật chính là vũ nhục.

Lý quân gia cười mỉa, “Gia, ngài vẫn luôn không có hứng thú với nữ nhân, ta muốn chờ ngài phát hiện ra các nàng, hơn nữa cho ngài một kinh hi. Kỳ thực lần này trở về, ta đã định nói cho ngài hay. Nhưng ngài lại đưa tới một phu nhân, ta nhất thời không biết nên nói thế nào. Gia, kì thực tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường tình, nhất là đối với nam nhân như gia vậy, ta tin phu nhân hiểu được mà. Gia ngài sản nghiệp khổng lồ, hẳn nên có nhiều nhi tử.”

Đông Phương Vũ bất đắc dĩ che đầu, “Lý thúc, ngươi có biết phu nhân là ai không?”

“Không biết.” Lý quân gia nghi hoặc.

“Phu nhân chính là Vô Ảnh La Sát, ngươi để nữ nhân như nàng cùng thờ một chồng với người khác? Nàng sẽ giết ta.” Ở Thương Mang sơn trang, Lý quân gia là người duy nhất biết thân phận của hắn. Lý quân gia trước đây là một thương nhân, đánh tội quan phủ, toàn gia xử trảm. Nhờ có Đông Phương Vũ cứu hắn, lại giết hôn quan vì cả nhà tám mươi sáu mạng của hắn báo thù, từ đó về sau hắn xưng nô bộc, đi theo bên người Đông Phương Vũ. Hắn là một thương nhân khôn khéo, Đông Phương Vũ có thể trong một thời gian ngắn xưng bá thương giới, không thể không kể công hắn.

“Ngài nói phu nhân là vị kia trong truyền thuyết...” Lý quân gia lập tức cười cười, “Kỳ thực phu nhân không có xấu như vậy, nàng rất đơn thuần, chỉ là quá mạnh mẽ.”

“Ta biết, nàng không có xấu, dọc đường, nàng không ngừng cứu giúp khát cái, đối với ai cũng vẻ mặt ôn hòa.” Duy chỉ có đối với hắn là bất hảo.

“Phu nhân ôn hòa, nhưng tính tình hiếu thắng, nếu như cùng mấy phu... cô nương đụng chạm...” chách chách là bạo phát thế chiến.

Đông Phương Vũ nhin không được phát tay, “Đưa bạc cho các nàng, toàn bộ tống đi.”

“Vâng.”

“Khoan đã.” Hắn gọi quân gia lại, “ngoại trừ Lâm Thúy Uyển.”

“Vâng.” Lâm tiểu thư ngươi tốt số, đừng trở thành bia luyện kiếm cho phu nhân. Tiểu thư ngươi nóng nảy, phu nhân lại càng không dễ chọc.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lễ vật giải thích

Đông Phương Vũ biết bản thân mình sai rồi, nếu nói hấn vô phương chấp nhận được nàng cùng nam nhân khác cười cười nói nói, thì Bạch Mạn Điệp càng không thể chấp nhận được hấn có tới “chín thị thiếp”. Theo lời khai của Lâm Thúy Uyển, từ ngày đầu tiên Bạch Mạn Điệp tới Thẩm Phương Viện, đã có mấy người tới tìm nàng gây khó dễ. Lấy tính tình Bạch Mạn Điệp ra xét, nàng dễ dàng chịu đựng lâu như vậy, quả là kì tích.

Sau ba lần bảy lượt cân nhắc, hấn nghe theo kiến nghị của quản gia, đi mua một đôi hoa tai tới cửa xin lỗi.

“Phu nhân đâu?” Nàng không có ở Thẩm Phương Viện, không biết đã đi đâu.

Nguyệt Nhi cúi đầu, ấp a ấp úng một lúc lâu, kiên trì nói, “Phu nhân đi rồi.”

“Đi?” Đông Phương Vũ hoảng hốt, “Đi đâu mới được?” Nàng không cho hấn một cơ hội xin lỗi sao?

Nguyệt Nhi cúi đầu, sợ hãi đáp, “Không biết.”

Hấn kích động nắm lấy vạt áo của Nguyệt Nhi, bộ dạng y như muốn ăn thịt người, “Đi khi nào?”

“Mới sáng sớm phu nhân đã thu dọn một bao quần áo lớn, đi đã được hai canh giờ rồi.”

“Sao không nói sớm.”

Diệu Nhi tiến một bước, “Phu nhân căn dặn là không được nói.”

Thiên Cơ các? Trong đầu hấn hiện lên những lời nàng đã nói hôm qua. Nàng nói muốn ở lại Thiên Cơ các, hấn phải sớm nghĩ ra, tính nàng chính là nói được làm được.

Đông Phương Vũ buông Nguyệt Nhi ra, nổi trận lôi đình xuất môn, chuẩn bị đem đao thê trở về, nhân tiện giáo huấn Quân Tùy Phong một trận. Tên kia vừa gặp nữ tử là đầu óc choáng váng, Bạch Mạn Điệp cùng hấn ở một chỗ, hấn trăm vạn phần lo lắng.

Khi Đông Phương Vũ chạy tới Thiên Cơ các, Quân Tùy Phong đang cùng Bạch Mạn Điệp đàm đạo vài sự kiện trên giang hồ. Bạch Mạn Điệp đối với hoàn cảnh của mình cái gì cũng không biết, chỉ có thể trong lúc nói chuyện phiếm mà thu được chút tin tức. Dù sao Quân Tùy Phong cũng không phải người thường, là lão đại của tổ chức tình báo lớn nhất Kim Long vương triều, nắm toàn bộ tin tức.

Nhìn thấy Đông Phương Vũ sách diện tái mét đang tiêu sái tiến vào, Bạch Mạn Điệp lười nhác liếc hấn một cái, “Sao nguoi lại tới đây?” Đi bồi chín tiểu lão bà của nguoi ấy.

Quân Tùy Phong vội trốn phía sau Bạch Mạn Điệp, dùng giọng vô tội giải thích, “Lão đại, huynh nghe đệ giải thích, đệ đối với tẩu tử tuyệt đối không có ý tưởng không an phận, đệ chỉ bồi đại tẩu nói chuyện phiếm mà thôi.” Xem sách mặc đại ca thế này, tuyệt đối là điểm báo huynh ấy sắp phát hỏa, lạy trời phù hộ Quân Tùy Phong hấn sống qua được hôm nay.

Bạch Mạn Điệp tóm lấy y phục của Quân Tùy Phong, kéo hấn từ sau lưng bước ra, tiện tay xoay một vòng, “Nguoi đúng là không có tiền đồ mà, hấn có phải dã thú đâu, lại làm nguoi sợ ra bộ dáng như vậy? Cùng lắm thì đánh một trận thôi chứ gì, ta đặt mười hai lượng bạc ra cược chúng ta sẽ thắng.”

Quân Tùy Phong cười hách hách, “Ta tăng tiền cược được chứ? Ta đặt một trăm lượng, lão đại thua.”

Bạch Mạn Điệp tới gần Quân Tùy Phong, nghiêm túc đề nghị, “Không thì nguoi mở một sòng cá cược, hai chúng ta cùng lão đại nguoi đánh một trận? Tốt xấu gì chúng ta đều là ba kẻ nổi danh, người quan tâm nhất định rất nhiều. Lão đại nguoi lợi hại như vậy, người cược cho hấn chắc chắn không ít. Cộng thêm chúng ta phao tin đồn, nói rằng chúng ta hai người đều bị thương. Đến lúc đó cứ toàn lực ứng phó, sử dụng quý kế, đánh bại lão đại nguoi, chúng ta một trận kiếm lời?”

“Chú ý này rất hay, nhưng đánh chỗ nào là thích hợp?” Quân Tùy Phong đương nhiên chú ý thấy sách mặt tái mét của lão đại, như một ngọn núi lửa tùy thời có thể phun trào ra bất cứ lúc nào. Thường ngày hấn đối với lão đại nhất ý nghe theo, nhưng hiện giờ có đại tẩu làm chỗ dựa, thoải mái chinh hấn quả là không có thiên lý.

“Không bằng chọn Thiên Cơ các được không? Dù sao sản nghiệp của cái trấn này đều là của nguoi với lão đại, để nguoi của các nguoi kiếm chút tiền. Nhìn đi, ta có ý tưởng kinh thương như vậy, nguoi không mời ta làm Thanh Long đường chủ, chính là tổn thất lớn nhất của nguoi.”

“Làm Huyền Vũ đường chủ được hay không?”

“Người bảo ta làm cục trưởng cục bảo an kiêm luôn chức quân gia hã? Thôi đi, ta không thèm.”

“Cục bảo an? Là cái gì vậy? Đại tẩu, tẩu đang nói cái gì kì quái quá vậy, có phải lên con sốt rồi không? Ta bắt mạch giùm cho.”

“Không có...”

“Đủ rồi...” Đông Phương Vũ không nén nổi cơn giận, cắt đứt đối thoại của hai người. Hai vị này thật rất không nể mặt, đem hấn xem như không khí, bình thường Quân Tùy Phong đối với hấn nói gì nghe nấy, giờ đang bị Bạch Mạn Điệp dạy hư. Hấn vẫn lo lắng Quân Tùy Phong có ý đồ bất chính với Bạch Mạn Điệp, xem ra bây giờ hấn là nên lo lắng Quân Tùy Phong bị Bạch Mạn Điệp dạy hư thì đúng hơn.

Bạch Mạn Điệp lườm hấn một cái, “Người tên gì? Thực sự là đồ vô lý.” Còn tưởng rằng sau sự kiện vách núi đen lần đó, quan hệ giữa hai người sẽ sớm được cải thiện, không ngờ rằng lại trở về y như trước.

“Tùy Phong người lui xuống trước, ta có vài lời muốn nói với Tiểu Điệp.” Là do hấn sai trước, thái độ của nàng đương nhiên là kiên quyết ngang ngạnh rồi.

Quân Tùy Phong ném cho Bạch Mạn Điệp ánh mắt ‘Đại tẩu tự mình bảo trọng’ rồi nhanh chóng biến mất, tuy rằng ở cạnh đại tẩu cũng được, nhưng mà ở cạnh lãnh mỹ nhân kia vẫn tốt hơn.

Bạch Mạn Điệp khoanh tay trước ngực, tuyên bố không chào đón hấn, “Người tới đây làm gì?”

Đông Phương Vũ đem hộp hoa tai ra đưa cho nàng. “Cái này cho nàng.”

Bạch Mạn Điệp do dự, không trực tiếp nhận lấy, “Giữ đây?”

Đông Phương Vũ chưa từng tặng quà cho nữ hài tử, càng chưa từng dỗ ngọt ai, nói như ra lệnh, “Cầm.”

Bạch Mạn Điệp càng thêm giận dữ, “Không nhận.” Nghe ngữ khí của hấn, dường như là không nhận không được.

Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp không ai chịu nhường ai, nhét mạnh vào tay nàng, “Muốn hay không tùy nàng, đem ném đi cũng được.” Nói xong lập tức xoay người đi, Ban đầu hấn muốn dâng hoàng xin lỗi Bạch Mạn Điệp, nhưng trước thái độ kịch liệt của nàng, bản tính trời sinh cao ngạo không cho phép hấn nói năng nhỏ nhẹ.

Đi tới cửa, hấn đột nhiên dừng lại, “Chín nữ nhân kia ta căn bản không hề quen biết, là do Lý thúc tự ý lưu lại, ta vừa để các nàng đi cả rồi. Lâm Thúy Uyển đã thừa nhận chuyện hại nàng, ta cũng đã giao nàng ta cho quan phủ xử lí.” Tiện tay căn dặn Lý thúc cùng Lâm gia đối nghịch, tới khi nào họ Lâm kia tán gia bại sản thì thôi.

“A...” Bạch Mạn Điệp muốn gọi hấn lại, nhưng hấn đã đi rồi.

Nói như vậy, không phải hấn có chín tiểu lão bà? Hấn là tin tưởng nàng cùng Đoạn Tiêu không có gì nên mới thăm vấn Lâm Thúy Uyển? Loại nam nhân như hấn, muốn hấn nói một câu xin lỗi chẳng khác nào muốn lấy mạng hấn. Hai người tính tình như nhau, cuối cùng phải có người chịu nhường bước trước, bằng không sẽ càng lúc càng khó cứu vãn.

Bạch Mạn Điệp cầm lễ vật trên tay, cười y như mèo ăn vụn cá.

“Vật gì vậy a.” Nàng nhỏ giọng nói thầm, mở hộp ra.

Thấy cái gì đó trong hộp, nàng nhin không được kinh hô. Hấn tặng lễ vật cho nữ hài tử? Chuyện này thực sự mới nha.

Trong hộp là một đôi hoa tai tử sách (màu tím) hồ điệp, loại này bày bán đầy đường. Bạch Mạn Điệp đặt chúng ở trên tay, nhất thời thấy chúng rất quan trọng...

Bạch Mạn Điệp nắm lấy vòng tay, vội vàng đuổi theo, thuận tiện hô to, “Quân Tùy Phong, đem đồ của ta đóng gói trở về, ta đi trước.”

Bạch Mạn Điệp ngay đại môn Thiên Cơ các đuổi kịp Đông Phương Vũ, nàng chạy đến trước mặt hấn, vươn tay cản đường. “Người không có gì muốn nói với ta sao?” Xin lỗi? Giải thích?

Đông Phương Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, khóe môi giương lên. “Nàng muốn ta nói cái gì?” Nữ nhân này xem ra cũng không ngốc lắm, còn biết đuổi theo.

“Ách, người tặng quà cho ta... chẳng lẽ không có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

“Ta...” Hấn lảng tránh ánh mắt của nàng, “Nàng nghĩ thế nào thì như thế đó.”

Bạch Mạn Điệp le lưỡi, “Quý hạp hỏi, tặng quà cho ta cư nhiên lại tặng thứ dễ kiếm thế này, đầu đường cuối đường chỗ nào mua cũng được.” Thế nhưng nàng thích, hai mươi hai năm qua, đây là lần đầu tiên có nam nhân tặng quà cho nàng.

Nàng đưa hoa tai ra trước mắt lách lư, nhỏ giọng nói thầm, “Kỳ thực ta tưởng là nhất chi ngọc sai, hay dương chi bạch ngọc gì đó.”

Đông Phương Vũ không nói gì, chỉ cười cười.

Nàng vỗ vỗ vai Đông Phương Vũ, “Được rồi, thấy nguoi có lòng như vậy, ta tha thứ cho nguoi, giờ ta quyết định theo nguoi về nhà.”

“Đi thôi.” Hấn không nói nhiều, nhưng tự nhiên cứ nắm lấy tay nàng. Bạch Mạn Điệp thấp giọng cười, không hề cự tuyệt.

Trên đường trở về, không ai nói với nhau câu nào cả, hưởng thụ giây phút yên tĩnh này. Cho đến khi... có một con bồ câu bay tới, vỗ cánh đáp trên vai Bạch Mạn Điệp.

Nàng mở thư ra, vô lực rên rỉ, “Chết rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đường như có điểm thích

“Tức chết ta mà, Điệp Lăng Tương này đúng là vô dụng a, nam nhân của mình cũng gặp không được, còn mời lão nương đi cướp nam nhân giúp nàng. Ta không phải là hồ ly tinh, ngay cả chuyện cướp nam nhân này mà nàng cũng nói ra miệng được.” Bạch tiểu thư ngồi trên lưng ngựa, oán giận ghì chặt dây cương. Thực tế là năm ngày trước nhận được thư, nàng bắt đầu oán giận tới bây giờ.

Đông Phương Vũ buồn cười nhìn nàng, “Một ngàn sáu trăm tám mươi mốt lần.” Nàng oán giận đã được năm ngày, nhìn hấn bằng ánh mắt đầy oán giận, đã tròn một ngàn sáu trăm tám mươi mốt lần.

Bạch Mạn Điệp vẻ mặt tức giận, “Con bà nó, Thủy Bích Dao kia đúng là có bệnh mà, rảnh rồi không chuyện gì làm đi cướp nam nhân của người ta. Cướp nam nhân người ta thì thôi đi, cứ nhiên còn bức người ta kết hôn với mình, ta chưa từng thấy nữ nhân nào không biết xấu hổ như vậy. Thật là không biết Thủy Mẫu Đơn kia dạy nữ nhi thế nào, sao lại ra một nữ nhi vô dụng như vậy.” Dù có cướp nam nhân, nhưng sao hết lần này đến lần khác lại cướp nam nhân của muội muội nàng. Người trong thiên hạ ai cũng có thể nhẫn, chỉ có Bạch Mạn Điệp nàng là tuyệt đối không. Nếu Thủy đại mĩ nhân biết, cũng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.

“Sớm muộn gì cũng phải đi Thiên Sơn, cho dù đi trước một tháng cũng đã sao nào?” Huỳnh đệ kia của hấn thật có mị lực vậy sao? Sao lại có người kiên quyết bức hôn vậy? Huỳnh đệ hấn chính xác là lãnh khốc, so với hấn còn lãnh khốc hơn, nhưng cũng không cần đến trình độ đó chứ? Hấn cũng rất tức giận chuyện huỳnh đệ mình bị “chà đạp”, lo lắng ái thể đang vô cùng bức tức, hấn không thể lại châm dầu vào lửa, chỉ có thể vờ như không để ý chuyện gì.

Bạch Mạn Điệp vung tay múa chân, “Kỳ thực trước kia cũng không có gì, thế nhưng Thủy Bích Dao không biết xấu hổ kia, cứ nhiên lại hạ độc họ Lãnh kia, khiến hấn quên mất Điệp Lăng Tương, khăng khăng nhất mực thành thân cùng nàng, có phải ghê tởm lắm hay không? Tuy rằng trong thư muội muội ta không thừa nhận là yêu họ Lãnh kia, chỉ nói là phải giúp một người bằng hữu, thế nhưng tư niệm của nàng chúng ta ai ai cũng rõ. Đối với nữ nhân, chuyện không thể chịu đựng nhất, chính là nhìn nam nhân mình yêu mến đi lấy nữ tử khác. Quá ghê tởm, cực kì ghê tởm.”

“Thủy Bích Dao đối với Lãnh Tuyệt Cường là hạ độc gì? Trên người Điệp cô nương hấn là có thuốc giải độc chứ, không giải được sao?” Đả là linh dược độc môn của Độc nương tử, ba tỷ muội họ hấn đều có hết.

“Nguoi rất thông minh, biết trên người ba tỷ muội ta đều có giải độc hoàn, nhưng mà nguoi làm sao biết giải được đó có giải được độc này hay không? Có thể Thủy Bích Dao căn bản không phải là hạ độc? Có thể là hai người họ căn bản không thể gặp được nhau, cũng có thể đã quên Lăng Tương rồi, nên không chịu dùng giải dược của nàng. Quên đi, trên người ta vẫn còn giải độc hoàn, lần trước cho nguoi dùng còn dư. Gặp được bọn họ, trước tiên là cho hấn dùng giải dược.” Bạch Mạn Điệp lại hung hấn chửi rủa, “Thủy Bích Dao chết tiệt kia, nhất định là mặt rỗ, mắt tam giác, mũi sụp, mồm như chậu máu, da đen như dân Châu Phi, eo như thùng nước, chân cây củ cải, ba tắc đỉnh., dùng ngôn ngữ độc ác nhất thiên hạ mới có thể hình dung được á.” Nghĩ tới muội muội phải làm thị nữ bên cạnh nữ nhân loại này, nàng nhịn không được thương tâm.

Nàng tùy ý mắng một trận, Đông Phương Vũ nghe nửa hiểu nửa không. Chỉ biết là nàng đang mắng nguoi, hơn nữa còn mắng rất dữ dội. Nàng bình thường vui vẻ, rất ít khi giận thành thế này, có thể thấy nàng đối với Điệp Lăng Tương là phi thường yêu mến.

“Tiểu Điệp, nếu hai người họ bình yên vô sự, nàng sẽ đồng ý gả Điệp Lăng Tương cho lão tam chứ?” Thân phận lão tam nhà họ cũng không tốt lành gì lắm. Đương nhiên, Điệp tiểu thư không cũng thua gì.

“Ta đương nhiên đồng ý, hai muội muội ta đều có cuộc sống của riêng mình, con đường là do các nàng tự chọn, chỉ cần các nàng thích, ai ta cũng gả. Ách, có điều phải qua khảo nghiệm của ta trước đã. Ta để các nàng tự do, nhưng sợ các nàng gặp chuyện xui xẻo, dù sao nam nhân tốt trong thiên hạ cũng không nhiều lắm.” Bạch Mạn Điệp hướng mắt nhìn xa, trịnh trọng nói, “Chỉ cần các nàng hạnh phúc, ta cũng rất hạnh phúc.” Nàng đối với hai muội muội này căn bản không biết, nhưng từ tận đáy lòng nàng quan tâm họ, xem chuyện của họ như chuyện của mình, xem hạnh phúc của họ cũng là hạnh

phúc của mình.

“Nàng yên tâm, lão tam nhất định tốt với nàng ấy.” Tính tình lão tam hẳn hiểu rất rõ, rất cứng đầu, nếu như đã nhận định nữ tử nào, sẽ suốt đời yêu thương nàng ấy.

“Ta biết, sát thủ mà, không dễ dàng yêu ai, nhưng khi yêu sẽ là yêu cả một đời.” Phim truyền hình thấy nhiều rồi, “Đại ca, ngươi tuy rằng lớn tuổi hơn ta, nhưng đối với tình cảm tựa hồ chưa đủ hiểu được ta a.” Chịu ngôn tình tiểu thuyết độc hại, nàng rất rõ ái tình là thế nào.

“Có lẽ.” Tiểu Diệp, là nữ hài tử đầu tiên khiến hắn động tâm. Không có thân tình gia đình ám áp, khiến hắn đối với tình cảm đã mất lòng tin, cho đến khi gặp nàng.

“Đại ca.” Bạch Mạn Diệp tựa hồ có chuyện muốn nói, nhưng lại kiên quyết đem những lời đó nuốt trở lại, mỉm cười, “Đại ca, chúng ta đưa ngựa nha.” Năm ngày trước, hai người từ Thương Mang trấn xuất phát. Bạch Mạn Diệp kiên quyết không chịu cùng Đông Phương Vũ cưỡi chung một con ngựa, đến Thiên Cơ các “đoạt” một con ái mã, gọi là “Trục Nhật”. Nên trong năm ngày này, nàng đã sớm quen với Trục Nhật, hơn nữa tìm được cảm giác của người kỵ mã, tuyệt đối có tư cách so sánh với Đông Phương Vũ.

“Ngựa có khả năng đuổi kịp Truy Nguyệt rất ít.” Ngựa trong thiên hạ, có thể qua được Truy Nguyệt có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Ách, ta chỉ muốn luyện cưỡi ngựa thôi.” Trục Nhật thật sự là rất hiền, nhưng so với Truy Nguyệt còn kém đôi chút.

“Đừng rớt xuống núi là được.” Nhớ tới thất bổn mã lần trước, Đông Phương Vũ tỏ ra trêu chọc.

Bạch Mạn Diệp sờ sờ ái mã, “Yên tâm, Trục Nhật của ta tuyệt đối không như thất bổn mã lần trước.” Nếu như lần này mà rơi xuống vực nữa, nàng cả đời cũng không cưỡi ngựa.

Bạch Mạn Diệp cười hi hi liếc mắt với Đông Phương Vũ, “Đại ca, bắt đầu thôi.” Vừa nói xong đã ghim chặt dây cương.

Mặt Đông Phương Vũ biến sắc, trầm giọng nói, “Khoan đã.” Hơi bất thường.

“Sao vậy?” Nàng cũng cảm thấy không khí xung quanh dường như không đúng lắm, thu lại vẻ tươi cười, “Có mai phục?” Trong bụi cỏ có mai phục, thậm chí cả trên cây cũng có người. Trong lòng nàng biết, có khoảng hai mươi người, hơn nữa võ công đều không tệ.

Đông Phương Vũ một nửa khuôn mặt khôi phục lại sắc diện lạnh lùng, khẽ gật đầu, “Cẩn thận một chút.”

Bạch Mạn Diệp toàn thân siết chặt, một tay ghim chặt dây cương, một tay vói trong y phục, ngón tay giữ chặt kim kiếm, tùy thời lập tức xuất kiếm. Ngựa phi chậm dần, chậm rãi tiến tới. Đôi mắt lạnh lùng của nàng quét qua một vòng, cười nhạt, “Ê, các ngươi trốn đây làm gì? Mấy người trốn ở trên cây, không thấy chóng mặt hả? Còn mấy người ở trong bụi cỏ? Không thấy bẩn sao? Muốn đánh thì mau ra đây, cô nài nài các ngươi không rảnh.” Dịch ở trong tối, ta ngoài sáng, thực sự không phải tốt lành gì. Không bằng bức bọn chúng ra, quang minh chính đại mà đánh. Nàng cùng Đông Phương Vũ liên thủ, giang hồ trực tiếp không có đối thủ. Hai mươi mấy người thì sao? Hai người họ có thể đánh cho chúng chóng mặt như đầu.

Nàng vừa dứt lời, cả đám người đi theo hai người bước ra, ai cũng cầm trong tay lợi khí, mặt che khăn. Đám người này đương nhiên biết mình phải đối phó ai, chính là thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc công tử cùng giang hồ đệ nhất tàn nhẫn Vô Ảnh La Sát, nếu ám sát bất thành, sợ rằng toàn gia chết thảm.

“Các ngươi có mấy người? Phiền quá đi, còn nữa không vậy? Có thì ra đây hết đi được chứ? Chúng ta đánh.” Bạch Mạn Diệp không nhịn được cao giọng nói, “Còn ai trốn ở đâu nữa không, là nam nhân thì ra đây đi, đừng như rùa đen rút đầu, đừng để tiểu nữ nhân ta khinh thường các ngươi.” Minh thương dễ rảnh, ám tiễn khó phòng, nàng cố ý dùng kẻ khích tướng đem toàn bộ chúng ra.

“Vô Ảnh La Sát, ngươi đừng đánh ý, ngươi làm điều xằng bậy, chúng ta hôm nay chỉ là thay trời hành đạo.” Huynh đệ, cũng không xem lại mình là kẻ nào, không biết xấu hổ còn nói thay trời hành đạo.

Bạch Mạn Diệp cố ý ra vẻ sợ hãi, “Tướng công, có người muốn giết ta, làm sao bây giờ?”

“Các vị bằng hữu, phu thê chúng ta đã dần dần lãnh đạm giang hồ, không muốn để ý tới giang hồ ân oán. Xin hỏi các vị, chuyết kinh (thê tử) đã đánh tội gì với các vị?” Nương tử hắn trước nay đã giết là giết cả nhà, không để ai đến trả thù. Chuyện này hẳn rất rõ, nên mới dám hỏi thế này.

“Vô Ảnh La Sát làm điều xằng bậy, giết người vô số, ta đợi đến hôm nay chính là để thay trời hành đạo.” Cầm tiền của người ta đi giết người, không biết xấu hổ còn lòi ra cớ hiệu thay trời hành đạo.

“Dựa vào các ngươi hai mươi mấy người đi khi dễ một tiểu nữ nhân như ta, rốt cuộc là ai làm điều xằng bậy. Không thì chúng ta đi gặp quan được không? Thỉnh quan phủ xử lý? Hay tùy tiện tìm một người phân xử cũng được.”

Luận khẩu tài, đám người kia làm sao so được với Bạch Mạn Diệp, thủ lĩnh bọn chúng cả giận nói, “Bạch Ngâm, ngươi đừng có được voi đòi tiên.”

Bạch Mạn Diệp vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé, “Không sai không sai, biết ta là Bạch Ngâm, còn biết ta sở trường là gì. Làm ta đoán không sai, là Huyền Vũ sơn trang sai các ngươi tới sao? Đồ tiểu thư kia bị ta để lại trên cổ một kiếm, một vết dài giống y như con rết, nàng chách là hận chết ta, ha ha.”

Xem bọn chúng mỗi người hai mắt nhìn nhau, nàng biết nàng đoán đúng rồi, quả nhiên là người của Huyền Vũ sơn trang. Người hận nàng nhất chỉ có Đỗ Thanh Sương cùng với Phương phu nhân Đỗ thị, trước hết đối phó nàng đương nhiên là Huyền Vũ sơn trang. Về phần Thanh Thủy sơn trang Vân gia,

hắn là không có hành động gì lỗ mắng. Phương Chấn Hiền thích nàng cũng đâu phải lỗi của nàng, huống chi nàng đã lập gia đình.

“Ta không kiên nhẫn lắm đâu, muốn đánh thì mau ra tay, còn không đánh thì trở lại nói với trang chủ các ngươi, ta đã rời khỏi giang hồ, đừng tới phiền ta nữa.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng liếc nhìn bọn chúng, đôi mắt không có một tia ảm áp nào.

Quả nhiên là danh chấn giang hồ Vô Ảnh La Sát, khí thế bất phàm. Trên người nàng tản ra một khí thế hung ác, khiến bọn chúng không khỏi từng bước một lui về sau.

“Bạch Ngâm, người khác sợ ngươi, nhưng bọn ta không sợ.” Có một thù lao đáng kể, đương nhiên là không sợ, mà dù có sợ, cũng phải tới.

“Tới à?” Nàng ngoách ngoách ngón tay, thấp phần xem thường bọn chúng.

Bọn chúng liếc mắt trao đổi một cái, “Lên.”

“Ê, chuyện gì cũng từ từ, không nên đánh nhau phải không? Sẽ bị thương a. Đùng PK (đánh nhau), quý trọng sinh mạng của mình, chẳng lẽ các ngươi không hiểu đạo lý đó sao?”

“Haha, ngươi cũng biết sợ sao? Xứ nữ nhân, ngươi đi chết đi.”

Nàng chính là có lòng hảo tâm, bọn hắn cư nhiên không cảm kích, không cảm kích thì tính theo không cảm kích. “Các ngươi mới đi chết đi.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng nói một câu, rút bảo kiếm ra, ánh kim lóng lánh. Cả thân thể nàng bay vào trong đám người, gấp đầu chém đó. Đối với địch nhân không thể nương tay, nếu nương tay với địch nhân, chính là tàn nhẫn với chính mình, nàng rất hiểu đạo lý đó. Hôm nay hai bên đã chống lại, nàng không muốn bị đánh thành thịt vụn, chỉ có thể kiên quyết giết người.

Đông Phương Vũ ưu nhã cầm trên tay sáo ngọc, nhảy vào đám người. Hắn không phải muốn giết người như Bạch Mạn Điệp, chỉ là điểm huyết bọn chúng. Hắn không muốn giết người, giang hồ đã có lắm máu tanh, hà tất phải tiếp tục giết chóc. Đối phương hai mươi mấy người võ công không tệ, gấp phải thiên hạ đệ nhất cùng Vô Ảnh La Sát cũng có thể có chút tác dụng. Đông Phương Vũ một bên đối phó bọn chúng, một bên quan sát tình hình chỗ Bạch Mạn Điệp. Nàng chiêu nào xuất ra cũng tàn nhẫn, không chút lưu tình. Trong mắt như có một ngọn lửa, lệ khí trên người lúc này toàn bộ đều hiện ra. Nhìn thấy nàng càng lúc giết càng nhiều người, Đông Phương Vũ buông tha kẻ đang giao thủ với hắn, giữ chặt tay Bạch Mạn Điệp.

“Ngươi điên à?” Nàng vội vàng ứng phó mấy tên phiền toái này đã muốn một chết rồi, hắn lại làm trò gì nữa.

“Tiểu điệp, chúng chỉ bị người ta sai khiến, tội không đáng chết, đánh bị thương thì được, nhưng đừng giết chúng.”

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh chống lại, “Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn bản thân mình, đối với kẻ địch, không thể nương tay, có biết hay không? Sáo Ngọc công tử.”

“Tiểu Điệp, nàng đã giết quá nhiều người rồi, dừng tay đi.”

Nàng tránh được một kiếm đang đâm tới, “Chưa đủ.” Nếu nàng dừng tay, đối phương sẽ không tha cho nàng.

“Tiểu Điệp, nàng đã giết quá nhiều người, nếu đã gả đi rồi thì nên bớt phóng túng một chút.”

“Biến, ta không quen ngươi.” Nàng đang trong cơn giận dữ, Đông Phương Vũ hét lần này đến lần khác lại châm dầu vào lửa.

Thừa dịp Đông Phương Vũ đang vây lấy Bạch Mạn Điệp, khiến nàng phân tâm, đối phương dùng tên bắn lên, trúng ngay chân trái của nàng.

“A... Đau quá a.” Bạch Mạn Điệp lập tức quỳ trên mặt đất, đùi mất đi tri giác. “Con bà nó, mũi tên có độc, giờ ngươi vừa lòng rồi đó.” Đã nói không thể buông tha bọn chúng được rồi mà.

Bạch Mạn Điệp lập tức lấy ra giải độc hoàn, một lượt dùng hai viên, chịu đựng đau đớn, lườm hắn một cái chép miệng mắng, “Ngu ngốc, ngươi thấy chưa? Ta tha cho bọn chúng, bọn chúng cũng không tha cho ta. Ngươi đứng nhìn làm gì? Giết sạch bọn chúng, ngươi có muốn suốt ngày bị bọn chúng truy đuổi không?” Lần đầu bị thương, mùi vị thật không dễ chịu.

“Phế võ công bọn chúng được chứ?” Hắn thật sự không muốn giết người.

Bạch Mạn Điệp chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép” lườm hắn, “Quá vô dụng, ngươi có võ công cao như thế làm gì?”

“Bọn chúng ai ai cũng có phụ mẫu thê nhi, nếu như bị giết là ta, nàng sẽ làm thế nào?” Hắn không có quyền cướp đoạt mạng sống của bọn chúng.

“Ta sợ ngươi.” Bạch Mạn Điệp chịu đau, lên tiếng nói, “Các ngươi đi đi, nể mặt Sáo Ngọc công tử, ta không giết cả nhà các ngươi. Ta lập lại lần nữa, ta đã quyết thoái ản giang hồ, sau này đừng tìm ta đánh nhau. Chú ý, ta hiện tại đã rất nhân từ, không đuổi cùng giết tận, đừng đem ta trở thành ma nữ nữa.”

Bọn chúng hai mắt nhìn nhau, lời vừa rồi là Vô Ảnh La Sát nói sao? Nàng tha cho bọn chúng, không chút nghiêm phạt? Không phải nàng chết, chính là bọn chúng chết, bọn chúng đã ôm quyết tâm liều chết giết nàng, không ngờ, nàng lại cư nhiên tha cho bọn họ?

“Đừng hoài nghi, về nói với trang chủ các ngươi, đừng có làm mấy trò này nữa. Ta đã thoái ản giang hồ, ân oán trước đây không nhắc tới nữa.” Chân

nàng vẫn còn đang chảy máu, đau quá a. Truy sát một hai lần còn có thể, nhưng nhiều quá thì đúng là chịu không nổi.

Đối phương tự biết không thể đánh lại, nhanh như chớp biến mất không còn một bóng.

“Không sao rồi.”

“Vô nghĩa, chân ta đã muốn tàn phế rồi, trên mũi tên có độc.” Bạch Mạn Diệp cười nhạt, “Thấy chưa, đây là chuyện tốt danh môn chính phái đã làm, ta tình nguyện làm nữ ma đầu của ta. Mẹ nó, tôi giết ta lần nữa, ta bảo Đoạn đại ca diệt cả Huyền Vũ sơn trang, ôi...”

Đoạn đại ca? Đông Phương Vũ có chút không vui, vì sao vào lúc này, người nàng nghĩ tới không phải là hắn, mà là cái gì Đoạn đại ca kia?

Đông Phương Vũ ôm Bạch Mạn Diệp lên một bãi cỏ, xé váy nàng ra. Nàng bị thương ở đùi, cánh xuân nhất thời lộ rõ. Bạch Mạn Diệp hay mặc váy ngắn, thấy không sao, nhưng Đông Phương Vũ cổ hủ có tiêu chuẩn, thấy chút xấu hổ.

Chỗ thụ thương vẫn đang chảy máu, độc trên mũi tên quả nhiên cực mạnh, máu biến thành màu đen, da thịt xung quanh cũng biến thành tím ngắt. Giải độc hoàn có thể giải được bắc độc, nhưng chỉ hiệu nghiệm với nội thương. Nàng dùng giải độc hoàn xong, chỉ có thể ngừa độc tính xâm nhập kinh mạch, còn đau đớn bên ngoài thì phải chịu đựng một chút. Đông Phương Vũ hít một ngụm khí lạnh, tay nắm mũi tên, “Nhịn đau một chút.” Nàng hành tẩu giang hồ đã lâu, thụ thương là vô số kể. Hắn chưa từng thấy bị thương có gì đáng sợ, nhưng nhìn bộ dạng thống khổ của Bạch Mạn Diệp, hắn lần đầu tiên thấy ghét thụ thương. Nếu có thể, hắn tình nguyện thụ thương thay nàng.

“Đều tại nguoi hại ta.” Bạch Mạn Diệp nói thầm.

Hắn ôm nàng vào lòng, gát gao siết chặt thân thể của nàng.

Đông Phương Vũ do dự một hồi, mở miệng nói, “Nàng có biết con gấu chết như thế nào không?”

Bạch Mạn Diệp lườm hắn một cái, tức giận nói, “Nặng quá chết.”

“Nàng biết a.” Là nương hắn kể cho hắn nghe, không ngờ nàng cũng biết.

“Vô nghĩa, chuyện này ai chẳng biết.”

Đông Phương Vũ do dự một hồi, chậm rãi nói, “Có một con dê, một ngày nó con dê đó chạy ra ngoài chơi, kết quả lại gặp phải con sói. Sói nói: ‘Ta muốn ăn thịt nguoi!’. Nàng đoán xem, sau đó thế nào?”

“Làm sao ta biết?”

“Kết quả là con sói ăn con dê.”

Bạch Mạn Diệp phì cười, “Đại ca, truyện cười chán ngắt như vậy là ai dạy nguoi thế?”

Đông Phương Vũ xấu hổ hồi lâu, “Nhũ nương ta.” Nếu hắn nhớ không nhầm, khi đó hắn được bốn tuổi, đây là cách người đỡ hắn ngủ.

Bạch Mạn Diệp rốt cục cười to, “Vậy nhất định là chuyện cổ nguoi được kể hồi nhỏ, giờ nguoi lại kể ta nghe, ta van nguoi, ta không phải tiểu hài tử. Ha ha, bất quá thật sự...A...” Bạch Mạn Diệp chảy nước mắt, ngón tay dùng sức nắm lấy đám cỏ, “Đau quá a, nhưng truyện cười này cũng mạch cười lắm”

Hắn ôn nhu lau đi những giọt nước mắt đọng trên khóe mi nàng, “Đừng khóc, ta mua mứt quả cho nàng ăn.” Làm ơn đi, hắn sẽ không đỡ ngọt nữ nhân, chỉ là khi còn nhỏ nương vẫn hay dỗ hắn như thế.

“Haha.” Bạch Mạn Diệp lần thứ hai không nhịn được cười, “Đừng khóc, nhớ kỹ mứt quả của ta.” Nàng không phải hài tử a.

Đông Phương Vũ cúi đầu, dùng sức mút vào vết thương của nàng, đem máu đen hút vào miệng, hết ngụm này đến ngụm khác. Môi hắn rất ẩm, mỗi khi hắn mút vào, một cảm giác tê dại ấm áp truyền khắp cơ thể nàng, thân thể cấp tốc tăng nhiệt, khuôn mặt nhỏ nhắn có vài phần đỏ ửng, một cảm giác ấm áp từ đáy lòng tràn ra. Bạch Mạn Diệp vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình một cái để xua đi cái cảm giác bồn chồn không hiểu rõ kia.

Cuối cùng, khi phun ra một ngụm máu đỏ, Đông Phương Vũ thở dài một hơi, “Tốt rồi, mứt quả của Hồ Châu là ngon nhất, ta đưa nàng đi.” Hắn vừa nói chuyện để phân tán sự chú ý của nàng, vừa đồ được lên vết thương.

“Tốt, ta chưa ăn qua a, kỳ thực ta rất muốn đến kinh thành. Nói thật, ta chỉ tại lam thiên bích thủy (trời xanh nước biếc), muốn ngao du thiên hạ,...Ai da...” Bạch Mạn Diệp đau đớn kêu lên.

“Nếu như nàng muốn ngao du thiên hạ, ta có thể đi cùng nàng.” Hắn lại buộc vải băng bó vết thương cho nàng, vụng về dở.

“Khục, tạm thời chưa phải lúc. Ta rất hay nằm mơ, luôn được cùng một vị đại hiệp tiêu sái, bạch y phiêu phiêu, khuôn mặt luôn mang theo một nụ cười ôn nhu, lại có chút tà mị, có chút hài hước, tính tình dịu dàng, đối với ta thật tốt, tựa như Đoạn đại ca vậy. Ta muốn người đó cùng ta, ngao du thiên hạ. Xem thế nào cũng không giống như nguoi, suốt ngày một mặt cau có, nhìn nguoi là đã muốn phiền rồi. Muốn nguoi dịu dàng với ta là chuyện không có khả năng, nguoi càng không thể khiến ta cười, truyện cười của nguoi thật sự rất nhạt nhẽo....” Bạch Mạn Diệp đột nhiên ngừng lại, vừa nãy hắn mới làm

gi? Đùa sao? Trời ạ, hẳn thật sự kể truyện cười cho nàng nghe sao?

Hắn thừa lúc nàng cười mà rút tiền, nhất định là để phân tán sự chú ý của nàng nên mới kể truyện cười. Nàng ngốc thật, tại sao lại không chú ý tới dụng tâm của hắn?

Hắn kể nàng nghe truyện cười, tuy rằng rất nhạt.

Hắn dỗ dành nàng, tuy rằng phương pháp vô cùng ấu trĩ.

Ở cùng nhau đã hơn ba tháng, tính tình hắn thế nào nàng hiểu rất rõ, muốn một nam nhân khí phách, cao ngạo như hắn kể truyện cười cho nàng nghe là không có khả năng. Nhưng bởi vì nàng, hắn nói chuyện nhỏ nhẹ. Hắn yêu nàng sao? Rất yêu rất yêu? Nếu không yêu sâu sắc một nữ tử, loại nam nhân như hắn lại chịu “hì sinh” như vậy sao? Bạch Mạn Điệp nhất thời thất thần, không biết làm sao đối mặt với hắn. Chết tiệt, nhất là khi nàng vừa nói mấy lời ngu ngốc.

“Đoạn đại ca là ai?” Hắn thập phần không vui. Hắn đã nói năng nhỏ nhẹ, kể truyện cười cho nàng nghe, nàng lại cứ nhiên ở trước mặt hắn mà nói nam nhân khác tốt? Theo lời nói của nàng, tựa hồ là rất tán thưởng vị Đoạn đại ca kia, thậm chí coi Đoạn đại ca đó là tri kỷ của nàng, vậy còn hắn thì sao? Hắn biết quan hệ của hắn với nàng lúc đó vẫn không tính là thân mật, nhưng cũng từng có da thịt chi thân, từng có cùng nhau nói chuyện trong son động, từng có hôn nhau ở bờ sông. Hắn tin, nàng đối với hắn không phải hoàn toàn là vô ý. Hai người họ với đôi phương đều có hảo cảm, quan hệ cũng khi tốt khi xấu. Khi xấu thì bất hòa như người xa lạ, khi tốt có thể thỏa thích hôn môi, quan hệ của hai người lúc đó thật sự phức tạp. Cho dù là bản thân hắn, cũng không biết hai người lúc đó được tính là gì.

“Đoạn đại ca...” Nàng dừng lại. Đoạn đại ca là Minh Vương, thân phận đặc biệt, rốt cuộc có nên nói hay không.

“Sao không nói tiếp? Là thanh mai trúc mã hay là sư huynh nàng?” Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chăm chăm nàng, nàng không nói không được.

Bạch Mạn Điệp lách đầu phủ nhận, “Đều không phải.”

“Vậy hắn là ai?” Đông Phương Vũ tựa như một hải tử đang giận dữ. Lớn như vậy rồi, cũng có thể ấu trĩ như vậy.

Bạch Mạn Điệp thâm thúy buồn cười, “Ngươi ghen sao?”

“Đều không phải?” Hắn phủ nhận, nhưng khuôn mặt đỏ ửng đã biểu lộ rõ tâm tình.

“Vậy hắn là ai?” Nàng dường như rất ý lại vào hắn.

Nàng chăm chú giải thích, “Ngươi đừng hiểu lầm, Đoạn đại ca chỉ là nghĩa huynh của ta thôi. Ta nói với hắn, bảo hắn đừng yêu ta, ta cũng sẽ không yêu hắn, chúng ta chính là quân tử chí giao.”

“À” Hắn hơi nhíu mi, vờ như không thèm để ý, che giấu chuyện hắn thật sự ghen.

Bạch Mạn Điệp cười cười, kỳ thật hắn đùa rất hay, sau khuôn mặt băng lãnh đó lại y như một hải tử.

Bạch Mạn Điệp nằm xuống, hai tay vén ở sau đầu, khẽ nói, “Đại ca, thối sáo ta nghe được chứ?” Trời xanh, mây trắng, thảm cỏ, có âm nhạc nữa thì tuyệt vời.

“Được.”

“Được rồi, bỏ cái mặt nạ qua một bên đi, ngươi suất (đẹp trai) như vậy, lại đi che mặt là sao?” Quá lãng phí.

Đông Phương Vũ cười cười, tháo mặt nạ ra nhét vào một chỗ. Bệnh nhân là lớn nhất, nàng có yêu cầu gì, đều phải đáp ứng.

Từng giai điệu bay là tả, Bạch Mạn Điệp nhắm hờ đôi mắt, lẳng lặng hưởng thụ.

“Kỳ thật ta vẫn theo đuổi cuộc sống thế này, trời xanh, mây trắng, cỏ xanh, cầm tiêu, lại có một nam nhân yêu ta.” Nàng ngắm trời xanh mây trắng, chậm rãi vẽ nên một tương lai, “Xem nhiều phim truyền hình cùng tiểu thuyết, ta vẫn mơ được làm một nữ hiệp. Hiện tại mộng đã thành hiện thực, trái lại không thấy chút thú vị nào. Nếu như... ta nói là nếu như, nếu như ta vĩnh viễn không trở về được. Ta muốn tìm một người yêu ta, ta cũng yêu người đó, xây một son trang, gọi là... Vô Tranh son trang, suốt đời vô tranh. Cái gì Vô Ảnh La Sát, ta không cần. Ta chỉ hi vọng suốt đời vô tranh, ta muốn cuộc sống như vậy.”

“Vô Tranh son trang? Tên rất hay.” Kỳ quái, nàng nói trở về cái gì? Sao hắn nghe không hiểu chút nào cả?

“Đúng vậy, ta là người trong giang hồ, sau khi thoái ẩn muốn muốn một cuộc sống yên ổn vô tranh, gọi vô tranh son trang có gì sai sao? Ta vốn muốn gọi là Bất Chiến son trang, khó nghe quá, ha ha.”

Đông Phương Vũ nằm bên cạnh nàng, “Có thể, ta sẽ cùng nàng vô tranh.” Một cuộc sống yên bình, cũng là cuộc sống hắn theo đuổi.

Bạch Mạn Điệp cười đùa nói, “Tính đến giờ, ngươi là một nam nhân tốt. Nếu như không có nam nhân nào tốt nữa, ta sẽ chấp nhận ngươi. Dù sao, ngươi có tiền, lại nổi danh, vô luận tính toán thế nào, đều là ta không xứng với ngươi.”

“Kỳ thực nàng... tốt lắm.” Ngoại trừ tốt, hắn không biết phải hình dung nàng như thế nào.

“Thật sao?” Nàng xoay người lại, cười cười nhìn hắn.

Hắn cũng nghiêng người, cùng Bạch Mạn Điệp đối mặt. Hai người có thể cảm giác được khí tức nóng rực tản ra từ đối phương, cảm giác nghe được nhịp đập trong tim đối phương. Bạch Mạn Điệp có chút không được tự nhiên, ngừng đối mặt chuẩn bị xoay người.

Đông Phương Vũ cười cười, đột nhiên hôn trụ trên môi nàng. Nàng đối với hắn dường như không có khả năng miễn dịch, đầu óc nhất thời trống rỗng, dùng sức mở mắt muốn nhìn rõ tình huống hiện nay.

Nàng thật ngọt, trên người luôn có một cổ hương vị rất đặc biệt. Lúc đầu, chỉ là ở môi nàng khẽ mút vào, dần dần thâm nhập, càng hôn càng sâu...

Bạch Mạn Điệp chậm rãi nhắm mắt, trức trặc đáp lại. Nàng vẫn tự nói với mình, không thể yêu hắn, nhưng yêu hương vị của hắn, thích nụ hôn của hắn. Có đôi lúc ngấm lại, hắn cũng rất tốt.

Tính tình hắn rất xấu, nàng cũng không tốt gì. Hắn rất bá đạo, nhưng nàng cũng bá đạo. Hắn khẩu thị tâm phi không biết dụ dỗ, nàng cuồng dã không kiềm chế được, không giống nữ nhân, không biết dụ dỗ là thế nào. So sánh như vậy, hai người họ thật sự xứng đôi, có thể nói là thiên hạ đệ nhất tuyệt phối. Bạch Mạn Điệp vừa nghĩ như vậy, len lén cười thầm. Kỳ thật nàng dường như có điểm thích hắn, có thể tìm một cơ hội nói với hắn hay không?

Càng đi sâu vào, hai người càng vô phương khống chế được bản thân. Đông Phương Vũ lấy tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, để thân hình mềm mại của nàng dính sát vào hắn. Mùi hương thiếu nữ không ngừng từ trên người nàng tỏa ra, thân thể mềm mại không ngừng nhúc nhích, hắn càng khát vọng, tay bắt đầu không an phận. Hai tay đặt trên cơ thể mềm mại của nàng, cách lớp y phục, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hắn mãnh liệt buông Bạch Mạn Điệp ra, ngăn không cho bản thân nhìn nàng. Hắn lại mất tự chủ, hắn thế nào lại có thể đối với nàng như vậy? Hai người dù sao cũng có thể thành thân. Hắn đã sai phạm một lần, không muốn sai thêm lần nữa.

Bạch Mạn Điệp đỏ mặt, le lưỡi. Rõ ràng là thanh thiên bạch nhật, quả thật mắt nhắm nhắm chết. Nếu như tới mức còi sạch, sợ rằng bị sâu lông cắn. (Nếu như tại thời điểm hoan ái mà bị sâu lông cắn thì thế nào? Ta luôn nghĩ tới chuyện cầu huyết này.)

“Ta... xin lỗi.” Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, có chút đỏ ửng.

“Không có gì.” Nàng ngẩng đầu lên, vô tội nhìn hắn.

Hắn thanh âm khàn khàn hỏi nàng, “Có thể cho ta ôm một chút không?”

“A?” Nàng đột ngột hiểu ra, “Ôm đi.” Rồi chủ động ôm lấy hắn.

Hắn chỉ là một nam nhân bình thường, ngay thời điểm dục hỏa bùng phát, trước tình huống nhìn mỹ nữ mà chỉ có thể ngấm được không ăn được là thập phần khó chịu. Bạch Mạn Điệp đúng là người tốt, để giảm bớt thống khổ cho hắn, chủ động “hiến thân”, cho hắn ôm một cái. Dù sao ban đầu cũng bị hắn ăn sạch sẽ rồi, cho ôm một chút cũng không sao.

Hắn sợ đè lên vết thương của nàng, chỉ dám đè nặng nửa người, bên tai Bạch Mạn Điệp khẽ nói, “Nàng rất thông minh.” Biết được hắn cần.

“Không phải ta thông minh, mà là...” Quên đi, không cần phải nói. Có cái gì nóng rực đang dán trên đùi nàng, nàng cũng không phải ngốc, đương nhiên biết hắn cần.

Tính tình nàng cũng không tốt như vậy, hi sinh thân mình để giải quyết nhu cầu của người nào đó. Thanh thiên bạch nhật, trời đất sáng bừng, lại có hai con ngựa đang ăn cỏ, nàng không tin hắn dám làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đêm trăng tròn

Chân Bạch Mạn Điệp bị thương rất nặng, tạm thời không đi nhanh được. Rất may là cách đó không xa có một thị trấn, tạm thời ở lại đó.

Một màn phát sinh trên bãi cỏ khiến Đông Phương Vũ cảm thấy rất xấu hổ, cho dù kẻ có da mặt có dày như thành tường giống Bạch Mạn Điệp cũng có vẻ không được tự nhiên. Phát sinh loại chuyện này, ai cũng không được tự nhiên.

Đi trên đường, Bạch Mạn Điệp vẫn tựa trước ngực Đông Phương Vũ. Trong lòng nàng xuất hiện một cảm giác rất kì quái, rất không bình thường. Tim

nàng đập thật nhanh, ngực tựa hồ có một cổ ngọt ngào. Ôm trong lòng ngực hân, nàng tuyệt đối chách chấn một chuyện. Cho tới bây giờ, Bạch Mạn Điệp có thể hoàn toàn xác định nàng đối với Đông Phương Vũ là có cảm giác.

Chết tiệt, mục đích của nàng là để hân yêu nàng, nhưng cũng đâu có cần đem trái tim mình đẩy vào trong đó. Nàng muốn thoát ra, chỉ tiếc một trái tim đã rơi vào tay giặc.

Bất ngờ biến thành thế này, hai người trong lúc đó có thể sử dụng cực kì ám muội để hình dung, nghiễm nhiên trở thành một đôi tình lữ, còn tiếp tục như vậy, sẽ được sao?

Bạch Mạn Điệp không biết phải làm gì tự hỏi bản thân mình, phải làm thế nào đây?

Có lẽ, tất cả đều là thiên ý. Nàng không muốn cưỡng cầu, cũng không muốn nghi ngờ làm chi. Yêu đương rồi ly biệt thực sự cũng rất bình thường, so với kiếm sống còn bình thường hơn. Nàng có thể thích hân a, khi trở về hiện đại thì coi như là chia tay. Suốt đời nữ nhân, nói yêu vài lần cũng không có gì đặc biệt. Đúng, cứ như vậy đi, thích thì cứ thích.

Nhưng mà, nhân sinh có rất nhiều chuyện xấu. Có lẽ, đoạn tình cảm này với nàng là không hề ảnh hưởng, cũng có lẽ, sẽ triệt để thay đổi nàng khi còn sống. Đoạn tình cảm này sẽ cho nàng cái gì? Là bi thương? Là thống khổ? Là chua xót? Là hạnh phúc, là ngọt ngào? Hay cho nàng một chốn quay về? A, chuyện tương lai, ai có thể nói chính xác được.

Bạch Mạn Điệp vẫn quan tâm đến an nguy của Diệp Lăng Tương, rất sợ nha đầu kia làm ra chuyện gì ngốc nghếch. Diệp Lăng Tương thông minh, thế nhưng đối với vấn đề tình cảm, sẽ biến thành ngu ngốc. Nếu hai người họ không kịp chạy tới, Lãnh Tuyệt Cuồng thực sự cùng Thủy Bích Dao thành thân, nàng chách chấn sẽ làm một trận đại náo, đến lúc đó khéo quá thành vụn, tự làm khổ mình. Nàng tuy võ công cao cường, nhưng sức yếu thể cô, đối thủ lại là ai a? Hồng Nhan Cung tiểu cung chủ a, số lượng thủ hạ trên nàng thì thật không may à.

Ban đầu hai người có thể ở hai gian phòng, nhưng Đông Phương Vũ chỉ e lại có người tìm nàng gây phiền toái, kiên trì cùng nàng ở cùng một gian.

“Người có muốn ra ngoài một chút hay không?” Dùng xong bữa tối, Bạch Mạn Điệp hảo tâm hỏi Đông Phương Vũ. Sau khi phát sinh chuyện hồi sáng, bầu không khí giữa hai người họ rất bất thường, thật sự nếu như không tìm điểm để nói, họ sẽ bị loại không khí này bức tử.

“Không cần.” Hân kiên quyết cự tuyệt. Nha đầu kia đã gây ra phiền phức, hiện giờ nàng không thể tùy tiện làm gì được, nếu có địch nhân đánh lén thì sao? Vì an nguy của nàng, hân tình nguyện ngồi yên.

“Ách, người không cần tới thanh lâu hả?” Lời vừa nói ra, Bạch Mạn Điệp muốn cắn đứt đầu lưỡi. Loại vấn đề ấu trĩ này, nàng bót nói ra miệng.

“Cái gì?” Đông Phương Vũ thật sự không thể tin được lỗ tai của mình.

Bạch Mạn Điệp cả mặt ửng hồng, “Biểu hiện hồi sáng của người làm ta nghĩ người rất cần nữ nhân, nên hảo tâm khuyên người nên đi thanh lâu đi. Đương nhiên người có tiền như vậy, có thể tìm một hoa khôi hay gì đó, rất đẹp, lại tài hoa, khiến người hài lòng.” Lão thiên à, nàng mới nói cái gì đó? Phòng chừng Bạch tiểu thư là nữ nhân đầu tiên trong lịch sử khuyến khích lão công đi thanh lâu, đúng là quái thai mà.

“Không cần.” Hân thiếu chút nữa thổ huyết, nàng quá thẳng thắn hay quá chậm hiểu đây? Thật sự cho rằng hân là nam nhân tư niệm những chuyện đó sao? Những nữ nhân dâng đến cửa nhiều như vậy, ai ai cũng là nữ tử, hơn nữa xuất thân danh môn, đến nhìn hân cũng chưa từng liếc mắt, chỉ duy đối với nàng là có phản ứng, lẽ nào điều đó không đủ nói lên cái gì sao? Nàng thật sự nghĩ nữ nhân dạng nào cũng có thể làm hân xúc động như vậy? Nàng không cần, cư nhiên còn ngốc bắt chọt bảo hân đi tìm hoa vẫn liễu, ý muốn chọc hân tức chết. Ở bên cạnh Bạch Mạn Điệp, Đông Phương Vũ cho rằng bản thân có thể giảm thọ ba mươi năm.

“Đừng xấu hổ, đây là nhu cầu sinh lý, nội tiết tố tác dụng, ta không khinh thường người đâu.” Nàng không nhìn thấy đôi mắt đang nhanh chóng phun hỏa của Đông Phương Vũ, “Dù sao thanh lâu nữ tử kiếm tiền cũng không dễ dàng. Kim lão bản người có tiền như vậy, chiều cổ chút đi.”

“Bạch – Mạn – Điệp.” Đông Phương Vũ rống giận, hung hung trừng mắt. Nàng ghét hân vậy sao? Muốn bên cạnh hân nhanh chóng có nữ nhân khác?

Bạch Mạn Điệp vội vã che miệng mình lại, “Ta không nói nữa.” Hân dở khóc dở cười, vô lực đỡ trán.

Nàng thực sự quá khác thường, chưa bao giờ cư xử bình thường được. Hân thật sự đầu giống xui xẻo như vậy, cư nhiên lại yêu nữ nhân như thế này.

Đầu sỏ gây rối Bạch Mạn Điệp ngồi ở trên giường, tâm tình cực kì trầm trọng. Nàng len lén liếc nhìn khuôn mặt tái mét của Đông Phương Vũ, phiền muộn nói không nên lời. Ban đầu nàng muốn hân đi thanh lâu tâm hoan, để tốt cho bản thân tìm một lí do ghét hân, có dùng khí để chặt đứt tơ tình. Cho dù tạm thời không có dùng khí, nhưng chỉ ít sau này xa nhau, sẽ không thống khổ như vậy. Đầu có ngờ tên kia nghiễm nhiên như vậy, nghiễm khách cự tuyệt hảo ý của nàng.

Muốn chặt đứt tơ tình, không có dùng khí. Muốn yêu, lại không dám liều lĩnh mà yêu. Nàng mê man, giãy dụa, nhưng không tìm được cách giải quyết thích hợp.

Hồi thế gian tình là vật gì, trực giáo nhân sinh từ tương hứa, ai, một chữ tình. . .

“Chuyện hôm qua... cảm tạ người a.” Ý nàng muốn nói chuyện hân băng bó vết thương cho nàng.

“Không cần.” Hân ăn đậu hủ, chiếm tiện nghi quá nhiều rồi.

Hai người trầm mặc...

“Vết thương của ngươi đã đỡ hơn chưa? Có cần thay thuốc không?”

“Không cần, nàng mới phải thay thuốc.”

Cả hai đồng thời trầm mặc...

“Chùng nào chúng ta đến Thiên Sơn?”

“Mười ngày nữa.”

Hai người lần thứ hai trầm mặc...

“Gần tới Thiên Sơn, có chút lạnh.” Bạch Mạn Điệp kéo kéo chăn, găt gao khóa chặt người. Ra khỏi thương trấn, nàng cảm thấy nhiệt độ giảm xuống, nếu không phải nàng từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc, thật đúng là chịu không nổi.

“Nàng nên thêm chút quần áo và vật dụng hằng ngày.” Hần đã sớm quen rồi.

“Không cần, cũng không phải lạnh gì lắm. Đừng đem ta so với nữ tử, ta là người luyện võ mà.” Nàng cảm thấy thân thể này so với ở hiện đại càng khỏe hơn.

“Nếu nàng cần, ta có thể thay nàng chuẩn bị.”

“Không cần đâu.” Hai người phải đi làm việc, rất có thể xảy ra đánh nhau, mặc y phục dày quá thật không tiện,...

Trầm mặc,...

Đêm đã khuya, ánh trăng nhẹ nhàng tản ra trên mặt đất, vài ngôi sao, như cái bóng vỡ ra.

Đông Phương Vũ tựa vào ghế ngủ, dường như ngủ rất sâu.

Bạch Mạn Điệp ngủ say ở trên giường, cả thân thể liên tục trở mình, đầu đầy mồ hôi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chiếc chăn, ngón tay trở nên trắng bệch.

“A...” Bạch Mạn Điệp giật mình tỉnh dậy từ trong mộng, mãnh liệt ngồi dậy, liều mạng kéo tóc. Nàng sắp điên rồi, hoàn toàn không thể kiềm chế được, trong đầu hết sức hỗn loạn, luôn xuất hiện những hình ảnh không sao hiểu nổi.

Đông Phương Vũ là một người có tính cảnh giác thập phần cao, nghe được tiếng kêu yếu ớt của Bạch Mạn Điệp, từ trong mộng giật mình tỉnh giấc.

Tiểu Điệp của hắn, bất lực ngồi trên giường, đầu cúi rất thấp, hai tay dùng sức kéo tóc, sách mặt dị thường thống khổ.

Hắn vọt tới bên giường nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lay động thân thể nàng, “Tiểu Điệp, nàng làm sao vậy?”

“A...” Đầu nàng đau quá, dường như có thứ gì muốn nổ tung.

“Làm sao vậy?” Hắn lo lắng cầm tay nàng.

“Ta không biết, không biết...” Nàng cố ý muốn thoát khỏi kiềm chế của hắn, nhưng hắn nắm quá chặt, nàng không thoát ra được. Chỉ có thể liều mạng lách đầu, phát ra cổ xung động không hiểu rõ trong cơ thể kia.

“Tiểu Điệp nàng tỉnh lại.”

Bạch Mạn Điệp chỉ cảm thấy có một cổ bức mình trong lòng ngực vô phương phát ra, hàm răng cảm thấy khó chịu, cần dùng cái gì đó để phát tiết. Nàng cúi đầu, hung hăng cắn vào cổ tay Đông Phương Vũ. Nàng cắn quá mạnh, máu lập tức chảy ra. Đông Phương Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ có thể để cho nàng cắn.

Bạch Mạn Điệp mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt tự nhiên có một màu hồng đáng sợ, một đôi mắt giống như ngọn lửa, con ngươi tràn ngập dục vọng nồng đậm, không biết nàng đến tận cùng là khát vọng cái gì.

Bạch Mạn Điệp vươn đầu lưỡi liếm liếm vết máu trên miệng, trong con ngươi đỏ tươi tràn đầy lệ khí. Nàng không biết thứ mình vừa liếm là cái gì, chỉ cảm thấy thật ngọt. Không hiểu tại sao, nàng rất rõ, thứ vừa liếm chính là khát vọng của nàng, nàng đang cần.

“Tiểu Điệp?” Bạch Mạn Điệp thỉnh linh biến đổi, khiến hắn sợ. Hắn bất chấp đau đớn, lo lắng nhìn nàng.

Bạch Mạn Điệp cúi xuống, cắn vào vết thương của hắn, chậm rãi mút vào. Đem theo mùi máu chậm rãi nuốt vào bụng, cảm thấy có một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Nàng hút máu! Đông Phương Vũ kinh hãi nói không nên lời. Trong lòng hắn, nàng vẫn rất thuần khiết, cho dù nàng có giết nhiều người như vậy, hắn vẫn luôn tin nàng là nữ tử tốt. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối không thể nào tin, Tiểu Diệp của hắn lại như một ác ma, hút máu tươi của người sống. Tại sao lại như vậy? Lễ nào nàng bị bệnh? Nhìn sách mặt của nàng, là vô phương khống chế bản thân.

Tay Đông Phương Vũ điểm trụ huyết đạo của nàng, thân thể Bạch Mạn Diệp mềm nhũn, ngã vào người hắn. Hai tròng mắt nàng nhắm chặt, cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên, môi cùng răng nhuộm một màu máu đáng sợ.

Đặt nàng lại trên giường, Đông Phương Vũ bắt chắp vết thương của mình, bắt mạch cho nàng. Mạch tượng của nàng rất loạn, một chút quy luật cũng không có, loạn thế này... không giống mạch tượng của người thường. Nàng thực sự bị bệnh, rốt cuộc là loại bệnh đáng sợ gì, khiến nàng mất tự chủ lại hút máu? Đông Phương Vũ nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt của nàng, thở dài, “Tiểu Diệp, nàng rốt cuộc bị sao vậy?”

Sáng sớm hôm sau, Bạch Mạn Diệp mở mắt, thấy Đông Phương Vũ đang nhìn nàng.

Nàng le lưỡi tùm tùm cười, “Sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Ta đẹp lắm sao?”

Đông Phương Vũ mê man, “Nàng không nhớ gì hết?” Đêm qua nàng hóa thành quỷ hút máu người.

“Nhớ chuyện gì?” Nàng xoa xoa huyết thái dương, cố tình muốn nhớ ra đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Có chút kí ức hiện lên trong óc nàng, nàng nhớ mình gặp ác mộng rồi tỉnh linh tỉnh giấc, nàng nhớ Đông Phương Vũ nắm tay nàng, sau đó xảy ra chuyện gì, nàng rất mơ hồ, trong đầu có chút hình ảnh mờ nhạt, nhưng không nhớ nổi.

“Tiểu Diệp, nàng có bệnh sao?” Hắn chăm chú hỏi nàng.

Bạch Mạn Diệp lườm hắn một cái, “Ngươi mới có bệnh, ta gặp ác mộng.”

Đông Phương Vũ ấn trụ cổ tay nàng, bắt mạch một lúc rồi ngạc nhiên. Sao lại như vậy? Nàng rất bình thường, một chút vấn đề cũng không có. Đêm qua mạch tượng của nàng tán loạn, cho dù là người chết, mạch tượng cũng không kì lạ như nàng vậy, sao một chút vấn đề cũng không có. Hắn ngu ngốc hoài nghi, nàng rốt cuộc... có phải người hay không?

Hắn buông tay nàng ra, “Không sao hết.” Nàng căn bản không nhớ chuyện đêm qua, nàng vô phương khống chế bản thân. Nếu nàng biết nàng hút máu người, nhất định sợ hãi, hắn tạm thời không muốn cho nàng biết.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì.” Bạch Mạn Diệp vỗ vỗ hai má, “Kỳ thực cũng không có gì, trong đầu ta có một đoạn ngắn hình ảnh loạn thất bát nháo, không hiểu gì cả. Ta nghĩ ngờ, hẳn là chuyện trước khi ta mất trí nhớ. Kì thực chuyện này không phải lần đầu tiên, trước đây cũng từng xuất hiện tình huống như vậy.”

“Vậy sao?”

Bạch Mạn Diệp thành thật gật đầu, “Đúng vậy, là đêm ta ở lại Tổng gia, đêm đó trong lòng ta rất khó chịu, dường như có chút mất tự chủ.” Tối đó ở Tổng gia, đêm qua, trong đầu hiện lên chút gì đó, nhưng không bắt được.

“Nàng đêm qua ngủ không ngon giấc, ngủ thêm lát nữa đi.” Tối qua không ngủ là hắn. Ai bảo hắn là nam nhân, chỉ có thể chịu thiệt.

Bạch Mạn Diệp dụi dụi mắt, ngã lên trên giường, Đông Phương Vũ thay cho nàng cái chăn tốt.

Bạch Mạn Diệp ngáp một cái, “Đại ca ngươi cũng ngủ đi, đêm qua ánh trăng sáng quá, có phải đã ảnh hưởng giấc ngủ của ngươi.” Nàng quả thực có chút bị ảnh hưởng.

Ánh trăng? Đông Phương Vũ hoảng hốt, đúng rồi, là ánh trăng.

Tổng gia đêm đó là đêm mười lăm, là đêm trăng tròn, đêm qua cũng là mười lăm, cũng đêm trăng tròn. Mỗi đêm mười lăm nàng không tự chủ được, vậy rốt cuộc là sao?

“Tiểu Diệp, chỉ có một lần kia sao?” Tại Thương Mang sơn trang cũng qua được ba mươi đêm, buổi tối sao không xảy ra chuyện gì?

Bạch Mạn Diệp tỉ mỉ ngẫm lại, lách đầu “Không có, tình huống như vậy chỉ mới có hai lần.”

“Nàng nghỉ ngơi trước đi.” Tình huống của nàng quả thực kì quái.

Nàng rốt cuộc làm sao?

Trúng độc? Đích xác có rất nhiều loại độc phát tác đêm trăng tròn, thế nhưng xem tình huống của nàng, hoàn toàn không phải trúng độc.

Sinh bệnh? Mạch tượng của nàng xác thực kì quái, không giống người sinh bệnh, nếu là sinh bệnh, không thể hồi phục nhanh như vậy.

Hắn trầm tư suy nghĩ, hoàn toàn không nghĩ ra nàng rốt cuộc có chuyện gì. Tất cả, chỉ có thể chậm rãi tìm đáp án.

Ở cổ đại giàu nghèo thật sự khác biệt, không thiếu những người nghèo đến quan tài cũng mua không nổi, một số hiếu tử, hiếu nữ phải bán mình chôn cha.

Tình huống này cổ đại xảy ra thường xuyên, nhìn đến quen mắt. Bạch Mạn Điệp xem mấy tiết mục này trên truyền hình đã n lần, nhưng không ngờ chính mình lại gặp phải. Có một vị nữ tử đang quỳ trên mặt đất mặc áo trắng, khoác áo gai để tang, trên đầu có mấy sợi rơm, trên mặt đất viết bốn chữ lớn, bán mình chôn cha. Nàng kia cúi người khóc nức nở, khóc rất thê thảm.

“Đáng thương quá a.” Chân nàng thụ thương đã ba ngày, miễn cưỡng cũng có thể đi, toàn bộ trọng tâm trên người nàng dồn lên người Đông Phương Vũ, cong cái miệng nhỏ nhắn nói thảm.

“Đại ca, giúp nàng được không?” Hắn có tiền như vậy, không để ý trọng nghĩa khinh tài.

“Đương nhiên được.” Ở trong phòng buồn chán ba ngày, rốt cuộc cũng thuyết phục được Đông Phương Vũ mang nàng ra ngoài, không ngờ lại gặp chuyện như vậy, đúng là thiên ý.

Đông Phương Vũ đỡ Bạch Mạn Điệp tới trước mặt vị cô nương đó, Bạch Mạn Điệp thương cảm hỏi, “Cô nương, nhà ngươi chỉ còn một mình ngươi sao?”

“Tiểu nữ tử nhỏ tang mẹ, cùng cha sống nương tựa vào nhau, cũng không còn người thân nào khác.” Nàng kia nức nở.

“Cái này cho ngươi, đi an táng cha ngươi đi.” Kim lão bản đúng là kim lão bản, ra tay là cả một đỉnh nguyên bảo* lớn.

*(Theo QT) nguyên bảo: đỉnh vàng hay đỉnh bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, đỉnh vàng thường nặng 5 đến 10 lượng. Do không biết đỉnh này của Đông Phương huynh là vàng hay bạc nên ta đánh đề nguyên XD.

Nữ tử kia tiếp nhận nguyên bảo, nước mắt lăn rớt xuống, thanh âm nghẹn ngào, mạnh mẽ dập đầu, “Vị công tử này, tiểu nữ xin đa tạ đại ơn đại đức của ngài, từ nay về sau ta chính là người của ngài, nguyện ý vì ngài làm trâu làm ngựa.”

“Đừng như vậy, đứng lên.” Bạch Mạn Điệp bắt chập chân mình đang bị thương, đến nâng vị cô nương kia đứng dậy.

Vị cô nương kia được nâng lên, hiện ra khuôn mặt mỹ lệ. Nàng kia da thịt nõn nà, răng như hạt bầu đều tăm tắp, trán đẹp mây ngài, đẹp đến khuynh quốc khuynh thành. Trên mặt còn vương vài giọt nước mắt, trông rất đáng thương.

Bạch Mạn Điệp tán thán, “Đẹp quá a.”

“Phu nhân quá khen.” Nàng có vài phần ngượng ngùng.

“Đại nữ nhân, tên ngươi là gì.” Người đẹp thế này nhất định nhiều người mơ tưởng, may mà nàng ấy gặp phải nàng trước.

“Ta tên Song Song.” Song Song nhu thuận trả lời.

Bạch Mạn Điệp chọc chọc cánh tay, cười tà, “Đại ca, nàng đẹp không?”

“Ừ.” Đông Phương Vũ gật đầu, trong lòng không yên.

Song Song buồn mi, “Công tử đã mua Song Song rồi, Song Song từ nay về sau là người của công tử?”

“Không cần, an táng cha xong rồi nương nhờ người thân đi.” Đông Phương Vũ vẫn lãnh đạm như cũ, một nửa khuôn mặt giấu sau chiếc mặt nạ kia làm người ta không nhìn ra vẻ mặt của hắn.

“Đúng vậy, cô nương, chúng ta muốn giúp ngươi, không cần ngươi báo đáp.” Bạch Mạn Điệp ôn tồn nói.

Song Song cắn môi, khổ sở đáp, “Song Song không còn người thân nào nữa.”

“A? Như vậy a, Song Song cô nương, chúng ta thực sự không thể giữ ngươi lại. Chúng ta là người trong giang hồ, đã quen tiêu sái khắp đại giang nam bắc, mang theo ngươi thực sự không tiện.” Cả Lưu Ly nàng còn không mang theo, lại mang theo một nha hoàn không quen biết làm gì? Nàng cũng không phải ăn no rồi việc.

Song Song đột nhiên quỳ xuống, nắm chặt váy Bạch Mạn Điệp, khóc lóc cầu xin, “Phu nhân, van ngài mang ta đi. Giặt quần áo nấu cơm, bưng trà rót nước, cho dù việc nặng thế nào, Song Song cũng có thể làm được. Van phu nhân, Song Song chỉ là một nữ tử, không nơi nương tựa, nếu phu nhân không chịu thu nhận, ta thật sự không còn đường sống.” Song Song càng khóc càng thê thảm, lòng hảo tâm của Bạch Mạn Điệp bắt đầu dao động. Một đại mỹ nhân như nàng ta, không nơi nương tựa, thật sự là rất nguy hiểm. Nếu bị người ta chà đạp, nàng không nhẫn tâm.

“Ách...” Bạch Mạn Điệp bất đắc dĩ liếc mắt hỏi Đông Phương Vũ

“Ngươi quyết định đi.”

Song Song thấy thế, quay sang nắm lấy y phục của Đông Phương Vũ, “Công tử, va ngài thu nhận ta, Song Song cái gì cũng có thể làm.”

“Song Song cô nương, chúng ta thực sự không thể lưu ngươi. Nhanh chóng an táng phụ thân, sau đó tìm một người khác gả đi.” Bạch Mạn Điệp đem năm trăm lượng tùy thân ra cho nàng, “Song Song cô nương, ngươi xinh đẹp thế kia, nhất định có thể gả cho một người tốt. Trên người ta còn một ít bạc,

tặng người là quà cưới. Cùng trượng phu buôn bán cái gì đó, cũng có thể sống tốt.” Ô, năm trăm lượng kia nàng vẫn tiếc không dùng, nhưng hiện nay lại đem cho một nữ tử không quen không biết.

“Phu nhân, ta không cần bạc, chỉ cần theo ngài, ta van ngài? Làm nô làm tì đều được, van phu nhân để ta theo các ngài.”

“Xin lỗi, quà cưới cho người.” Bạch Mạn Điệp giữ lấy tay Đông Phương Vũ, “Chạy mau a.” Nàng rất hào phóng cho nàng ta mấy trăm lượng. Nếu như nàng là người bình thường, có thể đem theo nàng ta. Nhưng rất tiếc là không phải, nàng là người trong giang hồ, thực sự không tiện đem theo một nữ tử.

Nhìn Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ đi xa, Song Song đứng lên, theo bóng lưng của họ cười nhạt.

Lại qua một ngày một đêm, chân Bạch Mạn Điệp miễn cưỡng cũng tự đi được, nên hai người họ quyết định rời đi. Chỉ còn mấy ngày là tới được Thiên Sơn, Đông Phương Vũ kiên trì muốn Bạch Mạn Điệp nghỉ ngơi, Bạch Mạn Điệp cũng không thể đợi lâu nữa. Muội muội nàng đang chịu hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, nàng làm sao yên tâm dưỡng thương cho được? Làm đại tỷ, nàng có trách nhiệm chiếu cố tốt cho nàng ta.

“Cứu mạng đi.” Hai người họ vừa mới ra khỏi thành được một lúc, chỉ thấy một đám người đang đuổi theo một vị mỹ nữ. Không cần phải nói, tuyệt đối là cường đạo dân nữ, nhìn tướng mạo của nàng kia là biết dễ bị dễ mất. Bất quá nàng kia trông thật quen mắt, là Song Song? Quả nhiên hồng nhan là kẻ gây họa.

Bạch Mạn Điệp thở dài một tiếng, nhảy ra đem nàng để phía sau người, ngăn cản đám người đang truy đuổi nàng, “Mấy người các người, tại sao đuổi theo nàng?” Đương nhiên là đoạt về làm ám giường rồi.

Đầu lĩnh mặt đỏ kia ngẩng đầu lên, cao ngạo nhìn Bạch Mạn Điệp bằng nửa con mắt, “Được đại gia coi trọng là phúc khí của nàng ta.”

“Phu nhân, cứu ta.” Song Song quỳ rạp xuống đất, gút gao nắm lấy y phục của Bạch Mạn Điệp, “Phu nhân, sau khi ta mai táng phụ thân xong, muốn rời khỏi nơi thương tâm này để bắt đầu một cuộc sống mới, vậy mà hần nói được hần coi trọng, muốn cướp ta về làm thiếp thứ mười một cho hần, cầu xin phu nhân giúp ta. Nếu như thực sự bị hần cướp đi, ta tình nguyện chết theo phụ thân.”

“Xử nữ nhân, dám cáo trạng.” Mặt đỏ kia dương dương tự đắc.

Bạch Mạn Điệp liếc mắt trừng hần một cái, “Người cút đi, nàng là nhà hoàn của ta, ta đã mua nàng rồi.”

“Cái gì? Nàng là người của người?” Mặt đỏ cười lạnh, “Nói đi, muốn bao nhiêu tiền, ta trả.”

“Ta muốn cái mạng của người.” Bạch Mạn Điệp vừa dứt lời, kim kiếm đã đặt trên cổ tên mặt đỏ. Khuôn mặt hần cả kinh, run rẩy quỳ trên mặt đất, “Nữ hiệp, tha mạng, nữ hiệp tha mạng a.”

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, đá hần một cước, “Cút.”

“Tuân lệnh...” Một đám người vừa dương dương tự đắc, lập tức bỏ chạy mất mạng.

“Tạ ơn phu nhân.” Song Song dịu dàng quỳ gối.

Bạch Mạn Điệp ôn hòa đáp, “Không cần, người đi đi.”

“Phu nhân, ta van ngài.” Song Song quỳ trên mặt đất cầu xin, “Phu nhân, nếu ngài không thu nhận ta, Song Song chỉ còn nước đi tìm chết a.”

“Nhưng mà...”

Song Song khóc đến lệ hoa đánh vữa, “Phu nhân, ác bá kia đã dễ mất tới ta, ta vô phương ở lại. Cầu xin phu nhân từ bi, thu nhận ta đi, ta cái gì cũng nguyện ý làm.”

“Tạm thời giữ nàng ở lại.” Nhìn nàng thê thảm như vậy, khiến Đông Phương Vũ nhẹ dạ.

Bạch Mạn Điệp lườm hần một cái, lập tức gạt đầu, “Được, Song Song, người theo chúng ta.”

“Tạ ơn phu nhân.” Song Song vui vẻ, mạnh mẽ gạt đầu.

“Song Song, người trước đây làm gì?” Bạch Mạn Điệp dụng tâm kín đáo hỏi.

“Song Song trước đây làm chút việc đồng áng.” Song Song nhu thuận trả lời.

“À.” Bạch Mạn Điệp gạt đầu, nhìn nàng cười cười.

Bạch Mạn Điệp chỉ vào Song Song, thái độ thập phần không tốt, “Chỉ có hai con ngựa, nàng tính sao bây giờ?”

“Song Song, người biết cưỡi ngựa không?” Đông Phương Vũ vô vọng hỏi.

“Không biết.” Song Song cúi đầu, nhìn rất ảo não.

Bạch Mạn Điệp nhin không được trọn mắt. “VẬY CƯỚI CÙNG TA.”

“Phu nhân, chân ngài không tiện.” Một lời nói ra mang theo dụng ý.

“Ta...” Lời nàng nói đúng là sự thực.

Song Song nhu thuận lên liếc mắt nhìn Đông Phương Vũ, “Công tử, nô tỳ cưỡi ngựa với ngài nha, nô tỳ xin thề, tuyệt đối không gây thêm phiền phức cho ngài.”

Đông Phương Vũ hỏi ý Bạch Mạn Điệp, nàng lạ quá... rõ ràng như công khai không để ý gì tới hắn. Nhìn Song Song đáng thương, Đông Phương Vũ mở miệng, “VẬY ĐI CÙNG TA.”

“Tùy ý.” Bạch Mạn Điệp cũng không có biểu lộ gì, nhàn nhạt trả lời một tiếng, chịu đau nhừ lên ngựa.

“Công tử, ta sợ.” Đứng bên cạnh Truy Nguyệt, Song Song tỏ ra rất sợ hãi.

Đông Phương Vũ dùng thân thể của hắn, đem nàng trực tiếp đi lên, chính mình ngồi phía trước.

“Đi thôi.” Đông Phương Vũ kẹp bụng ngựa, Truy Nguyệt bắt đầu vùng lên.

Song Song kinh hãi hét lên một tiếng, ôm chặt lấy thắt lưng Đông Phương Vũ, toàn bộ thân thể ôm lấy tiến vào trong lòng hắn.

Đông Phương Vũ rất không quen với động tác của nàng, mặt nhăn nhu, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, “Song Song cô nương, đừng như vậy.”

“Xin lỗi.” Song Song đỏ mặt buông hắn ra, vừa mới buông ra, nàng quát lên một tiếng, lại ôm lấy hắn, “Công tử, ta sợ.” Đông Phương Vũ muốn đẩy ra, nhưng tâm không đành lòng, chỉ có thể mặc nàng ôm.

Bạch Mạn Điệp ở phía sau lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, vung roi lên, giận dữ tăng tốc, để bọn họ lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tính sai

Chạy được nửa ngày đường, chân Bạch Mạn Điệp cảm thấy rất khó chịu, nếu không phải nơi này hàn lãnh, vết thương nàng đã chuyển biến xấu rồi. Nhớ tới kẻ đã thương nàng, trong lòng cực kỳ tức giận, thật sự hối hận ban đầu đã thả chúng đi.

Bây giờ, họ đang ở một trà lâu ven đường thưởng trà, Song Song nhu nhược vẫn ở bên người Đông Phương Vũ, làm Bạch Mạn Điệp nộ khí xung thiên.

“Công tử, dùng trà.” Thanh âm nàng mềm mại đáng yêu, đủ để cho bất kỳ loại nam nhân nào cũng mềm lòng. Bạch Mạn Điệp thật sự muốn đánh chết nàng ta, đồ hồ ly tinh.

“Cảm tạ.” Đông Phương Vũ tiếp nhận chén trà, mỉm cười xong, mới yên tâm uống hết. Gương mặt hắn, đang đối diện với gương mặt vô cùng giận dữ của Bạch Mạn Điệp. Hắn khẽ lách đầu, khóe môi mỉm cười như có như không. Nàng không phải từng khuyên hắn đi thanh lâu sao? Mới đem theo một vị cô nương bên người thì đã chịu không được? Nha đầu kia đúng là khẩu thị tâm phi, một ngày nào đó muốn nàng nói thật lòng. Nếu đã có người tự động dâng tới cửa, chi bằng nhất tiễn hạ song điều.

“Song Song, ta cũng muốn.” Bạch Mạn Điệp có chút không vui.

Song Song mỉm cười ngọt ngào, châm trà cho Bạch Mạn Điệp, “Phu nhân, dùng trà.” Hừ, nếu không phải vì đạt được mục đích, nàng không xứng cho nàng ta hầu hạ.

Bạch Mạn Điệp diện vô biểu tình, dùng tay tiếp nhận, Song Song dùng tay áo rộng thùng thình để che khuất tầm mắt của mọi người, tay lệch hướng, toàn bộ nước trà nóng hổi đổ ngược lại trên người. Song Song sợ hãi kêu lên, chặt vật ngã xuống đất, ngón tay bị bỏng hiện lên một màu đỏ rực.

“Ai da, Song Song muội muội, người làm sao vậy?” Bạch Mạn Điệp thương tiếc nâng nàng ta dậy, đem tay nàng kéo lên khóe môi, chậm rãi thổi thổi.

Hừ, ngu gì ngu á vậy, mới đây đã động thù rồi sao? Loại mặt hàng như nàng, còn muốn diễn kịch? Tới gánh hát học vài năm nữa đi.

Song Song vội rút tay về, khò sờ cán môi, “Không sao đâu, tại nô tỳ á ngu ngốc.”

Bạch Mạn Điệp lại đem tay nàng kéo về, nhẹ nhàng vuốt ve, “Sao ngươi lại làm như vậy, để ngươi đi theo chúng ta, thật sự là khổ á mà.” Nàng thật muốn dùng sức mà chà, hay nhất là chà xuống mấy tầng da.

Song Song lần nữa bất kể thương tích rút tay về, lùi về bên người Đông Phương Vũ, “Phu nhân, nô tỳ không dám.”

Đông Phương Vũ xem các nàng biểu diễn, cũng không nói gì, khóe môi hơi cong lên. Song Song hành động quá kém, Bạch Mạn Điệp hết lần này đến lần khác đều hành động á kẻo. Tiểu nữ nhân nàng không dễ chọc, vô luận là đầu thế nào, thiết thời chỉ có thể là Song Song.

Bạch Mạn Điệp khắp khiêng tiêu sái đến bên cạnh Song Song, còn hấn thì ung dung xem trò. Kéo tay phải Song Song ra, mở lòng bàn tay, để toàn bộ tay nàng đều lộ ra ngoài, “Đại ca, ngươi xem, tay nàng sung á, có thuốc hay không vậy?” Trong lòng nàng bồi thêm một câu, mở to hai mắt, nhìn cho kĩ đi.

“Không có.” Đông Phương Vũ liếc sơ a bàn tay trắng nõn của Song Song, lập tức hiểu ra dụng ý của nàng. Nha đầu kia nghĩ hấn ngốc lắm sao? Vấn đề đơn giản như vậy còn cần nàng nhắc nhở? Nàng nghĩ hấn sống trên đời bao nhiêu năm lại như kẻ ngốc?

Song Song lập tức rút tay về, “Tạ ơn phu nhân, nô tỳ không sao.”

“Song Song, ngươi không cần phải xưng nô tì, ta cũng không xem ngươi là nha hoàn.” Nha hoàn thân phận lớn như vậy, nàng không muốn nhận.

“Tạ ơn phu nhân.” Song Song nhanh chóng sụt sướt, “Đại on đại đức của phu nhân, Song Song thật sự không sao trả nổi.”

Trong lòng Bạch Mạn Điệp cười nhạt, tuy rằng hành động sai, nhưng hiệu ả của nước mắt thì không sai. Thảo nào nàng ta có can đảm đến trước mặt nàng múa rìu a mắt thợ, dựa vào tư sách này, nước mắt này, đủ để toàn bộ nam nhân trong thiên hạ mất đi phòng bị. Đáng tiếc nàng không phải nam nhân, mà là một nữ nhân đáng sợ.

Sau sự kiện nước trà kia, Bạch Mạn Điệp hoàn toàn khẳng định Song Song kia tuyệt đối muốn đối phó nàng, mà mục tiêu là Đông Phương Vũ. Thậm chí nàng là ai, trong lòng Bạch Mạn Điệp đã nắm chắc. Song Song ơi Song Song, bản cô nương gần đây rảnh rồi đến chảy nước mắt, cùng ngươi đùa một chút vậy. Hừ, xem ngươi có khả năng đùa ra cái gì.

Bạch Mạn Điệp cười như có thể nắm toàn bộ trong tay, “Kỳ thực ngươi không cần báo đáp ta cái gì, ta cho ngươi bạc chỉ là muốn giúp đỡ ngươi.” Bạch Mạn Điệp lại đùa đùa, “Nếu như ngươi muốn giúp ta, thì cách hấn xa một chút, ta vậy mà rất chú ý tới hấn nha, ngươi không muốn trở thành tình địch của ta chứ?” Bạch Mạn Điệp trong giọng nói tràn ngập chua xót. Nàng sớm muốn hành hạ Song Song, lại không muốn lộ ra sơ hở, chỉ có thể cố nén. Nếu Song Song không biết suy nghĩ như vậy, nàng dứt khoát nguy trang mình thành nữ nhân bị đồ kị làm cho mờ mắt, như ý nguyện của nàng ta.

“Vâng vâng, nô tỳ không dám.” Song Song khúm núm trả lời, nhưng mắt lại liếc về phía Đông Phương Vũ. Len lén nhìn hấn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn đồ ững, ay đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt Bạch Mạn Điệp, nàng sợ đến lùi về sau một bước, lạnh run, cúi đầu không dám nói lời nào.

A, nhập màn nhanh thật, có tiềm năng phát triển nha. Nếu Song Song đã nhập màn, đương nhiên nàng cũng phải nhập.

Bạch Mạn Điệp giận tái mặt, lạnh lùng nói, “Ngươi nhìn cái gì?”

“Có sao?” Song Song nhanh chóng phủ nhận.

Bạch Mạn Điệp lạnh lùng liếc, “Đi, ra ngoài đi, bây giờ cười cùng một con ngựa với ta.”

“Phu nhân, chân của ngài...”

“Sao? Ta không phải là tàn phế, cho ngươi cơ hội câu dẫn lão công ta à. Ngươi có đi hay không, không đi một mình ở lại chỗ này được chứ?” Bạch Mạn Điệp đi tới thảo dây trời trên cây của Trục Nhật.

“Vâng, phu nhân.” Song Song điềm điềm đáng yêu liếc mắt nhìn Đông Phương Vũ, đi tới bên cạnh Bạch Mạn Điệp.

“Tới đây, chờ ta đỡ ngươi à.” Bạch Mạn Điệp lúc này biến thành người xấu triệt để. Nếu nha đầu kia mới đây đã bắt đầu chơi tới tâm hấn, nàng làm sao có thể thua kém đây.

“Vâng.” Nàng đi tới bên cạnh Trục Nhật, sợ hãi nhìn Bạch Mạn Điệp liếc mắt, “Phu nhân, ta... ta sợ.”

Bạch Mạn Điệp lạnh lùng khiển trách, “Nha đầu vô dụng.”

“Phu nhân, nô tỳ lại gây phiền phức cho ngài.” Song Song cúi đầu, tiếp tục cắn môi.

“Để nàng đi với ta.” Đông Phương Vũ lạnh lùng xen vào.

“Tốt, nhuyển ngọc ôn hương của ngươi, ôm cho đã đi.” Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, nhảy lên ngựa, không thèm để ý tới bọn họ.

Thật không biết gì cả, hấn lo lắng dụng ý của Song Song là gây bất lợi với nàng, mới muốn ở gần canh chừng Song Song, vậy mà Tiểu Điệp đối với hấn chẳng chút nào cảm kích, “Công tử, ngài rất thích phu nhân ư?” Song Song hiểu kì hỏi Đông Phương Vũ, giọng điệu ai oán như một tiểu tức phụ. Ai

không biết còn tưởng nàng cùng Đông Phương Vũ có gì với nhau, giữa chừng bị Bạch Mạn Điệp ra tay cướp đoạt địa vị của nàng.

“Rất thích.” Sao lại hỏi hán chuyện này, mục đích của nàng thật ra là gì? Vô luận nàng ta có mục đích gì, cũng không thể để nàng ta xúc phạm tới Tiểu Điệp.

Song Song yết ốt thờ dài, “Phu nhân thực sự rất tốt số.” Nữ nhân kia thật sự á tốt số mà, có thể khiến hai nam nhân xuất sách như vậy ái mộ nàng ta, nàng thực không cam lòng.

“Ngươi cũng sẽ có người mình thích.”

“Kỳ thực ta...” Ban đầu Song Song chỉ là nắm lấy y phục nhưng sau đó lại mãnh liệt ôm lấy thắt lưng hán. “Công tử, ta thích ngài, ngay từ lần đầu tiên gặp ngài ta đã thích ngài rồi. Đề ta đi theo ngài nha, cho dù làm tiểu thiếp, không danh không phận gì cũng được.” Chỉ cần cướp được người Bạch Ngâm yêu thương nhất, nàng nguyện ý trả giá tất cả.

Kì ái, Song Song rốt cuộc có mục đích gì? Cưng nhiên lại tò ra tốt với hán?

Đông Phương Vũ nhíu mày, kéo tay nàng ra, “Đừng làm vậy, ta chỉ muốn một mình nàng ấy.” Đối với một nữ nhân có ý đồ, hán không có hảo cảm.

Hai hàng thanh lệ chậm rãi rơi xuống, “Công tử, ngài thực sự không muốn ta sao? Cho dù không danh không phận, ta vẫn nguyện ý mà.”

“Đừng lãng phí nước mắt của ngươi.” Hán hơi cảm thấy không vui.

“Ta...” Song Song lần thứ hai ôm lấy hán, “Công tử, cầu xin ngài, để ta theo ngài đi.” Lần này nàng càng ôm chặt hơn.

“Buông ra.” Hán nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng đẩy ra, hán đẩy như vậy, thân thể Song Song như lá rụng trong gió mùa thu, lập tức rơi xuống.

“Công tử.” Nàng thét chói tai.

Theo bản năng, tay Đông Phương Vũ tiếp được nàng, vững vàng ôm lấy.

Bạch Mạn Điệp ở phía trước bị tiếng thét chói tai của nàng đã động, vô tình ay đầu lại, đã thấy một cảnh không nên thấy. Song Song đang ở trong lòng Đông Phương Vũ, tay Đông Phương Vũ lại hoàn toàn ở trên thắt lưng của nàng. Song Song khuôn mặt đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ ngượng ngùng nói không nên lời. Chỉ cần là người bình thường, đều biết bọn họ xảy ra chuyện gì.

Vị trí đó là thuộc về nàng, dựa vào cái gì lại để cho nữ nhân kia? Đông Phương Vũ đầu heo kia, nàng rõ ràng đã ám chỉ Song Song có ý đồ, vậy mà còn ôm nàng, muốn chết hả?

Dù biết rõ tất cả đều do nữ nhân kia an bày, đều do nữ nhân kia cố ý, nhưng nàng cũng không nên được con giận.

Được rồi, Song Song không phải muốn thấy bộ dáng đỏ kị của nàng sao? Muốn nhân cơ hội gây xích mích sao? Vậy cho nàng xem.

Bạch Mạn Điệp giục ngựa tới trước mặt bọn họ, châm chọc nói, “Thật vui sướng nha.” Một dáng dấp đồ phụ tiêu chuẩn.

“Không phải phu nhân, công tử chỉ cứu ta.” Song Song nhanh chóng lách đầu phủ nhận.

Nàng nhìn bọn họ, liếc mắt, “À, vậy ngươi bây giờ còn ở trong lòng hán là sao?”

Đông Phương Vũ buông Song Song ra, “Không phải như nàng tưởng tượng, Song Song suýt chút rơi xuống.” Tuy rằng biết nàng chỉ đóng kịch.

“Ừ, ngươi thích thế nào thì làm thế ấy, ta không xen vào.” Bạch Mạn Điệp giận đến nổi nộ khí xung thiên.

Khuôn mặt giấu trong chiếc mặt nạ, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nàng đối với hán là có tình, hơn nữa còn sâu đậm hơn so với tưởng tượng của hán.

Siêu chậm hiểu Bạch Mạn Điệp tiểu thư, nàng rốt cuộc cũng học được an tâm ta, Nàng rốt cuộc biết ta đối với nàng quan trọng, không muốn đem ta đẩy mạnh vào lòng nữ nhân khác.

Càng về đêm, tiết trời càng lạnh. Song Song ngồi ở trên ghế, khuôn mặt lạnh như băng.

Hai tay nàng siết lại thành nắm, chăm chú tính toán.

Bạch Ngâm, người đoạt nam nhân ta yêu thương nhất, ta cũng muốn đoạt người ngươi yêu thương nhất. Ta không có được tình yêu, ngươi cũng đừng hòng.

Ngươi khiến ta thống khổ, ta cũng muốn ngươi thống khổ.

Từ trên người, nàng đem ra một bình sứ, chậm rãi nắm chặt, mâu ang phát lạnh, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt.

Đúng vậy, đây mới là khuôn mặt thật của nàng. Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là cướp đi Đông Phương Vũ.

Ngày từ lần đầu nhìn thấy Phương Chấn Hiên, nàng đã vô cùng thích hắn. Nàng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, người ái mộ nàng nhiều không kể xiết, nhưng trong lòng nàng cũng chỉ có hắn. Nàng biết hắn không thích hơn, hơn phân nữa là bởi mối an hệ giữa nàng với cô cô. Nàng không màng danh tiết, ở lại Phương gia, ngây thơ tưởng rằng, một ngày nào đó hắn sẽ yêu nàng. Khi Bạch Ngâm xuất hiện, không chỉ đoạt mất Phương Chấn Hiên, mà còn trong ba chiêu đánh bại nàng. Trên người nàng có một chút vết tích, nàng không còn là võ lâm đệ nhất mỹ nữ. Bị Bạch Ngâm ba chiêu đánh bại, nàng không còn là nữ nhân tuổi trẻ có võ công cao nhất. Tất cả của nàng, đều bị hủy trong tay Bạch Ngâm. Nàng đường đường là đại tiểu thư của Huyền Vũ sơn trang, lại thua kém một nữ ma đầu, nàng không cam tâm.

Từ khi bị Bạch Ngâm đã thương, nàng mỗi ngày đều trốn trong phòng không dám gặp ai. Tinh thần sa sút, tưởng chừng chết đi.

Tin tức Phương Chấn Hiên đính hôn với Vân Băng Tâm truyền đến, nàng biết giấc mộng của mình đã tan theo mây khói, toàn bộ những chuyện ấy đều do một tay Bạch Ngâm tạo thành. Nếu không có Bạch Ngâm, nàng sẽ không mất đi nam nhân nàng yêu thương nhất, sẽ không phải mất mặt, trên người cũng không có vết thương xấu xí. Nàng hận lắm, nàng không cam tâm, nàng muốn trả thù, muốn giết chết Bạch Ngâm.

Nhờ hết lòng chữa trị, vết tích trên người nàng cũng mất đi. Nàng mang theo một đám cao thủ Huyền Vũ sơn trang, chuẩn bị giết Bạch Ngâm báo thù. Ngày đó, nàng trà trộn vào trong đám nam nhân, trên đường phục kích Bạch Ngâm, đáng tiếc là thất bại. Tuy rằng bắn lén được một mũi tên, thế nhưng nàng ta vẫn bình an vô sự.

Trải qua chuyện ám sát ngày đó, Song Song, không, phải là Đỗ Thanh Sương. Đỗ Thanh Sương biết Sáo Ngọc công tử rất thiện lương, mà Bạch Ngâm lại là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt. Một kế hoạch độc ác, từ từ nảy sinh trong lòng.

Bạch Ngâm tâm cao khí ngạo, nếu có ngày biết trượng phu phản bội mình, tuyệt đối cả đời cũng không tha thứ cho hắn. Nàng ta sẽ hận hắn cả đời, thậm chí là đau khổ cả đời. Giết nàng ta thì ách dài với nàng ta rồi, nàng muốn nàng ta vĩnh viễn đau khổ. Nếu Đỗ Thanh Sương nàng rơi xuống địa ngục, cũng phải kéo Bạch Ngâm theo cùng.

Nàng diễn màn bán mình chôn cha, mượn cơ hội đi theo bên cạnh họ. Lại lợi dụng sự thiện lương của Sáo Ngọc công tử, khiến hắn sinh tâm bất mãn đối với Bạch Ngâm, từ từ ly gián bọn họ. Chờ hai người nảy sinh hiềm khích, nàng nhân cơ hội đó nhảy vào.

Hôm nay nàng dùng nước trà tự tổn thương mình, vốn tưởng rằng Bạch Ngâm sẽ mắng nàng phá hoại, nàng nhân cơ hội đó hướng Sáo Ngọc công tử ra về tội nghiệp, tranh thủ cảm tình của Sáo Ngọc công tử, Song Song muốn hắn đối với Bạch Ngâm sinh tâm bất mãn. Cũng không biết do Bạch Ngâm ách hay đã nhìn thấu kế hoạch của nàng, cư nhiên không có phản ứng gì.

Tuy rằng kế hoạch nước trà thất bại, nhưng lại thành công khiến cho Bạch Ngâm đổ kị, nàng đã đạt được mục đích.

Nữ nhân ngu ngốc kia, tuyệt đối không thoát khỏi tay nàng.

—

“Sao, cảm giác được ôm mỹ nhân không tệ chứ? Nhất là mỹ nhân vừa dịu dàng vừa xinh đẹp như vậy.” Bạch Mạn Điệp mười phần giống như đồ phụ.

“Nàng ta gặp chuyện.”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Vậy thì sao? Không phải ôm rất thoải mái à?”

Đông Phương Vũ bất đắc dĩ thở dài, “Nàng biết nàng ấy có tính gây chuyện, cố ý buộc ta ôm nàng ấy mà.” Bất ách thích bộ dạng đồ kị của nàng, tượng trưng trong lòng nàng có hắn.

Bạch Mạn Điệp có tình giả ngu, “Á? Phải không? Ngươi không thấy sao? Ta cố ý đổ trà vào người nàng ấy, ta rất độc ác, không muốn nói gì sao?”

“Ta nghĩ nàng hiểu rõ mục đích của nàng ta rồi.” Mục đích của nàng tuyệt đối là ly gián tình cảm của bọn họ.

“Ngươi khi nào biết nàng ta khả nghi?” Nghi kỹ lại, Đông Phương Vũ cũng có điểm bất thường, tỷ như đáp ứng cùng nàng ta cười chung một con ngựa. Hắn căn bản là muốn canh chừng nàng ta, không cho nàng ta có cơ hội tổn thương Bạch Mạn Điệp. Lúc đó thế nào lại không nghi ngờ, thực sự là ngốc.

“Lúc đưa vàng cho nàng ta.”

Bạch Mạn Điệp nhú mi, “Á? Tại sao?”

“Ta nhìn thấy tay nàng ta.” Tay nàng ta nhắn nhụy non mềm, tuyệt đối là tay của tiểu thư khuê các, lòng bàn tay có vết chai, nhưng không phải do làm việc nặng nhọc lưu lại, mà do vũ khí tạo thành. Nếu đoán không sai, nàng chắc là dùng roi. Hắn chỉ liếc mắt một cái, đã biết Song Song có ý đồ. Vào nam ra bắc lâu như vậy, cũng không phải dễ dàng bị nữ sách mê hoặc. Bạch Mạn Điệp cố ý cho hắn xem tay của nàng, cũng là mục đích này.

“Song Song thực sự ngu ngốc, tay nàng nhắn nhụy như vậy, lại còn nói trước đây làm việc đồng áng. Hơn nữa nàng nói năng bất phàm, nhìn thế nào đều là tiểu thư khuê các, diễn kịch cũng không cần thiếu chuyên nghiệp như vậy.” Diễn một tuồng kịch lộ ra cả tá sơ hở, cũng chỉ có nàng, Bạch Mạn Điệp thậm chí hoài nghi, nàng ta có đúng là làm ra nhiều sơ hở như vậy để nàng nghi hoặc. Nàng làm sao nghi tới, đó chỉ là một tiểu thư khuê các thất thường, bởi nhất thời vui vẻ, bày ra một hồi âm mưu, đối với bọn họ mà nói, chỉ như một trò hề.

“Còn nàng khi nào biết?” Nàng hẳn đã sớm biết rồi.

Bạch Mạn Điệp cười, “Nàng nói chưa được mấy câu thì ta đã phát hiện ra rồi, xưng hô của nàng khiến ta nghi hoặc.” Tuy rằng phi thường phi thường hoài nghi, cũng không xác định, đến khi cứu nàng mới thực sự chách chắn.

“Nàng rất thông minh.” Hắn thành tâm tán thưởng, thập phần cảm tâm tình nguyện có một thê tử thông minh như vậy.

Bạch Mạn Điệp le lưỡi, “Cũng vậy, người cũng rất thông minh. Ta còn tưởng rằng người ngu ngốc bị nữ sách mê hoặc, sau đó thấy nàng thiết kế á nhiều màn kịch, đã khiến ta thấy nàng là một nữ nhân. Nếu như ta chỉ trích hành vi thất lễ của nàng, người sẽ theo ta đại náo, không cho phép ta tổn thương nàng, sau đó gặp nạn như nàng mong muốn.” Mấy nội dung trong phim truyền hình đều không phải như vậy mà sao? May mà nam nhân của nàng thông minh hơn người.

“Ta không tin trên đời này có á nhiều sự trùng hợp.” Ý tứ của hắn đã rõ ràng, cho dù hắn không biết Song Song có ý đồ, nhưng nếu như Song Song thiết kế hãm hại, hắn sẽ không ngu ngốc tin tưởng.

Bạch Mạn Điệp miễn cưỡng lấy chén trà nóng nắm trong lòng bàn tay sưởi ấm, thời tiết gì lạnh á a, “Nếu người trong thiên hạ đều thông minh như người, cũng sẽ không có lắm hiểu lầm.”

“Lí do an trọng nhất là ta tin tưởng nàng.” Hắn tin tưởng nàng, kì thực nàng rất đơn thuần, rất thiện lương, người không phạm nàng, nàng cũng không tùy tiện mạo phạm người khác. Nhưng nếu mạo phạm nàng, nàng đương nhiên đòi lại gấp đôi. Nếu như nàng lộ ra miêu thảo công kích đối phương, nhất định là đối phương đã chọc tới nàng. Một người bản tính thiện lương xem nha hoàn như muối muối, hắn không có lí do gì không tin tưởng. Huống chi nàng lại là nữ tử hắn yêu nhất.

Bạch Mạn Điệp nhìn Đông Phương Vũ cười cười, “Sao lại tin tưởng ta?” Tin tưởng, trên cơ sở tình lữ phu thê, hắn miễn cưỡng đạt yêu cầu.

“Nàng là thê tử của ta, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều chọn tin tưởng nàng.”

“Nể tình mấy lời này của người, ta không tính toán nữa. Người đoán, nàng ấy rốt cuộc là ai? Theo chúng ta có mục đích gì?”

“Mục tiêu của nàng ấy là ta sao?” Dù sao nàng ấy lúc nào cũng ẩn lấy hắn không tha.

Bạch Mạn Điệp lời nói sách bèn, “Ta đoán, nhằm vào ta, nhưng mục tiêu là người.” Nàng có đôi khi dễ xúc động một chút, nhưng không đồng nghĩa là nàng không có đầu óc.

“Á? Sao lại nói vậy?” Đông Phương Vũ nhún mi, hắn tựa hồ cũng có cảm giác như vậy.

Bạch Mạn Điệp không cười nữa, hạ giọng, “Có muốn thử xem không?” Nữ nhân Song Song ngu ngốc kia dù có chút bản lĩnh, nhưng muốn nắm được nhược điểm của nàng rất dễ.

Đông Phương Vũ nghiêm túc tán thành, “Nàng ta đúng là một người thiếu kiên nhẫn, có thể thử xem.”

Nàng cười khinh miệt nói, “Hay ngay bây giờ đi? Mới theo chúng ta có mấy ngày đã giờ trò rồi, á thực á ngây thơ. Nàng thấy chúng ta lẫn lộn giang hồ nhiều năm như vậy đều ngu chách. Nếu nàng tin tưởng như vậy, thiếu kiên nhẫn như vậy, chúng ta bồi nàng chơi đùa một chút, nhưng... Muốn chơi thế nào? Nàng có phải có ý đồ câu dẫn người không?”

“Nàng ta biểu lộ rồi, còn ôm ta không buông.” Việc này nên sớm cung khai, ngày sau nếu bị lão bà đại nhân phát hiện, hắn tự biết hậu á.

Bạch Mạn Điệp trêu chọc, “Á? Trăm phần trăm xác định là muốn câu dẫn người rồi. Nếu không phải ta đoán được lai lịch của nàng, còn tưởng là món nợ phong lưu trước đây của người.”

“Rốt cuộc nàng ta là ai?”

Nàng ngẩng đầu kì á liếc nhìn Đông Phương Vũ, “Trong lòng người phải hiểu chứ? Màn kịch nước trà khô hài đó của nàng, đã bại lộ thân phận rồi.”

“Ý nàng là...” Đông Phương Vũ tay nhúng vào nước, trên bàn viết ra bốn chữ, ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Bạch Mạn Điệp gật đầu, “Không sai, mỹ nhân kế cũng đã dùng tới rồi. Thật đáng tiếc, nhìn thế nào cũng là mỹ nhân ngu ngốc không hiểu chuyện. Nếu bọn họ tìm một hoa khôi hay gì đó, sợ rằng chúng ta lúc đó thật sự sẽ có hiểu lầm.”

“Nếu nàng ta thiếu kiên nhẫn như vậy, mau chóng xem thử mục đích của nàng, tránh đêm dài lắm mộng. Nàng hiện tại đang thụ thương, ta không yên tâm.” Thương tích của nàng không phải hoàn toàn khỏi hẳn, động tay động chân rất không tiện.

“Người an tâm ta như vậy, ta chết được sao? Được rồi, nếu nàng ta nóng lòng như vậy, chúng ta sớm động thủ, ngay bây giờ được không?”

“Nàng muốn sao?”

“Mục đích của nàng là muốn câu dẫn người, ta chính là chướng ngại vật, nếu như ta không có ở đây, nàng hẳn sẽ có hành động.” Bạch Mạn Điệp tự tiếu

phi tiểu nhìn hần.

“Chách chán như vậy?” Hần mỉm cười, cười rất thoải mái.

Bạch Mạn Điệp hai tay nhất án, nhún nhún hai vai, “Tám mươi phần trăm, đánh cuộc một phen a. Nếu như mục tiêu của nàng là ta, cũng sẽ có hành động, không phải sao? Thực sự đáng thương a, tìm một bình hoa vô dụng như vậy. Làm gian tế bí mật cũng không phải chỉ có nhan sách là được, ai... đáng thương thay chủ nhân của nàng.”

“Nếu chúng ta đoán sai, mục tiêu của nàng ta là nàng, nàng sẽ gặp nguy hiểm.” Điều hần lo lắng nhất, chính là nàng a.

“Người nghĩ ta vô dụng lắm à, vết thương của ta không nghiêm trọng lắm. Nếu ta có can đảm mạo hiểm, lẽ nào một chút nắm chách cũng không có? Bạch Mạn Điệp không phải đánh một trận không nắm chách được gì.”

“Xem ra nàng đã có ý tưởng.”

“Không sai, bắt á ta trước phải nhắc nhở người.” Bạch Mạn Điệp nhìn thoáng a chậu cảnh bên cạnh cửa sổ, “Bài học căn bản của câu dẫn, chính là dùng xuân được, lát nữa bắt luận nàng ta cho người cái gì cũng đổ đi, ta không muốn đêm hôm khuya khoắt đi tìm nữ nhân giùm người.” Chưa ăn thịt heo cũng không chách là chưa từng thấy a heo chạy, xem tiêu thuyết cùng phim truyền hình nhiều như vậy không phải á hiểu rồi sao.

“Ta đã rõ.” Nàng coi thường hần vậy sao?

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu. Chẳng cần làm gì cả, làm bộ cãi nhau là được, sau đó ta sẽ chạy đi.”

“Hiểu.” Hần rất phối hợp.

Bạch Mạn Điệp mở cửa, cố ý hét to, làm ra bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng mắng, “Đúng vậy, người nói không sai, ta không dịu dàng, không xinh đẹp, không biết gia vụ, cái gì cũng xấu, bản cô nương không xứng với người, được chưa. Người đi tìm nữ hài tử nào hợp ý người đi, bản cô nương không thể phụng bồi. Bạch Mạn Điệp cố sức đập cửa phòng, thờ phi phi lao xuống dưới lầu.

“Hơn nửa đêm rồi còn gây lộn cái gì?” Khách nhân bắt đầu kháng nghị.

Đèn một gian nổi một gian sáng lên.

“Không để người ta ngủ à?”

“Có chuyện gì mai tính đi.”

“Còn không để người ta ngủ? Thực sự đáng ghét mà.”

Kháng nghị liên tiếp kháng nghị, Đông Phương Vũ đóng cửa lại, từ từ chờ con mồi rơi vào bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khóe Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ăn tươi nuốt sống

Đỗ Thanh Sương đẩy cửa ra, nhẹ nhàng tiêu sái đi đến sau lưng Đông Phương Vũ, khóe miệng hơi giương lên. Bạch Ngâm, rốt cuộc cũng cho ta cơ hội.

“Công tử.” Nàng ôn nhu gọi một tiếng.

“Chuyện gì?” Đông Phương Vũ thái độ cực kì kém, đương nhiên là vì đối với nàng bất mãn. Nhưng vào tai Đỗ Thanh Sương, đã trở thành hần tâm tình bất hảo vì vừa cãi nhau với Bạch tiểu thư.

“Nô tỳ nghe ngài cùng phu nhân cãi nhau, biết ngài trong lòng phiền não, nên đặc biệt đem chén trà nhân sâm tới cho ngài.” Trà nhân sâm đương nhiên đã bị hạ dược.

Đông Phương Vũ nhướng mày, chỉ cảm thấy buồn cười. Song Song kia tự cho mình thông minh, nhưng toàn bộ hành động của nàng ta đều nằm trong dự tính của Bạch Mạn Điệp. “Vậy sao? Dem tới đây.”

“Vâng.” Đỗ Thanh Sương vô cùng vui sướng, cười một cách ôn nhu, hai tay dâng tới.

Đông Phương Vũ đặt ỏ trên môi, ti mi ngửi. Nàng rót cuộc đã bỏ thêm cái gì? Xuân được? Độc được? Hắn đã dùng qua sáu viên giải độc hoàn, cho dù có là kịch độc cũng không sao, nhưng nếu là xuân được... Giải độc hoàn có thể trị được bắc độc, còn xuân được thì không biết giải được không, xuân được dù sao cũng không phải độc được.

Hắn vẫn như cũ ngửi nhưng không uống. Đỗ Thanh Sương chăm chú theo dõi hắn giờ đang quỳnh lên, vội hỏi, “Công tử, trà nguoi uống không ngon đâu.”

Đông Phương Vũ vẫn im lặng không trả lời, tính tẻ ngửi kĩ mùi vị.

Đỗ Thanh Sương sốt ruột đến đỏ mỗ hôi, tại sao hắn không uống, tại sao vẫn chỉ ngửi, chẳng lẽ hắn biết cái gì rồi?

Thấy nàng sốt ruột đến không chịu nổi, Đông Phương Vũ rót cuộc ngừng đầu lên. “Thơm quá a, nguoi bỏ thêm gì vậy?”

Đỗ Thanh Sương khẩn trương nói, “Không có gì.” Lẽ nào hắn thực sự biết cái gì rồi? Không giống a.

Đông Phương Vũ liếc nhìn nàng một cái, ngửa đầu uống trà trong chén. Ra vẻ thưởng thức, “Được rồi, nguoi có thể đi.”

“Vâng.” Đỗ Thanh Sương nhu thuận đáp một tiếng, không cam lòng xoay người. Nàng vừa mới xoay đi, Đông Phương Vũ lập tức đem chất lỏng trong chén đổ ngược lại vào chậu cảnh.

“Khoan đã...” Hắn gọi Đỗ Thanh Sương lại, “Trong trà nguoi đã bỏ thêm cái gì?”

Đỗ Thanh Sương cười, xoay người, e lệ không dám ngừng đầu lên, “Ta... ta bỏ... mê tình son.” Xuân được lợi hại nhất trên giang hồ, trong vòng một canh giờ không tìm được người giao hoan thì nhất định phải chết.

“Nguoi...” Đông Phương Vũ hai tay chống lên bàn, giận dữ trừng mắt nhìn nàng.

Đỗ Thanh Sương ngừng đầu, cười đến xinh đẹp quynn rũ, “Công tử, để ta hầu hạ ngài đi, ta bỏ nửa bình, cho dù võ công ngài cao tới đâu, cũng không thể chống lại được mê hoặc.” Người thường chỉ cần dùng một chút, nhưng để đối phó hắn, nàng cố tình lãng phí đến nửa bình.

Đông Phương Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Nguoi cút đi.”

Đỗ Thanh Sương cười đến càng thêm xinh đẹp, “Công tử, để ta giúp ngài đi. Bạch Ngâm tối nay không trở về, ngài chịu đựng không được lâu đâu.” Nhịn lâu như vậy, khẩu oán của nàng cuối cùng cũng thoát ra.

Đông Phương Vũ gào lên, “Đi đi.”

Đỗ Thanh Sương chậm rãi cởi áo khoác, từ từ đi đến bên cạnh hắn.

Đông Phương Vũ đẩy Đỗ Thanh Sương ra, “Nguoi muốn làm gì? Cút.”

“Không.” Nàng ngừng đầu lên, đánh ý cười, tay liên tục cởi y phục.

Tiểu Diệp, nàng mau ra đây, ta diễn hết nổi rồi.

Chỉ cần nàng cởi sạch y phục, nhưng không nhìn thấy Đông Phương Vũ động tâm. Bằng tư sách với vóc dáng của nàng, nấy ai có thể chống nổi mê hoặc, huống chi là người đã trúng xuân được.

Trong chốc lát, nàng đã thoát hết y phục, quynn rũ hướng tới Đông Phương Vũ, “Công tử.”

Đông Phương Vũ không nhìn nàng, lạnh lùng nói, “Cút đi.”

“Không.” Nàng vươn tay, cố ý muốn ôm lấy Đông Phương Vũ, nhưng còn chưa kịp ôm, cửa đã bị ai đó một cước đá văng.

“Đây là kịch vui gì thế này? Cấp ba a?” Bạch Mạn Diệp liếc mắt nhìn Đỗ Thanh Sương, “Vóc dáng không tệ, diễn nha hoàn cấp ba cũng khá lắm.” Dám cởi sạch y phục trước mặt lão công nàng, rõ ràng là tìm chết.

Đỗ Thanh Sương một phen hoảng hốt, “Nguoi...” Sao nàng lại tới đây? Không phải đã đi rồi sao? Với tính khí nóng nảy của nàng, không thể về nhanh như vậy.

Bạch Mạn Diệp liếc mắt nhìn nàng khinh miệt, “Sao? Nguoi không phục.” Chỉ có chút bản lĩnh này mà muốn đấu với nàng.

“Đại ca, nguoi diễn kém quá. Nhìn nguoi như vậy, căn bản không giống như trúng phải xuân được. Nếu không nhờ gặp nữ nhân ngu ngốc này, trò vui của chúng ta đã bị lộ rồi.”

“Các nguoi chỉ là đóng kịch?” Đỗ Thanh Sương hét âm lên.

Bạch Mạn Diệp cầm lấy y phục trên mặt đất, cười gian trá, dùng sức quăng hết qua cửa sổ. Nàng ta không phải thích cởi quần áo sao? Đợi lát nữa tổng

nàng ta không quần không áo ra khỏi cửa phòng, rồi thỉnh người ta nhìn ngắm

Đỗ Thanh Sương dùng tay gạt gạo che lại trước ngực, trong mắt tràn ngập hận ý, “Người quá đáng.”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Người dám cởi sạch quần áo trước mặt một nam nhân, lại không dám cho người khác xem sao? Một người xem hay hai người xem gì cũng như nhau. Nhìn cũng không mất miếng thịt nào, yên tâm, ta rất rộng lượng, không ngại cho hấn xem.”

Đông Phương Vũ lần thứ hai muốn xúc động đến té xỉu, đầu óc Tiểu Điệp đúng là có chuyện rồi, cứ nhiên để hấn nhìn thân thể của nữ nhân khác. Hấn vút chiếc khăn qua cho Đỗ Thanh Sương, “Che lại đi.” Cho dù là cho phép, hấn cũng không muốn nhìn. Hấn chỉ là một nam nhân bình thường thôi, đối mặt với mỹ cảnh sẽ có ý nghĩ.

Đỗ Thanh Sương khó xử dùng chân quần lấy mình rồi đứng lên, không cam lòng hỏi Bạch Mạn Điệp, “Bạch Ngâm, có phải toàn bộ hành động của ta, đều nằm trong dự tính của người.”

Bạch Mạn Điệp khoanh hai tay trước ngực, “Chính xác, Đỗ Thanh Sương tiểu thư.” Nàng đi một vòng quanh Đỗ Thanh Sương, “Không hổ là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, quả có chút giá trị.”

Đỗ Thanh Sương sách mặt đột nhiên biến đổi, mắt hết huyết sách, môi khẽ run, “Người biết ta là ai?” Nàng ta rốt cuộc là người hay thần thánh? Có thể đoán chính xác từng đường đi nước bước của nàng, kể cả nàng là ai cũng biết. Nàng đường đường là võ lâm đệ nhất mỹ nữ, lại hạ được nam nhân, tự mình dâng hiến, chuyện này truyền ra ngoài, Huyền Vũ sơn trang còn mặt mũi nào nữa chứ?

Đông Phương Vũ cũng vô cùng kinh ngạc, nàng sao có thể biết nàng ta là ai? Hấn tuy đoán được là người của Huyền Vũ sơn trang, nhưng không biết thân phận thật sự của nàng.

“Ta đương nhiên biết.” Nàng vỗ vỗ lên vai của Đỗ Thanh Sương, “Thuật dịch dung không tệ.”

“Người thế nào biết được?” Nếu dung mạo của nàng không có vấn đề, sao nàng ta lại nhìn ra.

Bạch Mạn Điệp chia chia vào đầu, “Dùng đại não.”

“Người sao lại biết ta cố ý đi theo các người?”

“Rất đơn giản, người gọi ta phu nhân.”

“Có gì không đúng?”

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, “Người thật sự ngu đến vậy a, ta một thân cô nương y phục, hơn nữa rõ ràng ta gọi hấn là đại ca, nhưng người lại gọi ta là phu nhân, rõ ràng biết quan hệ thực sự của chúng ta.”

Đỗ Thanh Sương cả kinh, hay cho tâm tư tinh tế.

“Người đã hoài nghi ta, sao lại còn cho ta bạc.” Nàng rất không hiểu.

Bạch Mạn Điệp nhún vai, “Ta chỉ nắm chách chín mươi phần trăm thôi, không hoàn toàn khẳng định. Ngày đó ta dựa hoàn toàn vào người hấn, một cô nương sẽ không to gan như vậy, có thể người căn bản quen ta, cho rằng chúng ta hai người đính hôn cũng có thể.”

Đỗ Thanh Sương cam bái hạ phong, chỉ vì xưng hô của một người mà nàng có thể phân tích lý luận được nhiều như vậy.

Đông Phương Vũ lặng lẽ nhìn Bạch Mạn Điệp, trên mặt lộ vẻ tán thưởng.

“Người từ khi nào khẳng định ta có ý đồ?” Đỗ Thanh Sương trong lòng ai oán, Bạch Ngâm thực sự là một đối thủ đáng sợ.

Bạch Mạn Điệp lại nói, “Rất đơn giản a, là sau khi người bị người ta đuổi đến trước mặt chúng ta... ta đã rất hoài nghi rồi. Tuy rằng ta cố tình hỏi người trước làm cái gì, người lại trả lời là làm nông. Ta van người đó tiểu thư, tay người vừa nhìn đã biết là thiên kim tiểu thư luyện võ.” Nàng cố ý tiếc hận lách đầu, “Thực sự là một tiểu thư, đóng kịch cũng không được. Người cho rằng hai chúng ta ở trên giang hồ đều ngu ngốc cả sao? Đại ca từ lúc đưa vàng cho người đã biết người là người luyện võ rồi. Chúng ta hai người liếc mắt nhìn ra hai mặt sơ hở khác nhau của người, người thật sự quá thất bại mà.” Có dũng khí tính toán trên đầu của nàng, nàng sẽ làm cho Đỗ Thanh Sương vĩnh viễn không quên được ngày hôm nay.

Đỗ Thanh Sương nghẹn lời, quả thực là phạm sai lầm trí mạng. Đã sớm biết nên thỉnh người tới diễn trò, không nên tự mình nhập cuộc.

Sách mặt nàng tái nhợt, thập phần vô lực, “Người khi nào biết thân phận thực sự của ta?”

“Rất đơn giản, người diễn kịch thất bại. Ban đầu người dùng trà tự làm mình bị phong, là để hướng đại ca chứng minh ta độc ác, khiến hai chúng ta trong lúc đó hiểu lầm, phải không? Nếu người dám làm như vậy, chách chắn bởi vì tuyệt đối khẳng định đại ca rất thiện lương. Đại ca luôn luôn độc lai độc vãng, người gặp qua hấn hấn là không nhiều lắm. Hấn rốt cuộc là người thế nào không ai biết được, không phải giang hồ đồn đại hấn rất lãnh khốc sao? Biết được hấn thiện lương, lại cùng ta có thù oán, chỉ có Huyền Vũ sơn trang. Ta không biết người có phải nằm trong đám thích khách ám sát chúng ta hay không, nhưng ta khẳng định người từ sự kiện ám sát đó biết được đại ca thiện lương, muốn lợi dụng sự thiện lương đó để chia rẽ chúng ta. Có đôi lúc đừng tự cho mình thông minh, còn có người khác thông minh hơn người a. Đại ca hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, có cái gì chưa từng thấy qua,

chỉ bằng ngươi một tiểu thư khuê các không hiểu chuyện định đi lừa hấn, còn sớm quá đó. Dù ngươi đóng kịch rất thành công, đại ca cũng không hẳn là tin tưởng, ở đời không có quá nhiều sự trùng hợp như vậy, hiểu chưa? Hơn nữa chúng ta là phu thê, vĩnh viễn cho nhau tín nhiệm.” Nàng đã thẳng thắn thừa nhận quan hệ phu thê giữa hai người, mà cả nàng cũng không hay.

Đỗ Thanh Surong càng lúc càng cảm thấy vô lực, lẽ nào nàng đúng như lời Bạch Ngâm nói, là một thiên kim tiểu thư không hiểu gì cả, không biết tự lượng sức mình?

“Còn nữa... ngươi làm sao biết mục đích của ta, biết ta hạ được? Biết ta là Đỗ Thanh Surong.”

“Cái đó thì không đơn giản, tiểu thư, tính tình ngươi quá nóng vội, thiếu kiên nhẫn. Ngươi vừa thành công bám theo được bọn ta thì đã dám câu dẫn đại ca ta, gây chuyện li gián. Ta đoán ngươi nhắm vào ta, nhưng mục tiêu là đại ca. Nói cách khác, ngươi muốn đá kích ta, ý định khiến ta cùng đại ca náo loạn. Điều cần bản nhất của câu dẫn, chính là gạo nấu thành cơm. Chiều này có thể làm tức chết bất cứ nữ nhân nào, bao gồm cả ta. Nhất là người tính tình kiêu ngạo như ta, tuyệt đối không chịu nổi đá kích này. Ta chách tám mươi phần trăm ngươi sẽ dùng chiều này, nên mới đã thảo kinh xà, tạo cơ hội cho ngươi. Vậy mà ngươi lại không có tiền đồ như vậy, dễ dàng cắn câu. Ngay khi ngươi tính kế chúng ta, ta còn tưởng là được chơi vui vẻ.” Bạch Mạn Điệp về mặt mắt hứng uống một ngụm trà, “Quá vô nghĩa, lần đầu tiên đánh giá cao đối thủ, hơn nữa còn đáng giá rất cao.”

“Ngươi thế nào biết ta là Đỗ Thanh Surong.” Nàng tự nhận là dịch dung rất khá, cho dù là Thiên Diện Tu La, chưa chách là nhìn ra khe hở.

Bạch Mạn Điệp về lên cổ Đỗ Thanh Surong một đường, “Vô nghĩa, dấu vết này là do ta vẽ ra. Tuy rằng hiện không rõ lắm, nhưng cũng có thể thấy được. Kỳ thực cũng không dễ nhìn ra, nếu không phải ngươi quá trắng, lại trơn lán mịn màng, ta cũng nhìn không ra.”

Đỗ Thanh Surong nắm chặt chiếc chân, mấp máy, “Trong mắt ngươi ta thực sự thất bại đúng không?” Nàng vẫn là thiên chi kiều nữ, chưa bại lần nào, nhất là bại triệt để như vậy. Nàng cả đời kiêu ngạo, đều bị hủy trong tay Bạch Ngâm.

“Cũng không hẳn, chỉ là ngươi quá ngây thơ thôi. Từ nhỏ ngươi sống dưới sự bảo hộ của phụ mẫu, không hiểu cái gì là giang hồ hiểm ác.” Bạch Mạn Điệp tự phụ cười nói, “Ta là ai a? Vô lâm đệ nhất nữ sát tinh, ngoại trừ võ công cao, chỉ số thông minh cũng phải có, như vậy mới ngồi vững trên địa vị đệ nhất được a.”

“Hôm nay đã rơi vào tay ngươi, tùy ngươi xử trí.” Đỗ Thanh Surong cam lòng nhắm hai mắt lại, một biểu tình thấy chết không sợ. Bạch Ngâm võ công cao, tâm tư thông tuệ tinh tế, nàng so ra vẫn còn kém xa, nàng chấp nhận thua.

Bạch Mạn Điệp nhàn nhả nói, “Yên tâm, ta không thích giết người, sẽ không làm vậy với ngươi. Cùng lắm là kéo mặt nạ ngươi xuống, đem ngươi không quần không áo treo tại trà lâu, để đại gia được ngắm ngọc thể của vô lâm đệ nhất mỹ nữ.” Nếu nàng làm thế này, Huyền Vũ son trang lập tức cùng nàng liều mạng. Đầu tiên nhớ kỹ món nợ này, tương lai Đoạn đại ca cho nàng báo thù lần nữa.

Khuôn mặt Đỗ Thanh Surong hiện ra trắng bệch như một tờ giấy, “Ngươi...” Vô Ảnh La Sát to gan lớn mật, nàng tin tưởng nàng ta sẽ làm như vậy. Nếu nàng thực sự chịu nhục nhã thế này, chỉ có con đường chết.

“Yên tâm đi, ta không làm vậy đâu. Tuy rằng chân ta bị thương, còn thiếu chút nữa trúng độc. Bất quá ta đại nhân đại lượng, buông tha cho ngươi, nếu ngươi tái phạm một lần nữa, ta sẽ không tốt vậy đâu. Ngươi đi đi, ta không muốn làm khó dễ ngươi.” Một nữ nhân vì tình làm ra những chuyện điên rồ cũng đáng được thông cảm.

“Ngươi thả ta?” Nàng không tin Vô Ảnh La Sát tốt bụng như vậy.

“Ngươi yên tâm, ta không làm khó dễ ngươi. Ta rất tức giận dụng tâm bất chính của ngươi, nhưng ta cũng thông cảm cho ngươi. Tình yêu mà, thực sự là không thể nói rõ. Ngươi nhất thời lâm lạc, ta không trách ngươi. Gặp phải chuyện này, ai mà không đi mất lý trí. Ngươi đẹp như vậy, nhất định tìm được nam nhân hợp ý ngươi, đừng có mà tìm thân cây nào đó thất cố tự vẫn. Ta thật không hiểu, Phương Chân Hiền ăn chơi trác táng đó có chỗ nào tốt.” Thực sự là một nữ nhân ngốc mà.

“Ngươi...” Đỗ Thanh Surong càng thêm nghi hoặc, nàng ta khuyên nàng? Nàng ta không xấu xa như giang hồ đồn đại.

Tất nàng một cái, lại cho nàng kẹo ăn. Hung hăng nhục nhã nàng, nhưng khiến nàng thấy mình rất tốt, trò hay sở trường của Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp ôm lấy vai nàng, giống như hảo bằng hữu, “Đồ cô nương, ngươi đi đi, chuyện hôm nay ta không nói với ai cả, tìm một người tốt gả đi, đừng tuyệt vọng như vậy.”

Đỗ Thanh Surong trầm mặc một lát, rút cuộc thốt lên hai chữ, “Cảm tạ.” Rõ ràng là nàng sai, nhưng Bạch Ngâm lại có hảo ý khuyên bảo nàng, dường như khiến nàng trở nên xấu xa.

Bạch Mạn Điệp cười tủm tỉm ôm nàng, “Không cần khách khí, được rồi, ngươi đi đi. Nhớ kỹ a, đừng tuyệt vọng như vậy. Ta biết muốn quên một người không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng nếu như hấn không thuộc về ngươi, ngươi cũng không đoạt được. Ngươi có thể dùng thời gian đợi hấn, đợi hấn yêu ngươi, bất quá ngươi nên xem có đáng để ngươi bỏ thời gian ra chờ đợi hay không. Nam nhân trong thiên hạ cũng có nhiều người tốt, tỷ như đại ca của ta, đùa thôi, đại ca là của ta rồi. Ngoại trừ họ Phương tự cao tự đại kia, ngươi có thể đi tìm người khác.”

Bạch Mạn Điệp quá rộng lượng khiến Đỗ Thanh Surong càng thêm xấu hổ, “Bạch cô nương, ta trách lầm ngươi.”

“Được rồi, ách, ngươi ra ngoài đi, mặc y phục vào.” Bạch Mạn Điệp hiện giờ tuyệt đối là bộ dạng người tốt, cũng ác nữ phán quyết người ta khi nãy giống như hai người.

Tiền Đỗ Thanh Sương đi khỏi, Bạch Mạn Điệp tựa người trên cửa hướng Đông Phương Vũ cười, “Thế nào, ta có tìm lực trình thám chứ? Không biết Thiên Cơ các có thiếu vị trí Chu Tước đường chủ không?”

Đông Phương Vũ âm thầm bội phục tiểu nương tử của hắn, cái đó gọi là “ăn tươi nuốt sống” người ta. Bất quá, điều hắn muốn nói nhất chính là...

“Tiểu Điệp, ta là của nàng sao?” Hắn tự tiểu phi tiểu.

“A? Cái đó...” Coi như xong rồi, thuận miệng đi nói hắn là của nàng, chính là thừa nhận quan hệ phu thê của hai người họ.

“Cái đó làm sao?” Hắn vẫn tiếp tục truy vấn.

“Không biết, hôm nay thời tiết rất tốt, ngủ, ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Quái bệnh

Thiên Sơn ở tại biên giới của Kim Long vương triều, Thiên Sơn bốn mươi mốt đỉnh, tuyết phủ quanh năm, địa thế hiểm yếu, không thể vượt qua. Ngang qua biên cương tây bắc, làm nên một thành lũy thiên nhiên, hiệu quả chống đỡ sự xâm lăng của kẻ thù.

Dưới chân núi Thiên Sơn có một trấn nhỏ, trong trấn chỉ có hơn mười hộ gia đình, mấy gian cửa hàng và một khách điểm nhỏ tồi tàn. Thiên Sơn quanh năm nhàn chìm trong gió tuyết, gió lạnh đến thấu xương, trong vòng mười dặm dưới chân núi cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Trấn này đúng lúc lại nằm ngay cửa khẩu vào Thiên Sơn, khí hậu khách nghiệt thế nào hắn có thể tưởng tượng được, đương nhiên là không ai lui tới, có hoang vắng một chút cũng không phải là kì quái.

Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ bước song song trên một con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng lại có một trận gió lạnh thổi qua.

“Đại ca, lạnh quá a.” Trên người Bạch Mạn Điệp vẫn một thân y phục đơn giản như lúc đầu, lạnh run co rút lại. Nàng không chỉ lạnh, mà còn càng lúc càng phản cảm với loại khí trời này.

Đông Phương Vũ từng đi khắp đại giang nam bắc, khả năng thích ứng rất nhanh, đã nhanh chóng thích nghi được loại khí hậu này, đương nhiên không thấy lạnh.

“Phía trước có một khách điểm, tới đó trước đi rồi tính.”

Bạch Mạn Điệp hai hàm răng đánh vào nhau ken két, “Được, bất quá ta muốn hỏi Hồng Nhan cốc ở đâu a. Huynh đệ người bị nhốt ở chỗ nào, muội muội ta phải ở đó làm thị nữ. Huynh đệ người thì tốt rồi, ăn ngon mặc đẹp còn có mỹ nữ, muội muội ta như thế phải đi làm cu li a.” Vừa nói vừa run, bỏ dằng thập phần đáng tội nghiệp.

“Hồng Nhan cốc gần như cùng thế gian tách biệt, thôn dân ở những trấn bình thường sẽ không biết đâu.”

“Vậy tính sao bây giờ? Chúng ta đã tới đây rồi, lại không cách nào liên lạc được với hai người họ.” Nghĩ tới muội muội không may chịu khổ, khuôn mặt Bạch Mạn Điệp lộ ra vẻ u sầu.

“Chỗ này là thôn trấn gần nhất, nếu như Hồng Nhan cung cần hạ sơn mua gì đó, chách chắn là tới chỗ này. Hồng Nhan cung đông người như vậy, dùng không được bao lâu, sẽ hạ sơn một lần. Nàng yên tâm, Hồng Nhan cung toàn là nữ tử, rất dễ nhận ra.”

Bạch Mạn Điệp nhìn hắn sùng bái, “Đại ca, người rất thông minh a, thần tượng a.” Nàng sao lại không nghĩ tới, trang phục của môn phái giang hồ, đương nhiên không giống người thường.

Đông Phương Vũ chỉ nhìn nàng cười cười, tiểu nữ nhân này thật khéo đùa.

Nàng rút rút cái cổ, “Đại ca, ta còn lạnh a. Ở đây băng thiên tuyết địa, chúng ta còn phải chờ vài ngày a.” Nếu là chờ mấy tháng, nàng có phải đông thành người tuyết luôn không? Rồi mấy vạn năm sau, đem tuyết thì này vận chuyển đến các quốc gia trên toàn thế giới triển lãm.

Thấy nàng liên tục đem tay lên miệng thổi thổi, Đông Phương Vũ lấy tay mình nắm lấy tay nàng, tay hắn cũng thật lạnh, còn lạnh hơn Bạch Mạn Điệp, nhưng như vậy lại có một chút ấm áp. Bạch Mạn Điệp trong lòng ấm lên, ngực có cảm giác chua xót. Hắn đối với nàng thật sự tốt, tuy chỉ là một động tác nhỏ, nhưng lại giống như đưa than sưởi ấm trong một ngày tuyết rơi. Có thể, do động tâm mà có, nếu người khác làm như thế với nàng, nàng sợ sẽ cho rằng hắn có ý sàm sỡ rồi đánh hắn một trận.

Nếu là Quân Tùy Phong thì sao? Nàng mà nói lạnh, tên kia ngoài miệng dùng lời ngon tiếng ngọt thân mật với nàng, thực sự thân mật thì không dám, nhưng nói miệng thì có thể. Sau đó hẳn sẽ bị Đông Phưong Vũ đánh cho một trận, làm ra bộ mặt khí phụ (bị chồng ruồng bỏ). Tên kia thật sự thú vị, đã lâu không gặp, thật có chút nhớ tới hắn. Không biết hắn còn bị nữ nhân kia đánh nữa hay không, lại còn phải trúng đủ thứ loại độc.

Ngay lúc nàng còn đang suy nghĩ lung tung, Đông Phưong Vũ đã nắm tay nàng vào một khách điểm nhỏ, Truy Nguyệt cùng Trục Nhật sớm đã giao cho chủ quán đã cảm lạnh, nàng lo lắng có khi nào chúng ăn không quen cỏ khô ở đây mà bị đau bụng?

May mắn là chủ quán cũng rất chu đáo, vừa mới ngồi xuống, đã lập tức đưa nước nóng tới. Đông Phưong Vũ đảo một chén đưa cho Bạch Mạn Điệp, hai tay nàng siết chặt cái chén để sưởi ấm.

“Đại ca, thật sự rất lạnh a, nếu biết sớm ta đã nghe lời người mua vài cái áo ấm rồi.” Nàng thật sự hối hận muốn chết. Ban đầu đi khoe khoang cái gì a, nhân gia thực sự là cao thủ danh phù kì thực, làm sao giống với “thiếu nữ tử” thông thường.

“Khi về phòng ta giúp nàng vận công giải hàn.” Nha đầu này võ công cao như vậy, tại sao không vận công giải hàn? Nghĩ không ra. Nàng làm việc luôn luôn không có nguyên tắc, có lẽ tốt nhất đừng nghĩ.

Bạch Mạn Điệp liên tục gật đầu, “Tốt, không thì người dạy ta làm thế nào để vận công giải hàn.”

Đông Phưong Vũ thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống, võ công của nàng không phải đệ nhất đệ nhị thì cũng đệ ngũ đệ lục, cư nhiên lại không biết vận công. Quả nhiên, đối với chuyện của nàng tốt nhất là đừng tìm hiểu, lý do luôn luôn làm người ta thổ huyết, “Nàng không làm được?”

Bạch Mạn Điệp hùng hồn trả lời, “Đương nhiên không rồi, bất quá là ta không biết. Đợi lát nữa thử xem, làm một lần chắc là hiểu được.”

Bạch Mạn Điệp biết hắn không hiểu, tiếp tục giải thích, “Ta quên hết tất cả, đương nhiên cũng quên luôn võ công sử dụng như thế nào. Đừng hoài nghi, mỗi lần ta động thủ đánh nhau đều do bản năng phản ứng, dù sao ta cũng cho rằng làm như vậy không tệ. Võ công của ta chỉ khi tình thế nguy cấp mới có thể vô tình phát huy. Ta càng tận lực thì càng không sử dụng được.” Lần trước gặp phải Thủy Mẫu Đơn không thể dùng được, làm nàng sợ chết khiếp.

Mắt thấy bánh bao nóng hổi đã đưa tới trên bàn, Đông Phưong Vũ quan tâm đưa cho Bạch Mạn Điệp, “Ăn chút gì đi.” Không thể cùng một người mất trí nhớ giải thích rõ ràng được. Không biết hai người về sau như thế nào khai thông, hắn làm sao lại đi thích một nữ nhân đầu óc có vấn đề chứ? Thật là bí ai mà.

Hai người nói chuyện phiếm một câu rồi lại một câu rồi ăn bánh bao, căn bản không chú ý tới có người trên mình phủ đầy hoa tuyết, lạnh cóng rút lại thành một đoàn đi vào.

Diệp Lăng Tương tới gần Lãnh Tuyết Cuồng, hàm răng đánh nhau ken kết cầu xin, “Cho ta được không?” Không cho nàng, nàng lấy cái gì quay về chữa bệnh cho đại tỷ.

Lãnh Tuyết Cuồng kiên quyết cự tuyệt, “Không được.” Nàng muốn cái gì hắn cũng có thể cho, duy chỉ có hạt tuyết là không được, đại ca hẳn cần cứu mạng gì đó.

Diệp Lăng Tương dứt khoát ôm lấy cánh tay Lãnh Tuyết Cuồng, đầu tựa vào vai hắn làm nũng, “Lãnh đại ca, tương công, cầu xin chàng đó được không, cho ta đi.”

Lãnh Tuyết Cuồng bỏ tay nàng ra, “Cái khác đi.”

Diệp Lăng Tương tựa như con mèo nhỏ, nỉ non “Ta không cần, ta muốn hạt tuyết.”

Hạt tuyết? Đông Phưong Vũ cùng Bạch Mạn Điệp nghe thấy hai chữ này, cùng lúc quay lại nhìn phía sau, ánh mắt hai người từ nghi hoặc chuyển sang kinh hãi... mừng rỡ...

“Ta nói rồi, hạt tuyết để cho đại ca ta giải độc.” Tuy rằng đồ ngọt lão bà là trọng yếu, nhưng đại ca cũng trọng yếu vậy.

Diệp Lăng Tương dùng vẻ mặt đáng thương cầu xin, “Cho đại tỷ ta chữa bệnh đi. Người không biết, đại tỷ ta cái gì cũng quên cả rồi, ngay cả ta cũng quên luôn, đáng thương lắm a. Ta từ nhỏ đã không có nương rồi, nếu không nhờ đại tỷ ta đã sớm chết, coi như chàng thay ta báo đáp tỷ ấy đi được không.”

“Đại ca đã nhiều lần cứu ta thoát hiểm, ta không thể nhìn huynh ấy độc phát.”

Diệp Lăng Tương bắt đầu thương lượng, chuẩn bị chia đôi, “Này, chàng nể tình ta theo chàng lên núi tuyết bị đông chết, chia ta một nửa chàng một nửa được không?”

Lãnh Tuyết Cuồng lời nói nghiêm túc, ai không biết còn tưởng hắn là Bao công, “Không được, ta không biết đại ca ta cần bao nhiêu, không thể đem tính mạng huynh ấy ra đùa được.”

Diệp Lăng Tương giận dữ trừng mắt nhìn hắn, “Chia cho ta một nửa cũng không được sao? Đại ca chàng là người, đại tỷ ta không phải người à? Chàng căn bản không yêu ta.”

“Lăng Tương, đừng ăn nói hồ đồ. Đại tỷ nàng chỉ là mất trí nhớ, tính mạng không có nguy hiểm. Còn đại ca ta trong ba năm không trị sẽ chết, giờ chỉ còn lại nửa năm thôi.”

Diệp Lăng Tương hừ lạnh, nổi giận đùng đùng, “Chàng tưởng rằng đại tỷ ta chỉ mất trí nhớ a, đây là quái bệnh di truyền nhà họ. Không chỉ mất đi trí nhớ, mỗi đêm trăng tròn mười lăm sẽ phát cuồng. Nghe sự phụ nói không chỉ phát cuồng đâu, rất có thể còn hút máu. Chỉ cần hút đủ máu của ba mươi ba người, cả đời sẽ không ngừng hút máu. Nếu một tháng không hút một lần, kinh mạch sẽ đứt đoạn mà chết. Tam muội xem tất cả y học điển tịch, đều không tìm được cái loại quái bệnh này. Tam muội nói hạt tuyết có thể tạm thời khống chế bệnh tình, ta mới ngàn dặm xa xôi tìm đến.” Diệp Lăng Tương nói, khóc thút thít đứng lên, “Ta cùng tam muội chia nhau tìm được cho đại tỷ, còn chưa kịp thu xếp ổn thỏa cho đại tỷ. Tỷ ấy hiện giờ mấy đi kị ức, lại thêm cái loại quái bệnh này, ta rất lo lắng a. Chúng ta đã xa nhau bốn tháng. Tính ra, tỷ ấy chắc đã hút máu bốn lần rồi, ta phải mau chóng tìm được hạt tuyết về hợp mặt với Tam muội, sau đó tìm đại tỷ. Ta rất cần, chàng có biết không?” Diệp Lăng Tương liên tục rót nước mắt, vừa mới lau đi lại tiếp tục chảy ra. Nếu một ngày đại tỷ có gì bất trắc, nàng làm sao đối mặt với sự phụ đây. Không biết đại tỷ đang ở đâu, nàng dùng bồ câu đưa thư căn bản lại không có hồi âm, nói không chừng nó bị người ta đem nướng mất rồi.

Lãnh Tuyết Cuồng không thể trở mắt đứng nhìn giai nhân thương tâm, từ lúc Diệp Lăng Tương nước mắt từng giọt chảy xuống, đệ nhất sát thủ cũng hóa ra mềm lòng, dùng tư thế ôn nhu nói, “Đừng khóc nữa, chúng ta trở về tìm Tam muội nàng.” Tam muội nàng là cao thủ dụng được, không biết hạt tuyết có thể chia cho hai người dùng hay không.

Diệp Lăng Tương hung hăng đẩy Lãnh Tuyết Cuồng một cái, “Bỏ đi a, trong lòng chàng chỉ có mỗi đại ca, căn bản là không có ta. Chàng đi lấy đại ca chàng đi, ta không gả.”

“Lăng Tương, nàng đừng tùy hứng như vậy. Nếu không phải vì cứu đại tỷ nàng, đại ca ta sẽ không thụ thương. Chúng ta đi tìm Tam muội nàng, thỉnh muội ấy xử lý hạt tuyết, được không?” Hắn cũng có chút lo lắng Độc Nương Tử hành xử thiên vị. Nếu nàng đem toàn bộ hạt tuyết cho Vô Ảnh La Sát dùng thì sao, đại ca có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Diệp Lăng Tương vẫn tiếp tục thờ phỉ phỉ, tức giận nói, “Ta biết, nếu không phải như vậy, ta đã sớm đoạt từ tay chàng rồi, đâu có cần cùng chàng thương lượng.” Nếu động thủ, hai người cũng không kém nhau là mấy.

Lãnh Tuyết Cuồng chụp lấy thân thể Diệp Lăng Tương, để nàng đối mặt với hắn, hắn trình trọng tuyên bố, “Đừng giận nữa, ngày mai lên đường trở về, ta đưa nàng đến Thương Mang sơn gặp sự phụ.”

Diệp Lăng Tương lách đầu thẳng thắn nói, “Không biết Tam muội có trở lại không? Trước tiên đi tìm muội ấy xem bệnh cho đại tỷ. Còn muốn về thì tự chàng về đi, ta không lấy chàng.”

Lãnh Tuyết Cuồng chịu đựng đến giờ đã xúc động đến phát hỏa, lạnh lùng nói, “Tùy ý.” Đúng là nữ nhân không biết tốt xấu, hắn đã hạ mình, mà nàng không thể không phát cáu với hắn. Quả nhiên, nữ nhân là không thể sủng được.

Diệp Lăng Tương khinh bỉ nhìn hắn, “Tốt, chàng đi lấy nữ nhân khác đi.”

Lãnh Tuyết Cuồng về mặt âm trầm, “Là nàng nói đó, nữ tử trong thiên hạ không chỉ có mình nàng.” Bị một nữ nhân ăn sạch sẽ, đúng là mất mặt. Nếu có đại ca và nhị ca ở đây, chắc bị họ cười cho chết mất.

“Nam nhân các người đều là như vậy, chiếm được rồi thì không biết trân trọng, ta thật hối hận đã không nghe lời sự phụ.” Sự phụ thường nói muốn ba tỷ muội nàng lúc tuyển phu quân nên mở to hai mắt, có thể nàng đúng là nhắm chặt mắt, mới chọn một kẻ tính tình tệ hại thế này.

“Khụ khụ... khụ...” Xem trò vui nửa ngày Bạch đại cô nương rốt cuộc cũng lên tiếng, “Cái câu ‘chiếm được rồi thì không biết trân trọng’ là có ý gì? Tốt nhất giải thích rõ ràng đi.” Bệnh của nàng có thể từ từ mà trị, muội muội bị người ta xâm sỡ mới là chuyện lớn, hiện tại phải giải quyết ngay.

Diệp Lăng Tương mạnh mẽ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt tự tiếu phi tiếu của Bạch Mạn Diệp, kinh ngạc thốt ra, “Đại tỷ?”

Cùng lúc đó, Lãnh Tuyết Cuồng cũng quay đầu lại. Nhưng ánh mắt hắn lại rơi vào người Đông Phương Vũ đang ngồi phía sau Bạch Mạn Diệp.

“Đại ca.” Hắn còn kinh ngạc hơn Diệp Lăng Tương, “Huynh tới rất nhanh.”

“Tiểu tử, ngươi bị cái gì Thủy Bích Dao để mắt đúng không? Muội muội ta dùng bồ câu đưa tin cầu viện, cái gì chúng ta đã tới rồi.” Bạch Mạn Diệp lần thứ hai ho khan vài tiếng, “Cái gì... ‘chiếm được rồi thì không biết quý trọng’ là có ý gì?”

Lời vừa nói ra, trên mặt Diệp Lăng Tương hiện lên một tầng đồ ỉm. Lãnh Tuyết Cuồng không chịu trả lời, trong mắt Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Diệp, hoàn toàn đã xác định quan hệ giữa hai người này đã phát triển ngoài dự đoán.

“Cái kia, Lãnh... à không, tam đệ, ngươi còn người thân nào nữa.” Bạch Mạn Diệp bắt đầu tính toán.

Không ai chú ý tới cách xưng hô của nàng với Lãnh Tuyết Cuồng.

“Đại ca, nhị ca.” Hắn từ nhỏ không cha không mẹ, chỉ có hai vị ca ca kết bái.

“À...” Bạch Mạn Diệp quay đầu lại nhìn Đông Phương Vũ, “Đại ca, tam đệ ngươi phi lễ với muội muội ta, ngươi phải thay muội ấy làm chủ.” Phương pháp đơn giản nhất là cười luôn.

Đông Phương Vũ tự nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, môi vẽ ra một nụ cười, “Nàng làm chủ.” Hắn nói rõ là đã ăn sạch nàng rồi, đương nhiên xem nàng là thê tử, hôn sự của huynh đệ để đó cho nàng lo, dù sao nàng cũng rất có hứng thú.

“Đại ca?” Lãnh Tuyết Cuồng chấn kinh nhìn Đông Phương Vũ, “Tại sao lại là nàng?” Đệ Vô Ảnh La Sát quyết định chuyện hôn sự của hắn? Đại ca cùng nữ nhân kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Bạch Mạn Điệp ra dáng cáo mượn oai hùm, “Khụ... chú ý, gọi ta đại tẩu. Đừng vô phép như vậy, người hắn nên học hỏi Tùy Phong.” Vừa nói dứt lời, lại thấy Đông Phương Vũ tựa hồ đang cười, nàng mới biết được bản thân dường như bị lừa. Lập tức đổi giọng nhìn hai đôi mắt đang kinh ngạc của Điệp Lăng Tương cùng Lãnh gì đó, “Cái đó... Đại ca của người cũng là đại ca của ta, nên... Nói chính sự đi, hai người các người đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại tỷ, hai người ở chung một chỗ.” Điệp Lăng Tương đã nghĩ thấy hai người lúc đó tuyệt đối không tầm thường.

“Không có gì, giữa đường gặp nhau thôi. Sở dĩ ta với hắn mới tới Thương Mang trấn mấy ngày, lại trùng hợp nhận được thư cầu viện của muội, rồi cùng nhau đi.” Bạch Mạn Điệp khoát khoát tay, “Đừng hiểu nhầm, được rồi, đừng bắt ta phải nói lại. Tiếp tục nói chuyện của các người, họ Lãnh kia, tiểu tử người sàm sỡ muội muội ta rồi không muốn chịu trách nhiệm phải không?” Bạch Mạn Điệp vênh vao tự đắc, “Ta lệnh người trong vòng ba tháng lấy muội muội ta vào cửa.”

Lãnh Tuyết Cuồng bắt mắt nhìn nữ nhân kia hươ tay múa chân, nếu không phải có đại ca cùng lão bà làm lá chắn, hắn muốn một kiếm chém nàng. Không phải nói nữ nhân này mách quái bệnh, cần hút máu sao? Nhìn sơ qua đầu thấy có gì. Lão Thiên phù hộ nữ nhân này cùng đại ca không phải một đôi, hắn không muốn sau này sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Bạch Mạn Điệp thấy Lãnh Tuyết Cuồng không để ý gì tới mình, lập tức cáo trạng, “Đại ca, tam đệ người không nể mặt ta kia.”

“Nàng không thừa nhận quan hệ của chúng ta, hắn sẽ không nể mặt, hắn trước giờ đều như thế. Chỉ cần nàng thừa nhận là thê tử của ta, hắn sẽ giống Tùy Phong tôn trọng nàng.” Đông Phương Vũ cũng rất gian trá, nắm lấy thời cơ gây áp lực cho Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp lập tức pha trò, “Mệt quá, lạnh nữa, tìm một gian phòng trước đi.” Tự nói tự đi tới quầy hàng.

Đông Phương Vũ cấp cho Lãnh Tuyết Cuồng một ánh mắt lạnh chết người không cần đèn mạng, ý tứ cảnh cáo hàm xúc bên trong rất nghiêm trọng: Ta cùng đại tẩu người đang trong giai đoạn giận dữ, đừng chọc nàng tức giận.

Lãnh Tuyết Cuồng nhận được ánh mắt cảnh cáo của đại ca, cả người run lên. Xong rồi, cả đời đã định là bị nữ nhân cuồng dã kia giống hệt Điệp Lăng Tương áp bức. Hắn thực sự là dân lao động chân chính mà, đi đâu cũng bị áp bức. Tại sao hắn không sinh ra sớm một chút? Để hắn được làm đại ca?

“Tỷ ấy không chỉ là đại tỷ của ta, còn là trưởng bối, không được khi dễ.”

Hắn nào dám a, chỉ bằng một ánh mắt của đại ca là đã không dám động rồi.

Bốn người bước lên lầu, Bạch Mạn Điệp tự ý đẩy ra một gian phòng, “Chường quý nói tùy tiện ở lại gian nào cũng được, giá cả như nhau.” Đây là khách điểm gì a, ngay cả phòng khách cũng không có, phục vụ sơ sài, chẳng trách bọn họ chỉ được bốn người khách. Mà nói đi cũng phải nói lại, nhờ chỉ có bốn người khách, chường quý vẫn nằm tại quầy hàng, bằng không lời Lãnh Tuyết Cuồng cùng Điệp Lăng Tương nói đã bị người ngoài nghe được. Nàng có bệnh là sự tình bí mật, tốt nhất là đừng cho ngoại nhân biết.

“Đại ca ở lại đây?” Lãnh Tuyết Cuồng lạnh như băng hỏi một câu, tại sao chỉ cần một gian phòng.

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Vô nghĩa, đương nhiên ở đây rồi.”

“Hai người ở cùng nhau?” Điệp Lăng Tương cùng Lãnh Tuyết Cuồng rất ăn ý cùng nhau hỏi.

“Phải.” Đông Phương Vũ cho hai người một câu trả lời rất dễ hiểu lắm.

Bạch Mạn Điệp vội vàng giải thích, “Không phải, cho tới giờ hắn vẫn ngủ trên ghế, ta ngủ trên giường.”

“À.” Ai tin a, cô nam quả nữ rất dễ gặp chuyện không hay. Nếu thiên hạ có nhiều Liễu Hạ Huệ* như vậy, Điệp Lăng Tương cũng không nhanh như thế bị ăn sạch sẽ.

*Liễu Hạ Huệ: là người nước Lỗ, thời xuân thu, nổi tiếng chính nhân quân tử. Chuyện kể rằng Liễu Hạ Huệ một hôm dùng chân nghi qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cứng. Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

Điệp Lăng Tương về mặt cực kì mờ ám, “Đại tỷ, động tác so với bọn muội còn nhanh hơn.” Biết đại tỷ sùng bái Sáo Ngọc công tử, nhưng không ngờ hai người thực sự là một đôi. Không đúng, đại tỷ chẳng phải đã thành thân rồi sao?

Bạch Mạn Điệp tròn mắt nhìn lại, “Đi chết đi, đừng nói lung tung.” Bọn họ thực sự tương kính như tân, có quá giới hạn lắm cũng chỉ một lần trên cỏ.

Điệp Lăng Tương nghi hoặc không biết rốt cuộc đại tỷ gả cho ai, bất quá nàng sẽ không ngốc đến nỗi làm trò nói ra trước mặt tỷ phụ, “Tỷ phụ, huynh là

Sáo Ngọc công tử trong truyền thuyết sao? Tiểu muội Diệp Lăng Tương hữu lễ.”

“Lăng Tương, sau này hần có khi dễ muội cứ nói ra, ta làm chủ.” Lão bà ở đây, cứ đem huynh đệ kết bái ra bán đứng trước.

Diệp Lăng Tương cười ngọt ngào, “Vâng tỷ phụ.”

“Gọi đại ca.” Lãnh Tuyết Cường không phục xen miệng vào.

Diệp Lăng Tương biết có chỗ dựa, ngẩng đầu lên, “Tỷ phụ chính là tỷ phụ, chàng cũng phải gọi đại tỷ ta là đại tỷ, bằng không ta không lấy chàng.”

“Nàng...” Lãnh Tuyết Cường bị áp bức đến muốn thổ huyết. Chọc tới một nữ nhân như vậy, quả thực không may. Mà tôi không may chính là còn có một đại tẩu kiều ngạo còn khoáng dã hơn nàng, hần muốn xui xẻo rồi.

“Đừng cãi nữa, nói chính sự đi.” Đông Phương Vũ cắt lời bọn họ, “Tam đệ muội, bệnh tình của Tiểu Diệp rốt cuộc là sao?” Bạch Mạn Diệp dường như không quan tâm. Thế nhưng lời Diệp Lăng Tương nói giống như một cây đao, chạm rãi đâm vào lòng hần.

“Khoan đã, nói về đại ca trước đi. Hần chỉ sống được ba năm, ta biết, còn vì ta mới bị thương là sao? Ta nhớ không ra.” Nàng thiếu nợ nam nhân này, nhiều hơn một lần. Thân thể này cũng không phải của nàng, nàng không nóng vội. Tin tưởng không dùng bao lâu nữa, nàng có thể trở về hiện đại.

Suy nghĩ cùng với hiện tại luôn có một khoảng cách, thời khách trở lại thực sự đã tới, nàng bỏ được mọi thứ ở đây sao?

“Tiểu Diệp, ta không sao, ta chỉ lo cho nàng.” Hần sớm đã biết, tính mạng của nữ nhân này còn quan trọng hơn hần.

Bạch Mạn Diệp ngẩng đầu, trong họng như bị nhét miên hoa, một câu cũng nói không nên lời. Nàng không xứng đáng để hần làm như vậy, nàng rất ích kỉ, còn nghĩ phải rời khỏi hần, nàng thực sự không xứng. “Đại ca.” Nàng thốt lên hai chữ, chớp mũi bắt đầu cay cay.

Diệp Lăng Tương thấy hai người họ chân tình biểu lộ, trong lòng có vài phần cảm động. “Được rồi, để lát nói đi.” Hai người đều có bệnh, đều cần được chữa trị, có thể gọi là thân hữu linh tê* không?

*Thân hữu linh tê: Tâm ý tương thông.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mờ ám

Diệp Lăng Tương thấy hai người chân thành biểu lộ, trong lòng có vài phần cảm động, “Được rồi, chuyện đó lát nói đi.”

“Ở đây nói chuyện, không thấy lạnh a? Chịu hết nổi rồi, ta vào trước.” Bạch Mạn Diệp thân thể co rút lại, bước vào phòng trước, ba người kia cũng tự động theo vào.

Bạch Mạn Diệp không khách khí cuộn người vào chăn, giống y như bánh chưng ngồi ở trên giường. “Lăng Tương, ta vẫn muốn hỏi, Tịch Linh cùng chúng ta, ba người thực ra có quan hệ gì? Sư tỷ muội? Hay kết nghĩa kim lan?”

“Đại tỷ, cả chuyện này tỷ cũng không biết?” Rõ ràng là biết nàng mất trí nhớ, Diệp Lăng Tương cũng không nhịn nổi kinh ngạc, “Mẫu thân của tỷ, là sư phụ của muội cùng tam muội, tỷ so với bọn muội lớn hơn, đương nhiên là đại sư tỷ. Đại tỷ, muội đã thề, muội cùng tam muội tuyệt đối xem tỷ như thân tỷ.” Chỉ biết ba người là quan hệ tỷ muội, cho đến hôm nay, mới hoàn toàn hiểu rõ.

Bạch Mạn Diệp suy nghĩ một chút rồi nói, “Lăng Tương, ta có việc này muốn hỏi, nương ta tên họ là gì?” Vấn đề này nàng đã sớm muốn hỏi, không biết có như trong tưởng tượng của nàng không?

“Thủy Phù Dung.” Đại tỷ ngay cả nương mình tên họ gì cũng không biết, thực sự quá đáng thương a.

“Thủy Phù Dung?” Đông Phương Vũ, Lãnh Tuyết Cường, Bạch Mạn Diệp trầm miệng một lời hỏi lại, Bạch Mạn Diệp đã vì quá kích động mà đứng bật lên.

Diệp Lăng Tương quay lại tròn mắt, dùng cặp mắt hiển nhiên nhìn bọn họ, “Đương nhiên rồi, sư phụ họ Thủy tên Phù Dung.”

Bạch Mạn Diệp lui lui vài bước, mắt hững hờ ngồi ở trên giường, “Xong, không còn nghi ngờ gì nữa, nương của ta tuyệt đối là cung chủ Hồng Nhan Cung tiền nhiệm Thủy Phù Dung, là cái kia Thủy Phù Dung cùng Tổng gia trang lão nhân yêu nhau. Ban đầu Tổng lão đầu Tổng phu nhân nhìn chằm chằm ta hỏi về nương, Thủy Mẫu Đơn gấp ta gọi ta là tỷ tỷ, ta đã sớm nghĩ đến nương của ta có thể là Thủy Phù Dung, nghe muội nói thế. Tuyệt đối đúng là vậy

rồi.”

“Đại tỷ, ý tỷ là... sư phụ chính là người hai mươi mấy năm về trước rơi xuống vực – Thủy Phù Dung?” Tuy rằng nàng từng hoài nghi, nhưng lại không dám xác định. Thủy Phù Dung là ân sư của các nàng, các nàng không muốn đi điều tra. Bất luận Thủy Phù Dung là thê tử của một thương nhân bình thường cũng được, cung chủ Hồng Nhan cung tiền nhiệm cũng được, dù thế nào thì vẫn là ân sư của các nàng.

Bạch Mạn Diệp hít một hơi, “Không sai, tuyệt đối đúng là như vậy. Mấy ngày này, rất nhiều người nhận nhầm ta là Thủy Phù Dung của Hồng Nhan cung. Bảy giờ muội lại nói nương của ta gọi Thủy Phù Dung, chách chách là đúng rồi. Giang hồ thuật lại rằng, Hồng Nhan cung cung chủ các đời đều luyện một loại tà công dùng máu của nam nhân để tăng thêm công lực. Đến nay ta mới hiểu được, kỳ thực không phải là luyện tà công, mà cung chủ các đời đều có bệnh như ta vậy, các nàng hút máu vì giữ mệnh, người trên giang hồ không rõ nguyên nhân, hết lần này tới lần khác nói các nàng luyện tà công. Cái loại quái bệnh vô danh này truyền từ đời này sang đời khác, từ trên xuống dưới, chỉ cần là nữ nhi đời sau của Thủy gia đều không thể thoát được bị nó dày vò. Có thể, đây là nguyên nhân Hồng Nhan cung chủ không gả ra ngoài mà vẫn canh giữ ở Hồng Nhan cốc. Sau này nếu ta sinh nữ nhi, nữ nhi ta cũng sẽ mắc chứng bệnh này.”

Đông Phương Vũ vội hỏi, “Lăng Tương, sư phụ muội có nói bệnh này có phương pháp nào trị được không?” Hắn không muốn đem nữ nhi của lão bà mình biến thành loại như ma quỷ hút máu.

Diệp Lăng Tương khó xử lách đầu, “Không có. Trước khi sư phụ qua đời, gọi muội cùng tam muội tới, nói cho bọn muội biết một bí mật. Khi đại tỷ hai mươi tuổi, sẽ mắc một loại quái bệnh. Mỗi lần trăng tròn ngày mười lăm sẽ phát cuồng, không thể tự chủ hút máu người khác, còn muốn muội cùng tam muội chiếu cố đại tỷ. Người còn giao cho tam muội rất nhiều y thư, muốn muội ấy khổ công nghiên cứu, tìm ra cách chữa bệnh. Sư phụ chỉ đem bí mật này nói cho muội cùng tam muội biết, cố ý giấu giếm đại tỷ. Tuy người chẳng nói gì, nhưng muội biết sư phụ không muốn đại tỷ biết chuyện. Nếu không phải hôm nay sơ ý tiết lộ, muội sẽ không nói ra.” Ai, làm sao nghĩ tới đại tỷ đột nhiên xuất hiện ở cái nơi quỷ quái này, Diệp Lăng Tương nàng thật có lỗi với sư phụ a.

Bạch Mạn Diệp dùng ngón trỏ chống cằm, “Nói cách khác, nương của ta không nói cái loại quái bệnh này sẽ làm ta mất trí nhớ?” Ai bảo các nàng tự mình đa tình.

“Sư phụ không nói gì thêm, chỉ nói sẽ hút máu người. Nhưng sau khi đại tỷ mất trí, muội cùng tam muội đều cho rằng do quái bệnh gây nên. Đại tỷ võ công cao cường thế này, căn bản không có khả năng bị đả thương.” Diệp Lăng Tương nhún nhún vai, vô tội nói, “Ngoại trừ do quái bệnh, bọn muội đều không nghĩ ra nguyên nhân khiến tỷ mất trí nhớ.”

“La vậy a.” Bạch Mạn Diệp đột nhiên nhớ tới cái gì, “Lăng Tương, hai người sao lại chạy khỏi Hồng Nhan cung? Thủy Bích Dao không phải bức muội phụ lấy a sao?” Có lẽ hai người cần quay trở lại.

“Không có gì a, tiểu yêu nữ kia hạ xuân dược với Lãnh đại ca, bắt Lãnh đại ca viên phòng với a. Nhưng rốt cuộc lại phản tác dụng, hóa giải dược tính của vong tình thảo. Muội cho a dùng mê dược, đã là ban ân cho a rồi.”

Bạch Mạn Diệp vẻ mặt thập phần mờ ám, thần thần bí bí hỏi, “À, Vậy xuân dược của hắn là nhờ ai tới giúp.” Đương nhiên là Diệp Lăng Tương rồi.

Lãnh Tuyết Cuồng tức giận quay lại nói một câu, “Nàng.” Đại tẩu đúng là không biết xấu hổ.

Bạch Mạn Diệp quệt quệt môi, “Nhất định là tên này trong lúc trúng xuân dược, vô phương khống chế bản thân, ép buộc muội đứng không? Nên mới nói, hành vi của hắn đã trở thành cường... cái kia, có thể báo quan được rồi.” Nhị muội phụ tương lai sao lại không thể cho nàng chút nhã sách? Hắn bắt nạt, nàng cũng phải bắt nạt, vậy mới công bằng.

Diệp Lăng Tương không có ý gì quá đáng mức, không đề ý tới Bạch Mạn Diệp, Lãnh Tuyết Cuồng ghét nhất bị người khác nói tới chuyện này, chuyện này là thất bại lớn nhất trong đời hắn. Hắn đường đường là Tuyết Tinh kiếm khách, cư nhiên lại bị nói thành tặc nhân, việc này đồn ra ngoài chách khiến bị người cười chết, mặt hắn trở nên hồng hồng, “Đại tẩu, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Không muốn bị đại tẩu nói cho chết, cứ thành thật nhận sai.

Bạch Mạn Diệp hừ lạnh, “Hừ, ta ghét nhất là bị nói cái gì chịu trách nhiệm. Lẽ nào ngươi muốn lấy muội muội ta, hầu như là vì chịu trách nhiệm sao? Nếu lưỡng tình tương duyệt, cái loại sự tình này phát sinh cũng có thể tha thứ. Ngươi làm ơn đừng lúc nào cũng đem hai chữ trách nhiệm để trên miệng, sẽ khiến muội muội nghĩ ngươi không thích muội ấy, lấy muội ấy cũng bởi vì trách nhiệm. Nói cho ta biết, ngươi là thật lòng yêu hay chỉ là chịu trách nhiệm.” Bạch Mạn Diệp từ trên giường đứng lên, trịnh trọng tuyên bố, “Nếu thật sự vì trách nhiệm, muội ấy sẽ không lấy ngươi.” Vừa nghĩ tới Đông Phương Vũ cái kia đã hết hi vọng, nàng phi thường phi thường tức giận. Lời của nàng từng chút là nói cho Lãnh Tuyết Cuồng nghe, chỉ bằng từng chút nói Đông Phương Vũ nghe.

Đông Phương Vũ nghe nàng nói xong, rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng một chút. Chả trách nàng luôn đối chọi với hắn, trên mặt không hề có chút nhã sách, hoàn toàn bởi vì phương thức biểu đạt của hắn có vấn đề. Trong lời nói của nàng hoàn toàn có thể nghe ra, chỉ là hắn quá ngốc nên mới không phát hiện. Nếu nàng sớm hiểu được tâm ý của hắn, hai người trong lúc đó tuyệt đối không phải như bây giờ.

Diệp Lăng Tương một lòng muốn nghe hắn thừa nhận, nhưng Lãnh Tuyết Cuồng hết lần này tới lần khác chết vẫn mạnh mẽ, lưỡng lự nói, “Ta chỉ sợ nàng ta tính tình quá tệ không gả được nên tốt bụng lấy nàng ta thôi.”

“Ngươi nói cái gì?” Diệp Lăng Tương nhảy dựng lên, “Ai thèm thích ngươi a?”

“Đừng cãi nữa.” Bạch Mạn Diệp vỗ tay một cái chặn giữa hai người, “Thích là thích, nói ra thì sợ cái gì? Một nam nhân tới chính tình cảm của mình cũng không dám biểu đạt, ta không dám đem muội muội mình giao cho ngươi. Ngay cả chính ngươi cũng không xác định tình cảm của mình đối với nàng, thực sự có thể cho nàng hạnh phúc sao?”

Lãnh Tuyệt Cuồng một lúc nghẹn lời, hần hiểu rõ lời đại tẩu nói hoàn toàn có lý, nhưng ở trước mặt đại ca đại tẩu nói ra, có phải quá mất mặt? Nếu như để nhị ca biết, chách chán cười chết hần.

“Ngươi nha, nên học hỏi đại ca ngươi đi, thường xuyên nói hần yêu ta.” Bạch Mạn Điệp đồng dạng nói.

Đông Phương Vũ tròn mắt nhìn nàng, hần thường xuyên nói bao giờ? Chỉ là thỉnh thoảng, mấy lúc muốn dỗ nàng vui nên mới nói một chút thôi.

Đông Phương vũ ho khan một tiếng, nhắc nhở Bạch Mạn Điệp đừng nói lung tung.

Diệp Lăng Tương phi thường không hài lòng về biểu hiện của Lãnh Tuyệt Cuồng, thần nhiên nói, “Đại tỷ đừng nói nữa, yêu hay không yêu muội cũng không sao.”

“Không nói thì không nói, bàn chuyện hạt tuyết trước đi, ề, họ Lãnh kia, lấy ra đây.” Bạch Mạn Điệp đưa tay tới trước mặt Lãnh Tuyệt Cuồng, bộ dạng một mực y như họ Lãnh kia có thiếu tiền nàng.

Lãnh Tuyệt Cuồng phi thường bất mãn với thái độ này của nàng, nhưng ngại nàng là đại di tử (chị vợ) kiêm luôn đại tẩu, bắt đắc dĩ lấy một chiếc hộp nhỏ ra đưa cho nàng. Vừa mới lấy được từ trên đại tuyết son đã bị nha đầu kia gạt mất, thất bại a.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp rất hoài nghi, hạt tuyết ngàn năm a, lại nhỏ như vậy? Dài chỉ khoảng mười tấc. Chả trách phải đợi ngàn năm sau mới có thể dùng, trăm năm sau cũng chỉ mới lớn bằng sâu lông.

Diệp Lăng Tương xen vào, “Hạt tuyết a.”

“Nhỏ vậy à?” Bạch Mạn Điệp suyết ngắt, hộp đã nhỏ vậy rồi, vật kia sẽ lớn bao nhiêu á?

Nàng cẩn thận từng chút mở cái hộp lên, vừa mở xong, lập tức lạnh cả người, vội vàng rút tay lại. Bên trong hộp đặt một cái cây nhân sâm dài bằng ngón cái, giống như những loại thông thường, chỉ là bên ngoài hạt tuyết, có một tầng băng mỏng. Nhỏ như vậy a? Quả là đáng tiếc thật, chả trách Diệp Lăng Tương và Lãnh Tuyệt Cuồng chia không được, căn bản không biết phải chia thế nào. Đem hạt tuyết chỉ dùng để chữa bệnh, quá ít chứ không phải không đủ.

Bạch Mạn Điệp ra sức bĩu môi, “Đại ca, độc của ngươi... Cho ngươi đó, ta không cần, xấu thế này, ta ăn vào sẽ biến thành xấu xí.” Tuy ngoài miệng nàng nói vậy, nhưng mọi người ai cũng biết nàng khẩu thị tâm phi, thấy hạt tuyết ít quá, chủ động tặng cho Đông Phương Vũ.

“Đại tỷ...” Diệp Lăng Tương kháng nghị.

“Giữ chứ? Khó coi như vậy muội cũng không biết xấu hổ đem cho ta ăn. Hơn nữa thứ này lạnh như băng, ăn vào cũng trở nên lạnh như băng, ta không thêm.” Bạch Mạn Điệp hung hãn nhìn Diệp Lăng Tương, “Ta lệnh cho muội, đưa Lãnh Tuyệt Cuồng cùng đại ca đi tìm tam muội, sau đó đưa tam muội về Thương Mang sơn tìm sư phụ hần, mau chóng đem ba năm sinh tử đó giải hết ra.” Về phần nàng, còn có đại sự cần làm.

“Hạt tuyết cho ta, nàng làm sao bây giờ?” Nàng không lo lắng an nguy của bản thân mình, một lòng nghĩ cho hần, Đông Phương Vũ trong lòng có một trận âm ập. Ngoại trừ hai vị huynh đệ cùng sư phụ, không ai đối với hần như thế.

Bạch Mạn Điệp cười cười, “Không có gì đâu, chuyện của ta chỉ là chuyện nhỏ. Ta dự định đi tìm Thủy Mẫu Đơn, nếu bà là nữ nhi Thủy gia, chách chán biết hiểu biết hơn Lăng Tương nhiều, tỷ lệ giải được cái loại quái bệnh này cao hơn. Yên tâm đi, ta không sao, chỉ cần ngươi tốt, ta liền yên tâm. Các ngươi ba người đi trước đi, tam muội nể tình ta cùng Diệp Lăng Tương, nhất định sẽ hỗ trợ. Được rồi... nếu như... là ta nói nếu như... ba tháng sau ta không trở lại, ngươi làm chủ hôn sự cho Lăng Tương cùng họ Lãnh kia. Ta là trưởng bối của Lăng Tương, vốn nên vì muội ấy làm chủ.” Lúc này, Bạch Mạn Điệp chỉ cần Đông Phương Vũ sống thật tốt, căn bản không nghĩ tới chia li có thể khiến tình cảm hai người biến chất hay không. Nàng không phải không muốn theo họ đi, mà là nàng thực sự muốn biết phát cuồng đêm trăng tròn rất cực là chuyện gì xảy ra.

“Ta đi với nàng.” Đông Phương Vũ không phải người giỏi biểu đạt tình cảm, trong lòng cảm động cũng không biết phải nói ra thế nào. Nàng rõ ràng là thân mang trọng bệnh, nhưng lại đem hi vọng duy nhất tặng cho hần, tình nghĩa này, hần thế nào trả đây?

Diệp Lăng Tương hai mắt lập tức đỏ lên, “Đại tỷ, tỷ nói lung tung gì đó, cho dù không có hạt tuyết, tỷ cũng bình an vô sự, Thủy Mẫu Đơn và sư phụ không phải đều rất tốt sao?” Chỉ là sẽ biến thành ma hút máu.

Bạch Mạn Điệp cười yếu ớt, kéo tay Diệp Lăng Tương, bỏ vào lòng bàn tay Lãnh tuyệt Cuồng, “Sau này Lăng Tương nhà ta giao lại cho ngươi, muội ấy là một nữ tử đáng thương, sau này dựa vào ngươi cố gắng sủng nàng.”

Lãnh Tuyệt Cuồng bỗng dưng nắm chặt tay Diệp Lăng Tương, phát thệ làm chứng, “Đại tẩu yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt cho Lăng Tương.” Thấy đại tẩu thật lòng như vậy, nguyên lai nàng là nữ tử chí tình chí nghĩa như thế, một cổ tôn kính đột nhiên sinh ra. Kỳ nữ thế này, quả nhiên xứng với đại ca.

Bạch Mạn Điệp nói như di ngôn, giọng nói ngưng trọng, Diệp Lăng Tương hai mắt sớm đã đỏ lên.

Bạch Mạn Điệp lại làm như không có việc gì, vui vẻ nói, “Đại ca, Lăng Tương nhà ta giao cho ngươi xem giùm, nếu có người khi dễ nàng, ngươi phải giúp đỡ a. Dù là huynh đệ ngươi khi dễ nàng cũng không được.”

Đông Phương Vũ nhìn nàng, từng chữ từng chữ nói, “Ta theo nàng đến Hồng Nhan cung, tìm ra phương pháp trị quái bệnh.”

Nàng lách đầu, “Không được, ba năm sinh tử còn được bao nhiêu thời gian, ngươi phải trở về thỉnh tam muội điều chế giải độc. Thủy Mẫu Đơn không phải người xấu, chúng ta đã gặp qua một lần, bà sẽ không tổn hại ta.”

“Không được, nàng cần ta bảo hộ.” Mỗi đêm mười lăm nàng thực sự mất đi lý trí, nếu trùng hợp lúc đó lại gặp nguy hiểm thì sao bây giờ? Hắn không dám tưởng tượng nếu mất nàng thì sẽ như thế nào.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu làm nũng, “Đại ca, ngươi cho rằng ta ngu ngốc a, ta không có sao đâu. Trước tiên giải độc của ngươi trước mới có thể bảo hộ ta a.”

“Nàng chết, ta chết, nàng sống, ta sống.” Vốn vẹn tám chữ nói ra tiếng lòng của hắn. Nàng đã trở thành một phần sinh mệnh của hắn, chỉ có nàng mới có thể khiến hắn cười to, khiến hắn quên đi phiền não, cho hắn biết lạc thú nhân sinh. Nàng đã đi nhập vào sinh mệnh của hắn, giờ giờ khách khách tác động vào lòng hắn. Mất nàng, hắn sẽ không cười được nữa, không còn biết nhân sinh lạc thú, trở về một thể xác không có linh hồn như trước đây. Thậm chí, hắn chỉ là cái xác không hồn, bởi vì hắn đã mất tâm.

“Đừng nói nữa, lão nương ta thực sự quá cảm động rồi.” Điệp Lăng Tương đứng ra, “Ta quyết định trước tiên bồi đại tỷ đi Hồng Nhan cung tìm cách chữa quái bệnh, sau đó trở lại tìm tỷ phu thu xếp giải độc. Ta thấy nếu đại tỷ chết, tỷ phu cũng sống không nổi, đã vậy, lấy được giải độc có ích lợi gì chứ?”

Cái gì có chết hay không, nói nghiêm trọng như vậy, làm như nàng thực sự không cứu được ấy.

“Điệp Lăng Tương, ta sẽ chết sao? Cùng lắm là biến thành ma hút máu thôi mà, còn độc của đại ca không thể kéo dài được. Các ngươi yên tâm, ta sẽ không chết, sỡ dĩ không cần đại ca tự tử vì ta.”

Lãnh Tuyệt Cuồng trầm ngâm, “Chỉ bằng ta cùng Lăng Tương về trước tìm Độc Nương Tử cùng Vô Danh tiên bối điều chế giải độc, còn hai người đi Hồng Nhan cung tìm phương pháp trị quái bệnh cho đại tẩu.” Không thể trơ mắt nhìn đại ca đại tẩu tự tử như vậy, chỉ có thể tận lực tranh thủ thôi.

Bạch Mạn Điệp còn chưa kịp kháng nghị, Đông Phương Vũ đã xen vào, “Được.” Chỉ cần không phải xa nhau, cái gì hắn cũng đồng ý.

Bạch Mạn Điệp quýnh lên, “Đại ca ngươi không ở chỗ bọn họ thì làm sao điều chế giải độc?”

“Nàng yên tâm, sư phụ đã giúp ta xem qua vô số lần, mỗi lần mạch tượng đều được ghi lại trong sổ.” Hắn tin tưởng năng lực của sư phụ, cũng tin tưởng Độc Nương Tử.

“Tỷ phu, lấy máu của huynh cho muội một ít. Để khi tam muội xem máu của huynh, có thể phân biệt thành phần độc tố trong cơ thể.”

“Được, ta lấy, có cái chai nào không?” Bạch Mạn Điệp so với đương sự còn khẩn cấp hơn.

Lãnh Tuyệt Cuồng liền đưa cho nàng một cây chủy thủ, một cái bình sứ.

Bạch Mạn Điệp đặt bình sứ lên bàn, thần sách khăn trương, “Đại ca, mau tới đây.” Muốn nàng vạch một đường lên người Đông Phương Vũ? Nàng sợ a.

Đông Phương Vũ vươn tay, “Đưa cho ta.” Thấy nàng khăn trương như vậy, không nghĩ là đem hắn vạch cho hắn thành ra tàn phế chứ, hay là hắn tự mình động thủ đi.

“Đề ta.” Bạch Mạn Điệp đem tay hắn đặt phía trên chiếc bình, nâng ngón trỏ của hắn ra, hít sâu một cái, trên ngón tay nhẹ nhàng vạch một đường. Máu lập tức chảy ra, trích một giọt nhỏ vào bình.

“Được rồi được rồi.” Máu chảy nhiều quá cũng không phải chuyện gì tốt.

“Đưa cho muội.” Điệp Lăng Tương đem bình sứ bỏ vào trong người.

“Sao máu lại chảy ra.” Đông Phương Vũ đưa mắt nhìn thoáng qua, thấy bất thường, chỉ là chảy chút máu thôi mà, không chết ai được. Bạch Mạn Điệp cùng phản ứng của nàng ngàn vạn lần không giống nhau, quá sợ hãi, kéo tay Đông Phương Vũ, vừa phát xet qua chỗ mới chảy máu. Chẳng lẽ nàng cắt quá mạnh? Không có khả năng a, nàng chỉ nhẹ nhàng xet qua mà thôi, chẳng lẽ do hắn có quá nhiều máu.

Bất quá chỉ là một vết thương nhỏ, Bạch Mạn Điệp dường như lại rất sốt ruột. Nhìn nàng giống trẻ con như vậy, Đông Phương Vũ không khỏi cười ra thành tiếng, nhẹ nhàng nói, “Nàng không cần khăn trương như vậy.”

“Sao lại không khăn trương a.” Nàng nói một là một, đem tay hắn tiến vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào. Đông Phương Vũ thân thể cứng đờ, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay tê dại truyền khắp thân thể.

Lãnh Tuyệt Cuồng cùng Điệp Lăng Tương ngo ngác nhìn cảnh này, ngây ngốc nói không thành lời.

Đại ca lại cười? Hơn nữa còn nói lời ôn nhu như vậy? Lỡ tai hắn có phải bị hư rồi không? Hắn là phải thỉnh nhị ca đi điều tra một chút kẻ này đúng là đại ca hắn hay là giả mạo.

Đại tỷ cư nhiên lại đem ngón tay của một nam nhân tiến vào trong miệng, biểu hiện nhu nhược đó chách chắn là của một tiểu nữ nhân. Tỷ tỷ vốn là nữ

nhân không sai, nhưng động tác giống tiểu nữ nhân như vậy tới giờ mới xuất hiện. Ai, quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn a.

Vào thời điểm hai người kia còn ngây ngốc nói không thành lời, Bạch Mạn Điệp đã giúp Đông Phương Vũ băng bó vết thương “Ngu ngốc, chảy máu sẽ đau lắm, thiếu máu nhiều quá sẽ chết người. Ngươi muốn chết a? Hỏi ta trước đi, ngươi muốn ta làm quả phụ à?”

Đông Phương Vũ khẽ cười, “Tiểu Điệp, nguyên ý giả cho ta sao?”

“A?” Bạch Mạn Điệp ngây cả người, nàng đang nói thứ ngu ngốc gì vậy, cư nhiên thừa nhận là lão bà của hắn.

“Hay là không muốn?” Đã là người của hắn rồi, hơn nữa lưỡng tình tương duyệt, còn kỳ quặc nháo cái gì.

Đại ca khỏe môi hơi giương lên a, tuy là che mất nửa khuôn mặt, nhưng hắn biết đại ca đang cười. Đại tẩu này quả thực rất giỏi a, đại ca chò bị áp bức đi.

Diệp Lăng Tương thấy hai người kia nồng tình mật ý, hai người họ thực sự không muốn làm kỳ đà cản mũi nữa, “Bọn muội đi trước.”

“Ách, đại ca, đệ đi trước.” Hắn thu hồi hạt tuyết, kéo Diệp Lăng Tương cấp tốc rời khỏi hiện trường.

Nàng trên ngón tay hắn thắt một cái nơ con bướm, vỗ vỗ tay, “Được rồi, đẹp lắm.” Kỳ thực xấu chết đi được.

“Hoàn hảo.” Hắn cười cười. Hắn là một đại nam nhân, cư nhiên băng bó ngón tay, còn thắt nơ con bướm, đồn ra ngoài sẽ khiến người ta cười chết mất.

“Đại ca, thương lượng một chút, ngươi mang mặt nạ thực sự rất xấu xí a, khi chỉ có hai chúng ta, có thể bỏ ra không?” Mặc khác là đề đổi đề tài, nàng biết con bướm kia thực sự rất khó nhìn.

“Được” Hắn thực sự bỏ chiếc nạ nạ xuống, thỏa mãn mỉm cười.

“Ngươi đừng có cười như vậy.” Khiến nàng nghĩ hắn không có hảo ý.

Đông Phương Vũ lại dịu dàng cười, “Tại sao không được cười?” Hắn vung đầu ngón tay tới trước mặt nàng quơ quơ, “Nàng không cảm thấy cười tốt lắm sao?”

Bạch Mạn Điệp bất mãn mở miệng, “Cười không tốt, ngươi như vậy khiến ta nghĩ ta thắt nơ bướm hình như rất xấu, rõ ràng rất đẹp mà.” Chỉ là không hợp với hắn thôi.

Đối diện với vẻ giận dữ đáng yêu của nàng, Đông Phương Vũ chỉ có một ý nghĩ: mỗi nàng vẫn đo tươi như vậy, có nổi lên hứng thú cũng không sai.

Đông Phương Vũ một phen kéo lấy nàng, chuẩn xác trụ lại trên môi nàng, chậm rãi cắn cắn. Tiểu nha đầu này, tổng có khả năng khơi mào dục hỏa của hắn. Đem tay hắn bỏ vào miệng mút thì thôi, còn cong cái miệng nhỏ nhắn lên mê hoặc hắn, tất cả đều do nàng tự tìm đến.

Một nụ hôn nhẹ tựa hồ không thỏa mãn được hắn, thừa dịp nàng thờ dốc, ôm chặt lấy thân thể của hắn mà đưa đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng nàng, cùng cái lưỡi nhỏ thom ngọt dầy dưa không dứt.

Bàn tay ban đầu đặt trên lưng bỗng trượt xuống, hoạt tới cái mông mềm mại của nàng. Nàng kinh hô một tiếng, muốn đẩy hắn ra, đáng tiếc một điểm khí lực cũng không có. Bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực hắn không đẩy được hắn ra, trái lại càng thành công khiêu khích dục vọng của hắn.

Bàn tay thô ráp chiếm trụ nơi căng tròn của nàng, cách lớp y phục tùy ý xoa bóp. Bạch Mạn Điệp nhẹ nhàng thờ dốc, nhịn không được rên rỉ.

Trên người mát lạnh, Bạch Mạn Điệp rung mình một cái, lập tức thanh tỉnh lại. Y phục trên người nàng đã sớm thoát chỉ còn mỗi cái yếm, chẳng trách là lạnh a.

Nàng vội vàng đẩy hắn ra, bí quá khiến nàng muốn tìm một cái cái lỗ chui vào. Đừng hoài nghi, nếu như trên mặt đất mà có lỗ, nàng nhất định không do dự mà chui, đáng tiếc là không có.

Nàng không biết làm sao để hóa giải được bầu không khí ám muội, ngay cả không khí cũng tràn đầy ám muội đây. “Cái này... Ta lạnh a, ngủ.” Nàng hoảng loạn phóng lên giường, kéo chăn che kín cả người.

Đông Phương Vũ nhìn nàng, lại nhìn cái nơ con bướm buồn cười kia, tiểu ý càng sâu.

Bạch Mạn Điệp cả đầu để trong chăn, len lén hé ra một góc nhìn hắn. Hắn cư nhiên ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn nơ hồ điệp cười khúc khích. Nàng công nhận, nàng thắt cái nơ rất buồn cười, nhưng cũng không cần phải... cười thành như vậy a. Khí trời lạnh thế này, hắn không thể ngủ tiếp ngoài ghế á? Sẽ cảm mạo đấy? Giường rất rộng, rõ ràng là giường đôi, chia hắn một nửa được chứ? Không nên không nên, nam nữ thụ thụ bất thân. Nếu hắn lại như vừa nãy thì... Nhưng mà... Hắn đang mặc rất ít, bị cảm thì ai chiếu cố đây? Nếu hắn thực sự sinh bệnh, nàng còn phải lo cho hắn, thật sự có hại a.

“Đại ca, ngươi sao lại ngủ.” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Nàng ngủ trước đi.” Trời vẫn còn sớm, hắn làm sao ngủ được? Dục vọng của hắn đã bị nàng khơi dậy, xem ra tối nay nhất định phải chịu hành hạ rồi.

“Nhưng người không thấy lạnh hả?” Nàng nhỏ giọng, “Người nếu thấy lạnh có thể cùng nhau ngủ.” Âm thanh đó nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn, một nữ hài tử mời một nam nhân đồng sàng, thực sự quá mất mặt. Nhất là khi vừa phát sinh cái loại sự tình kia.

Đông Phương Vũ thụ sủng nhược kinh. Nàng cư nhiên muốn hán đồng sàng? Vậy có nghĩa là nàng đã tiếp nhận hán? Hán có thể tiếp tục chuyện dở dang ban này?

“Không ngủ thì thôi.” Nàng chạm phải ánh mắt của hán, giống như hài tử làm sai sự, tiếp tục cúi đầu vào trong chăn. Nữ nhân như nàng đã không màng tới ngại ngùng liêm sỉ mời hán, hán lại cư nhiên ra sức khước từ, quả là không còn thiên lý mà.

Hán bực môi khê nhếch, tự tiểu phi tiểu, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại tăng thêm mê hoặc trí mạng, “Chỉ là ngủ, không làm gì khác.” Nếu như ngủ cùng nhau, hán mới có thể hóa thành cảm thú ăn nàng, còn không ăn hán sẽ bị dục hỏa thiêu đốt mà chết.

Hán như vậy đã đủ mê hoặc, lời nói càng rõ ràng, Bạch Mạn Điệp đã sớm đỏ mặt tía tai, tim đập thịch thịch liên hồi. Nàng đỏ mặt với hán mà nói, chính là một loại mê hoặc.

Đông Phương Vũ dùng đôi mắt thâm thúy sách bén nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ nhìn thấy được ý đồ bất chính đó. Hán chậm rãi đi tới, nửa quỳ trên giường, từ trên cao bao quát nhìn nàng.

Bạch Mạn Điệp trong lòng cảm thấy kinh hoàng, chỉ cần bất cẩn, tim có thể thực sự nhảy ra. Nàng bị hán nhìn đến miệng lưỡi khô rát, toàn thân nóng lên...

Nàng nắm chặt chăn, “Người muốn làm gì?” Ánh mắt hán rất nham hiểm, tựa hồ xem nàng là nhân gian mỹ vị, tùy thời đều có thể ăn.

Xong rồi, nếu như hán thực sự muốn làm gì, nàng tuyệt đối không có khả năng chống cự. Bạch Mạn Điệp là loại nữ nhân có thể mặc cho người ta xâm phạm á? Sao gặp phải hán một chút năng lực chống cự cũng không có?

Hán cũng không làm gì nữa, chỉ tham lam nhìn chăm chăm nàng, tự hỏi có nên ăn nàng hay không. Là nàng mời hán, nàng hán sẽ không tức giận chứ?

“Đại ca chàng phát dục rồi.” Điệp Lăng Tương hơi giật mình mở miệng, nam nhân kia sách mị nhìn đại tỷ, rõ ràng là muốn ăn nàng.

“Ai.” Đông Phương Vũ đột nhiên cảm thấy bên ngoài có người, dục hỏa lập tức bị tiêu diệt.

“Sao huynh ấy biết chúng ta ở bên ngoài?” Huynh ấy rõ ràng đang sách mị nhìn đại tỷ, trong mắt không hề chứa những thứ khác, cư nhiên lại phát hiện bọn họ vừa đến trước cửa, không hổ danh thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc Công Tử.

“Vô công đại ca rất cao.” Kỳ thực hán cũng vô cùng kinh ngạc.

“Hai vị xin cứ tiếp tục, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy.” Chỉ là theo khe hở thấy được một chút. Trong truyền thuyết nói Sáo Ngọc Công Tử không mang mặt nạ, nhìn rất tuấn tú, cụ thể thì không rõ.

“Chuyện gì?” Đông Phương Vũ quay mặt về phía cửa hỏi. Nếu không phải bọn họ xuất hiện, hán sớm đã thành ăn tiểu hồ điệp.

Điệp Lăng Tương nghe ra khẩu khí của tỷ phu mình rất xấu, cẩn thận trả lời, “Không có gì, muội chỉ muốn cùng đại tỷ một mình tâm sự.” Xem tình hình này, vấn đề kia tốt hơn là đừng hỏi.

“Vào đi.” Bạch Mạn Điệp cố sức đánh đuổi bất an trong lòng, bình tĩnh ngồi dậy. Vừa chạm phải ánh mắt của Đông Phương Vũ, tim lại bắt đầu đập mạnh.

“Ừm.” Điệp Lăng Tương mở rộng cửa, thẳng tới bên giường, không dám nhìn Đông Phương Vũ.

“Ta ra ngoài trước.” Đông Phương Vũ tức giận phát tay bỏ ra ngoài.

“Đại ca, huynh làm sao vậy?” Vừa nhìn hình như rất tức giận.

Điệp Lăng Tương bĩu môi, “Nhu cầu không được thỏa mãn.” Hơn nữa là do nàng quấy rối.

“Nhảm nhí.” Đông Phương Vũ mãnh liệt quay đầu, trừng mắt nhìn Điệp Lăng Tương. Không làm hán khó xử không chịu được sao?

Vừa nhìn rõ khuôn mặt hán, Điệp Lăng Tương nhất thời ngây dại. Lão Thiên a, quá tuấn mỹ. Vô lâm đệ tam mỹ nam, quả nhiên danh bất hư truyền, Điệp Lăng Tương nàng sao lại không được tốt số như vậy có thể gả cho hán? Lãnh Tuyệt Cuồng cũng không tệ, nhưng so với Sáo Ngọc Công Tử vẫn còn kém một chút.

“Khụ...” Bạch Mạn Điệp giật nhẹ y phục của nàng, “Này, hán là của ta, không được có ý đồ.” Quả là sách nữ điển hình, nàng sao lại có muội muội như Điệp Lăng Tương vậy chứ?

Điệp Lăng Tương nuốt một ngụm nước bọt, “Thực sự quá đẹp mà.”

Đông Phương Vũ cau mày, đẹp? Có thể dùng để hình dung nam nhân sao?

“Đại ca, chúng ta ra ngoài trước đi.” Lão bà đại nhân gấp rách rồi rồi, không những quấy rối chuyện tốt của hai người, còn to gan mơ ước “mỹ sách” của đại ca, đại ca thật có thể bóp chết nàng. Hẳn đối với chuyện lão bà đại nhân tùy tiện mơ ước mỹ sách của người khác cũng cảm thấy bất mãn, bất quá chuyện cấp bách trước mắt là giải trừ nguy cơ cho lão bà đại nhân, còn ý tưởng ngoại tình của nàng cứ từ từ xử lý.

Đông Phương Vũ hừ lạnh, bất mãn bước ra ngoài.

“Oa, thật xinh đẹp.” Diệp Lăng Tương sách mị nâng cằm, hoàn một bộ dáng lưu manh.

“Ngu ngốc.” Bạch Mạn Diệp vỗ mặt nàng một cái, “Đó là nam nhân của ta, không được có ý đồ.”

Diệp Lăng Tương cười gượng, “Đại tỷ, nam nhân của muội cũng đâu có tệ đâu, không thêm đoạt của tỷ.” Chuộng cái đẹp là đặc tính chung của con người mà.

“Thôi thôi thôi, rốt cuộc có chuyện gì nói mau.” Không biết vì sao, Diệp Lăng Tương đột nhiên quấy rối chuyện tốt của hai người khiến nàng bất mãn, lẽ nào trong tiềm thức của nàng muốn cùng hắn lên giường?

Diệp Lăng Tương ám muội chớp mắt, “Đại tỷ, xin lỗi, ai biết hai người đang làm... cái kia.” May mà tới sớm, nếu tới chậm một bước tuyệt đối sẽ phải một màn xuân sách rồi.

Bạch Mạn Diệp mặt lập tức đỏ bừng, “Rốt cuộc nói hay không?”

“Được được, muội nói. Kỳ thực muội muốn hỏi tỷ, tỷ không phải đã gả cho Đông Phương Vũ rồi sao? Thế nào lại có quan hệ với Sáo Ngọc Công Tử?”

Bạch Mạn Diệp hạ giọng, “Ta nói muội nghe một bí mật, Đông Phương Vũ cũng chính là Sáo Ngọc Công Tử, nên hẳn chính là lão công đã báỉ đường với ta, hiểu chưa?”

Diệp Lăng Tương kêu lên sợ hãi, “Cái gì?”

“Đừng có la, hẳn không biết ta là thế tử của hắn. Nam nhân chết tiết kia, ngay cả nữ nhân mình lấy về tên gì cũng không biết. Ta đây là đang trả thù hắn ngoại tình, tuy rằng đối tượng là ta. Nhờ kỹ, đừng đem bí mật này tiết lộ ra ngoài.”

Diệp Lăng Tương mãnh liệt gật đầu, “Yên tâm, muội sẽ không nói.” Đại tỷ có thể gả cho nam nhân mình yêu mến, nàng cũng mừng thay.

“Nhất định phải bảo tam muội tận lực điều chế giải dược, không thể chối từ, biết không?”

“Biết mà, biết mà.”

“Tự chiều cổ tốt bản thân, họ Lãnh kia nếu như dám khi dễ muội, ta làm chủ.” Đông Phương Vũ cùng Quân Tùy Phong đều bị Bạch Mạn Diệp bắt buộc phải vâng lời, Lãnh Tuyệt Cuồng mà không nghe Bạch Mạn Diệp nói là khiến người người xa lánh.

“Vâng.” Lại câu này, tỷ ấy không có gì khác để nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lờn nguyên

Theo sự chỉ dẫn của Diệp Lăng Tương tiểu thư cùng họ Lãnh kia, Bạch Mạn Diệp cùng Đông Phương Vũ đi qua Phụng Tuyệt, tìm được Hồng Nhan Cung. Thực ra vị trí của Hồng Nhan cốc cũng không phải là rất thần bí, chỉ là ngoại nhân không có dũng khí đi tìm thôi, mà cũng không ai nghĩ tới, chỉ cần theo trần nhò dưới chân núi mà đi thẳng, chỉ cần nửa ngày là tìm tới được Hồng Nhan cốc. Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ, trong vòng trăm dặm dưới chân núi cũng đã bị ảnh hưởng. Duy chỉ có một sơn cốc bốn mùa như xuân, thực sự thế ngoại đảo viên điển hình, Hồng Nhan cung trong truyền thuyết chính là ở đây. Bên ngoài Hồng Nhan cốc trồng vô số cổ thụ, nhìn qua quả thực chính là nguyên thủy biểu lâm, hơn nữa còn là nguyên thủy biểu lâm thường có mãnh thú lui tới. Chả trách không ai biết Hồng Nhan cốc ở chỗ nào, cho dù có tới được cửa môn Hồng Nhan cốc, cũng không có can đảm đi vào. Lúc đầu thực sự là lạnh không còn gì so sánh được, trắng xóa một màu, đi vào rừng cây, cả người lập tức ẩm áp.

“Đại ca, ở đây sẽ không có dã thú chứ.” Bị vây trong một rừng cổ thụ xanh u ám dày đặc, Bạch Mạn Diệp rất không có chí khí run lên.

“Không có đâu.” Đông Phương Vũ nắm chặt tay nàng, “Lăng Tương nói qua nơi này sẽ tới lối duy nhất vào Hồng Nhan cốc, nếu như thường xuyên có mãnh thú, người của Hồng Nhan cung sao dám đi lại bình thường chứ?” Tiểu Diệp có khi thông minh như thánh nhân, cũng có khi mơ hồ như tiểu hài tử, ai, nữ tử như vậy... đủ để giam cầm trái tim của bất cứ nam nhân nào, gặp được nàng là may mắn hay bất hạnh đây?

Bạch Mạn Điệp nhăn mặt, “Đúng nha, ta đúng là ngốc quá.”

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng nói một câu, “Không biết tam muội đã về chưa, ngươi còn cần nàng giải độc cho ngươi mà.” Không biết vì sao, nàng dường như xem hắn còn quan trọng hơn bản thân mình. Thực sự là thất sách, ngôn châm của nàng là: người không vì mình, trời chu đất diệt. Thế nào lại vì một nam nhân mà xem nhẹ bản thân mình? Nàng quả thực phải xin lỗi liệt tổ liệt tông Bạch gia, xin lỗi mẫu thân giáo huấn.

“Ta không sao.” Hắn suy nghĩ một chút, quyết định nói rõ với nàng, hắn biết nàng quan tâm hắn. “Tùy Phong vẫn một mực đi tìm Quý Y.” Bạch Mạn Điệp có hai vị muội muội vì nàng vào sinh ra tử, hắn cũng có hai vị hảo huynh đệ chân thành a. Từ lúc hắn trúng độc tới giờ, hai huynh đệ này so với hắn còn khấn trương hơn. Lân Tuyệt Cuồng không ngừng tìm kiếm dược liệu trân quý, Quân Tùy Phong phái ra rất nhiều cao thủ, không tiếc tiền tài tìm ra tung tích của Quý Y.

“A? Tìm được chưa? Quý Y? Là ai a? Theo lời ngươi nói, người hạ độc ngươi chính là Quý Y? Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Sớm muốn hỏi hắn tại sao lại vì nàng thụ thương trúng độc, đáng tiếc là vẫn quên.

“Quên đi, chuyện đã qua không nên nhắc lại.” Đông Phương Vũ thân nhiên trả lời, hai người họ đã phát triển tới bước này, hà tất gì tính toán chuyện quá khứ. Hắn chỉ là cần giữ gìn lão bà chút âm khí, trùng hợp âm khí đó lại có độc.

Bạch Mạn Điệp len lén nhìn hắn, “Có phải ngươi sợ ta áy náy không?” Hắn thuộc loại người ngoài lạnh trong nóng, nhất định là sợ nàng áy náy nên mới không nhắc lại chuyện ngày đó.

“Cũng không phải, chuyện đã qua cứ để nó qua đi, được không?” Trong ngữ khí hàm chứa tiểu ý, mang theo sủng nịch. Sau cái đêm hai hôm trước, hắn lại trở nên là lạ. Đông Phương Vũ bắt đầu biết cười, lại còn ôn nhu đối với nàng, tất cả những điều đó không phải là điều nàng mong muốn sao? Nhưng chính là nàng cảm thấy quái dị. Ở cạnh nhau bốn tháng, hắn vẫn nghiêm túc (nói vậy chứ rất ít có cơ hội thấy được vẻ mặt hắn, chỉ là hắn không nói tiếng nào, phòng chừng thái độ rất xấu), rồi đột nhiên lại đối với nàng như vậy nhất thời thật không chấp nhận được.

“Đại ca, nói chính sự đi, ta rất muốn biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta thiếu ngươi một mạng, lẽ nào không thể tìm hiểu nguyên nhân tại sao lại thiếu a?” Nàng rất không quen.

“Nàng thực sự muốn biết?” Hắn đang do dự có nên nói hay không.

“Đại ca, nói cho ta biết đi, đừng làm ta tiếc nuối có được không?” Bạch Mạn Điệp năn nỉ.

Mỗi lần đối mặt với Bạch Mạn Điệp, Đông Phương Vũ hầu như không thể tự chủ, chỉ có thể đầu hàng.

“Kỳ thực ta cũng không biết nàng sao lại chọc tới Quý Y, hai năm trước, ta lên vào hoàng cung, khi chuẩn bị “đem” đồ vật ra, không cẩn thận lại kinh động cấm vệ quân, cùng bọn chúng giao thủ. Sau đó nàng đột nhiên chạy tới giúp ta đánh lui quân địch.” Hắn đột nhiên cười cười, đường cong trên mặt càng trở nên nhu hòa, “Ta nhớ rõ lúc đó nàng đột nhiên xuất hiện, tóm lấy y phục của ta, nửa người trên cơ thể ta, nhìn ta chớp mắt.” Chính vào thời khách đó, hắn khách sáo trong lòng đôi mắt hồn nhiên kia.

“Nàng và ta võ công mặc dù không tệ, nhưng đối mặt với quá nhiều cấm vệ cũng cũng thập phần khó khăn. Nàng không cẩn thận bị thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục, nếu ta nhớ không nhầm, ở sườn thất lưng bên trái của nàng có một vết đao.” Năm đó nàng bị thương chính là ở sườn thất lưng bên trái, nhưng trên người nàng một điểm vết thương cũng không có. Nàng bị thương vô số lần, mỗi lần đều nhờ Thủy Tịch Linh dâng cho dược cao bí truyền, lại nhờ bàn tay thần kì của Thủy Tịch Linh, tuyệt đối không lưu lại dấu vết, vết thương bên sườn thất lưng trái đương nhiên cũng biến mất.

“Trên người ta không có dấu vết gì hết.” Lẽ nào nàng đúng là nữ tử kẻ vai tác chiến cùng hắn năm đó, Bạch Mạn Điệp có hơi hoảng loạn.

“Thực sự không có.” Hắn cười yếu ớt, “Có Độc Nương Tử, trên người nàng làm sao lưu lại dấu vết chứ.” Hắn không phải ngốc, chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ngay.

“Được rồi, vào trọng điểm.” Nàng muốn nghe chính là chuyện của hai năm trước, không phải muốn cùng hắn thảo luận trên người nàng có dấu vết hay không.

“Nàng bị thương, nếu tiếp tục giúp ta chỉ càng làm vết thương thêm nặng, nên ta để nàng đi trước. Lúc đó nàng bị trọng thương, đã đến đường cùng, không còn lựa chọn nào khác hơn là đi trước.” Khinh công của nàng xuất thần nhập hóa, cho dù là thụ thương, cũng xứng là tinh diệu tuyệt luân. Hắn nhớ rõ, khi bóng lưng của nàng tiêu thất trong ánh hoàng hôn, hắn đã thất thần. Nàng tựa như hồ điệp, tay áo bay lượn, mỹ đách mờ ảo.

“Nàng vừa mới xoay người định đi, Quý Y đột nhiên xuất hiện quấy rối, luôn miệng nói tìm nàng trả thù. Nàng không để ý tới hắn, kiên trì nhanh chóng thi triển khinh công rời đi. Quý Y không đuổi theo, nhưng phóng âm khí với nàng. Nàng bị thương rất nặng, căn bản không có khả năng né tránh. Ta không đành lòng để hắn tấn công nàng, trong vô thức dùng thân thể thay nàng cản độc châm của hắn.” Hắn nói xong rất thân nhiên, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh kinh tâm động phách năm đó.

“Quý Y là ai? Ta không biết hắn? Ta cùng hắn có thù oán sao?” Bạch Mạn Điệp cau mày, thực sự nhớ không ra là kẻ nào. Trước đó mấy ngày nàng có thể từ đầu mối nhớ tới một số việc, hiện giờ cái gì cũng nghĩ không ra, trong đầu làm như toàn là bã đậu.

“Nam Quý Y, bắc Vô Danh, chính là nói đến hai vị kì nhân trên giang hồ. Quý Y cùng Vô Danh ban đầu là sư huynh đệ, bởi vì một nữ nhân mà trở mặt thành thù, từ đó về sau cả đời không qua lại với nhau. Một người trong nam, một người ngoài bắc. Quý Y giỏi về sử dụng độc, trị bệnh cứu người là lấy độc trị độc, phương pháp vô cùng kỳ quái, nên gọi hắn là Quý Y. Quý Y không chính cũng không tà, hành sự theo cảm tính. Hắn có thể nhất thời vui vẻ

chữa bệnh từ thiện, cũng có khi mất hứng độc chết người ta. Bắc Vô Danh lại giỏi về dùng dược, chuyên đối địch cùng Quý Y, chỉ cần là Quý Y không chịu chữa, hoặc người bị Quý Y hạ độc, Vô Danh đều cứu. Nam Quý Y, bắc Vô Danh, từ đó nổi danh trên giang hồ. Kỳ thực Vô Danh am hiểu nhất cũng không phải y thuật, y thuật của người không cao minh lắm, người thường nói có thể chữa tốt cho những người đó, có thể chỉ là trùng hợp.”

“Ta đoán, Vô Danh am hiểu nhất là võ công mới đúng.”

“Tại sao?”

“Đào tạo ra thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc Công Tử, một trong thập đại cao thủ Tùy Phong Công Tử, chẳng lẽ không lợi hại sao? Chắc, đáng tiếc Lãnh Tuyệt Cuồng không phải đồ đệ hắn, nếu không thì thật kinh khủng.” Bạch Mạn Điệp nửa đùa. Nàng nhớ rõ sư phụ của Đông Phương Vũ danh hiệu là Vô Danh, hẳn là bắc Vô Danh rồi.

“Đáng tiếc người cuối cùng đã kinh mạch đứt đoạn.” Nếu không hẳn cũng không nhận được một sư phụ nội công thâm hậu như vậy.

Bạch Mạn Điệp an ủi hắn, “Đừng lo, tất cả cứ xem thiên ý.”

“Ta sẽ tận lực đi tìm Thánh linh châu.” Hắn thề, trước đây đi tìm Thánh linh châu chỉ vì mình sư phụ. Từ khi biết Bạch Mạn Điệp cũng mang quái bệnh, tâm ý muốn tìm Thánh linh châu càng trở nên kiên quyết. Người thân nhất, người hắn yêu nhất đều cần Thánh linh châu, hắn không thể không tìm.

“Ta tin tưởng ngươi.” Nàng cười ngọt ngào, nàng thực sự tin tưởng hắn.

Tiểu Điệp... Năm nàng...” Mười lăm tháng trước nàng thực sự phát cuồng, còn hút máu của ta.

“Các ngươi là người phương nào?” Đông Phương Vũ còn nói chưa hết câu, đã bị một tiếng quát nùng nộ cắt đứt.

Lời vừa nói xong, đã thấy bốn người nữ từ đứng trước mặt, lạnh lùng nhìn hai người họ.

“Bốn vị cô nương, thỉnh chuyển cáo với quý cung chủ, nữ nhi của Thủy Phù Dung xin cầu kiến.” Lúc này tốt nhất là cứ nhận thân thích, là người một nhà, chuyện gì cũng có thể từ từ.

“Ngươi rốt cuộc là người phương nào?” Thủy Phù Dung là tiền nhiệm cung chủ, đã chết từ hai mươi một năm trước, sao lại có nữ nhi?

Bạch Mạn Điệp lấy ra một kim châm, “Thỉnh chuyển cái này cho cung chủ các ngươi.” Tới đó Thủy Mẫu Đơn đã gặp qua diện mạo nàng, bằng diện mạo này, nói nàng là nữ nhi của Thủy Phù Dung tuyệt đối không ai hoài nghi.

“Cô nương là Vô Ảnh La Sát?” Người của Hồng Nhan cung không phải không ra giang hồ, chỉ là không có tiếng tăm mà thôi. Đối với đại danh của Vô Ảnh La Sát, đương nhiên đã nghe qua.

Nàng thân nhiên nói, “Là võ lâm đồng đạo nâng đỡ.”

Nàng kia liếc mắt nhìn Đông Phương Vũ, “Nói vậy vị này chính là Sáo Ngọc Công Tử danh chấn giang hồ.” Chỉ cần là người trong giang hồ, đều biết đến ngân sách mặt nạ kia. Huống chi gần đây giang hồ đồn đại Vô Ảnh La Sát cùng Sáo Ngọc Công Tử kết thành phu phụ.

“Cô nương quá khen.” Danh chấn giang hồ? Hắn không dám nhận. Hắn thầm nghĩ tìm được vật hắn muốn, sau đó thanh thân yên ổn làm Kim lão bản, “Hóa thân chính nghĩa, đại hiệp cướp phú tế bần” chưa bao giờ là ý nguyện của hắn.

“Cô nương, có thể thông báo một tiếng rồi chứ?” Đừng có ở chỗ này lãng phí thời gian, Bạch Mạn Điệp thầm mắng.

“Hai vị thỉnh.” Vị nữ tử vẫn cùng hai người nói chuyện, làm ra một thủ thế ưu nhã thỉnh hai người vào, ba nữ tử kia lập tức đứng sang một bên.

Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ nhìn nhau, theo đi tới, ba vị nữ tử kia đi theo phía sau. Tuy nói Hồng Nhan cung không phải cái gì đại thế gia, đại môn phái, nhưng phong thái thật đúng là không nhỏ.

Đứng trong đại điện ở Hồng Nhan cung, Bạch Mạn Điệp liên tục đảo mắt, “Đại ca, ở đây đẹp quá a.” Thật sự muốn đoạt về làm tư nhân độ giả sơn trang.

Đông Phương Vũ cười mà không đáp, vừa rồi khi đối mặt với bốn cung nữ kia, ứng đối khéo, thực sự là phong phạm của cao thủ, nhưng hiện giờ lại giống y như hài tử.

“Vô Ảnh cô nương, đại giá quang lâm có gì chỉ giáo.” Âm thanh của Thủy Mẫu Đơn đột nhiên vang lên. Nàng chậm rãi đi tới, theo bên người là một nghìn cung nữ.

“Thủy cung chủ, ngưỡng mộ đại danh.” Đông Phương Vũ nói đầu tiên, dù gì cũng là cô cô của lão bà, hắn nên có điểm lễ phép.

Đêm đó trời thật sự quá mờ, Bạch Mạn Điệp không thể thấy rõ diện mạo của Thủy Mẫu Đơn. Hôm nay Thủy Mẫu Đơn đứng trước mặt, nàng tỉ mỉ quan sát. Thủy Mẫu Đơn tuy đẹp, bất quá không tính là tuyệt đại mỹ nhân. Dường nhan rất khá, vừa nhìn chỉ có hơn ba mươi tuổi. Ngũ quan cùng Bạch Mạn Điệp có vài phần tương tự, ai không biết còn tưởng hai người là tỷ muội.

Thủy Mẫu Đơn liếc mắt quan sát Đông Phương Vũ, “Sáo Ngọc Công Tử? Là lão thái bà ta ngưỡng mộ các hạ đã lâu mới đúng.”

“Thủy cung chủ, chúng ta hôm nay đến đây là có việc tư.” Bạch Mạn Diệp đảo mắt nhìn quanh các cung nữ bên cạnh, “Có thể cho bọn họ lui xuống.” Nàng cũng không muốn trắng trợn tuyên bố người nhà Thủy gia có bệnh.

Thủy Mẫu Đơn trong lòng đã có tính toán, biết nàng muốn nói cái gì. Vội phất tay, “Tất cả lui xuống trước, không có lệnh của ta, ai cũng không được vào.”

Bọn họ nhận lệnh xong, nhu thuận lui ra.

Thủy Mẫu Đơn môi run rẩy, vẫn cho là tỷ tỷ nàng đã sớm mất, không ngờ còn có một nữ nhi, “Cô nương có gì muốn nói.”

“Thứ lỗi ta mạo muội, xin hỏi Thủy gia hậu nhân đều mắc một loại quái bệnh hay không? Sau năm hai mươi tuổi, mỗi đêm mười lăm trăng tròn đều mất đi trí trí, muốn hút máu người.” Bạch Mạn Diệp nhìn thẳng Thủy Mẫu Đơn.

Thủy Mẫu Đơn khẽ thở dài một tiếng, nhắm mắt lại gật đầu, một lúc sau mới nói, “Con hử là đã hai mươi tuổi?”

Bạch Mạn Diệp gật đầu, “Thủy cung chủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Đừng khách khí như vậy, con hử nên gọi là cô cô mới đúng.” Lần đầu gặp mặt nàng đã hoài nghi là nữ nhi của Thủy Phù Dung.

Thủy Mẫu Đơn ngẩng đầu, thoáng cái tựa hồ tiêu tụy đi rất nhiều, “Được rồi, con tên là gì? Nương của con...” Nếu nương của nàng ta vẫn còn sống tốt, nữ nhi này cũng không ngần ngại xa xôi chạy đến Hồng Nhan cốc tìm nàng lấy chứng cứ. Tỷ tỷ ơi tỷ tỷ, tỷ đúng là đã đi trước rồi.

“Ta tên Bạch Mạn Diệp, nương ta đã sớm qua đời.” Bạch Mạn Diệp hồi đáp đúng sự thực.

“Bạch?” Không phải họ Tống sao?

“Có gì không đúng?” Bạch Mạn Diệp liếc thấy thần thái của nàng có chút vấn đề, nghi ngờ hỏi.

“Cha con đâu?” Tỷ tỷ rốt cuộc là gả cho ai? Làm muội muội có quyền được biết.

“Cha ta đã cũng đã qua đời. Cô cô người nhất định nghi ngờ ta, kỳ thực ta cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, ta đoán hử là hơn hai mươi năm trước, nương rơi xuống vực không chết, gả cho một thương nhân bình thường họ Bạch làm vợ, sau đó sinh ra ta.” Chỉ là suy đoán, ai cũng không chứng thực được.

Thủy Mẫu Đơn khoát khoát tay, “Thôi đi thôi đi, tỷ tỷ hồng nhan bạc mệnh a. Nếu hai mươi năm trước tỷ ấy giả chết, ngay cả ta cũng gạt, chính là không muốn ta biết tỷ ấy còn sống, ta cần gì tính toán nhiều như vậy.” Thủy Mẫu Đơn thất thần, lầm bầm nói, “Nhìn thấy con là tốt rồi, con với nương giống hệt nhau a.” Vốn tưởng cô cháu gặp nhau nhất định ôm nhau khóc, kết quả vẫn là nhàn nhạt bình thường.

“Cô cô, kỳ thực là ta mất trí nhớ, ta cái gì cũng không biết. Thiên Diện Tu La cùng Độc Nương Tử là đồ đệ của nương ta, cũng là sư muội của ta, chuyện quái bệnh đêm trăng tròn cùng với nương ta là Thủy Phù Dung đều hai người họ nói.”

“Chỉ bằng khuôn mặt của con, ta tin tưởng con là nữ nhi của tỷ tỷ ta.” Nàng đã từng nhận nhầm, có thể thấy hai mẫu tử có nhiều điểm tương tự.

Bạch Mạn Diệp dừng một chút, “Ách, cô cô à, nương ta đã từng nói cho hai người họ nghe chuyện ta sau hai mươi tuổi sẽ mắc một loại quái bệnh, những cái khác thì không có nói, người có thể kể lại tình hình cho ta biết không?”

“Thủy gia chúng ta gọi loại quái bệnh này là ly hồn.” Quái bệnh? Tên thật khó nghe.

“Ly hồn? Chính là mỗi đêm mười lăm hồn phách xuất ra, không thể khống chế.”

“Không sai, việc này muốn nói phải nói đến rất lâu trước đó. Nhiều năm trước, tổ tiên Thủy gia cùng một dị quốc nam tử yêu nhau, đến mức hai bên đàm luận hôn sự, thậm chí vị tổ tiên kia cũng mang thai. Nam tử kia có một tiểu sư muội, luôn yêu say đắm hử. Á ta trăm phương ngàn kế ngăn cản hai người ở bên nhau, cố ý muốn đoạt nam tử kia trở lại. Không biết tiểu sư muội kia đã dùng phương pháp gì, nam tử đó cư nhiên bỏ rơi tổ tiên Thủy gia, đáp ứng cùng á trở về nước. Vị tổ tiên này là một nữ tử võ công cao cường, tính tình kiên cường khí khái, không chịu nổi sự vũ nhục đó của tiểu sư muội, một trận đá thương á. Tiểu sư muội bị thương rất nặng, không lâu sau thì qua đời. Lúc hấp hối, á nguyên rủa nữ nhân Thủy gia biến thành ác ma, sau hai mươi tuổi, mỗi đêm mười lăm trăng tròn sẽ hóa thành ác ma hút máu người khác. Tổ tiên vốn không tin, ai biết rằng mười lăm tháng đó, người thực sự mất tự chủ, hút máu người khác. Từ đó về sau, chỉ cần là nữ tử có quan hệ với Thủy gia đều mắc chứng ly hồn.”

Bạch Mạn Diệp còn tưởng rằng người nhà Thủy gia là người sói, thì ra là bị nguyên rủa á.

“Nguyên rủa? Chuyện này cũng tin được sao?” Muốn một người thể kỷ hai mươi một tin những chuyện này, thực sự rất khó.

Thủy Mẫu Đơn bắt đầu xoa trán, “Không biết, nhưng Thủy gia năm đời nay, thịnh vô số danh y cũng không ra được nguyên nhân căn bệnh.”

“Nam tử kia tên gì?”

“Sau khi tiểu sư muội mất, hân cũng mất tích. Có người nói, hân mang tro cốt tiểu sư muội trở về quê hương. Sau khi hân bỏ rơi tổ tiên bốn tháng. Tổ tiên Thủy gia hạ sinh long phượng thai. Nữ hài kia sau hai mươi tuổi thực sự phát cuồng vào đúng đêm trăng tròn. Còn nam hài kia vẫn bình thường như người khác, nhưng nữ nhi của hân cũng phát cuồng đúng đêm trăng tròn. Để tránh bi kịch này xảy ra, Thủy gia có rất nhiều người đã chọn chung thân không gả, không cưới. Đến đời bà ngoại con, Thủy gia chỉ còn lại mình bà. Bà ban đầu muốn chung thân không gả, không ngờ rằng có một nam tử vô ý xông vào Hồng Nhan cốc, hai người này sinh cảm tình, mới sinh ra nương con và ta. Ta và nương con cũng từng ước định chung thân không gả, nhưng sai lầm ngẫu nhiên lại sinh ra con.” Thủy Mẫu Đơn thở dài, “Lão Thiên không tha cho Thủy gia chúng ta a.”

“Lợi hại vậy sao?” Tiểu sư muội kia biết phép thuật chách?

“Ta cũng không muốn tin đây là sự thật, nhưng Thủy gia mấy trăm năm nay đều bị như vậy.” Nếu có thể chọn, ai lại muốn đi hút máu người.

“Cô cô, người đời đồn đại rằng Hồng Nhan cung cung chủ đều tu luyện một loại tà công, hút máu nam nhân để luyện võ, là giả đúng không? Hút máu chỉ vì duy trì sinh mạng.”

“Không sai.” Giang hồ đồn đại chính là nhằm chán như vậy.

Thủy Mẫu Đơn vội hỏi, “Nha đầu, con phát bệnh mấy lần rồi? Theo tổ phở ghi chép, hút máu ba mươi ba lần sẽ không chữa được nữa, nếu chưa đủ ba mươi ba lần, còn có thể trị tận gốc “ly hồn”. Nhưng phương pháp cụ thể thì không biết, cũng chưa có người thử qua.”

“Cô cô yên tâm, ta vừa tròn hai mươi tuổi, cách con số ba mươi ba còn xa lắm.” Cụ thể mấy lần thì nàng cũng không rõ.

“Mạn Diệp, nếu muốn trị tận gốc, phải đi tìm Thánh linh châu.” A? Lại là viên châu tử quái quỷ kia? Thực sự lợi hại vậy sao?

“Có ý gì? Thánh linh châu có thể trị được sao?”

“Không biết, nhưng Thánh linh châu là thần vật trong chốn vô lâm, có lẽ có hi vọng.” Thủy Mẫu Đơn liếc mắt nhìn Bạch Mạn Diệp, “Mạn Diệp, ta hoài nghi Thánh linh châu đang ở tại Tống gia trang.” Bí mật này nàng không nói cho người khác, bao gồm cả nghĩa nữ. Vì Thủy gia, nàng phải đem bí mật này nói cho chất nữ.

Bạch Mạn Diệp đột nhiên tỉnh ngộ, “Lần trước ta gặp người, là người đang tìm Thánh linh châu?”

“Không sai.” Nhân tiện hút máu người.

“Đêm đó là mười lăm. Cô cô, người có hút máu người không?”

“Có.” Đều là người đồng bệnh tương liên, có gì mà không dám thừa nhận.

Bạch Mạn Diệp cau mày, “Nhưng... ta không có, chỉ là trong đầu rất lung tung.” Đầu óc mặc dù có loạn, bất quá nàng biết rằng bản thân thanh tỉnh.

“Sao?” Thủy Mẫu Đơn có chút không thể tin được.

“Là thật đó. Cô cô, ta vẫn muốn nói một việc. Ta hoài nghi tiểu sư muội kia căn bản không nguyên rủa Thủy gia chúng ta, nói nguyên rủa chỉ là đe dọa. Á ta hẳn là đem một loại dược khiến người ta mất đi lý trí hạ trên người tổ tiên Thủy gia. Cái loại dược vật này vì nguyên nhân gì đó chỉ đối ảnh hưởng đối với nữ tử, hơn nữa có thể truyền từ mẫu thân cho nữ tử.”

“Nàng nói cỏ?” Đông Phương Vũ lập tức hỏi lại.

Bạch Mạn Diệp gật đầu, “Ta vốn không tin trên đời có lời nguyên gì hết, nếu nói dùng dược vật có thể mẹ truyền sang con ta còn tin tưởng. Có khả năng truyền từng đời như thế, cũng chỉ có cỏ, cỏ thực sự có loại ở trong cơ thể.”

Thủy Mẫu Đơn tỉ mỉ đánh giá điều Bạch Mạn Diệp nói, quả thực cũng có lý vài phần.

“Ta sờ dĩ nghĩ như vậy, còn có một nguyên nhân khác. Trên lý thuyết là mỗi tháng phát bệnh, nhưng ta chỉ là thỉnh thoảng, hơn nữa bệnh trạng cũng không phải nghiêm trọng. Ta nghĩ, truyền qua nhiều đời như vậy, cỏ trong cơ thể càng lúc càng ít đi, đã mất khả năng hoàn toàn khống chế con người. Mỗi đêm mười lăm phát bệnh, hẳn là mỗi đêm mười lăm cỏ trùng sẽ đi vào đại não, khiến tư tưởng người bệnh bị khống chế. Đáng tiếc y học cổ đại lạc hậu, nếu không có thể đem đại não mổ ra xem.” Những lời nàng nói có vài từ khiến Thủy Mẫu Đơn cùng Đông Phương Vũ không sao hiểu nổi.

“Hiện nay những người có thể giải cỏ không ít.” Thủy Mẫu Đơn định tìm vài cao thủ giải cỏ.

“Nếu như thật là cỏ, lại có thể truyền qua nhiều đời, tuyệt đối là loại lợi hại nhất, còn rất đặc trưng, người bình thường căn bản không giải được.” Phiền phức a, lẽ này thực sự làm ác ma hút máu à? Nàng cũng không phải cương thi. Cỏ này rất đặc thù, Thủy Tịch Linh xem qua nhiều sách như vậy, nhưng không có bị qua, chỉ nghe qua đôi chút, nàng tuyệt đối không giải được.

“Quý Y.” Đông Phương Vũ đột nhiên nhớ tới hào nhân kia. Quý Y chữa bệnh cho người ta phương pháp vô cùng kỳ quái, có thể thực sự có biện pháp.

“Không sai, lão nhân kia thời niên thiếu từng đi khắp thiên hạ, kiến thức rộng lớn.” Thủy Mẫu Đơn đã từng nghe qua đại danh người này.

Bạch Mạn Diệp cười khổ, “Đại ca, người nói xem chúng ta thực sự có duyên vậy sao? Người tìm Quý Y, ta cũng tìm Quý Y. Ta tìm Thánh linh châu,

ngươi cũng tìm Thánh linh châu. Được rồi, vậy thì cùng nhau tìm đi.”

“Quý Y hành tung bất định, bất quá Tùy Phong đã tìm hẩn lâu nay, hẩn cũng tìm được rồi.” Thế lực Thiên Cơ các không phải chuyện đùa.

“Mạn Điệp, năm nương con cùng Tổng Cảnh Nhân rơi xuống vực, ở chỗ một người kì quái trong sơn động tìm được Thánh linh châu trong truyền thuyết. Nương con lại không đem Thánh linh châu giao lại, nhất định là không có trong tay tỷ ấy. Hiện nay đầu mối duy nhất chính là Tổng Cảnh Nhân. Cô cô già rồi, có Thánh Linh châu hay không với ta không quan trọng. Con cùng Sáo Ngọc Công Tử sớm muộn cũng có hài tử, nếu con không muốn hài tử giống như chúng ta, nhất định phải tận lực tìm cách giải trừ “ly hôn”. Quý Y phải tìm, Thánh linh châu cũng phải tìm.”

“Tìm được trong sơn động? Có khả năng sao?” Thánh linh châu trong truyền thuyết là ở sơn động?

“Nương con đã từng dùng bồ câu đưa tin nói ta nghe, rốt cuộc đúng hay không thì ta không rõ lắm. Chỉ cần có hi vọng, ta đều muốn con thử qua.” Ly hôn chứng đã hành hạ Thủy gia nhiều năm như vậy, nếu như nàng cùng chất nữ có thể thuận lợi giải trừ, coi như cũng không làm tổ tiên thất vọng.

“Được.” Chuyện này liên quan mật thiết tới quyền lợi của nàng, nàng đương nhiên toàn lực ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Biến thái – Tổng Phu Nhân

Ở Hồng Nhan cốc ba ngày, Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp lại bắt đầu một hành trình mới. Trong ba ngày này, Thủy Mầu Đơn thường dẫn Bạch Mạn Điệp tham quan phòng cũ của Thủy Phù Dung, xem bức họa của Thủy Phù Dung, nhưng nơi Thủy Phù Dung thích nhất, chỉ cần là thứ gì có liên quan tới Thủy Phù Dung, Bạch Mạn Điệp đều xem qua hết. Đáng tiếc nàng một chút cảm xúc cũng không có, lão mụ nàng ở hiện đại sống rất tốt, Thủy Phù Dung đối với nàng chỉ như người xa lạ mà thôi.

“Đại ca, ngươi giỏi nhất là phương diện nào?”

“Kiếm tiền?”

Bạch Mạn Điệp tròn tròn mắt.

“Nếu ta nhớ không nhầm, ngươi là trộm đó.”

Ai đó đang đồ mồ hôi lạnh!

“Được rồi, ta thừa nhận.”

Ai đó mặt mày rạng rỡ, bộ dáng thập phần gian trá.

“Thế không phải ngươi có thể trộm khắp đại giang năm bắc, trộm được cả trong hoàng cung đại nội, vậy chuyện vào ra Tổng gia đối với ngươi chỉ như ăn một bữa sáng?”

“Ừ.” Biến hẩn thành ai đây?

“Vậy không ổn, hiện giờ mục tiêu của chúng ta chính là Tổng gia trang, lúc hai người chúng ta ở lại đó, mới phiền ngươi đi tìm một chuyện.” Nhìn xem, tuyệt đối không hề có mục đích gì hết,

Trực tiếp ở lại nhà người ta để ăn trộm, biện pháp này vậy mà nàng cũng nghĩ ra.

“Được.”

“Trước mặt chính là Tổng gia trang, ta lấy lý do tới thăm Phù Dung tiểu thư, đến tối thì động thủ.”

“Được.”

Chỉ cần có thể lấy được viên châu tử kia, lí do gì cũng không cần biết.

“Đại ca, ngươi có thấy là, chúng ta biết nhau cũng hơn nửa năm. Nhưng đến giờ vẫn phiêu bạt bên ngoài, ta mệt mỏi quá a.”

Đông Phương Vũ một phen trầm mặc.

“Chờ bệnh của nàng khỏi rồi, ta sẽ đưa nàng về bái kiến cha mẹ.” Sau đó sống một cuộc sống bình thường, quên hết cái gì giang hồ ân oán.

Ai đó bắt đầu đồ mò hỏi.

“Chuyện này... để sau hần nói, dù sao nguoi cũng mới cưới lão bà, lúc này mà hru thê thật sự không ổn.”

“Không đợi được nữa.”

Mỹ vị bên người, nhìn được ăn không được, sớm muộn gì hần cũng bị nội thương.

“Quên đi, trở lại chuyện chính đã, lại qua một đêm mười lăm nữa rồi.”

”Ta biết, là sáu ngày trước.”

“Tại sao tối đó ta không phát bệnh?”

“Không biết.”

“Mỗi tối nguoi đều ở cạnh ta, có phải bệnh tình phát tác khiến đầu óc ta mơ hồ nên không nhớ rõ, phiền nguoi nói ta nghe.”

Mới kết hôn có nửa năm đã muốn ly hôn với nàng, quả thực là vũ nhục mà.

“Nàng suốt đêm nói chuyện với ta.”

“Đừng nha, ta nhớ rõ thực sự không có phát bệnh.”

Ánh mắt Đông Phương Vũ rõ ràng là đang nói: ngốc, biết rồi còn hỏi.

Chách bởi vì Thủy Phù Dung mà Tổng Cảnh Nhân rất hoan nghênh Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp ở lại nhà hần. Hần hoàn toàn không phát hiện, hai kẻ này đang tính toán trộm đồ, hiện giờ chỉ là đang nghiên cứu địa hình mà thôi. Tổng Cảnh Nhân nhiệt tình khoản đãi, Tổng Phù Dung đối với Bạch Mạn Điệp cũng rất nhiệt tình, chỉ có duy nhất vị Tổng phu nhân kia chỉ xuất hiện có một lần, nghe nói là thân thể khó chịu. Nữ nhân kia rất ốm yếu, lần trước khó chịu, lần này cũng khó chịu, đúng là suy nhược mỹ nhân điển hình.

Đêm xuống, hai bóng người từ trong phòng khách bay ra, nhanh chóng tiêu thất giữa trời chiều. Mục tiêu của hai người cũng không phải đâu xa, chính là thư phòng của Tổng Cảnh Nhân. Căn cứ theo kinh nghiệm của Đông Phương Vũ, những vật phẩm có chút giá trị, thường được đặt ở thư phòng, tám mươi phần trăm thư phòng đều có mật thất.

Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp tửu lượng đều rất khá, vào lúc dùng bữa tối, hai người thay phiên nhau chuốt say Tổng Cảnh Nhân, thư phòng lúc này tuyệt đối không có người. Chủ ý xấu xa này đương nhiên là do Bạch Mạn Điệp nghĩ ra, ép Đông Phương Vũ làm. Sáo Ngọc Công Tử tuy chẳng phải cái gì chính nhân quân tử, cũng không phải phùng gian trá tiểu nhân. Nếu cứ tiếp tục ở cùng Bạch Mạn Điệp, một đời anh minh của hần tuyệt đối bị hủy đi sạch sẽ, một chút cũng không còn. Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, cùng thứ mực đen nhất thế kỷ này ở chung một chỗ, không muốn đen cũng không được.

Hai người theo cửa sổ bay vào thư phòng, bắt đầu lục lọi. Bạch Mạn Điệp ở hiện đại tuyệt đối là công dân tốt, cùng lắm thì đêm xuống tham dự mấy vụ hách bang đánh nhau, tranh giành địa bàn, vân vân, nhưng ban ngày lập tức hóa thân thành huấn luyện viên ưu tú. Cái chuyện ăn trộm này nàng tuyệt đối chưa từng làm qua, tiền lương của nàng tuy rằng không cao, nhưng cũng không đến nỗi chết, cần gì làm cái loại chuyện này. Thế nhưng bây giờ thử qua, nàng thuận buồm xuôi gió, tốc độ tìm kiếm có thể sánh ngang Sáo Ngọc Công Tử. Trong lòng nàng cảm thán, thực sự là có tố chất làm trộm a, nếu biết cách bồi dưỡng, nhất định trở thành thần trộm rồi.

Hai người đem toàn bộ hộp tìm được tìm qua một lần, cái gì cũng không thấy.

“Không có.”

“Ta cũng không tìm được.”

Đông Phương Vũ thoáng nhìn lên bức tranh trên tường, “Kiểm tra phía sau bức tranh kia.” Chiều theo kinh nghiệm của hần, phía sau những bức tranh thường có ám các.

Vì vậy...

Hai kẻ trộm dùng dùng lục lọi thêm lần nữa, thiếu chút đem thư phòng xới tung.

“Không có a.” Bạch Mạn Điệp nhỏ giọng oán giận.

“Tìm cơ quan đi.” Đại ăn trộm quả nhiên là đại ăn trộm, nói câu nào cũng có kỹ thuật.

“Ta đương nhiên biết, nhưng tìm ở đâu đây?” Thật đúng là xem nàng như kẻ ngốc, không tự mình thực hành qua tiểu thuyết chứ.

Đông Phương Vũ chia chia vào một bình hoa cổ, chớp chớp mắt.

“A, ý người muốn nói đến mấy vật trang trí?”

Đông Phương Vũ gạt đầu, “Động thủ.” Bọn họ tới đây trộm đồ, không phải tới nói chuyện phiếm.

Trong thư phòng đồ cổ không ít, hai người tốn khá nhiều thời gian mới xem qua hết được, nhưng kết quả cũng là...

Bạch Mạn Điệp cau mày, “Không có a.”

“Đi.” Cả thư phòng đã xem qua cả rồi, không có cơ quan, cũng không có ám các. Đương nhiên, cũng có thể có, chỉ là hai người không tìm ra thôi.

Tổng phu nhân vẫn còn đang bệnh, so với lần trước bộ dạng không khác nhau mấy. Thân thể không tốt nên nghỉ ngơi nhiều một chút, vậy mà nói xem nàng có phải uống lộn thuốc rồi không, mới sáng sớm đã gọi Bạch Mạn Điệp tới, nói cái gì có chuyện muốn nói. Bạch Mạn Điệp đêm qua mặc một đi tìm Thánh Linh Châu, hơn nửa đêm mới ngủ, mới ngủ không được bao lâu, lập tức bị nha hoàn đánh thức. Nếu không phải sợ mình đang ở địa bàn của người ta, nàng sớm đã đánh nha hoàn kia một trận, đương nhiên, nàng càng muốn đánh Tổng phu nhân hơn.

Tình cảm phu thê của phu phụ Tổng Cảnh Nhân từ n năm trước đã vỡ tan rồi, Tổng phu nhân một mình ở lại tiểu viện, thường ngày không có chuyện gì nàng cũng không ra ngoài, mà cũng chẳng ai tới quấy rầy nàng. Ngay cả nữ nhi thân sinh Tổng Phủ Dung của nàng, quan hệ mẫu tử giữa hai người cũng chỉ bình thường thôi.

“Văn bói bái kiến phu nhân.” Tuy rằng giận nàng ta mới sáng sớm đã bắt nàng ngồi dậy, nhưng lễ nghi tuyệt đối không thể bỏ.

Tổng phu nhân ngồi ở ghế chủ vị thân nhiên nói, “Bạch cô nương ngồi đi.”

Bạch Mạn Điệp làm ra dáng rụt rè của tiểu thư khuê các, hơi hạ thấp người, “Đa tạ phu nhân.” Nàng chẳng phải tiểu thư khuê các gì đâu, chỉ ít là cho Tổng phu nhân kia chút sĩ diện.

Nàng vừa ngồi xuống, lập tức có nha hoàn dâng trà, Tổng phu nhân nói, “Uống đi, là trà Vũ Tiền Long Tĩnh đó.”

“Được.” Nàng không hiểu về trà, chỉ biết có uống được hay không thôi.

Tổng phu nhân cũng tự mình uống một ngụm

“Ồ lại đây có quen không?” Tổng phu nhân đột nhiên hỏi một câu.

“A?” Bạch Mạn Điệp có chút nghi hoặc, vấn đề đó hơi bị ngốc a, “Ách, có chút chút.”

Tổng phu nhân chớp mắt, “Bạch cô nương, cô biết chuyện hơn hai mươi năm trước của Thủy Phù Dung cùng lão gia nhà ta chứ?” Thành Bạch Mạn Điệp tới, chỉ vì muốn xác định một chuyện, nàng thực sự họ Bạch sao?

Bạch Mạn Điệp có chút xấu hổ, “A? Chuyện của nương ta và Tổng lão gia, ta cũng biết một chút.” Có quan hệ với Tổng gì gì đó là nương của nàng, nàng xấu hổ làm gì?

“Nương cô?” Nha đầu kia lần trước không phải nói mất trí nhớ sao? Giờ khỏi rồi? Nàng ta rốt cuộc biết nhiều hay ít.

Nếu đã lộ rồi, Bạch Mạn Điệp cũng không muốn giấu giếm nữa, xem nàng rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, “Đúng vậy, vì trên người ta có đặc trưng của người Thủy gia, hơn nữa ta cùng Thủy Phù Dung rất giống, nên ta biết mình chính là nữ nhi của Thủy Phù Dung.” Thủy Mẫu Đơn là yêu nữ trong mắt vô lâm nhân sĩ, chuyện gặp nàng tốt nhất đừng kể.

Tổng phu nhân cười nhạt, “Cô nương xác định?” Bộ dáng tươi cười của nàng nhìn Bạch Mạn Điệp thập phần không thuận mắt, rõ ràng là trời đang rất nóng, nàng thế nào lại có cảm giác lạnh a?

“Ta xác định.” Chỉ bằng chứng lý hồn là đủ xác định rồi.

“Bạch cô nương, nương cô đâu rồi?” Khẩu khí của Tổng phu nhân càng thêm bất hảo.

“Nương ta sớm đã qua đời.” Bạch Mạn Điệp theo trực giác muốn lui về phía sau, đáng tiếc nàng đang ngồi trên ghế nên vô phương lui được.

“Cô nương có biết cha mình là ai không?” Tổng phu nhân trên mặt cư nhiên hiện lên một chút âm ngoan, có phải là mắt chưa ngủ đủ không?

“Không biết.” Sớm đã xuống địa ngục rồi.

Tổng phu nhân cười nhạt, “Vậy cô nương có biết sinh nhật của mình không?”

“Một chín... Hai mươi sáu tháng bảy, có chuyện gì không?” Đây là sinh nhật ở hiện đại của nàng, còn cổ đại thì không rõ lắm.

“Hai mươi sáu tháng bảy?” Tổng phu nhân sách mặt đột nhiên biến đổi, “Nói vậy à tiện nhân kia trước khi rơi xuống vực đã mang thai nghiệt chủng người?” Bạch Mạn Điệp cả kinh, một loại cảm giác vô cùng bất hảo nảy lên trong lòng. Nói như vậy, nàng thực sự có thể là...

Bạch Mạn Điệp từ trên ghế đứng bật lên, “Này, khách khí chút được hay không? Ngươi mới là tiện nhân, ngươi mới là nghiệt chủng. Mắng ta thì được, không được nhục mạ nương ta.” Không hiểu vì sao, nàng không muốn bất kì ai tổn thương Thủy Phù Dung, cho dù là mắng cũng không được.

Tổng phu nhân sách mặt âm trầm, tiến một bước tới gần Bạch Mạn Điệp, “À chính là tiện nhân, chính à là kẻ đoạt mất hạnh phúc của ta.” Nếu không có Thủy Phù Dung, nàng cùng Tổng Cảnh Nhân sẽ là một đôi hạnh phúc.

“Ta biết nương cùng Tổng lão gia có thể có quan hệ, nhưng cuối cùng cũng phải xa nhau.” Bạch Mạn Điệp hai tay chống nạnh, hung ác nhìn nàng. “Tổng phu nhân, ta nương cùng Tổng lão gia đã ước hẹn chung thân từ trước, hai người thành thân là chuyện sau này. Là ngươi bức nương ta vào đường cùng, khiến nương ta nhảy vực tự sát. Ta nói cho ngươi biết, ngươi tuyệt đối không thiếu nợ ngươi, là ngươi thiếu nợ người. Lấy võ công của nương ta, hoàn toàn có thể giết, có thể trả thù, nhưng ngươi không làm, ngươi gả cho người khác, bình thân sống hết cuộc đời, đến lúc chết cũng còn không gặp lại Tổng lão gia. Ngươi độc chiếm Tổng lão đầu kia nhiều năm như vậy, rốt cuộc là ai đáng thương hơn? Tổng phu nhân, ta trọng ngươi là trưởng bối, không muốn đấu khẩu với ngươi, nhưng ngươi lại mắng nương ta là tiện nhân, ta thực sự không thể chịu đựng được.” Bấy giờ đến lượt Bạch Mạn Điệp chậm rãi tới gần nàng, “Ta cho ngươi biết, ba đồ đệ của nương ta nổi danh tàn nhẫn chốn giang hồ, nếu như ngươi muốn chết, muốn Tổng gia trang trong một đêm biến thành gạch vụn thì cứ việc thử tiếp. Ngươi vừa nhìn đã biết là nữ nhân không có đạo đức rồi, chớ trách Tổng lão gia nhìn ngươi chướng mắt mà coi trọng mẫu thân phong hoa tuyệt đại của ta. Chỉ cần là nam nhân có mắt nhìn đều sẽ không coi trọng ngươi.” Nói đến miệng lưỡi, Tổng phu nhân kia luyện thêm vào chục năm nữa đi.

Tổng phu nhân luống cuống, “Ta năm đó là một trong võ lâm tứ đại mỹ nhân, ta không tin có nam nhân nào nhìn ta chướng mắt.”

Bạch Mạn Điệp khinh miệt nhìn nàng, châm chọc nói, “Ra bởi vì chứng minh mị lực của mình mà ngươi đoạt Tổng lão gia sao? Hử? Cho dù ngươi đẹp thì đã sao, có ích lợi gì không? Chuyện tình cảm căn bản là không thể miễn cưỡng. Hơn nữa, cũng không thể dựa vào diện mạo để đối xử mọi người. Luận diện mạo, cô nương ta so với Đỗ Thanh Sương kém hơn rất nhiều, nhưng Phương Chấn Hiến khẳng định một mực thích ta. Ngươi đẹp thì sao? Chính là so ra vẫn còn kém nương ta, vĩnh viễn kém người. Ngươi nếu nghĩ bản thân mình xinh đẹp, có thể khuynh đảo nam nhân trong thiên hạ, tại sao không đi mua vui cho rồi? Ít nhất còn có bạc.” Nàng ghét nhất nữ nhân ý vào diện mạo hoành hành ngang ngược.

Tổng phu nhân cười nhạt, “Kém thì đã sao, ta giết không được à, nhưng giết được mối hận trong lòng.” Thủy Phù Dung quả thực chính là ác mộng của nàng, người cũng đã chết hai mươi mấy năm, tại sao đột nhiên lại nhảy ra một nữ nhi? Muốn tức chết nàng chách?

Bạch Mạn Điệp khước môi giương lên một nụ cười tự phụ tàn nhẫn, “Phu nhân, ngươi biết ta là ai không?” Trong giang hồ, người có thể đánh bại nàng được bao nhiêu? Cho dù là Tổng lão gia, cũng chưa chách là đối thủ của nàng.

“Ngươi là một nha đầu lừa gạt, có thể làm được gì chứ?” Nàng dù sao cũng xuất thân từ võ lâm thế gia.

“Phu nhân, ta tặng ngươi một lễ vật.” Bạch Mạn Điệp từ trên đầu lấy ra một cây trầm cầm trên tay thưởng thức. Ban đầu là cho Thủy Mẫu Đơn, nhưng Thủy Mẫu Đơn lại trả cho nàng, giờ đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

“Cái gì đây?” Tổng phu nhân nghi hoặc.

“Phu nhân, cả cái này ngươi cũng không biết?” Bạch Mạn Điệp sách mặt nhanh chóng lạnh đi, ngón tay giật giật, cây trầm đã cắm vào trên chiếc ghế Tổng phu nhân ngồi. Bạch Mạn Điệp không hề dọa nàng ta, nàng ta sẽ càng không nề tình.

Tổng phu nhân đột nhiên thất sách, “Truy hồn... Đoạt mệnh trầm.” Lão Thiên a, nàng ta sao lại là...

Bạch Mạn Điệp vỗ tay cười, “Không sai, cũng còn biết nói cái đó. Ta còn tưởng phu nhân ngài ru rú trong nhà, đầu óc bị hỏng hết. Nhân tiện nói ngươi nghe, Thiên Diện Tu La cùng Độc Nương Tử là đồng môn của ta, cũng là đồ đệ của nương ta. Ngươi nếu hôm nay dám làm gì ta, hai nàng sẽ không bỏ qua.”

Tổng phu nhân trước là ngẩn người, sau đó lập tức cười nhạt, “Chỉ cần hôm nay ngươi chết ở đây, ai sẽ biết?”

Bạch Mạn Điệp cười nhạo, “Phu nhân ngươi thật tự tin a, hiện nay võ lâm người dám nói muốn giết ta thật không nhiều lắm. Dùng khí rất được, nhưng thực lực quá kém.”

“Vậy sao?” Tổng phu nhân cười, “Có nghe thấy mùi gì hay không?”

“Mùi gì? Chỉ là trầm hương bình thường thôi mà.” Bạch Mạn Điệp cũng không sợ nàng hạ độc.

“Đúng vậy, chỉ là trầm hương bình thường, nhưng nếu còn có trà Vũ Tiên Long Tinh hảo hạng thì sao?” Trà Long Tinh bị hạ được.

Bạch Mạn Điệp sách mặt không đổi, “A? Xin được chỉ giáo.”

“Trầm hương không có độc, chỉ là trong trà ta bỏ thêm một ít hương thảo, uống vào càng có vị thơm ngon, không có độc.” Bạch Mạn Điệp tiếp lời nàng, “Là trà trầm hương cùng uống trà, hai thứ hợp lại một chỗ sẽ có độc đúng không?” Bạch Mạn Điệp cười đến xán lạn.

“Lúc này còn cười được, Vô Ảnh La Sát quả danh bất hư truyền a.” Tổng phu nhân âm trầm nói, “Hai thứ hợp lại không những có độc mà còn là kịch độc.”

“Có đúng là giết người được không?”

“Trong vòng nửa nén nhang lập tức ngạt thở, cho dù võ công người có cao tới đâu, cũng bức ra không được.” Nàng sớm đã khẳng định Bạch Mạn Điệp là nữ nhi của Thủy Phù Dung, hạ quyết tâm muốn Bạch Mạn Điệp có đi mà không có về. Cho dù không phải, nàng cũng không bỏ qua, Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Nàng ưu nhã đi một vòng, “Người có thấy ta không sao chứ?” Thời gian cũng nên tới rồi?

“Còn thiếu một chút.” Tổng phu nhân rời xa Bạch Mạn Điệp, phòng ngừa nàng tự dung hạ độc thủ, Tổng phu nhân nàng không cần thận lại chịu tội thay.

“Đừng lãng phí khí lực nữa.” Bạch Mạn Điệp ăn xong giải độc hoàn, đã là bắc độc bất xâm, hạ độc nàng không bằng đem thứ độc được trân quý này ném xuống sông nhìn bọt nước còn thực tế hơn.

“Vậy sao?” Tổng phu nhân cười.

Bạch Mạn Điệp vừa muốn nói gì, trước mắt đã tối sầm lại, chân nà ngã xuống đất.

Chuyện này là sao, không phải giải độc hoàn mất hiệu lực chứ? Quá thời gian? Hay căn bản là không thể giải được? Không có khả năng a, Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ dùng cùng một bình dược, tại sao đối với hắn thì có tác dụng, còn nàng thì không? Lẽ nào thực sự phải chết trong tay một nữ nhân biến thái ở đây sao?

Tổng phu nhân dùng chân giẫm giẫm lên Bạch Mạn Điệp đang nằm dưới đất, cười càng lạnh hơn. Thủy Phù Dung, người đoạt người ta yêu thương nhất, ta sẽ giết nữ nhi bảo bối yêu thương nhất của người, về phần hai vị đồ đệ kia của người, cứ từ từ đối phó. Người hủy cả đời ta, ta cho người chết xuống đất cũng không yên bình.

Một nữ nhân yêu đến điên cuồng, còn gì không dám làm chứ? Quả thực chính là biến thái.

Nàng lấy từ trong người ra Hóa Cốt Tán nổi danh trên giang hồ, chuẩn bị biến Bạch Mạn Điệp thành một vũng máu lỏng. Nàng cười đến tàn nhẫn, đem cát chai đặt trên “thị thể” rách ra, bột phấn trắng chậm rãi bay là tả trên y phục của nàng, bột phấn kia dính vào y phục, y phục lập tức hóa thành tro...

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Là đúng hay sai?

Không có trời, không có đất, xung quanh không có một cảnh vật, dưới chân chỉ là một thềm đá sâu vô cùng, Bạch Mạn Điệp cảm thấy bản thân hoàn toàn bị bao quanh bởi một vùng đất hỗn độn. Kỳ quái, đây là đâu? Sao nàng lại đến được đây.

Nàng rõ ràng là bị Tổng phu nhân độc hại, sau đó té xỉu, chẳng lẽ là... đã chết? Đã đến âm tào địa phủ để báo danh?

Bạch Mạn Điệp men theo thềm đá chậm rãi đi, từ xa lại thấy một thiếu nữ giống hệt nàng đi tới. Càng đến gần thiếu nữ kia, đôi mắt nàng trũng càng lúc càng lớn, đến khi thấy rõ dung mạo của người đó, Bạch Mạn Điệp không nhận được kêu to, “Má ơi, người là ai a?” Sao lại giống nàng như đúc, ai không biết còn tưởng hai người là chị em song sinh, nhưng nàng nhớ kỹ lão mục mình chỉ sinh mỗi mình nàng mà. Không đúng, trên đời lại có hai người lớn lên giống hệt nhau, chẳng lẽ nàng là... chủ nhân của thân thể này?

“Bạch cô nương, người nói ta là ai?” Bạch Mạn Điệp cổ đại cười hỏi nàng.

“Ách, đại tỷ, người không phải là chủ nhân của cái thân thể hiện nay của ta chứ? Đương nhiên, chúng ta là trùng tên, ta thực sự không biết xưng hô với người thế nào.”

Bạch Mạn Điệp cổ đại nháy nháy mắt, “Chính là ta a, ngoại trừ ta ra còn ai nữa?”

“Đây là đâu? Tại sao hai người chúng ta lại ở đây?”

“Đây là thời không giao giới, một bên thông với cổ đại, một bên thông với hiện đại.”

“A? Người không phải muốn cùng ta trao đổi lại thân thể chứ?” Bạch Mạn Điệp hiện đại khẩn trương hỏi.

“Không phải trao đổi, mà là hoàn nguyên (1). Chúng ta đã trao đổi một lần rồi, người quên sao.”

(1) Hoàn nguyên: trả về tình trạng ban đầu.

“Nhiệm vụ của ta hoàn thành rồi hả?” Khuôn mặt Bạch Mạn Điệp có chút biến trắng. Lão Thiên à, lẽ nào nàng thực sự phải về hiện đại?

Bạch Mạn Điệp cổ đại cười nói với nàng.

“Phải, hoàn thành rất khá.”

“Ta...”

“Người không muốn đổi trở về, đúng không? Người muốn tiếp tục dùng thân thể của ta?” Cổ đại Bạch Mạn Điệp nói rất chách chấn.

Bạch Mạn Điệp mơ hồ lách đầu, “Ta không biết.” Sống trong cổ đại nửa năm, ai cũng tốt với nàng, nàng đã xem cổ đại là nhà của mình, xem Điệp Lăng Tương cùng Thủy Tịch Linh là thân nhân của mình, trái lại bằng hữu thân nhân ở hiện đại đều bị nàng quên lãng. Nàng càng ngày càng lưu luyến cuộc sống ở cổ đại, lưu luyến người ở cổ đại, nhất là nam nhân đã khiến nàng động tâm kia, nàng có thể ung dung quay về hiện đại được sao? Buông tay phần tình cảm kia sẽ không hối hận?

“Người động tình rồi đúng không?”

Bạch Mạn Điệp thẳng thắn, “Đúng.”

Bạch Mạn Điệp cổ đại thờ dài một tiếng, “Nếu động tình rồi cũng không dễ dàng quên như vậy, có về hiện đại không tự người quyết định đi. Nếu người muốn ở lại cổ đại thì xoay người trở về, nếu muốn quay về hiện đại thì cứ đi thẳng về phía trước, tự mình chọn đi.” Bạch Mạn Điệp cổ đại đứng sang một bên, bày ra tư thế nhường đường.

“Mấy ngày nay người sống ở hiện đại đúng không?” Bạch Mạn Điệp hỏi Bạch Mạn Điệp cổ đại.

“Không sai.”

“Vậy người có yêu thích nam nhân nào không?”

“Nếu có thì sao?” Nàng căn bản không có quyền lựa chọn, toàn bộ đều nằm trong tay vị Bạch Mạn Điệp hiện đại kia.

“Nói xem.” Nhìn phản ứng của nàng, xem ra là có rồi.

“Ban đầu bà ngoại người cho chúng ta trao đổi linh hồn, ba hồn bảy phách của người toàn bộ đi về cổ đại, còn ta chỉ có hai hồn sáu phách đến hiện đại, vẫn còn một hồn một phách lưu trong thân thể kia. Ta chỉ là một người không có linh hồn hoàn chỉnh, cho dù muốn ở lại hiện đại cũng không được. Người là người hoàn chỉnh, muốn thân thể người nào cũng được.” Nàng cười khổ, “Người chọn rồi, thân thể còn lại mới là của ta.”

“A? Sao có thể như vậy được?” Bạch Mạn Điệp khẽ cau mày, bà ngoại cũng khi người quá đáng nha.

Nàng vẫn như cũ là một bộ dạng không thể nói, “Không có gì, ai kêu bà ngoại ta không phải pháp sư.”

“Người muốn ở lại cổ đại hay hiện đại?” Bạch Mạn Điệp lấy ra dũng khí hỏi nàng.

“Hiện đại.” Nàng mỉm cười, “Ta thế người trở thành huấn luyện viên võ thuật, võ công ta người cũng biết, hiện này đã có chút danh tiếng nha. Có hôm ta đi làm về, giúp đỡ cảnh sát bắt được một tên tội phạm giết người, cùng vị cảnh sát kia... trở thành hảo bằng hữu.”

Bạch Mạn Điệp nhìn ra manh mối, trêu chọc nói, “Chỉ là hảo bằng hữu thôi sao? Đã lên giường chưa vậy? Ta còn là xử nữ, đừng phá hư thân thể ta.” Nàng đã phá hư thân thể người ta rồi còn gì.

Nàng vội vàng lách đầu, “Chúng ta đúng là người yêu, nhưng hai người lúc đó vẫn rất thuần khiết.” Nàng thùy chung vẫn là cổ nhân, tư tưởng so với hiện đại vẫn còn bảo thủ một chút.

Bạch Mạn Điệp cười khổ, “Nhưng... thân thể này của người đã không còn thuần khiết nữa rồi.” Nàng đột nhiên cảm thấy tội lỗi nặng nề.

“Hả?” Nàng ngạc nhiên, tự nhiên vô duyên vô cớ trở thành tàn hoa bại liễu?

Bạch Mạn Điệp có vài phần xấu hổ, “Ách, xin lỗi đi, ta cũng đâu phải cố ý. Ta vô tình cứu Sáo Ngọc Công Tử, đem hai ba thứ dược cho hắn ăn, kết quả lại biến thành xuân dược. Ách, cho nên... mới có cái kia... thân thể người là bị hắn chiếm đoạt.”

Nàng bắt đầu dĩ cười, “Không sao, không trách hắn được. Nếu như ta đoán không sai, người người thích chính là hắn. Nghe bà ngoại nói, người đến cổ đại là vì Đông Phương Vũ, sao lại cùng với hắn?”

“Ai, đừng nói nữa. Ai mà ngờ, Đông Phương Vũ chính là Sáo Ngọc Công Tử, cũng chính là Thương Mang trấn Kim lão bản, có nhiều thân phận.”

“A? Người gả cho hắn rồi đúng không?” Trước khi nàng xuyên qua đã ngồi trên kiệu hoa rồi, nếu như đoán không sai thì đã thành thân xong.

“Chính xác, nhưng chúng ta hai người cùng nhau đào hôn. Chạy trốn được nửa ngày thì lại gặp nhau, xú nam nhân kia cường bức xong đòi chịu trách nhiệm, ép ta đi với hắn.”

“Chúc mừng, hẳn nhất định rất thích ngươi. Chuyện của ngươi ta cũng biết chút chút, ngươi là một nữ tử rất đặc biệt.”

“Ngươi vẫn thích Sáo Ngọc Công Tử, không muốn đổi về sao?”

“Ta đã có hắn rồi.” Hắn, đương nhiên là chỉ vị cảnh sát đại ca kia rồi.

“A? Thế ý ngươi là không muốn quay về cổ đại?” Bạch Mạn Điệp đột nhiên hưng phấn hỏi.

“Không sai, nếu như ngươi kiên quyết muốn đổi trở lại, ta cũng không còn cách nào khác.”

“Không đổi không đổi.” Bạch Mạn Điệp gục đầu xuống, “Ngươi giúp ta chiếu cố tốt người thân, được không? Nhân tiên nói cho bà ngoại biết, ta quyết định ở lại.”

“Ngươi yên tâm, ta nếu đã chiếm dụng thân thể ngươi thì người thân của ngươi chính là người thân của ta, cảm tạ ngươi nhường bộ.”

“Không, ta không nhường bộ. Ngươi có hạnh phúc của ngươi, ta có hạnh phúc của ta, nếu chúng ta đều hạnh phúc, hà tất phải đổi lại? Ở cổ đại hay hiện đại thì có phân biệt gì, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi.”

“Không sai, hai vị muội muội không hiểu chuyện kia của ta phiền ngươi rồi.”

“Không phiền chút nào, ta đã xem hai người là thân muội muội của mình rồi.”

“Ngươi thực sự quyết định vĩnh viễn ở lại cổ đại?”

Bạch Mạn Điệp thật sâu hít một hơi, “Đúng vậy, phiền ngươi nói với cha mẹ, ta sống rất tốt, gả cho một nam nhân có võ công thiên hạ đệ nhất, là đương triều phú khả địch quốc, còn quen biết một vị đại ca độc bá võ lâm. Ta bây giờ muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, tốt đình uy phong.”

“Được, ta sẽ chuyển cáo cho họ.”

“Được rồi, ngươi còn một hồn một phách trong cơ thể ta, muốn thế nào lấy lại đây? Ta có đôi khi nhớ tới một số việc, theo bản năng phản ứng sử dụng võ công, có phải ý thức còn sót lại của ngươi?”

“Đúng mà cũng không đúng.”

“Nếu như linh hồn của ngươi hoàn toàn rời khỏi ta, có phải ta một chút võ công cũng không biết?” Vấn đề này thì nghiêm trọng a.

Nàng cười cười, “Sao lại vậy được? Thân thể ta ba tuổi đã bắt đầu tập võ, nhiều năm thân kinh bách chiến (2), thân thể sớm đã quen với rất nhiều chiêu thức, biết nên thế nào xuất thủ, thế nào đánh nhau với đối phương. Ngươi có thể sử dụng võ công của ta, hoàn toàn do thân thể phản ứng, không liên quan đến linh hồn. Ta chỉ còn một hồn một phách lưu lại thân thể, căn bản không có tác dụng gì, chỉ là thỉnh thoảng nhớ lại một số chuyện mà thôi. Thứ ta nói thẳng, võ công ngươi không tệ, đáng tiếc một chút nội lực cũng không có. Võ công của ta không có nội lực căn bản không sử dụng được, nên ta phế nó đi. May mà ta ghi nhớ tâm pháp, có thể từ từ luyện lại.”

(2) Thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến

“Nói cách khác, ngươi đến hiện đại chỉ có thể sử dụng võ mèo ba chân của ta, còn ta không công lấy một thân tuyệt thế võ công của ngươi?”

“Trong cuộc sống hiện đại của ngươi, võ mèo ba chân cũng đủ rồi, nếu ta lấy một thân võ công đến hiện đại mới đáng sợ chứ.”

“Nói cũng đúng, nếu như ngươi dùng đệ nhất kiếm pháp thiên hạ vô song, nhất định sẽ có người thừa ngươi dùng hung khí đặc biệt, nếu sử dụng khinh công, có thể huỷ diệt người.”

“Nói có lý.”

“Ta vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi có biết mình có bệnh hay không? Mỗi đêm trăng tròn sẽ phát cuồng?”

“Không biết.”

“Thôi quên đi.” Ai, gặp phải một thân thể ốm yếu, sau đó lại phải nỗ lực gấp đôi đi tìm cách giải lời nguyên.

“Còn gì muốn hỏi không, ta phải đi rồi.”

“Còn hồn phách của ngươi làm sao bây giờ?”

“Bà ngoại sẽ giúp ta thu về.”

“Ừ. Ách, người có thể cho ta biết một chút chuyện trước đây của người được chứ?”

Nàng lách đầu, “Chúng ta tuy rằng đổi nơi sống, nhưng người vẫn là người, ta vẫn là ta. Người chỉ là người, đừng mang theo cả quá khứ của ta. Dùng cách sống của bản thân mình, quá khứ nên để nó qua đi.” Lời nàng nói xong khiến Bạch Mạn Điệp rất xấu hổ, uống cho nàng là người hiện đại, cũng không nghĩ thông suốt thế này.

“Cũng đúng.” Lựa chọn thân thể tùy thời có thể phát bệnh liệu có đúng hay không? Có đáng giá hay không?

“Được rồi, nếu người thật sự muốn biết, có thể hỏi Lưu Ly.”

“Ta sẽ hỏi.”

“Người quay đầu trở lại đi, nhắm mắt đi vẫn trở về cổ đại, nếu có duyên, ngày sau gặp lại.”

“Ừ, được.”

Bạch Mạn Điệp nhắm mắt lại, một bước trở về. Vận mệnh của nàng giờ khách này biến hóa long trời lở đất, nàng mất đi cha mẹ hiện đại, mất đi tư cách trở về hiện đại. Nàng không còn là khách qua đường đến cổ đại nữa, mà chân chân thật thật trở thành người cổ đại. Nàng chọn con đường này đến tột cùng là đúng hay sai? Mặc kệ đúng hay sai, chỉ có tiếp tục đi mới biết được kết cục sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Vọng tưởng chứng

Bạch Mạn Điệp tỉnh lại từ trong mộng, nhất thời không biết bản thân mình đang ở đâu, chỉ biết hiện tại đang nằm ở trên giường.

Nàng vỗ vỗ trán, ngồi dậy nhìn quanh, “Đây là đâu a?”

“Khách điểm” Đoạn Tiêu đang ngồi ở cạnh bàn uống rượu, đưa lưng về phía nàng.

“A?” Đến lúc hần lên tiếng, Bạch Mạn Điệp mới nhận ra trong phòng có nhiều hơn một người.

“Người là Đoạn đại ca?” Nàng vươn cái cổ, ý muốn nhìn rõ vị nam tử đang đưa lưng về phía nàng.

Đoạn Tiêu xoay người, đi tới bên giường, cười nói, “Là ta.”

“Đoạn đại ca?” Bạch Mạn Điệp hưng phấn kêu lên, “Đúng là huynh rồi.”

“Được rồi, sao ta lại ở chỗ này?” Không bị Tống phu nhân giết chết sao?

“Ta ‘đi ngang qua’ Tống gia trang, thấy Tống phu nhân muốn hại muội.” Nhân tiện cứu ra.

Bạch Mạn Điệp buồn cười hỏi, “Đi ngang qua?”

“Đúng là đi ngang qua.” Loại này có thiên tài mới tin tưởng.

Bạch Mạn Điệp bất đắc dĩ, “Đi qua qua thì đi ngang qua.” Nói nghiên cứu địa hình thì đúng hơn.

“Muội ngủ cả ngày, có đói bụng không?”

Bạch Mạn Điệp sờ sờ bao tử, “Không đói, Đoạn đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta nhớ rõ bị Tống phu nhân bệnh thần kinh kia hạ độc, sau đó ngất xỉu, rồi chuyện gì nữa thì không nhớ rõ.”

Đoạn Tiêu không thể nói thẳng, “Không sao, muội từng dùng qua một loại kỳ dược, bắc độc bắt xâm. Tống phu nhân kia hạ độc quá lợi hại, muội mới ngất xỉu. Thể chất muội đặc thù, hiện giờ đã hoàn toàn không sao rồi.”

Đoạn Tiêu chia chia vào y phục ở đầu giường, “Thay đi, ta ra ngoài trước.”

“Tại sao lại phải thay.” Y phục nàng rất sạch sẽ mà.

Đoạn Tiêu cười cười, “Tự mình nhìn đi.”

“Cái gì a.” Bạch Mạn Điệp nói thầm, từ trong chăn chui ra.

“A?” Nàng kêu lên. Trùng to mắt nhìn trên người, túm lấy y phục nhìn trái nhìn phải, y phục nàng sao lại biến thành như vậy? Có rất nhiều vết thủng, lộ ra cả nội y kín nhất bên trong, xung quanh lỗ thủng còn có một vòng màu vàng, thoát nhìn rất đáng ghét. Nếu không phải y phục trên người nàng sạch sẽ, chất lượng không tồi, tuyệt đối có người tưởng nàng là khất cái. Kỳ quái, y phục nàng sao lại biến thành như vậy?

Nàng cấp tốc đổi quần áo sạch sẽ, đặt lại kim kiếm, “Đoạn đại ca, vào đi.” Nàng sao lại biến thành như vậy? Hối Đoạn đại ca là được.

Đoạn Tiêu đẩy cửa ra, nhìn chăm chăm vào nàng, “Rất vừa người.”

Bạch Mạn Điệp ngai ngừng cười, “Huynh giúp ta mua a?” Màu bộ y phục này chính là màu hồng phấn nàng thích nhất, mặc vào lại vừa hợp, tựa như lượng thân mà làm.

“Đứng.”

“Đoạn đại ca, y phục trên người ta tại sao lại thành như vậy?”

“Tổng phu nhân tưởng muội đã chết, muốn hủy thi diệt tích.” Nếu không phải hấn xuất hiện kịp thời, nàng đã biến thành vũng nước rồi.

“A? Không rõ.” Lấy tư tưởng của người hiện đại, tỷ lệ nghĩ đến Hóa Cốt tán thực sự rất thấp.

“Tổng phu nhân tưởng ngươi đã chết, muốn dùng Hóa Cốt tán tiêu hủy cơ thể ngươi.” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa biến thành “thi thể” rồi, nàng đang sống rất tốt, không nên biến thành thi thể.

“A?” Bạch Mạn Điệp kêu lên sợ hãi, cái loại thuốc này nàng đã từng nghe qua. Hủy thi diệt tích, giết người diệt khẩu, chuẩn bị cả “thuốc hay”. Không ngờ Bạch Mạn Điệp “may mắn” trở thành người hiện đại đầu tiên được thử nghiệm, thực sự là may mắn hay bất hạnh đây?

“Không sao, chỉ là phá hỏng y phục thôi.” Tổng Phu Nhân vừa vẫy một chút lên người Bạch Mạn Điệp, Đoạn Tiêu đã xuất hiện rồi.

Bạch Mạn Điệp vỗ ngực, “Nguy hiểm, nguy hiểm thật.” Nếu không nhờ Đoạn Tiêu, nàng đã hóa thành một vũng nước, sau đó đến bồi thượng đế chơi cờ rồi. “Huynh thế nào lại đến Tổng gia.” Vấn đề này nàng phải hỏi cho rõ ràng, nếu nàng đoán không sai, Minh Vương đại ca đã bắt đầu có chủ ý tấn công bát đại thế gia.

“Để nhìn.”

“Vậy sao?” Bạch Mạn Điệp nghi hoặc nhìn hấn, trùng mắt nàng vừa chuyển, cười đùa, “Đoạn đại ca, sau này có người khi dễ ta, ta có thể tự xưng mình là Minh cung tiểu công chúa được chứ.”

Đoạn Tiêu ha ha cười, “Muội đã là Minh cung tiểu công chúa, cần ta chiếu cáo thiên hạ sao?” Nàng rốt cuộc là ai? Sao lại biết thân phận của hấn. Trên giang hồ biết được thân phận hấn thực sự rất ít, nàng sao lại tìm ra. Đoạn Tiêu ngoài mặt không hề biến sắc, trong đầu đã có n ý niệm.

Bạch Mạn Điệp cầm lấy cái chén, đổ rượu của Đoạn Tiêu vào chén, dùng sức hít vào, nhắm mắt lại thưởng thức, “Không thấy lạ tại sao ta biết huynh là Minh Vương à?”

Đoạn Tiêu cũng tự rót cho mình một chén, bắt chúc bộ dạng, “Công chúa điện hạ, cho dù thấy lạ thì thế nào? Ta đã nhận muội làm muội muội, có phải khó lòng một cước đá văng muội ra?”

Bạch Mạn Điệp đem rượu đổ vào trong miệng, nuốt vào, “Rượu ngon a, là nữ nhi hồng hai mươi năm.”

Hào sảng nữ tử, Đoạn Tiêu trong lòng tán thán. Hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua nữ tử nào như nàng.

“Không sai, vừa đúng hai mươi năm, nữ nhi chương quỳ xuất giá, ta đến dự.”

“Vậy sao?” Bạch Mạn Điệp chép miệng, “Đầu lưỡi ta thực sự là lợi hại, ngay cả cái này cũng có thể nhận ra.”

“Từ phùng tri kỉ thiên bôi thiếu.” Đoạn Tiêu chậm rãi rót rượu cho Bạch Mạn Điệp.

“Thiên bôi?” Bạch Mạn Điệp lách đầu, “Ta không thể giống như trong truyền thuyết mà ngàn chén không say, nhiều lắm thì hơn mười chén ta đã say rồi, liều mạng cũng chỉ uống được hơn trăm.” Hơn nữa sẽ không ngừng muốn đi vệ sinh.

Đoạn Tiêu cười lớn, “Gặp phải muội, thực sự là chuyện thú vị nhất nhân sinh.” Nữ tử đã biết thân phận của hấn còn có thể cùng hấn nói cười không nhiều lắm, hầu như đã chết sạch sẽ rồi.

Bạch Mạn Điệp tỏ vẻ vô tình hỏi, “Minh Vương đại ca, nếu cao hứng như vậy, có thể đáp ứng hai yêu cầu của tiểu muội được không?”

“Ngươi nói, ta tận lực.” Chỉ có thể tận lực, trực giác hấn cho biết yêu cầu của nàng không phải quá đơn giản.

Bạch Mạn Điệp cầm chén rượu, nghiêm túc nói, “Đông Phương gia từ lâu đã lấy kinh thương làm chính, nếu Đoạn đại ca có ngày muốn thu phục bát đại thế gia, hãy buông tha Đông Phương gia.”

“Tiểu muội sao lại cho rằng ta có ý muốn đánh bát đại thế gia?” Đoạn Tiêu miễn cưỡng hỏi. Một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng.

“Không phải sao?” Nàng cũng không trả lời trực tiếp.

Đoạn Tiêu bạc môi cong lên, cười đến tà mị, “Đúng.” Hắn vừa uống rượu vừa hỏi, “nếu có ngày ta đối địch với toàn bộ võ lâm, muội sẽ giúp ai?”

Bạch Mạn Điệp bật cười, “Đoạn đại ca, hỏi vấn đề này hơi thừa đó.” Bạch Mạn Điệp nàng vốn dĩ chính là công địch của toàn bộ võ lâm rồi.

“A? Xin được chỉ giáo?” Đoạn Tiêu phát hiện hắn đối với nữ tử này càng ngày càng có hứng thú.

Bạch Mạn Điệp cố ý thờ dài, “Tiểu muội ta sớm đã là võ lâm công địch, bát đại thế gia treo thưởng truy nã ta, ta là một nhân tuyển có thể cùng người đứng cùng chiến tuyến. Sau này đại ca xưng bá võ lâm, thỉnh chiều cổ muội nhiều hơn.”

Đoạn Tiêu khẽ liếc mắt nhìn nàng, “Đoạn mỗ vẫn muốn thu Tam la sát về sử dụng, không ngờ người nổi danh nhất trong Tam la sát – Vô Ảnh La Sát đã thành muội muội của ta.”

Bạch Mạn Điệp nghịch ngợm chớp chớp mắt, “A? Sao lại biết là ta? Huynh còn quang minh chính đại nói muốn lợi dụng ta, chẳng lẽ không sợ ta tính kế?”

“Vô Ảnh cô nương là nữ tử lợi hại nhất giang hồ, trời sinh hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, cho dù ta có nói ra, người cũng không tính toán, không phải sao?”

Bạch Mạn Điệp giễu cợt nói, “Được, cái gì Vô Ảnh công nương, gọi Tiểu Điệp đi. Nhưng mà huynh muốn thu mua ta cũng không dễ dàng đâu a, Hồng Nhan cung cung chủ ta còn không làm, sao lại cam tâm làm việc cho người?”

“Vây muội nói sai rồi, muội là muội muội của Minh Vương, vì Minh cung làm việc là chuyện thiên kinh địa nghĩa (1).” Theo ngữ khí của hắn, có thể nghe ra hắn đang nói đùa.

(1) Thiên kinh địa nghĩa: chỉ sự hiển nhiên, hợp lý.

“Được, nếu Minh cung cần, ta đương nhiên hỗ trợ. Đại ca, huynh có thể nói ta biết, sao lại biết ta là Vô Ảnh?”

“Nếu muội là Độc nương tử, tuyệt đối có thể nhận ra Tổng phu nhân dùng độc hại người. Nếu là Thiên Diện Tu La, trên người nhất định có ti đài (2).” Thiên Diện Tu La thích buộc ti đài là chuyện giang hồ ai ai cũng biết, đương nhiên, nữ tử thích ti đài không hẳn là Thiên Diện Tu La. Nhưng trong Tam la sát, đã không phải Độc nương tử, trên người không buộc ti đài, không phải Vô Ảnh La Sát thì còn ai, Bạch Mạn Điệp trên người một cái ti đài cũng không có.

(2) Ti đài: thất lưng bằng tơ tằm

“Là vậy à? Huynh thật thông minh.”

“Muội cùng Đông Phương gia có quan hệ gì?” Đúng vậy, hắn có ý với bát đại thế gia, nhưng nể mặt Bạch Mạn Điệp, buông tha Đông Phương gia cũng được.

“Chuyện này... sau này nói huynh nghe mới được, nhưng là quan hệ rất thân thiết.” Là thiếu phu nhân Đông Phương gia, đủ thân thiết chứ.

“Nếu là vậy, ta cũng không miễn cưỡng.” Mỗi người đều có bí mật riêng, hắn cũng không ngoại lệ, cũng không muốn miễn cưỡng người khác.

“Hết rồi.” Bạch Mạn Điệp cầm bầu rượu tới trước mặt Đoạn Tiêu, lách lách vài cái.

“Nữ nhi hồng đã hết, người muốn làm gì?” Minh Vương đại nhân định đi lấy rượu.

Bạch Mạn Điệp tựa người về phía sau, “Coi như hết đi, đại ca, ta có chuyện cần hỗ trợ.”

“Nói.” Đoạn Tiêu ngồi xuống, một mực bày ra bộ dáng trẻ ngoan.

Nàng rút lại vẻ tươi cười, “Đoạn đại ca, ta có bệnh.”

“Sao?”

“Ta cũng không biết mình bị làm sao, chỉ là mỗi đêm mười lăm lại phát cuồng, muốn hút máu người khác. Ách, cái đó là quái bệnh di truyền của nhà ta. Cô cô nói là do lời nguyền, nhưng ta cho rằng do cổ. Ta muốn thỉnh Đoạn đại ca giúp ta tìm một người cũng như tìm một vật.” Minh Vương thế lực không thể xem thường, có hắn giúp đỡ tìm, tỷ lệ tìm được được Quý Y cùng Thanh Linh châu cao hơn nhiều. Thánh Linh châu là thứ người trong võ lâm

muốn tranh đoạt, chuyện muốn tìm Thánh Linh châu nguyên bản không thể nói với người khác, càng không thể mượn tay người khác giúp đỡ. Nhưng năng tin tưởng Đoạn Tiêu, tin hẳn là chính nhân quân tử. Cho dù có tìm được Thánh Linh châu cũng sẽ không chiếm làm của riêng.

Đoạn Tiêu trên môi tiểu ý càng lúc càng sâu, “Khó có được người tin tưởng ta như ngươi, muội yên tâm, Minh Cung nhất định tận sức.” Người trong võ lâm đều lên gọi hẳn là ma đầu, nói hẳn cường bức thế từ người khác, phóng hỏa giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, thậm chí rất có thể có người nói hẳn ăn thịt, uống máu người khác. Khó có được cô nương tin tưởng hẳn như vậy, hẳn không muốn làm nàng thất vọng.

Minh Vương nhất ngôn cửu đỉnh, nghe xong lời hứa hẹn của hẳn Bạch Mạn Điệp âm thầm cười trộm.

Trong lúc Bạch Mạn Điệp cùng Đoạn Tiêu uống rượu nói cười, vô cùng thoải mái. Tổng gia bây giờ đã loạn thành một đoàn, Tổng phu nhân trúng phải kịch độc, hôn mê bất tỉnh, quý khách Bạch Mạn Điệp tiểu thư đột nhiên bật vô âm tín. Tổng gia trang phân nửa đi tìm Bạch Mạn Điệp, phân nửa với vàng thỉnh đại phu. Tổng lão gia vừa lo cho Tổng phu nhân, cũng lo cho Bạch Mạn Điệp tới sức đầu mề trán.

Không biết tại sao, Đông Phương Vũ lại nghĩ chuyện này kỳ quái. Hẳn biết rõ mẫu thân Bạch Mạn Điệp là Thủy Phù Dung cùng Tổng Cảnh Nhân ngày trước có quan hệ, lần trước gặp Tổng phu nhân, bà đã có ý dò xét Bạch Mạn Điệp, Tổng phu nhân đối với Bạch Mạn Điệp thực ra là có dụng ý gì? Hai người dù sao cũng không quen thân lắm, tại sao Tổng phu nhân đột nhiên thỉnh nàng qua đó? Rốt cuộc để làm gì? Nghĩ tới tới hôm qua, Tổng phu nhân liệu có gây bất lợi đối với Bạch Mạn Điệp?

Đứng ở trong sân chỗ Tổng phu nhân cẩn thận thăm dò một lát, không có chút phát hiện gì. Hiện trường vô cùng sạch sẽ, không có dấu hiệu đánh nhau, cho dù Bạch Mạn Điệp mất tích ở chỗ này, cũng tuyệt đối không thể bị người dùng vũ lực bắt. Đương nhiên, lấy võ công của nàng, người thắng được nàng thực sự rất ít. Tổng phu nhân trúng độc, lẽ nào Bạch Mạn Điệp bị Tổng phu nhân hạ độc? Tại sao lại thành tự hạ độc mình? Lẽ nào Bạch Mạn Điệp phát hiện Tổng phu nhân có dụng ý xấu, lấy độc được hại ngược lại Tổng phu nhân. Lấy hiểu biết của hẳn về nàng, nàng tuyệt đối không làm như vậy.

Trong lúc vô tình, đôi mắt Đông Phương Vũ nhìn đến chén trà đã uống được hơn phân nửa. Hẳn ngửi ngửi nước trà đã nguội lạnh, có một cổ hương vị đặc biệt bay đến. Trong lòng đang rất nghi hoặc, đột nhiên mùi hương từ lư hương truyền đến mũi hẳn. Sự phụ hẳn y thuật cao minh, hẳn từ nhỏ đã học qua dược lý, có thể nhận ra một số dược liệu phổ biến. Nếu hẳn nhớ không lầm, trong trà chính là có “Vô Tâm thảo”, trong hương liệu trùng hợp lại có “Mỹ Nhân tỳ”? Thoạt nhìn càng giống một màn bố trí giết người không để lại dấu vết. Bạch Mạn Điệp võ công cao cường, nhưng không tinh thông y thuật, muốn giết nàng chỉ có thể làm vậy. Nếu như Tổng phu nhân hạ độc, tại sao bản thân lại trúng độc? Chẳng lẽ có người cố tình muốn hại Tổng phu nhân? Sau đó bị Tiểu Điệp phát hiện nên mới bắt cóc nàng?

Hẳn không biết mình đang suy nghĩ cái gì, đầu óc trống rỗng. Nhìn sơ qua tách trà, sau đó tiếp tục đi tìm manh mối khác.

Đi lòng vòng mấy lượt, rốt cuộc bột phấn trên mặt đất đã hấp dẫn sự chú ý của hẳn. Mặt hẳn nhăn lại, ngồi xổm xuống đấy, vương tay định lấy chút bột phấn dưới đất. Trong lòng run lên, đột nhiên thu tay lại. Đây là... Hóa Cốt tán, chỉ cần dính một chút, da thịt sẽ thối rữa, may là hẳn không có đụng tới. Khoan đã. Hóa Cốt tán sao lại xuất hiện chỗ này? Giống như sau khi giết người muốn hủy thi diệt tích, lẽ nào Tiểu Điệp đã...

Hẳn bị chính ý niệm trong đầu làm cho hoảng sợ, tim đập liên hồi, rơi vào tình trạng hoảng loạn trước nay chưa từng có. Hẳn luôn luôn bình tĩnh, chưa từng hoảng loạn thế này? Nếu nàng có gì bất trách, hẳn không dám tưởng tượng mình phải sống thế nào đây.

Nàng hoạt bát, mạnh mẽ, ngang ngạnh, hôn nhiên, từng cảnh hiện lên trong đầu hẳn. Dáng vẻ tươi cười của nàng phảng phất ngay trước mặt, giọng nói của nàng phảng phất bên tai.

Khi mới gặp nhau, nàng mắng hẳn.

Bạch Mạn Điệp liếm liếm môi, “Ngươi là ai? Sao lại ở đây?”

“Người được nàng cứu.” Hẳn lạnh như băng trả lời, không có một chút ấm áp.

“Cái gì? Là ngươi?” Bạch Mạn Điệp tức giận bị nổi lên, gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Phải.” Hẳn cứng nhắc trả lời.

“Hỗn đản, Vương bát đản, ngươi có biết xấu hổ hay không? Ngươi sao lại có thể đối đãi với ân nhân cứu mạng mình như vậy?”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Chịu cái chân cô nãi nãi ngươi, kể cả thuần khiết lão nương cũng không còn, ngươi chịu trách nhiệm thế nào đây? Chỉ một câu chịu trách nhiệm của ngươi có thể biến ta trở lại hoàn bích?” Bạch Mạn Điệp hai tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt với hẳn, nếu như ánh mắt có thể giết người, tin rằng hẳn đã chết lâu rồi.

“Ta sẽ lấy nàng.” Nữ nhân nào gặp phải chuyện này đều khóc sụt sùi, thế nhưng nữ nhân này lại chửi ầm lên, quật cường đến khiến người ta muốn bật cười. Còn tiếp tục như vậy nữa, quy định không cười của hẳn sớm muộn cũng bị phá vỡ.

Bạch Mạn Điệp hung hăng chỉ vào hẳn, “Đi làm xuân thu đại mộng của ngươi đi, bản cô nương còn lâu mới nhảy vào phần mộ hôn nhân. Muốn lấy ta, ngươi chưa đủ tư cách.”

Biết được thân phận thực sự của hắn, nàng phi thường kích động.

Nàng ngẩng đầu lên, “Tướng công, Sáo Ngọc Công Tử, ta...”

“Đông Phương Vũ.”

“Sao?”

“Tên của ta?”

“Sao? Sao? Sao?” Bạch Mạn Điệp kêu lên nhảy khỏi vòng tay đang ôm nàng, kích động chỉ vào hắn, lắp bắp nói, “Ngươi ngươi ngươi ngươi, chính là một trong võ lâm bát đại thế gia, một trong võ lâm tứ đại mỹ nam, Hồ Châu phủ – Đông Phương gia – Đông Phương Vũ?”

“Phải.”

“Ngươi khẳng định mình chính là Đông Phương Vũ? Không phải giả mạo nguy trang, mạo danh thay thế?”

“Khẳng định.”

“Trời ơi, để ta chết đi.” Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu lên, tựa trên khuỷu tay của hắn.

—

Trong son động, nàng ngửi khí kinh người.

“Ngươi có biết không, trong tiểu thuyết võ hiệp, loại sự tình giống chúng ta thường xuyên phát sinh, hơn nữa...” Nàng đột nhiên ngừng lại, không nói gì thêm.

“Hơn nữa cái gì?”

“Thực sự muốn ta nói?”

“Nói đi.”

“Được rồi, đương nhiên, tình huống của hai chúng ta có điểm đặc thù hơn. Diễn biến chung, thường là nam nữ chính là một đôi tình nhân rất yêu nhau. Bởi vì trong son động quá lạnh, hai người cời y phục, ôm nhau sưởi ấm. Vốn là sưởi ấm, nhưng kết quả ấm quá làm dục hỏa trỗi lên, sau đó lên giường. Ngươi cũng biết nhất thời củi khô bốc lửa. Ách, sai rồi, trong son động làm gì có giường. Có đôi khi, nam nữ chính là chính là yêu nhau. Nam chính kia thường là giáo chủ tà giáo hay gì đó, nữ chính sẽ là thiên kim thế gia, hoặc ái đồ của chương môn danh môn chính phái, dù thế nào thì thân phận cũng khác nhau quá lớn. Sau khi phát sinh quan hệ, bọn họ bị buộc phải chia lìa nhau. Tiếp theo đó là nữ chính mang thai. Chắc, làm gì dễ dàng trúng thưởng như vậy, ngươi xem ta cũng đâu có gì đâu. Ách, nói lạc đề. Nữ chính mang thai, sau đó... sự tình phát sinh càng ngày càng lớn, ta cũng không biết phải nói thế nào.”

“Nàng có phải đang ám chỉ cho ta cái gì không?” Đông Phương Vũ cười, hỏi vô cùng ám muội.

Bạch Mạn Điệp tựa hồ không nghe hắn nói, nhìn hắn giống như vừa phát hiện ra tân đại lục, há hốc mồm, “Ngươi ngươi... ngươi cười a?” Hắn cười rõ lên thực sự rất khả ái, giọng nói rất mê cười.

Miệng hắn vẫn cong lên bày ra tiểu ý, “Sao lại không?”

“Tốt lắm, về sau cười nhiều chút đi.”

Gặp phải nguy hiểm, nàng bạo ngược mạnh mẽ, nhưng vẫn có thiện tâm.

“Tiểu Điệp, nàng giết quá nhiều người rồi, nếu đã già đi thì bớt phóng túng một chút.”

“Biến, ta không quen ngươi.”

Lợi dụng lúc Đông Phương Vũ cứ vậy lấy Bạch Mạn Điệp khiến nàng phân tâm, đối phương một tiễn bắn lên nàng, ngay giữa chân trái.

“A... Đau quá a.” Bạch Mạn Điệp lập tức quỳ trên mặt đất, dúi bắt đầu mất đi tri giác, “Con bà nó, mũi tên có độc, ngươi bây giờ đã thỏa mãn chưa.”

Bạch Mạn Điệp lập tức lấy ra giải độc hoàn, một lúc dùng hai viên, chịu đựng đau đớn, chép chép miệng mắng hắn một trận, “Ngu ngốc, ngươi thấy chưa đủ sao? Ta buông tha cho chúng, chúng không hẳn buông tha ta. Ngươi đứng đó làm gì? Giết sạch bọn chúng, ngươi muốn đã sống mà vẫn bị bọn chúng truy sát hoài sao?” Chân lần đầu bị thương, cảm giác thực sự không dễ chịu.

“Phế võ công của bọn chúng?”

“Vô dụng quá, người có võ công cao như thế làm gì?”

“Bọn họ ai ai cũng có phụ mẫu thù hằn, nếu như người bị giết là ta thì nàng tính thế nào?”

“Sợ người rồi.” Bạch Mạn Điệp nhìn đau, lớn tiếng nói, “Các người đi đi, nể mặt Sáo Ngọc Công Tử, ta không giết cả nhà các người. Ta nhắc lại lần nữa, ta đã quyết thoát ân giang hồ, sau này đừng tìm ta đánh nhau. Chú ý, ta hiện giờ đã nhân từ rất nhiều rồi, không đuổi tận giết tuyệt, đừng đem ta xem như ma nữ nữa.”

Có đôi khi, nàng rất trẻ con.

“Khụ, tạm thời không cần. Ta rất hay mơ mộng, ta sẽ có một vị đại hiệp tiêu sái, bạch y phiêu phiêu, luôn mang theo bộ dáng tươi cười dịu dàng, có điểm tà mị, có chút hài hước, tính tình ôn nhu, đối xử ta rất tốt, tựa như Đoạn đại ca vậy. Ta muốn hắn đi cùng ta, cùng nhau ngao du thiên hạ. Người nhìn thế nào cũng không giống, người suốt ngày mặt mày cau có, nhìn thấy người là đã muốn phiền rồi. Muốn người dịu dàng với ta là không có khả năng, người càng không thể khiến ta cười, người kể chuyện cười thực sự rất nhạt...”

“Đoạn đại ca là ai?”

“Đoạn đại ca...”

“Tại sao không nói? Là thanh mai trúc mã với nàng hay là sư huynh?”

Bạch Mạn Điệp lách đầu phủ nhận, “Không phải.”

“Thế hắn là ai?”

Bạch Mạn Điệp âm thầm buồn cười, “Người ghen sao?”

“Không phải?”

“Thế hắn là ai?”

Nàng nghiêm túc giải thích, “Người đừng hiểu lầm, Đoạn đại ca là nghĩa huynh của ta. Ta nói với hắn rồi, bảo hắn đừng yêu ta, ta cũng sẽ không yêu hắn, chúng ta chính là quân tử chí giao.”

Nàng nói lời khoa trương, khiến hắn xúc động muốn bật cười.

“Đại ca, người giỏi nhất là phương diện nào?”

“Kiếm tiền?”

“Nếu ta nhớ không lầm, người là trộm đó.”

“Được rồi, ta thừa nhận.”

“Thế có phải người có thể trộm khắp đại giang nam bắc, trộm cả trong hoàng cung đại nội, vậy tới Tổng gia trang bay qua bay lại có phải chỉ như một bữa ăn sáng?”

“Ừ.” Xem hắn là ai đây?”

“Vậy không được, chúng ta mục tiêu hiện tại là Tổng gia trang, lúc chúng ta hai người ở lại đó, phiền người đi tìm thử một lần.”

“Được.”

“Trước mặt đã là Tổng gia trang, ta lấy lý do gặp Phù Dung tiểu thư để ở lại, tối nay động thủ.”

“Được.”

“Đại ca, người có để ý không, chúng ta biết nhau đã hơn nửa năm rồi, nhưng vẫn ở ngoài phiêu bạt, ta mệt mỏi quá a.”

“Chờ bệnh nàng khỏi rồi, ta đưa nàng về bái kiến cha mẹ.”

“Chuyện này... sau hắn nói, dù sao người cũng mới cưới lão bà, bây giờ hưu thê không ổn.”

“Không thể đợi được nữa.”

“Quên đi, trở lại chính sự, đã qua một ngày mười lăm nữa rồi.”

“Ta biết, là sáu ngày trước.”

“Tại sao tối đó ta không phát bệnh?”

“Không biết.”

“Người tối nào cũng bên cạnh ta, có phải ta phát bệnh nhưng đầu óc mơ hồ nên không biết, phiền người nói ta nghe.”

Mới kết hôn có nửa năm đã muốn ly hôn với nàng, quả thực là vũ nhục mà.

“Nàng nói chuyện với ta suốt cả đêm.”

“Đúng nha, ta nhớ rõ là mình không có phát bệnh.”

Quay đầu nhìn lại những ngày đã qua, hắn mới biết được hắn không thể không có nàng. Nàng đã cho hắn biết ngọt bùi cay đắng, cho hắn hiểu ái lạc, đem cuộc sống chỉ có hai màu đen trắng của hắn trở nên rực rỡ đầy màu sắc. Nếu nàng chưa từng xuất hiện trong cuộc đời hắn, hắn có thể tiếp tục sống một cách đơn điệu. Nhưng hắn đã quen có nàng, quen lời nói khoa trương của nàng, quen tư thế kiêu ngạo của nàng, biểu tình trách móc của nàng, tất cả về nàng đều cắm rễ sâu trong lòng hắn.

Đông Phương Vũ vỗ vỗ ngực, chỉ cảm thấy đau đến mức không thể đau hơn.

“Người ở đây làm gì?” Một thanh âm ngọt ngào đột nhiên bay tới.

Đông Phương Vũ ngẩng đầu lên, đã gặp Bạch Mạn Diệp đang cười với hắn. Là ảo giác sao? Nàng sao lại xuất hiện? Nàng...

Hắn không biết phải dùng từ ngữ nào diễn tả tâm trạng hắn lúc này, chỉ có thể ngẩn ra nhìn nàng.

“Người ở đây làm gì?” Bạch Mạn Diệp tới trước mặt hắn, vươn năm ngón tay tới trước mắt hắn lách lư, “Đại ca, người không phải bị ngốc chứ.” Nàng mới mắt tích có nửa ngày, đại ca sao lại lạ đến như vậy?

Hắn kích động trước nay chưa từng có, “Nàng không có việc gì?”, hắn một tay ôm nàng vào lòng, siết chặt, tựa hồ muốn đem nàng nhào nát, sau đó khâm vào trong thân thể. Hắn cứ tưởng đã mất nàng rồi, cho rằng sau này không thể gặp nàng nữa. Chỉ mới xa nhau một lúc đã gần như muốn lấy mạng hắn rồi, hắn vô phương chấp nhận nỗi thống khổ này, hắn phải vĩnh viễn giữ nàng ở bên người, vĩnh viễn vĩnh viễn...

“Đại ca, người làm sao vậy?” Bạch Mạn Diệp giãy giụa hỏi hắn, ôm chặt quá khiến nàng không thể nào thở nổi.

Đông Phương Vũ vẫn ôm chặt lấy nàng, âm thanh khàn khàn bên tai nàng rí rả, “Ta cứ tưởng đã mất nàng rồi.” Nàng tựa như một loại trân bảo vừa mất đi lại được tìm về, hắn luyện tức không buông.

“Hả? Ta chỉ là...” Vị đại ca này mách phải vọng tưởng chứng sao? Bất quá nàng mới mắt tích có chút xú, hắn khàn khàn như thế làm gì?

Đương nhiên, có người đã quên một chuyện vô cùng trọng yếu: nếu không phải Minh Vương cứu nàng, nàng thực sự đã chết tức tưởi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ta không chấp nhận ông

Bạch Mạn Diệp rút cuộc cũng đẩy được Đông Phương Vũ ra, thoát khỏi số phận bị ôm quá chặt mà chết, sau đó đem toàn bộ sự tình kể cho hắn nghe, hắn nghe xong trong lòng run sợ, có một loại xúc động muốn bóp chết Tổng phu nhân kia. Khi nghe đến ba chữ “Đoạn đại ca”, Đông Phương Vũ bắt đầu có ý định muốn gặp hắn. Họ Đoạn kia rốt cuộc là ai? Ở trong lòng Tiểu Diệp rất quan trọng sao?

“Họ Đoạn kia rốt cuộc là ai.” Hắn không vui hỏi.

Bạch Mạn Diệp hai mắt tròn trắng, “Nghĩa huynh của ta.” Chỉ biết hắn ghen.

“Hắn tại sao lại tới Tổng gia?” Thực sự quá hối hận không theo sau Tiểu Điệp, nhường cơ hội cho họ Đoạn kia.

“Không rõ, chách là đi dò đường thôi.” Sẵn chuẩn bị một quyền đem Tổng gia thu phục.

“Đoạn đại ca rốt cuộc là ai?” Dò đường? Lại một người có ý với Thánh linh châu sao?

Bạch Mạn Điệp tới gần hắn, hạ giọng, “Là một nhân vật truyền kì trên giang hồ, có khả năng cùng ngươi địa vị ngang nhau. Đương nhiên, ngươi không suất bằng hắn.”

“Ai?” Hắn đã được xem là thiên hạ đệ nhất rồi, ai lại có thể ngang hàng với hắn? Câu nói kia của Bạch Mạn Điệp khiến hắn nhớ tới một người, một người so với nữ nhân còn đẹp hơn, võ công xuất thần nhập hóa, nhưng chưa ai gặp qua hắn động thủ bao giờ – Minh Vương.

“Minh Vương?” Hắn nghi ngờ hỏi, lão bà hắn lợi hại vậy sao? Có thể cùng Minh Vương có chút giao tình.

Bạch Mạn Điệp trịnh trọng gật đầu, “Xem như ngươi thông minh.”

“Nàng thế nào quen biết hắn?” Minh Vương là một truyền kì nhân vật trên giang hồ, Đông Phương Vũ xưa này vẫn muốn giao hảo, đáng tiếc là không có cơ hội.

“Nói hắn có ý đồ xưng bá võ lâm? Đánh không lại người ta thì sau lưng mắng người ta là đại ma đầu hay gì gì đó?” Bạch Mạn Điệp liếc nhìn Đông Phương Vũ, “Có gì kỳ quái không? Cho dù hắn có ý định xưng bá võ lâm thì thế nào? Thắng làm vua thua làm giặc, là bọn chúng không có bản lĩnh thôi. Lây võ công của hắn, hiện nay võ lâm cũng chỉ có ngươi là có thể cùng hắn đánh nhau, xem chừng là không phân thắng bại. Đương nhiên, ngươi sẽ không cùng hắn đánh nhau phải không? Nói thế nào hắn cũng xem như đại cừu từ (anh vợ) của ngươi. Võ công hắn lợi hại như vậy, thuộc hạ ai nấy cũng võ công cao cường, cho dù có xưng bá võ lâm thì sao? Còn nói cái gì bọn họ hoành hành ngang ngược, giết người không chớp mắt. Thế danh môn chính phái không giết người sao? Không bá đạo sao? Xem hành vi của Huyền Vũ sơn trang đi, bọn họ khi dễ ta, bắt ta.” Từ hiểu biết những điều xấu xa của Phương gia – võ lâm đệ nhất thế gia, Huyền Vũ sơn trang cây thế hiếp người, Đồ tiểu thư tự cho mình là đúng, nàng hận thấu xương cái gọi là võ lâm thế gia, thái son bác đầu. Đều chỉ là nói suông, ngụy quân tử treo đầu dê bán thịt chó. Nàng nhìn thế nào cũng thấy Đoạn Tiêu so với bọn chúng thuận mắt hơn nhiều.

Hắn cũng không phải lỗ sâu bọ mới ra giang hồ, đối với những sự tình này đương nhiên thấu suốt, phải thừa nhận rằng Bạch Mạn Điệp nói cũng có lý, “Không biết Xích Tiêu kiếm của Minh Vương có lợi hại như trong truyền thuyết hay không.” Trở lại chính sự đi.

“Xích Tiêu kiếm? Là phối kiếm của đại ca sao?” Cái gì Tiêu? Đúng rồi, tới bây giờ hắn cũng không có hỏi Đoạn đại ca tên gì.

“Nghe đồn là Minh Vương khát máu, mỗi lần giết người là một kiếm chém người ta làm hai nửa, Xích Tiêu kiếm xuất ra, không ai có khả năng đỡ nổi. Từ khi hắn xuất đạo đến nay, không ai có thể tiếp được hai mươi chiêu của hắn” Minh Vương thủ pháp giết người tàn nhẫn là chuyện ai ai cũng biết, cùng Tam tỷ muội các nàng không thua gì nhau. Minh Vương và Vô Ảnh La Sát, thực sự thích hợp làm huynh muội, hai người tàn nhẫn như nhau. Lời này có đánh chết hắn cũng không dám nói ra, trừ khi hắn muốn bị lão bà hưu. May mà hắn cũng không phải cái gì nhà từ thiện, huynh đệ sát thủ kia của hắn cũng là biến thái sát nhân điên cuồng, miễn cưỡng cũng có thể chịu được bầu không khí bên nhà lão bà.

“Ê, các ngươi hai người đừng có đánh nhau. Tuy rằng ta cũng đó chút danh tiếng, nhưng về võ công thì kém hai vị tuyệt đỉnh cao thủ các ngươi rất nhiều, nếu đánh nhau, ta khuyên không được. Một bên là trọng phu, một bên là đại ca, ta rất khó xử.”

Nghe thấy Bạch Mạn Điệp thừa nhận hắn là “trọng phu” của nàng, trong lòng hắn mừng đến hôn mê. “Ta sẽ không đánh nhau với hắn.” Chi là luận bàn mà thôi.

“Vậy thì tốt, ta đã nhờ Đoạn đại ca giúp đỡ tìm Quý Y.” Bạch Mạn Điệp cười thâm, “Cũng đã đi tìm Tổng phu nhân tính sổ.”

“Tổng phu nhân trúng độc rồi.” Theo lời Bạch Mạn Điệp có thể nghe ra nàng không biết tình trạng hiện giờ của Tổng phu nhân.

“Đáng đời,” Đoạn Tiêu đã nói sẽ trả thù cho nàng, đem nước trà Bạch Mạn Điệp uống qua đổ vào miệng Tổng phu nhân, để Tổng phu nhân tự trúng độc của mình.

“Là nàng hạ độc?”

Bạch Mạn Điệp khoát tay, “Không phải, nhưng mà đáng đời a, ai bảo bà ta làm điều xằng bậy. Bà ta hạ độc ta, không ngờ chính mình lại trúng độc.”

“Có muốn cứu bà ấy hay không?” Giải độc hoàn của nàng có thể cứu được.

“Không.” Tuyệt trước cửa nhà ai nấy quét, sống chết của người ta nàng mặc kệ, nhất là người đã cướp đi hạnh phúc của nương nàng, còn muốn giết hại nàng, nàng không một kiếm chém chết đã là may lắm rồi.

“Nàng muốn thế nào?”

“Nếu chuyện đã đến nước này, đem toàn bộ sự tình nói ra, ta trực tiếp đòi Thánh linh châu.” Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhi của hắn, hắn sẽ không bỏ mặc sống chết của nàng chứ? Đương nhiên, tạm thời không xác định được, ai biết sinh nhật ở cổ đại và hiện đại có trùng nhau không.

“Nàng có định nhận lại ông ấy không?” Hắn đang lo làm sao thích ứng với chuyện tự dưng nhảy ra một nhạc phụ.

“Không nhận.” Bạch Mạn Điệp trả lời chách như đinh đóng cột.

Đồng Phương Vũ hiểu rõ tính tình Bạch Mạn Điệp, hành xử có suy nghĩ riêng, cũng không nói thêm điều gì.

“Tổng phu nhân vẫn chưa chết?”

“Tạm thời thì chưa.”

Bạch Mạn Điệp trông mắt vừa chuyển, “Thế thì tốt, ta đôi ý rồi, ta sẽ cứu bà ta. Ta còn mấy viên giải độc hoàn, đem trao đổi với Thánh linh châu của Tổng lão gia. Cho dù Tổng lão gia không niệm tình nương ta, cũng phải suy nghĩ cho sinh mệnh của thế tử. Nếu hần không giao ra, ta tuyệt đối khoan tay đứng nhìn, mờ to mắt nhìn Tổng phu nhân chết cũng không hề lay động. Nếu không phải vì tìm được viên châu kia, ta thà ném giải độc hoàn cho chó ăn cũng không để nữ nhân kia ăn.” Có giải độc hoàn làm lợi thế, lấy được Thánh linh châu thì sẽ cao hơn.

Đồng Phương Vũ dở khóc dở cười, tiểu nữ nhân này, tâm tư đủ độc, sau này ngàn vạn lần đừng đánh tội với nàng.

Tổng Cảnh Nhân vì phu nhân đột nhiên trúng độc, sốt ruột đến nổi đầu đổ đầy mồ hôi, đại phu hết người này đổi sang người khác, tất cả đều thỉnh hần chuẩn bị hậu sự. Chính hần cũng biết sơ về y thuật, biết rằng phu nhân trúng độc, nhưng lại không biết là trúng phải độc gì, càng không có cách giải độc. Tuy rằng chỉ còn chút hơi tàn hần cũng không thể buông tay, đang chuẩn bị đi tìm Độc nương tử.

Đương lúc tất cả mọi người đang vội vàng thu dọn đồ đạc, Bạch Mạn Điệp mắt tích đột nhiên xin cầu kiến.

“Bạch cô nương, có chuyện gì?” Hần đã bỏ qua mấy lời khác sáo, càng không kịp hỏi nàng đã đi đâu, bình an là tốt rồi. Tiết kiệm thời gian, trực tiếp nhập đề.

Bạch Mạn Điệp liếc hần một cái, thỉnh linh hỏi, “Tổng lão gia, xin hỏi Thủy Phù Dung rơi xuống vực đã bao lâu rồi?” Nàng sẽ bất ngờ hỏi, nếu như hần thực sự đối với Thủy Phù Dung có tình, nhất định sẽ nói ra, mà còn là đáp án chính xác.

“Hai mươi một năm lẻ một tháng.” Hần hầu như không cần suy nghĩ liền thốt ra. Tình cảnh Phù Dung rơi xuống vực, hần cả đời cũng không quên a. Hần không nghĩ tới đột nhiên Bạch Mạn Điệp lại hỏi vấn đề này, nhất thời không có nhiều phản ứng lắm.

“Đa tạ.” Bạch Mạn Điệp sách mặc biến đổi.

Vô luận sinh nhật nàng là ngày nào, cũng tuyệt đối là nữ nhi của Tổng gia. Trước khi nàng xuyên không, bà ngoại nói thân thể này đã hơn hai mươi tuổi, nàng ở cổ đại đã hơn năm tháng. Nói cách khác thân thể này ít nhất cũng hai mươi tuổi lẻ năm tháng, thậm chí còn có thể lớn hơn. Thủy Phù Dung hai mươi một năm lẻ một tháng trước rơi xuống vực, như vậy, sau khi Thủy Phù Dung rơi xuống vực bảy tháng, Bạch Mạn Điệp mới sinh ra, mới có thể là sáu tháng, năm tháng, tóm lại là chưa tới bảy tháng. Chỉ cần không phải kẻ ngốc, ai cũng nghĩ ra Thủy Phù Dung trước khi rơi xuống vực đã mang thai. Tình nhân của Thủy Phù Dung, Tổng lão gia, rất có thể chính là cha của hài tử đó.

“Bạch cô nương, tại sao cô lại hỏi vấn đề này?” Trong lòng hần có rất nhiều nghi hoặc.

“Tổng phu nhân đang trong tình trạng rất nguy kịch?” Bạch Mạn Điệp cố ý đi thẳng vào chính sự, nếu đã xác định rồi, trực tiếp bàn bạc giao dịch.

“Thực không dám giấu giếm, chuyết kinh hiện đang bị đe dọa tính mạng. Độc nàng trúng thập phần kì quái, lão phu chỉ có thể đi cầu Độc Nương Tử.”

Bạch Mạn Điệp tự tiểu phi tiểu ngồi xuống, bắt chéo hai chân, “Khỏi cần tìm, tam muội ta sẽ không cứu bà ấy đâu. Ta đã dùng bỏ câu đưa thư cho tam muội rồi, nhất định sẽ không cứu.”

Tổng Cảnh Nhân mặt mày trắng bệch, nàng thực sự là Vô Ảnh La Sát sao? Vì sao không cứu thế tử của hần? Hai người từng có thù hận gì.

Bạch Mạn Điệp cười lạnh, “Đừng hoài nghi, ta chính là Vô Ảnh La Sát trong truyền thuyết. Ta và phu nhân người trước nay không thù không oán, nhưng bà ta đáng chết. Biết tại sao không? Bởi vì bà hạ độc ta. Trong hương liệu bỏ thêm “Mỹ Nhân túy”, trong trà của ta lại bỏ vào “Vô Tâm thảo”. May mà ta có dùng qua giải độc hoàn của tam muội, bắc độc bắt xâm, may mắn chỉ ngứa xiu. Trong lúc ngứa đi, tôn phu nhân tưởng ta đã chết, ý đồ dùng Hóa Cốt tán hủy thi diệt tích. Là một vị bằng hữu đi ngang đã cứu ta, sẵn tiện đem trà ta uống qua đổi ngược cho tôn phu nhân dùng. Nói đúng ra, bà ta tự làm tự chịu.” Mỗi khi xuất ra tư thế Vô Ảnh La Sát, trên người nàng luôn có một loại lãnh đạm trời sinh, khiến người người sợ hãi.

Tổng Cảnh Nhân sách mặt càng chuyển xấu hơn, Vô Ảnh La Sát, Tổng gia đánh tội không nổi a. “Nàng vì sao lại muốn hại cô.” Không có lý do a.

Bạch Mạn Điệp làm như vô tình nói, “Không có gì, bởi vì nương ta trùng hợp tên gọi Thủy Phù Dung.” Cũng trùng hợp là lão tình nhân của ông.

“Cô nương nói...” Tổng Cảnh Nhân toàn thân khẽ run, đứng dậy, “Nương cô đích thực là Thủy Phù Dung?” Nàng hỏi Thủy Phù Dung rơi xuống núi là khi nào, chẳng lẽ nàng thực sự là nữ nhi của Thủy Phù Dung?

Bạch Mạn Điệp khoát tay trả lời, “Đúng vậy, Thủy Phù Dung, cung chủ Hồng Nhan Cung của hơn hai mươi năm về trước, là... bằng hữu của Tổng lão gia ông. Tổng phu nhân không biết trùng phải tà thuật gì, sau khi biết sinh nhật của ta, kiên quyết nói ta với ông có quan hệ, không thể không giết ta.”

Tổng Cảnh Nhân đã không còn đứng vững được nữa, tay vịn vào ghế, run rẩy hỏi, “Sinh nhật của cô là...” Hần không biết Thủy Phù Dung mang thai, nhưng hai người đã làm cái gì hần hiểu rõ.

Bạch Mạn Điệp lạnh nhạt trả lời, “Xin lỗi, không quan trọng, với ta mà nói, không quan trọng chút nào.”

Tổng Cảnh Nhân ngã ngồi trên ghế, “Nói vậy... con thực sự là...” Phụ tử thiên tính a, hắn từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã thấy nàng rất quen thuộc.

Bạch Mạn Điệp càng thêm lạnh lùng, “Đúng, nhưng trong lòng hiểu rõ là được rồi, không cần nói ra, ta cũng không muốn nói rõ ra như vậy.”

Bạch Mạn Điệp trong lòng cầu khẩn: Thủy Phù Dung ở trên trời linh thiêng đừng có trách ta, ta đã không vì người đòi lại công đạo. Nếu hắn thực sự yêu người như vậy, tại sao còn muốn kết hôn với kẻ khác? Hắn ban đầu là bỏ rơi mẹ con hai người, không có tư cách nhận lại nữa. Nếu là nữ nhi chân chính đang ở hiện đại của người, nàng cũng phải làm như vậy thôi.

Nàng cũng không biết cái gì gọi là lão nhân nước mắt ngấn dài, đến nay coi như đã được chứng kiến. Dù là Tổng lão gia khí độ ung dung, sau khi nghe xong lời nàng, nước mắt lập tức chảy ra, khóc đến như tiểu hài tử.

“Tổng lão gia, chúng ta làm giao dịch đi.” Nàng quyết định ngắt lời hắn.

“Con muốn thế nào?” Chỉ cần hắn có, nhất định giao cho nàng.

“Ta muốn Thánh linh châu.”

“Thánh linh châu?”

Bạch Mạn Điệp lạnh lùng nhìn hắn, “Không sai, ta cũng như nương mỗi đêm mười lăm sẽ phát bệnh. Hai người năm đó có phải đã tìm được Thánh linh châu trong sơn động không, đưa ta đi. Đương nhiên, ta sẽ cứu tôn phu nhân.”

“Ta cho con.” Hắn thốt ra, chỉ cần có thể bù đắp cho nàng, cái gì hắn cũng tình nguyện cho.

“Tổng lão gia, chúng ta ở đây là giao dịch, đưa hạt châu cho ta, ta giải độc cho tôn phu nhân.” Bạch Mạn Điệp nói xong mặt vẫn lạnh như băng, không mang theo một chút cảm tình.

“Ngâm nhi...”

“Bạch cô nương, ta họ Bạch.” Nàng cắn răng nói rõ.

“Bạch cô nương, cô thực sự hận ta vậy sao?”

“Không sai.” Bạch Mạn Điệp nghiêm túc nhìn hắn, “Ông nếu có thích nương ta, tại sao còn muốn kết hôn với người khác? Ông cùng nữ nhân khác ân ái ái, có từng nghĩ tới nương ta không? Cũng bởi vì nương ta là yêu nữ, là kẻ vô lương chính đạo không thể dung chứa, nên ông mới kết hôn với một tiểu thư thế gia đúng không? Ban đầu là ông bỏ rơi mẹ con ta, ông không có tư cách quay đầu trở lại.”

“Không phải, là ta bị ép buộc.”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Có người lấy đao kẻ cớ ép ông lấy Tổng phu nhân sao? Ông rõ ràng là nhu nhược, không dám phản kháng thôi. Quân Tùy Phong từng nói, cha mẹ ông ghét bỏ xuất thân của nương ta đúng hay không? Vậy thì ta nói cho ông biết, ta là Vô Ảnh La Sát, là yêu nữ trong truyền thuyết giết người không chớp mắt, ta so với nương còn độc ác hơn, ông làm ơn đừng theo ta nhận mặt họ hàng, làm nhục môn phong.” Nàng thậm chí hoài nghi Thủy Phù Dung đem Bạch Mạn Điệp đào tạo thành thế này là vì trả thù.

Hắn không nói gì thêm, không biết nên giải thích với nàng thế nào, đành phải thờ dài, “Huyết thống không thể chối bỏ.”

“Ông ngoại trừ sinh ta ra còn cho ta được cái gì. Ta họ Bạch, không phải họ Tổng.” Bạch Mạn Điệp lại cười đùa, “Đương nhiên, Tổng gia tổ tiên nếu biết ta là tiểu yêu nữ nhất định tức đến mức nhảy từ trong quan tài ra, thế nên tốt nhất là đừng nhận biết ta.”

Tổng Cảnh Nhân bắt lực đứng lên, “Đưa giải độc hoàn cho ta trước được chứ?”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Nhìn đi, không phải chính là đang quan tâm phu nhân ông sao?”

Tổng Cảnh Nhân không nói gì. Phu nhân hận hắn, Phù Dung hận hắn, cả hai nữ nhi cũng hận hắn, hắn làm người thực sự quá thất bại a.

Sau khi dùng xong giải độc hoàn, độc trong người Tổng phu nhân đã hoàn toàn được giải, chỉ là thân thể suy yếu, nhất thời chưa thể tỉnh lại. Để Tổng phu nhân cho Tổng Phù Dung tiểu thư chiếu cố, Tổng Cảnh Nhân đưa Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ đến thư phòng, phái nhiều tâm phúc đứng canh gác.

“Là ở thư phòng sao?” Bạch Mạn Điệp âm thầm hỏi Đông Phương Vũ.

“Không biết.” Vật cả hai người được xưng là đại tặc đã gần như muốn lật tung thư phòng cũng không phát hiện được rốt cuộc được giấu ở đâu? Bạch Mạn Điệp bắt đầu hiểu kì.

Tổng Cảnh Nhân cẩn thận đóng cửa sổ lại, từ trong góc tường lấy ra một chậu hoa đập xuống đất, chậu hoa lập tức vỡ ra. Trong đồng đất đó tìm thấy

một cái hộp, hẩn chậm rãi lâu hết bùn đất, đặt ở trước mặt Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp mở to mắt nhìn cái hộp đen ngòm, Tổng Cảnh Nhân cũng quá khéo giấu, ai lại nghĩ đến hẩn đem bảo vật bỏ vào chậu hoa? Uống cho Đông Phương Vũ cùng ai kia được xưng là thần thủ có đẳng cấp, kể cả tiểu xảo này cũng nhìn không ra.

Bạch Mạn Điệp lấy tay đẩy đẩy cánh tay Đông Phương Vũ, “Đại ca, nếu như ai cũng có cái kiểu giấu này, chúng ta hai người rửa tay gác kiếm, thoái ẩn giang hồ là được rồi đó, để khỏi phải mất mặt.” Hoàng cung đại nội ra vào như không, nhưng lại trộm không được một viên châu nhỏ xú.

Đông Phương Vũ suy nghĩ một chút, cũng không quan tâm mấy, “Thế nên ta thích trộm đồ trong hoàng cung hơn.” Đồ trong hoàng cung căn bản là không có giấu, chách là do có quá nhiều.

Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn hẩn nghi hoặc, “Người không phải luôn muốn có Thánh linh châu sao, tại sao bây giờ đặt trước mặt người mà người một chút hứng thú cũng không có?”

“Nếu đã có được, ta cũng không còn thích nữa.” Thử không có mới là tốt nhất.

Bạch Mạn Điệp mắng một câu, “Thần kinh.”

“Thất Sách Dạ minh châu giao cho cô.” Tổng Cảnh Nhân đem hộp đưa cho Bạch Mạn Điệp, “Cầm đi.”

“Thất sách dạ minh châu?” Bạch Mạn Điệp trừng to mắt, nghi hoặc nhìn họ Tổng.

Tổng Cảnh Nhân gật đầu, “Kỳ thực trên đời này không có cái gì là Thánh linh châu, chỉ vì hạt châu này ban đêm có thể phát ra bảy loại màu sắc, nên bị lầm là linh châu, tên thật có nó phải là Thất Sách Dạ minh châu.”

Đông Phương Vũ lần đầu tiên hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Năm đó sư phụ hẩn vì Thánh linh châu mà bị trọng thương, Tổng Cảnh Nhân lại nói Thánh linh châu không tồn tại.

Tổng Cảnh Nhân đứng lên, hai tay chấp ở sau người, đưa lưng về phía họ.

“Năm đó, ta vừa mới ra giang hồ, gặp Phù Dung bị một đám đạo tặc chặn đường cướp bóc. Đang muốn ra tay hỗ trợ, đã thấy Phù Dung nháy mắt một cái, đem bọn họ toàn bộ giết sạch. Lúc đó ta tự xưng mình là danh môn chính phái, không thể để nàng giết chóc bừa bãi, nên nổi lên tranh chấp. Ta cùng Phù Dung võ công ngang nhau, khổ chiến được nửa ngày, nàng cuối cùng không cẩn thận mà rơi xuống núi. Lúc đó ta không đành lòng nhìn nàng chết, nhảy xuống cứu nàng. Lúc cứu được, nàng đã hôn mê bất tỉnh. Ta chỉ có thể tìm một sơn động trên vách đá, tạm thời để nàng ở lại. Đêm đó, chúng ta hai người phát hiện trong sơn động có một loại ánh sáng kì lạ phát ra, tựa hồ có rất nhiều màu sắc. Theo ánh sáng, hai người chúng ta phát hiện ra cái hộp này, trong hộp đích thực là Thất Sách Dạ minh châu. Bên cạnh cái hộp, còn có một bộ hải cốt, trên một tảng đá lớn còn khắc rất nhiều chữ. Những chữ viết đó được viết đã lâu, không nhìn rõ được, nhưng căn bản vẫn có thể hiểu được nội dung. Có lẽ là nói, chủ nhân bạch cốt kia là một châu bảo thương nhân dị quốc, hẩn mang theo bảo vật quốc gia là Thất Sách Dạ minh châu đến nước ta buôn bán. Trên đường đi, hẩn gặp một đám người trong giang hồ. Vị châu bảo thương nhân kia nhanh chóng cùng họ kết giao, trở thành bằng hữu. Vào một đêm nguyệt hách phong cao (1), bọn họ cùng qua đêm ở trong rừng, thương nhân kia xuất ra Thất Sách Dạ minh châu chiếu sáng. Những người trong giang hồ kia chưa từng gặp qua Thất Sách Dạ minh châu, liền cho rằng viên châu đó là thần vật. Trong đêm đó, đám người đó định giết chết vị thương nhân kia, cướp đoạt Thất Sách Dạ minh châu. Trong lúc bầy mưu tính kế, sợ ý để thương nhân kia nghe được. Thế là hẩn cả đêm chạy trốn. Còn những người giang hồ đó là danh môn chính phái, trên giang hồ rất có danh tiếng, không thể để thương nhân kia đem chuyện xấu của bọn họ truyền ra ngoài nên đã trắng trợn phao tin trên người vị thương nhân kia có võ lâm chí bảo Thánh linh châu, dựng chuyện Thánh linh châu có thể cải tử hồi sinh, tăng cường công lực, quả nhiên đã khiến các đại môn phái tranh giành lẫn nhau. Vị thương nhân kia có chút võ công, nhưng rốt cuộc cũng bị dồn vào đường cùng. Hẩn mang theo Thất Sách Dạ minh châu tự sát, được đại thụ che chắn, vào trong sơn động. Đáng tiếc hẩn thân mang trọng thương, không lâu sau thì tạ thế. Trước khi chết, hẩn viết lại bí mật của “Thánh linh châu”, không để thế nhân tiếp tục phạm sai lầm. Sau đó, ta đem Thất Sách Dạ minh châu giao cho Phù Dung làm vật đính ước. Có một lần chúng ta cùng nhau đi dạo, bị người ta trộm mất. Mười sáu năm trước, ta bắt gặp nó ở trong tay một vị châu bảo thương nhân, liền mua trở về.” Tổng Cảnh Nhân thờ dài một tiếng, trên đời này căn bản không có Thánh linh châu, toàn bộ đều là tưởng tượng.

(1) Nguyệt hách phong cao: trăng mờ, gió lớn, hiểu đơn giản là thời điểm tốt để làm chuyện xấu.

Chấn động, chấn động... Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ hoàn toàn bị chấn động, võ lâm chí bảo mấy trăm nay nay – Thánh linh châu, cư nhiên chỉ là âm mưu của một người? Chuyện này... cũng được sao?

“Có thể không?” Bạch Mạn Điệp hỏi Đông Phương Vũ.

“Ta không biết.” Hẩn tìm Thánh linh châu nhiều năm như vậy, đột nhiên lại nói cho hẩn biết chỉ là âm mưu của một người, hẩn nhất thời vô phương tiếp nhận.

“Bất luận hai người có tin hay không, trên đời này thực sự không có Thánh linh châu. Trời cũng sắp tối rồi, hai người có thể tự mình xem vật trong hộp, lúc đó, sẽ tin tưởng lời ta.” Thất Sách Dạ minh châu thực sự rất đẹp, ánh sáng rực rỡ lạ kỳ, thảo nào có người hiểu lầm nó là bảo bối.

“Dù sao trời cũng tối rồi, trong phòng cũng không sáng lắm, tự mình xem đi.” Tuy rằng không phải tối hẩn, cũng có thể thấy được Dạ minh châu phát sáng.

Tổng Cảnh Nhân không phản đối, Đông Phương Vũ cũng không ý kiến.

Bạch Mạn Điệp dùng tay lau vết đất trên hộp, cẩn thận mở ra. Nắp hộp vừa hé ra, nàng lập tức nheo mắt lại, trong hộp tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt đến nỗi nàng không thể nào mở to mắt được.

Nàng híp mắt, tiếp tục mở hộp, chiếc hộp từ từ mở ra, hào quang mỗi lúc một sáng, cho đến khi chiếc hộp hoàn toàn được mở, cả phòng sáng rực như ban ngày. Điều thần kỳ hơn chính là, hào quang đều là ánh sáng rực rỡ, sáng tựa như đèn nê-ông, có khi còn sáng hơn, đẹp hơn, khiến Bạch Mạn Điệp có ảo giác như đang ở trên mây.

Trong hộp, một viên Dạ minh châu lớn bằng cái trứng đang lẳng lẳng nằm, xung quanh hạt châu hiện lên quang sáng nhàn nhạt.

Nàng lấy tay nhẹ nhàng gõ một cái, cười tươi như hoa, trong lòng tán thán, “Đại ca, đẹp quá a.”

“Ừ, rất đẹp.” Đông Phương Vũ mặt vẫn không đổi sắc.

Tổng Cảnh Nhân đóng cái hộp lại, “Được rồi, giờ nó là của cô.” Loại đồ vật này không thể nhìn quá lâu, nếu bị người khác phát hiện, sợ rằng phát sinh tranh cãi.

“Đại ca, nếu nó là Thánh linh châu, người có tin không?”

“Tin.” Đông Phương Vũ trả lời thật tỉnh, có vật tỏa sáng vạn trượng thể này, ai cũng sẽ tin.

“Ta cũng tin.” Đẹp phi thường. Đã nói Dạ minh châu là đẹp, không ngờ lại có cả Dạ minh châu bảy màu.

“Vật này ngày xưa ta tặng cho Phù Dung, hôm nay tặng cô làm quà cưới.” Tổng Cảnh Nhân kích động, khẩu bất trạch ngôn (2).

(2) Khẩu bất trạch ngôn: lời nói không có sự chuẩn bị, suy xét.

Bạch Mạn Điệp lườm hẩn một cái, “Tổng lão gia, nếu chỉ là một viên Dạ minh châu thông thường chúng ta cũng không cần dùng nữa, trả lại cho ông.” Nàng đem cái hộp tới trước mặt Tổng lão gia.

“Cô không cần?” Đồ tốt như thế cư nhiên không cần? Có phải trong đầu có bệnh không?”

“Ta đương nhiên không cần, ta nếu có thể chữa bệnh, cũng không cần dùng loại vật trang trí này.”

“Công tử...” Nữ nhi đã không cần, thôi thì âm thầm giao cho nữ tể (3).

(3) Nữ tể: con rể.

“Tổng lão gia, nếu Tiểu Điệp không nhận, ta cũng không.”

“Đại ca, chúng ta đi thôi.” Bạch Mạn Điệp quay đầu nói với Tổng lão gia, “Tổng trang chủ, cảm tạ ngài khoản đãi trong thời gian qua, ta cáo từ.” Nàng nói xong kéo tay Đông Phương Vũ đi, tựa như bị sói truy đuổi.

Tổng Cảnh Nhân quỳnh lên, thốt ra, “Con thực sự không chấp nhận ta sao?”

Bạch Mạn Điệp dừng bước, đưa lưng về phía hẩn, nói rõ từng câu, “Một ngày họ Bạch, suốt đời họ Bạch, ta không chấp nhận ông, vĩnh viễn cũng không chấp nhận.” Nàng là người xuyên không, không rảnh nhận mặt nhiều thân thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Muội yêu huynh

Bạch Mạn Điệp từ khi bước ra khỏi thư phòng cũng không lập tức rời khỏi Tổng gia trang mà trở lại phòng mình. Hiện giờ trời cũng sắp tối rồi, nếu có muốn đi cũng là chuyện của sáng ngày hôm sau. Dù sao đây cũng là chỗ của cha nàng, ở lại một đêm không phạm pháp chữ.

May là Tổng lão gia cũng không có quên hai người họ, sai người đưa tới vài món ngon, nàng tùy tiện ăn vài miếng rồi lại dựa vào cửa sổ mà ngắm người ra. Kỳ thực nàng đã ngăn người ở đó rất lâu, từ khi rời khỏi thư phòng, nàng luôn rầu rĩ không vui, càng là lần đầu tiên không mở miệng nói lời nào. Nàng vốn dĩ là người lúc nào cũng huyền thuyên, muốn nàng ba tiếng không nói lời nào tuyệt đối không có khả năng. Tính tình nàng Đông Phương Vũ thập phần hiểu rõ, thấy nàng không nói lời nào, hẩn có chút lo lắng. Đột nhiên lại nhảy ra một người phụ thân, thực sự khiến nàng khó tiếp nhận.

Bản thân Đông Phương Vũ cũng là người ít nói, Bạch Mạn Điệp lại ngậm miệng khiến hai người không ai nói chuyện với ai.

“Tiểu Diệp, nàng làm sao vậy?” Suy nghĩ một lát, hắn quyết định mở lời trước. Nàng ngay cả nói cũng không muốn, nhất định là thập phần khổ sở.

Không một chút phản ứng, chỉ chớp mắt vài cái rồi lại nhìn chăm chăm bên ngoài. Trong viện chỉ có một mặt ánh trăng âm đạm hòa với bóng cây, thực sự chẳng có gì hay để nhìn.

“Nàng rất khó xử phải không?”

Nàng quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái rồi lại nhìn chăm chăm bên ngoài.

Xong, nàng nhất định là bi thương quá độ, căn bản không muốn trả lời hắn. Ngày xưa đều là hắn không trả lời câu hỏi của nàng, nhưng nàng vẫn hể hời là đáp, nàng hôm nay thực sự quá khác thường.

Đông Phương Vũ đi tới sau lưng, khoát tay lên vai nàng, “Tiểu Diệp, nàng có biết tại sao tính tình ta quái gở vậy không?”

Bạch Mạn Diệp vẫn như cũ không chút phản ứng, dường như không nghe thấy hắn nói gì.

Hắn kéo qua một cái ghế, ngồi bên cạnh nàng.

“Kỳ thực... ta không biết cha ta là ai.”

Hắn thỉnh thoảng nói ra một câu khiến Bạch Mạn Diệp nghi ngờ liếc hắn một cái, nhưng vẫn không nói gì.

Hắn cười khổ, “Buồn cười lắm đúng không? Ta thực sự không biết, vì nương ta chưa bao giờ nói cho ta biết.”

Bạch Mạn Diệp ghé vào một bên cửa sổ, vươn tay ra hái một chiếc lá, miễn cưỡng nhìn hắn một cái, “Tiếp tục.” Có tiến bộ, hắn nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng đôi được hai chữ của nàng.

“Trước khi nương gả cho cha ta, người đã mang thai. Người cha hiện tại của ta rất yêu thương nương, nhưng nương ngược lại không hề thương ông ấy. Nương ta trước khi xuất giá đã từng thích một nam nhân. Thậm chí còn có hài tử của hắn, thế nhưng nam nhân kia lại bỏ rơi nương nên nương mới gả cho cha ta. Thực sự ban đầu nương cũng không muốn gả, là do ngoại công ta ép buộc, tự chủ hôn sự. Lúc đó Vạn Kiếm sơn trang được xưng là võ lâm đệ nhất thế gia, ngoại công tuyệt đối không cho phép nương ta hôn nhân, điểm huyết đạo của nương rồi ép lên kiệu hoa. Trong đêm tân hôn, nương ta thẳng thắn nói thật với cha. Cha ta tuy rằng khổ sở nhưng cũng nguyện ý muốn nương, chăm sóc nương cả đời. Nhưng nương ta không muốn, nương đối với cha một chút cảm tình cũng không có, không muốn cùng cha làm phu thê thực sự. Có thể cha ta mong muốn có ngày nương ta sẽ hồi tâm chuyển ý nên cố gắng nhẫn. Nhưng tình cảm của hai người thực sự rất xấu, vào đêm tân hôn đầu tiên, hai người đã chia phòng mà ngủ, cho tới hôm nay vẫn là phu thê hữu danh vô thực. Sau khi ta ra đời, nương vì hận thân phụ ta bỏ rơi nương nên cũng hận cả ta. Từ khi ta bắt đầu có ký ức, đều là nha hoàn bội di chăm sóc ta. Khi ta sáu tuổi, bội di qua đời, cũng không còn ai chăm sóc cho ta. Từ đó về sau, chúng ta một nhà ba người đều có cuộc sống riêng, cơ bản không hề qua lại. Cha tuy rằng hận nhưng cũng không bạc đãi ta, cũng thỉnh thoảng dạy ta đọc sách viết chữ, thậm chí tự mình dạy võ công cho ta, nhưng cha chưa từng nói với ta một câu nào. Mỗi lần dạy ta võ công đều đem ta đứng trước mặt người, tự mình thực hiện ba lần cho ta xem, không cần biết ta học có được hay không được. Cứ ba tháng, cha lại dạy ta một loại võ công khác, cả thời thơ ấu, cha chưa từng nói với ta câu nào. Cho đến gần đây, hai người chúng ta mới thỉnh thoảng nói chuyện. Nương ta thích đọc sách, vẽ tranh, mỗi lần ta đi thỉnh an người, hai người một lắng lắng vẽ tranh, một chơi cờ, không ai liếc mắt nhìn ta một cái. Chỉ có khi ta phạm phải sai lầm mới nghiêm khắc trách phạt ta, đánh chửi ta. Nàng luôn hỏi vì sao ta không nói lời nào, kỳ thực chính vì ta trưởng thành đã có tính cách như vậy. Ngoại trừ giao tiếp bên ngoài, ta căn bản không muốn nói, cũng không ai nguyện ý nghe ta nói.” Hắn ban đầu muốn dùng hoàn cảnh của mình để thông suốt cho Bạch Mạn Diệp, nhưng cuối cùng bản thân lại rơi vào bi thương. Khoảng thời gian đó, hắn rất cô đơn, rất bất lực. Nhìn thấy những đứa trẻ khác có cha nương yêu thương, hắn luôn nhìn không được ngưỡng mộ. Hắn dù sao cũng là nghiệt chủng. Hắn khóc lóc hỏi bội di tại sao cha nương không thương hắn, bội di không đành lòng nhìn hắn như thế mới đem chân tướng sự việc nói ra.

Đó là bí mật của hắn, hắn không biết bất cứ ai biết chuyện này, cho dù là người thân nhất như sư phụ cùng Quân Tùy Phong cũng không biết được thân thế thực sự của hắn. Bí mật này hắn chôn sâu tận đáy lòng đã hai mươi năm, rốt cuộc bây giờ cũng có cơ hội nói ra. Nói ra bí mật trong lòng, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Bạch Mạn Diệp rốt cuộc nhìn không được nhẹ giọng hỏi, “Sau đó thì sao?” Trời ạ, chẳng trách tính tình hắn quái gở, thì ra là do lớn lên trong một gia đình như vậy. Nếu như đổi lại là nàng, chách nàng điên mất, một gia đình quái dị điển hình, nàng làm sao lại gả được vào nhà đó chứ?

Đông Phương Vũ cười khổ, “Năm ta chín tuổi, vô tình cứu được sư phụ, từ đó về sau do một tay sư phụ dạy bảo, nhưng bóng ma trong lòng vẫn tồn tại như trước, ta không thích nói. Khi ta mười lăm tuổi, theo sư phụ về Thương Mang sơn, còn có sư đệ Quân Tùy Phong. Tùy Phong lúc nào cũng huyền thoại này nọ, lâu ngày, tính tình quái gở của ta cũng thay đổi không ít.” Lấy tiêu chuẩn trước đây của hắn, có thể cả tháng cũng không nói lời nào.

Bạch Mạn Diệp vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Lão Thiên à, may mà gặp được sư phụ người. Nếu người cứ sống trong cái nhà đó không biết còn biến thành dạng người gì? Bộ dạng tiều tụy như vàng này của người đã là thay đổi rồi sao? Vậy trước khi thay đổi còn ra thế nào? Chách là hỏi người trăm câu mới trả lời một câu quá. May mà có Quân Tùy Phong, nếu không mỗi ngày ta đều phải đối diện với một cái đầu gổ.”

“Năm ta mười lăm tuổi rời khỏi nhà, năm năm sau mới quay trở lại. Không hiểu vì sao lại phát hiện tình cảm của bọn họ với ta tốt hơn rất nhiều. Cha nguyện ý nói chuyện cùng ta, bàn luận võ công, nương cũng chủ động đích thân xuống bếp.” Đông Phương Vũ có ý trêu chọc, “Nàng yên tâm, sau này gả vào nhà ta, nàng có thể thích ứng.” Nếu là cái không khí trầm lặng trước kia, ai còn có thể tiếp tục ở lại nữa.

Bạch Mạn Diệp đột nhiên nhớ tới một việc, “Vậy sao? Vậy người lấy thế tử là thế nào? Người nói cha nương người ép người, nhưng theo người nói thì

cảm tình đối với bọn họ không tốt lắm, sao bọn họ lại bức được ngươi?”

“Bắt đầu từ sáu năm trước, ta mỗi năm đều về nhà một lần. Tình cảm của ta với hai người họ không hẳn là tốt, cũng không thể nói là quá xấu. Lần trước trở về, nương ta bệnh liệt giường, nói là chẳng còn sống được bao lâu nữa, muốn ta lấy vợ để người yên tâm nhắm mắt. Bị nương dồn tới đường cùng, ta chỉ có thể lấy vị cô nương kia.” Nói tới chuyện này, hắc lần thứ hai thấy đau đầu.

Từ khi hắc rời nhà năm năm trước, bầu không khí trong nhà tựa hồ rất khẩn trương. Trở lại năm hắc hai mươi một tuổi, lão cha không chỉ thân cận nhiều hơn với hắc, còn kiên quyết muốn đem toàn bộ giao nghiệp cho hắc trông coi. Hắc vốn thích cuộc sống phiêu bạt thực sự không thể chịu được ngày nào cũng sống trong một đồng hồ sách. Theo lời đề nghị của cậu đầu quân sư Quân Tùy Phong, hắc quyết định tự mình gây dựng sự nghiệp.

Trở nên có thân tình là tốt hay xấu đây? Nếu như cha nương vẫn tiếp tục mặc kệ hắc, hắc không cần bị ép buộc làm việc kinh thương, cũng không cần lấy một nữ nhân không quen không biết. Đương nhiên, nếu không nhờ cha nương bức ép, hắc cũng không được gia tài bạc vạn, cũng không lấy được Tiểu Diệp của hắc.

“Chẳng trách sao ngươi tính tình kỳ quái, thì ra là trong lòng từ nhỏ đã có một bóng ma.” Không hiểu vì sao, nghĩ đến hắc lúc nhỏ bị thảm như vậy, trong lòng nàng mơ hồ có cảm giác đau.

“Kỳ thực nàng không cần khổ sở, ít nhất nàng còn biết thân phụ mình là ai, nhưng ta thì không biết.” Hắc không biết an ủi người khác, có thể nói ra như vậy thực sự không đơn giản.

“Ta có khổ sở bao giờ?” Bạch Mạn Diệp kỳ quái nhìn hắc, con mắt nào của hắc thấy nàng vì Tống trang chủ khổ sở?

“Lẽ nào nàng không phải vì nhất thời không thể tiếp nhận được Tống trang chủ là cha nàng nên mới không nói lời nào sao?”

Bạch Mạn Diệp trợn trừng hai mắt, thật sâu thở dài, “Ta đã mất trí nhớ rồi, nương cùng kế phụ có tốt với ta hay không ta cũng chẳng biết, cũng không muốn truy cứu. Đương nhiên, xem ta hiện tại một thân bản lĩnh, chứng tỏ hai người đối với ta rất tốt. Ta chỉ biết cha mẹ thân nhân ta toàn bộ đã chết, cho dù Tống trang chủ thực sự là cha ta thì thế nào? Ta không muốn nghĩ tới. Ta cũng không phải hận ông ấy, chỉ là đối với ông ấy một chút cảm giác cũng không có.” Cha nàng giờ đang ở hiện đại, cho dù Tống trang chủ thực sự là cha nàng cũng chỉ là cha của thân thể này, cùng nàng không quan hệ.

“Thế nàng vì sao lại rầu rĩ không vui?”

“Ta đang suy nghĩ, vô lâm đồn đại quả nhiên là phóng đại, Thánh linh châu chỉ là một viên dạ minh châu bình thường, không thể cứu mạng hai chúng ta, toàn bộ hi vọng bây giờ đều đặt trên người Quý Y cùng hạt tuyết. Hạt tuyết thực sự có thể giải độc không? Quý Y có thật lợi hại như trong truyền thuyết? Ta hiện tại đang lo lắng độc trên người ngươi, lo lắng bệnh trên người ta. Về phần Tống lão đầu, ta một chút cũng không muốn nghĩ.”

“Không sao đâu, có tam muội nương cùng sư phụ ta, sẽ không có chuyện gì.” Cho dù y thuật sư phụ hắc không được tốt lắm, cũng còn có Độc Nương Tử là cao thủ dụng độc, xem đan dược nàng điều chế cũng đủ biết nàng danh bất hư truyền.

Bạch Mạn Diệp gật đầu, đôi mi cũng không che được ưu sách.

“Ừ, ngươi ngàn vạn lần đừng nên xảy ra chuyện.”

“Được.” Đông Phương Vũ lẳng lặng nhìn nàng, ánh trăng âm đạm lượn lờ chiếu đến, ánh nến liên tục tỏa ra khiến bầu không khí càng thêm lãng mạn.

“Đại ca, ngươi thích ta sao?” Lần đầu tiên nàng không muốn trốn tránh, nghiêm túc hỏi hắc. Để được ở bên cạnh hắc, nàng đã từ bỏ tất cả mọi thứ ở hiện đại, nếu đến bây giờ còn không đối mặt với tình cảm của mình thì thực sự quá nhu nhược.

Đông Phương Vũ cong môi, “Sớm đã thành yêu rồi, là nhất kiến chung tình.” Hắc đối với nàng là nhất kiến chung tình, đáng tiếc nàng quá ngốc, mãi không chịu tiếp nhận.

Bạch Mạn Diệp cười, đôi mắt híp cong lại, giống như trăng non.

Đông Phương Vũ đứng phía sau nàng, giúp nàng vén tóc. Nàng rất tự nhiên đứng dậy, hai tay ôm lấy thắt lưng hắc, đầu tựa vào người hắc, “Đại ca, chúng ta sẽ không sao. Ta muốn vĩnh viễn ở cạnh ngươi, cả đời không xa nhau. Cha nương ngươi không thương ngươi, ta sẽ dùng cả đời để yêu ngươi, bồi thường cho ngươi.” Nàng ngẩng đầu lên, cười hỏi hắc, “Có được hay không?”

“Được.” Hắc nhẹ nhàng đáp một tiếng, ôm lấy thân thể nàng.

“Đại ca.” Nàng vẫn như cũ ngửa đầu, cười tùm tùm nói, “Đại ca, kỳ thực muội cũng yêu huynh.” Sớm đã thành yêu rồi, chỉ là không dám thừa nhận thôi.

“Tại sao đột nhiên lại nói chuyện này?” Nàng có chút thích hắc, hắc đã sớm biết, chỉ là nàng vẫn không muốn nói, nguyên nhân gì khiến nàng đột nhiên biểu lộ.

Bạch Mạn Diệp cười như hồ ly, “Bởi vì, hôm nay huynh nói rất nhiều, ước chừng đem lời của nửa tháng toàn bộ nói ra. Vậy chứng tỏ... tính tình huynh đã thay đổi rất nhiều, ở cạnh huynh sẽ không quá buồn chán.” Kỳ thực ngay từ ngày đầu gặp nàng, tính tình hắc đã thay đổi rồi. Cùng một nữ nhân luôn riu riu rít rít ở cùng một chỗ, không muốn sửa cũng không được.

“Chỉ vì vậy?” Sớm biết hắc nhiều lời. Hắc chỉ là không thích nói chứ không phải không biết nói. Chỉ là nói thôi mà, rất đơn giản.

Bạch Mạn Điệp vẫn ôm lấy thất lưng hắn, đầu ngửa về sau, cười hi hi nói, “Không chỉ vậy, huynh đem chuyện xấu trong nhà nói cho muội biết, muội còn có cơ hội lựa chọn sao? Tục ngữ nói chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra, huynh nói muội biết, muội không trở thành người nhà huynh cũng không được.”

“Chỉ vì... chuyện này?”

Nàng ngich ngom nháy mắt, “Ách, lý do như vậy chưa đủ sao?” Ngụy biện.

Đông Phương Vũ nhủ mi, cũng không có trả lời.

“Được rồi, bởi vì muội phát hiện huynh đối xử với muội rất tốt. Để an ủi muội, không tiếc nhắc tới chuyện thương tâm của mình. Huynh tuy rằng nói xong vẫn đậm phong khinh, nhưng muội biết huynh rất khổ sở, chịu nhiều ủy khuất. Hôm nay nhắc tới, trong lòng nhất định khó chịu. Một người nguyện ý vì muội chịu khổ mới là người thích hợp với muội, huynh hợp cách.”

Hắn không chỉ nguyện ý khổ vì nàng, thậm chí còn nguyện ý chết vì nàng, chỉ là nàng không nói ra thôi.

Hắn không trả lời, chỉ cười cười, dịu dàng ôm nàng.

“Đại ca, muội muốn xin huynh một việc.” Giọng nàng rất nhỏ, tựa hồ sợ phá hủy bầu không khí ấm áp này.

“Cứ nói.” Giờ này khách này, cái gì hắn cũng đáp ứng.

“Huynh lớn lên rất suất a, không thể mang cái mặt nạ chướng mắt kia được. Tuy rằng mang vào rất khó, nhưng muội không thích. Trừ phi có việc cần, không thì đừng mang, được không?”

“Được.” Hắn nói xong cười gian xảo, “Đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ không mang.”

“Điều kiện gì?”

“Hôn ta một cái.”

“Hả?” Bạch Mạn Điệp nhảy rồi vòng tay của hắn, nhìn từ trên xuống dưới, “Đại ca, huynh bị trúng tà sao? Câu vừa rồi là huynh nói.” Đánh chết nàng cũng không nghĩ nam nhân cứng nhắc cổ hủ như Đông Phương Vũ cũng nói được mấy lời ngả ngón thế này.

Nàng không biết, nam nhân nào khi ở cạnh người mình yêu mến cũng đều có thay đổi.

Đông Phương Vũ cười tỉnh quái nhìn nàng, “Là ta nói.”

Bạch Mạn Điệp có ý làm ra vẻ suy nghĩ một hồi lâu, “Được rồi.” Lợi dụng lúc hắn không để ý, trên môi hắn nhẹ nhàng lướt qua một cái.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, tuy rằng chỉ là hôn nhẹ, nhưng đủ để Đông Phương Vũ tâm thần dao động. Ngón tay hắn lướt qua chỗ nàng vừa hôn, cười nhẹ một cái.

Bạch Mạn Điệp ở trên người sờ soạt nửa ngày, cuối cùng cầm lấy cái kéo, cắt bỏ một lọn tóc, lấy khăn tay bao lại, “Cái này cho huynh.”

Đông Phương Vũ nhận lấy, “Cái gì?”

Ai đó đồng dạng nói, “Tín vật định tình.” Nàng thực sự không thể tìm ra được vật gì làm vật định ước.

Đông Phương Vũ cất vào, sau đó đưa cho nàng một vật, “Nhận đi, đây là tín vật của ta.”

“A?” Bạch Mạn Điệp lùi về sau mấy bước, “Ách, đại ca, vật này có phải rất quý giá hay không, huynh giữ lại dùng đi.” Đây là vật tượng trưng cho thân phận của hắn, là sáo ngọc theo hắn đã nhiều năm, nàng làm sao nhận được?

“Không được sao?”

“Không phải, là muội không thể nhận, vật này quá quan trọng. Nếu huynh đưa muội vật này, không phải muội nên đưa kim kiếm cho huynh sao? Chúng ta đều là người trong giang hồ, sao lại đem vũ khí tùy tiện tặng cho người khác?”

Đông Phương Vũ thu lại sáo ngọc, nắm ngón tay thon dài cầm sáo ngọc đặt ở sau lưng, “Nàng thích làm người trong giang hồ sao?”

Bạch Mạn Điệp suy nghĩ một chút, lách đầu, “Không thích.”

“Vô tranh sơn trang, vô tranh với đời, ta cũng muốn cuộc sống như vậy.” Hắn trong lời có hàm ý khác.

Bạch Mạn Điệp ngẩn người, lập tức mừng rỡ túm lấy y phục của hắn, “Huynh nói... huynh cũng không muốn làm người trong giang hồ, muốn cùng muội không tranh sự đời.”

“Thiên hạ đệ nhất thì đã sao? Ta không thích làm người trong giang hồ. Nếu trên đời đã không có Thánh linh châu, ta chỉ muốn quay về làm Đông Phương Vũ.”

“Đại ca, muội có một đề nghị.”

“Nói đi.”

“Ở gần Thương Mang trấn tìm một làng, sau đó xây vài phòng nhỏ, sau khi chúng ta thoái ần, cùng với Lăng Tương, nhị muội phu cùng nhau ở đó. Đương nhiên, nếu tam muội nguyên ý đi cùng thì càng tốt.” Nhị muội phu của nàng nghề nghiệp đặc thù, lấy lão bà rồi sợ rằng không thể tiếp tục làm nữa. Để phòng ngừa cừu nhân trả thù, đánh không lại hẳn thì nhắm tới lão bà, biện pháp tốt nhất vẫn là thoái ần giang hồ đi.

“Vô Tranh sơn trang ở đâu?”

Bạch Mạn Điệp hưng phấn phát biểu ý kiến, “Đây là muội muốn chúng ta đến một làng ẩn cư, gọi nơi đó là Vô Tranh sơn trang. Giang hồ mọi người đều biết chúng ta ẩn cư tại Vô Tranh sơn trang, nhưng lại không biết Vô Tranh sơn trang ở đâu, như vậy mới là an toàn nhất. Hách hách, huynh cũng có thể tiếp tục làm Kim lão bản của huynh. Nếu muốn nhớ tới những ngày náo nhiệt, cứ quay về Thương Mang sơn trang, nhớ tới những ngày không màng danh lợi thì quay về làng, thật tốt.”

Bạch Mạn Điệp lên cười hề hề, “Hay nhất là ở gần Quân Tùy Phong, muội tùy thời có thể khi dễ hắn.”

Nghĩ đến bộ dạng bị khi dễ của Quân Tùy Phong, Đông Phương Vũ bắt đầu thông cảm cho hắn.

“Sau khi nàng khỏi bệnh, chúng ta cùng nhau đi tìm làng.” Kiến nghị của nàng thực sự không tệ.

“Không cần đâu, nhị muội cùng nhị muội phu sớm có ý định thoái ần giang hồ đúng không? Thế cứ để hai gia hỏa kia đi làm. Hai người họ sau khi thành thân có phải không chuyện gì làm? Ở nhà rảnh rỗi đến mốc meo à? Nhiều lắm thì cho bạc để hai người tìm chỗ ở. Ách, hay nhất là khai khẩn vài mẫu đất, muội có thể trồng rau, nuôi gà. Đến lúc đó chúng ta mỗi ngày đều có thể ăn rau sạch, hơn nữa còn là tự mình trồng nha. Chúng ta còn có thể nuôi cá, công tác bảo vệ môi trường ở cô đại rất khá, cá ở khe suối không bị ô nhiễm. Nếu như không có việc gì, chúng ta có thể đi dạo ngoại thành, đến tối cùng nhau ngắm sao...” Người này bị mách vọng tưởng chứng vô cùng trầm trọng.

“Được.” Đông Phương Vũ cũng bắt đầu mơ tưởng tới những ngày tháng như vậy.

“Đại ca, chúng ta hiện giờ đi đâu? Đột nhiên không có mục tiêu rồi.”

“Trở lại Thương Mang trấn, hai muội muội nàng đều ở đó.” Đề điều chế giải dược cho hắn. Mấy ngày trước hắn đã thu được bô câu đưa tin, nếu không vì Thánh linh châu thì đã sớm quay về Thương Mang trấn rồi.

“Tại sao? Không tìm Quỷ Y à?”

“Trời đất bao la, biết đi đâu tìm. Thiên Cơ các cùng Hàn Phi nhất định giúp ta tìm hắn, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.” Có tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ cùng thiên hạ đệ nhất bộ khoái đích thân ra tay, Quỷ Y tuyệt đối chạy không thoát.

Bạch Mạn Điệp thì thảo nói, “Hơn nữa, còn có Minh Cung hỗ trợ mà.”

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Lần này nàng thực sự không có mục tiêu rồi.

Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp quan hệ chính thức thăng cấp thành tình yêu nam nữ, Bạch Mạn Điệp đối với Đông Phương Vũ thái độ không có thay đổi nhưng hành động thực tế đã thay đổi rất nhiều.

Cho tới nay, hai người họ không phải chia phòng ngủ thì cũng là Đông Phương Vũ phải ngủ ở trên ghế. Mấy ngày ở Tuyết sơn, bởi vì trời quá lạnh, hai người bắt buộc phải ngủ cùng một giường. Bất quá Bạch Mạn Điệp xin thề, hai người lúc đó thực sự rất trong sáng, mỗi người một cái chăn, tuyệt đối không chạm vào đối phương cho dù là một ngón tay.

Mới gần đây, sau nửa năm duy trì ám muội, rốt cục cũng có ngày bị phá vỡ.

Đó là vào đêm thứ ba sau khi hai người rời khỏi Tổng gia, ở một trấn nhỏ tìm chỗ trọ. Cái làng kia thực sự rất nhỏ, một tiểu khách điểm chỉ có mấy gian phòng. Đến khi Bạch Mạn Điệp đến trọ chỉ còn lại một phòng duy nhất, không còn lựa chọn nào khác, hai người đành ngủ cùng một gian.

“Đại ca, huynh có lạnh hay không?” Bạch Mạn Điệp sau khi leo lên giường, nhìn không được hỏi Đông Phương Vũ.

Không thể không nói hẳn thực sự là chính nhân quân tử, kiên trì muốn ngủ trên trường kỷ. Đã vào tháng mười rồi, trời bắt đầu lạnh, Hơn nữa vừa qua một trận mưa to, nhiệt độ rất thấp, ngủ trên trường kỷ không tốt lắm đâu.

“Ngủ sớm chút đi.” Hắn cũng không trực tiếp trả lời, cho dù là rất lạnh.

“Ách, chúng ta cùng nhau ngủ đi, muội lạnh.”

“Thực sự muốn chúng ta cùng nhau ngủ.”

“Đúng vậy, nhưng... muối cánh cáo huynh, không được lợi dụng đó.” Sớm đã tìm cách ăn tươi nàng.

“Ngủ đi, ta không sao.” Kỳ thực hẳn rất lo lắng nửa đêm sẽ lợi dụng nàng.

“Được rồi, huynh không lạnh nhưng muối lạnh, giúp muối sưởi ấm.”

“Được.” Nàng đã mời như vậy, sao lại không biết xấu hổ cự tuyệt chứ.

Vì thế đêm đó, hai người ngủ trong cùng một cái chăn, nằm trên cùng một cái giường.

Đồng Phương Vũ cũng rất muốn làm Liễu Hạ Huệ, cách xa nàng một chút, nhưng ai đó khi ngủ cứ luôn bám riết vào người hắn. Có lẽ vì lạnh, cánh tay ngọc ôm hắn không tha. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể ôm nàng vào lòng, dùng nhiệt độ sưởi ấm.

Bọn họ hai người chẳng có làm chuyện gì thuộc loại cảm thiếu nhi, bất quá cuối cùng cũng phát triển thành quan hệ tình lữ, còn chờ nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Là thật lòng sao?

Bởi vì bất cẩn trong lúc trộm Thánh linh châu, sự phụ của Đồng Phương Vũ cùng Quân Tùy Phong – Vô Danh lão nhân bị người ta truy sát, dẫn đến kinh mạch đứt đoạn, võ công hoàn toàn biến mất. Cả đời là thần thủ bắt đầu từ đó rửa tay gác kiếm, quy ẩn sơn lâm. Người bình thường đương nhiên không thể biết Hồng Bài Thần Thủ bác Vô Danh năm đó đã ẩn cư ở đâu, càng không biết, Đồng Phương Vũ chính là đồ đệ ông ấy, Bạch Mạn Điệp nhờ vậy mà có thể tận mắt nhìn thấy khuôn mặt thật Nhất Đế Thần Thủ kiêm Được Vương.

Ở gần Thương Mang trấn có một ngọn núi tên gọi Thương Mang sơn. Trên núi phong cảnh ưu mỹ, điều ngừ hoa hương (1), trên đỉnh núi mây bay lượn lờ, đẹp không sao tả nổi, thật sự là tiên sơn điển hình. Nếu thời đại này mà có tu tiên, nhất định chọn nơi đây làm tổng đàn.

(1) Điều ngừ hoa hương: chim hót và hoa ngát hương thơm.

Rất nhiều năm về trước, Thương Mang sơn được Thiên Cơ các bí mật mua lại, trở thành địa bàn của Thiên Cơ các. Thiên Cơ các mua ngọn núi này đương nhiên cũng không phải để làm chuyện gì phạm pháp, cũng không có ai chuẩn bị tu tiên, chẳng qua cũng chỉ là để cho sự phụ của đương nhiệm các chủ một nơi ẩn cư mà thôi, có tiền và không có tiền thực sự khác biệt, muốn ẩn cư liền trực tiếp mua vài ngọn núi. (Ai không biết còn tưởng muốn làm sơn đại vương.)

Đem Truy Nguyệt, Trục Nhật giao cho Lý tổng quản chăm sóc, Đồng Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp đi bộ lên núi, chuẩn bị bái phỏng Bắc Vô Danh trong truyền thuyết. Dù sao nhân gia cũng là sự phụ của Đồng Phương Vũ, Bạch Mạn Điệp phải mua vài bình rượu ngon chuẩn bị hiếu kính lão nhân gia, trọng lễ nghi người ta không trách, lần đầu gặp mặt, thi lễ là chuyện phải làm. Đương nhiên, sở dĩ nàng mua rượu là vì nghe Đồng Phương Vũ nói sự phụ hẳn ngoài là ăn trộm, sở trường đặc biệt nhất chính là uống rượu. Nàng lại không thể lôi kéo Bắc Vô Danh võ công hoàn toàn biến mất đi trèo tường, càng không có được liệu gì tốt để hiếu kính, chỉ có thể mua vài bình Quỳnh Tương Ngọc Lộ (có được liệu cũng để cho Thủy Tịch Linh, không có phần cho Bắc Vô Danh.)

Ở trung tâm Thương Mang sơn có một tòa thạch ốc, chính là nơi Vô Danh ở. Ngoại trừ hai người đệ tử, ai cũng đều không biết đến Thương Mang sơn, thạch ốc xưa nay vẫn rất yên tĩnh. Thế nhưng, hôm nay lại thành ra rất náo nhiệt.

Trải qua nhiều ngày nghiên cứu của cao thủ dụng độc Thủy Tịch Linh cùng Được Vương Vô Danh, giải được ba năm sinh tử căn bản đã điều chế xong, chỉ là không biết có tác dụng hay không. Hiện nay, hay người họ đang ở giai đoạn bàn bạc chi tiết cuối cùng. Đang định tìm một con chó nào đó làm vật thí nghiệm.

Ngoài phòng, Điệp Lăng Tương ngồi trên bàn đu dây, Lãnh Tuyệt Cuồng ở bên cạnh giúp nàng bóc hạt dưa. Lưu Ly, Tiểu Sai, Phi Thủy, ba nha đầu lập thành một đoàn chuẩn bị com tối.

Đáng thương nhất đương nhiên là Quân Tùy Phong, lão bà đã bị sự phụ đoạt lấy, đành buồn chán ngồi đây phơi nắng.

“Ta nói cái này lão tam, ngươi đừng có quá sùng nhị tỷ.” Quân Tùy Phong buồn cười, “Bóc hạt dưa? Thiện hạ đệ nhất sát thủ lại đi bóc hạt dưa? Ngươi không thấy mất mặt hả.”

Điệp Lăng Tương đang đưa đu dây một chút, “Ai ai, tam muội phụ, ngươi không sùng tam muội hả?”

Quân Tùy Phong khẽ liếc vào phòng lão bà một chút, “Tịch Linh không giống tỳ, quá phận.” Lão bà hắt lạnh lùng, chỉ ít là không giống Diệp Lăng Tương được voi đòi tiền, nữ quyền chí thượng, cũng không giống đại tẩu quá táo bạo, trong ba tỳ muội, Tịch Linh là tốt nhất.

Diệp Lăng Tương lườm hắt một cái, “Ai nói ta quá phận? Ta hiện tại đang mang thai, chàng chăm sóc ta là phải. Ngày nào đó tam muội mang thai, ngươi cũng sẽ sùng muội ấy.” Trời đất bao la, phụ nữ mang thai mới là lớn nhất.

Quân Tùy Phong nói thầm, “Thiên Cơ các nhiều người như vậy, cần ta tự mình chăm sóc sao?” Sự thực chứng minh, khi Thủy Tịch Linh mang thai, hắt đời nghề bảo mẫu.

“Vây là ngươi không hiểu rồi, được trượng phu chăm sóc cùng người khác chăm sóc không giống nhau, ta cũng có Lưu Ly, Tiểu Sai, Phi Thúy a, thế nhưng ta lại thích phu quân chiều cổ.”

Quân Tùy Phong liếc mắt nhìn nàng, “Lưu Ly là nha hoàn của đại tẩu, Phi Thúy là nha hoàn của Tịch Linh, để bọn họ hầu hạ, tỳ không biết xấu hổ sao?”

Diệp Lăng Tương vừa nhỏ hạt dưa vừa nói, “Đương nhiên là không biết xấu hổ rồi, chúng ta sáu người từ nhỏ lớn lên bên nhau, không có gì là không biết xấu hổ.”

“Lão tam, ngươi chiều hư nhị tỳ rồi.” Quân Tùy Phong kháng nghị a.

Lãnh Tuyết Cuồng vẫn chăm chú bóc hạt dưa, làm như không nghe thấy gì. Hừ, dám chửi lão bà yêu quý của ta, không thêm đề ý tới huynh.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, ngươi hẳn nên gọi là phu quân nhị tỳ phu, biết không?” Theo lý lẽ của nàng, nàng hẳn phải gọi Quân Tùy Phong là nhị ca mới đúng, bởi phận loạn quá a.

“Tam đệ muội, ngài có phải nên gọi ta một tiếng nhị ca.” Nếu bàn về bối phận thì có thể a.

“Ngươi là tam muội phu của ta a.”

“Xuất giá tông phu.”

“Dựa vào cái gì a?”

“Dựa vào...” Đúng vậy, rốt cuộc là dựa vào cái gì?

Quân Tùy Phong dùng quạt gỗ mây cái vào đầu Lãnh Tuyết Cuồng, “Cổ huấn là vậy, xuất giá tông phu.” Hắn có ý tốt nhắc nhở huynh đệ, ngàn vạn lần đừng đề cho lão bà khi dễ.

Lãnh Tuyết Cuồng lạnh lùng nhìn hắn, rồi lại tiếp tục làm việc, khiến hắn tức muốn điên.

Diệp Lăng Tương bật cười, “Cổ huấn? Chúng ta đều là người sống, tại sao lại phải nghe lời người chết? Nếu ngươi muốn nghe như vậy thì xuống lòng đất đi.”

Quân Tùy Phong xoa xoa trán, trực tiếp không nói gì. Hai huynh đệ hắt thú toàn là nữ nhân không bình thường. Đại tẩu không bình thường, tam đệ muội càng không bình thường.

Diệp Lăng Tương ăn xong hạt dưa, vỗ vỗ tay từ đu dây bước xuống, “Ta xuống phòng bếp giúp đỡ.”

“Không được đi.” Lãnh Tuyết Cuồng đứng chắn trước mặt nàng.

Diệp Lăng Tương nói giọng làm nũng, “Ta chỉ là mang thai thôi mà, cũng đâu phải bệnh gì đâu, làm việc nhẹ không sao đâu mà.”

“Không được.” Hắn bá đạo nhắc thêm lần nữa.

“Yên tâm, ta khỏe còn hơn trâu nữa.”

“Ngồi xuống.” Lãnh Tuyết Cuồng làm như không nghe thấy lời nàng.

Quân Tùy Phong lách đầu, “Ai, ta nói chuyện với ngươi, ngươi làm như ta không tồn tại, nhị tỳ vừa nói muốn xuống bếp giúp đỡ, ngươi lập tức mở miệng ra, thực sự là trọng sách khinh bạn mà.”

“Có bản lĩnh ngươi gọi tam muội ra đây, cũng là trọng sách khinh bạn a.”

Quân Tùy Phong thở dài, “Tỳ cùng đại tẩu thực sự giống nhau, đều là điên.”

“Đại tẩu thì...” Diệp Lăng Tương đột nhiên cầm miệng, nhìn chăm chăm người đứng phía sau hắn, ai đó đang quơ quơ tay, ý bảo nàng đừng nói. Diệp Lăng Tương có tình ra vẻ thần nhiên, “Đại tẩu thì sao? Cứ tiếp tục nói.”

“Đại tẩu chính là một kẻ điên, đại ca mới nói có một câu, tẩu ấy lập tức rời nhà bỏ trốn. Loại nữ nhân này, chỉ có đại ca là chịu được.” Đánh chết hắn,

hắn cũng không nói Tịch Linh nhà hắn cứ hai ba ngày hạ độc hắn một lần. Chỉ cần phạm sai, tùy thời đều có thể trúng độc.

“Đại tẩu thực sự tệ như vậy sao?” Diệp Lăng Tương hỏi xong nhìn ai đó đang đứng sau Quân Tùy Phong.

“Cũng không hẳn, đại tẩu rất tốt, chỉ là tính tình quá kém.”

Quân Tùy Phong đột nhiên bị ai đó đánh vào sau gáy, kèm theo chính là tiếng mắng của Bạch Mạn Diệp, “Tiểu tử đáng chết, tính tình ta vốn là như vậy, không phục a.”

“Á?” Quân Tùy Phong có chút biến sắc, “Đại tẩu, sao tẩu lại tới đây?” Xong rồi, bị đại tẩu bắt quả tang nói xấu tẩu ấy.

“Vô nghĩa, không phải các người bảo chúng ta tới sao?”

“Đại ca.” Lãnh Tuyết Cuồng lễ phép chào hỏi, sau đó lại không nói gì.

“Lăng Tương.” Bạch Mạn Diệp nhằm hướng Diệp Lăng Tương, bày ra bộ dạng ác lang nhảy bổ lại con mồi.

Quân Tùy Phong vừa nhìn thấy nguy hiểm đã qua, lập tức đứng dậy, “Cận thân, trong bụng tỷ ấy đang có quả trứng, đừng làm bậy.” Đại tẩu thực sự quá nóng tính.

“Cái gì với cái gì a?” Bạch Mạn Diệp nhất thời không có phản ứng gì nhiều, nhảy ra chuẩn bị đánh Quân Tùy Phong.

Đông Phương Vũ không đành lòng thấy lão bà bị biến thành kẻ ngốc, cười cười, “Muội ấy mang thai rồi.”

“À, là mang thai.” Cho đến bây giờ, đầu óc trống rỗng của Bạch tiểu thư mới thực sự hiểu được, “Muội mang thai rồi?”

Diệp Lăng Tương gật đầu, “Đúng vậy.”

Bạch Mạn Diệp vỗ vai Lãnh Tuyết Cuồng tán thưởng, “Muội phu, động tác rất nhanh nha.”

Kẻ bảo trì n lần bộ dáng lãnh đại ca không chút biểu tình nói, “Giống nhau.”

Bạch Mạn Diệp suy nghĩ một chút, nói với Đông Phương Vũ, “Đại ca, chúng ta cũng phải nỗ lực một chút, nếu không con chúng ta phải gọi con người ta là ca ca tỷ tỷ.” Ách, nàng đang nói cái gì vô nghĩa quá vậy, cho dù tranh bồi phận cũng không thể nói lung tung.

Lời vừa nói ra khiến mọi người bật cười, đến kẻ không thích nhiều lời như Lãnh Tuyết Cuồng cũng lộ ra vẻ cười yếu ớt, hướng nàng ra biểu thị “cố lên.”

“Cái này... coi như chưa từng nghe qua.” Bạch Mạn Diệp khó xử, xấu hổ cuối đầu.

Quân Tùy Phong vừa cười vừa ra vẻ đồng tình nói, “Đại ca, đại tẩu muốn huynh nỗ lực làm việc.”

Đông Phương Vũ giận đến tái mặt, “Người cầm miệng cho ta.” Hắn cùng Bạch Mạn Diệp quá lăm chỉ mới ôm một cái mà thôi, căn bản không chạm vào nàng, hắn nhất định cứ cố tình châm chọc.

Diệp Lăng Tương thỏa mãn đồng tình, “Tỷ phu, huynh thực sự nên nỗ lực.”

“Được rồi được rồi, muội phu đã rất nỗ lực, được rồi chứ.” Bạch Mạn Diệp không nhận được cắt đứt cái đề tài này. Nàng thực sự ghét cái miệng của mình mà, toàn nói xằng bậy, hết lần này đến lần khác nhắc tới chuyện kia.

“Phải.” Diệp Lăng Tương liếc nàng cười một cái, “trịnh trọng” trả lời.

“Tam muội đâu? Không phải tới đây rồi sao?” Bạch Mạn Diệp nhìn xung quanh, tìm kiếm hình bóng của nàng.

“Đang ở cùng sư phụ.” Quân Tùy Phong lấy quạt chỉ chỉ vào được phòng, “Một lớn một nhỏ hai kẻ được si.” Lời này chỉ có thể nói sau lưng.

“Đi gặp sư phụ.” Mục đích lần này tới đây là để gặp sư phụ, không phải để cãi nhau.

“Đưa muội.” Bạch Mạn Diệp lấy tay chụp lấy bình rượu ở trên tay Đông Phương Vũ nửa ngày.

Nhìn Bạch Mạn Diệp cùng Đông Phương Vũ đi vào, vài người bắt đầu phát biểu ý kiến.

“Đại ca thật đáng thương.” Trở thành người hầu cho đại tẩu.

“Đại tỷ thực sự hạnh phúc, gả được cho nam nhân như vậy.” Chính nàng cũng rất hạnh phúc mà.

Lãnh Tuyết Cuồng vẫn như cũ bảo trì im lặng, thực sự không biết nên nói cái gì.

Bạch Mạn Diệp cùng Đông Phương Vũ đi vào được phòng là lúc hai kẻ được si kia đang trò chuyện vui vẻ. Hai người cũng không muốn cắt lời bọn họ,

vì lễ nghi, chỉ có thể lên tiếng.

“Sư phụ.” Đông Phương Vũ cung kính đứng trước cửa.

“Tam muội.” Bạch Mạn Điệp nhếch môi, cười cười nghịch ngợm.

“Vũ nhi?” Vô Danh nghe được thanh âm của đồ đệ, có vài phần vui sướng.

“Đại tỷ?” Hai kẻ được si cùng nhau quay đầu lại.

“Tam muội, muội ra ngoài trước đi, lát nữa hẵng vào.” Vô Danh lão nhân là trưởng bối, theo lễ thì nên bái kiến trưởng bối trước.

“Sư phụ, đồ nhi ra ngoài trước.” Tam muội nâng từ lúc nào trở thành đồ đệ của Vô Danh vậy? Nàng rất muốn biết, nhưng cũng không hỏi.

Vô Danh gật đầu, “Ra ngoài trước đi.”

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.” Đông Phương Vũ quỳ xuống, dập đầu với sư phụ hần.

“Mạn Điệp bái kiến sư phụ.” Bạch Mạn Điệp cũng quỳ theo.

Vô Danh lão nhân kinh mạch đứt đoạn, tuy rằng có thể đi lại, hoạt động nhưng cũng tương đối khó khăn. Hắn đỡ lấy ghế bành, chậm rãi đứng lên, tới trước mặt Bạch Mạn Điệp, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Vô Danh khá gầy, tóc toàn bộ đều bạc trắng, da cũng trắng không bình thường, nhìn qua trông rất quái dị, bất quá hần cười rất thân thiết, vừa nhìn đã biết là trưởng bối hiền từ.

Bạch Mạn Điệp nhìn hần cười, “Sư phụ, người đang nhìn gì vậy?” Lần trước bị lão cha của Phương Chấn Hiền quan sát, Phương lão đầu kia tỏ vẻ không hài lòng với nàng, không biết Vô Danh này có vừa lòng nàng là thế tử đồ đệ hần không.

Vô Danh vuốt râu, cười ha ha, “Đứng lên đi.” Ba đồ đệ cặp mắt không rời. Hần còn tưởng Vô Ảnh La Sát trong truyền thuyết mặt xanh nanh vàng, hùng thần ác sát, không ngờ lại đẹp đến ôn nhu như vậy. Đương nhiên, bề ngoài ôn nhu không nhất định là tính tình ôn nhu.

“Tạ ơn sư phụ.” Bạch Mạn Điệp cười dịu dàng, hai tay dâng rượu, “Sư phụ, đây là chút lễ mọn, không thể cho là kính ý, thỉnh sư phụ vui lòng nhận cho.”

Vô Danh không khách khí tiếp nhận, mở nắp thưởng thức, “Được, rượu ngon a.”

“Đây là do Tiểu Điệp cố ý chọn cho sư phụ, mong sư phụ không chê.” Đông Phương Vũ nắm bắt thời cơ đỡ lời giùm lão bà đại nhân.

Vô Danh một lần nữa cười to, “Tiểu tử, có lão bà rồi không cần sư phụ nữa đúng không?”

“Sư phụ, người có ân tái tạo, hai người chúng con vĩnh viễn không dám quên. Tiểu Điệp tay chân vụng về, huynh ấy sợ con khiến người tức giận, mới thay con đỡ lời, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha.”

Vô Danh xoa xoa tóc nàng, đối với con dâu này thực sự hài lòng, “Nha đầu miệng lưỡi thật lợi hại.”

Bạch Mạn Điệp vui vẻ ra mặt, “Tạ ơn sư phụ quá khen.”

“Tiểu Điệp, đồ đệ này của ta tính tình quái gở, mong con lượng thứ.” Hần còn tưởng đồ đệ bảo bối này sẽ sống cô độc cả đời, không ngờ lại có nữ nhân chịu được hần.

“Sư phụ yên tâm.” Là hần lượng thứ nàng mới đúng.

Đông Phương Vũ phi thường không nói gì, lão đầu kia chính là điển hình có mới nói cũ.

Vô Danh thân thiết hỏi, “Tiểu Điệp, hai đứa đã thành thân chưa?”

“Vẫn chưa.”

Vô Danh gật đầu, không có ý phản bác nói, “Chỉ bằng tổ chức cùng với Quân Tùy Phong và Thủy nha đầu đi.” Hai đồ đệ cùng nhau thú lão bà, hách hách, náo nhiệt a.

“A” Bạch Mạn Điệp ngây người, “Sư phụ nói Thủy nha đầu, không phải tam muội con chứ?”

“Không được sao?” Vô Danh cười có chút gian trá, mắt híp lại thành một đường cong.

“Có thể.” Bất quá nàng muốn té xỉu, thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao? Tam tỷ muội hiện giờ biến thành trực lý (2).

(2) Trực lý: chị em dâu.

Bạch Mạn Điệp rất biết cách khiến lão nhân gia hài lòng, làm Vô Danh tâm tình rất tốt, vui vẻ ra mặt. Thậm chí hạ lệnh cho Đông Phương Vũ không được khi dễ Bạch Mạn Điệp, nếu không chính là phản bội sư môn. Đông Phương Vũ tức đến muốn thổ huyết, bắt đầu hối hận đưa nữ nhân này về bái kiến sư phụ, hiện giờ hai người họ cấu kết với nhau làm việc xấu, hoàn toàn không cho hắn sống yên.

Lấy lòng Vô Danh xong, Bạch Mạn Điệp thấy đã đến lúc nói chuyện của Thủy Tịch Linh và Quân Tùy Phong. Hai người kia từ khi nào ở cùng một chỗ? Cừu nhiên còn phát triển đến mức muốn thành thân, có phải là hơi bị nhanh quá không?

Vừa ra khỏi thạch thất, Bạch Mạn Điệp lập tức hô to, “Thủy Tịch Linh, Quân Tùy Phong, qua đây nói chuyện một chút.”

“Đại tâu.” Quân Tùy Phong bày ra bộ mặt tội nhân xuất hiện.

“Đại tỷ.” Đến lượt Thủy Tịch Linh không vui không giận, thậm chí thanh âm còn có chút lạnh lùng.

Nàng đi thẳng tới gian phòng phía sau, lập tức bỏ mặc Đông Phương Vũ, “Hai người đi theo ta, ta có chuyện muốn nói.”

Đông Phương Vũ lâm vào tình cảnh khí phu (3) bất đắc dĩ cười, cùng Lãnh Tuyết Cường và Điệp Lăng Tương nói chuyện phiếm.

(3) Khí phu: chồng bị vợ ruồng bỏ

Sau khi Lưu Ly tiểu thư thân ái của chúng ta đã chuẩn bị xong cơm tối, từ trù phòng chạy đến thỉnh các đại gia dùng cơm. Vừa ra khỏi cửa đã thấy một nam nhân suất đánh mạo phao (4), không phải nhị cô gia, cũng không phải tam cô gia, đang lười nhác tựa người vào tường cùng nhị tiểu thư và nhị cô gia nói chuyện phiếm. Bản tính háo sặc trời sinh, nhìn không để ý gì tới hình tượng trước đây, “Nhị tiểu thư, hẳn là ai vậy?” Ai đó cứ nhìn chăm chăm Đông Phương Vũ, đôi mắt kia tựa như ác lang đang nhìn chăm chăm con mồi.

(4) Suất đánh mạo phao: Ý khen quá mức đẹp trai.

Điệp Lăng Tương quay lại tròn mắt, “Ngươi nói xem là ai?”

“Không biết?”

Đông Phương Vũ rất sợ bị ánh mắt của nàng hại chết, ho khan một tiếng, “Lưu Ly cô nương, không nhận ra ta sao?”

Ai đó hưng phấn cười rộ lên, “A, ngươi biết ta sao?”

“Ngu ngốc, vị này chính là Sáo Ngọc Công Tử đỉnh đỉnh đại danh, là phu quân của tiểu thư nhà ngươi đó.” Nếu không đem thân phận hất ra nói rõ, sợ rằng nàng đem người ta ra ăn luôn.

“A?” Lưu Ly kinh ngạc, vị nam nhân suất đánh mạo phao này là cây đã có chủ, hơn nữa chủ nhân lại là tiểu thư nhà nàng, còn là tiểu thư tính tình xấu nhất? Tội danh ham muốn mỹ sách của đại cô gia không phải rất lớn, nàng sẽ bị nghiêm phạt thế nào đây?

Điệp Lăng Tương dường như nhìn thấu tâm tư nàng, “Đừng có mơ.”

“Em có sao?” Lưu Ly không phục nói thầm, nam nhân của tiểu thư, giết nàng, nàng cũng không dám mơ tưởng.

“Được được, không có không có. Muốn làm sao thì tùy, ta nhớ ngươi đang nấu cơm mà? Sao lại chạy ra đây?”

“Em muốn thông báo với mọi người là có thể ăn cơm rồi.”

“Chờ một chút, để đại tỷ cùng tam muội, tam muội phụ ra đã.”

“Ngần vạ lần đừng nói với tiểu thư.” Chuyện em mơ ước nam nhân của ngài.

Điệp Lăng Tương nhin không được cười ra, “Biết rồi.”

“Em xin phép.” Lưu Ly nhanh như chớp chạy về trù phòng, sợ bị tiểu thư bắt được.

“Ngươi chạy cái gì?” Thấy Lưu Ly thở hồng hộc, Tiểu Sai nhin không được hỏi.

“Đại cô gia tới.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

“Ra xem đi.” Đại cô gia được xưng là đệ tam mỹ nam, không biết trông như thế nào.

Đông Phương Vũ bị ba nha hoàn ngu ngốc đem làm “tác phẩm nghệ thuật” để xem, Bạch Mạn Điệp cũng không tốt hơn gì hắn. Tâm tình của nàng, so

với Đông Phương Vũ còn phiền hơn.

“Hai người nghiêm túc chứ?” Bạch Mạn Điệp khoanh tay trước ngực, thu hồi biểu tình đùa giỡn, chăm chú nhìn bọn họ.

“Phải.” Quân Tùy Phong không do dự trả lời.

“Còn muội?” Bạch Mạn Điệp quay đầu nhìn Thủy Tịch Linh.

Thủy Tịch Linh gật đầu, không đáp lại.

“Tam muội, ta không phải muốn can thiệp vào hôn sự của muội, nhưng hấn... là Tùy Phong công tử nổi tiếng phong lưu, muội khẳng định muốn gả cho hấn?” Đây là điểm nằng không vừa lòng nhất, Quân Tùy Phong quá mức phong lưu, nữ nhân bên người hấn hà vô số. Thủy Tịch Linh tính tình lạnh nhạt, cần một nam nhân toàn tâm toàn ý che chở nằng, Quân Thủy Phong thực sự không thích hợp.

Hấn chỉ biết, đại tẩu không vừa lòng hấn.

“Đại tẩu, ta sẽ không có nữ nhân nào khác nữa, từ đây về sau, Tịch Linh là nữ nhân duy nhất của ta.” Hấn nắm lấy tay Thủy Tịch Linh phát thệ.

“Muội tin không?: Bạch Mạn Điệp hỏi Thủy Tịch Linh.

“Muội...” Thủy Tịch Linh nhìn Quân Tùy Phong rồi lại nhìn Bạch Mạn Điệp, gục đầu không đáp.

Tùy Phong công tử phong lưu là chuyện ai ai cũng biết, tốc độ thay nữ nhân so với thay áo còn nhanh hơn. Nằng đã từng gặp qua hấn vui vẻ cùng nữ nhân khác, thấy hấn quần quít bên nữ nhân khác. Những hình ảnh này thường xuyên xuất hiện trong đầu nằng, không cách nào xóa đi được, nằng tin tưởng hấn sao? Dám tin tưởng hấn? Khi hai người ở cùng nhau, ai cũng không muốn đề cập đến quá khứ của Quân Tùy Phong, cẩn thận tách khỏi chủ đề này. Hôm nay, đại tỷ đã nói như vậy, nằng phải suy xét cẩn thận. Quân Tùy Phong gần đây đã bớt phóng túng rất nhiều, thế nhưng hấn phong lưu như vậy, có thể cả đời yêu nằng sao?

“Tịch Linh? Muội thực sự muốn gả cho hấn?” Bạch Mạn Điệp tiếp tục ép hỏi.

Nằng nhẹ nhàng lách đầu, “Muội không biết?”

Quân Tùy Phong nhẹ giọng dỗ dành nằng, “Tịch Linh, ta xin thề, ta sẽ yêu nằng cả đời, sẽ không còn nữ nhân nào khác nữa, nằng tin ta được chứ?”

“Tịch Linh, muội nói đi, thực sự không phải hấn thì không lấy?”

“Muội không biết.” Thủy Tịch Linh hoảng loạn lách đầu, “Muội thực tình không biết, hai người đừng ép muội nữa.”

Quân Tùy Phong hai tay đặt lên vai nằng, nhìn thẳng vào mắt nằng, “Tịch Linh, thẳng thắn với tình cảm của mình.”

“Tịch Linh, đừng xúc động”

Thủy Tịch Linh đẩy Quân Tùy Phong ra, xoay người chạy đi, “Hai người đừng ép muội, đừng ép muội.”

“Tam muội.”

“Muội muốn một mình yên tĩnh một chút.” Thủy Tịch Linh nói xong, ba bước làm thành hai bước, hoảng loạn chạy đi.

Nằng không biết nên làm gì bây giờ, thực sự không biết.

Quân Tùy Phong kiên quyết muốn đuổi theo nhưng bị Bạch Mạn Điệp túm lấy y phục, “Để muội ấy yên tĩnh một chút đi.”

“Đại tẩu.” Quân Tùy Phong thập phần bất đắc dĩ, hấn rốt cuộc đã đánh tội đại tẩu chỗ nào, sao đại tẩu cứ phá rối tình cảm của hấn cùng Tịch Linh?

“Tùy Phong, ngươi là bằng hữu của ta, Tịch Linh là muội muội ta, nói thật, ta mong hai người ở chung một chỗ, nhưng hai người thực sự không thích hợp. Tịch Linh quá lạnh lùng, cần một người toàn tâm toàn ý che chở cho muội ấy. Ngươi làm được không? Ta nói ngươi biết, lấy Tịch Linh nhà ta thì chỉ có thể có một mình nằng, muốn tam thê tứ thiếp? Không có khả năng. Nếu ngươi không toàn tâm toàn ý yêu nằng, thỉnh buông tay đi, được chứ?”

Quân Tùy Phong than nhẹ, “Có Tịch Linh, hồng nhan trong thiên hạ đều mất hết nhan sắc.”

Bạch Mạn Điệp khẽ cười, “Phải không? Thật hi vọng ngươi có thể làm được.”

“Tẩu muốn thế nào mới tin tưởng ta?” Quân Tùy Phong ôm quyết tâm “tiều chết”, chuẩn bị cho nằng làm khó làm dễ.

Nằng lách đầu, “Nói thật, ta cũng không biết. Nhân tâm cách đồ bì (5), ta thực sự không biết.”

(5) Nhân tâm cách đồ bì: Nghĩa đen là “lòng người cách một lớp da”, đơn giản là gần gũi với câu “lòng người khó lường” của mình.

“Đại tẩu, tẩu còn nhớ ngày trước ta nói rằng bị nữ nhân đánh không?”

“Nhớ.”

“Chính là Tịch Linh đó, từ khi gặp được nàng, ta thực sự thay đổi, ngoại trừ nàng ra, trong lòng ta không dung được bất cứ nữ nhân nào nữa?”

Hả? Là cái dạng tình huống gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phát bệnh điên cuồng

Thủy Tịch Linh mất tích, Quân Tùy Phong cũng mất tích theo. Đứng hiểu nhầm, hai người họ tuyệt đối không phải cùng nhau bỏ trốn. Là hôm qua Bạch Mạn Điệp tìm hai người họ nói chuyện, Thủy Tịch Linh nói muốn yên tĩnh một mình, sau đó lại đi lên núi. Khoảng một canh giờ sau nàng vẫn chưa trở về. Quân Tùy Phong xung phong nhận lãnh trách nhiệm đi tìm nàng. Cứ tìm như vậy một ngày một đêm, cả một cái bóng cũng không có. Sau khi bọn họ hai người đồng loạt mất tích được ba giờ, trời đã quá nửa đêm. Bạch Mạn Điệp lập tức cấp tốc đi tìm, lý do của nàng chính là – Quân Tùy Phong chách chắn sẽ nhận cơ hội đó mà thân cận Thủy Tịch Linh. Núi rừng hoang sơ, cô nam quả nữ, củi khô bốc lửa, một kẻ là lăng tử tình trường, một người là thiếu nữ hồn nhiên, hơn nữa vị lăng tử kia vẫn luôn mơ ước vị thiếu nữ hồn nhiên đó, sẽ phát sinh chuyện gì thì không thể nói được. Vô luận tính toán thế nào cũng là Thủy Tịch Linh chịu thiệt, thân là tỷ tỷ của nàng, Bạch Mạn Điệp nghĩ có nghĩa vụ nên bảo hộ nàng cho tốt. Kết quả, nàng còn chưa lôi kéo được mọi người bước ra khỏi cửa, lập tức bị Vô Danh cản lại. Ý hấn chính là mong muốn hai người họ có thể cùng nhau hoạn nạn, có chút thời gian ở một mình với nhau. Đồ đệ hấn đương nhiên hấn hiểu rõ, Quân Tùy Phong thoát nhìn phong lưu, sự thực là đã rất thay đổi, mỗi ngày yêu một người, không dễ dàng đổi tính như vậy. Hấn trước nay luôn làm những chuyện hoang đường, đó là bởi vì không tìm được người thực sự thích hợp với hấn. Lần này hấn tuyệt đối thật tình, cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Không được, ta muốn đi tìm.” Bạch Mạn Điệp rút cuộc nhịn không được lần thứ hai la lên, nếu như đủ tình ý, có thể phát hiện đây là lần thứ năm nàng nói muốn đi ra ngoài.

“Nếu không chúng ta đi tìm đi.” Điệp Lăng Tương cũng bắt đầu lo lắng, hai người họ đã mất tích một ngày một đêm, tuyệt đối đã gặp phiền phức rồi.

“Đúng vậy đúng vậy, không biết tam tiểu thư có cùng Quân công tử ở cùng một chỗ không?” Phi Thúy trung thành hai mắt giờ đã ngập nước, tùy thời có thể khóc ra. Tiểu thư nhà nàng nhu nhược như vậy, một mình ở trên núi, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì...

“Chách chắn ở cùng một chỗ rồi.” So với Phi Thúy, Lưu Ly trung thành còn lo lắng hơn.

“Đừng vội.” Vô Danh vẫy tay, “Tới đây, nha đầu, uống với ta vài chén.” Hai người kia hấn là đã gặp chút phiền toái, thế nhưng hấn vẫn không nóng vội, hoạn nạn gặp chân tình mà. Còn có thể chờ một buổi sáng nữa, nếu vẫn chưa trở lại thì đi tìm vẫn chưa muộn.

Quân Tùy Phong võ công cao cường, Thủy Tịch Linh cũng không phải hạng người đơn giản, hai người họ ở chung một chỗ sẽ không xảy ra chuyện gì lớn lao lắm đâu.

“Sư phụ a, tam muội con chỉ là một thiếu nữ tử, trong thâm sơn, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm.”

“Thủy nha đầu là thiếu nữ tử sao? Ta nhớ nha đầu kia trên giang hồ có biệt hiệu là Độc Nương Tử mà, được xếp vào một trong thập đại cao thủ, công phu dụng độc có thể gọi là thiên hạ đệ nhất, cho dù sư đệ ta cũng không hấn là đối thủ của nha đầu kia.” Nữ tử như vậy mà là thiếu nữ tử sao?

Đông Phương Vũ vỗ vỗ lên vai Bạch Mạn Điệp, “Đừng quá lo lắng, trên núi này không có mãnh thú, cũng không ai có can đảm đi vào, hai người họ không có chuyện gì đâu.” Nói gì thì cũng là địa bàn của Thiên Cơ các, tuyệt đối an toàn.

“Nếu có việc gì, hấn nhất định gửi thư tới.” Thiên Cơ các có dùng một loại pháo hoa làm tín hiệu, Quân Tùy Phong vẫn luôn mang theo bên người, nếu có việc nhất định sẽ phát ra tín hiệu cầu cứu. Lãnh Tuyệt Cuồng quay sang nói với Điệp tiểu thư – Lãnh phu nhân, nhìn thấy lão bà lo lắng như vậy hấn mới cố gắng mở kim khâu ra giải thích.

Điệp Lăng Tương lườm hấn một cái, “Sao không nói sớm.”

Bạch Mạn Điệp dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lãnh Tuyệt Cuồng rồi lại nhìn Điệp Lăng Tương cười cười, “Lăng Tương, muội sau này ít khi dễ nhị muội phụ một chút.” Đương nhiên, có người đã quên mình bình thường cũng hay khi dễ ai đó.

Điệp tiểu thư – Lãnh phu nhân túm lấy cánh tay Bạch Mạn Điệp, nói giọng lâm nhũn, “Muội có khi dễ chàng đâu.”

Tiểu Sai lần đầu tiên nhìn chủ tử đầy bất mãn, “Nhị tiểu thư, người đã sắp làm nương người ta rồi, còn làm nhũn nữa.”

“Ta chính là thích làm nũng thì thế nào?” Nàng từ nhỏ đã không có mẫu thân, chỉ có thể làm nũng cùng với sư phụ cùng đại tỷ.

Bạch Mạn Điệp cúi đầu liếc nàng một cái, “Muốn làm nũng a.” Nàng chỉ chỉ Lãnh Tuyết Cuồng, “Làm nũng với hắn đi.” Nàng còn muốn tìm người cho nàng làm nũng, đừng hướng nàng làm bộ khả ái.

“Không thêm.” Ai đó lúc nào cũng ra vẻ nghiêm nghị, trừ phi có việc cần, bằng không nàng cũng không muốn làm nũng với hắn.

“Muội phu, đưa lão bà ngươi về quán giáo cho tốt.”

Diệp Lăng Tương nhăn mặt, “Đại tỷ, tỷ khi dễ muội.”

Bạch Mạn Điệp bày ra một dạng mọi thứ không liên quan tới mình, chậm rãi chớp mắt, “Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Cũng như muội muội đã gả đi rồi cũng như bát nước đã đổ.”

“Đại tỷ, tỷ dù sao cũng được xem như người nhà thân mẫu của muội, nếu tỷ còn không cần muội, sau này bị chàng khi dễ thì phải tìm ai chủ trì công đạo đây.”

“Chú ý, ta càng là người nhà tướng công muội đó, tam đệ muội.”

“Tiểu thư, sao người có thể như vậy.” Tiểu Sai cũng có vài phần trung thành.

“Tiểu thư, người khi dễ nhị tiểu thư nha.” Lư Ly nàng chính là điển hình của lão nhân gia thấy đá vào giếng.

“Lư ly, lão nhân gia ngươi rốt cuộc là nha hoàn của ai?”

“Của tiểu thư.” Nàng trả lời phi thường thẳng thắn.

“Vậy sao ngươi không giúp ta? Không thấy sao, Tiểu Sai lên tiếng giùm Diệp Lăng Tương, Phi Thúy đã tới cửa đứng làm môn thần, đích thân dài cổ chờ xem tam tiểu thư đã về hay chưa. Hai nha đầu kia đều rất trung thành với chủ tử, ngươi đối với ta có trung thành không?” Nếu so về lòng trung thành, Lư Ly chách chấn xếp chót.

Lư Ly rất thức thời cảm miệng lại, lập tức lặng lẽ tới trước cửa cùng Phi Thúy làm môn thần.

“Em cũng đi.” Tiểu Sai chuẩn bị bỏ chủ chạy trốn, cùng hai nha đầu kia ra cửa làm môn thần.

“Đi đi, đi đi. Ngươi cho là nhị tiểu thư ta còn trông cậy vào ngươi hầu hạ chách, theo ta nhiều năm như vậy, ngươi hầu hạ ta được mấy ngày.”

Bạch Mạn Điệp lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt, “Đừng giận mà, bây giờ có nhị muội phu hầu hạ không phải được rồi sao.” Lãnh Tuyết Cuồng đối với Diệp Lăng Tương thực sự rất tốt, ngay cả Bạch Mạn Điệp cũng thập phân hâm mộ.

“Muội đâu có giận.”

“Ngoan cố, đừng nói lung tung nữa, vào chính sự đi.” Bạch Mạn Điệp không nhịn được cắt lời, “Hai người các ngươi, cái gì kết... thành thân đi, hài tử đã có rồi, nếu không muốn tại hi đường cho ra một hài tử thì nhanh nhanh một chút.”

“Đại tỷ, muội quên nói với tỷ.” Diệp Lăng Tương xấu hổ cúi đầu, “Bọn muội đã thành thân rồi.”

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp khoa trương thét lên, “Khi nào? Sao ta không biết?”

“Sau khi trở về từ Thiên Sơn, lúc đến Diệp gia giải quyết vấn đề, bọn muội đã thành thân.” Cũng hơn một tháng rồi.

“Lão Thiên à, sao không nói ta biết.” Bạch Mạn Điệp vỗ trán, “Đại tỷ như ta thật không còn mặt mũi nào mà. Muội thành thân không nói với ta, Thủy Tịch Linh cùng Quân Tùy Phong ở chung một chỗ cũng không ai nói ta biết.” Quả thực coi nàng như không tồn tại mà.

“Lúc đó tỷ cùng tỷ phu đang ở Thiên Sơn.”

“Nguy biện.” Bạch Mạn Điệp thở hắt hắt xoa xoa ngực, “Ta sớm muộn cũng bị hai muội làm cho tức chết.”

“Đại tỷ, dùng bò cừu đưa tin cho tỷ phu là nhiệm vụ của Quân Tùy Phong, không liên quan tới bọn muội.” Nàng trực tiếp phui bay sạch sẽ.

“Tùy Phong có nhắc qua.” Đông Phương Vũ nhìn Bạch Mạn Điệp, tự tiểu phi tiểu, “Hắn có nhắc tới hôn sự của lão tam với Lăng Tương, là ta quên nói với nàng.”

“Huỳnh...” Bạch Mạn Điệp dùng ngón trỏ chỉ vào hắn, “Huỳnh dám a, cư nhiên dám gạt muội.” Tất cả mọi người đều biết, chỉ có nàng không biết, xem nàng là đồ ngốc à?

“Là ta quên.” Một câu quên, phui bay tội trạng.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu kể, “Gặp phải một đám oan gia các người, phỏng chừng ta sống không quá ba mươi tuổi.”

Lời Bạch Mạn Điệp khiến Đông Phương Vũ trong lòng khẽ động, hần cả kinh, “Hôm nay là ngày mấy?”

Lãnh Tuyệt Cuồng lười nhác trả lời, “Mười lăm.” Nếu là với Đông Phương Vũ, hần nguyên ý nói. Còn với Quân Tùy Phong, hần trực tiếp cầm miệng Quân Tùy Phong miệng lưỡi lấu lỉnh, thích đem hần ra làm trò tiêu khiển, cứ cầm miệng là cách tốt nhất.

“Mười lăm?” Bạch Mạn Điệp cùng Điệp Lăng Tương trầm miệng một lời.

“Có lẽ nhân ta ở đây, không có việc gì hết.” Vô Danh thỏa mãn ngồi xem trò tới bây giờ rốt cục cũng mở miệng.

Bạch Mạn Điệp bệnh tình hần đã biết, hiện đang suy nghĩ biện pháp. Hôm nay là mười lăm, đúng lúc hần có thể nhìn thấy nàng phát bệnh rồi cuộc là tình huống gì. Nghe đồ đệ nói mạch tượng Bạch Mạn Điệp rất rối loạn, quả thực không giống mạch tượng của người sống. Hần tuy rằng không giống Thủy Tịch Linh cùng Quý Y yêu độc thành si, nhưng cũng thích nghiên cứu quái bệnh.

“Sư phụ, đồ nhi đã bắt mạch qua, cái gì cũng không phát hiện được.” Ngụ ý chính là: Sư phụ người có được hay không? Không phải không tin vào y thuật của hần mà sự thực chứng minh là hần không được.

“Không thử làm sao biết được?”

“Cũng đúng.” Quý Y không nhất định có thể chữa được cho nàng, chỉ cần còn một tia hi vọng, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Ài, muội buồn ngủ.” Điệp Lăng Tương đã thực sự buồn ngủ đến ngủ gà ngủ gật.

Bạch Mạn Điệp phát tay, “Đem lão bà ngơng vào ngủ đi, đồ phải nghe muội ấy ở đây riu ra riu rít.”

“Đại tỷ, muội có riu ra riu... Đây, ta tự đi được, không cần chàng ôm, này... thả ta ra.”

Kết quả phản kháng chính là vô ích, Điệp tiểu thư – Lãnh phu nhân bị người nào đó ôm vào trong phòng, rồi cuộc đứng là ngủ, chính là “ngủ” như thế nào chỉ có hai người họ biết.

Nhìn bọn họ đi xa, Bạch Mạn Điệp rốt cục ngáp một cái, cũng muốn ngủ, “Sư phụ, dù sao cũng không có việc gì làm, chỉ bằng cùng nhau nghiên cứu giải được của ba năm sinh tử, được chứ?” Cái gọi là nghiên cứu này đương nhiên là để ai đó thử thuốc.

“Tuy nói là giải được đã điều chế xong, nhưng chưa thử qua, Thủy nha đầu không có ở đây, ta không dám làm bậy.” Hần y thuật cao minh, nhưng bản lĩnh điều chế giải được còn kém xa Thủy nha đầu. Thủy nha đầu bây giờ còn đang ở trên núi, nếu thực nghiệm xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ.

Đông Phương Vũ nhăn mặt chau mày, “Sư phụ, cứ thử đi.” Sớm muộn gì cũng phải thử.

“Con muốn chết sao? Nếu trúng độc nặng hơn thì tính sao bây giờ? Ta cũng không phải Độc Nương Tử.” Vô Danh dùng ánh mắt “Đúng là đồ ngốc” nhìn Đông Phương Vũ.

“Con về phòng ngủ một lát, chuẩn bị ứng phó tới nay phát bệnh.” Bạch Mạn Điệp vừa đi vừa ngáp, đi được vài bước lại xoay người, “Sư phụ, con có một việc muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?” Nha đầu này có nhiều vấn đề hơn.

“Con muốn hỏi sư phụ, năm đó người trộm Thánh linh châu đúng không? Viên châu đó có phải là ở trên người một nữ tử?” Dạ minh châu của Thủy Phù Dung không phải người thấu chứ?

“Không phải, con nghĩ Vô Danh ta là kẻ không biết tốt xấu vậy sao, lại đi trộm vật trên người phụ nữ và trẻ em?”

“Vậy là không có?”

Vô Danh thở dài một hơi, “Chủ nhân Thánh linh châu nguyên lai là người trong giang hồ, năm đó ta không quen nhìn bọn họ không coi ai ra gì, nên muốn dạy chúng một trận, trong lúc vô ý phát hiện được viên châu kia. Nhất thời cao hứng cầm lấy, vậy mà mấy người kia đuổi theo ta suốt mấy ngàn dặm, đến lúc đó ta mới biết đó là Thánh linh châu. Bốn người bọn họ không phải là đối thủ của ta, nên hạ độc trong rượu, ta trúng kế của bọn họ, trong lúc đầu xuất hết toàn lực nên dẫn đến kinh mạch đứt đoạn, võ công hoàn toàn biến mất.”

“Những người đó sao lại có viên châu kia?”

“Làm sao ta biết?”

Bạch Mạn Điệp bắt đầu phân tích, “Sự tình hần là thế này, có người từ chỗ Thủy Phù Dung cướp được Dạ minh châu, sau đó lại rơi vào tay những người trong giang hồ (cũng có thể đã qua tay nhiều người). Cũng có thể những người kia chính là kẻ đã trộm Dạ minh châu của Thủy Phù Dung, sau đó lại rơi vào tay sư phụ. Sư phụ vô ý nhét vào người một châu bảo thương nhân, thương nhân kia không nhìn được đó là võ lâm chí bảo, đem ra rao bán như châu bảo bình thường và bị Tổng trang chủ phát hiện rồi mua lại.” Sự thực đến cuối cùng là thế nào? Ai biết được? Sợ rằng vĩnh viễn cũng không có

được đáp án.

“Chách là như vậy?” Đông Phương Vũ phải thừa nhận nàng phân tích rất có lý.

“Khoan đã, hai đứa nói Thánh linh châu là ở Tổng gia trang?” Về phần Thánh linh châu là đồ giả hai người vẫn chưa kịp nói.

“Không phải Thánh linh châu, mà là Thất Sách Dạ minh châu.” Đông Phương Vũ kiên trì giải thích với sư phụ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đông Phương Vũ đem chuyện ở Tổng gia trang ra nói hết một lần, khiến Vô Danh liên tục lách đầu thờ dài, “Chỉ là một viên Dạ minh châu thông thường lại hại chết nhiều người như vậy a.” (Chuyện về Thất Sách Dạ minh châu vẫn chưa kể hết.)

“Được rồi, đừng nói cái gì Dạ minh châu nữa, trước tiên nói chuyện tối nay phải làm sao bây giờ. Lúc phát cuồng thì ai con cũng không nhận ra, hai người muốn làm thế nào?” Không phải dùng sợi dây buộc lại chứ?

“Yên tâm đi nha đầu.”

Bạch Mạn Điệp không nhịn được quay lại tròn mắt, “Không nói nữa, con đi trước.”

“Đồ đệ, bồi sư phụ đánh vài ván.” Tiếng Vô Danh từ trong phòng vọng ra.

“Vâng.” Đông Phương Vũ liếc nhìn Bạch Mạn Điệp một cái, cũng đi theo vào.

Kỹ nghệ của Đông Phương Vũ đương nhiên là do Vô Danh truyền thụ, thế nhưng luận về kỹ thuật, Vô Danh so ra còn kém hẳn, đây đích thực là trong truyền thuyết trò giỏi hơn thầy.

Ba bàn trôi qua, bàn thứ tư lại được tiếp tục. Đông Phương Vũ vẫn trấn định như thường, mà Vô Danh đánh cờ lại rất do dự, không biết nên đặt ở đâu, “Đồ đệ, có thể nhường ta không?”

“Không.” Kỳ thế như sa trường, trên sa trường không nhận phụ tử, cũng không nhận sư đồ.

Vô Danh nói thầm, “Đồ đệ bất hiếu.” Tiện tay đặt quân cờ xuống.

Đông Phương Vũ ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đặt xuống một quân cờ, “Sư phụ, chết người rồi.”

“Đúng là đồ đệ bất hiếu mà, ta đang sống rất tốt.” Vô Danh lại đặt xuống một quân cờ, “Lại nữa.”

Đông Phương Vũ vừa đặt cờ vừa nói, “Sư phụ, người thật sự không biết sư bá đang ở đâu?”

“Không có biết hay không.” Từ n năm trước hai người tranh giành nhau tiểu sư muội, kết quả lại làm cho tiểu sư muội tự sát, từ đó về sau không gặp nhau nữa, ai biết hẳn ở xó nào.

“Sư phụ, người thực sự không biết?” Tốt xấu gì cũng là sư huynh đệ, cùng theo một thầy, thích cùng một nữ nhân (vấn đề chính là đây), đáng lẽ phải biết chút ít chứ.

“Không biết.” Vô Danh không nhịn được đáp một câu.

“Sư phụ, bệnh tình của Tiểu Điệp người thấy thế nào?” Con mắt thì dán chặt vào bàn cờ nhưng trong đầu lại suy nghĩ đến chuyện khác.

“Thứ ta nói thẳng, vô phương, nhân cơ hội tối nay Tiểu Điệp phát bệnh để quan sát lại. Hách hách, con bị ăn một mảng lớn rồi.”

“Sư phụ, nếu người thực sự vô phương, ta nên làm gì bây giờ? Thứ lỗi, chỗ này có bầy.”

“Hả? Đúng là đồ đệ bất hiếu mà, cư nhiên đẩy sư phụ vào bầy, còn chết hơn phân nữa. Đồ đệ, thực sự không nài không lấy?”

“Nàng sớm đã là người của con rồi. Không phải con bất hiếu, kỳ thế vô sư đồ.”

“Tiểu tử, động tác rất nhanh. Tiểu tử thôi, còn cho ta ăn một mảng lớn như vậy.”

“Bất đắc dĩ bị ép buộc thôi, nhưng con không hối hận. Sư phụ, nếu người không ăn con, con thế nào có thể lừa được người.”

“Chiếm được cô nương người ta còn nói là bất đắc dĩ, tiểu tử gian trá. Ta là sư phụ mà cũng không nhường được sao?”

“Nàng cho con ăn xuân dược, thật tình là bất đắc dĩ. Đã nói rồi, kỳ thế vô phụ tử.”

“Xuân dược? Nha đầu kia bày kế hại con? Ta không nhận đồ đệ con nữa.”

“Không phải, nằng đem mấy loại thuốc trộn chung với nhau. Không có đồ đệ con, ai chơi cò với người.” Tính tình như Quân Tùy Phong, chưa tới ba bàn đã lập tức bỏ chạy. Thay vì chơi cò, chỉ bằng tán gái còn hay hơn.

“Tiểu Điệp biết chơi cò không?”

“Không biết.” Nàng chưa từng nói, cũng không thấy nàng chơi cò bao giờ.

“Biết vẽ tranh không?”

“Không biết.” Nàng mất trí nhớ rồi, chính nàng còn không rõ nàng có biết vẽ tranh hay không, hần thế nào biết được.

“Thư pháp?”

“Không biết.” Phòng chừng là không, lấy tính cách của nàng, chỉ có thể thảo thư (1), hơn nữa còn siêu cấp cuồng thảo.

(1) Thảo thư: (theo QT) chữ thảo này không phải thảo của cây cỏ mà ý chỉ viết kiểu viết ẩu tả. Nói tóm gọn là ở đây Đông Phương Vũ muốn nói Bạch Mạn Điệp là “quẹt” ra chữ, hơn nữa còn ẩu siêu cấp.

“Vô công.”

“Rất lợi hại, khinh công của nàng không mấy người bì nổi.”

Vô Danh lách đầu, “Ai, ta xem nha đầu kia ngoại trừ đánh nhau thì cái gì cũng không biết.” Vừa nhìn đã biết không phải hiền lương thực nữ rồi, bất quá cũng hợp ý hần.

“Con thích.” Vô nghĩa, không thích còn mang nàng về sao?

“Ta biết.” Hần đâu có bị mù, đương nhiên có thể thấy đồ đệ trên quý tiểu hồ điệp kia tới mức nào.

Hai người cứ như vậy vừa chơi cò vừa nói chuyện phiếm, vô tình không biết trời đã tối đen rồi, hai người vẫn như cũ đánh rất vui vẻ. Tổng cộng được 48 bàn, Vô Danh thua hết 41 bàn, trong bảy bàn thắng thì đã có bốn bàn được ai đó nhường, khiến hần giận đến muốn thổ huyết.

“Tiểu thư, người bị làm sao vậy?” Vô Danh đang chuẩn bị gỡ vón, Đông Phương Vũ đang bồi sư phụ giết thời gian, đột nhiên nghe thấy Lưu Ly tiểu thư thét lớn.

“Tiểu thư, người đừng làm em sợ.” Tiểu Sai cũng thét lên.

“Tiểu thư, người đi đâu... Đại cô gia, Vô Danh tiền bối, mau ra đây a, nô tỳ không khống chế được tiểu thư.”

Đã xảy ra chuyện rồi, Đông Phương Vũ ngừng chơi cò, phi thân ra ngoài, Vô Danh động tác thông thả, cũng cố gắng ra ngoài.

Trong viện, ba nha hoàn cùng một kẻ phát điên đang đại chiến thế giới...

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cuộc sống hạnh phúc

Bạch Mạn Điệp có nằm mơ cũng không ngờ chính mình cư nhiên lại ngủ thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai. Càng không ngờ khi nàng tỉnh dậy đã là người ngã ngựa đổ, một đám người về mặt mặt mũi rã rời đang canh giữ trước giường nàng. Nàng cuối cùng là bị sao vậy? Gặp rách rồi gì sao? Mọi người không cần quan tâm nàng như vậy chứ?

“Mọi người đang làm gì vậy?” Thế nên, Bạch đại tiểu thư mới sáng sớm thức dậy, chuyện đầu tiên là ân cần thăm hỏi đám người thoát nhìn đang vô cùng mệt mỏi kia.

Lãnh Tuyệt Cuồng ngồi ở trên ghế, Điệp Lăng Tương đang nằm trong lòng hần mơ mơ màng màng. Lưu Ly tay làm thành quả đám đang chống ở trên giường, hữu khí vô lực.

Đông Phương Vũ ngồi bên mép giường, trên cổ tay còn có dấu răng, máu đã khô lại. Đám người này thế nào lại giống như vừa từ trên chiến trường về vậy? Kẻ thù đánh tới chẳng? Nàng không biết.

“Tạ ơn trời đất, tiểu thư rốt cuộc cũng đã tỉnh.” Lưu Ly lão nhân gia lập tức chạy vọt tới cửa, hai tay chấp lại, miệng cứ liên miên niệm mãi một câu.

Lãnh Tuyệt Cuồng diện vô biểu tình liếc mắt nhìn Bạch Mạn Điệp, sau đó ôm Điệp Lăng Tương ra ngoài. Hắn hứa với Điệp Lăng Tương nhất định chờ Bạch Mạn Điệp tỉnh lại, giờ nàng đã tỉnh, bọn họ có thể về ngủ được rồi chứ? Đêm qua bọn họ đã tận mắt chứng kiến cái gì được gọi là người sói, không biết có làm hài tử khi xuất thế bị ám ảnh hay không, vốn là không để lão bà xem nhưng nàng lại càng muốn biết đại tỷ biến thân thành sói là thế nào.

Bạch Mạn Điệp về mặt ngủ ngon, nhìn đám người bỏ đi, “Rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao mọi người dường như rất mệt mỏi.” May mà Đông Phương Vũ không có bỏ mặc nàng.

Đông Phương Vũ cười khỏ, “Nàng không sao chứ?”

“Không sao?” Nàng buồn mĩ, “Tay huynh rốt cuộc bị sao vậy?” Giống y như bị sói cắn.

Đông Phương Vũ cân nhắc mấy lần, cuối cùng quyết định nói với nàng mọi việc. Nếu cứ mỗi mười lăm đều để nàng hút máu của hắn, hắn sớm muộn cũng chết do thiếu máu quá nhiều.

“Là nàng cắn.”

“Muội?” Bạch Mạn Điệp nháy mắt vài cái, vả miệng một cái, cảm thiếu chút nữa rơi ra.

Đông Phương Vũ lấy tay áo che lại dấu răng, “Là nàng cắn, đêm qua, nàng từ trong phòng nhảy ra ngoài, túm lấy Tiểu Sai muốn cắn người. Sau đó nàng bị chúng ta chế trụ, điểm huyết đạo. Ta thấy nàng thực sự rất khó chịu, nên cho nàng hút máu của ta.” Hắn không biết có phải đã cưới một cương thi về nhà.

“Cái này...” Bạch Mạn Điệp về mặt xấu hổ, “Muội hút máu của huynh sao? Huynh có thể thiếu máu không a? Có cần tắm bỏ gì không? Đương quy hay ô kê (1)?”

(1) Đương quy: một vị thuốc bắc. Ô kê: gà đen. Mấy thứ này đều dùng để tắm bổ.

“Ta không sao.” Thực sự có chuyện là người biến thân thành sói kia ấy.

“Xin lỗi.” Nàng nhỏ giọng nói, “Muội không biết tại sao lại thành ra thế này, chuyện đêm qua muội một chút cũng không biết.” Nàng chỉ biết là mình đang ngủ. Hoàn toàn không biết bản thân mình đêm qua vì hút không được máu mà vừa la vừa khóc, hai hàm răng đánh vào nhau liên tục, tùy thời có thể ăn thịt người. Nếu không phải có người hiến máu, nàng xem chừng sẽ lẫn lộn hơn nửa đêm, hoàn hảo, vừa hút đủ máu thì lập tức ngủ.

“Nàng thực sự không sao chứ?” Nhìn thấy nàng đêm qua lảng lộn điên cuồng, Đông Phương Vũ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Muội không sao, tốt lắm.” Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu ưỡn ngực, chứng minh bản thân rất khỏe. “Đêm qua là muội phát bệnh đúng không? Sư phụ có nghiên cứu ra được gì chưa?”

Đông Phương Vũ bất đắc dĩ nói với nàng, “Không có.” Vô Danh đem nàng làm vật thí nghiệm nghiên cứu hơn nửa đêm, kết quả vẫn là thúc thủ vô sách.

“Trời ạ.” Bạch Mạn Điệp vô lực quay trở lại giường, “Sau này muội phải hút máu người khác để sống sao?”

Đông Phương Vũ tay vỗ vai nàng, “Nàng yên tâm, không sao hết.”

Bạch Mạn Điệp thanh âm rất nhỏ, chậm rãi nói, “Huynh không phải cả đêm không ngủ chứ? Chách tối qua muội phát bệnh quá nặng, cũng mệt mỏi lắm rồi, cùng nhau ngủ đi.” Nàng nửa đùa nửa thật nói, “Nể tình huynh đêm qua hiến máu, cho huynh lợi dụng.”

“Được.” Đông Phương Vũ cũng không chút khách sáo leo lên giường, tùy tiện chiếm chỗ ở kế bên nàng. Cũng không phải lần đầu tiên cùng giường, nàng lại nói có thể lợi dụng, đã vậy mà không lợi dụng mới là lạ.

“Bỏ màn xuống, nhìn không được tự nhiên.”

Nói là làm, ai đó để hắn ngủ ở bên ngoài, nói tới là tới.

“Này, muội nói là có thể lợi dụng, nhưng mà... đừng có lại gần vậy chứ.”

Vô nghĩa, không tới gần làm sao lợi dụng đây, thơm quá a, rất mềm a, nhất định là mỹ vị.

“Nàng muốn quăng ta xuống giường sao?” Giường quá nhỏ cũng không phải lỗi của hắn.

“Cái này, cũng có thể.”

Được rồi, nếu nàng đã đồng ý, trước tiên cứ đặt tay lên lưng nàng đã, lợi dụng nhiều hơn một chút.

“Này, tay đặt chỗ khác được không?”

“Không còn chỗ nào để đặt.” Chính xác là không còn chỗ nào nữa.

“Sao không giơ tay lên.” Ai đó luôn nói đồng đạc.

Khi ngủ có thể giơ tay lên sao? Đáp án đương nhiên không thể rồi.

“Được rồi, muội biết là không thể giơ lên được, làm phiền tay huynh một chút. Để lại chỗ này, cảm nhúc nhích, không được lên, cũng không được xuống.”

“Ừ ừ.” Hắn biết rõ là ai đó ngủ rất xấu tính, khi ngủ luôn tìm chỗ nào đó ám áp để chui vào, mặc kệ đối phương là ai. Hắn cũng không cần lợi dụng năng lực lát nữa ai đó sẽ tự động tiến vào lòng hắn.

“Ừ cái gì mà ừ?” Bạch Mạn Điệp đánh vào tay hắn một cái, “Không được cử động.”

“Ừ.” Mới giật mình.

“Này, còn đựng nữa muội đã huynh xuống giường.” Còn đá.

“Biết rồi.” Liên tục bị đánh hai cái, hắn chuẩn bị bỏ tay ra, còn chưa kịp bỏ đã bị ai đó cho thêm một cước, may mà võ công hắn đủ cao, nếu không chỉ có nước ngã xuống.

“Còn động đây nữa hay không?” Bạch Mạn Điệp uy hiếp hắn.

“Ta muốn bỏ tay ra.”

“Đã nói không được nhúc nhích.”

Tốt hơn là bỏ tay ra cho an toàn, bằng không có nước bị nàng đánh chết. Hắn nhẹ nhàng di động, chuẩn bị bỏ tay ra. Bạch Mạn Điệp lần thứ hai cho thêm một cước, còn dòi tay xuống, muốn làm gì?

Oan uổng, muốn thu tay lại cũng không được sao?

Được rồi, vậy cứ tiếp tục.

Bàn tay đặt trên lưng nàng quả nhiên là gia tăng lực đạo, tùy thời có thể đem hồ điệp nào đó kéo vào trong lòng.

“Huynh muốn làm gì.” Bạch Mạn Điệp bị ôm đến nỗi không được tự nhiên, dùng sức đẩy, Đông Phương Vũ lập tức bị đẩy ra, thiếu chút nữa té xuống đất. Nàng cả kinh, vội vàng kéo lấy hắn.

“Này, đừng vô dụng như vậy, muội chỉ tùy tiện đẩy, huynh không cần ngã xuống chứ?”

“Nàng là đẩy ‘nhẹ’ đó sao?” Gần như là dùng hết toàn lực.

“Ai bảo huynh lợi dụng muội.”

“Nàng nói có thể lợi dụng mà.” Nói rồi không chịu nhận? Có được hay không? Tuyệt đối không được rồi.

“A? Là vậy a... cái kia... cảm nhúc nhích.”

Đông Phương Vũ không để ý tới nàng, chớp chớp mắt.

Bên ngoài phòng đang có rất nhiều người đứng xem náo nhiệt.

“Ban ngày ban mặt, lại trước mặt bàn dân thiên hạ, hai người này hơi quá đáng rồi.” Điệp Lăng Tương vừa trở lại phòng liền tỉnh, vội vàng đến đây thăm Bạch Mạn Điệp, kết quả là thấy hai người nào đó trên giường hoạt động. Quá rõ ràng, lại còn xuất ra cái âm thanh đó.

Điệp Lăng Tương tuyệt đối là đầu óc đen tối, ngàn vạn lần đừng phá hư đầu óc cục cưng trong bụng.

“Nhị tiểu thư, hai người họ ở trong phòng, đầu phải trước mặt bàn dân thiên hạ.” Lưu Ly trên tay còn bung chút điểm tâm cuối cùng cũng có chút trung thành.

Điệp Lăng Tương hít một hơi, “Ai, đại tỷ cùng ai kia ở trên giường lăn qua lăn lại, tam muội cùng Quân Tùy Phong không biết tiêu dao ở cái xứ nào, chẳng ai để ý tới ta.”

“Nhị tiểu thư, nhị cô gia có thể để ý người mà.”

“Nói cũng đúng.”

“Còn nữa, nhị cô gia rất quý trọng người.”

“Đại cô gia cũng không tệ.” Chỉ ít tình tình so với nhị cô gia tốt hơn một chút.

“Tam cô gia mới tốt.” Nói gì thì cũng là võ lâm đệ nhất mỹ nam tử, tam tiểu thư nhà nàng quả nhiên vận khí tốt bà cố.

“Khụ, Luru Ly quả nhiên tinh mắt, tam cô gia ta đúng là tốt.”

Khi mọi người quay đầu lại Quân Tùy Phong đang ôm Thủy Tịch Linh đứng ở phía sau. Xem bộ dạng hai người tựa hồ không được tốt lắm, thậm chí còn có chút chật vật, Thủy Tịch Linh còn bị thương. Hai ngày qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đó lại là một câu chuyện khác (xem Vô Tranh Sơn Trang Truyền Kỳ Chi Tam)

“Cái gì cái gì? Hai người quyết định thành thân?” Bạch Mạn Điệp ngạc nhiên thét lên.

Mới từ ổ chăn bước ra đã gặp ngay một tin chấn động, Thủy Tịch Linh quyết định không phải Quân Tùy Phong thì không lấy, cho nên, nàng phải giả cho Quân Tùy Phong, đây không còn là trung cầu ý kiến nữa mà là chính thức thông tri.

“Đúng vậy.” Quân Tùy Phong nắm lấy tay Thủy Tịch Linh, trả lời một cách rất thẳng thắn. Thủy Tịch Linh nhẹ nhàng gạt đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng, ý tứ kia tuyệt đối là muốn nàng thành toàn.

Nếu đã quyết định, còn hỏi nàng làm gì?

“Quân Tùy Phong, hai người ở trên núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thủy Tịch Linh vẫn luôn do dự, vì sao sau hai ngày mất tích lại hoàn toàn thay đổi? Nói không phát sinh chuyện gì? Ai tin a.

Quân Tùy Phong cười rất ám muội, “Đại tẩu, đó là bí mật của hai người bọn ta.” Kia là hồi ức ngọt ngào của hai người họ, không muốn chia sẻ với người khác.

“Đại tỷ, xin đừng hỏi.” Thủy Tịch Linh cũng mập mờ.

“Đại tỷ, kỳ thực Quân Tùy Phong đã vì tam muội thay đổi rất nhiều.” Hai người ở bên nhau cũng tương đối lâu rồi, Quân Tùy Phong đối với Thủy Tịch Linh rất tốt đương nhiên nàng biết.

“Tùy Phong một khi đã động tình, sẽ hết sức chân thành.” Đông Phương Vũ cũng phản bội Bạch Mạn Điệp.

“Huynh ấy không bạc đãi nhị tỷ.” Lãnh Tuyết Cường cũng âm mưu làm phản, cuối cùng là toàn quân bị diệt.

Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn các nàng, “Tùy ý đi, mọi người đều nói hần tốt, vậy thì được.” Bạch Mạn Điệp cũng không phải ngốc, Quân Tùy Phong đối với Thủy Tịch Linh là thật tâm nàng sớm cũng cảm nhận được, nếu không phải thật tình, đệ nhất mỹ nam hần có thể bị đánh thành gấu mèo sao?

Ban đầu Quân Tùy Phong mỗi ngày đều tìm nàng than khổ, Bạch Mạn Điệp cũng cảm giác được hần đối với người kia đã động tình, thậm chí là mơ tưởng. Chỉ là việc này có liên quan tới Thủy Tịch Linh khiến trong lòng nàng rất khó chịu. Ai kêu Quân Tùy Phong phong lưu như vậy? Triệu đề làm bại hoại hình tượng của hần. Nếu Thủy Tịch Linh đã quyết tâm lấy hần, Điệp Lăng Tương lại một bên ôn ào, nàng có thể nói gì?

Thủy Tịch Linh khẽ cười, mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, “Tạ ơn đại tỷ.”

“Không cần cảm ơn, còn một vấn đề nữa cần phải thương lượng.” Hơn nữa còn là vấn đề lớn.

“Là chuyện gì?” Nhanh miệng như vậy đương nhiên là Lãnh phu nhân rồi.

“Khụ... chúng ta là tam tỷ muội, nhưng... ba người kia cũng là tam huynh đệ. Sau này... chúng ta phải xưng hô thế nào đây? Chuyện này khó nói lắm. Ví dụ như Tùy Phong, ta có thể gọi hần tam muội phu, cũng có thể gọi nhị đệ, xin lỗi, ta thấy nhị thúc thực sự rất khó nghe.”

Chuyện này thực sự là một vấn đề vương mách, bối phận của sáu người làm sao tính toán đây? Mọi người suy tư...

“Chỉ bằng thế này, muốn kêu cái gì thì kêu.” Điệp Lăng Tương đề nghị, nàng thực sự không muốn lo lắng vì cái chuyện xưng hô loạn thất bát nhao này.

“Ta đồng ý.” Đông Phương Vũ là người đầu tiên phát biểu.

“Ta cũng đồng ý.”

“Được rồi, ta cũng đồng ý.” Tất cả mọi người đều đồng ý, Bạch Mạn Điệp có thể không sao? Trừ phi nàng muốn khiến mọi người nổi giận.

Bạch Mạn Điệp dùng giọng thanh thanh, tiếp tục nói, “Đầu tiên, sáu người chúng ta đều xếp vào thập đại cao thủ, ai nấy đều danh chấn giang hồ, muốn có cuộc sống bình yên sợ rằng không dễ dàng như vậy. Khoan đã, ta muốn hỏi, mọi người có muốn thoát ỉn giang hồ hay không?”

Diệp Lăng Tương nói, “Đương nhiên muốn, cuộc sống bình thường luôn là mơ ước của mọi người.”

“Có Tương nhi, ta không thể làm sát thủ được nữa.” Lãnh Tuyết Cuồng đơn giản tỏ rõ thái độ. Ái tình là tội kỵ đối với sát thủ, hẳn hiện giờ đã có thể từ, có ái tình cùng thân tình ràng buộc. Nếu như không muốn sớm đến âm ty báo danh, chỉ có thể đổi nghề.

Thủy Tịch Linh thân nhiên nói, “Nghiên cứu các loại độc được là sở thích của mọi người, ở đâu nghiên cứu cũng như nhau.” Tốt nhất là tìm chỗ không người, an tĩnh một chút.

Bạch Mạn Diệp trêu chọc, “Mọi bây giờ đã là Thiên Cơ các, các chủ phu nhân, không cần kiếm tiền nữa chứ?”

“Thiên cơ các có bốn vị đường chủ trấn thủ, ta là kẻ nhàn rỗi.” Quân Tùy Phong bắt đầu cười tủm tỉm đúng như dự tính, “Mau chóng sinh nhi tử, sau đó đem cục diện rồi rắm này quảng cho nó.” Quân Tùy Phong tuyệt đối là các chủ vô trách nhiệm nhất lịch sử, nếu không phải có bốn vị đường chủ trung thành tận tâm trấn thủ, Thiên Cơ các đã trở thành lịch sử rồi. Hiện tại cư nhiên đã tính đoán đến chuyện đồ lên đầu nhi tử, kẻ này... đúng là hết nói nổi.

“Được rồi, tất cả mọi người đều muốn thoát ản giang hồ đúng không?” Bạch Mạn Diệp nhìn Lãnh Tuyết Cuồng, “Hai người về sau có dự tính gì?”

“Tìm chỗ ẩn cư, sống bình thân qua ngày.” Nói cũng không sai, nhưng lại quá trừu tượng, đối với bọn họ cái gì mới là những ngày bình thân?

“Kỳ thực ta có một cách, tìm một đảo nào xa xa một chút xây một sơn trang, gọi là Vô Tranh Sơn Trang. Chúng ta sáu người có thể ẩn cư ở đó, chân chính sống một cuộc đời dữ thế vô tranh. Thế nhưng... khai khẩn hoang đảo không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa trên biển rất nguy hiểm nên ta quyết định tìm chỗ khác.”

“Đại tỷ, sáu người chúng ta đều danh trấn giang hồ. Nếu tỷ xây một sơn trang, nhất định một đám tự cho mình là thi hành chính nghĩa trên giang hồ sẽ tìm chúng ta gây phiền toái.” Hách đạo ngũ đại ca thủ đều tê tụ đồng đảo, muốn ám sát thật là tiện lợi a, một lưới bắt hết.

“Không sai không sai, ta đâu có ngốc.” Bạch Mạn Diệp vẻ mặt tán thưởng nhìn Diệp Lăng Tương, thiếu chút nữa sờ lên đầu nàng, “Chưa kể là có người tìm chúng ta gây phiền toái, sợ nhất là những kẻ tham lam. Chúng ta sáu người đều võ công cao cường, tuyệt đối có người ham muốn võ công của chúng ta. Chuyện vì võ công bí tịch mà diệt môn là chuyện thường xuyên phát sinh trên giang hồ, để đảm bảo an toàn, ta quyết định kín càng thêm kín. Tục ngữ nói tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triêu (2). Chúng ta đương nhiên là ẩn vu dã, cũng là ẩn vu thị. Thiên Cơ các cùng Thương Mang sơn trang đều ở Thương Mang trấn, ta muốn tìm một thôn nhỏ phong cảnh mỹ lệ ở gần đó, xây một tiểu viện nông gia bình thường rồi ẩn cư. Nếu như quá chán cuộc sống an tĩnh, có thể đến thiên cơ các hoặc Thương Mang sơn trang ở vài ngày. Tùy Phong có thể tiếp tục làm các chủ của hắn, đại ca có thể tiếp tục làm Kim lão bản. Chúng ta đối với chuyện bên ngoài không xen vào nữa, nói chúng ta mấy người ẩn cư tại Vô Tranh Sơn Trang. Là sơn trang, đương nhiên có quy mô không lồ. Nếu có người cố tình tìm chúng ta tuyệt đối chỉ biết tìm một sơn trang chân chính, tuyệt đối không nghĩ chúng ta lại ẩn cư ở một thôn nhỏ.” Một lúc nói nhiều như vậy, một a, mau mà Đông Phương Vũ tương đối biết chăm sóc, đưa nước tới cho nàng.

(2) Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triêu: đại ý chính là: Ẩn cư sơn lâm nơi núi rừng hoang dã chỉ là “ẩn hình thức”, bởi những người muốn ẩn cư, muốn đạt được sự bình yên thanh thản, trái lại luôn bị chuyện đời, người đời quấy rối. Thế nên, chỉ có ẩn cư trong chính đời thường mới khiến tâm hồn thực sự bình yên. Tức là, những người muốn quy ẩn sơn lâm, sống nơi đảo viễn thế ngoại chỉ là tiểu ẩn. Người chân chính có năng lực sống trong thành thị, phố phường, ở nơi ngọa hổ tàng long cũng chỉ mới là trung ẩn. Chỉ có người sống trong cuộc đời chân chính, mặc dù bị vây hãm trong nhân gian thế sự, nhưng có thể vô như không thấy, không màng thế sự, mới là ẩn cư chân chính.

“Ý kiến hay.” Diệp Lăng Tương hai mắt sáng lên, đưa hai tay lên tán thành. Nàng cười gian, “Mọi có thể đến Thiên Cơ các làm mật thám.” Thuận tiện chơi đùa một chút.

“Khục, Thiên Cơ các vị trí Huyền Vũ đường chủ vẫn còn trống.” Quân Tùy Phong tuy là một các chủ thất bại, cũng không muốn từ bỏ cơ hội chào đón nhân tài.

Bạch Mạn Diệp cười còn gian trá hơn Diệp Lăng Tương, “Nhị mọi phu dù sao cũng không có chuyện làm, để hắn đến Thiên Cơ các làm Huyền Vũ đường chủ đi.”

“Thế nào?” Quân Tùy Phong tiếp tục cười gian.

Lãnh Tuyết Cuồng tung ra một ánh mắt rõ ràng, “Không có hứng thú.”

“Chu Tước đường chủ đã thành thân rồi, dự định rời khỏi Thiên Cơ các, còn hai ghế trống.” Quân Tùy Phong vẻ mặt toan tính, “Chỉ bằng đại tẩu cùng tam đệ mọi vào Thiên Cơ các của ta đi?” Muốn hắn gọi nhị tỷ cùng nhị mọi phu? Không có cửa đâu.

Lời hắn khiến hai nam nhân đồng loạt đánh ra một chưởng, Đông Phương Vũ nhìn hắn không chớp mắt, “Chu Tước đường ở tận kinh thành.” Ý hắn muốn ngăn cách phu thê hai người hã.

“Ách, đệ biết.” Biết còn nói lời vô nghĩa.

“Thôi được, chuyện này bàn sau, hiện giờ phải nói chuyện phân công tài sản.” Bạch Mạn Diệp thực sự mạnh mẽ a, tìm cách quả nhiên không giống người thường.

“Tài sản?” Đông Phương Vũ có chút không hiểu.

“Đúng vậy, muốn xây trang viện nhất định cần tiền, mỗi người xuất ra một chút đi.”

“Đại tỷ phu là thủ phủ phương Bắc, phú khả địch quốc, xây một trăm tòa viện cũng không thành vấn đề.” Lãnh phu nhân rất gian trá, nàng không có tiền, không thể không dự định âm thầm hạn chế.

“Tam muội phu mới thực sự là phú khả địch quốc, tình báo của Thiên Cơ các là siêu cấp đáng giá a.” Bạch Mạn Điệp cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, đem mọi chuyện đổ lên đầu Quân Tùy Phong.

“Nhị muội phu một kiếm trị giá ngàn lượng hoàng kim.” Ngay cả lãnh đạm như Thủy Tịch Linh cũng không nhịn được phát biểu ý kiến.

Quy củ giết người của Lãnh Tuyết Cuồng rất đơn giản, một kiếm một ngàn lượng hoàng kim. Đương nhiên, hắn không thể đảm bảo được mỗi lần đều một kiếm giải quyết. Để cho an toàn, những nạn nhân thông thường dưới ba kiếm, cũng đều là ba ngàn lượng hoàng kim, đối với những nhân vật tương đối lợi hại, có thể là hơn mười kiếm, cũng lấy hơn vạn lượng. Hắn làm sát thủ năm năm, thành tích trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ. (Thiên hạ đệ nhất sát thủ, danh xưng này đầu phải từ trên trời rơi xuống) Hắn rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Căn bản là không tính nổi.

“Đại tỷ cũng nhân rồi thích đi trộm này trộm nọ, hắn là tích góp được không ít.” Điệp Lăng Tương trở thành mũi nhọn chỉ hướng Bạch Mạn Điệp.

“Tam muội cứu người hoàng kim ngàn lượng, so với nhị muội phu còn giàu hơn.” Tính toán thế nào, đều là nhà Tùy Phong có tiền nhất.

“Đúng đúng, tam muội có tiền.”

“Thứ lỗi ta nói thẳng, không có tiền nhất chính là nhị muội phu, chi phí để xây sơn trang... cứ để tam muội phu lo liệu.”

“Không thành vấn đề.” Thiên Cơ các có tiền như vậy, dùng một chút cũng chẳng sao.

“Ách, đương nhiên, mọi người nếu không có chuyện gì cũng có thể đến Thương Mang sơn trang ở lại vài ngày, mười ngày nửa tháng đều có thể, một năm hai năm cũng không sao, ta không thu phí dùng chân cùng phí ăn uống là được.”

Mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng, bao gồm cả Đông Phương Vũ. Người từ đầu đến cuối chỉ biết có tiền, cả đầu óc chỉ có tiền.

Quân Tùy Phong không thể đợi lâu hơn nữa, chính vì quá yêu Thủy Tịch Linh, khẩn cấp muốn lấy nàng vào cửa. Thương lượng một hồi, cũng không muốn phô trương quá lớn, tùy tiện làm một hôn lễ là được. Đây là ý của Thủy Tịch Linh, nàng không thích náo nhiệt. Kể ai thế đến sốt ruột như Quân Tùy Phong cũng không thể làm gì hơn là tùy nàng.

Ban đầu, Vô Danh cũng muốn Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp nhân cơ hội này thành thân, thế nhưng Bạch Mạn Điệp lại nghiêm khách cự tuyệt. Có hai lý do, thứ nhất, nàng làm tỷ tỷ muốn nhìn muội muội được gả ra ngoài, chỉ có nàng mới có thể gả. Thứ nhì, Đông Phương Vũ song thân vẫn còn khỏe mạnh, phụ mẫu hắn còn chưa đồng ý hôn sự của bọn họ, nàng làm văn bối không thể thất lễ. Kỳ thực là đã quá thất lễ rồi, ngay ngày tân hôn đầu tiên rồi nhà trốn đi tuyệt đối chính là hành vi thất lễ. Nhưng đây cũng chỉ là cái cớ thôi. Lý do thực sự chính là – hai người họ đã thành thân rồi, hơn nữa cả thiên hạ đều biết, chỉ có tân lang không biết.

Hôn lễ rất đơn giản, Vô Danh làm chủ hôn kiêm cao đường. Ai đó rất không tự giác muốn ngồi ghế “cao đường”, thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài, nếu không nhờ Đông Phương Vũ nói giúp, có lẽ đã bị quăng ra thật.

Nếu nói tân nhân sau khi bái đường là có thể động phòng, vậy thì quá sai lầm.

Sau khi hai vị tân nhân bái đường xong, Đông Phương Vũ cùng Lãnh Tuyết Cuồng và Vô Danh chẳng biết ra ngoài đàm đạo cái gì, Bạch Mạn Điệp nhân cơ hội đó đem người đến nháo tân phòng. Đêm động phòng của Thiên Cơ các các chủ đương nhiên phải nháo, bằng không nhất định hối hận.

Nói như thế này, một đôi trai gái hữu tình rốt cuộc cũng được ở bên nhau, người nam sách mị mị đang muốn động phòng cùng với lão bà. Hai môi vừa chạm vào nhau, cánh cửa đột nhiên thoáng mở, kèm theo là năm nữ nhân quý rập trên mặt đất cười khúc khích, thế này là dạng tình huống gì?

Đôi tân nhân kia thập phần xấu hổ.

Mà kẻ đầu sỏ gây ra chính là hồ điệp kia lại không hề xấu hổ, tru nhả đứng lên phủi bụi trên người, thuận tay chỉnh lại y phục. Sau đó cười hi hi ngồi ở bên hi giường, “Ta nói tam muội phu, người muốn động phòng như vậy sao?” Da mặt nàng tuyệt đối là dày.

“Đúng vậy, rất sốt ruột.” Quân Tùy Phong hầu như nghiêng răng nghiêng lợi, nháo tân phòng tuyệt đối là chủ ý của nàng kia. Ngoại trừ nàng ra, ai nhảm chán đến như vậy. Nhìn đi, quý rồi phu thê người ta ân ái, thế mà mặt nàng không đỏ, tim lại không loạn, xem ra da mặt nàng đã bị đại ca huấn luyện đến quá dày rồi. Hôm nào phải hỏi đại ca một chút, huynh ấy làm sao đem đại tẩu huấn luyện được bắc đẩu bất xâm. Đại ca thoát nhìn rất nghiêm nghị, không ngờ cũng có chút phương diện “khai sáng”.

“Đừng gấp mà.” Bạch Mạn Điệp lên cười, “Lại đây.” Nàng vẫy tay. Lưu Ly lập tức bước tới, dâng lên một viên kẹo ngọt. Đương nhiên, lại còn là rất nhỏ.

“Làm gì?” Quân Tùy Phong không hiểu sao toàn thân sợ hãi, Bạch Mạn Điệp cười thoát nhìn phi thường gian trá. Hắn cùng Thủy Tịch Linh tựa như con mèo, mà Bạch Mạn Điệp tuyệt đối nhìn bọn họ như ác lang.

Bạch Mạn Điệp đưa viên kẹo lên, “Mỗi người một nửa.”

“Đại tỷ, vậy không tốt lắm” Thủy Tịch Linh kháng nghị, kẻo nhỏ như vậy thì thế nào cần? Như vậy chẳng khác nào hôn nhẹ đứng trước mặt bọn họ.

“Được mà.” Diệp Lăng Tương cười gian, “Không cần phải không? Vậy hôn đi.”

“Không thành vấn đề.” Quân Thủy Phong rất sáng khoái ở trên môi Thủy Tịch Linh nhẹ nhàng hôn một cái. Thủy Tịch Linh mặt hơi hồng lên, càng thêm say lòng người.

Bạch Mạn Diệp thanh thanh giọng nói, “Xin lỗi, phải hôn sâu, hôn như vậy mà gọi là hôn sao?” Không biết người ta hôn sâu là như thế nào? Có phải là khiến người xem mặt đỏ tim đập.

“Đúng vậy đúng vậy, đừng tưởng là qua loa cho xong.” Đây tuyệt đối là đám người vào giúp vui.

“Đại tỷ.” Thủy Tịch Linh mặt đỏ lên, rất không được tự nhiên.

“Đại tẩu, tẩu cùng đại ca vẫn chưa thành thân chứ?” Đến lúc đó hần nhất định trả thù. Thực sự hối hận không nháo tân phòng của Lãnh Tuyết Cường, nếu biết Lãnh phu nhân sẽ phá rối đêm tân hôn của hần, hần nhất định nháo đủ. Được rồi, trước tiên chịu đựng một chút, chờ đại ca thành thân xem hần thế nào đòi lại.

“Không có.” Hai người bãi đường lần kia đều là song phương bị ép buộc.

“Đại tẩu, nếu như tẩu không muốn trong đêm tân hôn bị ta mang toàn bộ người của Thiên Cơ các vào nháo tân phòng, thỉnh đừng làm khó dễ ta.”

Uy hiếp, đây tuyệt đối chính là uy hiếp.

Bạch Mạn Diệp nhăn mặt, “Ta mới không sợ.”

“Đại tỷ cùng đại ca đã sớm bãi đường rồi.” Thủy Tịch Linh có thiện tâm nhắc nhở hần.

Diệp Lăng Tương đã từng nói nhỏ với nàng, Sáo Ngọc Công Tử, Kim lão bản chính là một người, mà người đó chính là đại tỷ phu của bọn họ.

“Hồi nào, sao ta không biết?” Quân Tùy Phong nhú mi.

Lãnh phu nhân thấy cục diện vẫn chưa đủ loạn, phán ra một câu, “Phiền người đi điều tra hôn thê được chỉ phúc di hôn với đại ca người là ai.”

“Không phải là đại tẩu chứ?” Quân Tùy Phong không phải ngu ngốc, lập tức hiểu ra.

Bạch Mạn Diệp hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Diệp tiểu thư, phiền ‘cô’ tạo khẩu đức.” Nàng nói xong xoay người, chuẩn bị đánh Diệp Lăng Tương một trận.

“Mọi người cứu mạng a...” Diệp Lăng Tương cấp tốc chạy như bay.

“Chúc tam cô gia, tam tiểu thư bắc niên hảo hợp, con cháu đầy đàn.” Ba nha hoàn đồng thanh nói cát tường, sau đó cười hi hi lui ra.

Thủy Tịch Linh nhìn Quân Tùy Phong, giọng điệu êm ái, “Đại ca hiện vẫn chưa biết đại tỷ là nữ nhân huynh ấy cưới về, chàng sẽ không nói ra chứ?”

Quân Tùy Phong tuyệt đối trúng phải mỹ nhân kế, “Ta sẽ không nói.” Hần tức giận hồ điệp đáng chết kia nháo tân phòng, muốn đem chuyện này nói với Đông Phương Vũ. Kết quả là bị lão bà dụ dỗ, oán khí gì cũng tiêu tan hết.

“Ừ.” Thủy Tịch Linh cười yếu ớt, chủ động dâng môi.

Giữ lấy một bí mật, đổi lấy được Tịch giai nhân chủ động, xứng đáng. Đêm xuân một khách đáng ngàn vàng, đừng lãng phí thời gian nữa.

Quân Tùy Phong hôn lên môi nàng, triệt để thực thi hành vi của “sách lang”, đem Thủy Tịch Linh ăn đến một khớp xương cũng không còn.

Chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu, có giai nhân làm bạn. cuộc sống thật sự hạnh phúc a.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Giải độc

Bạch Mạn Điệp rất có lương tâm cho phép Thủy Tịch Linh cùng Quân Tùy Phong nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, bắt đầu thương lượng chuyện giải độc. Mạng người quan trọng, không thể chờ được nữa.

“Này, tam muội, sư phụ, trước tiên xin nói rõ, con không phải không tin y thuật của hai người... nhưng... có thể đem chó ra thí nghiệm trước, được chứ?” Rõ ràng là không tin y thuật của người ta mà.

Thủy Tịch Linh thần nhiên nói, “Đại tỷ, tỷ yên tâm đi, thiên hạ không có độc gì muội giải không được, cho dù là độc đại tỷ phụ trúng cũng có thể giải.” Nàng chưa bao giờ thất thủ, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Vô Danh vỗ vỗ vai nàng, “Đúng vậy đúng vậy, tiểu hồ điệp, giải được này tiêu hao không ít dược liệu trân quý, con cứ nhiên lại cho chó ăn, không thấy hơi quá đáng hả?” Trong đó còn có hạt tuyết ngàn năm, đem cho chó ăn thật sự quá lãng phí.

Bạch Mạn Điệp mạnh mẽ tron mắt, “Con van người, chỉ vì muốn tốt cho huynh ấy thôi, vì an toàn của huynh ấy. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra, chẳng phải con sẽ thành quả phụ.”

Nếu ai đó xảy ra chuyện gì, bất hạnh nhất chính là nàng a.

Đông Phương Vũ nắm lấy tay nàng, “Ta sẽ không chết.” Nữ nhân này đang làm sao vậy? Mở miệng ra đã nói chuyện không hay, thực sự muốn hấn chết thế sao? Nhưng mà, hấn rất cảm động, nàng thất thố như vậy, cũng vì lo cho hấn.

“Đại tỷ, ngoại trừ đại tỷ phụ, tìm đâu ra một người trúng ba năm sinh tử? Càng không thể tìm chó.” Điệp Lăng Tương khách sáo kinh nghiệm, đại tỷ đã ngốc hết thuốc chữa rồi. Nếu ngày nào đó lão công nàng trúng độc, nàng cũng biến thành ngu ngốc.

“Không phải nói lấy độc trị độc sao? Ta nói tìm chó thử xem độc tính có đủ mạnh hay không, nếu là quá mạnh, trước tiên nên xem lại.” Chó với người căn bản là khác nhau.

“Đại tỷ, ba năm sinh tử rất đặc thù, lấy độc trị độc đương nhiên là cần kịch độc. Tỷ yên tâm, muội cùng sư phụ đã tính toán đúng phân lượng, không sao đâu.” Nếu là thiếu độc, làm sao gọi là lấy độc trị độc đây?

Bạch Mạn Điệp vẫn khẳng khái kiên quyết, “Nếu như không được, đem hạt tuyết còn chưa lại cho ta dùng luôn đi? Kỳ thực không cần lo lắng cho ta, trước tiên giải độc trên người huynh ấy trước.” Ích kỷ như Bạch Mạn Điệp cứ nhiên khẳng định nhường lại hạt tuyết, trời giáng đại hồng thủy sao? Đương nhiên không phải rồi, chỉ là nữ nhân một khi rơi vào ái tình, đều trở nên ngốc như vậy.

Thủy Tịch Linh bắt đắc dĩ, “Đại tỷ, chúng ta chỉ là thử thôi, tỷ đừng có gấp như vậy.” Ai không biết còn tưởng nàng là lang băm, tốt xấu gì nàng cũng là thiên hạ đệ nhất cao thủ dụng độc, vậy mà đối với nàng không có chút lòng tin.

Bạch Mạn Điệp cả người không được tự nhiên, “Chính bởi vì thử nên ta mới gấp. Thử độc, nói nghe rất kinh khủng. Nếu người trúng độc là Tùy Phong, muội có thể bình tĩnh như vậy sao?”

“Đại tỷ, bởi vì không nắm chách nên muội mới tính từ từ giải, làm theo trình tự, mỗi ngày cho tỷ phụ dùng một chút giải được, bảy ngày sau toàn bộ giải được mới dùng xong. Nếu trong khoảng thời gian đó có xảy ra chuyện gì, muội đều chuẩn bị ứng phó cho tốt, tỷ yên tâm được rồi.”

“Nhưng mà... nhưng mà... trước tiên tìm con chó nào đi, tìm mèo cũng được, nếu không thì tìm trâu...”

“Đại tỷ, lấy độc trị độc không còn cách nào thử được nữa.” Giải được vốn là độc được, muốn thử là thử thế nào đây? Vô luận thử thế nào, “vật” thử độc cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Nhưng mà... ai da, thực sự có nắm chách không? Nếu như có chuyện gì chách ta khóc chết quá.”

Bạch Mạn Điệp đang lâu bầu dai dẳng đột nhiên cảm miệng lại, bởi Thủy Tịch Linh đã nhân lúc nàng sơ ý, điểm thủy huyết của nàng. Tốt hơn là ngoan ngoãn ngủ đi.

“Lư Ly, Phi Thúy, đưa tiểu thư vào nghỉ ngơi.” Đại tỷ mà còn ồn ào nữa thì vĩnh viễn cũng không thử được.

“Làm vậy được hay không?” Điệp Lăng Tương kháng nghị, đại tỷ tình duyên nhất định sẽ giận lắm.

“Đại tẩu quá quan tâm đại ca, mà quan tâm tách loạn. Quá trình thử thuốc mất ít nhất hai canh giờ. Nếu không muốn đại tẩu cần nhẫn nại liên miên suốt hai canh giờ thì tốt nhất là để tẩu ấy ngủ đi.” Càng đỡ cho đại tẩu vì quá kích động mà sinh bệnh.

“Nói cũng đúng.” Đại tỷ sau khi mất trí nhớ đã trở nên rất nóng nảy.

“Được rồi, bắt đầu đi, đừng nhiều lời vô ích.” Vô Danh đã phi thường không nhịn được, mấy người thanh niên này nói nhiều quá, khiến lão nhân hấn không được yên bình.

“Được, ở đây tất có có năm loại dược, mỗi loại nửa thìa, dùng chung với rượu nóng. Khi ngâm mình trong dược thủy, vận công bức độc. Khoảng nửa canh giờ sau, tỷ phụ nhất định sẽ phát nhiệt hoặc có cảm giác là vậy, trong bụng giống như bị lửa thiêu đốt, cực kì thống khổ. Nhưng không sao, đâu chỉ là hiện tượng bình thường. Nếu thực sự hữu hiệu, nhất định có thể bức độc. Nếu mặt tỷ phụ chuyển xanh, hoặc sau hai canh giờ không thể bức độc ra khỏi cơ thể, lập tức điểm đi lục đạo của huynh ấy, uống viên thuốc nào vào, để ngừa độc dược xâm nhập phế phủ. Ta cùng nhị tỷ sẽ ở bên ngoài chờ,

phiên sư phụ, Tùy Phong và nhị tỷ phu trấn thủ chỗ này, nếu có chuyện gì xảy ra, lập tức nói cho ta biết.”

“Tam muội, sẽ không có gì chứ?” Đã một canh giờ trôi qua, trong phòng không có chút động tĩnh gì, Diệp Lăng Tương bắt đầu lo lắng.

“Không biết.” Ba năm sinh tử là bí phương độc dược của Quỷ Y, nàng không thể thập phần nắm chắc.

“Xong, nếu đại cô gia có chuyện gì, tiểu thư người nhất định phát điên.”

Lãnh phu nhân lập tức trừng mắt nhìn Luru Ly, “Người nói cái gì? Không tin vào bản lĩnh tam tiểu thư người sao? Tam tiểu thư nhà người giải qua nhiều loại kỳ độc như vậy, chưa bao giờ thất thủ.”

“Luru Ly tỷ quả nhiên là ngốc.” Có đôi khi nàng đích thực có điểm ngốc.

Luru Ly véo nàng một cái, “Tiểu Sai đáng chết, người theo nhị tiểu thư khi dễ ta.”

“Tiểu Sai vốn là ngu ngốc mà.” Phi Thúy cũng nhân cơ hội đó chế nhạo nàng.

“Được rồi được rồi, đừng cãi nữa.” Diệp Lăng Tương giọng thanh thanh nói.

“Tịch Linh.” Quân Tùy Phong đột nhiên mở toan cửa, trán đầy mồ hôi, “Mồ hôi trên người đại ca chuyển đen rồi.”

Thủy Tịch Linh từ trên người lấy ra một bình sứ, đổ ra một viên hồng sách được hoàn, “Đem cái này cho vào miệng tỷ phu, không được nuốt.” Thủy Tịch Linh còn nói, “Phải thay nước nữa.”

“Thay nước?” Không hiểu.

Tịch Linh ngưng trọng gật đầu, “Không sai, dược tính quá mạnh, độc tính trong cơ thể tỷ phu đã bức ra hơn phân nửa rồi, nước đó không thể dùng được nữa.”

“Đun nước nóng a.” Diệp Lăng Tương quát to, lỗ lỗ nãy nãy chạy thẳng vào trù phòng, ba nha hoàn cũng theo sau.

Nàng chạy quá nhanh, khiến Tiểu Sai kinh hồn bạt vía, trong bụng tiểu thư đang có hài tử a.

“Nếu như dược thủy xuất hiện màu xanh, lập tức đỡ đại tỷ phu đứng dậy. Chàng cùng nhị tỷ phu toàn lực bảo vệ tâm mạch cho đại tỷ phu, để đại tỷ phu tự vận khí đến bát mạch.” Thủy Tịch Linh nói xong chạy thẳng tới dược phòng. Chết tiệt, nàng tại sao lại không lường tới tình huống này chứ, chính là không ngờ cần phải thay dược thủy. Ban đầu định trong bảy ngày bức độc ra, vậy mà lại dùng dược mạnh hơn một chút, hơn nữa đại tỷ phu nội lực quá thâm hậu, trực tiếp đem độc bức ra hơn phân nửa. Ba năm sinh tử là kịch độc, giải dược cũng là kịch độc, hai loại này tuy rằng tương khắc, nhưng có thể hòa hợp cùng một chỗ. Hỗn hợp này chính là kịch độc trong kịch độc, chỉ cần dính vào da, sẽ nhanh chóng thấm vào trong thân thể. Nàng đã chuẩn bị trước dược thủy, để Đông Phương Vũ ngồi ở trong bức độc, độc tố bị bức ra sẽ lập tức được giải. Thế nhưng tỷ phu bức độc quá nhiều khiến dược thủy bị thiếu. Nếu như dược thủy bị thiếu, hỗn hợp độc dược này có thể tiến vào trong cơ thể khiến trúng độc càng sâu. Nàng đã thề chách chách cam đoan không có chuyện gì, nhưng tới giờ lại phát sinh sự cố, nếu đại tỷ phu mà có mệnh hệ nào, đại tỷ nhất định đánh chết nàng.

Thủy Tịch Linh cầm trên tay một cái bình nhỏ, không ngừng đổ thảo dược vào rồi, chuẩn bị sách thuốc, “Bạch Chi, Thất Sách Xà Đản, Hòa Ma Nhân, Long Đản Hoa, Giới Bạch, Phụ Tử, Tam Diệp Liên...” Thủy Tịch Linh cả kinh, trời ạ, không có, “Tam Diệp Liên, Tam Diệp Liên đâu rồi?” Tìm không thấy, đương nhiên là không có.

“Có thể dùng... Kim Ngân thảo thay thế, Kim Ngân thảo đâu... không có Kim Ngân thảo, có thể dùng Tu La thảo cộng thêm rễ Phụng Hoàng Lan... Phụng Hoàng Lan đâu?” Cũng không có, thiên hạ đệ nhất dụng độc cao thủ triệt để bất lực... Lão Thiên à, dược phòng kiểu gì đây, cái gì cũng không có.

Thứ Thủy Tịch Linh nàng muốn đều là kỳ dược, một dược phòng thông thường làm sao mà có.

Lúc này, Bạch Mạn Diệp tiểu thư rốt cuộc cũng tỉnh lại, thế nhưng một bóng người cũng không thấy. Nàng lập tức lao ra khỏi cửa phòng, chỉ thấy Thủy Tịch Linh vội vội vàng vàng từ dược phòng chạy ra.

“Tam muội, muội chạy đi đâu?” Trục giác mạch bảo nàng, nhất định đã có chuyện không hay xảy ra.

“Muội cần Tam Diệp Liên.” Chuẩn bị kéo Quân Tùy Phong về Thiên Cơ các lấy.

“Làm gì?” Không phải đúng lúc thiếu dược liệu chứ?

“Đại tỷ phu nội lực quá mức thâm hậu, thiếu dược thủy dùng, nhưng giờ này lại thiếu mất một vị quan trọng, chính là Tam Diệp Liên.”

Có thật là xui xẻo đến vậy không? Đúng lúc thiếu mất dược liệu? Không có dược liệu, thiên hạ đệ nhất cao thủ dụng độc cũng hết cách a.

Bạch Mạn Diệp nắm lấy vai Thủy Tịch Linh, kích động hỏi, “Trên núi có không?” Chỉ cần có là có thể tìm dược.

“Có.”

“Hình dạng thế nào?” Nàng phảng phất thấy có một tia hi vọng.

“Cánh hoa giống như hoa sen, màu hồng phấn, tổng cộng tám cánh, chỉ có ba lá. . . Đầu rồi?” Trống trơn, bởi vì có người nào đó dùng tốc độ nhanh như gió rồi đi, chạy thẳng lên núi, thậm chí quên hỏi thứ đó hay mọc ở chỗ như thế nào.

Thủy Tịch Linh đuổi theo vài bước, “Đại tỷ, Thiên Cơ các cũng có a.” Thủy Tịch Linh triệt để không nói gì, Bạch Mạn Điệp chạy quá gấp, không nghe cho hết câu.

Mạng người quan trọng, nàng không kịp đuổi theo Bạch Mạn Điệp, đẩy cửa nói với Quân Tùy Phong, “Ta cần Tam Diệp Liên, mau về lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ai đó bị quên

“Cánh hoa giống như hoa sen, màu hồng phấn, tổng cộng tám cánh, chỉ có ba lá. . . Trời ạ, rốt cuộc là ở đâu?” Bạch Mạn Điệp đi lòng vòng trên núi, miệng lầm bầm một mình. Từ khi tới cổ đại này, nàng càng ngày càng thích lầm bầm, miệng cứ liên tục hoạt động, nếu nàng còn tiếp tục như vậy thì rất có khả năng cơ thể bị rút gân.

Thương Mang son không có người lạ đi vào, nếu Thủy Tịch Linh nói có Tam Diệp Liên, sao nàng tìm hoài không thấy? Kỳ quái, lẽ nào nàng tìm không đúng chỗ sao? Không được, phải tìm, có người còn đang chờ được liệu của nàng.

Ai đó vận khí thực sự quá tệ a, nàng đã đi được hơn nửa ngọn núi, toàn thân vô lực, càng lúc càng hoa mắt như dầu mà ngay một cái bóng của Tam Diệp Liên cũng không thấy. Kỳ thực nàng đã đi ngang qua Tam Diệp Liên, chỉ là không nhìn thấy mà thôi.

Rốt cuộc là ở đâu? Nàng mất hứng cử động hai vai, về mặt cầu xin, biểu tình thập phần khó xem. Không được, không thể bỏ cuộc được, Đông Phương Vũ còn chờ được của nàng. Nàng cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục mở to hai mắt đi tìm.

Nếu ở sườn núi không thấy, có phải sinh trưởng ở chỗ cao hơn không? Nàng cầm lấy một cây gậy, khắp khiêng tiêu sái đi lên núi.

Một hồi lâu sau, có một vị phần y nữ tử đang thở hổn hển đứng trên đỉnh núi.

“Con mẹ nó, có lộn hay không, lão nương bay qua bay lại khắp cả núi này mà ngay cả một cái bóng của Tam Diệp Liên cũng không tìm thấy. Ra đây cho ta, các người chết đâu rồi?” May mà Thương Mang son không cao lắm, không tới mức thiếu oxy, cũng không phải đỉnh núi có tuyết, bằng không nàng sẽ càng khổ cực.

“Này, nữ hài tử đừng nên nói chuyện thô lỗ như vậy.”

“Mẹ nó, ta đây bây giờ đang tức giận có được không?” Nàng căn bản không chú ý tới ai đang nói, chỉ thuận miệng trả lời.

Người nọ thở dài, “Ai, nha đầu, người bực tức cái gì? Đã ba năm rồi, tính tình của người vẫn không thay đổi được chút nào sao?”

Hắn biết nàng a? Bạch Mạn Điệp nghi hoặc, “Người là ai? Ở đâu? Ra đây mau?”

Người nọ lười nhác trả lời, “Ngẩng đầu lên.” Bởi vì hắn đang ngồi trên cây mà.

Bạch Mạn Điệp theo bản năng ngẩng đầu lên, “Người là ai?” Không nhận ra, chưa thấy qua người này.

Lão đầu cười hách hách, “Vô Ảnh La Sát cô nương, không nhận ra ta sao?” Nàng không nhận ra hắn, thế nhưng hắn nhận ra nàng.

Lão nhân kia quần áo thoát nhìn tiên phong đạo cốt, có chút phong thái ẩn sĩ. Về mặt tuổi cười gian trá, bày ra khuôn mặt khô khốc phụ trợ càng thêm nổi bật. Bởi vì đang cười, đôi mắt híp lại, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Mạn Điệp.

“Người rốt cuộc là ai?” Bạch Mạn Điệp nghi hoặc, lui ra sau vài bước, kỳ quái, lão nhân này tại sao lại biết nàng?

Quái nhân đầu tựa ở trên cây, thần nhiên nói, “Vô Ảnh La Sát, mới đây mà đã quên lão nhân ta rồi à?” Nàng là “vật” hắn muốn nghiên cứu, hắn đương nhiên không quên rồi.

Bạch Mạn Điệp nghiêm túc nói, “Xin lỗi, ta không nhận ra người.” Vốn là không nhận ra.

“Tiểu nha đầu, ngươi thực sự không nhận ra ta?” Quái lão đầu vẫn híp mắt. Nha đầu kia trí nhớ có phải quá kém hay không? Ba năm không gặp là không nhớ nổi? Hắn là lão đầu hắn lớn lên quá tệ, nên nàng mới không nhớ rõ?

“Xin lỗi, bởi vì ta có bệnh nên mất đi trí nhớ, không rõ các hạ là ai.”

“A?” Quái lão đầu tựa hồ có hứng thú.

“Tiền bối, văn bối đã mất trí nhớ, thoái ẩn giang hồ, mọi ân oán oán oán trong quá khứ không muốn nhắc nữa. Bất luận lúc trước văn bối cùng tiền bối có ân oán gì, thỉnh tiền bối... đừng tính toán nữa được không?” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng đánh giá quái lão đầu, thấy hắn cũng không phải người tầm thường, tốt nhất là đừng nên đánh tội.

Quái lão đầu cười ha ha, “Tiểu nha đầu, càng có lễ phép nha, thế nào? Bệnh nặng lắm sao?” Thoái ẩn giang hồ? Đúng lúc có thể cho hắn đem đi nghiên cứu.

Quái lão đầu nói khiến Bạch Mạn Điệp chấn động, hắn làm sao biết nàng có bệnh?

Nàng hỏi, “Bệnh? Bệnh gì?”

Quái lão đầu quay lại tròn mắt, “Làm sao ta biết?” Trước đây chỉ biết là kỳ quái, dự định tiếp cận nghiên cứu một chút, đáng tiếc bị nàng cự tuyệt. Nha đầu kia, nói nàng có bệnh nàng lại không chịu thừa nhận, cự tuyệt nghiên cứu trị liệu của hắn.

“Ngươi không phải nhiều lời vô ích?” Bạch Mạn Điệp bắt đầu đi, “Tiền bối, văn bối còn có việc, xin cáo từ.” Lão nhân này thực sự kỳ quái a, nàng lại đang có việc gấp, phải đi ngay.

“Nha đầu chờ một chút.” Thấy Bạch Mạn Điệp thực sự bỏ đi, quái lão đầu vội vàng gọi nàng.

“Văn bối cáo từ.” Nàng không quay đầu lại, đi thẳng xuống núi.

Quái lão đầu cười hách hách, “Nha đầu kia, ba năm trước ngươi đã rất có cá tính, ta thích. Nói cái gì cũng không thể để ngươi chết, nhất định phải chữa khỏi cho ngươi.” Nói xong xoay người, chỉ thấy một bóng người lóe lên, hắn lập tức xuất hiện trước mặt Bạch Mạn Điệp.

“Ngươi muốn làm gì?” Bạch Mạn Điệp kinh ngạc, hắn rốt cuộc là ai a? Kinh công cao tới đang sợ, gần như ngang ngửa với nàng.

“Tiểu nha đầu, lão nhân ta rất cô đơn a, nói chuyện với ta đi.” Kỳ thực là muốn đem nàng về nghiên cứu. Hắn yêu độc thành si, tự nhiên cũng yêu y thành si, trước mắt có một vật thí nghiệm sống trăm năm khó tìm, đương nhiên phải nghiên cứu cho tốt. Ba năm trước không đem nàng về nghiên cứu, thực sự hối hận a. Hắn đuổi theo mấy nghìn dặm, thậm chí đuổi tới hoàng cung. Nếu không phải giữa chừng xuất hiện cái gì Sáo Ngọc Công Tử, hắn đã bắt được nàng rồi, thậm chí còn chữa khỏi bệnh trên người nàng.

“Văn bối còn có việc, thứ lỗi không thể phụng bồi. Nếu tiền bối thực sự muốn ta bồi, xin chờ lúc văn bối rảnh rỗi.” Bạch Mạn Điệp không lách khỏi hắn, tiếp tục đi.

Quái lão đầu vươn tay chỉ vào nàng, “Ngươi là phiên tử tiểu nha đầu, bồi lão đầu ta không được hay sao? Rõ ràng là khi dễ ta mà.” Là hắn khi dễ người ta có được hay không.

Bạch Mạn Điệp không nói gì.

Thấy Bạch Mạn Điệp không để ý tới hắn, quái lão đầu bắt đầu nổi giận, “Không được đi.” Nói rồi liền đuổi theo, đứng ngay trước mặt nàng.

Bạch Mạn Điệp bắt đầu đi, “Tiền bối, ta thực sự có chuyện quan trọng.” Thực sự là một quái nhân mà.

“Ta quản ngươi làm gì, ngươi hôm nay không được đi.”

“Cáo từ.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng nhìn hắn, thi triển kinh công bay đi.

Quái lão đầu ha ha cười, “Nha đầu kia, quả là thích chạy.” Sau đó lập tức đuổi theo.

Bạch Mạn Điệp tuy rằng kinh công lợi hại nhưng quái lão đầu cũng chẳng kém, có thể nói là ngang ngửa với nàng. Hai người kẻ chạy người đuổi đã hơn nửa ngọn núi, vẫn duy trì nguyên dạng như cũ.

Quái lão đầu trông mắt vừa chuyển, cười đến quỷ dị, từ trên người lấy ra ba cây mai ngân châm, bắn về phía Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp đối với lão nhân này đã có tâm phòng bị, ngay khi hắn phát ra ngân châm, Bạch Mạn Điệp lập tức nghe được, nàng nhẹ nhàng né tránh, “Tiền bối, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ta tầm thường như vậy? Ta nhất định thắng ngươi. Lão nhân ta sống nhiều năm như vậy, sao lại thua trong tay ngươi được.” Quái lão đầu tựa như một hài tử đang giận dỗi.

“Tiền bối, ta chịu thua là được rồi.”

Quái lão đầu cười hách hách, lại đem ba cây mai ngân châm phát ra, “Tặng ngươi.”

Bạch Mạn Điệp nhảy lên một cành cây, cố gắng né tránh, “Tiền bối, ngươi nói đạo lý có được hay không, ta có chuyện phải làm, không rảnh hồ đồ với ngươi.”

“Tiếp chiêu.” Lão nhân kia lần thứ hai phát ra ngân châm

Bạch Mạn Điệp không ngờ hần lại đột ngột đánh lên, suýt chút nữa từ trên cây ngã xuống. Trong tình thế chỉ mình treo chuông, nàng rút kim kiếm ra, đem ngân châm đánh rớt.

Quái lão đầu hai mắt phát sáng, “Vô Ảnh Kim Kiếm”

“Tiền bối, ta không muốn động thủ với ngươi, ngươi làm ơn đừng náo loạn được nữa không.” Bạch Mạn Điệp lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ, luôn là nàng bám theo phiền người khác, hiện nay đã có người bám theo phiền nàng.

“Vô Ảnh La Sát thực sự lợi hại như trong truyền thuyết hay sao?” Nếu như không được chỉ còn cách trực tiếp bắt nàng về nghiên cứu.

“Giống nhau cả thôi.”

“Vậy sao?” Lão đầu cười quỷ dị, nhặt lên một cành cây, phi thân thẳng hướng tấn công Bạch Mạn Điệp.

Bạch Mạn Điệp tiếp được mấy chiêu của hắn, ngã xuống mặt đất, “Tiền bối, ngươi còn như vậy ta không khách khí.”

Quái lão đầu thấy gian kế đã thực hiện được liền cười cười, “Ta là muốn ngươi không khách khí, lão đầu ta buồn chán, để ngươi chơi với ta.”

“Ngươi...” Bạch Mạn Điệp thở phì phì nắm chặt kiếm, toàn lực xuất chiêu.

Thấy Bạch Mạn Điệp tức đến mức không thể tức hơn, lão đầu vỗ vỗ hai tay, hưng phấn kêu lên, “Tốt.” Tiếp đó hai ngươi đánh nhau một trận.

Bạch Mạn Điệp bài danh đứng trên đệ ngũ trong thập đại cao thủ, võ công không phải hư danh. Cho dù quái lão đầu rất lợi hại, nàng cũng cảm thấy không phải tốn quá nhiều công sức. Quái lão đầu võ công thực sự rất cao, nhưng vì lớn tuổi, thể lực không bằng nàng, dần bị đẩy vào thế hạ phong.

Quái lão đầu thấy mình sắp thua, nhẹ nhàng phát tay áo, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Tiền bối, tại sao cứ bám lấy ta? Ta với ngươi có ân oán gì?” Bạch Mạn Điệp vừa xuất chiêu vừa hỏi.

“Nha đầu, không ân không oán. Trước đây ta thường thức ngươi, hiện tại lại càng thường thức, tiểu nha đầu, ngươi võ công không tệ, bái ta làm thầy được không?” Võ công không nên học lại, hần đường như lại không phải đối thủ của nàng. Thế nhưng học có thể học cái khác, ví dụ như dụng độc? Ngoài trừ nghiên cứu nàng, cũng có thể tiện tay dạy nàng chút bản lĩnh, lấy tư chất, Quỷ Y tuyệt đối sẽ có người kế tục.

“Tiền bối, văn bối chỉ có một sư phụ, chính là nương ta.” Thủy Phù Dung thật sự là một nữ nhân rất giỏi. Nàng võ công cao cường, khinh công xuất thần nhập hóa, công phu dụng độc lại càng lợi hại, thuật dịch dung có thể nói là thiên hạ đệ nhất. Nàng có thể dạy ra ba tỷ muội Bạch Mạn Điệp thành những nhân vật xuất sắc như vậy, nguyên bản quả xuất sắc làm ngươi ta phải sợ. Bạch Mạn Điệp thường mơ tưởng, nếu Thủy Phù Dung còn sống, nàng nhất định có nhiều thứ có thể học được.

Quái lão đầu nểng thəm, “Nha đầu, đừng có tuyệt vọng vậy chứ.”

“Đánh tội.” Bạch Mạn Điệp thu hồi kiếm, điểm huyệt đạo của hắn. Lão nhân này cứ bám riết lấy nàng, không điểm huyệt hần tới nay nàng không đi được.

“Nha đầu, ngươi muốn làm gì?” Lão đầu bị điểm huyệt đạo, không thể động đậy.

“Tiền bối, văn bối có chuyện rất quan trọng phải làm. Tiền bối cứ bám lấy ta như vậy, văn bối bất đắc dĩ phải ra tay, thỉnh tiền bối thứ tội.” Nói nhiều ề rằng, suýt chút nữa rớt cả hàm răng của nàng.

Bạch Mạn Điệp vừa nói vừa đi, dần dần chỉ thấy được bóng lưng.

“Ba năm không gặp, càng lúc càng có tính cách. Nữ tử này đích thực có tư cách làm đồ đệ của Quỷ Y ta, ha ha.” Nha đầu, ngươi chạy không thoát đâu, ta muốn bắt ngươi về nghiên cứu.

Thoát khỏi quái lão đầu, Bạch Mạn Điệp rất nhanh xuống núi.

Đột nhiên, trong đầu nàng mờ mịt, trước mắt là một trời những vì sao nhỏ li ti.

Nàng cúi đầu, lấy tay đỡ trán, dùng sức lay động. Nàng vừa định tiếp tục đi, lập tức mất đi ý thức, hai mắt tối sầm, sau đó ngã xuống.

Lúc nàng sắp cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, lại rơi vào một vòng tay ấm áp. Bạch Mạn Điệp dùng hết sức nháy mắt, rốt cuộc cũng không rõ người

trước mắt là cái bộ dạng gì. Nàng không kịp hỏi, triệu để ngất xỉu.

“Công tử, nàng làm sao vậy?”

“Nàng trúng một loại mê dược rất lợi hại.” Khoảng chừng sẽ mê man ba ngày.

“Công tử, tại sao lại cứu nàng?”

“Chuyện của ta đến khi nào tới phiên ngươi quản?”

“Công tử, nhưng mà nàng...”

“Câm miệng, xuống núi.”

“Công tử, không phải chúng ta đang truy đuổi Quý Y sao?”

“Không truy nữa.”

Không nói gì.

”Ăn nói thế nào với lão gia.”

“Không nói năng gì hết.”

“Nhưng mà...”

“Cùng lắm là tuyệt tình phụ tử.”

Lần thứ hai không nói gì, công tử gia nhà hắc quả nhiên đủ độc.

(Mọi người đoán xem, ai đã ôm Tiểu Điệp?)

***

Tùy rằng không biết đây là dạng tình huống gì, nhưng y thuật của Thủy Tịch Linh không phải đùa giỡn. Được mọi người ra sức nỗ lực, cùng với đôi tay kỳ diệu của Thủy Tịch Linh, độc trong người Đông Phương Vũ cư nhiên được bức đi sạch sẽ. Ba năm sinh tử đã giải hoàn toàn, nhưng quá trình lại thật là thống khổ.

Thủy Tịch Linh – Quân phu nhân trước đây chưa dùng qua hạt tuyết, căn bản không nghĩ được lực lại mạnh đến vậy, tác dụng lại càng đủ chậm. Đem độc bức ra hơn phân nửa, vốn tưởng có thể yên tĩnh, vậy mà nửa canh giờ sau, cả người Đông Phương Vũ đột nhiên có biến hóa. Hết cách, tác dụng của giải dược thực sự quá chậm, chỉ có thể tiếp tục bức độc. Bằng không cả người khó chịu, giải dược bức độc ra khỏi cơ thể, một ít hỗn hợp độc tố cùng mồ hôi cũng sẽ tổn thương thân thể. Trải qua một ngày một đêm phấn đấu, Diệp Lăng Tương cùng ba nha hoàn mệt đến ngã vào bếp lò, Quân Tùy Phong cùng Lãnh Tuyết Cuồng hầu như tiêu hao toàn bộ nội lực, Thủy Tịch Linh ngủ tại dược phòng, Vô Danh mệt quá đến độ ngất xỉu. Tất cả mọi người tự lo cho mình còn chưa xong, căn bản không ai chú ý tới Bạch Mạn Điệp.

Cho đến khi... nghỉ ngơi đã được một ngày đêm...

“Tỷ phu, huynh đã hoàn toàn không sao nữa rồi.” Sau khi bắt mạch, Thủy Tịch Linh thu nước lại. Đúng vậy, nàng có thể hoàn toàn khẳng định, trong người Đông Phương Vũ bây giờ một chút độc cũng không có, thậm chí do ngâm trong dược liệu trân quý đã khiến cho xương cốt hoàn hảo.

“Tam tiểu thư? Có thật hay không?” Lư Ly tương đối ngạc nhiên, luôn hỏi những vấn đề kỳ quái.

“Không tin tưởng y thuật tam tiểu thư người sao?” Quân Tùy Phong ho khan một tiếng, lười nhác trả lời. Hắc vẫn trợ giúp Đông Phương Vũ bức độc, nội lực tiêu hao quá độ, có điểm bị nội thương.

“Tam tiểu thư chỉ là cao thủ dụng độc, còn y thuật thì...”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt “Ngươi hết thuốc chữa.” nhìn Lư Ly, chỉ có Phi Thủy là kiên trì giải thích: “Độc và y vốn cùng một nguồn gốc, mỗi một cao thủ dụng độc đều rất giỏi y thuật, giải độc không phải cũng là một loại y thuật sao? Cùng độc vật tiếp xúc là rất nguy hiểm, nếu không biết y thuật tùy thời đều có thể mất mạng. Cho nên, muốn học dụng độc, trước tiên phải học qua y thuật.”

Thủy Tịch Linh đứng lên, “Tùy Phong, chàng bị thương, ta đi sách thuốc.” Loại chuyện này căn bản không cần nàng đích thân làm, Thiên Cơ các các chủ phu nhân, đâu cần đích thân sách thuốc a, thế nhưng chăm sóc hắc đối với nàng là một loại lạc thú. Khi hai người mới quen nhau, luôn là nàng đánh hắc, hạ đủ loại độc kỳ quái với hắc, mà hắc vẫn tha thứ nàng, ôn nhu đối đãi nàng. Hiện tại nàng là độc của hắc, cũng đến lúc bù đắp rồi.

“Tam tiểu thư, để em đi.” Phi Thủy vội đứng lên, tam tiểu thư đã vất vả cả một ngày một đêm, không thể khỏe nhanh như vậy.

Nàng nói xong liền đi ra ngoài, Quân Tùy Phong vội hỏi, “Còn đơn thuốc a.”

“Tam cô gia, nếu như cả được liệu bổ sung nguyên khí cũng không biết thì em không xứng làm thiếp thân nha hoàn cho Độc Nương Tử.” Phi Thúy không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời một câu.

Tiểu Sai nháy mắt mấy cái, “Nhị cô gia, người cũng uống một chén đi. Tuy rằng người không thụ thương, nhưng cũng tiêu hao rất nhiều nội lực.” Tiểu Sai cũng đứng dậy ra ngoài, nàng phải nhắc nhở Phi Thúy bổ thêm được liệu, tỷ như... Hồ Tiên hay gì đó...

Lưu Ly rốt cuộc cũng nói được một câu có nghĩa, “Đại cô gia có cần uống thuốc không?”

Thủy Tịch Linh thân nhiên trả lời, “Không cần, nội lực đại tỷ phụ thâm hậu. Không sao hết, nghỉ ngơi vài ngày là được.”

“Ta không sao, mọi người đi nghỉ ngơi đi.” Một mội cả một ngày một đêm, mọi người tựa hồ không ngủ đủ giấc.

“Muội đi.” Diệp Lăng Tương tùy tiện ngáp một cái, mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài. Lãnh Tuyết Cuồng theo hộ bên người nàng, sợ nàng lại lơ lơ mẫn mẫn mà ngã trên mặt đất, thành ra một xác hai mạng.

Đông Phương Vũ đột nhiên nhớ tới Bạch Mạn Diệp, nghi hoặc hỏi, “Tiểu Diệp đâu?” Mọi người ai cũng có đôi có cặp, còn lão bà hán đâu?

“Không biết.” Lãnh Tuyết Cuồng rất hiếm khi nói chuyện, mà đã nói thì đáp án đủ tức chết người ta. Vị lão huynh này, trừ phi có chuyện cần, bằng không người tốt nhất là nên câm miệng lại.

Thủy Tịch Linh không nhịn được “A” lên một tiếng, “Hôm qua muội đi tìm Tam Diệp Liên, đúng lúc đại tỷ tỉnh dậy, vừa nghe nói không có được, lập tức chạy đi tìm.” Sau đó vì sự tình chuyển biến, tất cả mọi người đều quên mất nàng.

Có lộn hay không, Bạch Mạn Diệp cư nhiên bị những người thân cận nhất quên mất? Đây là điển hình của việc quen làm người xấu, nhìn người không rõ.

Đông Phương Vũ bỗng dưng đứng lên, sách mặt âm trầm đến đáng sợ, “Nàng hôm qua lên núi phải không?” Đến bây giờ vẫn chưa trở về, có thể đã gặp rách rối.

“Đại tỷ gặp nguy hiểm.” Nàng cùng Quân Tùy Phong đã từng trải qua, Thương Mang son thoạt nhìn thì rất an toàn, trên thực tế thì nguy cơ rình rập, “Mau đi tìm.” Nàng tuy rằng không phải là thiếu nữ tử, nhưng đến bây giờ vẫn chưa trở về, chách chấn là đã có gì xảy ra.

Đông Phương Vũ không nói gì, nắm lấy sáo ngọc ở đầu giường, ưu nhã xoay tròn một cái, vất tại hông rồi lập tức lao ra ngoài.

Mất tích là lão bà của hán, sốt ruột nhất đương nhiên là hán.

Diệp Lăng Tương đang buồn ngủ đã tỉnh hơn phân nửa, lôi kéo Lãnh Tuyết Cuồng chạy đi, “Đi mau a.”

“Nàng đứng lại cho ta.” Lãnh Tuyết Cuồng nguy hiểm nheo mắt lại, “Không được đi.”

Diệp tiểu thư – Lãnh phu nhân lên tiếng kháng nghị, “Này, đại tỷ ta bây giờ đang mất tích.” Nam nhân này có lương tâm hay không.

“Ta sẽ đi, nàng hiện đang mang thai, rất vướng bận.” Hán ngữ khí rất xấu, hán là vô tâm bởi tính cách hán trước nay đã vậy. Rõ ràng là quan tâm, nhưng biểu đạt lại biến thành trách cứ. Tiểu nương tử hán cũng không phải nữ nhân tầm thường, không chịu nổi thái độ này của hán, Thiên Diện Tu La nổi danh tàn nhẫn Lãnh phu nhân nổi giận, “Chàng... Chàng hiện giờ chê ta vướng bận đúng hay không? Sao lúc mới quen nhau không thấy chàng phiền giận ta?” Nam nhân quả nhiên không có ai tốt mà.

Lãnh Tuyết Cuồng trừng nàng hồi lâu, cuối cùng phóng ra thanh âm ôn nhu đầu hàng, “Không phải, ta sợ nàng bị thương.” Thê tử hán quá lơ mẫn, hán thực tình lo lắng.

“Ta là ai? Là Thiên Diện Tu La a, chàng nghĩ sao lại cho rằng ta dễ thụ thương như vậy? Nếu như ta ngốc đến thế, xứng đáng đứng hàng thập đại cao thủ sao.” Vô công nàng không được tốt lắm, nhưng khinh công cũng ở đứng nhất nhì, dễ dàng dễ ngã vậy sao.

Lãnh Tuyết Cuồng bắt đặc dĩ thờ dài, nắm lấy tay nàng, “Đi thôi, không được lơ mẫn.” Mỗi lần thấy cách nàng bước đi, trong lòng hán luôn luôn run sợ.

“Được.” Diệp Lăng Tương giẫy khỏi tay hán, nhất thời hưng phấn nhảy dựng lên.

“Cẩn thận.” Lãnh Tuyết Cuồng kinh hô, chỉ là cho phép nàng đi tìm Bạch Mạn Diệp thôi mà, có cần hưng phấn vậy không? Cùng nàng ở chung, tìm hán sớm muộn cũng xảy ra chuyện, chính là vì bị nàng dọa.

Hán tuy rằng thoạt nhìn hung ác, lại lạnh như băng, nhưng khi đứng trước mặt Diệp Lăng Tương, hoàn toàn thúc thủ vô sách, chỉ có thể bị nàng xỏ mũi dặt đi.

A, mặc kệ là ai xỏ mũi ai, hạnh phúc là tốt rồi.

“Nhị muội phụ rất yêu nhị muội.” Luôn lãnh đạm như Thủy Tịch Linh cũng mỉm cười, hâm mộ nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Kỳ thực nàng không cần hâm mộ, nàng cũng có một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng.

Quân Tùy Phong cười tà, tay đặt trên lưng nàng, “Ta không yêu nàng sao?”

Thủy Tịch Linh giờ vờ nói, “Không yêu.” Kỳ thực hấn tốt với nàng đương nhiên nàng biết.

Quân Tùy Phong lập tức không nể mặt, bày ra vẻ cầu xin, “Ta vì nàng cả mạng cũng không cần, vậy còn chưa đủ sao?”

“Tùy Phong Công Tử chàng đối với nữ nhân nào cũng tốt.” Ai kêu hấn trước kia phong lưu như vậy, có nhược điểm bị lão bà nắm trong tay.

Quân Tùy Phong ngưng ngưng ho khan một tiếng, “Tịch Linh, tất cả đã là quá khứ rồi, từ khi gặp nàng, ta chưa từng chạm qua nữ nhân khác.” Chạm nàng là đủ rồi.

“Hừ.” Thủy Tịch Linh hừ một tiếng, “Chúng ta thành thân đã được bao lâu? Chàng lại bắt đầu nghĩ tới nữ nhân khác?”

Quân Tùy Phong phủ nhận, “Không có.” Hấn làm sao dám a, sư phụ hấn, đại ca hấn, huynh đệ hấn, toàn bộ đều ủng hộ lão bà, nếu hấn có hoa tâm, nhất định bị đánh nát thành thịt vụn. Cho dù lão bà không động thủ, hai vị tỷ tỷ quái đản kia cũng không tha cho hấn. Vì một đóa hoa buông tay với cả khu vườn, lấy một lão bà như vậy có đáng hay không?

Đáp án là... đáng giá, nguyên nhân thì rất đơn giản – hấn yêu nàng. Tùy Phong Công Tử yêu Độc Nương Tử, nguyện vì nàng hồi tâm chuyển ý. Một ngày còn yêu, bất luận làm gì cũng đều đáng giá.

Bạch Mạn Điệp mắt tích, Thủy Tịch Linh cùng Quân Tùy Phong ở đây nói chuyện yêu đương, thực sự có lỗi với nàng a.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bên trong bên khinh

“Muội tìm được cái này.” Điệp Lăng Tương nói xong nhỏ giọng, đem một chiếc hoa đặt ở trên bàn, cố ý đẩy tới trước mặt Đông Phương Vũ. Đây là hoa tai của Bạch Mạn Điệp, tuyệt đối không nhìn lầm. Đang yên đang lành sao lại rớt hoa tai? Nhất định là đã xảy ra chuyện.

“Trên núi có rừng rất nhiều lá, hấn là mới rừng hôm qua, cũng cùng thời gian đại tẩu đi lên núi.” Lãnh Tuyết Cuồng cũng tỏ ra lo lắng. Hấn cùng nữ nhân họ Bạch kia quan hệ không được tốt cho lắm. Thế nhưng tất cả mọi người đều lo lắng, hấn cũng lo lắng theo. Hấn tuyệt đối không quên được Điệp Lăng Tương ở trên núi khóc rất dữ dội, dù hấn không lo lắng cũng phải làm bộ lo, nếu không Điệp Lăng Tương sẽ đánh chết hấn.

“Có một cành cây bị giẫm lên, cũng có dấu hiệu bị kiếm khí chặt đứt, có thể xuất kiếm khí mạnh như vậy, nhất định là đại tỷ.” Điệp Lăng Tương cùng Lãnh Tuyết Cuồng phát hiện ra “hiện trường thứ nhất”, nàng lập tức kể lại kỹ càng.

“Còn có cái này.” Lãnh Tuyết Cuồng đem ba cây mai ngân châm đặt ở trên bàn, bắt chấp nguy cơ đại ca hấn có thể nổi trận lôi đình,

“Cái này...” Vô Danh nhìn ngân châm, chỉ cảm thấy rất quen mắt. Đem ngân châm đặt trong lòng bàn tay, tỉ mỉ quan sát.

Đông Phương Vũ cũng cầm lấy một cây, dĩ thường lãnh tĩnh. Tiểu Điệp không cần ám khí, ngân châm chách chấn do đối thủ lưu lại. Rốt cuộc là ai bắt nàng? Tại sao lại muốn bắt? Bạch Mạn Điệp trước đây làm nhiều việc ác, thế nhưng nàng cơ bản không có cừu gia, bởi vì ai chọc tới nàng đều bị diệt cả nhà. Cho dù có người thân hay bằng hữu muốn báo thù cũng không dám tìm nàng.

“Đây là cái gì? Đệ sẽ cho Thanh Long đi điều tra.” Quân Tùy Phong cầm lấy một cây. Nếu tất cả mọi người đều không nhận ra thứ này, chỉ có thể thăm dò xem đây là ám khí chuyên dùng của ai.

“Không cần.” Đông Phương Vũ lãnh tĩnh nhíu mi, “Đây là ngân châm chuyên dùng của Quý Y.” Hấn từng bị Quý Y dùng ngân châm dả thương.

“Lão tử kia sao lại tới đây?” Vô Danh kêu lên, hai người kết thù kết oán đã vài ba chục năm, lão nhân kia không đến nỗi đem thù oán đổ lên đầu thê tử của đồ đệ hấn chứ?

Thủy Tịch Linh từ trong tay Đông Phương Vũ tiếp nhận ngân châm, ngửi nhẹ, “Đây là một loại mê dược rất lợi hại, người trúng phải sẽ hôn mê ba ngày ba đêm, nhưng không tổn hại thân thể.”

“Nếu là mê dược, Quý Y nhất định muốn bắt sống, hấn sẽ không tổn hại đại tỷ.” Điệp Lăng Tương đưa ra kết luận.

“Ta không biết tại sao Tiểu Điệp lại có dính dáng tới Quý Y, ba năm trước, Quý Y đích thực dùng ba năm sinh tử đối phó Tiểu Điệp.” Tiểu hồ điệp thì chạy, còn hấn ở lại làm vật hi sinh. Độc trên người hấn vừa giải, Quý Y lại chạy đến gây rối, dường như Quý Y chuyên môn muốn cùng họ đối địch.

“Quý Y tại sao lại tới nơi này?” Không phải chuyên tới báo thù chứ?

“Đại ca, độc trên người huynh đã giải, hay là hạ sơn trước đi. Đại tẩu đang hôn mê, dù là bị ai bắt cũng mang theo không tiện, Thiên Cơ các nhất định có thể tra ra.”

Đông Phương Vũ đáp ứng một tiếng, trên mặt không nhìn ra bất cứ thái độ gì.

Bạch Mạn Điệp mắt tích, hần sốt ruột, nhưng không mất đi lý trí. Càng vào thời điểm này thì càng phải lãnh tĩnh.

Sau khi từ biệt Vô Danh, mọi người lập tức hạ sơn. Được lợi nhất, đương nhiên là Lưu Ly và Phi Thúy. Lưu Ly đường đường chính chính tới ở tại Thương Mang sơn trang, trở thành nhị quân gia. Lý tổng quản lâu nay phải quản lý chuyện làm ăn, gia sự hiển nhiên là không ai quản, thân là thiếp thân nha hoàn của nữ chủ nhân nơi này, từ nhỏ cùng chủ tử lớn lên bên nhau có thể quản gia sự. Đông Phương Vũ an bài như vậy cũng là có dụng ý lót đường cho một ngày nào đó Tiểu Điệp cần phải quản lý chuyện của Thương Mang sơn trang. Nàng trời sinh tính tình lơ đãng, không thích quản lý những chuyện loạn thất bát nhao thế này. Đến lúc đó có Lưu Ly hỗ trợ, nàng có thể tương đối dễ chịu.

Nhắc tới mấy tháng trước, Thủy Tịch Linh lên vào Thiên Cơ các, “nhìn trộm Thiên Cơ bí lục”, bị bắt tại chỗ. Ai cũng nói các chủ phong lưu đối với nàng nảy sinh hứng thú, nhưng đến cuối cùng, các chủ cư nhiên bỏ chạy. Quanh đi quẩn lại một vòng, hai người cùng nhau trở về. Thế nhưng, thân phận Thủy Tịch Linh đã từ “tiểu hầu” biến thành phu nhân.

Ngay khi Quân Tùy Phong trình trọng tuyên bố thân phận của Thủy Tịch Linh, lập tức đổi lại một trận thất thanh. Sau này gặp phu nhân tốt nhất cứ đi đường vòng, nếu không chính là muốn cho nàng hạ độc.

Phi Thúy được thế “nước lên đầy thuyền”, lập tức trở thành đại phu đại phu chuyên chúc cho Thiên Cơ các, nha hoàn này còn chuyện phải làm, hơn nữa có nữ tỷ hầu hạ, nghiêm nhiên trở thành một trong những người lãnh đạo cấp cao. Chủ ý này là của Thủy Tịch Linh, nha đầu kia theo nàng đã nhiều năm, độc thuật, y thuật của nàng cũng học được hơn phân nửa, tuyệt đối cũng được cho là một thần y, chỉ là bị nàng là thiên hạ đệ nhất áp chế, không được trở mình. Hôm nay nàng đã trở thành thế tử người khác, nên cho nha đầu kia một chỗ để phát triển.

Tuyệt Tình cư là nơi ở của thiên hạ đệ nhất sát thủ, sát khí quá nặng, không thích hợp với phụ nữ mang thai nên Điệp Lăng Tương quang minh chính đại đến ở tại Thiên Cơ các, chờ Vô Tranh Sơn Trang xây xong lại tính tiếp. Sau khi an bài thỏa đáng nhiệm vụ đi tìm Bạch Mạn Điệp, Quân Tùy Phong lập tức phát huy công dụng ba tác lược của mình, dự định thuyết phục ba người Lãnh Tuyệt Cuồng vào Thiên Cơ các. Mật thám là một công việc nguy hiểm, nhiều lúc cần thâm nhập địch doanh, để tránh phiền phức, dịch dung là điều thiết yếu. Trong Thiên Cơ các có đủ loại nhân tài, duy chỉ thiếu một vị dịch dung cao thủ xuất thần nhập hóa. Người trên giang hồ ai cũng biết một chút thuật dịch dung, nếu phải đối mặt với những nhân vật lợi hại, tốt nhất là nhờ cao thủ cải trang. Quân Tùy Phong đem mục tiêu đó đặt lên người Điệp Lăng Tương cùng Tiểu Sai, thuật dịch dung của Thanh Long đường chủ cũng coi như lợi hại, nhưng nếu so với hai người thì vẫn còn kém xa. Nhất là Tiểu Sai, rất cần được khai thác, đường đường là Thiên Cơ các Thanh Long đường chủ mà còn kém xa thì không phải kẻ đầu đường xó chợ, làm nha hoàn thực sự đáng tiếc.

Trải qua vài ngày được Quân Tùy Phong khuyên bảo, Điệp Lăng Tương cùng Tiểu Sai quyết định đến Thiên Cơ các cộng tác. Công việc chủ yếu đương nhiên là dịch dung, dĩ nhiên, nếu có nhiệm vụ quan trọng gì cũng cần hai người đích thân xuất mã. Nên mới nói công việc của hai người thực sự rất nhọc nhằn, hơn nữa tuyệt đối là được lãnh đạo đãi ngộ.

Cuối cùng, Quân Tùy Phong càng muốn nhắm tới Lãnh Tuyệt Cuồng hơn. Muốn khuyên hần tới Thiên Cơ các làm Chu Tước đường chủ. Tiểu Chu Tước đã thành thân, dự định từ chức. Hần đường đường là thiên hạ đệ nhất sát thủ, công phu trèo tường cùng theo dõi nhất định là đệ nhất, cực kỳ thích hợp với nhiệm vụ theo dõi của Chu Tước đường chủ. Đối phó với những nhiệm vụ quan trọng, đương nhiên là giao cho Chu Tước đường, cứ như vậy, phu thê bọn họ có thể ở chung một chỗ. Quân Tùy Phong đi theo nói nửa ngày, một câu trả lời của Lãnh Tuyệt Cuồng “Đệ muốn thoát ân giang hồ, sống những ngày bình thân, thỉnh nhị ca nhanh chóng xây dựng Vô Tranh Sơn Trang” đã tức khách khiến Quân Tùy Phong không còn gì để nói. Lãnh đạo cấp cao cũng không phải dễ làm a, vì khai thác một nhân tài ưu tú, lãng phí cả một đồng nước bọt, vậy mà ai kia lại không chút cảm kích. Không lừa được tam đệ, đành phải đi lừa đại tẩu vậy, đại tẩu tương đối dễ lừa, hơn nữa võ công so với tam đệ còn cao.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới, giữa lúc hần đang phiền não không biết để ai tiếp nhận vị trí Chu Tước đường chủ, Chu Tước đường chủ cư nhiên trở về. Không cần phải hỏi, đương nhiên là tới từ chức. Nàng đã trình đơn từ chức n lần rồi, hần vẫn không đồng ý, hiện tại người ta đã tìm tới cửa, hần có thể làm gì bây giờ?

“Nhị sư huynh.” Người chưa tới cửa, thanh âm của Chu Tước đường chủ Lương Ngọc Phượng – Hần phu nhân đã nhẹ nhàng bay tới.

Thấy không, một mỹ nữ toàn thân đồ rực đang nhảy nhào lên người Quân Tùy Phong, “Nhị sư huynh, muội nhớ huynh.” Người Lương Ngọc Phượng sợ nhất chính là đại sư huynh Đông Phương Vũ, chỉ cần một ánh mắt của hần, nàng lập tức không dám nói lời nào. Nàng kính đại sư huynh như thiên thần, không dám vượt quá giới hạn, ở trước mặt hần, nàng vẫn chỉ như một con rùa rút đầu. Nhất là ngày trước nàng dám bắt kính với sư phụ, bị phạt làm nha hoàn cho đại sư huynh, thực sự rất thảm a. Nếu như có thể lựa chọn, nàng thà là chịu ngồi tù chứ không muốn làm nha hoàn cho đại sư huynh. Nhưng nàng biết, không có khả năng. Sư phụ biết nàng sợ đại sư huynh, cố ý để nàng ở bên cạnh hần. Vừa để tôi luyện thân hần, vừa để tôi luyện lòng nàng. Làm nha hoàn cho hần một năm, nàng càng thêm sợ hần. Vừa nhớ tới ánh mắt của đại sư huynh, nàng lập tức muốn khóc. Thế nhưng, khi đứng trước mặt nhị sư huynh kiêm người lãnh đạo, nàng to gan lớn mật, hai người bình thường hay nháo loạn với nhau. Đều là sư huynh, khác biệt thật lớn a.

Thủy Tịch Linh thoáng thấy Lương Ngọc Phượng đang ở trên người Quân Tùy Phong, cử chỉ thân mật, nàng nhẹ nhàng chải tóc, ngón tay ngọc bắn ra, thuận tiện phát tay áo một cái. Động tác của nàng rất tự nhiên, thoát nhìn vô cùng bình thường.

Chủ ý tới sách mặt bắt hảo của Thủy Tịch Linh, Quân Tùy Phong lập tức đẩy Lương Ngọc Phượng ra, “Ngọc Phượng, buông ra.”

Lương Ngọc Phượng vẫn như cũ bám lấy Quân Tùy Phong. “Nhị sư huynh a, muội nhớ huynh mà. Huynh không biết muội cực khổ thế nào đâu, hoàng đế tiểu tử kia mới muội đi điều tra...” Lương Ngọc Phượng vừa thấy xung quanh có nhiều người như vậy, lập tức cảm miệng, đó là chuyện cơ mật của triều đình, không được ăn nói lung tung.

“Buông ra.” Quân Tùy Phong vừa nói vừa đẩy nàng.

Lương Ngọc Phượng trừng mắt nhìn một cái, ánh mắt rơi vào người Lãnh Tuyết Cuồng, mừng quá kêu lên, “Lãnh đại ca, đã lâu không gặp. Được rồi, dạo này thế nào sao lại không dùng bò câu đưa tin cho muội?” Tuy Lãnh Tuyết Cuồng không phải sư huynh nàng, nhưng quan hệ hai người cũng như huynh muội. Khi nàng còn nhỏ đã cùng hắn ở chung một chỗ, tự nhiên không quá kiêng kỵ.

Lãnh Tuyết Cuồng thản nhiên nói, “Không dám làm phiền.”

Lương Ngọc Phượng tùy tiện xua tay, “Quan hệ của chúng ta như vậy, huynh khách khí làm gì?”

Như vậy? Là như thế nào a? Sách mặt Diệp Lăng Tương lập tức trở nên khó chịu, thở phì phì ngồi một bên.

“Muội công việc bề bộn, ta không muốn lại làm phiền.” Mỗi lần Lãnh Tuyết Cuồng tìm không được “nạn nhân” đều do Lương Ngọc Phượng hỗ trợ.

Phi Thúy cùng Tiểu Sai liếc nhìn nhau một cái, Phi Thúy gật đầu, đi tới bí mật hạ một chút bột phấn trên người Lương Ngọc Phượng, rồi đi tới bên cạnh Thủy Tịch Linh. Khi đi qua người nàng, Phi Thúy môi hơi giật giật. Thủy Tịch Linh lạnh lùng nhìn nàng, làm như không thấy gì hết.

“Ngọc Phượng, vị này chính là nhị tẩu của muội.” Quân Tùy Phong đưa Thủy Tịch Linh đến trước mặt nàng.

Lương Ngọc Phượng nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Nhị tẩu khí chất xuất chúng, nhất định là tiểu thư khuê các.” Nữ tử này trên người đích xác có một loại khí chất xuất chúng, trong ngọc trắng ngà, phong hoa tuyệt đại. Nàng đã từng thấy qua vô số tiểu thư khuê các, không có ai được xuất sắc thế này.

Thủy Tịch Linh vẫn lãnh đạm như thường, nhìn không ra được một chút cảm xúc, “Chu Tước cô nương quá khen.” A, tiểu thư khuê các? Nàng từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, từng sống đầu đường xó chợ, nếu không nhờ sư phụ, nàng đã sớm phơi thây đầu đường.

“Vị này nhất định là tam tẩu tử?” Lương Ngọc Phượng cười hề hề lên đánh giá Diệp Lăng Tương.

“Ừ.” Diệp Lăng Tương không để ý tới nàng, là Lãnh Tuyết Cuồng phải trả lời thay.

“Hai vị tẩu tử xinh đẹp như hoa, chẳng trách có thể chiếm giữ trái tim của nhị vị ca ca.” Lương Ngọc Phượng có chút hả hê, “Chỉ có đại tẩu là quá thảm” Bái đường xong lập tức bị bỏ ở nhà.

Dám nói xấu tiểu thư nhà nàng? Phi Thúy hé miệng, lơ đãng giật giật.

Đại tẩu mà thảm sao? Là đại ca thảm thì có. Đại tẩu chỉ biết gây rách rối, bất hạnh nhất chính là đại ca. Lãnh Tuyết Cuồng cùng Quân Tùy Phong rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau.

Lương Ngọc Phượng liên tục nhìn Diệp Lăng Tương, lẩm bẩm nói, “Kỳ quái, nhìn trang phục của tam tẩu sau cứ thấy giống Thiên Diện Tu La.” Trên người toàn là ti đất.

“Thất lễ, cô nương ta chính là Thiên Diện Tu La.” Lãnh phu nhân đối với nàng một chút hảo cảm cũng không có, dám ở trước mặt các nàng thân mật với lão công, lâu lâu còn ôm một cái, lại còn dám nói xấu sau lưng đại tỷ, có hảo cảm mới là lạ.

Lương Ngọc Phượng kinh ngạc há mồm, “Tẩu... chính là một trong ba nữ nhân lợi hại nhất giang hồ.” Kỳ thực có rất nhiều nữ nhân lên sừng bái tam la sát, nàng cũng là một trong số đó.

“Đúng vậy.” Câu trả lời này của Diệp Lăng Tương phải nói là bất hảo.

Lương Ngọc Phượng hưng phấn hỏi, “Thiên Diện Tu La cô nương, nghe nói thuật dịch dung của tẩu không chỉ thay đổi được dung mạo, ngay cả vóc dáng cũng có thể thay đổi theo. Thậm chí tẩu có thể biến thành tiểu hài tử, có đúng vậy không?” Nàng đã từng luyện qua Súc Cốt Công, đương nhiên có thể nhỏ lại. Thuật dịch dung cao thủ, có thể nhỏ lại cũng không phải kì quái.

Diệp Lăng Tương lạnh lùng nhìn nàng, “Có cần ta đem cô biến thành hạt gai không?” Nàng thỉnh thoảng nói ra một câu, khiến tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Lương Ngọc Phượng xấu hổ cúi đầu, “Cô nương, ta chỉ hiếu kỳ thôi mà.” Lương Ngọc Phượng mười bảy tuổi đã vào Thiên Cơ các làm Chu Tước đường chủ, kinh nghiệm không giống nhau, đương nhiên có thể nhìn ra địch ý của Diệp Lăng Tương với mình. Diệp Lăng Tương là thần tượng của nàng, lại còn là tam tẩu tử, dù nàng có hơi quá đáng, Lương Ngọc Phượng cũng không dám so đo.

Quân Tùy Phong nhìn thấy bầu không khí không được tốt lắm, vội ngắt lời, “Ngọc Phượng, muội quay về đây làm gì?”

“Muội đã nói nhiều lần rồi, thỉnh huynh tìm người kế nhiệm chức vị Chu Tước đường chủ.” Quả nhiên là vậy.

Quân Tùy Phong xuy tay, “Tạm thời không có.”

Lương Ngọc Phượng tùy tiện ngồi xuống, tựa người trên ghế, “Quên đi, hiện tại không cần gấp.”

“Tại sao?”

“Bởi vì muội đang làm việc cho hoàng thượng, mà chuyện này hẳn muốn chính muội điều tra.” Nàng vô duyên vô cớ có hai thân phận, trở thành mật thám triều đình.

“Còn thiên hạ đệ nhất thần bộ Hàn Phi của muội đâu rồi?” Chu Tước đường chủ phối với thiên hạ đệ nhất thần bộ, quả nhiên tuyệt phối.

“Đang ở chỗ đại sư huynh.”

Quân Tùy Phong tự tiểu phi tiểu, “Không muốn gặp đại sư huynh sao?”

Lương Ngọc Phượng bị một trận lạnh run, “Tha cho muội đi.” Bởi vì nàng phạm sai, đại sư huynh vẫn đang ghi hận trong lòng, nàng sẽ không ngóc đến nổi ra làm bia đỡ đạn. Nếu không có sư phụ, đại sư huynh không biết biến thành cái dạng gì. Cho nên trong các sư huynh muội, đại sư huynh đối với sư phụ là tôn kính nhất. Sư phụ võ công hoàn toàn biến mất, hướng hồ thể trạng lại không được tốt, nàng cứ nhiên đi hạ độc sư phụ, khó trách đại sư huynh không tha thứ cho nàng. Nàng biết sai rồi, đến thăm sơn hái thuốc cho sư phụ, còn suýt chút nữa mất mạng.

“Đáng đời.” Quân Tùy Phong hừ một cái. Đông Phương Vũ nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, Hàn Phi cứ nhiên tìm tới Thương Mang sơn. Tuy rằng bọn họ khá thân thuộc, nhưng hẳn cũng không nói với Hàn Phi hẳn ở tại chỗ này, Hàn Phi thế nào lại tìm được? Hơn nữa tìm tới đây làm gì? Không phải muốn bắt hắn chứ?

Sau khi cho tất cả mọi người lui ra ngoài, chỉ còn Lưu Ly ở lại, Đông Phương Vũ thán nhiên hỏi, “Hàn đại thần bộ, ngươi tới đây làm gì?” Chế giễu lẫn nhau luôn luôn là lạc thú của hai người họ.

“Tìm người a.” Hàn Phi trả lời rất hiển nhiên.

“Chuyện gì.”

Hàn Phi tựa người trên ghế, lười nhác liếc nhìn Lưu Ly, “Sáo Ngọc Công Tử, nàng là ai?” Nha đầu tâm phúc? Vấn đề quan trọng thế này có thể cho nàng nghe?

Hàn Phi cười cười, “Là hồng nhan tri kỷ? Tiểu hồ điệp lần trước đâu rồi?”

Lưu Ly lờm lỏm một cái, “Hàn bộ đầu, thỉnh tự trọng. Đây là chuyện riêng của công tử nhà ta, không tiện tiết lộ.” Lưu Ly có đôi khi háo sách, cũng có khi ngu ngốc, thế nhưng háo sách cùng ngu ngốc chỉ thể hiện trong nhà, còn với người ngoài, nàng thật sự vững vàng thành thực.

“Lão đệ, có dừng khi nói chuyện với ta như vậy, nhất định là nữ nhân của ngươi.”

Lưu Ly hừ lạnh, “Từ khi nào mà thiên hạ đệ nhất thần bộ trở thành bà tám vậy.”

“Lão đệ, tìm được tiểu nha đầu này ở đâu vậy? So với tiểu hồ điệp kia thú vị hơn đấy. Tiểu hồ điệp kia tay trái gà còn không chặt, chỉ biết liên lụy người. Còn tiểu nha đầu này hẳn có võ công, càng thích hợp.” Tiểu nha đầu này hô hấp đều đặn, võ công không tệ. Nhìn trang phục đã biết là người trong giang hồ, chính xác là càng hợp với hắn.

Vào thời khách này, Lưu Ly bắt đầu biểu hiện lòng trung thành của mình, nghiêng răng nghiêng lợi, “Thỉnh Hàn bộ đầu tự trọng, tiểu thư nhà ta võ công cao cường, dư sức đối phó với Hàn đại bộ đầu người. Tiểu thư nhà ta từng luyện qua Tây Tựu Kinh, nên võ công không giống người bình thường, Hàn bộ đầu người mắt kém, nhìn không ra cũng không có gì lạ.”

Hàn Phi có chút kinh ngạc, Tây Tựu Kinh là một loại võ công thượng thừa trong giới võ lâm. Phạm là người từng luyện qua, không chỉ có thể gia tăng công lực, trị liệu nội thương, còn có thể che giấu võ công. Chỉ cần từng luyện Tây Tựu Kinh, có thể đem võ công toàn bộ che giấu. Nhịp thở, bước đi, tất cả đều như người bình thường. Tây Tựu Kinh là võ công bí truyền của Hồng Nhan Cung, nàng thế nào lại từng luyện? Lẽ nào nàng là người của Hồng Nhan Cung? Đánh chết hắn cũng không nghĩ ra nương nàng là cung chủ tiền nhiệm của Hồng Nhan Cung.

“Ngươi là nha hoàn của tiểu hồ điệp?” Tiểu hồ điệp có võ công sao?

Lưu Ly giương cằm, “Thiếp thân nha hoàn, võ công của ta đều do một tay tiểu thư chỉ dạy.”

Hàn Phi tươi cười, “Lão đệ, chúc mừng a, thực sự là vô được bảo vật rồi.” Cứ tưởng tiểu hồ điệp kia là tiểu thư khuê các hay gì gì đó, không ngờ cũng là người trong giang hồ.

“Đều nhờ Hàn huynh.” Nếu không phải Hàn Phi ra sức bắt hắn, hẳn cũng không có cơ hội gặp được Tiểu Điệp.

Hàn Phi cười gian trá, “Tốt, vậy hồng bao của ông mai đâu rồi?”

“Ngươi đi chết đi.” Lưu Ly thiếu chút nữa đập bẻ cái ghế.

“Tiểu nha đầu, không hiền chút nào a.”

“Đừng có chọc nằng.” Nha đầu kia cùng Tiểu Điệp đều quái đản như nhau, có thể quản được nằng chỉ có sáu người. Bây giờ Bạch Mạn Điệp không có ở đây, nằng không hẳn sẽ nghe lời hẳn.

Hàn Phi có chút hả hê, “Vị tiểu hồ điệp kia của ngươi rốt cuộc là ai? Chỉ là nha đầu mà đã kiêu ngạo như vậy, xem ra lão đệ ngươi sống không thoải mái lắm.”

“Người ngươi truy đuổi ba năm, cả một cái bóng cũng không thấy.” Hàn Phi lần này thực sự kinh ngạc, “Vô Ảnh La Sát.”

“Xem như ngươi có kiến thức.”

“Lão đệ a, Sáo Ngọc Công Tử cùng Vô Ảnh La Sát kết làm phu phụ.”

“Đúng vậy.”

Hàn Phi đột nhiên phá lên cười, “Tuyệt, hai người các ngươi lại ở chung một chỗ, ha ha.”

“Hàn Phi được xưng là thiên hạ đệ nhất thần bộ, tin tức linh thông, chẳng lẽ chưa nghe qua chuyện luận võ chiêu thân ở Phương gia?” Bây giờ tới lượt Lưu Ly chế giễu.

Hàn Phi vỗ đầu, “Giang hồ đồn đại phu nhân Sáo Ngọc Công Tử là một trong Tam La Sát, sao ta nhất thời lại quên chứ.”

“Nói đi, chuyện gì.” Tên này tuyệt đối không tới đây tán gẫu.

“Hoàng thượng tìm ngươi.” Hàn Phi bày ra thái độ tất cả đều không liên quan tới mình.

“Sao?” Đông Phương Vũ ngừng một chút, “Chuyện gì?” Đã xảy ra đại sự gì? Sao lại cần hắn đích thân xuất mã.

“Làm hộ vệ cho ngài.”

“Tiếp tục.”

“Tứ vương gia có ý đồ tạo phản, nhiều lần phái thích khách ám sát hoàng thượng. Những thích khách này võ công cao cường, suýt nữa ám sát thành công, nên mới mời thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc Công Tử đến hộ vệ. Sau khi Ngọc Phụng tìm được chứng cứ mưu phản của tứ vương gia, hoàng thượng mới biết được.”

“Có ngươi là đủ rồi.” Hàn Phi cũng là một trong thập đại cao thủ.

“Tứ vương gia phái thích khách mỗi lần đều hơn mười người, ta có thể ứng phó được bao nhiêu. Thế nên, ngài muốn ta làm hộ vệ. Tốt nhất là có cả phu nhân ngươi. Hai phu thê ngươi hợp tác, ta có thể đứng sang một bên hóng mát.”

Đông Phương Vũ trầm mặc, không biết trả lời thế nào. Không kể trước đây hắn đáp ứng giúp đỡ đương kim hoàng thượng, chỉ bằng, đương kim hoàng thượng là một minh quân hiếm thấy, hắn cũng sẽ đi bảo hộ. Thế nhưng, Tiểu Điệp của hắn mất tích... Tứ vương gia tàn bạo, nếu nắm được thiên hạ, hậu quả khó lường. Tư tình nhi nữ, thiên hạ sinh linh, rốt cuộc nên chọn cái nào? Hắn không phải thánh nhân, rất muốn chọn tư tình nhi nữ, thế nhưng...

“Lên đường.” Đông Phương Vũ đứng lên.

“Như vậy đi sao?” Lão huynh này không phải quá sốt ruột chứ? Muốn một chết hắn à?

“Đừng nhiều lời vô ích.” Xong chuyện của hoàng thượng, hắn còn phải đi tìm lão bà.

“Đệ muội đâu?” Vô Ảnh tiểu thư trong truyền thuyết sao lại không thấy đâu cả? Mang theo nằng đảm bảo tuyệt đối an toàn.

“Mất tích rồi.”

Hả, mất tích? Sao lại mất tích?

“Đại cô gia, ngài đi nhanh đi. Tiểu thư chúng ta nổi danh trượng nghĩa, sẽ không trách ngài.” Lưu Ly dường như nhìn ra được điều Đông Phương Vũ lo lắng.

Đông Phương Vũ khẽ gật đầu, không đáp lại.

Hàn Phi gãi gãi đầu, “Không hiểu.”

“Ngươi không cần phải hiểu, lát sau xuất phát.” Rất phức tạp, nhất thời không thể nói rõ ra được.

“Ngọc Phụng đang ở Thiên Cơ các, ta đi tìm nằng.”

“Ngọc Phượng đưa người tới.” Không cần nghĩ, chách chấn rồi.

“Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Hiểu lầm

Hành trình chính là bị Lương Ngọc Phượng làm lỡ.

Có lẽ là do ăn phải thứ gì dơ bẩn, trước khi xuất phát, Lương Ngọc Phượng vội vàng bước vào nhà xí rồi ngồi đó không ra. Có người nói là bị tả nghiêm trọng, cộng thêm toàn thân nổi đầy chấm đỏ, hô hấp lại kỳ lạ bất thường.

Chấm đỏ kia xem chừng là bệnh truyền nhiễm, cả Thiên Cơ các các chủ cũng nhiễm phải thứ bệnh này, không may, các chủ phu nhân Độc Nương Tử cùng nha hoàn Tiểu Sai đã sớm tới Tuyệt Tình Cư làm khách, nghe nói trong vòng năm ba ngày sẽ không trở về. Người của Thiên Cơ các đã tới thỉnh vô số lần, mỗi lần đều bị Lãnh phu nhân công kích, lần cuối cùng, đích thân Tuyệt Tình Kiếm Khách đeo kiếm ra gác ở trước cửa, ai tới quấy rầy thế nhĩ hân nghi ngại hân đều sẽ giết không tha. Không cần vàng cũng được Tuyệt Tình Kiếm Khách đích thân phục vụ, thực sự là có lời a. Thế nhưng... ai lại dám bước thêm bước nào vào Tuyệt Tình Cư nữa, bởi bọn họ biết không hưởng nổi phục vụ của hân.

Đi tả suốt một ngày một đêm, cơ thể Lương Ngọc Phượng đã muốn mất hết nước, thế nhưng vị đại sư huynh vô nhân tính kia lại kiên quyết kéo nàng đi. Thậm chí còn hung ác bảo rằng nàng không đi, hân đi.

Lương Ngọc Phượng vì bất đắc dĩ, chỉ có thể lúi thân thể mềm nhũn cùng bọn họ khởi hành. Lương Ngọc Phượng ngồi trên bảo mã của mình, toàn thân khom xuống, vẻ mặt cầu xin suốt dọc đường Thương Mang trấn, thế là đã thảm nay còn thảm hơn.

Vốn dĩ Hàn Phi kiên quyết muốn đỡ nàng, thế nhưng bị nàng cự tuyệt, trên người nàng nổi đầy chấm đỏ, đến giờ còn không tra rõ nguyên nhân. Nàng rất sợ là bệnh truyền nhiễm nên không cho Hàn Phi chạm vào nàng.

“Cẩn thận a.” Một người qua đường hét to, Lương Ngọc Phượng bất giác giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy một chậu hoa từ trên trời rơi xuống, mà đích đáp chính là đỉnh đầu của nàng. Lấy võ công của mình, muốn né tránh rất dễ, nhưng hiện tại, nàng toàn thân vô lực, bước đi còn không vững, làm sao có khả năng né tránh? Chỉ có thể ngo ngắc chờ chậu hoa hạ cánh.

Mắt thấy chậu hoa sắp rơi xuống đỉnh đầu nàng, toàn thân nhẹ bổng, toàn bộ người đã bị Đông Phương Vũ ôm lấy. Lương Ngọc Phượng nhìn hân một cái, thờ phào nhẹ nhõm, tạm thời vẫn đang tựa trên người hân dưỡng thần. Nàng đã suy yếu, lại bị chậu hoa hù dọa, giờ chỉ còn lại nửa cái mạng.

Đông Phương Vũ nhẹ nhàng ôm lấy lưng của nàng, không nói một câu an ủi. Hân tuy rằng đối với tiểu sư muội nghiêm khách, nhưng cũng quan tâm, nha đầu kia đã bị dọa đến phát sợ.

“Người làm cái gì vậy.” Lương Ngọc Phượng nhảy khỏi vòng tay Đông Phương Vũ, trừng đôi mắt đẹp lên cánh cửa sổ đang mở toan, chửi cái tên chết tiệt nào đã sợ ý làm chậu hoa rơi xuống.

“Xin lỗi cô nương, ta sai rồi.”

Từ trong một cánh cửa sổ nhỏ của một khách điểm bình dân, một đôi phượng mâu đang nhìn chăm chú vào những gì đang diễn ra. Sóng mắt lưu chuyển, hết sức nén giận.

“Ba” một tiếng đóng cửa sổ lại, có người cắn răng nói, “Con mẹ nó, bản cô nương mới mất tích một chút thôi đã lập tức đi tìm niềm vui mới, xem như huynh lợi hại.” Người kia đương nhiên chính là Bạch Mạn Điệp.

Có đôi khi, chỉ thấy chút sự tình cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Ví dụ như... thấy mỹ nữ tựa vào lòng một người nào đó, nhưng sự tình thực sự lại không rõ đầu đuôi.

Vào một ngày nào đó (nàng cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ thấy đói bụng, đầu lại mê mang, chỉ ít cũng đã ba ngày), nàng bị một... không phải... là một quái nhân hạ mê dược, tỉnh lại đã thấy ở chỗ này rồi. Bởi vì trong phòng không có ai, nàng không biết đây là đâu, cũng không biết ai đã cứu nàng. Nghe thấy bên ngoài khá ồn ào, nàng đẩy cửa sổ ra. Cửa sổ vừa mở, đã thấy lão công nàng ôm một nữ nhân khác, nữ nhân kia thậm chí còn tựa đầu trên vai hân, thân thiết nói không nên lời. Hai người là phu thê, cũng chưa từng thân thiết đến như vậy. Nữ nhân kia là ai a? Sao lại chiếm dụng quyền lợi của nàng?

Nàng vì tìm được liệu cho hân, mới bị hạ mê dược, mới bị mất tích. Thế nhưng nàng chỉ vừa mất tích “một chút xíu thôi”, Đông Phương Vũ lại đi ôm

người khác, con giận này nằng thực sự nuốt không trôi a.

Người ta nói nam nhân không có ai là tốt, quả nhiên chí lý.

Nàng thậm chí muốn lập tức nhảy xuống, đánh cho nữ nhân kia một trận, nhưng rồi suy nghĩ lại, nàng quyết định nhẫn, tìm hiểu rõ ràng rồi quyết định sau.

“Nàng tỉnh?” Nương theo tiếng mở cửa là một âm thanh rất êm tai tiến vào.

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, một hình bóng quen thuộc đang đứng trước mặt nàng. Nàng có chút ngạc nhiên, ngờ ngẩn. Hắn nhìn nàng, cười ôn nhu, mang theo một chút sùng nịch, giống như thiên thần, tuấn mỹ đến mức nàng không dám nhìn hắn. Bạch Mạn Điệp cố gắng kiềm nén cảm xúc trong lòng, né tránh ánh mắt của hắn.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi?” Phương Chấn Hiên khép cửa lại, điềm tĩnh tự nhiên tiêu sái đến bên người nàng.

“Ách, ta ngủ bao lâu rồi? Ngươi thế nào lại ở đây?” Thử nàng có hứng thú muốn biết nhất chính là cái này.

“Ta đuổi theo một người lên núi, vô tình gặp nàng, nàng trúng mê dược nên hôn mê, nên ta mới đem nàng tới chỗ này. Nàng hôn mê đã ba ngày ba đêm rồi, nhưng hoàn toàn bình an vô sự.” Đầu tiên hắn muốn cảm ơn vị Vân tiểu thư chưa từng gặp mặt kia, nếu không phải nàng mách một loại quái bệnh. Cha sẽ không buộc hắn xuất môn tìm Quý Y, hắn cũng không đuổi theo tới Thương Mang sơn, càng không có cơ hội nhìn thấy Ngâm Ngâm mà hắn ngày đêm tưởng niệm. (đương nhiên, vị Vân tiểu thư kia không phải là dạng tiểu thư nũng nịu gì cả, là bệnh thật hay bệnh giả chỉ có mình nàng biết. Có lẽ bây giờ nàng đã chạy ra khỏi nhà, còn bám được theo một vị soái ca suýt hơn cả Quân Tùy Phong. Hừ, làm nữ tử đầu tiên xuyên không, sao có thể tùy tiện nhảy vào phần mộ hôn nhân được? Nàng tới cô đại để làm sâu đo, không phải làm oán phụ.)

“A.” Bạch Mạn Điệp vô thức nhìn hắn, luôn có một loại cảm giác là lạ.

Nghe nói hắn cùng vị tiểu thư Thanh Thủy sơn trang đính hôn, không phải vị Vân tiểu thư kia thân mang quái bệnh, có lẽ đã kết hôn rồi. Bạch Mạn Điệp vẫn đang đi lại trên giang hồ, đối với chuyện giang hồ đương nhiên rõ như lòng bàn tay. Phương Chấn Hiên đối với nàng là nhớ mãi không quên, hiện tại đã thành nước sôi sùng sục. Ai nấy đều hiểu kì, rốt cuộc là dạng nữ tử gì không những có khả năng mê hoặc được Sáo Ngọc Công Tử mà con mê hoặc cả luôn Lãnh Tâm công tử?

Kỳ thực nàng đối với Phương Chấn Hiên vẫn luôn có một cảm giác xấu hổ, có thể hắn không biết thế nào là yêu một người, thế nhưng nàng biết hắn đối với nàng là thật tâm. Hắn chỉ là từ nhỏ lớn lên trong sự chở che của mọi người, nhiệm phải phong phạm của công tử nhà giàu. So với những kẻ ăn chơi trác táng khác, hắn tốt hơn rất nhiều. Nếu nàng không gặp phải Đông Phương Vũ, hắn sẽ là một nhân tuyển tốt, đáng tiếc lòng nàng thủy chung vẫn dành cho Đông Phương Vũ, đành chỉ có thể xin lỗi Phương Chấn Hiên.

Phương Chấn Hiên ngừng một chút, ân cần hỏi, “Có đói bụng không?”

Trong trí nhớ của hắn, nàng luôn là nữ nhân hoạt bát, nhiều lời, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Không biết có phải Sáo Ngọc Công Tử đối với nàng không tốt? Nàng không được hạnh phúc?

“Không đói.” Bạch Mạn Điệp đưa mắt lên nhìn hắn, “Phương đại ca, chúc mừng ngươi.”

“Cái gì?”

“Nghe nói mẫu thân Vân Băng Tâm năm đó được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, Vân Băng Tâm tiểu thư chách cũng không tệ.”

Phương Chấn Hiên cười khổ, “Thì đã sao?” Ngay cả vô lâm đệ nhất mỹ nhân đương thời hắn còn thấy chướng mắt, căn bản sẽ không có hứng thú với Vân Băng Tâm kia. Hắn cuối cùng lại đáp ứng hôn sự này chỉ vì lòng hắn đã chết. Nếu hắn không thể lấy nữ nhân mình yêu thương nhất thì lấy ai cũng có phân biệt gì? Nếu cả hai nhà đều muốn tiến hành cuộc hôn nhân này, mà vị Vân tiểu thư kia không phản đối, hắn đành tiếp nhận (Ai nói không phản đối, Vân tiểu thư kia vô cùng phản đối chuyện hôn sự này.)

“Ách, nếu lấy nàng thì nên tốt với nàng một chút.”

Phương Chấn Hiên ánh mắt nóng rực nhìn Bạch Mạn Điệp, trong đó có vô vàn tưởng niệm, vô vàn tình ý không hề e ngại lộ ra.

Hắn thích nàng, hắn biết, thế nhưng không biết tình cảm bản thân đối với nàng lại mãnh liệt như vậy. Cho đến khi nàng không từ mà biệt rời xa hắn, hắn biết biết mình đối với nàng đã đến mức vô phương chữa khỏi. Tưởng niệm của bản thân đối với nàng ngày một mãnh liệt, nàng đã trở thành một vết thương trong lòng hắn, chỉ cần chạm nhẹ vào, sẽ cảm thấy đau đớn.

Hắn chậm rãi nhướn đôi mày kiếm, nhẹ giọng nói, “Chách chách.” Hắn lãnh huyết, đó là chuyện giang hồ ai ai cũng biết. Thế nhưng hắn trọng chữ tín, nếu đã đáp ứng Bạch Mạn Điệp đối tốt với Vân Băng Tâm, nhất định sẽ không bạc đãi nàng.

Bạch Mạn Điệp trầm mặc nửa ngày, chậm rãi mở miệng, “Chấn Hiên, có thể Vân cô nương là một nữ tử tốt.”

“Có thể.” Ánh mắt hắn hướng ra ngoài cửa sổ, có chút xuất thần. Nữ tử đặc biệt nhất thiên hạ hắn đã gặp qua, còn ai có thể lọt được vào mắt hắn?

“Ách, khi nào thành thân.”

“Không biết.” Có người nói vị Vân tiểu thư kia thân mang trọng bệnh, hôn mê bất tỉnh, tùy thời có thể đến gặp Diêm Vương.

“Đạo này có khỏe không?” Nàng biết đề tài này rất khô khan, thậm chí là ấu trĩ đến ngu ngốc, nhưng nàng không tìm được đề tài nào nữa.

“Hoàn hảo.” Hắn mỉm cười, vẻ tươi cười kia có thể mê chết nữ nhân trong thiên hạ, “Còn nàng?”

“Ta...” Bạch Mạn Điệp buong mi, có thể nói là khỏe không? Thân mang quái bệnh, lão công lại đi cùng nữ nhân khác.

Thần sách của nàng đã nói cho hắn biết đáp án. Nàng không tốt, vô cùng không tốt. “Hắn... không tốt với nàng sao?” Hắn ôm một tia hi vọng muốn nhìn nàng tựa hồ có nhìn vĩnh viễn cũng không đủ. Cho tới bây giờ, hắn mới giật mình phát hiện, nàng vẫn một thân cô nương trang phục. Cứu nàng đã ba ngày, cư nhiên không phát hiện ra chi tiết này, thực sự là ngốc a. Trước nay nàng vẫn mặc trang phục này, khiến hắn nhất thời không để ý. Nếu không phải lúc này nhìn kỹ nàng, lại nghĩ đến nàng là đã là hoa có chủ, không biết tới khi nào hắn mới phát hiện ra.

Bạch Mạn Điệp khẽ cắn môi, có chút khó xử, “Có lẽ là có nữ nhân khác rồi.” Trước mặt nam nhân từng thích mình nói xấu lão công, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Cái gì?” Phương Chấn Hiên khiếp sợ. Chết tiệt, tên kia cư nhiên dám có nữ nhân khác. Nói vậy là Ngâm Ngâm đã bị bỏ rơi, chẳng trách nàng một thân cô nương trang phục. Cái tên kia đúng là không biết thương thức mà, nàng là nữ tử độc nhất vô nhị trên thế gian, hắn cư nhiên dám bỏ rơi nàng, quả thực là đầu óc có vấn đề rồi.

Bạch Mạn Điệp cười khổ, “Ta thấy hắn đi cùng nữ nhân khác.” Cụ thể thế nào thì không rõ lắm.

Phương Chấn Hiên dùng sức đập bàn một cái, thiếu chút nữa cái bàn muốn vỡ ra, “Quá đáng.” Hai người tuy ở cạnh nhau không lâu, nhưng hắn đã sớm nhìn thấu tính tình Bạch Mạn Điệp. Nàng là một nữ nhân tâm cao khí ngạo, giàu lòng tự trọng. Sáo Ngọc Công Tử làm vậy, chắc hẳn đã tổn thương nàng sâu sắc.

Nàng cười cười, thế nhưng ẩn sau nét cười kia là nét thê lương cùng cô độc.

“Người đừng kích động như vậy, ta không sao.” Có đôi khi, mắt thấy chưa hẳn là sự thật, Bạch Mạn Điệp hiểu rõ chuyện này, tạm thời không nên kết luận vội.

“Ngâm Ngâm...” Hắn mở miệng, có gì đó định nói nhưng lại thôi.

“Đa tạ người đã cứu ta, ta cần phải trở về.” Nàng mắt tích ba ngày, chắc chắn Lăng Tương bọn họ sẽ lo lắng.

Bạch Mạn Điệp nhàn nhạt liếc hắn một cái, đứng dậy.

“Ngâm Ngâm.” Phương Chấn Hiên thốt lên, “Ta vĩnh viễn không ghét bỏ nàng, nếu như hắn không tốt, nàng có thể chọn lại lần nữa. Nàng nói đúng, ta kiêu ngạo tự đại, thế nhưng ta đã thay đổi rất nhiều, có thể, nàng sẽ thích ta.” Nguyên bản hắn muốn triệt để buông tay với nàng, thế nhưng nàng tựa hồ không được ổn lắm, đã cho hắn một tia hi vọng.

Bạch Mạn Điệp dừng bước, hít sâu một hơi, “Chấn Hiên, hà tất gì?”

Phương Chấn Hiên có chút thất thần, đứng ngây tại chỗ nhìn xa xa bóng lưng của nàng, thiên ngôn vạn ngữ buộc phải để lại trong lòng.

“Gia lại rời khỏi nhà rồi.”

“Vậy thì sao, gia rất ít khi ở nhà mà.”

“Lần này khác, lần này gia mang theo Phượng cô nương.”

“Người nghe ai nói?”

“Ai chả thấy.”

“Ai chẳng biết Phượng cô nương là hồng nhân tri kỉ của gia, gia mang theo nàng ra ngoài... có phải phu nhân thất sủng rồi không?”

“Có thể.”

“Không được a, phu nhân tốt như vậy, sao lại thất sủng chứ?”

“Ài, phu nhân đối tốt với chúng ta, ta không phản đối, thế nhưng sự thực vẫn là sự thực, gia lần này về đâu có mang theo phu nhân a. Hơn nữa gia cũng đâu có chính thức lấy phu nhân, nói không chừng phu nhân chỉ là một món đồ chơi của gia thôi.”

“Nam nhân như gia, có mấy phu nhân cũng không phải cái gì quá đáng.”

“Cũng đúng, trước nay ta vẫn cho rằng Phượng cô nương sẽ trở thành nữ chủ nhân.”

“Phu nhân thất sủng rồi, nữ chủ nhân tám chín mươi phần là Phụng cô nương.”

“Phu nhân thật đáng thương a.”

“Phụng cô nương căn bản kém xa phu nhân.”

“Gia luôn không thích nữ nhân, thế nhưng Phụng cô nương không phải theo ngài đã nhiều năm rồi sao? Thế nên gia đối với Phụng cô nương hẳn là có tình cảm. Phụng cô nương quả thực là kém phu nhân, nhưng gia là thích Phụng cô nương a.”

“Cũng đúng, tính tình như gia lại để Phụng cô nương theo bên mình nhiều năm như vậy, hẳn là có cảm tình.”

“Nam nhân đều thế, ai chẳng có hoa tâm. Nghe nói, nữ nhi của đại thẩm ở phòng bếp gả cho một phong lưu lão quý, vừa vào cửa ba tháng, trượng phu lập tức nạp thiếp cho mấy người...”

Bạch Mạn Điệp vô tình nghe hai nha hoàn buôn chuyện, leo tường trốn khỏi Thương Mang sơn trang. A, hóa ra là mình thực sự thất sủng à. Nàng mất tích ba ngày, sau ba ngày lại rơi vào tình huống thất sủng. Nàng mất tích, lão công lại đi cùng nữ nhân khác, thực bị ai a.

Mặc dù ở đầu đường nhìn thấy một màn, nhưng nàng đối với Đông Phương Vũ vẫn còn có lòng tin. Nàng dự định về nhà hỏi cho ra lẽ.

Thương Mang sơn trang vẫn thường hay đóng cửa, gõ cửa cả ngày cũng chẳng thấy ai, nàng không thể làm gì khác hơn là leo tường vào. Nhưng vừa vào thì đã lập tức nghe hai nha hoàn nói chuyện, trong lòng cũng rõ cả rồi.

Nàng vẫn tưởng hẳn là một nam nhân si tình, xem ra hẳn làm nàng thất vọng rồi. Nguyên lai nam nhân nào cũng như nhau, nàng sai rồi, thực sự sai rồi, ngay từ đầu, càng không nên hi vọng quá nhiều vào hẳn.

Theo hẳn đã nhiều năm, nàng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được câu nói kia có nghĩa là gì. Người ta thì có mới nói cũ, mà nàng lại thích cũ ghét mới.

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu nhìn vào khoảng không mênh mông trước mặt, chẳng biết phải đi đâu. Lão công không cần nàng, muội muội đã lập gia đình, hơn nữa còn gả cho huynh đệ của nam nhân kia, nàng thực sự không biết phải đi đâu mà. Được rồi, nàng vẫn còn một nơi để về. Xem ra, nàng có thể quay về Hồ Châu, về nhà cũ của mình.

“Ngâm Ngâm?” Thanh âm của Phương Chấn Hiền lần thứ hai vang lên.

Bạch Mạn Điệp nhìn hẳn, tron mắt có chút ánh sáng chớp động.

“Nàng làm sao vậy?” Bạch Mạn Điệp vừa khò, hẳn liền đuổi theo, nhưng lại không gặp được hình bóng của nàng. Hẳn nguyên bản đang lơ đãng trên đường đi dạo nửa ngày, thế nhưng vô tình lại gặp được nàng. Nàng có chút thất thần, tựa hồ là không ổn lắm. Mới chia tay một lát, nàng sao lại thành như vậy?

“Phương đại ca, khi nào rời khỏi đây?” Nàng bình tĩnh hỏi.

“Không biết.” Hẳn vẫn chưa tìm được Quý Y.

“A.” Bạch Mạn Điệp thì thầm nói nhỏ, “Ta muốn trở lại Hồ Châu.”

“Sao?”

“Hắn có nữ nhân khác rồi, ta không còn nơi nào để đi nữa, chỉ có thể về nhà.” Bạch Mạn Điệp vẫn ngẩn ngơ như cũ.

“Cái gì?” Phương Chấn Hiền cố gắng đè nén xúc động, tên kia cư nhiên dám đối xử với nàng như vậy?

“Đừng ngạc nhiên, kỳ thực ta với hẳn trước nay vẫn không có gì. Sau khi rời khỏi Phương gia, chúng ta vẫn tương kính như tân. Ta không xinh đẹp, cũng chẳng ôn nhu, tính tình bá đạo, chẳng trách hẳn không thích ta.”

Dòng người thưa thớt, một đôi tuấn nam mỹ nữ đứng ở đó đó, nhàn nhả nói chuyện phiếm với nhau, tựa hồ có chút quái dị.

“Nàng có cái tốt của nàng?” Hẳn lần thứ hai thốt ra, chỉ là tên kia không biết thương thức.

Bạch Mạn Điệp cười tự giễu, “Vậy sao?” Vậy hẳn tại sao không cần nàng?

Đúng rồi, nghe nói nữ nhân kia theo hẳn đã nhiều năm, có thể ngay từ đầu hẳn chỉ xem nàng như đồ chơi của hẳn. Hay là hẳn nghĩ, đem võ lâm đệ nhất nữ sát tinh biến thành nữ nhân hiền dịu, tương đối thú vị. Nhất định là như vậy rồi, nếu không hẳn sao lại không muốn thành thân với nàng? Hẳn cũng không biết nàng đã gả cho hẳn a. Nếu thực sự yêu nàng, nên chân chính lấy nàng. Chứ không phải đem nàng về phủ, tùy tiện nói một câu “Nàng là phu nhân.”

“Đúng vậy, Ngâm Ngâm, nếu nàng không chê, ta có thể chăm sóc nàng.”

Bạch Mạn Điệp tự tiểu phi tiểu, “Thế nào chăm sóc?”

Phương Chấn Hiên biết mình đường đột, vội hỏi, “Chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu, nếu như nàng nguyện ý, tạm thời ta sẽ chăm sóc nàng, chờ nàng nghĩ thông rồi hẳn tính tiếp.”

“Thật sự có thể?” Nàng lộ ra vẻ tươi cười chán ngán.

“Có thể.”

“Ta muốn quay về Hồ Châu.” Nàng muốn một mình yên tĩnh một chút.

“Ta có thể bảo vệ nàng.” Hắn thực sự điên rồi, chỉ vì muốn ở bên cạnh nàng, lời như vậy cũng có thể nói ra.

Trong mắt nàng hàm chứa tiểu ý, không nói gì thêm.

Bọn họ võ công không tệ, thậm chí Bạch Mạn Điệp so với hắn còn lợi hại hơn, hắn bảo hộ nàng? Không cần, có gì phải là nàng bảo hộ hắn.

“Ngâm Ngâm, một nữ tử như nàng một mình lên đường không tiện lắm, để ta hộ tống nàng.”

Nàng hít sâu một hơi, “Cảm tạ.” Nàng có bệnh, thực sự không tiện đi một mình. Tới lúc phát cuồng vẫn cần người chiếu cố.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hiểu lầm

Hành trình chính là bị Lương Ngọc Phượng làm lỡ.

Có lẽ là do ăn phải thứ gì dơ bẩn, trước khi xuất phát, Lương Ngọc Phượng vội vàng bước vào nhà xí rồi ngồi đó không ra. Có người nói là bị tả nghiêm trọng, cộng thêm toàn thân nổi đầy chấm đỏ, hồ hấp lại kỳ lạ bất thường.

Chấm đỏ kia xem chừng là bệnh truyền nhiễm, cả Thiên Cơ các các chủ cũng nhiễm phải thứ bệnh này, không may, các chủ phu nhân Độc Nương Tử cùng nha hoàn Tiểu Sai đã sớm tới Tuyệt Tình Cư làm khách, nghe nói trong vòng năm ba ngày sẽ không trở về. Người của Thiên Cơ các đã tới thỉnh vô số lần, mỗi lần đều bị Lãnh phu nhân công kích, lần cuối cùng, đích thân Tuyệt Tình Kiếm Khách đeo kiếm ra gác ở trước cửa, ai tới quấy rầy thì nhai hất nghi ngại hẳn đều sẽ giết không tha. Không cần vàng cũng được Tuyệt Tình Kiếm Khách đích thân phục vụ, thực sự là có lời a. Thế nhưng... ai lại dám bước thêm bước nào vào Tuyệt Tình Cư nữa, bởi bọn họ biết không hưởng nổi phục vụ của hắn.

Đi tả suốt một ngày một đêm, cơ thể Lương Ngọc Phượng đã muốn mất hết nước, thế nhưng vị đại sư huynh vô nhân tính kia lại kiên quyết kéo nàng đi. Thậm chí còn hung ác bảo rằng nàng không đi, hắn đi.

Lương Ngọc Phượng vì bất đắc dĩ, chỉ có thể lờ thân thể mềm nhũn cùng bọn họ khởi hành. Lương Ngọc Phượng ngồi trên bảo mã của mình, toàn thân khom xuống, về mặt cầu xin suốt dọc đường Thương Mang trấn, thế là đã thảm nay còn thảm hơn.

Vốn dĩ Hàn Phi kiên quyết muốn đỡ nàng, thế nhưng bị nàng cự tuyệt, trên người nàng nổi đầy chấm đỏ, đến giờ còn không tra rõ nguyên nhân. Nàng rất sợ là bệnh truyền nhiễm nên không cho Hàn Phi chạm vào nàng.

“Cần thận a.” Một người qua đường hét to, Lương Ngọc Phượng bắt giác giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy một chậu hoa từ trên trời rơi xuống, mà đích đáp chính là đỉnh đầu của nàng. Lấy võ công của mình, muốn né tránh rất dễ, nhưng hiện tại, nàng toàn thân vô lực, bước đi còn không vững, làm sao có khả năng né tránh? Chỉ có thể ngo ngắc chờ chậu hoa hạ cánh.

Mất thấy chậu hoa sắp rơi xuống đỉnh đầu nàng, toàn thân nhẹ bỗng, toàn bộ người đã bị Đông Phương Vũ ôm lấy. Lương Ngọc Phượng nhìn hẳn một cái, thờ phào nhẹ nhõm, tạm thời vẫn đang tựa trên người hắn dưỡng thần. Nàng đã suy yếu, lại bị chậu hoa hù dọa, giờ chỉ còn lại nửa cái mạng.

Đông Phương Vũ nhẹ nhàng ôm lấy lưng của nàng, không nói một câu an ủi. Hắn tuy rằng đối với tiểu sư muội nghiêm khách, nhưng cũng quan tâm, nha đầu kia đã bị dọa đến phát sợ.

“Người làm cái gì vậy.” Lương Ngọc Phượng nhảy khỏi vòng tay Đông Phương Vũ, trừng đôi mắt đẹp lên cánh cửa sổ đang mở toan, chửi cái tên chết tiệt nào đã sợ ý làm chậu hoa rơi xuống.

“Xin lỗi cô nương, ta sai rồi.”

Từ trong một cánh cửa sổ nhỏ của một khách điểm binh dân, một đôi phượng mâu đang nhìn chăm chú vào những gì đang diễn ra. Sóng mắt lưu chuyển, hết sức nên giận.

“Ba” một tiếng đóng cửa sổ lại, có người cắn răng nói, “Con mẹ nó, bản cô nương mới mất tích một chút thôi đã lập tức đi tìm niềm vui mới, xem như huynh lợi hại.” Người kia đương nhiên chính là Bạch Mạn Điệp.

Có đôi khi, chỉ thấy chút sự tình cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Ví dụ như... thấy mỹ nữ tựa vào lòng một người nào đó, nhưng sự tình thực sự lại không rõ đầu đuôi.

Vào một ngày nào đó (nàng cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ thấy đói bụng, đầu lại mê mang, chỉ ít cũng đã ba ngày), nàng bị một... không phải... là một quái nhân hạ mê dược, tỉnh lại đã thấy ở chỗ này rồi. Bởi vì trong phòng không có ai, nàng không biết đây là đâu, cũng không biết ai đã cứu nàng. Nghe thấy bên ngoài khá ồn ào, nàng đẩy cửa sổ ra. Cửa sổ vừa mở, đã thấy lão công nàng ôm một nữ nhân khác, nữ nhân kia thậm chí còn tựa đầu trên vai hắn, thân thiết nói không nên lời. Hai người là phu thê, cũng chưa từng thân thiết đến như vậy. Nữ nhân kia là ai a? Sao lại chiếm dụng quyền lợi của nàng?

Nàng vì tìm được liệu cho hắn, mới bị hạ mê dược, mới bị mất tích. Thế nhưng nàng chỉ vừa mất tích “một chút xíu thôi”, Đông Phương Vũ lại đi ôm người khác, con giận này nàng thực sự nuốt không trôi a.

Người ta nói nam nhân không có ai là tốt, quả nhiên chí lý.

Nàng thậm chí muốn lập tức nhảy xuống, đánh cho nữ nhân kia một trận, nhưng rồi suy nghĩ lại, nàng quyết định nhẫn, tìm hiểu rõ ràng rồi quyết định sau.

“Nàng tỉnh?” Nương theo tiếng mở cửa là một âm thanh rất êm tai tiến vào.

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu, một hình bóng quen thuộc đang đứng trước mặt nàng. Nàng có chút ngạc nhiên, ngờ ngẩn. Hắn nhìn nàng, cười ôn nhu, mang theo một chút sùng nịch, giống như thiên thần, tuấn mỹ đến mức nàng không dám nhìn hắn. Bạch Mạn Điệp cố gắng kiềm nén cảm xúc trong lòng, né tránh ánh mắt của hắn.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi?” Phương Chấn Hiên khép cửa lại, điềm tĩnh tự nhiên tiêu sái đến bên người nàng.

“Ách, ta ngủ bao lâu rồi? Người thế nào lại ở đây?” Thứ nàng có hứng thú muốn biết nhất chính là cái này.

“Ta đuổi theo một người lên núi, vô tình gặp nàng, nàng trúng mê dược nên hôn mê, nên ta mới đem nàng tới chỗ này. Nàng hôn mê đã ba ngày ba đêm rồi, nhưng hoàn toàn bình an vô sự.” Đầu tiên hắn muốn cảm ơn vị Vân tiểu thư chưa từng gặp mặt kia, nếu không phải nàng mách một loại quái bệnh. Cha sẽ không buộc hắn xuất môn tìm Quý Y, hắn cũng không đuổi theo tới Thương Mang sơn, càng không có cơ hội nhìn thấy Ngâm Ngâm mà hắn ngày đêm tưởng niệm. (đương nhiên, vị Vân tiểu thư kia không phải là dạng tiểu thư nũng nịu gì cả, là bệnh thật hay bệnh giả chỉ có mình nàng biết. Có lẽ bây giờ nàng đã chạy ra khỏi nhà, còn bám được theo một vị soái ca suất hơn cả Quân Tùy Phong. Hừ, làm nữ tử đầu tiên xuyên không, sao có thể tùy tiện nhảy vào phần mộ hôn nhân được? Nàng tới cổ đại để làm sâu đo, không phải làm oán phụ.)

“A.” Bạch Mạn Điệp vô thức nhìn hắn, luôn có một loại cảm giác là lạ.

Nghe nói hắn cùng vị tiểu thư Thanh Thủy son trang đính hôn, không phải vị Vân tiểu thư kia thân mang quái bệnh, có lẽ đã kết hôn rồi. Bạch Mạn Điệp vẫn đang đi lại trên giang hồ, đối với chuyện giang hồ đương nhiên rõ như lòng bàn tay. Phương Chấn Hiên đối với nàng là nhớ mãi không quên, hiện tại đã thành nước sôi sùng sục. Ai nấy đều hiểu kì, rốt cuộc là dạng nữ tử gì không những có khả năng mê hoặc được Sáo Ngọc Công Tử mà con mê hoặc cả luôn Lãnh Tâm công tử?

Kỳ thực nàng đối với Phương Chấn Hiên vẫn luôn có một cảm giác xấu hổ, có thể hắn không biết thế nào là yêu một người, thế nhưng nàng biết hắn đối với nàng là thật tâm. Hắn chỉ là từ nhỏ lớn lên trong sự chở che của mọi người, nhiệm phải phong phạm của công tử nhà giàu. So với những kẻ ăn chơi trác táng khác, hắn tốt hơn rất nhiều. Nếu nàng không gặp phải Đông Phương Vũ, hắn sẽ là một nhân tuyển tốt, đáng tiếc lòng nàng thủy chung vẫn dành cho Đông Phương Vũ, đành chỉ có thể xin lỗi Phương Chấn Hiên.

Phương Chấn Hiên ngừng một chút, ân cần hỏi, “Có đói bụng không?”

Trong trí nhớ của hắn, nàng luôn là nữ nhân hoạt bát, nhiều lời, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Không biết có phải Sáo Ngọc Công Tử đối với nàng không tốt? Nàng không được hạnh phúc?

“Không đói.” Bạch Mạn Điệp đưa mắt lên nhìn hắn, “Phương đại ca, chúc mừng người.”

“Cái gì?”

“Nghe nói mẫu thân Vân Băng Tâm năm đó được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, Vân Băng Tâm tiểu thư chách cũng không tệ.”

Phương Chấn Hiên cười khổ, “Thì đã sao?” Ngay cả vô lâm đệ nhất mỹ nhân đương thời hắn còn thấy chóng mặt, căn bản sẽ không có hứng thú với Vân Băng Tâm kia. Hắn cuối cùng lại đáp ứng hôn sự này chỉ vì lòng hắn đã chết. Nếu hắn không thể lấy nữ nhân mình yêu thương nhất thì lấy ai cũng có phân biệt gì? Nếu cả hai nhà đều muốn tiến hành cuộc hôn nhân này, mà vị Vân tiểu thư kia không phản đối, hắn đành tiếp nhận (Ai nói không phản đối, Vân tiểu thư kia vô cùng phản đối chuyện hôn sự này.)

“Ách, nếu lấy nàng thì nên tốt với nàng một chút.”

Phương Chấn Hiên ánh mắt nóng rực nhìn Bạch Mạn Điệp, trong đó có vô vàn tưởng niệm, vô vàn tình ý không hề e ngại lộ ra.

Hắn thích nàng, hắn biết, thế nhưng không biết tình cảm bản thân đối với nàng lại mãnh liệt như vậy. Cho đến khi nàng không từ mà biệt rời xa hắn, hắn biết mình đối với nàng đã đến mức vô phương chữa khỏi. Tưởng niệm của bản thân đối với nàng ngày một mãnh liệt, nàng đã trở thành một vết thương trong lòng hắn, chỉ cần chạm nhẹ vào, sẽ cảm thấy đau đớn.

Hắn chậm rãi nhướn đôi mày kiếm, nhẹ giọng nói, “Chách chấn.” Hắn lãnh huyết, đó là chuyện giang hồ ai ai cũng biết. Thế nhưng hắn trọng chữ tín, nếu đã đáp ứng Bạch Mạn Điệp đối tốt với Vân Băng Tâm, nhất định sẽ không bạc đãi nàng.

Bạch Mạn Điệp trầm mặc nửa ngày, chậm rãi mở miệng, “Chấn Hiên, có thể Vân cô nương là một nữ tử tốt.”

“Có thể.” Ánh mắt hắn hướng ra ngoài cửa sổ, có chút xuất thần. Nữ tử đặc biệt nhất thiên hạ hắn đã gặp qua, còn ai có thể lọt được vào mắt hắn?

“Ách, khi nào thành thần.”

“Không biết.” Có người nói vị Vân tiểu thư kia thân mang trọng bệnh, hôn mê bất tỉnh, tùy thời có thể đến gặp Diêm Vương.

“Đạo này có khỏe không?” Nàng biết đề tài này rất khô khan, thậm chí là ấu trĩ đến ngu ngốc, nhưng nàng không tìm được đề tài nào nữa.

“Hoàn hảo.” Hắn mỉm cười, vẻ tươi cười kia có thể mê chết nữ nhân trong thiên hạ, “Còn nàng?”

“Ta...” Bạch Mạn Điệp buông mi, có thể nói là khỏe không? Thân mang quái bệnh, lão công lại đi cùng nữ nhân khác.

Thần sách của nàng đã nói cho hắn biết đáp án. Nàng không tốt, vô cùng không tốt. “Hắn... không tốt với nàng sao?” Hắn ôm một tia hi vọng muốn nhìn nàng, tựa hồ có nhìn vĩnh viễn cũng không đủ. Cho tới bây giờ, hắn mới giật mình phát hiện, nàng vẫn một thân cô nương trang phục. Cứu nàng đã ba ngày, cứ nhiên không phát hiện ra chi tiết này, thực sự là ngốc a. Trước nay nàng vẫn mặc trang phục này, khiến hắn nhất thời không để ý. Nếu không phải lúc này nhìn kỹ nàng, lại nghĩ đến nàng là đã là hoa có chủ, không biết tới khi nào hắn mới phát hiện ra.

Bạch Mạn Điệp khẽ cắn môi, có chút khó xử, “Có lẽ là có nữ nhân khác rồi.” Trước mặt nam nhân từng thích mình nói xấu lão công, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Cái gì?” Phương Chấn Hiên khiếp sợ. Chết tiệt, tên kia cứ nhiên dám có nữ nhân khác. Nói vậy là Ngâm Ngâm đã bị bỏ rơi, chửi trách nàng một thân cô nương trang phục. Cái tên kia đúng là không biết thương thức mà, nàng là nữ tử độc nhất vô nhị trên thế gian, hắn cứ nhiên dám bỏ rơi nàng, quả thực là đầu óc có vấn đề rồi.

Bạch Mạn Điệp cười khổ, “Ta thấy hắn đi cùng nữ nhân khác.” Cụ thể thế nào thì không rõ lắm.

Phương Chấn Hiên dùng sức đập bàn một cái, thiếu chút nữa cái bàn muốn vỡ ra, “Quá đáng.” Hai người tuy ở cạnh nhau không lâu, nhưng hắn đã sớm nhìn thấu tính tình Bạch Mạn Điệp. Nàng là một nữ nhân tâm cao khí ngạo, giàu lòng tự trọng, Sáo Ngọc Công Tử làm vậy, chách chấn đã tổn thương nàng sâu sắc.

Nàng cười cười, thế nhưng ẩn sau nét cười kia là nét thâm lương cùng cô độc.

“Người đừng kích động như vậy, ta không sao.” Có đôi khi, mắt thấy chưa hẳn là sự thật, Bạch Mạn Điệp hiểu rõ chuyện này, tạm thời không nên kết luận vội.

“Ngâm Ngâm...” Hắn mở miệng, có gì đó định nói nhưng lại thôi.

“Đa tạ người đã cứu ta, ta cần phải trở về.” Nàng mắt tích ba ngày, chách chấn Lăng Tương bọn họ sẽ lo lắng.

Bạch Mạn Điệp nhàn nhạt liếc hắn một cái, đứng dậy.

“Ngâm Ngâm” Phương Chấn Hiên thốt lên, “Ta vĩnh viễn không ghét bỏ nàng, nếu như hắn không tốt, nàng có thể chọn lại lần nữa. Nàng nói đúng, ta kiêu ngạo tự đại, thế nhưng ta đã thay đổi rất nhiều, có thể, nàng sẽ thích ta.” Nguyên bản hắn muốn triệt để buông tay với nàng, thế nhưng nàng tựa hồ không được ổn lắm, đã cho hắn một tia hi vọng.

Bạch Mạn Điệp dừng bước, hít sâu một hơi, “Chấn Hiên, hà tất gì?”

Phương Chấn Hiên có chút thất thần, đứng ngây tại chỗ nhìn xa xa bóng lưng của nàng, thiên ngôn vạn ngữ buộc phải để lại trong lòng.

“Gia lại rời khỏi nhà rồi.”

“Vậy thì sao, gia rất ít khi ở nhà mà.”

“Lần này khác, lần này gia mang theo Phương cô nương.”

“Người nghe ai nói?”

“Ai chả thấy.”

“Ai chẳng biết Phụng cô nương là hồng nhân tri kỉ của gia, gia mang theo nàng ra ngoài... có phải phu nhân thất sủng rồi không?”

“Có thể.”

“Không được a, phu nhân tốt như vậy, sao lại thất sủng chứ?”

“Ài, phu nhân đối tốt với chúng ta, ta không phản đối, thế nhưng sự thực vẫn là sự thực, gia lần này về đâu có mang theo phu nhân a. Hơn nữa gia cũng đâu có chính thức lấy phu nhân, nói không chừng phu nhân chỉ là một món đồ chơi của gia thôi.”

“Nam nhân như gia, có mấy phu nhân cũng không phải cái gì quá đáng.”

“Cũng đúng, trước nay ta vẫn cho rằng Phụng cô nương sẽ trở thành nữ chủ nhân.”

“Phu nhân thất sủng rồi, nữ chủ nhân tám chín mươi phần là Phụng cô nương.”

“Phu nhân thật đáng thương a.”

“Phụng cô nương căn bản kém xa phu nhân.”

“Gia luôn không thích nữ nhân, thế nhưng Phụng cô nương không phải theo ngài đã nhiều năm rồi sao? Thế nên gia đối với Phụng cô nương hẳn là có tình cảm. Phụng cô nương quả thực là kém phu nhân, nhưng gia là thích Phụng cô nương a.”

“Cũng đúng, tình tình như gia lại để Phụng cô nương theo bên mình nhiều năm như vậy, hẳn là có cảm tình.”

“Nam nhân đều thế, ai chẳng có hoa tâm. Nghe nói, nữ nhi của đại thẩm ở phòng bếp gả cho một phong lưu lão quý, vừa vào cửa ba tháng, trượng phu lập tức nạp thiếp cho mấy người...”

Bạch Mạn Điệp vô tình nghe hai nha hoàn buồn chuyện, leo tường trốn khỏi Thương Mang sơn trang. A, hóa ra là mình thực sự thất sủng à. Nàng mất tích ba ngày, sau ba ngày lại rơi vào tình huống thất sủng. Nàng mất tích, lão công lại đi cùng nữ nhân khác, thực bị ai a.

Mặc dù ở đầu đường nhìn thấy một màn, nhưng nàng đối với Đông Phương Vũ vẫn còn có lòng tin. Nàng dự định về nhà hỏi cho ra lẽ.

Thương Mang sơn trang vẫn thường hay đóng cửa, gõ cửa cả ngày cũng chẳng thấy ai, nàng không thể làm gì khác hơn là leo tường vào. Nhưng vừa vào thì đã lập tức nghe hai nha hoàn nói chuyện, trong lòng cũng rõ cả rồi.

Nàng vẫn tưởng hẳn là một nam nhân si tình, xem ra hẳn làm nàng thất vọng rồi. Nguyên lai nam nhân nào cũng như nhau, nàng sai rồi, thực sự sai rồi, ngay từ đầu, càng không nên hi vọng quá nhiều vào hắn.

Theo hắn đã nhiều năm, nàng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được câu nói kia có nghĩa là gì. Người ta thì có mới nói cũ, mà nàng lại thích cũ ghét mới.

Bạch Mạn Điệp ngẩng đầu nhìn vào khoảng không mênh mông trước mặt, chẳng biết phải đi đâu. Lão công không cần nàng, muội muội đã lập gia đình, hơn nữa còn gả cho huynh đệ của nam nhân kia, nàng thực sự không biết phải đi đâu mà. Được rồi, nàng vẫn còn một nơi để về. Xem ra, nàng có thể quay về Hồ Châu, về nhà cũ của mình.

“Ngâm Ngâm?” Thanh âm của Phương Chấn Hiền lần thứ hai vang lên.

Bạch Mạn Điệp nhìn hắn, tron mắt có chút ánh sáng chớp động.

“Nàng làm sao vậy?” Bạch Mạn Điệp vừa khỏi, hắn liền đuổi theo, nhưng lại không gặp được hình bóng của nàng. Hắn nguyên bản đang lơ đãng trên đường đi dạo nửa ngày, thế nhưng vô tình lại gặp được nàng. Nàng có chút thất thần, tựa hồ là không ổn lắm. Mới chia tay một lát, nàng sao lại thành như vậy?

“Phương đại ca, khi nào rồi khỏi đây?” Nàng bình tĩnh hỏi.

“Không biết.” Hắn vẫn chưa tìm được Quý Y.

“A.” Bạch Mạn Điệp thì thào nói nhỏ, “Ta muốn trở lại Hồ Châu.”

“Sao?”

“Hắn có nữ nhân khác rồi, ta không còn nơi nào để đi nữa, chỉ có thể về nhà.” Bạch Mạn Điệp vẫn ngẩn ngơ như cũ.

“Cái gì?” Phương Chấn Hiền cố gắng đè nén xúc động, tên kia cư nhiên dám đối xử với nàng như vậy?

“Đừng ngạc nhiên, kỳ thực ta với hấn trước nay vẫn không có gì. Sau khi rời khỏi Phương gia, chúng ta vẫn tương kính như tân. Ta không xinh đẹp, cũng chẳng ôn nhu, tính tình bả đạo, chẳng trách hấn không thích ta.”

Dòng người thưa thớt, một đôi tuần nam mỹ nữ đứng ở đó đó, nhàn nhả nói chuyện phiếm với nhau, tựa hồ có chút quái dị.

“Nàng có cái tốt của nàng” Hấn lần thứ hai thốt ra, chỉ là tên kia không biết thường thức.

Bạch Mạn Điệp cười tự giễu, “Vậy sao?” Vậy hấn tại sao không cần nàng?

Đúng rồi, nghe nói nữ nhân kia theo hấn đã nhiều năm, có thể ngay từ đầu hấn chỉ xem nàng như đồ chơi của hấn. Hay là hấn nghĩ, đem võ lâm đệ nhất nữ sát tinh biến thành nữ nhân hiền dịu, tương đối thú vị. Nhất định là như vậy rồi, nếu không hấn sao lại không muốn thành thân với nàng? Hấn cũng không biết nàng đã gả cho hấn a. Nếu thực sự yêu nàng, nên chân chính lấy nàng. Chứ không phải đem nàng về phủ, tùy tiện nói một câu “Nàng là phu nhân.”

“Đúng vậy, Ngâm Ngâm, nếu nàng không chê, ta có thể chăm sóc nàng.”

Bạch Mạn Điệp tự tiểu phi tiểu, “Thế nào chăm sóc?”

Phương Chấn Hiên biết mình đường đột, vội hỏi, “Chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu, nếu như nàng nguyện ý, tạm thời ta sẽ chăm sóc nàng, chờ nàng nghĩ thông rồi hấn tính tiếp.”

“Thật sự có thể?” Nàng lộ ra vẻ tươi cười chán ngán.

“Có thể.”

“Ta muốn quay về Hồ Châu.” Nàng muốn một mình yên tĩnh một chút.

“Ta có thể bảo vệ nàng.” Hấn thực sự điên rồi, chỉ vì muốn ở bên cạnh nàng, lời như vậy cũng có thể nói ra.

Trong mắt nàng hàm chứa tiếu ý, không nói gì thêm.

Bọn họ võ công không tệ, thậm chí Bạch Mạn Điệp so với hấn còn lợi hại hơn, hấn bảo hộ nàng? Không cần, có gì phải là nàng bảo hộ hấn.

“Ngâm Ngâm, một nữ tử như nàng một mình lên đường không tiện lắm, để ta hộ tống nàng.”

Nàng hít sâu một hơi, “Cảm tạ.” Nàng có bệnh, thực sự không tiện đi một mình. Tới lúc phát cuồng vẫn cần người chiếu cố.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thâm tình

Bạch Mạn Điệp đột nhiên có ý kéo dài hành trình, bất luận là nhìn thấy cái gì, nàng đều muốn đích thân thử nghiệm. Tựa như một hài tử mới sinh, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ. Trước đây đi cùng Đông Phương Vũ, nàng luôn liều mạng gấp rút lên đường, căn bản không có thời gian mà du ngoạn cho vui vẻ. Đi cùng một kẻ lăm lăm, nàng rất dễ tiện vô si kéo người ta đi du ngoạn khắp nơi.

Có tiền xài hoài không cạn, món ngon ăn mãi không hết, được ở trong tửu điểm xa hoa, lại còn có một vị siêu cấp bảo tiêu cho mình. Có thể nói, những ngày này là những ngày vui vẻ, thoải mái nhất trong cuộc đời nàng. Ách, chỉ là trong lòng nàng có vài phần xấu hổ, Phương Chấn Hiên đối với nàng sở cầu tất ứng, nàng rất sợ biểu hiện vui sướng này của mình đối với hấn làm mọi chuyện càng thêm phức tạp. Nàng sớm đã nói rõ là không thương hấn, thể nhưng khi ở bên cạnh hấn lại vô cùng khoái hoạt, không biết hấn có suy nghĩ gì khác hay không?

Sở dĩ nàng có ý kéo dài hành trình như vậy là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, nàng muốn cùng Phương Chấn Hiên vượt qua đêm trăng tròn sắp tới này, rồi mới dám một mình tới kinh thành.

Thứ hai, Đông Phương Vũ còn đang có đại sự phải làm, người ta vì dân vì nước, nàng lại không thể làm hậu phương giúp đỡ. Biện pháp tốt nhất chính là khoan hấn xuất hiện, tránh làm lỡ việc của hấn.

Bạch Mạn Điệp cái gì cũng không tốt, chỉ có tương đối là hiểu rõ bản thân. Nàng chính là điển hình của câu “thành sự thì ít, bại sự có thừa”, tốt nhất đừng làm lụy hấn.

Mỗi khi đến một nơi, nàng đều cố ý mượn cớ ở lại vài ngày, Phương Chấn Hiền tự nhiên cũng rất thích thú. Chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, hần cầu còn không được. Chỉ là vị tùy tùng kia dường như có thành kiến với nàng, luôn bày ra sách mặt khó coi. Phương Hân tại sao ghét nàng như vậy? Nàng vẫn hiểu rõ, cho nên, nàng muốn tìm một cơ hội cùng hần nói chuyện rõ ràng. Thêm một bằng hữu còn hơn thêm một kẻ thù, nàng luôn nghĩ muốn cùng hần làm bằng hữu, không phải kẻ thù. Có chuyện gì tốt nhất là nói rõ ra, mọi người cùng nhau giải quyết.

“Chúng ta nói chuyện chút được không?” Vào một buổi chiều nọ, nàng len lén vào phòng Phương Hân, quyết định cùng hần nói cho rõ ràng.

“Cô nương muốn nói chuyện gì?” Phương Hân giọng rất lãnh đạm.

Bạn Mạn Điệp tự ý ngồi xuống, “Người nói đi, người đối với ta rất có thành kiến.”

“Không dám.” Mặt hần vẫn lạnh lùng như cũ, biểu tình kia tựa như Bạch Mạn Điệp cùng hần có thù giết cha.

Bạch Mạn Điệp cười cười, “Ta thấy người là dám đó chứ, có chuyện gì chúng ta thẳng thắn nói rõ với nhau, đừng như vậy có được không?”

Phương Hân đã không còn chịu đựng nổi, “Nói chuyện với lừa đảo thì có gì hay chứ.”

“Ta?” Bạch Mạn Điệp dùng ngón trỏ chỉ ngược vào người, tròn mắt, “Ta lừa đảo? Ta là lừa đảo?” Nàng luôn luôn là công dân lương thiện, không ấu đả, không đánh nhau (ngài thực sự quá khiêm tốn rồi, bất luận là cổ đại hay hiện đại, giang hồ ai chẳng biết đại danh của ngài), lại càng không phải là lừa đảo.

Phương Hân hừ lạnh, “Cô nương rõ ràng là Vô Ảnh La Sát danh chấn giang hồ, nhưng lại cố ý giả dạng làm thiếu nữ tử lừa gạt công tử nhà ta.”

Bạch Mạn Điệp lườm hần một cái, “Ta đâu có cố ý, là hần không hỏi thân phận của ta.” Hần đúng là không có hỏi.

“Cô?” Phương Hân không nói nên lời, Phương Chấn Hiền quả thực là không có hỏi, “Nói chuyện với tiểu yêu nữ chẳng có gì là hay.”

Bạch Mạn Điệp là người yêu chuộng hòa bình, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không nổi giận, lời Phương Hân nói nàng là tiểu yêu nữ đã thực sự chọc giận nàng.

Bạch Mạn Điệp đập mạnh lên bàn một cái, đứng lên, lạnh mặt nói, “Đầu óc người có bệnh hay sao? Ta là tiểu yêu nữ, người chính là lão yêu quái.”

Phương Hân nói thầm, “Nếu như ta là lão yêu quái thì tốt rồi, có thể khiến công tử quên mất tiểu yêu nữ cô. Không biết cô đã dùng yêu pháp gì với công tử, hại công tử lúc nào cũng chỉ nghĩ tới cô.”

“Tình cảm là không thể miễn cưỡng. Thích một người là một loại cảm giác, ai bảo hần thích nàng làm chi, ta có thể làm gì khác được? Người đi bảo hần đừng thích ta có được không?” Lời Bạch Mạn Điệp nói có chút đã thương người khác, kỳ thực nàng cũng không phải cố tình làm tổn thương Phương Chấn Hiền, chỉ là bị Phương Hân chọc tức nên nói vậy.

“Yêu nữ đúng là yêu nữ.” Phương Hân nghiêng răng nghiêng lợi, “Công tử chúng ta tốt với cô như vậy, cô cứ nhiên nói công tử như thế? Cô có trái tim không? Tiểu yêu nữ, vô liêm sỉ, thủy tính dương hoa (1), có trạng phu rồi còn đi câu dẫn công tử nhà ta.”

(1) Thủy tính dương hoa: chỉ phụ nữ lăng lo.

Bạch Mạn Điệp trừng mắt nhìn hần, hừ lạnh, “Đừng quên ta là ai? Ta là võ lâm đệ nhất nữ sát tinh. Lương tâm ta từ tám trăm năm trước đã bị chó tha rồi. Nếu như người không phục, ta có thể moi tim người ra ném cho chó ăn.” Người này thực sự có thành kiến với nàng, lời nói quá mức khó nghe.

“Cô có biết không, ngay sau khi cô rời khỏi công tử, công tử ngày nào cũng uống rượu tới say mềm. Cô có biết không? Bởi vì mối quan hệ với cô, công tử cũng lao gia hầu như đoạn tuyệt quan hệ. Bởi vì mối quan hệ với cô, công tử tha tuyệt tình phụ tử cũng không muốn lấy Vân tiểu thư. Công tử nhà ta có chỗ nào không tốt, công tử toàn tâm toàn ý yêu cô, cô tại sao lại đối xử với công tử như vậy? Công tử xuất thân con nhà thế gia, võ công cao cường, văn chương lưu loát, thế gian này được bao nhiêu nam nhân có thể so sánh. Cô tại sao không thể thích công tử? Tại sao muốn làm tổn thương công tử? Công tử chịu nghe lời khuyên của ta, chịu lấy Vân tiểu thư. Vốn tưởng công tử có thể dần dần quên được cô, thế nhưng tại sao cô lại xuất hiện? Cô không thấy công tử gần đây rất mất nguyên sao? Đó là vì cô. Thế nhưng nếu một ngày nào đó cô lại bỏ đi, nếu như cô bỏ đi, không phải công tử sẽ càng thương tâm sao? Nếu cô không thương công tử, thỉnh cách xa công tử một chút, đừng xuất hiện trước mặt công tử nữa.” Phương Hân vẻ mặt tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, dùng giọng nổi giận. Những điều hần nói đều là sự thực, nữ nhân này hầu như đã hủy hoại công tử. Ngay sau khi nữ nhân này rời đi, công tử toàn tâm toàn ý lao đầu vào việc buôn bán, hầu như điên cuồng, trong vòng mấy tháng, đã hoàn toàn tiếp nhận công việc làm ăn của Phương gia. Đến tối, công tử uống cho đến say mềm, cả trong mơ cũng đối với nữ nhân này nhớ mãi không quên. Vất vả lắm công tử mới đứng lên nổi, đồng ý tiếp nhận Vân tiểu thư, tại sao nữ nhân lại xuất hiện? Nữ nhân này là người hay là yêu quái, là yêu quái có khả năng hủy diệt Lãnh Tâm Công Tử, bởi vì nàng, công tử đã không còn là chính mình nữa.

Cho tới bây giờ Bạch Mạn Điệp cũng không nghĩ tới sự tình lại thành ra như vậy. Chưa từng nghĩ tới Phương Chấn Hiền lại si tình với nàng đến vậy. Nàng xấu hổ cúi đầu, lùi lại vài bước, “Xin lỗi.” Không phải nàng cố ý xuất hiện, ai biết được bọn họ lại chạm mặt nhau chứ.

Phương Hân nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ đó của Bạch Mạn Điệp, đột nhiên nghĩ tới bản thân mình dường như hơi quá đáng, thái độ cũng mềm mỏng đi rất nhiều, “Bạch cô nương, ta xin cô, nếu như muốn tốt cho công tử, thỉnh rời đi được chứ?”

Bạch Mạn Điệp thì thào, “Ta biết.” Nàng thực sự là tai họa mà, đi tới đâu cũng hại người ta thâm.

Khi Bạch Mạn Điệp rời đi, để lại cho Phương Chấn Hiên một lá thư. Nàng thừa nhận chính nàng hại hắn, nàng không thể tiếp tục ở bên cạnh hắn nữa. Hai người ở cạnh nhau càng lâu, hắn càng khó buông tay được, chỉ bằng hai người sớm tách ra. Thời gian chính là liều thuốc tốt nhất, mong rằng thời gian có thể làm lành vết thương trong trái tim hắn. Mong rằng một ngày, hắn có thể quên nàng, gặp được nữ nhân hắn yêu thương. Nàng thừa nhận mình có lỗi với hắn, thế nhưng tình cảm là không thể miễn cưỡng. Nàng vô phương ép buộc bản thân mình thương hắn, chỉ có thể nói một câu, xin lỗi.

Chết tiệt, nàng thực sự đi rồi. Nàng lừa hắn là ra ngoài mua điểm tâm, rút cuộc lại để lại một phong thư mà chạy trốn mất tăm mất dạng. Phương Chấn Hiên giận đến mức không thể kiềm chế được, mắng Phương Hân một trận.

“Tại sao nàng lại bỏ đi? Để lại cho ta một giấc mộng? Tại sao phải đi chứ? Ta không cầu gì hơn, chỉ muốn được làm bạn bên cạnh nàng. Hắn rõ ràng không tốt với nàng, tại sao nàng còn nhớ tới hắn?” Thái độ của Bạch Mạn Điệp đối với hắn thật sự rất kém, hắn tại sao còn nhớ tới nàng? Hắn uống rất nhiều rượu, nửa tỉnh nửa say, trên mặt đất chỗ nào cũng chất đầy bình rượu.

“Thật sự thích ả đến vậy?” Trong đêm tối, một bóng đen hắt lên trên cửa. Từ vóc người có thể nhìn ra, đây là một nữ tử rất xinh đẹp.

“Vô phương cứu chữa.” Phương Chấn Hiên mơ hồ trả lời.

“Người chưa từng nghĩ tới người thích người sao?”

“Thích ta thì thế nào? Ta vẫn chỉ thích một mình nàng.”

“Không còn chỗ trống nào sao?”

“Không có.”

Âm thanh của cái bóng kia bỗng dưng kích động, “Ả rút cuộc có chỗ nào tốt, tại sao người đối với ả thì một lòng một dạ, còn đối với ta lại thế này?”

“Nàng trong mắt ta là độc nhất vô nhị, còn người cái gì cũng không có.”

“Ta kém ả chỗ nào?”

“Hai người căn bản không thể so sánh.”

“Luận diện mạo, luận gia thế, ta có chỗ nào thua ả?”

“Chỉ ít nàng sẽ không vì chiếm được một người nam nhân mà dùng tới xuân dược, chỉ ít nàng sẽ không đuổi theo một nam nhân không thương nàng khắp nơi. Chỉ ít, nàng không đề tiện như người. Từ ngày người hạ xuân dược với ta, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không làm được, chỉ cần nhìn thấy người, lòng ta chỉ nảy sinh ác cảm. Ta biết người yêu ta, thế nhưng ý niệm chiếm hữu của người quá lớn, tình yêu của người, ta nhận không nổi.”

“Người... vì ả, cái gì cũng nguyện ý làm sao?”

“Đương nhiên.”

Cái bóng kia hừ lạnh một cái, tiêu thất trong màn đêm. Phương Chấn Hiên, người phải trả giá cho những gì người nói.

Ngày mười lăm đã đến, khi bầu trời vẫn còn chưa tối hẳn, nàng đã dùng tiền thỉnh khách điểm chường quỹ đóng toàn bộ cửa sổ lại, đem bình khí có thể đá thương người khác toàn bộ dọn sạch, sau cùng là đem nàng cột ở trên giường. Ban đầu chường quỹ chết sống cũng không chịu làm, sợ nàng gặp chuyện gì bất trắc. Nàng phải diện đủ mọi lí do, cuối cùng chường quỹ cũng làm theo yêu cầu của nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng một mình vượt qua đêm trăng tròn. Trước đây luôn có Đông Phương Vũ ở bên cạnh nàng, không biết bây giờ hắn thế nào? Công việc có thuận lợi hay không, có bị thương hay không?

Bạch Mạn Điệp tay chân đều bị cố định ở đầu giường, trình ra một bộ dáng hình chữ “đại” (2), nhìn thập phần cổ quái.

(2) Chữ “đại” đây: 大

Nàng tự mình nhìn lại bản thân lúc này, không khỏi cười khổ. Nàng rút cuộc còn chịu quái bệnh này dẫn vật bao lâu? Nàng là một thiếu nữ tử, cũng có ngày sẽ chịu không nổi dẫn vật này. Lúc nào thì đủ ba mươi ba tháng? Nàng có phải sẽ giống như Thủy Mầu Đơn cùng Thủy Phù Dung? Suốt đời sống nhờ vào máu người khác? Đông Phương Vũ sẽ đối xử với nàng thế nào? Nàng làm sao đối mặt với những người bị nàng thương tổn?

Nàng không hối hận đã vứt bỏ mọi thứ ở hiện đại để đổi lấy thân thể ở cổ đại này. Nàng không phải chỉ có một mình, nàng có Đông Phương Vũ, có Diệp Lăng Tương, có Thủy Tịch Linh, có Lãnh Tuyệt Cuồng, Quân Tùy Phong, thậm chí có Đoạn Tiêu. Bọn họ đều sẽ giúp nàng, đều là trụ cột tinh thần cho nàng.

Nàng rời khỏi ba ngày, không biết Phương Chấn Hiên kia thế nào? Có đi tìm nàng hay không? Ai, nàng có vô tình thương tổn ai đều là thiên ý trêu người a.

Lúc còn ở hiện đại, không có nam nhân nào theo đuổi, đến khi xuyên tới cổ đại, lại gặp phải hai vị kim quy tể (3) luận diện mạo có diện mạo, luận tiền có tiền. Có đôi khi, quá hấp dẫn cũng chẳng phải là chuyện gì tốt. May mà nàng chỉ có hai người theo đuổi, nếu có tới mấy người, nàng chách chấn còn đau

đầu hơn. Trước đây xem tiểu thuyết thấy nữ chính xuyên không có tới n nam nhân, thật không biết nữ chính kia đã xử lý vấn đề tình cảm như thế nào. Nàng thực sự rất ngốc, chỉ có hai nam nhân đã khiến nàng đầu óc choáng váng cả rồi.

(3) Kim quy tể: chú rùa vàng.

Bệnh của nàng dường như không có phát tác, quên đi, đề phòng nửa đêm phát bệnh, trước tiên cứ cột lại đã. Nàng đã từng có hiện tượng nửa đêm phát bệnh, tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Bạch Mạn Điệp nằm ở trên giường, miên man suy nghĩ. Đột nhiên, đôi mắt nửa nhắm nửa mở đang buồn ngủ kia đột nhiên mở to ra. Ngoài cửa có người? Hơn nữa còn là cao thủ? Rốt cuộc là ai? Là thù hay bạn?

Một âm thanh lạnh như băng vang đến bên tai nàng, “Rốt cuộc cũng lọt vào tay ta.” Là nữ nhân, giọng còn rất êm tai nữa.

“Ai?” Người nọ không xông vào, thế nhưng nàng cảm giác được nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống.

“Ngươi đoán xem?” Người kia mang theo tiểu ý.

Bạch Mạn Điệp trong lòng vô cùng bất an, nàng cố gắng tự trấn tĩnh mình, “Có bản lĩnh ra đây đấu với ta một trận.”

“Còn có thể là ai nữa?” Người nọ nói, truyền đến một loạt tiếng kim loại va chạm vào nhau, tiếp đó là âm thanh ồ khóa rơi xuống mặt đất.

Một mỹ nhân thướt tha tuyệt thế chậm rãi tiến vào, ánh nến mờ ảo, chiếu vào khuôn mặt mỹ nhân, khiến khuôn mặt băng lãnh càng thêm xinh đẹp.

“Là ngươi?” Bạch Mạn Điệp nheo mắt, nữ nhân này nổi điên gì vậy, không phải đã nói rõ với nhau rồi sao? Sao lại còn, không phải mạch bệnh ăn no rồi việc chứ.

“Là ta.” Mỹ nhân ngẩng đầu, cằm vung lên, cao ngạo như một nữ hoàng.

Bạch Mạn Điệp vẫn duy trì lãnh tĩnh, trên khuôn mặt thanh tú không hiện ra chút gì hoảng hốt, “Ngươi muốn gì?”

Đỗ Thanh Sương cười nhạt, “Ngươi nói xem?”

Bạch Mạn Điệp liếc nàng một cái khinh bỉ, sau đó chuyển hướng nhìn lên trần nhà, “Ta không phải nói rõ với ngươi rồi sao? Ta không có hứng tranh giành Phương Chấn Hiên với ngươi, ngươi đừng phiền ta được chứ? Ngươi bị sao a? Bị bệnh tâm thần do ăn quá nhiều xuân dược nhưng không thể phát tiết sao? Tại sao cứ tìm ta gây phiền phức.” Nữ nhân này đúng là quá điên mà, cứ nhớ tới chuyện nữ nhân này từng dùng mỹ sách dụ dỗ Đông Phương Vũ, hơn nữa không chịu nghe theo lời khuyên của nàng, Bạch Mạn Điệp không khỏi càng thêm ác ý.

“Ngươi...” Đỗ Thanh Sương đột nhiên nở nụ cười, “Xuân dược? Ngươi lại nhắc nhở ta rồi.” Nàng cười đến thập phần không có hảo ý.

Bạch Mạn Điệp bị vẻ quý dị kia hù sợ, liếm liếm môi, “Có phải ngươi điên rồi không?” Nàng dùng sức giãy giụa, cố ý muốn tháo sợi dây ra.

“Không có, chỉ là mang ngươi tới một chỗ.” Đỗ Thanh Sương nói xong, ra tay điểm lục đạo của nàng.

Đỗ Thanh Sương sau khi điểm lục đạo, lại dùng dây trói chặt nàng, đem nàng đưa xuống lầu rồi nhét lên một chiếc xe ngựa. Xe ngựa theo hướng bắc ra khỏi thành, Bạch Mạn Điệp thật sự không biết nữ nhân kia đang suy tính cái gì.

Bạch Mạn Điệp mạnh mẽ trợn mắt, “Ngươi điên rồi? Bắt ta làm cái gì? Đã nói tình cảm là không thể miễn cưỡng. Ngươi dù muốn ép buộc Phương đại ca động phòng với ngươi cũng không cần làm vậy chứ?”

Đỗ Thanh Sương liếc nàng một cái, “Tới rồi ngươi sẽ biết.”

Xe ngựa dừng lại ở trước một ngôi miếu đồ nát, trong miếu tựa hồ có chút ánh lửa, mơ hồ có thể thấy được một bóng người.

Đỗ Thanh Sương đặt tay bóp lấy yết hầu của Bạch Mạn Điệp, chậm rãi đi vào ngôi miếu.

Trong ngôi miếu vẫn còn một đồng lửa, đồng lửa ở hai bên, có một bóng người cao to, ngón tay thon dài nắm lấy một cây quạt. Hắn đưa lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy rõ dung mạo. Từ quần áo trên người và bạch phiến trên tay phán đoán, người này tuyệt đối là Phương Chấn Hiên.

Đỗ Thanh Sương thần nhiên nói, “Ta đã tới.”

Phương Chấn Hiên không quay đầu lại, vẫn như trước đưa lưng về phía họ. “Ngươi muốn thế nào?” Nữ nhân này đúng là điên rồi, chiều hôm qua đột nhiên hẹn hắn một mình gặp mặt tại chỗ này, nguyên nhân là muốn triệt để giải quyết chuyện của hai người trước nay.

Phương Chấn Hiên tới, hắn không muốn nữ nhân mất trí này cứ bám hắn mãi không buông. Hắn tuyệt đối không ngờ là Đỗ Thanh Sương lại vô tình gặp được Bạch Mạn Điệp, kết thúc của ngày hôm nay sẽ khiến hắn cả đời không quên. Nàng tới, thế nhưng không không chỉ tới một người. Từ tiếng bước chân phán đoán, chắc chắn là một cao thủ.

“Sao không xoay người lại nhìn xem” Đỗ Thanh Sương cười tàn nhẫn, bóp mạnh hơn lên cổ Bạch Mạn Điệp, Bạch Mạn Điệp kêu rên, nhưng không

thành tiếng.

Muốn xem xem nàng ta còn giờ trò quý gì, Phương Chấn Hiên chậm rãi xoay người lại, bỗng dưng hấn thất thần. Nữ nhân hấn yêu thương nhất đang bị trói chặt lại, hơn nữa còn bị một nữ nhân xấu xa bóp cổ.

Trên mặt Phương Chấn Hiên lập tức toát ra một tầng hàn ý, “Ngươi rốt cuộc là muốn cái gì?” Hấn xin thề, nếu như nữ nhân kia dám đụng tới nàng, hấn chách chấn giết không tha.

Đỗ Thanh Sương cố tình giả ngây, “Không biết, ngươi chỉ ta đi.”

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói, “Được rồi, Phương đại ca, nếu ả dám tổn hại ta, ta sẽ bắt cả nhà ả trả giá, ngươi không cần quan tâm.” Nàng không có tư cách yêu cầu hấn cứu nàng.

“Câm miệng.” Đỗ Thanh Sương dùng sức sờ lên cái cổ của nàng, Bạch Mạn Điệp thực sự khó chịu, hình dáng thập phần thống khổ.

Thấy giai nhân thống khổ, Phương Chấn Hiên vội hỏi, “Dừng tay, ngươi muốn thế nào?”

Đỗ Thanh Sương ngẩng đầu, “Ngươi không phải nói chuyện gì cũng nguyện ý vì ả sao?” Nàng cười nhạt, “Ta muốn ngươi tự phế một thân võ công cao cường, hủy đi khuôn mặt anh tuấn.” Võ công cùng diện mạo luôn là niềm kiêu hãnh lớn nhất của hấn. Nếu như không chiếm được, nàng sẽ phá hư.

“Ngươi đúng là điên rồi.” Bạch Mạn Điệp thét chói tai, “Không được, Phương đại ca, đừng nghe lời ả.”

“Còn tiếp tục nhiều lời, ta rạch mặt ngươi trước.” Đỗ Thanh Sương không biết từ đâu lấy ra một cây chủy thủ, ở trên mặt nàng chậm rãi trượt một cái.

Bạch Mạn Điệp nhắm mắt, tận lực không thêm đề ý đến cảm giác này, cũng không thấy thế nào là sợ. Còn Phương Chấn Hiên đứng một bên nhìn thấy chủy thủ trượt trên mặt Bạch Mạn Điệp, chỉ hận không thể giết chết Đỗ Thanh Sương.

“Thế nào?” Đỗ Thanh Sương cao ngạo cười, “Lo lắng rồi chứ? Nếu không nhanh chóng ra tay, ta sẽ giết chết ả.” Chủy thủy đang ở trên mặt Bạch Mạn Điệp, chỉ cần nàng hơi dùng sức một chút, Bạch Mạn Điệp tuyệt đối bị hủy dung.

Phương Chấn Hiên hít sâu một cái, “Đưa ta.”

Đỗ Thanh Sương cười nhạt, đem chủy thủ ném một cái, cắm trên một cây cột.

“Không được a, không được.: Bạch Mạn Điệp bất chấp sự kiểm chế của Đỗ Thanh Sương, nhin đau kêu lên, “Phương đại ca, không được, không được a. Phương đại ca, ta gánh không nổi chuyện này đâu, ngươi không nên hi sinh vì ta.”

“Vị nàng, làm gì cũng đáng giá.” Huống chi là hấn liên lụy nàng.

“Không được a.” Bạch Mạn Điệp giãy giụa, nước mắt liên tục chảy ra.

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Có thể thấy nàng khóc vì ta, bất luận làm gì, đều đáng giá.”

Bạch Mạn Điệp khóc không thành tiếng, “Phương đại ca, không được, ả không dám làm gì ta đâu. Trừ khi ả muốn chết, thật đó, ngươi không cần phải hi sinh.”

Đỗ Thanh Sương tát vào mặt Bạch Mạn Điệp một cái, gương mặt Bạch Mạn Điệp lập tức sưng lên.

Đỗ Thanh Sương cười nhạt, “Ta sớm đã không màng đến sống chết nữa rồi, còn sợ ngươi sao? Cho dù ngươi có hung ác, có ngoan độc ta cũng mặc kệ, bởi vì ta đã chọn cùng chết với các ngươi.”

“Còn cả nhà ngươi thì sao?” Bị Đỗ Thanh Sương làm hại, Bạch Mạn Điệp trái lại càng tỉnh táo.

“Bọn họ vô năng, căn bản không giúp gì được cho ta, ta hà tất quan tâm bọn họ.”

“Điên rồi, ngươi thực sự điên rồi.”

Đỗ Thanh Sương không đề ý tới nàng, quay đầu nói, “Sao chưa bắt đầu?”

Phương Chấn Hiên đem chủy thủ đặt ở trên mặt, dùng sức ấn xuống, vết nên tầng tầng lớp lớp, máu lập tức chảy ra trên mặt.

Hấn rất hiểu Đỗ Thanh Sương, đây là một kẻ điên vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Nếu như hấn không làm theo lời ả, ả chuyện gì cũng dám làm.

Bạch Mạn Điệp từng giọt lệ cứ lăn ra, nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn những hình ảnh này. Hấn là võ lâm đệ nhị mỹ nam, khuôn mặt tuấn mỹ đến không còn thiên lý, vì nàng, hấn tình nguyện hủy dung. Nàng nợ hấn, thực sự nhiều lắm, có trả cả đời cũng không trả nổi.

Đỗ Thanh Sương cười nhạt, “Chỉ vậy thôi sao?”

Phuong Chấn Hiền lại vẽ ra một vết máu, “Muốn thế nào ngươi mới cam tâm?”

Đỗ Thanh Sương cười tươi như hoa, “Lấy sự tuần mỹ của Lãnh Tâm Công Tử ngươi, cho dù có vài ba đường trên mặt vẫn có thể điền đảo chúng sinh, chi bằng khiến nó hoàn toàn biến dạng đi.”

Bạch Mạn Diệp trợn mắt, lạnh lùng nói, “Phuong đại ca, đủ rồi, nếu như ngươi dám tiếp tục tổn hại bản thân mình, ta lập tức cắn lưỡi tự sát.”

Đỗ Thanh Sương cười cười, “Thực sự là một đôi uyên ương khổ mạng a, quên đi, vậy được rồi. Bây giờ... phé võ công được chứ?”

Máu trên mặt thấm xuống bạch y, càng khiến hắn đẹp đến đáng sợ.

Phuong Chấn Hiền sớm đã máu vương đầy mặt, nhìn không ra diện mạo vốn có.

Bạch Mạn Diệp cường ngạnh nói, “Không được, ngươi là ai a? Không xứng hi sinh vì ta, cho dù ngươi chết vì ta, ta cũng không cảm kích. Ngươi đi đi, đừng quản chuyện của ta.”

Bất luận là ai cũng nghe ra nàng muốn cứu hắn, không muốn hắn bị thương.

Phuong Chấn Hiền cười miễn cưỡng, “Ngâm Ngâm, có thể có được sự quan tâm của nàng, ta cam tâm tình nguyện.”

“Không được.” Nước mắt sớm đã mờ hồ che đi đôi mắt của nàng, nàng vô cùng đau đớn hô lên.

“Ra tay mau.”

Phuong Chấn Hiền nhìn bộ dạng thống khổ của Bạch Mạn Diệp, khóe môi cong lên, hắn làm như vậy là đáng giá. Hắn chậm rãi vận công, dùng sức từ trên đỉnh đầu ấn xuống...

Bạch Mạn Diệp há hốc mồm, trừng to mắt nhìn hắn tự phế võ công. Nước mắt cứ liên tục chảy ra, thiên ngôn vạn ngữ toàn bộ đều nghẹn lại trong yết hầu, không thể nào mở miệng.

Hắn là một trong võ lâm thập đại cao thủ, đề luyện được một thân võ công thể này, không biết đã chịu bao nhiêu gian khổ. Hôm nay vì nàng, hắn cứ nhiên bỏ mặc tất cả. Thâm tình này, đủ để hủy diệt đất trời, nhưng nàng nhận không nổi a.

*Ngoài lề của tác giả:

Thế nào? Rất cảm động đúng không? Sở cũng rất cảm động a.

Sách mới “Sùng nô” đã ra mắt, mong được mọi người ủng hộ.

Chuyện về vị hôn thê của Phuong Chấn Hiền và Đoạn đại ca, phong cách có chút giống giống với “Cực phẩm khí phụ”, còn có thể có ngược. Trong nụ cười có nước mắt, trong nước mắt có hiệu nghiệm, tin tưởng rất có ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Phương thức báo đáp

Bạch y, máu đào, ánh lửa, xinh đẹp vô cùng.

Bạch Mạn Diệp vẫn mở to hai mắt, khóe môi co quắp lại, trợn mắt nhìn hắn nôn ra máu, ngã trên mặt đất, nhìn hắn cố gắng cử động thân thể, đối mặt với Đỗ Thanh Sương.

Đỗ Thanh Sương ban đầu chỉ định hù dọa hắn, không ngờ Phuong thực sự cam tâm vì Bạch Mạn Diệp mà phế bỏ một thân võ công cao cường. Mặt nàng biến sắc, không dám tin đây là sự thật, “Vi ả, ngươi cư nhiên... cam tâm...”

Phuong Chấn Hiền ho khan một tiếng, lau đi vết máu trên khóe môi, “Ta đã phế toàn bộ nội lực rồi, ngươi có thể thả nàng đi.”

Bạch Mạn Diệp ngờ ngác nhìn hắn, biểu tình giống như tượng gỗ, nước mắt cứ lăn dài không dứt. Phuong Chấn Hiền thê lương cười, vậy là được rồi, hắn đã có được nước mắt của nàng.

Đỗ Thanh Sương thất thần, ngơ ngẩn hỏi, “Ngươi có hận ta không?”

Phương Chấn Hiên trả lời, “Nếu như ngươi tôn thương nàng, ta sẽ giết chết ngươi.”

Đỗ Thanh Sương diện vô biểu tình, “Vì à, ngươi cái gì cũng có thể làm, ta cuối cùng cũng không so được với à.”

Phương Chấn Hiên ôm ngực, lại phun ra một ngụm máu, “Ta nói rồi, ngươi vĩnh viễn không thể so sánh với nàng.”

Bạch Mạn Điệp toàn thân run rẩy, nàng chậm rãi quay đầu nhìn Đỗ Thanh Sương, lãnh tĩnh nói, “Đỗ Thanh Sương, ta muốn mạng cả nhà ngươi.”

Đỗ Thanh Sương cười nhạt, “Nét ta giết các ngươi thì ai biết ta làm?”

Bạch Mạn Điệp không khóc, chỉ lãnh tĩnh đáp, “Ngươi đúng là đồ điên.”

Phương Chấn Hiên đỡ lấy cây cột, khó khăn lắm mới đứng dậy được, “Đỗ Thanh Sương, không được làm hại nàng, ngươi muốn đối với ta thế nào cũng được.”

Đỗ Thanh Sương nhìn hắn, đột nhiên cười rộ lên, cười càng lúc càng lớn, càng thêm điên dại, giống như dạ quỷ trong đêm đen.

Đỗ Thanh Sương túm lấy tóc Bạch Mạn Điệp, cười tàn nhẫn, “Ngươi không muốn ta làm hại à, ta càng muốn làm.”

Bạch Mạn Điệp thản nhiên nhìn Đỗ Thanh Sương, trên mặt không có một chút biểu tình.

“Giết đi, ngươi cứ giết ta, không được tôn thương Phương đại ca, ngươi yêu hắn, không nên làm hại hắn.”

“Không được, người ngươi hận chính là ta, không phải nàng.”

Ngay trong tình thế nguy cấp, hai người bọn họ vẫn che chở cho nhau, khiến Đỗ Thanh Sương càng thêm phẫn nộ, trong đôi mắt hiện lên một mạt hàn quang, chậm rãi đưa tay lên cổ Bạch Mạn Điệp, neho mắt lại, từ từ gia tăng lực đạo.

Phương Chấn Hiên rất muốn xông tới, nhưng lại sợ kinh động đến Đỗ Thanh Sương, “Đỗ Thanh Sương, thả nàng ra.”

Đỗ Thanh Sương cười lạnh, “Đừng gấp, ngươi sẽ nhanh chóng gặp lại à thôi.”

Bạch Mạn Điệp hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Thanh Sương, “Đỗ Thanh Sương, sẽ có ngày ngươi gặp báo ứng.”

Đỗ Thanh Sương phóng ra một âm thanh ôn nhu, trào phúng nói, “Ta biết, ngươi giết nhiều người như vậy, hôm nay rốt cuộc cũng gặp báo ứng.”

Bạch Mạn Điệp nhất thời nghẹn lời.

Đỗ Thanh Sương cười càng thêm hung ác, Bạch Mạn Điệp nhìn không được, dùng sức đá một cước, Đỗ Thanh Sương căn bản không ngờ Bạch Mạn Điệp lại sử dụng phương pháp vô lại như vậy, chân rất đau, nhìn không được phải buông bàn tay đang ở trên cổ Bạch Mạn Điệp. Vừa buông tay ra, một mảnh lá cây đã bay tới, ở trên mặt Đỗ Thanh Sương sượt qua một cái. Trên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết bây giờ lại xuất hiện một đường rất sâu.

Ai nấy còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một cái bóng đen lóe lên, nhanh chóng điểm lực đạo của Đỗ Thanh Sương.

Hách y kia không để ý gì đến Đỗ Thanh Sương, thân ảnh quý xuống trước mặt Bạch Mạn Điệp, “Ám Dạ cứu giá chậm trễ, công chúa thứ tội.” Ám Dạ? Là tà hộ pháp của Đoạn đại ca?

“Đứng lên.” Bạch Mạn Điệp trong thanh âm không giấu được vui mừng, “Đại ca đâu?”

“Hồi công chúa, vương đã quay về Minh cung rồi.”

“Ám Dạ đại ca, đến xem thương thế của Phương đại ca thế nào.” Đã đến nước này, đừng nhiều lời vô ích.

Phương Chấn Hiên mất thấy có người đến cứu Bạch Mạn Điệp, thở dài một hơi, nhìn Ám Dạ nói, “Bảo vệ tốt cho nàng.” Vừa nói xong, lập tức ngã trên mặt đất bất tỉnh.

Ám Dạ lập tức lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Phương Chấn Hiên, đồng thời phong tỏa lực đạo.

Đỗ Thanh Sương hí mắt, không biết chết sống hỏi, “Ngươi là người của Minh cung?”

Bạch Mạn Điệp ưỡn ngực, “Bản công chúa là muội muội của Minh Vương, Minh cung tiểu công chúa, thế nào?”

“Chẳng sao cả.” Đỗ Thanh Sương ngoài miệng làm ra vẻ ương ngạnh, nhưng trong lòng lại sợ hãi vô cùng, nàng không chỉ chọc tới Vô Ảnh La Sát, còn chọc tới toàn bộ Minh cung, lấy sự tàn nhẫn của Minh cung...

Ám Dạ cúi dây trói trên người Bạch Mạn Điệp, đồng thời giải huyết đạo, “Công chúa, tính sao với à?”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Trên mặt à vạch hai mươi vết đao, phé toàn bộ võ công. Được rồi, chặt đứt tay chân, cho à ở đây chờ chết.” Bạch Mạn Điệp luôn không phải người tàn nhẫn, có điều cũng không dễ bị người ta ăn hiếp. Nếu như có người tàn nhẫn với nàng, nàng sẽ trả lại gấp bội.

Bạch Mạn Điệp lại bỏ thêm một câu, “Cởi sạch y phục ra.” Muốn cùng Bạch Mạn Điệp so xem ai tàn nhẫn hơn? Đỗ Thanh Sương còn kém xa lắm.

Ám Dạ đầu đồ mồ hôi lạnh, vị tiểu công chúa này quả nhiên tàn nhẫn, thảo nào có thể giao hảo được với vương, căn bản là cùng một hạng người.

Đến mức kẻ luôn cố gắng trấn tĩnh như Đỗ Thanh Sương cũng bị phương thức trả thù của nàng hù sợ, mặt xám như tro, “Người không có nhân tính.”

“Đúng, ta không có nhân tính. Người không phải sớm biết rồi sao? Lần trước người câu dẫn lão công ta, muốn chen vào ly gián quan hệ giữa chúng ta, ta đã tha cho người một lần rồi. Thế nhưng như vậy, người lại được nước làm tối, chúng ta đem thù cũ nợ mới ra tính hết một lượt. Người là võ lâm đệ nhất mỹ nhân thì sao? Ta muốn phá hủy người.” Bạch Mạn Điệp khinh rẻ nhìn Đỗ Thanh Sương, “Người đừng quên, Phương đại ca cũng là võ lâm đệ nhị mỹ nam, người lại đi hủy dung mạo hắn. Hắn là một trong thập đại cao thủ, người lại muốn hắn phé bỏ võ công. Bất luận tính toán thế nào, đều là người có lợi. Người có tin là ta hủy dung mạo người, cởi sạch y phục của người đem người bỏ trên đường lớn. Có lẽ còn tìm một trăm tên khát cái tởm cường bức người. Người có tin ta tìm hai vị muội muội tới đối phó người? Hai muội muội ta chiêu người khác còn hơn cả ta.”

Đỗ Thanh Sương bị lời nàng nói sợ đến ngẩn người.

Ban đầu vốn định hành hạ Bạch Mạn Điệp cùng Phương Chấn Hiên, sau đó giết chết rồi tự sát, ai ngờ là giữa đường lại nhảy ra một hộ vệ. Nàng không những không thể báo thù, hơn nữa còn có thể liên lụy toàn gia. Vô Ảnh La Sát cùng Minh cung đều rất tàn nhẫn, trên giang hồ ai ai cũng biết.

“Ám Dạ, động thủ.” Bạch Mạn Điệp lạnh lùng hạ lệnh, ngồi xổm xuống xem xét thương thế trên người Phương Chấn Hiên.

Phương Chấn Hiên đột nhiên cử động, mở mắt nhìn, “Công chúa, để Đỗ Thanh Sương đi.” Hắn gọi nàng là công chúa, tức là muốn cầu xin nàng. Đỗ Thanh Sương chỉ là yêu quá hóa cuồng, mới không từ thủ đoạn. Hắn yêu Bạch Mạn Điệp, biết yêu một người nhưng không được đáp lại sẽ thống khổ thế nào. Hơn nữa hắn cũng có chút quá đáng, nói lời tổn thương Đỗ Thanh Sương.

Bạch Mạn Điệp ngăn cản Ám Dạ vẫn còn đang do dự, “Ám Dạ, dừng tay.”

Bạch Mạn Điệp tỉ mỉ bắt mạch giùm Phương Chấn Hiên, phát hiện nội lực hắn tuy rằng mất hết, nhưng không hoàn toàn tiêu biến, vẫn còn cứu chữa được. Nàng lấy trên người ra mấy viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan còn sót lại nhét vào miệng hắn, “Phương đại ca, người không sao hết.” Nói xong, nước mắt lại chảy ra, rơi trên mặt hắn.

Phương Chấn Hiên cười yếu ớt, đưa tay muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng, tay vừa muốn đưa lên lại tiếp tục rơi vào hôn mê.

Bạch Mạn Điệp không hứa với Phương Chấn Hiên là buông tha cho Đỗ Thanh Sương, lạnh lùng nói, “Phé võ công à, để à không còn khả năng tác quái tác quái.” Nữ nhân này luôn ý vào võ công đi khi dễ người khác, không phé võ công đi thì thật không còn thiên lý.

“Không được.” Đỗ Thanh Sương kích động thét lên.

Thế nhưng âm thanh kích động kia không chiếm được một tia đồng tình của Bạch Mạn Điệp, nàng nhàn nhạt nói một câu, “Võ công người không phải còn chưa bằng một nửa Phương đại ca? Lúc người bắt hắn tự phé võ công sao lại không nghĩ cho hắn.”

Vết thương trên mặt hắn rất sâu, e rằng sẽ để lại những vết sẹo rất xấu xí. Lục phủ ngũ tạng đều bị thương, mất đi nội lực. Ám Dạ vừa kịp lúc phong tỏa lục đạo, lại có Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan của Bạch Mạn Điệp, có thể giữ lại được ba phần công lực.

Vết thương trên người Phương Chấn Hiên tất cả đều do Bạch Mạn Điệp xử lý, bao gồm cả vết thương trên mặt. Không hiểu vì sao, Bạch Mạn Điệp chỉ cần bắt mạch cho hắn, đã biết nên dùng thuốc gì, nên thế nào hóa giải. Thấy vết thương trên mặt hắn, biết nên thế nào xử lý, nên dùng thuốc gì. Đường như nàng trời sinh đã là một y giả, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi.

Tuy rằng nàng không phải chuyên môn dùng y thuật, Thủy Phù Dung cũng dạy nàng một ít. Là đại sư tỷ của Độc Nương Tử, y thuật đương nhiên không tệ.

Phương Chấn Hiên vì nàng mà ra nông nổi này, nàng vĩnh viễn không sao trả hết. Vì nàng, hắn bỏ qua kiêu ngạo. Nàng đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu có ai đem Phương Chấn Hiên ra uy hiếp nàng, muốn nàng tự phé võ công, tự hủy dung mạo, nàng có làm được không? A, tám chín phần là làm không được rồi. Nàng không làm được, nhưng Phương Chấn Hiên lại không màng tất cả vì nàng. Cho dù đem tính mạng ra đền cũng không trả hết nợ.

Ngồi ở trước giường, nhìn Phương Chấn Hiên bị băng bó thành “phi hành gia”, nước mắt của nàng, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Bởi vì sợ đánh thức hắn, nàng không dám khóc thành tiếng.

Đều nói hành sự tại nhân, tất cả đều có thể giải quyết được Thủy Tịch Linh y thuật siêu quần, có thể trị khỏi vết thương trên mặt hắn hay không? Có giúp hắn khôi phục võ công được hay không?

Nghe nói linh đan diệu dược, tuyệt thế võ công, đều được cất giấu dưới vách núi, nàng có nên suy nghĩ chuyện nhảy vực hay không? Không chừng may mắn gặp được một thế ngoại cao nhân thu nàng làm đồ đệ, nàng có thể danh chính ngôn thuận đem bảo bối tặng cho Phương Chấn Hiên. Nhưng nhảy vực hệ số nguy hiểm rất cao a, nàng lập tức bỏ qua phương pháp không chút thực tế này.

Trải qua đánh giá tỉ mỉ, nàng quyết định đưa Phương Chấn Hiên về nhà. Ở đây cách Vạn Kiếm sơn trang không xa, trước tiên cứ đem Phương Chấn Hiên về nhà trước, sao đó để Thủy Tịch Linh giúp hắn trị thương, thuận tiện tìm được liệu trân quý có thể gia nàng công lực. Vết thương có lẽ là không hoàn toàn biến mất, nhưng có thể khôi phục được võ công, chí ít cũng giảm bớt thương tổn cho hắn.

Phương Chấn Hiên thật sự thay đổi rồi, hắn lại bỏ qua cho Đỗ Thanh Sương, cũng đã nói lên hắn thật sự thay đổi. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, tất cả những điều này đều là vì nàng a. Nàng ghét hắn ích kỷ, tự đại, hắn vì nàng mà thay đổi, thế nhưng... Nàng vẫn không thể yêu hắn a. Ai, có thể, ngay từ ngày đầu gặp nhau, hai người đã định trước là dây dưa không rõ.

Phương Chấn Hiên là một người tâm cao khí ngạo, nếu như hắn bị phế võ công, bị hủy dung mạo, nhất định sống không bằng chết. Mà hết thảy những điều này, đều vì nàng mà ra a. Nàng vô phương ích kỷ như vậy, buông tay bỏ mặc hắn. Nếu hắn tỉnh lại, chỉ có một phương pháp, nhưng phương pháp kia...

Tay nàng chậm rãi xoa lên lớp băng vải, cả trong hơi thở vẫn còn run. Nàng chậm rãi hé môi, run run nói, “Phương đại ca, người đối với ta như vậy, ta làm sao báo đáp người đây? Ta thiếu nợ người, e rằng vĩnh viễn cũng trả nổi. Người nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, bằng không ta sẽ áy náy cả đời.”

“Phương đại ca, tại sao người lại làm vậy chứ? Người khiến ta... phương pháp duy nhất có thể báo đáp người, đại khái chính là... cả đời ở bên cạnh người. Thế nhưng ta không yêu người, vô phương ở lại bên cạnh người a.”

“Người phải nhanh chóng tỉnh dậy, đừng làm ta lo lắng nữa được không?”

Bạch Mạn Điệp ở bên giường lâm bẩm, ánh mắt thất thần.

Hắn khiến nàng rất khó xử, rốt cuộc nàng phải làm gì mới có thể báo đáp ân tình của hắn đây?

“Công chúa.” Âm thanh trầm thấp của Âm Dạ từ bên ngoài vang lên.

Bạch Mạn Điệp mở cửa, cố gắng nói khẽ, sợ rằng đánh thức Phương Chấn Hiên. “Chuyện gì.”

“Công chúa cùng ta nói chuyện một lát được chứ?”

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, “Đừng khách khí như vậy, gọi Tiểu Điệp là được rồi.” Nàng mặc dù đang cười, nhưng không che giấu được vẻ ưu sầu trên mặt.

“Thuộc hạ không dám.”

Bạch Mạn Điệp nhìn thoáng vào bên trong, Phương Chấn Hiên vẫn đang ngủ say như cũ. Nàng lặng lẽ khép cửa lại, cùng Âm Dạ đi vào trong viện.

Nàng thật sự không ngờ, khi nàng vừa đi khỏi, Phương Chấn Hiên đang “ngủ say” đột nhiên tỉnh lại, mê mang nhìn bóng lưng tiêu thất của nàng.

“Thuộc hạ phụng mệnh của vương thỉnh công chúa di giá đến Minh cung.” Đây mới là mục đích thật sự của Âm Dạ.

“Tại sao? Lẽ nào tìm được Quý Y rồi?”

“Quý Y hành tung bất định, tính tình cổ quái, vài lần tìm được cũng để hắn chạy thoát. Vương thỉnh công chúa trở lại Minh cung, tổng quản Công Tôn tiên sinh am hiểu y thuật, hi vọng Công Tôn tiên sinh có thể giúp được công chúa.” Đúng là gặp quý rồi, vương tại sao lại tốt với nha đầu kia như vậy? Bất tài hộ pháp hắn tự mình tới thỉnh nha đầu này, còn để Công Tôn tiên sinh xem bệnh giúp.

“Ta...” Bạch Mạn Điệp trầm ngâm, “Ta tạm thời không bỏ đi được, Phương đại ca vì ta biến thành như vậy, ta thực sự không thể đi.”

“Công chúa...”

Bạch Mạn Điệp bất đắc dĩ, “Âm Dạ đại ca, ta thực sự không đi được.” Nàng còn có việc cần làm, sao cứ khăng khăng một mực muốn nàng tới Minh đảo?

Bạch Mạn Điệp nói tiếp, “Sao người biết ta là muội muội của Đoạn đại ca.”

“Thuộc hạ từng xem qua bức họa của công chúa.”

“Ách... Ai vẽ? Vẽ làm gì?”

“Công chúa quanh năm đi lại trên giang hồ, cũng có chỗ cần vương hỗ trợ, vương vẽ bức họa của công chúa để người Minh cung đều biết.” Vương thực sự điên rồi, lần đầu tiên để tâm đến một nữ nhân như vậy. Hắn làm sao biết, Đoạn Tiêu đối tốt với Bạch Mạn Điệp là có nguyên nhân khác (muốn biết nguyên nhân gì? Thỉnh xem Sùng nô.)

“Ách...” Đoạn đại ca có phải đã quá tốt rồi không, sẽ không có cái gì chứ? Một Phương Chấn Hiên, một Đông Phương Vũ cũng đã đủ khiến nàng đau đầu, nếu thêm một Đoạn Tiêu, nàng thực sự muốn chết.

“Người là trùng hợp đi ngang qua cứu ta hay là...” Tại sao không sớm xuất hiện, nếu hần xuất hiện sớm một chút, Phương Chấn Hiên sẽ không biến thành cái dạng này.

“Thuộc hạ vốn định đến Thương Mang sơn tìm công chúa, vô tình phát hiện công chúa bị bắt đi.”

“À.”

“Công chúa.” Âm Dạ nhìn Bạch Mạn Điệp, “Thuộc hạ có một câu, không biết có nên nói hay không.”

“Nói đi.” Đừng có ập a ập ứng, nàng chịu không nổi a.

“Phương Chấn Hiên đối với công chúa là chân tình thế gian hiếm gặp, công chúa định làm thế nào?” Khí phách của Phương Chấn Hiên thực sự khiến Âm Dạ cảm động, truyền thuyết nói Vô Ảnh La Sát thích một nam nhân khác, hần nhện không được muốn khuyên bảo Bạch Mạn Điệp. Nam nhân tốt như vậy, buông tay chính là ngu ngốc.

Bạch Mạn Điệp trầm mặc một hồi lâu, nàng chậm rãi ngẩng đầu.

“Âm Dạ, người nói thật với ta, nếu người bị hủy dung mạo, bị phế võ công, người sẽ thế nào?” Âm Dạ cũng diện mạo cũng dễ nhìn, chỉ là thua xa Phương Chấn Hiên.

“Thuộc hạ không quan tâm dung mạo, thế nhưng rất quan tâm võ công, nếu mất đi võ công, thuộc hạ chách chấn không vượt qua nổi.” Âm Dạ thật sâu liếc nhìn nàng, “Phương Chấn Hiên là vô lâm đệ nhị mỹ nam, hần quan tâm dung mạo.” Vừa bị hủy dung mạo, vừa bị phế võ công, e rằng hần khó mà gượng dậy.

“Thế nào mới khiến hần không lưu tâm chuyện này?” Đều là nam nhân, hần là hiểu được tâm tình của hần chứ.

“Thứ lỗi thuộc hạ nói thẳng, nếu công chúa vĩnh viễn ở lại bên cạnh hần, hần có thể đứng lên.”

Kỳ thực nàng cũng từng nghĩ như vậy, thế nhưng nàng vô phương miễn cưỡng bản thân tiếp nhận một nam nhân mình không hề có tình cảm. Vĩnh viễn ở bên cạnh hần? Vĩnh viễn, xa xôi quá a.

Âm Dạ đem ra một bình ngọc trắng hai tay dâng lên, “Công chúa, đây là Định Thần hoàn do Công Tôn tiên sinh đặc chế. Nếu công chúa tạm thời không thể quay về Minh cung, thỉnh công chúa mỗi đêm mười lăm uống một viên.” Hần là thuộc hạ, chuyện tình cảm của tiểu công chúa, hần không quản được.

Bạch Mạn Điệp bật cười, “Quen biết Đoạn đại ca thực sự là may mắn lớn nhất đời ta.”

Âm Dạ hai mắt tròn tròn: Vốn là vậy mà, lão nhân gia người lần đầu tiên đối xử tốt với nữ nhân. Lãng phí vô số dược liệu trân quý của Minh cung mới luyện ra được cái bình nhỏ này, thật không biết tiểu công chúa này vận khí sao lại quá tốt.

Ai biết vương uống lộn thuốc gì? Sao lại chu đáo với nữ nhân này như vậy?

“Thuốc này sau khi dùng có thể mê man mười hai canh giờ, có thể không chế được công chúa khỏi phát cuồng. Nhưng không thể trị tận gốc, thỉnh công chúa nhanh chóng theo thuộc hạ về Minh cung.” Trời ạ, tiếp một nữ nhân khó như vậy sao. Sớm biết như vậy đã để Ảnh Từ đi rồi, dù sao Ảnh Từ cũng thích đi làm nhiệm vụ.

“Âm Dạ đại ca, quay về nói với Đoạn đại ca, ba tháng trở lại tìm ta, được hay không?” Nàng còn rất nhiều chuyện phải xử lý, có trời mới biết ba tháng có đủ hay không. Nàng thực sự vĩ đại a, vì người khác, tạm thời hi sinh bản thân mình.

“Công chúa, công chúa một mình không sao chứ?” Thực sự là gặp quý rồi, đường đường là một trong vô lâm thập đại cao thủ, cư nhiên bị một nữ nhân vô công tầm thường bắt cóc, xem chừng đầu óc nàng thực sự có bệnh.

“Được.” Chỉ cần ba ngày là có thể đến Vạn Kiếm sơn trang, ở lại địa bàn của Phương gia sẽ không sao hết.

“Công chúa, thuộc hạ hần nên quay về Minh cung phục mệnh.”

Bạch Mạn Điệp gật đầu, “Ừ, người đi đi, giúp ta hỏi thăm Đoạn đại ca.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khó hầu hạ

Nhiệm vụ quan trọng nhất của Bạch Mạn Điệp bây giờ là chăm sóc Phương Chấn Hiên, nhiệm vụ này nàng làm cũng không tốt lắm, thậm chí có thể nói là quá tệ, thế nhưng nàng rất cẩn thận, mỗi một động tác, đều chứa đựng lòng thành của nàng trong đó. Nàng cẩn thận tỉ mỉ lau tay, lau mặt cho Phương Chấn Hiên, giống như một thê tử đang chăm sóc chồng đang bị bệnh.

Vết máu trên mặt hắn đã không còn nữa, chỉ lưu lại một vết sẹo thật sâu. Vết sẹo trên mặt mỗi bên một cái, dài khoảng sáu tấc, nhìn giống như sâu lông đang cử động. Thịt bên trong trồi ra ngoài làm khuôn mặt biến dạng rất đáng sợ. Bộ dạng này của hắn cùng võ lâm đệ nhị mỹ nam một chút cũng không giống. Nhìn hắn thế này, nàng chỉ liên tưởng đến ba chữ – sũu bát quái (1). Bạch Mạn Điệp không hề cảm thấy vết thương này đáng sợ, chỉ thấy đau lòng cùng hồ thẹn.

(1) Sũu bát quái: một người rất xấu đến không thể tượng tượng.

Nàng nhẹ nhàng đem thuốc đắp lên vết thương, tay cứ run rẩy, nước mắt cứ liên tục chảy ra. Bỗng bóng xong xuôi, nàng hít sâu một hơi, quay mặt lại, chậm rãi nhắm mắt, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài má nàng.

Nàng vừa quay đầu, Phương Chấn Hiên lập tức mở mắt, nhìn thấy phản ứng kia của nàng. Tại sao nàng không dám nhìn hắn? Là ghét bỏ hắn sao? A, chuyện tới nước này, hắn cái gì cũng không có. Nàng là một mỹ nhân thanh tú, còn hắn chỉ là một tên sũu bát quái. Nàng là một trong võ lâm thập đại cao thủ, hắn chỉ là một kẻ còn mỗi ba phần công lực. Dù cho có mười hắn nhập lại cũng không phải đối thủ của nàng. Hắn không thể bảo hộ nàng nữa, chỉ biết liên lụy nàng. Đến đây hoàn toàn không còn chuyện của hắn nữa, hắn còn tư cách ở bên cạnh nàng sao?

Phương Chấn Hiên cười khổ, trào phúng nói, “Sao? Không dám nhìn?”

Bạch Mạn Điệp không ngờ hắn đột nhiên tỉnh lại, vội vã quay đầu, hững hờ kêu lên, “Phương đại ca, người tỉnh? Tốt quá, người có đói bụng không? Có khát không? Thấy khó chịu chỗ nào không? Có muốn tắm rửa rồi thay quần áo không?”

Phương Chấn Hiên môi run vài cái, cắn răng, hắn miễn cưỡng cười nhạt, “Ta chỉ bị phế võ công, không phải phế nhân, không cần cô hầu hạ.”

Nét tươi cười trên mặt Bạch Mạn Điệp lập tức đông lại, nàng néo mình một cái, cố sức bày ra bộ dáng tươi cười, “Phương đại ca, ta không phải có ý này, ta chỉ là... lo lắng cho người thôi. Người bị thương, ta chăm sóc người là đương nhiên mà.”

Phương Chấn Hiên đôi mắt bỗng trở nên băng lãnh, không chút độ ấm, “Không cần cô nương thương hại, ta sẽ tự chăm sóc bản thân mình, thỉnh Bạch cô nương nhanh chóng đi cho.”

Bạch Mạn Điệp trước sau vẫn giữ vẻ tươi cười, kiên trì nói, “Phương đại ca, chúng ta là bằng hữu, huống chi người vì ta mà bị thương, ta chăm sóc người là việc thiên kinh địa nghĩa, người đừng khách khí.”

Quả nhiên, hắn đã trở nên rất lạ lùng. Nhất định là bởi vì bị hủy dung, bị phế võ công, cho nên mới tuyệt vọng như vậy. Tất cả những điều này đều do nàng mà ra, nàng làm sao có thể buông tay mặc kệ.

“Cô biến ta thành thế này còn chưa vừa lòng sao? Chẳng lẽ phải hại chết ta cô mới cam tâm?” Phương Chấn Hiên giọng điệu vẫn rất lạnh lùng, “Ý tốt của Bạch cô nương ta xin nhận, thỉnh đi cho.”

“Phương đại ca, trước tiên ăn chút gì đi. Ta đã làm được thiện (2), bồi bổ nguyên khí, đêm qua ta đã làm rồi, đến giờ vẫn đang chưng trong bếp.” Bạch Mạn Điệp cười thần bí “Bây giờ chách cũng nhuyễn lắm rồi, hắn là rất ngon. Người chờ chút, ta đem đến cho người.”

(2) Dược thiện: món ăn có công dụng chữa bệnh.

Lát sau, Bạch Mạn Điệp hí hửng từ phòng bếp đem ra một chén nước nóng, mức từng muỗng nhỏ giống như mức bảo vật, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Phương đại ca, há miệng ra.”

“Uống nước trước, dùng thuốc sau, sau đó, ta lại nấu cơm cho người. Đúng rồi, tốt nhất là ăn thêm chút hoa quả. Đợi lát nữa ta sẽ đi mua, ăn táo được không? Hay muốn ăn gì khác? Ta biết làm rất nhiều món nha, vốn dĩ ta chẳng có chút gì giống con gái, thế nhưng ta biết nấu ăn đó nha. Bởi vì ta là quý tham ăn mà, để vỗ béo bản thân, đương nhiên bằng mọi giá đi học nấu nướng. Nếu có thời gian, ta nhất định đến mấy trường huấn luyện miền Đông học. Mấy món ta biết ít nhất cũng được mấy trăm. Bất luận là...” Bệnh nhân cần phải giữ cho tâm tình vui vẻ, Bạch Mạn Điệp cố ý nói, hi vọng khiến Phương Chấn Hiên vừa lòng.

Đương lúc Bạch Mạn Điệp đang nói hăng say, Phương Chấn Hiên lạnh lùng xen vào một câu, “Ta không phải phế nhân, không cần cô nương chăm sóc.”

Bạch Mạn Điệp không để ý gì đến hắn, hai tay dâng chén nước cho hắn, “Phương đại ca, tự mình uống đi.”

Phương Chấn Hiên lạnh lùng nhìn nàng, nâng tay lên nhận chén, dùng sức một chút, toàn bộ chén nước đổ lên người Bạch Mạn Điệp. Trước ngực nàng ướt một vùng lớn, bị chén nước nóng hổi đổ lên ngực, da thịt giống như đang bị thiêu đốt.

Bạch Mạn Điệp đứng lên, đem y phục đang dính chặt vào da thịt giật giật mấy cái, cúi đầu dùng sức thổi. Nàng rõ ràng rất đến căn răng, nhưng vẫn cố làm ra vẻ tươi cười, “Không sao cả không sao cả, ta đem chén khác tới cho người.”

“Không muốn.”

“Không sao không sao, uống thuốc trước đã.” Bạch Mạn Điệp không thêm để tâm ánh mắt lạnh lùng của hắn, nhanh chóng chạy đi.

Lát sau, nàng trở lại, trên tay vẫn bưng theo chén thuốc.

“Thuốc này giải nhiệt giảm đau rất công hiệu, nguoi mau uống đi.” Nàng lại bổ thêm một câu, “Ta cố tình bỏ thêm cam thảo, trần bì (3) vào thuốc, không khó uống chút nào.”

(3) Cam thảo, trần bì: Hai vị thuốc Đông y. Hai vị thuốc này nói chung có rất nhiều tác dụng nhưng căn cứ theo ngữ cảnh này là nhờ vị ngọt của nó để làm giảm vị đắng của thuốc cho dễ uống.

“Ta không phải tiểu hài tử.” Nữ nhân hài, quả thực đối xử với hắn như đồ ngọt trẻ con, hắn bị phé võ công, bị hủy dung mạo, nhưng không phải biến thành kém trí.

Bạch Mạn Điệp le lười, “Ta quan tâm nguoi thôi, nếu nguoi chê ta phiền, ta sẽ không nói gì cả, nguoi có muốn cái gì cứ nói, ta sẽ làm.”

“Có phải chỉ cần ta nói cô đều làm được.”

Bạch Mạn Điệp gật đầu, “Đương nhiên.”

Phương Chấn Hiên trên mặt không chút biểu tình, nói “Được, ta muốn cô lập tức đi ngay.”

“Ta đi thì ai chăm sóc nguoi?”

“Tùy tùng của ta, hắn đang ở khách điểm Tam Hi.”

“A?” Bạch Mạn Điệp hai mắt sáng lên, “Nguoi nhớ hắn đúng không? Ta đi tìm hắn. Bất quá, nguoi trước tiên uống thuốc cái đã. Mấy ngày nay tuy rằng thời tiết không nóng không lạnh, nhưng vết thương rất dễ nhiễm trùng.”

Phương Chấn Hiên vung tay, đem toàn bộ thuốc đổ đi, bởi vì không khổng chế được lực đạo, toàn bộ thuốc đều đổ lên mặt nàng. May mà thuốc không nóng lắm, bằng không chách chấn nàng bị hủy dung.

Phương Chấn Hiên không ngờ toàn bộ thuốc lại đổ lên mặt nàng, rất muốn đưa thân tới giúp, thế nhưng thân thể không bước xuống được, hắn thở dài một hơi thật sâu, lại nằm xuống, “Ngốc quá vậy, ta không cần cô hầu hạ.”

Bạch Mạn Điệp dùng tay lau thuốc trên mặt, nhìn không được cười ra thành tiếng, “Phương đại ca, nguoi xem bộ dạng ta lúc này có tức cười không?” Nàng biết bộ dạng bản thân mình đang rất chật vật.

Thấy bộ dạng nàng chật vật thế này, Phương Chấn Hiên thiếu chút nữa cười ra, “Không tức cười.”

Bạch Mạn Điệp nhún nhún vai, “Nóng thì nóng, ta đi bưng chén khác, sẵn tiện hâm lại thuốc.”

“Phương đại ca, ăn canh đi.” Nàng lần thứ hai bưng thuốc xuất hiện.

“Quá nóng.”

Phương Chấn Hiên liếc mắt nhìn nàng một cái, vung tay lên, lại lãng phí một chén canh.

“Phương đại ca, uống thuốc đi.”

“Quá khó xem.”

Vì vậy, ai đó lần thứ hai bị đẩy ra ngoài.

“Phương đại ca, ăn canh, không nóng chút nào.”

“Quá lạnh.”

“Uống thuốc...”

“Khó uống quá.”

Cứ như vậy giằng co hơn mười lần, hắn một ngụm cũng không uống, thế nhưng Bạch Mạn Điệp đã mệt chết đi được. Nàng canh giữ kể bên bếp lò trong phòng bếp, nhìn thuốc đang sôi trào mà xuất thần.

“Tiểu phu nhân.” Một vị đại thẩm trong khách điểm bước vào phòng bếp vỗ vai nàng.

“Sao?” Nàng quay đầu lại.

Đại thẩm kia thân thiết đứng cạnh nàng, “Tiểu phu nhân, phu quân cô rất khó hầu hạ đúng không?”

Bạch Mạn Điệp hé miệng cười, “Không phải.”

“Không phải? Cô tự đi soi gương xem mình ra bộ dạng gì rồi.” Ai không biết còn tưởng nàng là nô lệ.

Nàng cúi đầu nhìn y phục trên người, xấu hổ cười cười, “Ta không rảnh thay.” Kỳ thực nàng biết, chỗ rối rắm nhất chính là trên đầu của nàng.

Đại thẩm kia thương tiếc nhìn nàng, “Ai, nam nhân kia thật là, có phúc mà không biết hưởng.”

Bạch Mạn Điệp lách đầu, “Không phải, là lỗi của ta, bất luận có làm bất cứ cái gì cũng không thể bù đắp được.”

“A, cô làm gì có lỗi với hắn sao?” Không phải hồng hạnh xuất tường chứ.

Bạch Mạn Điệp do dự một hồi, cười khổ, “Là thế này, hắn chính là nhân trung long phụng, được vạn người để mắt, nhưng vì ta, hắn từ bỏ mọi sự kiêu hãnh của mình. Vì ta, hắn dường như đã bỏ mặc tất cả.”

“Á?” Đại thẩm rất kinh ngạc, cảm thán nói, “Hắn rất yêu cô a?”

“Ách, chách là vậy, thế nhưng... người ta yêu lại là một người khác.”

“Cô nương à, nam nhân có thể vì nữ nhân mà hi sinh không nhiều lắm đâu.” Đại thẩm kia ý tứ sâu xa nói, “Đều nói nam nhân toàn một lũ xấu xa đê tiện. Nhớ tới lão tướng công của ta, sau khi có tiền liền hưu ta, đi cưới một con hồ ly tinh làm vợ. Ai, nữ nhi chính là sợ chọn sai chồng a.”

“Nhưng mà...”

“Hắn mất đi sự kiêu hãnh, tính tình tự dưng sẽ xấu đi rất nhiều, cô nương kiên nhẫn một chút, mấy ngày sau sẽ ổn thôi. Nam nhân như vậy, có đốt đèn lồng đi kiếm cũng không tìm ra a.”

“Nhưng mà...” Ta không yêu hắn, ta đối với hắn chỉ là cảm kích thôi. Ta muốn báo đáp, nhưng cũng không phải lấy thân báo đáp a.

“Đừng nhưng nhị gì nữa, tiểu cô nương, ở đời không có chuyện gì là dễ dàng. Lập gia đình là chọn người yêu mình, hắn sẽ xem mình như bảo bối, đối xử tốt với mình, có biết hay không?”

Chọn người đối tốt với mình? Bạch Mạn Điệp trong đầu hiện lên những lời mẹ nàng từng nói, nhưng mà... nàng thật tình không yêu hắn, căn bản không thể ở bên cạnh hắn suốt đời. Nếu như nàng chọn hắn, Đông Phương Vũ phải tính thế nào đây? Hai người đã cưới hỏi dang hoàng, hơn nữa lại lưỡng tình tương duyệt.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Bạch Mạn Điệp đã bung chén thuốc mới vào phòng.

“Phương đại ca, uống thuốc đi.”

Kết quả vẫn trước sau như một, một giọt cũng không uống, toàn bộ đều thành ra cho nàng “uống”.

Ai, nàng hắn là nên tìm người hầu hạ hắn, hắn không ăn không uống thế này thì làm sao khỏe lại đây?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nha hoàn

Phượng Chấn Hiên đối với Bạch Mạn Điệp tuyệt đối có thành kiến, hơn nữa còn rất thành kiến. Nàng giống như nô lệ vạn xin hắn ăn cơm uống thuốc, hắn trực tiếp đuổi nàng đi, thậm chí còn gây vô số phiền phức bắt nàng thu dọn. Thế nhưng chỉ cần Phượng Hân đưa hắn cái gì, hắn toàn bộ đều nuốt vào trong bụng. Bất luận là thuốc thang cơm nước, hoa quả, chỉ cần không phải Bạch Mạn Điệp đưa, hắn đều ăn hết. Còn nếu Bạch Mạn Điệp đựng vào, hắn lập tức quăng sang một bên. Bạch Mạn Điệp vốn dĩ định tự mình chăm sóc hắn, sau n lần nỗ lực, rốt cuộc vẫn phải đứng sang một bên. Bạch Mạn cảm thấy như mình vừa rơi vào nhà xi, toàn thân bản không chịu được.

Hắn rốt cuộc bị làm sao vậy? Thật sự ghét nàng như vậy sao? Nếu như thật sự hận nàng hại hắn thành thế này, ban đầu còn cứu nàng làm chi?

Bất luận hắn yêu hay hận nàng, Bạch Mạn Điệp cũng quyết tâm chăm sóc hắn. Ít nhất là chăm sóc hắn cho tới khi vết thương kia khỏi hẳn.

Bạch Mạn Điệp mặt dày mặt dạn đi theo chủ tớ Phượng gia, nghĩ đủ biện pháp tiếp cận Phượng Chấn Hiên. Mà hai người kia lúc nào cũng nghiêm mặt,

làm như nàng chính là kẻ thù diệt toàn gia người ta.

Cái gọi là “heo chết không sợ nước sôi” chính là đang nói tới Bạch Mạn Điệp. Nàng tự mình đối tốt với Phương Chấn Hiên, căn bản không để ý tới thái độ của bọn họ. Cho dù bọn họ có cho nàng ăn vài cái tát, phỏng chừng nàng cũng không có phản ứng gì. Mấy ngày trôi qua, ba người rốt cuộc cũng trở lại Phương gia.

Phương Chấn Hiên cùng Phương Hân đi trước, Bạch Mạn Điệp theo sau. Vừa mới xuống xe, lập tức có người hầu tới thông báo.

Phương Chấn Hiên vào cửa, Bạch Mạn Điệp cũng dự định đi vào. Nhưng nàng còn chưa vào tới cửa, Phương Hân đã “rầm” một tiếng đóng cửa lại, suýt nữa làm vỡ mũi Bạch Mạn Điệp.

Nàng nhún nhún vai, nhảy lên đầu tường bay vào. Tường cao cũng chỉ mấy thước, không làm khó được nàng a. Nàng đã hạ quyết tâm chăm sóc hân, sao lại sợ hân làm khó làm dễ, còn nếu sợ hân làm khó làm dễ, nàng sẽ không mặt dày mà đi theo hân.

“Con làm sao vậy?” Vừa vào tới cửa, Phương Kinh nhìn chăm chăm bộ dạng Phương Chấn Hiên, không phải thanh niên thời nay đều thịnh hành đeo băng trên mặt chứ?

“Không sao cả.” Phương Chấn Hiên thản nhiên trả lời, nhìn không ra một chút cảm xúc.

Phương phu nhân lườm hân một cái, lấy khăn tay quạt quạt, “Ta nói Chấn Hiên, người thế nào lại thành ra thế này, không phải bị hủy dung chứ?”

Phương Chấn Hiên đột nhiên biến sắc, neho mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm Phương phu nhân. Ánh mắt hân tựa như một mũi tên sắc bén, tựa hồ có thể giết chết người. Đúng vậy, hân chính xác là bị hủy dung, mà đầu sỏ gây nên, chính là chất nữ bảo bối của bà.

Phương phu nhân bị hân trừng mắt nhìn như vậy, tim bỗng nhảy lên một cái, đưa mắt khỏi ánh nhìn của hân, “Ta cũng như nương của người, sao người dám nhìn ta bằng ánh mắt đó?” Không biết lớn nhỏ.

Phương Chấn Hiên dùng sức một chút, cái chén trong tay bỗng chốc vỡ ra từng mảnh, “Ta cảnh cáo bà, bà còn nói thêm một câu, ta giết ngay lập tức.” Dù sao cũng là một trong võ lâm thập đại cao thủ, tuy chỉ còn ba phần công lực, nhưng bóp nát một cái chén tuyệt đối không thành vấn đề.

“Chấn Hiên, có phải bị thương không?” Phương Kinh nhìn ra nhi tử của mình rất bất thường, dường như là công lực bị hao tổn nghiêm trọng.

“Chấn Hiên, ai làm người bị thương? Không phải bài danh trong thập đại cao thủ sao?” Phương phu nhân cười mỉa, “Còn có thể bị thương như vậy, thực sự hiếm thấy a.”

Đối với sự châm chọc kia của Phương phu nhân, Phương Chấn Hiên vờ như không nghe thấy gì.

Phương Kinh giận đến tái mặt, “Khả Nhân, không được quá đáng, Chấn Hiên khó khăn lắm mới trở về, nàng không thể yên lặng chút được sao?” Hai người này xem ra là bất tự không hợp, từ khi Phương phu nhân Đỗ Khả Nhân bước vào nhà, Phương Chấn Hiên xem nàng giống như cừu nhân, không ngừng gây chuyện. Nếu không phải nhờ hân che chở, xem chừng Phương Chấn Hiên sớm đã đánh cho Phương phu nhân một trận.

Phương phu nhân lại càng không biết thẹn, đánh ý ngẩng đầu, “Vốn là vậy mà, ta còn tưởng rằng Lãnh Tâm Công Tử lợi hại chi lắm, ra cũng chỉ là hư danh mà thôi. Hừ, Thanh Sương nhà ta dư sức lấy hân.”

Đỗ Thanh Sương, đây chính là cái tên Phương Chấn Hiên không muốn nghe thấy, thế nhưng Phương phu nhân cứ năm lần bảy lượt nhắc tới. Phương Chấn Hiên đang ngồi trên ghế, hai tay siết chặt, đang do dự có nên đánh nữ nhân không biết điều này một trận hay không.

Phương Kinh bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, “Chấn Hiên đã có hôn thê rồi, nàng đừng hờ một chút là nhắc tới Thanh Sương nữa.”

“Vân Băng Tâm kia thì tính là gì? Chỉ là một con ma ốm bệnh hoạn, làm sao so được với Thanh Sương.”

Phương Chấn Hiên bỗng đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đừng có ở trước mặt ta mà nhắc ba chữ Đỗ Thanh Sương.”

Phương Chấn Hiên gân xanh đầy mặt, tùy thời có thể giết người, Phương phu nhân biết thật sự đã chọc giận hân, lập tức ngoan ngoãn cầm miệng lại.

“Cha, hủy hôn ước với Vân gia.” Hân hiện nay đã thành ra thế này, không thể hại đời Vân cô nương.

“Tại sao?” Phương Kinh ngạc nhiên nhìn hân, đây dựa nói với hân chuyện hơn nửa năm, hân rốt cuộc cũng đồng ý, tại sao giờ lại muốn... Chuyện Vạn Kiếm sơn trang cùng Thanh Thủy sơn trang kết thông gia đã truyền khắp nơi rồi, bây giờ hủy hôn, hai nhà còn mặt mũi nào nữa? Thế diện của Vân cô nương tính thế nào đây? Chuyện này không phải làm hại Vân cô nương sao.

“Ta không xứng với nàng.” Hân bình tĩnh nói.

“Ách?” Phương lão gia thật sự thất thần, Phương Chấn Hiên không xứng với Vân Băng Tâm, đùa cái gì vậy?

“Từ hôn, sau đó... đừng lo tới hôn sự cho ta nữa.” Hân biến thành bộ dạng này, còn ai muốn gả cho hân.

“Không được.” Phương Kinh kiên quyết cự tuyệt, hân không muốn Phương gia tuyệt hậu a.

“Cha, ta phé võ công rồi.” Phương Chấn Hiên tuy rằng nói xong vẫn đậm phong khinh, thế nhưng trong lòng khó chịu không sao tả nổi.

“Cái gì?” Phương Kinh suất chút từ trên ghế thái sư té xuống, hấn cư nhiên phé võ công? Có chuyện đó sao?

“Ai làm?”

Hấn từng chữ từng chữ phun ra, “Đỗ – Thanh – Sương.”

“Không thể.” Phương phu nhân thét chói tai, Thanh Sương võ công thua xa Phương Chấn Hiên, làm sao có thể phé võ công của hấn.

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Không thể? Sau này đừng để ta gặp người Đỗ gia các ngươi, nếu không ta sẽ không nhịn được mà giết người.”

Phương phu nhân nhin không được thốt ra, “Ngươi đã phé đi võ công rồi, bất luận người nào trong Đỗ gia cũng có thể giết chết ngươi.”

Phương phu nhân vừa dứt lời, mặt đã nhận ngay một cái tát bông rát, Phương Kinh giận dữ trừng mắt, “Khà Nhân, ta biết ta có lỗi với nàng, cho nên ta nhất mực dung túng cho nàng, bất luận nàng làm gì, ta đều nhin, nhưng hôm nay nàng thật sự quá đáng lắm rồi.”

Hai người họ thành thân nhiều năm như vậy, Phương Kinh chưa từng ra tay động thủ với nàng, nói cũng chưa từng nặng lời như vậy. Hôm nay cư nhiên đánh nàng, còn đánh ở trước mặt Phương Chấn Hiên. Nàng ôm mặt, há mồm không thốt nên lời.

Lát sau, nàng dường như nổi điên hết lớn, “Sao? Ta nói sai chỗ nào? Phương Chấn Hiên bị phé võ công, không phải cũng giống phé nhân hay sao, ngay cả ta cũng có thể giết hấn. Hấn là phé nhân, phé nhân...” Âm thanh kia bỗng dừng lại, giật mình không dám nói thêm lời nào.

“Nói tiếp đi? Nói tiếp, nói mau lên. Ngươi không phải đang mắng rất sáng khoái sao? Mắng đi.” Bạch Mạn Điệp đột nhiên hét to, “Ngươi con mẹ nó mắng cho ta.”

Nàng không dám mắng nữa, kiếm của Bạch Mạn Điệp hiện đang đặt trong miệng của nàng, đề lên đầu lưỡi của nàng, chỉ cần nàng nói thêm một tiếng nào, đầu lưỡi sẽ lập tức nói lời tạm biệt.

Kiếm trên tay Bạch Mạn Điệp khẽ động vài cái, cắt vào đầu lưỡi Phương phu nhân, khinh miệt cười nhạt, “Phương phu nhân, sao ngươi không mắng nữa? Ta vừa nghe ngươi mắng rất sáng khoái mà. Ngươi nói muốn giết Chấn Hiên phải không? Cứ giết đi. Ta xem.”

“Thế nào? Sao không mắng nữa? Ta bảo ngươi mắng, có nghe hay không?”

Phương Kinh tuy giận phu nhân đánh đá, nhưng cũng không muốn cắt lưỡi của nàng, vội nói, “Vô Ảnh cô nương, xin thủ hạ lưu tình.”

Kiếm của Bạch Mạn Điệp vẫn đề nặng lên đầu lưỡi Phương phu nhân, lạnh lùng nói, “Ông làm cha người ta kiểu gì vậy, để nhị nương khi dễ hấn? Ông có biết Chấn Hiên phải chịu bao nhiêu đau khổ không? Bị nữ nhân này khi dễ bao nhiêu lần không? Ông không phải đã làm vong thê thất vọng? Làm Chấn Hiên thất vọng? Sau này ta không muốn nghe thấy có người muốn làm hại Chấn Hiên, chỉ cần nghe thấy một câu, ta trực tiếp cắt lưỡi, không thương lượng gì hết.”

“Phải phải, là ta có lỗi với mẫu tử họ, thỉnh cô nương buông kiếm ra trước.”

Phương Chấn Hiên diện vô biểu tình xen vào, “Bạch cô nương, đây là chuyện nhà của ta, đừng nhúng tay vào.”

“Ngươi là chủ tử của ta, chuyện của ngươi tức là chuyện của ta.” Bạch Mạn Điệp thu kiếm, lui ra đứng phía sau Phương Chấn Hiên.

“Vô Ảnh cô nương đại giá quang lâm, không kịp nghênh đón từ xa, thất lễ thất lễ.”

Bạch Mạn Điệp thân nhiên nói một câu, “Đừng khách khí. Từ nay về sau, ta chính là thiếp thân nha hoàn của Chấn Hiên, chăm sóc hấn là chuyện nên làm.” Bao gồm cả an nguy của hấn.

Nàng hạ mình làm nha hoàn, nhưng ai kia hết lần này tới lần khác không chút cảm kích.

“Ta không phải phé nhân, không cần cô nương chăm sóc.”

Bạch Mạn Điệp không để tâm đến lời hấn, nhún nhún vai, “Tùy ý, ta muốn chăm sóc ngươi. Ngươi có thể cự tuyệt, ta cũng có thể kiên trì.” Đã kiên trì mấy ngày nay, thêm vài ngày nữa cũng chẳng là gì.

“Ách, Bạch cô nương, làm nha hoàn là ủy khuất cô rồi.” Tình huống này là tình huống gì đây, nhi tử phé võ công, Vô Ảnh La Sát tự động dâng tới của làm nha hoàn. Nhi tử không phải rất thích Vô Ảnh La Sát sao? Tại sao bây giờ lại nhìn người ta như cừu nhân vậy? Thật không hiểu nổi thanh niên thời nay.

“Không ủy khuất.”

“Tùy tiện.” Phương Chấn Hiên ném ra hai chữ, sau đó bước ra ngoài.

Bạch Mạn Điệp vội vàng đuổi theo, nhân tiện nói với Phương phu nhân, “Phương phu nhân, bà tốt nhất là bảo trên dưới Huyền Vũ sơn trang cầu trời phù hộ Chấn Hiên mau khỏe lại, có linh đan diệu dược gì thì dâng hết lên, bằng không... Hừ...” Nàng đối với Phương phu nhân phi thường bất mãn, nhiều lúc có cảm giác muốn giết chết nữ nhân này cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thử tình khả đãi thành truy ức (1)

(1) Thử tình khả đãi thành truy ức: Là một câu thơ trong bài “Cầm sắt” của Lý Thương Ẩn.

Cầm sắt

*Nguyên tác:

錦瑟

錦瑟無端五十弦，
一弦一柱思華年。
莊生曉夢迷蝴蝶，
望帝春心託杜鵑。
滄海月明珠有淚，
藍田日暖玉生煙。
此情可待成追憶，
只是當時已惘然。

Cầm sắt

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền
Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên
Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp
Vọng đế xuân tâm thác đồ quyên
Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ
Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên
Thử tình khả đãi thành truy ức
Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên.

Dịch nghĩa:

Đàn gấm

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây
Mỗi dây mỗi trụ đều gọi nhớ đến thời tuổi trẻ
Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên

Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ

Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng

Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương.

Dịch thơ:

Tiếng đàn muôn điệu

Đàn kia năm chục dây tiên,

Mỗi dây mỗi trụ hoa niên thừa nào.

Trang Chu nằm mộng bướm chao,

Thục vương gửi chút xuân vào đỗ quyên.

Nguyệt minh rơi lệ biển huyền,

Nắng xiên ấm áp Lam điền tỏa sương.

Tình nay như khúc niệm buồn,

Duy còn lại nỗi đau thương vĩnh hằng.

“Tam muội, lập tức đến Thiên Cơ các lấy toàn bộ linh đơn diệu dược đến Vạn Kiếm sơn trang, đem theo cả hạt tuyết, Phuong Chấn Hiên đang cần gấp lắm. Nếu có thể, đưa cả Tiểu Phong đi, còn họ Lãnh kia, để hắn ở lại làm sai vặt cho Lăng Tương. Diệp Lăng Tương, ta trình trọng cảnh cáo muội, dứt khoát không được đi theo góp vui, ở nhà an thai cho tốt...”

“Hơi quá đáng nha...” Diệp Lăng Tương đang xem thư bỏ câu đưa đến tức giận kêu lên.

“Đúng là quá đáng.” Cả Lãnh Tuyết Cuồng cũng tán thành, còn bảo đường đường thiên hạ đệ nhất sát thủ hắn là sai vặt? Đúng là vũ nhục hắn mà.

Diệp Lăng Tương mạnh mẽ gạt đầu tán thành, nói một cách hiển nhiên, “Đúng, có chỗ đồng vui náo nhiệt, vậy mà đại tỷ cư nhiên không cho ta đi, quá đáng.”

Lãnh Tuyết Cuồng suýt chút té xỉu, đã sắp làm nương người ta rồi mà còn không sửa được cái tính trẻ con đó.

Thủy Tịch Linh nhú mày, “Đại tỷ không phải đi tìm tỷ phu sao? Tại sao lại ở cùng Phuong Chấn Hiên chứ?” Còn bảo nàng đi cứu tên hỗn đản đó? Hai người họ thật ra có quan hệ gì? Thập phần mờ ám.

“Hai người đó có phải có gì mờ ám không?” Diệp Lăng Tương trực tiếp nói ra.

Quần Tùy Phong đang ngồi uống trà một bên phe phẩy chiết phiến, miễn cưỡng nói, “Họ Phuong thì tính là gì, so với ta còn kém xa.” Nói thật lòng, Quần Tùy Phong đối với Phuong Chấn Hiên phi thường bất mãn, tên kia luôn thích đoạt danh tiếng của hắn. Hắn mới là võ lâm đệ nhất mỹ nam, vậy mà nữ nhân nào cũng làm như bị mù, nhất mực thần tượng Phuong Chấn Hiên. Cũng may mà hắn có Tịch Linh, nếu không hai người thật sự có thể trở thành tình địch.

“Phải phải phải, tam muội phụ lợi hại.” Diệp Lăng Tương ám muội chớp mắt, “Tại sao bụng tam muội tới giờ vẫn không chút tin tức vậy.”

Diệp Lăng Tương vừa nói xong, lúc đó Quần Tùy Phong đang thông thả uống trà, vừa mới uống vào, còn chưa kịp nuốt xuống. “Khục...” Nước trà toàn bộ phun hết xuống đất, kể cả kẻ da mặt nổi tiếng là dày như Quần Tùy Phong cư nhiên cũng đỏ hồng một cách không được tự nhiên, “Khục, ta nói tam đệ muội, muội cũng quá thẳng thắn đó? Ta là thanh niên ngây thơ trong sáng, đừng vậy bắt ta. Muốn vậy bắt thì về vậy bắt khỏi băng nhà muội ấy.” Quần Tùy Phong đam mê nữ sách đã là chuyện giang hồ ai ai cũng biết, giờ cư nhiên làm ra vẻ thanh niên khờ dại, đúng là không biết xấu hổ.

Diệp Lăng Tương hừ lạnh, “Khoác lác không biết ngượng.” Nói Đông Phuong Vũ cùng Lãnh Tuyết Cuồng ngây thơ còn nghe được, về phần Quần Tùy Phong... chẳng liên can gì đến hai chữ ngây thơ hết, vậy mà hắn còn không biết xấu hổ nói ra.

Quần Tùy Phong khẽ liếc nhìn Thủy Tịch Linh mặt mày đỏ ửng, lấy tay ôm lấy thắt lưng nàng.

“Lăng Tương, muội không nên hỏi ta sao bụng tam muội không chút tin tức. Mà nên hỏi đại tỷ phu của muội, tại sao đại tỷ tới giờ vẫn chưa có tin tức?” Đại ca, đừng trách đệ không nể tình huynh đệ. Đệ tuy da mặt rất dày, nhưng ái tề da mặt lại hơi bị mỏng, không thể để yêu nữ Diệp Lăng Tương kia tiếp tục đem ra làm trò tiêu khiển, cho nên đành phải hi sinh huynh vậy.

“Cũng đúng.” Diệp Lăng Tương suy tư một chút, khoa trương kêu lên, “Lẽ nào đại tỷ không sinh?”

Ba người trợn trừng đôi mắt, Lãnh Tuyết Cuồng lấy tay che miệng nàng lại, “Đừng nói bậy.” Đại tẩu không sinh? Muốn Đông Phương gia tuyệt hậu a?

Thủy Tịch Linh khó chịu đẩy đẩy Diệp Lăng Tương, “Xem thư...” Chiếm dụng phong thư hơn nửa ngày, vậy mà toàn nói chuyện không đâu, Diệp Lăng Tương đúng là đáng đánh mả.

“Được được...”

Bốn người tám con mắt, toàn bộ chăm chú đọc thư... lát sau...

“Ôi, cảm động quá a... Nếu có nam nhân nào vì ta như vậy, ta có chết cũng cam tâm tình nguyện.” Diệp Lăng Tương khóc đến sưng cả mặt, vô cùng cảm động.

Thủy Tịch Linh cũng có chút động lòng, hai mắt đã hồng lên, “Thật không ngờ hần lại là nam nhân chí tình chí nghĩa như vậy.”

“Nếu nàng muốn, ta cũng có thể hi sinh vì nàng.” Quân Tùy Phong bày ra khuôn mặt cười hi hi đến trước mắt Thủy Tịch Linh, “Thế nào? Có muốn ta hi sinh vì nàng không?”

“Biến qua một bên đi.” Diệp Lăng Tương thô bạo đẩy hần một cái.

Quân Tùy Phong trừng mắt nhìn nàng, “Tam đệ muội, bất luận là nam nhân nào đều sẽ hi sinh vì người mình yêu.” Hần chỉ chỉ Lãnh Tuyết Cuồng, “Nếu lúc đó bị bắt là muội, tên kia cũng làm vậy. Nếu bị bắt là Tịch Linh, ta cũng nguyện ý.” Quân Tùy Phong thu hồi vẻ tươi cười, “Nếu lúc đó có mặt đại ca, đại ca cũng làm như vậy.”

Lãnh Tuyết Cuồng liếc mắt nhìn Quân Tùy Phong, dỗi cho hần một thao nước lạnh, “Nhưng người ở đó không phải đại ca.” Bị Phương Chấn Hiên kia chiếm lợi thế rồi. Nếu như đại tẩu vì cảm kích mà lấy thân báo đáp, đại ca chách chấn phát điên.

Tuy là bị dỗi cho một thao nước lạnh, bắt quả nước lạnh dỗi xong rồi, tất cả mọi người đều biết hần nói cũng có lý.

“Ta sẽ tận lực chữa lành cho hần.” Thủy Tịch Linh thân nhiên nói, biểu tình quyết tâm. Nàng thiếu đại tỷ nhiều lắm, vĩnh viễn cũng không trả hết được, nàng phải tận lực, tuyệt đối không để đại tỷ hi sinh hạnh phúc của mình.

Lãnh Tuyết Cuồng tuy lạnh lùng, nhưng đến thời khách quan trọng tuyệt đối phi thường nghĩa khí, “Ta cũng vậy.” Tốt nhất là tên kia không có chuyện gì.

“Vậy đi thôi, nếu còn tiếp tục chần chờ, Phương Chấn Hiên có thể sẽ chết mất.” Diệp Lăng Tương tiểu thư mơ mơ màng màng cũng nói linh tinh. Lấy tính tình mơ hồ đến ngu ngốc, nhìn thế nào cũng là nữ hài tử khá ái, cư nhiên lại là Thiên Điện Tu La tiếng tăm vang dội cả hách bạch lưỡng đạo, đúng là không thể tin được.

“Bảo Phi Thúy đem toàn bộ dược liệu trân quý của Thiên Cơ các ra.” Thiên Cơ các có mấy trăm năm lịch sử, dược liệu trân quý hần không là không thiếu.

“Được.” Thủy Tịch Linh quay đầu nói với Diệp Lăng Tương, “Đề Tiểu Sai quay về Thiên Cơ các cùng muội thu dọn.”

“Được.”

“Ta cũng đi.” Tuy rằng đại tẩu ngu ngốc kia luôn muốn hần ở nhà làm bảo mẫu, nhưng hần chính là muốn đi. Niềm kiêu hãnh lớn nhất của Tuyệt Tình Kiếm Khách hần chính là võ công, nếu cần nội lực chữa thương, hần tuyệt đối có thể hỗ trợ. Đại tẩu ngu ngốc kia bảo Quân Tùy Phong đi chách chấn là có ý này.

Nội lực không phải mất hết, chỉ là bị đánh tan, nếu có thể đem nội lực bị đánh tan kia ngưng tụ lại, hần tuyệt đối với thể khôi phục võ công. Muốn khôi phục võ công không chỉ dựa vào dược liệu, còn cần người có nội lực cao cường tương trợ, Quân Tùy Phong cùng Lãnh Tuyết Cuồng tuyệt đối là nhân tuyển tốt nhất.

“Còn ta?” Diệp Lăng Tương sốt ruột đứng lên, sợ bị mọi người quên mất.

“Nàng, ở lại chờ xây Vô Tranh Sơn Trang.”

Diệp Lăng Tương không phục cãi lại, “Có Thanh Long đại ca rồi.” Vô Tranh sơn trang còn có Thanh Long đường chủ phụ trách, thực tế nàng chính là người rảnh rỗi rất, vất vả lắm mới có cơ hội ra ngoài, nàng không muốn bỏ qua.

Thủy Tịch Linh liếc nhìn qua bụng Diệp Lăng Tương, “Đưa tỷ ấy theo.” Mang thai mới chỉ bốn tháng, đáng người Diệp Lăng Tương lại tương đối nhỏ nhắn nên nhìn không lớn lắm, có thể xuất môn, huống chi còn có đại thần y bên cạnh.

“Còn Lưu Ly tính sao bây giờ?”

“Lưu Ly hiện đang ở Thương Mang sơn trang làm đại quản gia, vô cùng bận rộn.” Hơn nữa còn bận đến điên cuồng.

Diệp Lăng Tương xấu xa kiến nghị, “Đem theo Phi Thúy, để lại một mình Lư Ly.”

“Được.” Ba người trăm miệng một lời, nha đầu kia rất ngốc, thường xuyên khiến bọn họ dở khóc dở cười, đừng trách mọi người không nói đạo nghĩa.

***

Đau đầu, đau đầu, gần đây Đông Phương Vũ thập phần đau đầu vì cái vị Nhập Họa công chúa kia, hề không có việc gì làm là cứ bám riết lấy hắn, quả thực muốn biến hắn thành vật sở hữu riêng mà.

Nữ nhân mơ tưởng mỹ sách của hắn rất nhiều, nhưng chưa có người nào khiến hắn đau đầu như vậy. Đối với dạng hoa si thể này, hắn trực tiếp đẩy sang một bên, nếu không thì lần tránh, còn nếu thật sự chịu không nổi nữa thì đánh cho một chưởng. Thế nhưng... nữ nhân trước mắt này là công chúa, là muội muội bảo bối của lãnh đạo cấp cao, khiến hắn thực sự không biết nên làm thế nào.

Mấy ngày gần đây, có thể nói hắn đã chịu đủ mọi khổ sở, ví dụ như...

“Oa, Lãnh đại ca, khí trời hôm nay thật đẹp, đi thả diều với ta được không?”

“Không được.” Hắn là hộ vệ, không phải đồ chơi của nàng.

“Có gì không được?”

“Nhiệm vụ của ta là bảo hộ hoàng thượng.” Không phải bởi công chúa này hồ đồ.

“Nhưng ta vừa nhờ mẫu hậu thỉnh hoàng huynh đi rồi, hơn nữa còn bảo mẫu hậu nói rõ chỉ gặp một mình huynh ấy.”

Thảo nào hoàng thượng bảo hắn ở lại, một mình đi gặp thái hậu, hóa ra là trò quỷ của công chúa này.

“Ta không thể làm tổn hại thanh danh của công chúa.”

“Thật sao? Huynh chơi với ta là làm tổn hại thanh danh của ta à?” Nhập Họa trông mắt kẻ chuyển, lập tức nhào tới bên người hắn, “Tổn hại thanh danh của ta cũng được, như vậy ta sẽ có thể không phải huynh thì không gả.” Trong đôi mắt tràn đầy toan tính.

Đông Phương Vũ rút cuộc cũng phải đầu hàng mà bởi Nhập Họa đi thả diều, hắn không muốn gánh trên vai tội danh trêu ghẹo công chúa, không từ mà biệt, Tiểu Diệp là người đầu tiên giết hắn.

“Lãnh ca ca, ta muốn đến đại bảo tự dâng hương, huynh đi với ta đi.” Chỉ cần có thời cơ, Nhập Họa công chúa đều tận dụng túm lấy nam nhân bất hạnh này.

“Nhiệm vụ của ta là bảo hộ hoàng thượng.” Hắn trăm lần như một đều trả lời như nhau.

“Hách hách, mẫu hậu cũng đi, nhân tiện đưa hoàng huynh theo cùng.” Lại bị người ta tính kế.

“Ta phải bảo vệ hoàng thượng, công chúa tự có cấm vệ quân theo hầu.” Hắn không phải bảo tiêu riêng của nàng, không rảnh rỗi như vậy.

“Nhưng ta đã nói chuyện với mẫu hậu rồi, người muốn huynh bảo hộ ta, mẫu hậu đã ra mặt nói chuyện, hoàng huynh chỉ còn nước chấp nhận cho Hàn Phi theo bảo hộ.” Yêu nữ này, bảo hắn đi chết đi.

“Được rồi, ta bảo hộ cô.” Hắn vượt vượt trán, hắn làm hộ vệ, không phải hộ hoa sứ giả. Hoa khác thì cũng được đi, tại sao hết lần này tới lần khác đều là đoá hoa ngang ngược này chứ.

“Tốt. Ta quên nói với huynh, hai người họ đã xuất phát được từ một canh giờ trước rồi, ta bảo cung nữ thay trang phục giả dạng ta lên kiệu.” Thật sự là nàng hạ lệnh không cho ai nói với Đông Phương Vũ, lại làm nũng để điều đình với hoàng huynh, cho nên hắn tới giờ mới biết.

“Cô...”

“Nhiệm vụ của huynh bây giờ là bảo hộ ta, nếu để ta mất tích là phạm đại tội đó. Cho nên, chúng ta cười ngạo đi. Đúng rồi, ta đã chuẩn bị sẵn ngựa giùm huynh.”

Nhìn thấy nàng một thân y phục nhẹ nhàng, hắn tự mình hiểu rõ lát nữa sẽ có người ngã nhào từ trên xuống.

*

“Lãnh đại ca, khục... là vậy.” Cái cổ phát ra thanh âm nũng nịu đang tiến vào phòng hắn đột nhiên bị bóp chặt, hầu như muốn tắt thở.

“Công chúa, cô đêm hôm khuya khoắt tìm tới phòng ta, rốt cuộc là muốn gì?” Hắn đúng là chịu hết nổi rồi, thế gian này cứ nhiên có loại nữ nhân như vậy.

Nhập Họa không thèm để ý nhún nhún vai, “Không có gì a, ta muốn ngủ với huynh thôi.”

“...” Không nói gì.

“Ta nghe nhũ nương nói, nam nữ chỉ cần một lần ngủ với nhau, nhất định phải thành thân.” Cho nên, nàng muốn thành công ngủ trên giường của hắn.

“...” Nếu Tiểu Diệp biết, hai người họ chết chách rồi.

“Ta muốn thành thân với huynh, nên muốn cùng huynh ngủ.”

“...”

“Giường huynh nhỏ quá a, khó chịu quá.” Ai đó đã tiến vào trong chăn.

Cố gắng kiềm chế ý niệm muốn giết người, Đông Phương Vũ kiên trì nói, “Công chúa, thỉnh ra ngoài.”

“Không muốn không muốn.” Nhập Họa xuất ra thần công làm nũng lợi hại nhất của mình.

Đông Phương Vũ bắt đắc dĩ vỗ trán, nắm lấy y phục của nàng ném ra bên ngoài.

Tên hoàng đế kia rốt cuộc cũng đại phát từ bi, để Hàn Phi đến thay, cho hắn một ngày nghỉ. Vừa nghe tin có thể nghỉ ngơi, hắn lập tức trốn vào tổng bộ Chu Tước đường. Hắn đường đường là thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc Công Tử, cho dù trước cửa có thiên binh vạn mã cũng nhất mực không lần trốn, thế nhưng gặp phải cái cô công chúa kia, hắn không muốn chạy cũng không được.

Lương Ngọc Phượng đưa lên một chén trà, trêu ghẹo nói, “Công chúa Nhập Họa kia đâu rồi?” Nghe nói lão đại bị chinh đến thâm a. Thực sự phải bội phục nha đầu kia, hôm nào phải học vài chiêu mới được.

Đông Phương Vũ lãnh đạm trả lời, “Không biết.” Nhắc tới yêu nữ kia, hắn thực sự muốn khóc.

“Muội thấy nàng cũng không tệ.” Lương Ngọc Phượng ám muội nháy mắt mấy cái, “Huynh không thích đại tẩu, chi bằng...”

“Nếu nàng biết ngươi ở sau lưng nàng nói vậy, nhất định không tha cho ngươi.” Người hắn nói đương nhiên là Bạch Mạn Diệp.

Bỏ câu đùa của Quân Tùy Phong đến, Tiểu Diệp bình an vô sự. Nhận được tin này, hắn rốt cuộc thở dài một hơi, nếu như không có cô công chúa kia nhảy vào giúp vui, hắn nhất định thấy rất dễ chịu.

“Sao? Huynh rất hiểu tẩu ấy?”

“Phải.”

“Không phải chứ? Nữ nhân thế nào có thể lọt được vào mắt huynh?”

“Nữ nhân đáng cho ngươi thương thức nhất.” Nói đến Tiểu Diệp, đáy mắt hắn xẹt qua ý cười. Nha đầu kia chính là một nữ nhân gốc gác nghiệt mợ hồ đến kinh khủng, cư nhiên lại có nhiều người ngưỡng mộ đến vậy, cả đường chủ Chu Tước đường của Thiên Cơ các cũng trở thành một trong những người ngưỡng mộ nàng.

“Một nữ tử rất đặc biệt.”

Lương Ngọc Phượng ngạc nhiên há hốc mồm, không nói được lời nào. Huynh ấy cười? Thực sự cười. Nói đến nữ nhân kia, kể cả đại sư huynh lạnh lùng cũng toát ra vẻ ôn nhu, hoa mắt, nàng tuyệt đối hoa mắt rồi.

“Rốt cuộc là ai a?” Lương Ngọc Phượng nuốt nước bọt, ngơ ngẩn hỏi.

“Vô Ảnh La Sát.”

Lương Ngọc Phượng nuốt chút té từ trên ghế xuống, “Huynh nói người huynh... huynh... huynh... rước vào cửa chính là...”

“Không phải người ta rước về, nhưng ta chỉ thừa nhận duy nhất một thê tử.”

Lương Ngọc Phượng bị chính nước bọt của mình làm sặc, “Muội thề, muội sẽ tôn kính nàng cả đời đấy.” Nữ nhân đáng để đại sư huynh xuất ra nhu tình quả nhiên không đơn giản a, thật đúng là thần tượng của nàng. Sai, Vô Ảnh La Sát vốn dĩ là thần tượng của nàng. Sau này có đại tẩu chống lưng, đại sư huynh sẽ không dám tùy tiện khi dễ nàng nữa.

“Vậy sao?” Đông Phương Vũ vờ như không quan tâm mấy, “Nghe nói hoàng thượng ban cho ngươi một đôi ngọc trâm.”

Lương Ngọc Phượng từ trên đầu lấy xuống một đôi trâm, “Đây.” Đại sư huynh đòi nào lại quan tâm nàng? Từ nhỏ lớn lên bên nhau, nàng còn không biết rõ hắn muốn cái gì? Muốn tặng quà cho nữ nhân nha, nếu nàng không chủ động, e rằng cả đời hắn cũng không muốn nói ra.

“Đa tạ.” Chỉ một câu đa tạ, hần liền không khách khí nhận lấy.

“Tặng cho đại tẩu sao?” Lương Ngọc Phượng nhỏ giọng hỏi.

“Phải.” Hần thẳng thắn thừa nhận.

“Vạn tuế.” Lương Ngọc Phượng hầu như nhảy dựng lên.

Đại sư huynh đại gian đại ác, huynh rút cuộc cũng rơi vào chốn ôn nhu rồi. Hi vọng sau khi rơi vào chốn ôn nhu, đại sư huynh có thể ôn nhu với nàng một chút, đối xử với nàng tốt một chút.

Đông Phương Vũ trừng mắt nhìn nàng, “Không sao chứ?” Nghe nói, nàng với bước vào Hàn gia không bao lâu, chịu mọi ủy khuất.

Lương Ngọc Phượng làm như không quan tâm nhún nhún vai, “Không sao cả, tốt lắm.”

Nàng từng nói, nàng muốn một cây thượng phẩm dương chi bạch ngọc trầm, đến nay hần vẫn nhớ rõ, chưa bao giờ quên.

Màn đêm buông xuống, lạnh như nước.

Đông Phương Vũ đứng trước cửa sổ, trong tay cầm một đôi ngọc trầm, hình ảnh từng cái nhăn mày của nàng, nụ cười nàng hiện rõ lên trước mắt.

“Lãnh đại ca.” Khỏi phải nói, nhất định là ma nữ công chúa Nhập Họa kia.

Đông Phương Vũ bất đắc dĩ trốn mắt, “Công chúa, cô tới làm gì?” Lần trước nói muốn ngủ cùng hần, suýt nữa dọa hần hồn bay phách lạc.

“Người ta đến gặp huynh.” Đôi mắt nàng khẽ liếc đến đôi ngọc trầm đang cầm trên tay hần, “Lãnh đại ca, thật là đẹp nha.”

Đông Phương Vũ trừng mắt nhìn nàng, sau đó đưa nàng một cây. Hần thực sự quá hiểu Nhập Họa này, đoán chách vật này nàng nhất định phải nhận được, nếu không chiếm được ngọc trầm, nhất định sẽ vĩnh viễn oán lấy hần. Dù sao cũng có một đôi, cho nàng một cây cũng còn một cây.

“Lãnh đại ca, huynh thật tốt.” Nhập Họa hưng phấn cầm ngọc trầm, chuẩn bị nhảy bổ vào người hần. Đông Phương Vũ một phát túm lấy y phục, đẩy nàng văng sang một bên.

Phượng Chấn Hiên anh tuấn tiêu sái không chỉ bị phế võ công còn bị hủy dung mạo. Phượng lão gia từ sau khi biết chuyện này, cư nhiên rất không có chí khí ngất xỉu. Cho tới bây giờ, những người biết chuyện này chỉ có Bạch Mạn Điệp, Phượng Kinh, Phượng Hân, còn Phượng phu nhân to mồm kia một chút tin tức cũng không hay không biết.

Phượng Kinh rất đau lòng cũng chỉ có thể âm thầm tìm kiếm dược liệu trân quý và thỉnh thần y. Về phần nhi tử rốt cuộc thế nào lại ra nông nỗi này, hần một chút cũng không biết, chỉ mơ hồ nghe nói có liên quan tới Đỗ Thanh Sương, còn cụ thể thế nào thì không được rõ.

Tính tình nhi tử táo bạo khác thường, động một chút là lại nổi giận, ngoại trừ Phượng Hân cùng Bạch Mạn Điệp, không ai dám tới gần hần ba bước. Thái độ của Phượng Chấn Hiên đối với Bạch Mạn Điệp ngấm ngấm mà hần yêu quý thập phần khó chịu, mở miệng không nói được một câu dễ nghe, mà nàng thì lại ngoan ngoãn hầu hần vui vẻ. Phượng lão gia càng nghĩ càng thấy chuyện này bất thường, quyết định nói chuyện cùng Bạch Mạn Điệp.

“Cô nương, cô cùng khuyến tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đương đường là Vô Ảnh La Sát lại cam tâm hầu hạ con hần, làm đủ mọi việc nặng nhọc cũng không một câu oán hận, mà tiểu tử kia cư nhiên không biết thế nào là cảm kích. Tên đó trước nay đối với nàng luôn khăng khăng một mực, sao đột nhiên lại thay đổi thế này?

Bạch Mạn Điệp trầm mặc một hồi, chậm rãi nói, “Ta thiếu nợ hần.” Nàng thiếu hần rất nhiều, nhiều đến không trả nổi.

Phượng Kinh nghi hoặc, nàng thiếu hần cái gì?

“Hần ra nông nỗi như ngày hôm nay, hoàn toàn tại vì ta.”

Phượng Kinh dù sao cũng từng gặp qua vô số người, sớm đã cảm giác thấy có chuyện gì, lúc nàng tự mình nói ra, hần cũng không quá mức kinh ngạc.

“Có thể kể lại hay không?”

Bạch Mạn Điệp giương mắt, nhìn hần một hồi lâu, “Được.” Nàng thừa nhận nàng không thích lão gia này, thế nhưng hần rất yêu nhi tử. Làm phụ thân, có quyền được nói chuyện nhi tử mình.

Vì vậy, nàng đem sự tình tóm tắt kể một lần, nói đến lúc Phượng Chấn Hiên vì nàng hủy dung, tự phế võ công, lòng mi nàng giật giật, một giọt nước mắt trong suốt lăn ra. Tuy rằng sự tình đã qua hơn một tháng, nhưng mỗi khi nàng nhớ lại buổi tối hôm đó, vẫn còn rất đau lòng.

Phượng Kinh sau khi nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, thở dài một tiếng, “Ai, hài tử Thanh Sương này thật sự quá cực đoan rồi...” Hần đã nhìn Đỗ Thanh Sương từ nhỏ lớn lên, thật không ngờ, hài tử hần trông thấy từ nhỏ, cư nhiên lại hủy hoại con hần.

Có thể, hần chính là đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện. Nếu không phải hần dung túng hai nữ nhân họ Đỗ kia, có thể sẽ không xảy ra bi kịch của ngày hôm

nay.

Chấn Hiên sớm đã làm ra thái độ không thích Đỗ Thanh Sương, là hẳn vẫn không để ý đến cảm nhận của con mình, luôn muốn tác hợp. Là do hẳn tận lực tác hợp, cho Đỗ Thanh Sương hi vọng, để rồi khi hi vọng tan biến, Đỗ Thanh Sương mới không chịu nổi đã kích mà hủy hoại Chấn Hiên.

Nói với hẳn những điều này, không còn nghi ngờ gì, chính là một đã kích nghiêm trọng. Phương Kinh vỗ trán, trong nháy mắt, tựa hồ đã già đi rất nhiều.

Bạch Mạn Điệp trong lòng đau xót, khóc thút thít nói, “Bá phụ, cứ trách ta đi, đều do ta không tốt.”

Phương Kinh vô lực xua tay, “Không trách cô, có trách là phải trách ta, tất cả đều là lỗi của ta.”

“Ta căn bản không nên xuất hiện, không nên xuất hiện, nếu không vì sự xuất hiện của ta, Chấn Hiên sẽ không biến thành như vậy.” Nếu không phải gặp nàng, sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy.

“Không liên quan tới cô, tình cảm căn bản là vô phương miễn cưỡng.” Hẳn là người từng trải, đương nhiên so với bọn thanh niên hiểu biết nhiều hơn.

“Đều là lỗi của ta.” Rõ ràng biết không phải lỗi của mình, nhưng nàng không thể không tự trách.

“Biết là lỗi của cô sao?” Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Phương Chấn Hiên đang đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn nàng.

“Chấn Hiên?” Phương Kinh không ngờ rằng Phương Chấn Hiên đột nhiên xuất hiện, không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạch Mạn Điệp gục đầu xuống, “Là ta sai.”

“Cô nghĩ nên báo đáp thế nào?” Phương Chấn Hiên bình tĩnh hỏi.

Bạch Mạn Điệp cúi đầu không dám nhìn hẳn, “Người nói đi?” Hẳn rồi cuộc đưa ra điều kiện gì? Nàng có thể làm được không?

Phương Chấn Hiên ngẩng đầu, nói giọng châm biếm, “Gả cho ta, cả đời ở bên cạnh ta.” Đây vẫn luôn là mong muốn của hẳn.

Bạch Mạn Điệp há mồm, nhỏ giọng nói, “Ta...” Ta không làm được, Bạch Mạn Điệp suy nghĩ trong lòng. Nàng có thể vì hẳn làm tất cả mọi chuyện, cũng không thể gả cho hẳn a, nàng căn bản là không yêu hẳn. Nếu như nàng ở bên cạnh hẳn, Đông Phương Vũ làm sao bây giờ? Hẳn cũng yêu nàng, nàng không thể tổn thương hẳn.

Nếu không tổn thương Đông Phương Vũ, tất nhiên phải tổn thương Phương Chấn Hiên, lẽ nào nàng phải tổn thương một trong hai người họ sao?

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Không làm được? Cô nói muốn báo đáp ta, nhưng rốt cuộc không làm được, nếu như làm không được, lập tức biến đi, ta không cần cách báo đáp nào khác.”

“Phương đại ca...” Bạch Mạn Điệp khó xử.

“Chấp nhận hay không là tùy cô.” Phương Chấn Hiên liếc mắt nhìn nàng, phẩy tay áo bỏ đi.

Bạch Mạn Điệp ngây ngốc đứng tại chỗ đó, không biết nên làm thế nào mới phải. Hẳn muốn nàng lấy hẳn, vĩnh viễn ở bên cạnh hẳn, nàng cũng muốn như vậy, thế nhưng nàng làm không được a.

“Cô nương...” Phương Kinh trầm giọng nói, “Cô chấp nhận đi. Ta biết như vậy là không công bằng với cô, nhưng ta không đành lòng nhìn nhi tử càng lúc càng tuyệt vọng, van xin cô.” Từ sau khi thụ thương, hẳn hoàn toàn thay đổi, chấn nản tới cực độ.

“Bá phụ...”

“Cô nương, ta van xin cô.” Nàng chính là Vô Ảnh La Sát mà người trên giang hồ vừa nghe danh đã sợ mất hồn mất vía, hẳn vẫn cho rằng nàng không có gì tốt đẹp. Thế nhưng một tháng vừa qua, nàng giống như một hiền thê đang tận tâm tận lực hầu hạ Phương Chấn Hiên, hẳn nhìn thấy, thập phần cảm động. Nàng chính là nhân vật đứng nhất nhì trên giang hồ, nhưng bởi vì một sai lầm không phải do mình mà từ bỏ tâm thái, từ bỏ tôn nghiêm, một nữ tử chí tình chí nghĩa như vậy, thế gian hiếm có a. Nữ tử thế này, có đủ tư cách làm dâu Phương gia.

Dù sao vẫn tốt hơn Đỗ Thanh Sương tự cao tự đại kia, thực sự càng không thích hợp làm thê tử. Tuy rằng trước đây nàng nói là thê tử của Sáo Ngọc Công Tử, nhưng cũng không thấy nàng buồn tẻ.

Đối mặt với ánh mắt cầu xin của Phương Kinh, Bạch Mạn Điệp không thể nói lời cự tuyệt.

“Cô nương, van xin cô. Chỉ cần cô gả cho nhi tử, Phương gia ta tuyệt đối không bạc đãi cô. Ta van cô, cô cũng không muốn thấy nhi tử tiếp tục như vậy chứ?”

Bạch Mạn Điệp hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, “Ta nguyện ý.” Câu “ta nguyện ý” này đồng nghĩa với việc phủ định quá khứ của nàng, phủ định tình cảm của nàng với Đông Phương Vũ, phủ định mục đích ở lại cố đại của nàng. Chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng nàng phải dùng hết dũng khí, ba chữ này thật sự nghiêm trọng a.

“Đa tạ cô nương.” Phương Kinh mừng rỡ, “Cô nương, ta gọi cô Ngâm Ngâm nhé, như vậy thân thiết hơn.” Ở chung với nhau một tháng, không chỉ mình nhi tử thích, cả hân cũng thích vị cô nương này.

“Nhưng mà... còn hôn sự với Vân gia.” Như vậy không công bằng với Vân Băng Tâm tiểu thư a.

“Cô yên tâm, ta sẽ đi xử lý.” Vì nhi tử, hân không thể làm gì khác hơn là không nề mặt.

“Ừm, không còn việc gì thì ta đi trước.” Nàng đỡ đỡ xoay người, giống như một con rối không có sinh khí.

*

Bạch Mạn Điệp rời khỏi thư phòng, cảm thấy rất lạnh. Nàng phải gả cho Phương Chấn Hiên, không còn bao lâu nữa, nàng sẽ là Phương phu nhân. Nàng không yêu hân, tuyệt đối không yêu hân, thế nhưng nàng phải bên cạnh hân suốt đời. Nàng làm sai rồi sao? Nàng phải dùng tới phương thức này mới có thể bảo đảm thâm tình của hân?

Phương Chấn Hiên yêu nàng, có thể đánh đổi mọi thứ để yêu nàng.

Nàng nhìn bóng cây in trên mặt đất, làm ra một tư thế quyết định. Tất cả mọi thứ, từ sự kiện đó về sau, đều trở thành quá khứ của nàng. Nếu phải tổn thương một người, chi bằng sớm đưa ra quyết định.

Bạch Mạn Điệp nhắm mắt lại, nước mắt từng giọt từng giọt từ khóe mắt rơi ra.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ.

Lam điền nhật hoãn ngọc sinh yên.

Thử tình khả đãi thành truy ức.

Chỉ thị đương thời dĩ vọng nhiên. (2)

Xin lỗi, kiếp này là muội phụ huynh, thế nhưng lòng muội đối với huynh, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Thương hải tang điền, thử tình bất du. (3). Nếu có kiếp sau, huynh nhất định phải bảo vệ muội chu toàn.

(2) Đây là 4 câu cuối trong bài “Cảm sát”.

(3) Thương hải tang điền, thử tình bất du:

+ Thương hải tang điền: Trong đó, Tang: cây dâu, Điền: ruộng, Thương: màu xanh, Hải: biển.

Thương hải tang điền là nói tắt của câu Hán văn: Tang điền biến vi thương hải, nghĩa là: ruộng dâu biến thành màu xanh.

Còn có câu: Sơn hà cải chuyển, thương hải tang điền.

Ý nói: Cảnh đời luôn biến đổi, không có gì gọi là vĩnh viễn vững bền.

+Thử tình bất du: tình này không thay đổi.

Ý của cả hai câu trên gộp lại tức là: dù thế sự có biến hóa vô thường, tình cảm này không hề thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Yêu có rất nhiều cách

Nàng tựa như tiên nữ hạ phàm, bắt gặp xuất hiện trong cuộc đời hân, cũng bắt gặp tiêu thất không chút tầm hơi. Không lấy được lòng nàng, cũng không muốn lưu lại nàng. Một tháng qua, trong viện đều thấy thân ảnh bận rộn của nàng. Bất luận hân có gây khó dễ thế nào, nàng vẫn luôn luôn mỉm cười, dùng thái độ ôn hòa nhất đối với hân.

Hình ảnh nàng luôn chuyển động trước mắt hân, bất luận có cố gắng thế nào, hân trước sau vẫn không xóa được những ký ức về nàng.

Hân vẫn quen tựa người trên ghế, tay cầm một quyển sách, nhìn thân ảnh bận rộn của nàng, nhìn nụ cười dịu dàng của nàng, nhìn bộ dạng chật vật của

nàng. Một tháng, hần hần đã quen với sự tồn tại của nàng. Có đôi khi, hần ích kỷ muốn giữ nàng lại, nhưng hần không thể. Hần biết người nàng yêu không phải hần, hần cũng không thể dùng ân tình giữ nàng lại cả đời.

“Nàng đi rồi.” Phương Chấn Hiên buông quyển sách trên tay xuống, nhìn cửa sương phòng đối diện đang đóng chặt, diện vô biểu tình, nhìn không ra một chút cảm xúc.

Một tháng trôi qua, vết thương trên mặt hần sớm đã biến thành sẹo. Giống như hai con rết, khiến khuôn mặt tuần mỹ mất nhan sắc.

“Vâng.” Phương Hần trầm ngâm một lát, nhìn không được hỏi, “Nếu lưu luyến, tại sao còn đuổi đi?” Theo công tử nhiều năm như vậy, tính tình công tử hần hiểu rất rõ. Công tử thật sự rất kiêu ngạo, thế nhưng cũng rất kiên cường. Tuyệt đối không phải vì mất hết võ công, bị hủy dung mạo mà trở nên không hiểu lý lẽ. Trái lại, công tử sẽ càng thêm nỗ lực. Mất đi võ công có thể khiến công tử khổ sở, nhưng bị hủy dung đối với công tử thì không thành vấn đề. Từ nhỏ đến lớn, công tử vẫn cho rằng mình là kẻ gây họa. Nhất là lúc nữ nhân vì công tử mà đấu khẩu với nhau, công tử đặc biệt chán ghét khuôn mặt khiến người ta phạm tội này. Mấy lúc nói đùa, công tử thậm chí nói rằng muốn hủy dung. Công tử sở dĩ bức ép cô nương kia, hoàn toàn muốn nàng biết khó mà lui, không phải muốn dùng ân tình để ép buộc. Từ khi thấy thái độ của công tử đối với Bạch Ngâm, hần liền hiểu rõ tâm tư của công tử. Làm hạ nhân, hần cũng chỉ có thể giúp đỡ thôi.

Hần quả thật từng chán ghét Bạch Ngâm, nhưng trải qua một tháng ở chung, hần cũng bị nàng cảm hóa. Kỳ thực nàng là một nữ tử rất tốt, so với lời đồn đại ngoài kia khác nhau rất nhiều. Nữ tử như vậy, rất xứng với công tử, hần không ngại phải hầu hạ thêm một thiếu phu nhân, nhưng mà... Ai.

“Nàng không thích ta.”

“Bạch cô nương tốt với người như vậy, có lẽ...” Phương Hần cẩn thận quan sát sách mặc của Phương Chấn Hiên, chỉ cần công tử nói một câu, hần có thể lập tức đưa Bạch cô nương kia trở về.

Phương Chấn Hiên vân đạm phong khinh nói. “Nàng đối với ta chỉ là cảm kích, bất luận là ai vì nàng làm như vậy, nàng đều đối tốt với người đó. Bởi vì ta yêu nàng, nên không muốn dùng ân tình ép buộc nàng. Người cũng từng nói, yêu một người không nhất định phải đoạt được nàng, mà nhìn nàng hạnh phúc, bản thân mình cũng sẽ hạnh phúc.” Trên môi hần chậm rãi hiện lên một nụ cười, “Hôm nay ta thành ra bộ dáng này, tuyệt đối không có nữ nhân nào bám theo ta. Ta có thể cả đời dõi theo nàng, nhìn nàng hạnh phúc. Nàng hạnh phúc, ta sẽ hạnh phúc.”

Phương Hần ý tứ sâu xa liếc hần một cái, “Bạch cô nương sẽ hạnh phúc sao?” Hần là đang có ý khác.

Phương Chấn Hiên ngẩn người, mơ hồ nói ra một câu, “Nàng sẽ hạnh phúc sao?” Nàng tuyệt đối chách chấn đang giận đối với Sáo Ngọc Công Tử, bằng không sẽ không đi một mình, càng không thể rời khỏi hần.

“Công tử, tìm Bạch cô nương về đi. Ta đã chuẩn bị hành lý, cũng đã chuẩn bị ngựa.” Phương Hần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phương Chấn Hiên lách đầu, “Không cần, nàng là một nữ tử kiên cường, ta tin tưởng nàng. Bất luận phát sinh chuyện gì, nàng đều có thể giải quyết. Ta tin Sáo Ngọc Công Tử là thật lòng yêu nàng, nếu không yêu, hần sẽ không trước mặt mọi người bộc lộ thân phận, có thể... hai người đã hiểu lầm gì đó.” Nói xong câu cuối cùng, hầu như biến thành tự mình lẩm bẩm.

“Công tử, người thực sự quá vĩ đại.” Ban đầu là muốn công tử quên nàng, nhưng công tử lại nói dù thế nào cũng không quên được, hại hần tổn biết bao nhiêu là nước bọt. Hiện giờ hai người họ ở cạnh bên nhau, công tử cư nhiên lại có thể nhẹ nhàng buông tay. Trải qua chuyện này, công tử hần thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Phương Chấn Hiên cúi đầu, mười ngón tay thon dài xoa xoa một chỗ, động tác thập phần ưu nhã, “Khi nào người có nữ nhân mình yêu thương, tự nhiên sẽ hiểu.”

Quên đi, thấy công tử vì yêu mà đau khổ thế này, hần tự biết không yêu là tốt nhất.

“Vậy công tử tính sao bây giờ? Cả đời không thú thế?” Muốn dõi theo Bạch cô nương cả đời, có thể a?

“Có gì không được?” Phương Chấn Hiên ngẩng đầu, đôi mắt mang theo ý cười nhìn hần.

“Nhưng mà... nhưng mà...”

Công tử thay đổi rồi, thay đổi rất lớn a.

Phương Chấn Hiên chậm rãi đứng lên, “Đến phòng luyện công.”

“A?”

Phương Chấn Hiên vừa đi tới cửa, quay đầu liếc hần một cái, “Làm sao vậy?”

“Công tử không phải phế võ công rồi sao?” Do dự hồi lâu, Phương Hần mới dám mở miệng.

“Đúng.” Phương Chấn Hiên cười, “Có thể, người đánh không lại ta.”

“...?”

Phương Chấn Hiên không nói gì thêm, nhún nhún vai, “Luyện lại là được, huống chi ta chỉ là đánh tan nội lực, muốn luyện lại cũng rất nhanh.” Hấn không phải quá thành thật, lúc đó bất đắc dĩ phải phé võ công, thế nhưng cũng phải có chút tiểu xảo.

Ách, thật sự là đã có dự tính cả rồi.

“Công tử, tại sao hôm nay tâm tình lại tốt như vậy?” Từ khi công tử gặp chuyện tới nay, chưa từng thấy công tử cười.

Phương Chấn Hiên cười nhạt, “Chỉ có khi ta vui vẻ mà sống, Ngâm Ngâm mới không thấy ân hận.”

Lại là vì nàng, công tử à, người không phải si tình đến ngu ngốc chứ? Vì một nữ nhân hi sinh đến mức này, đáng giá sao?

“Chấn Hiên, con tới đúng lúc lắm” Còn chưa kịp tới phòng luyện công, Phương Kinh đã tới trước mặt.

“Cha.” Phương Chấn Hiên nở một nụ cười yếu ớt, tâm tình thoát nhìn không tệ.

Phương Kinh miễn nguyện gật đầu, lẽ nào nhi tử biết Bạch cô nương sẽ gả cho nó, nên mới cao hứng đến vậy. “Con muốn đi đâu?”

“Luyện công.” Phương Chấn Hiên trả lời một câu đơn giản. Trải qua chuyện này, hấn biết cha cũng rất quan tâm hấn. Thái độ đối với Phương lão gia cũng tốt hơn nhiều.

“Tốt.” Phương Kinh thiếu chút nữa quỵ xuống đất tạ lão Thiên, con của hấn rốt cuộc cũng trở lại rồi.

“Con đi.”

“Đúng rồi, con muốn khi nào thú Ngâm Ngâm vào cửa.”

“Cái gì?” Phương Chấn Hiên kinh hãi nhìn phụ thân, “Con lúc nào nói muốn thú nàng?”

“Là con nói mà, Ngâm Ngâm đã chấp nhận rồi.”

“Con...” chỉ muốn bức nàng bỏ đi thôi mà.

“Nàng đi rồi.”

“Ta biết, Ngâm Ngâm có việc phải làm, đã nói với ta rồi.”

“...” Xong rồi, nữ nhân ngốc nghếch kia thực sự muốn gả, nàng nhất định hận chết hấn thừa nước đục thả câu.

*

Đây chính là kinh thành trong truyền thuyết? Là nơi ở của hoàng đế à? Quả nhiên không phải phồn hoa tằm thượng. Có thể thấy thủ đô ở cổ đại, không uổng công nàng một hồi xuyên không. Không biết hoàng cung là có cái dạng gì, hôm nào phải đi xem. Được rồi, lão công nàng hiện tại là công nhân viên chính phủ cao cấp, là cận vệ cho tổng thống, chức vụ đúng là cao à. Mượn danh hấn, nàng hấn có thể vào hoàng cung tham quan chứ.

Coi như xong rồi, nàng là tìm lão công để ly hôn, không phải để hưởng tuần trăng mật. Nếu như nàng đủ bản lĩnh, tuyệt đối không thể cùng hấn còn chút quan hệ nào nữa.

Thật lòng muốn gặp hấn, rồi lại không dám gặp hấn, lẽ nào duyên phận của hai người trước nay thật sự nhạt như vậy sao?

Nếu vô duyên, tại sao còn để cả hai gặp gỡ?

“Xem bói, xem bói, cô nương, xem bói không?” Bạch Mạn Điệp đang miên man suy nghĩ, đột nhiên bị cắt đứt. Nàng quay đầu, thấy có người đang hạ quẻ. Người xem bói chính là một lão nhân, râu tóc bạc trắng, không thể đoán được tuổi tác.

“Xem một quẻ.” Nàng thản nhiên ngồi xuống, trên mặt không một chút biểu tình.

Lão nhân liếc nàng một cái, lách đầu thờ dài, “Ai, hỏi thế nhân tình là vật gì.”

“Tiên sinh, ngài...” Bạch Mạn Điệp tròn mắt, ông ấy biết? Không phải linh vậy chứ?

Lão nhân không trả lời, vuốt vuốt râu, lại cười nói, “Cô nương, hỏi nhân duyên có phải không?”

Bạch Mạn Điệp gật đầu, không nói gì.

Lão nhân chậm rãi giương mắt, “Cô nương, hà tất dồn mình vào chân tường chứ?”

Bạch Mạn Điệp nhú mị, không hiểu rõ nhìn hấn, “Nói vậy nghĩa là gì?”

Lão nhân ý tứ sâu xa nhìn nàng, “Hà tất miễn cưỡng như vậy, dồn bản thân vào chân tường, cũng dồn hai nam nhân yêu cô vào chân tường.”

Bạch Mạn Điệp đối với lão nhân càng thêm kính trọng, “Thỉnh tiên sinh chỉ điểm.”

“Cứ thuận theo tự nhiên đi, cô nương có phải đang dự định làm việc gì đó không. Ta khuyên cô nương khoan hẩn làm, cho bản thân mình một lối thoát.”

“Tiên sinh, chuyện tới nước này, ta còn có thể làm thế nào nữa?”

Lão tiên sinh chậm rãi hỏi nàng, “Cô nương, cô đã từng chân chính cảm thụ ái tình chưa?”

“Ái tình?” Nàng đã biết cái gì là ái tình rồi, không phải sao?

Lão tiên sinh khẽ gật đầu, “Cô nương, phải dùng tâm.”

“Dùng tâm?” Bạch Mạn Điệp thì thảo, vị tiên sinh này dường như đã nói rõ ra, nhưng trong đó vẫn còn ẩn chứa vô số huyền cơ. Ái tình, dùng tâm, dùng tâm để cảm thụ ái tình?

Bạch Mạn Điệp hai mắt sáng lên, “Tiên sinh, ta đã hiểu.” Nhưng ngay lập tức, đôi mắt nàng lại trở nên ảm đạm, phải thế nào để dùng tâm cảm thụ ái tình?

Lão tiên sinh cười tủm tỉm nhìn nàng, “Cô nương, cô sẽ nhanh chóng hiểu rõ thôi. Nhớ kỹ, đừng quyết định gấp gáp quá, sự việc liên quan đến hạnh phúc cả đời a.”

“Tiên sinh quả nhiên là thần nhân.”

Lão tiên sinh vuốt râu, “Phật độ người có duyên, lão nhân ta cũng vậy. Nhân duyên là do trời định, hà tất phải cưỡng cầu.”

“Đa tạ tiên sinh chỉ giáo.” Bạch Mạn Điệp tiện tay đặt một thỏi bạc lên bàn, cung kính nói, “Cáo từ.”

“Cô nương đã ra tay hào phóng như vậy, ta nói cho cô nương biết một việc.” Lão nhân cười ha hả bỏ thỏi bạc vào trong người, “Nếu tương lai cô nương gặp phải một nữ tử họ Vân, nhất định không thể bạc đãi nàng. Nhân quả tuần hoàn, cô thiếu nợ người đó.”

Họ Vân? Nữ tử? Bên cạnh nàng không có vị hào nhân này a? Nàng thiếu người ta? Là kiếp trước?

Bạch Mạn Điệp nghiêm túc gật đầu, “Xin nhận chỉ điểm của tiên sinh.”

“Nha đầu, cô cứ luôn khách khí với ta như vậy, ta cũng không thể không biết điều.” Lão tiên sinh giả hoạt cười, “Nói với cô thêm câu nữa, cô nương có một đoạn nhân duyên vượt thời không là do trời đã an bài, cô nương gặp hai người hữu duyên, còn vị nào mới là phu quân thật sự của cô thì còn phải xem tạo hóa. Cô nương, nhớ kỹ lời ta, đừng chọn sai người.”

Bạch Mạn Điệp ngạc nhiên há mồm, sách mặt khế biển, hẩn cư nhiên biết nàng là người xuyên không, rốt cuộc hẩn là ai a?

“Ngài là...”

Lão tiên sinh cười ha hả, “Chỉ là giang hồ thuật sĩ, lấy hiệu Thần Toán Từ.”

“Tiên sinh, thất kính. Nếu tiên sinh không chê, thỉnh thiên sinh nể mặt cùng ta uống chén rượu nhạt.”

Thần Toán Từ gạt đến tái mặt, “Nha đầu, đã bảo đừng khách khí như vậy mà. Cô mà còn khách khí như vậy, ta lại muốn tiết lộ thiên cơ.”

Bạch Mạn Điệp buồn cười, kỳ nhân dị sĩ đều cổ quái như vậy.

Thần Toán Từ thở dài một hơi, “Cô nương có thể gặp được ta cũng là một loại duyên phận. Lại nói thêm câu nữa, được tại thủy trung cầu (1), nhớ kỹ, đừng quên.”

(1) Được tại thủy trung cầu("được" là thuốc. "thủy trung" trong nước. "cầu": cầu được, xin được.) Hạnh phúc có thể có ở những hành động/cử chỉ bình thường nhất.

“Được tại thủy trung cầu?” Không đầu không đuôi nói cái gì vậy? Một chút cũng không rõ.

“Tiên sinh...” Bạch Mạn Điệp vừa định hỏi, nhưng lão tiên sinh đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Bạch Mạn Điệp cảm thán, “Quả nhiên là một kỳ nhân.” Thường nói thiên hạ lắm người tài ba, quả nhiên không sai.

Bạch Mạn Điệp cẩn thận suy nghĩ những gì vị tiên sinh kia nói – cảm thụ ái tình.

Rốt cuộc là thế nào mới có thể cảm thụ được đạo lý này đây?

Nàng cúi đầu, xuyên qua một đám người, những cảnh náo nhiệt này đã lâu không thấy.

“Nương, con muốn ăn mứt quả.” Tiếng nói non nớt của một đứa trẻ đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy một cảnh cả nhà ba người đang hạnh phúc với nhau.

Bạch Mạn Điệp đột nhiên thấu hiểu, hưng phấn kêu lên, “Ta đã biết.”

*

Mấy ngày gần đây, Hàn Phi bận đến điên cuồng. Nào là nhanh chóng tìm ra chứng cứ, nào là bảo hộ hoàng thượng, lại còn có mấy vụ án mà bọn thuộc hạ ngu ngốc không giải quyết được phải chạy đi tìm hân. Lương Ngọc Phượng cũng đang vì chuyện Tứ Vương gia mưu phản mà phiền não, luôn ở lại Chu Tước đường, hai tháng không về nhà, khoảng cách giữa hai người dường như càng lúc càng xa. Khó khăn lắm mới có một ngày rảnh, Hàn Phi quyết định đưa Lương Ngọc Phượng ra ngoài.

Do dự hồi lâu, Hàn Phi rốt cuộc lên tiếng, “Phượng nhi, ta còn nhớ nàng thích nhất là bánh đậu đỏ của đại thẩm ở thành tây.”

Lương Ngọc Phượng thân nhiên nói, “Ta không muốn ăn.”

Hàn Phi kiên trì nói, “Nàng muốn đi đâu? Ta cùng đi với nàng.” Nàng đối với ai cũng đều rất nhiệt tình, chỉ có với người Hàn gia hân thì luôn luôn lạnh nhạt. Hân biết, đây chính là hậu quả của việc mẫu thân và muội muội ngược đãi nàng, thế nhưng hân cũng đã tận sức bù đắp cho nàng.

“Không rảnh.” Lương Ngọc Phượng dừng bước, hai tay khoanh trước ngực, lờm hân một cái, “Chàng đưa ta ra đây là có chuyện gì, ta còn nhiều việc phải làm lắm.” Nàng đang bận rất nhiều việc, không rảnh. Nàng ngày nào còn là Chu tước đường chủ, đều sẽ vì Thiên Cơ các mà tận sức.

Hàn Phi nhún nhún vai, đánh ra chiêu bài tươi cười, “Không có gì, ta nhớ nàng thôi.”

“Được rồi, đừng nói lời đường mật nữa, ta thực sự rất bận.” Lương Ngọc Phượng xoay đầu, trên mặt hiện ra một nụ cười, hân nói nhớ nàng, dù không phải lời đường mật gì, nhưng vào tai nàng lại biến thành vô cùng dễ nghe.

Hàn Phi trưng ra vẻ mặt đau khổ vô cùng, chỉ còn thiếu mỗi vài giọt nước mắt, “Ngọc Phượng, ta đánh tội nàng chỗ nào chứ?” Tại sao lại đối xử với hân như vậy.

“Chàng không đánh tội ta, chỉ là ta thật sự rất bận.” Thấy bộ dạng này của Hàn Phi, Lương Ngọc Phượng thiếu chút nữa bật cười.

Hàn Phi đứng che trước mặt nàng, tựa như một hải tử đang giật dỗi, “Nhanh chóng sắp xếp thời gian về nhà, cùng ta nói chuyện được chứ?”

Lương Ngọc Phượng xoay đầu, giật dỗi nói, “Không được, ta không muốn trở về.” Từ khi gả vào Hàn gia, bà bà cùng tiểu muội chưa từng cho nàng chút nhả sách, nàng đường đường là Chu Tước đường chủ, không cần phải chịu ủy khuất. Đều tại cái tên hoàng đế chết tiệt kia, không chịu nói Hàn Phi là người của hân, hại nàng tưởng rằng Hàn Phi là người của Tứ Vương gia, cái trang tân nương vào nhà hân chịu tội. Sau khi thân phận bại lộ, hoàng đế kia cư nhiên tứ hôn, biến nàng thành “người trong nhà”.

“Bọn họ cũng hơi quá đáng” Hân biết, đây chính là tai họa của việc nương và muội muội không nói lý lẽ.

Lương Ngọc Phượng bắt đầu dĩ lờm hân một cái, “Hôm nay chàng muốn gì cứ việc nói thẳng, ta còn việc phải làm. Đại sư huynh ngày nào cũng phải bảo hộ hoàng thượng, bận đến không còn thời gian để nghỉ ngơi, chàng thì ngược lại, rảnh rồi không chuyện gì làm.”

Ách, Hàn Phi hân thật sự thích lời biếng, so với Sáo Ngọc Công Tử, hân đúng là thiếu trách nhiệm.

Hân nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, cười tủm tỉm bước tới, dỗ ngọt, “Nàng gầy đi rất nhiều, có phải là không ăn uống gì không, nàng muốn ăn gì? Ta đưa nàng đi.” Quá gầy, ôm vào thấy rất khó chịu.

“Không muốn ăn uống gì hết.” Lương Ngọc Phượng mặc dù đang mắng, nhưng trên mặt hiện lên vài phần hạnh phúc. Đường đường thiên hạ đệ nhất bộ khoái, lại biến thành nghệ nhân diễn hài làm nàng vui, nói không cảm động thì đúng là gạt người. Nhưng nghĩ tới người nhà của hân, Lương Ngọc Phượng lại kiềm không nổi tức giận.

“Thực sự không muốn ăn?” Hàn Phi cười ám muội, nhỏ giọng nói, “Về nhà ăn ta đi? Có được hay không?”

Lương Ngọc Phượng nghe vậy, mặt có chút đỏ hồng, mang theo vài phần e thẹn, “Ồ chỗ đông người, chàng nói cái gì vậy?”

Hàn Phi tới gần nàng, nhẹ nhàng thổi khí, “Ta nói, nếu như nàng không muốn ăn gì thì ăn ta đi, tin tưởng cho nàng đủ no.”

Lương Ngọc Phượng xấu hổ cúi đầu, lặng lẽ quan sát xung quanh xem có ai không, “Đừng nói nữa, chúng ta đi.”

“Đi.” Hàn Phi kéo tay nàng.

Bạch Mạn Điệp đứng ở đằng xa, vẫn luôn dõi theo bọn họ, trên mặt hiện ra nét cười. Nguyên lai, ái tình cũng còn có cái dạng này. Phu thê không nhất

định cứ phải luôn tương thân tương ái, cũng có thể cãi nhau. Trong nháy mắt, nàng đột nhiên hiểu rõ, cảm thụ ái tình có rất nhiều cách, cách nàng sử dụng cũng là một trong số đó. Nàng cùng Đông Phương Vũ đã dùng rất nhiều cách để biểu đạt tình cảm của mình, nhưng không có cách nào biểu đạt sâu sắc nhất, cho nên nàng đối với tình cảm của bọn họ vẫn rất mơ hồ.

Nàng chấp nhận gả cho Phương Chấn Hiên, cũng bởi vì nàng yêu Đông Phương Vũ chưa đủ sâu nặng, chưa đến mức khách cốt ghi tâm. Nếu thật sự là khách cốt ghi tâm, nhất định nguyện dùng tính mạng để trả ơn chứ không buông tay với người yêu của mình. Vị tiên sinh kia nói, muốn nàng chân chính cảm thụ ái tình. Nàng có phải nên tìm một cách thích hợp với bọn họ, thăng thần đàm luận luyện ái một lần?

Nàng suy nghĩ đã muốn xuất thần, đột nghe một loạt tiếng thét chói tai. Nàng lập tức hoàn hồn, mười mấy hách y nhân đột nhiên xông ra, vây quanh đôi phu thê vừa nói chuyện ban nãy. Hai người lập tức đánh trả, còn người xung quanh đã thét chói tai mà chạy tứ tán. Mọi người xô đẩy lẫn nhau, tình thế thập phần hỗn loạn. Bạch Mạn Điệp không sợ, trái lại đang suy xét xem có nên ra tay trợ tương trợ hay không. Đoàn người chen nhau bỏ chạy, suýt chút xô ngã nàng. Một lát sau, đường cái lập tức vắng ngắt không một bóng người, ai nấy đều trốn cả vào trong nhà. Cũng có người thích xem náo nhiệt, hé cửa nhìn lên.

Bạch Mạn Điệp hai tay khoanh trước ngực, nhìn một lượt đôi phu thê cùng với mười mấy hách y nhân. Đôi phu thê kia võ công đều rất cao, nhất là trượng phu, tuyệt đối là cao thủ nhất đẳng. Mười mấy hách y nhân kia cũng không tồi, hai bên đánh đến không phân thắng bại.

Hách y nhân cũng nhìn ra được võ công của thê tử hơi yếu, vì vậy tất cả đều nhắm vào vị thê tử kia, dùng kiếm quán lấy “vũ khí” của nàng. Vũ khí của nàng chính là một hồng lăng (2) quán ở bên hông, hồng lăng kia dù sao cũng không chách lăm, trước sự công kích của mười mấy hách y nhân, hồng lăng bị tước ra từng mảnh. Đến khi hồng lăng hoàn toàn bị tước hẳn, những thanh kiếm kia hướng thẳng vào nàng, mặt nàng có thể sẽ biến thành tổ ong...

(2) Hồng lăng: tấm lụa mỏng màu hồng.

“Phượng nhi...” Hàn Phi kinh hô, phi thân tới trước mặt che chắn cho nàng, dùng thân thể bảo hộ nàng.

Ai nấy đều cho rằng Hàn Phi lần này chết chắc rồi, bao gồm cả hắn, đột nhiên, kiếm của hách y nhân đều bị gãy thành hai đoạn, mà nguyên nhân gây nên, lại chính là một thanh đao phay lướt ngang qua.

Trong vô thức, mọi người đều hướng về nơi phóng ra con dao đó. Một vị phần y nữ tử đứng ở đằng kia, nhàn nhã nhìn bọn họ, có chút nhú mày.

Hàn Phi chấp tay, khách khí nói, “Đa tạ cô nương cứu giúp.”

Bạch Mạn Điệp vẫn nhú mày, “Không phải ta cứu các ngươi, chỉ là không quen thấy mấy tên kia quấy rầy phu thê người ta ân ái, thay trời hành đạo.”

Bạch Mạn Điệp hai tay chấp sau lưng, hùng hăng bước tới, ngón tay chỉ trỏ, “Ta nói mười mấy người các ngươi, khi dễ hai người không biết xấu hổ, thật là mất mặt a. Mười mấy người đánh không lại hai người, về nhà trồng khoai lang đi.”

“Xú nữ nhân, phá chuyện tốt của lão tử.” Nàng vừa xuất thủ, hách y nhân này cho dù tức giận cũng không dám làm xằng.

“Mẹ nó, ngươi là lão tử nào chứ? Ngươi làm ta rất khó chịu đấy biết không?” Bạch Mạn Điệp nhanh chóng đến bên cạnh Hàn Phi, đoạt lấy kiếm của hắn, “Lui xa một chút, tránh để bị thương.”

Đám hách y nhân kia tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ chết như vậy, căn bản chưa kịp động thủ, thậm chí không biết đối phương thế nào xuất thủ, chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu hồng, giờ phút nhìn thấy cái bóng ấy cũng là lúc bọn chúng chết sạch. Chưa đầy một phút, mười mấy tên hùng hùng hổ hổ ban đầu đã nhanh chóng biến thành thi thể.

Hàn Phi cùng Lương Ngọc Phượng ngẩn người, thiên hạ thật sự có người lợi hại như vậy?

Những kẻ cùng Hàn Phi giao thủ không ít, bao gồm cả thiên hạ đệ nhất Sáo Ngọc Công Tử. Cho dù là Sáo Ngọc Công Tử, cũng chưa hẳn có được tốc độ như vậy. Nàng rốt cuộc là ai, một nữ tử còn rất trẻ, căn bản không thể có công lực thế này, lẽ nào là...

“Tại hạ Hàn Phi, tạ ơn cô nương cứu mạng.”

“A?” Bạch Mạn Điệp ngẩn người, “Ngươi là Hàn Phi?”

“Vậy đây là...” Nàng chỉ vào Lương Ngọc Phượng, “Chu Tước đường chủ Lương Ngọc Phượng?” Lương Ngọc Phượng gả cho Hàn Phi, sớm đã không còn là bí mật, nàng đương nhiên cũng đã nghe qua.

“Cô là ai?” Lương Ngọc Phượng nghi hoặc.

Bạch Mạn Điệp giả hoạt cười, “Thất kính thất kính, ta là Vô Ảnh La Sát.”

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Dạo hoàng cung

Đùa sao, nữ tử trẻ tuổi thế này lại là Vô Ảnh La Sát. Có thể luyện thành một thân khinh công thiên hạ đệ nhất, nói thế nào cũng không thể là một vị tiểu cô nương tuổi ngoài hai mươi. Thế nhưng vị phần y nữ tử vừa nhìn là thấy rất trẻ con, giống như một tiểu cô nương ngây thơ vậy. Nếu không phải vì một thân võ công cao cường đến đáng sợ, hai người họ nhất định cho rằng nàng đang nói đùa.

Lương Ngọc Phượng nuốt một ngụm nước bọt, “Cô nương chính là Vô Ảnh La Sát trong truyền thuyết?” Thần tượng a, hôm nay có thể gặp được nàng thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Bạch Mạn Điệp lười nhác cười, “Không thể giả được.”

Hàn Phi ho khan một tiếng, “Vô Ảnh cô nương, thất kính.” Ho khan a? Có cần ăn bàn đại hải không (1)?

(1) Bàn đại hải: còn gọi là cây lười uoi. Theo sách cổ, cây lười uoi có vị ngọt, hơi chất, có tác dụng thanh nhiệt, nhuận tràng, dùng trong trường hợp cơ thể nhiệt táo, giải độc, chữa ho khan, viêm họng, nôn ra máu, chảy máu cam.

“Hàn đại bộ đầu? Thế nào? Muốn bắt ta sao?”

Hàn Phi cười hách hách, “Không dám.” Hai vị “được phát lệnh truy nã số một” đều đã trở thành khách quý của hoàng đế, hẳn cũng không phải thăng ngục, đại gì đánh tội với nàng.

Bạch Mạn Điệp liếc nhìn đám thi thể không được toàn thây bên dưới, “Những kẻ này là ai?”

Hàn Phi cũng nhìn thoáng qua đồng thi thể chất đầy trên đất, “Người của Tứ Vương gia, Tứ Vương gia biết ta một mực truy tìm chứng cứ phạm tội của hần, nên muốn giết ta.”

Lương Ngọc Phượng hừ lạnh, “Cái tên Vương gia chó má kia, nếu không phải vì muốn bắt được đồng đảng của hần, hoàng thượng đã giết hần lâu rồi.” Quấy rầy phu thê người ta ân ái, quả thật là muốn ăn đòn.

“Cái tên Vương gia kia quả là đáng đánh, ta rất muốn tối nay lên vào nhà hần, giết sạch toàn gia.” Nếu không phải tên kia ăn no không chuyện gì làm mưu đồ tạo phản, Đông Phương Vũ cũng không gấp gáp bỏ đi, nàng sẽ không cùng Phương Chấn Hiến lên đường, cũng không bị Đỗ Thanh Sương uy hiếp, Phương Chấn Hiến càng không bị... Cái tên Vương gia chó má kia đã hủy hạnh phúc cả đời nàng, nàng thật lòng muốn lấy mạng hần.

“Phải phải... Hai vị, ở đây không tiện nói chuyện đâu.” Hai nữ nhân này bị sao vậy, ở ngay trên đường đàm luận quốc gia đại sự, không phải ngốc bình thường chứ?

Bạch Mạn Điệp tán thành chủ ý này của Hàn Phi, “Chu Tước, đưa ta tới Chu Tước đường.”

“Cái gì?” Lương Ngọc Phượng trừng mắt, “Cô cô cô... cô muốn tới Chu Tước đường?”

Bạch Mạn Điệp tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, “Vô nghĩa, ta là người của Thiên Cơ các, đương nhiên phải đi Chu Tước đường.”

“Cô là người của Thiên Cơ các? Huyền Vũ đường chủ?” Chưa từng nghe qua nàng có một cộng sự lợi hại như vậy a.

“Ta là lão đại của Quân Tùy Phong.” Đại tỷ kiêm đại tẩu, đại tẩu có làm hay không còn chưa biết, hiện tại đang là một dấu chấm hỏi.

“Có ý gì?”

“Ta với đại sư huynh cô có quan hệ gì, cô không biết à?” Nàng rất không muốn nói ra mối quan hệ này, hôn sự của nàng cùng Đông Phương Vũ đang đứng trước nguy cơ tan vỡ, tự xưng Đông Phương phu nhân e rằng không thích hợp.

“Ta còn là ông mai của hai người.” Hàn Phi đột nhiên nhin không được xen vào một câu.

“Cái gì?” Hai nữ nhân đồng thời quay đầu lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hần.

Hàn Phi này lười biếng thuần túy, không muốn bắt “phạm nhân”, mới có thể đưa ra chủ ý ngu xuẩn này.

“Không có gì.” Hàn Phi nhanh chóng lách đầu, về mặt vô tội.

“Đi, trở về.” Lương Ngọc Phượng nói xong, nhân tiện nắm tay Bạch Mạn Điệp kéo đi.

Hàn Phi nhanh chóng đuổi theo, “Ngọc Phượng, nàng khi nào mới trở về nhà?” Không phải muốn ra riêng chứ.

Lương Ngọc Phượng nghĩ cũng chưa từng nghĩ, lập tức cho hần một đáp án vô cùng thương tâm, “Vô Ảnh tỷ tỷ là nữ nhân ta sùng bái nhất, khó khăn

lắm mới gặp nhau, nhất định phải cùng nhau tâm sự thỏa thích.” Điều quan trọng nhất là “số phận” của nàng đang nằm trong tay vị Vô Ảnh tỷ tử kia, chỉ cần thiết lập quan hệ tốt với đại tẩu, đại sư huynh nhất định không dám tiếp tục khi dễ nàng.

“Sùng bái ta?” Bạch Mạn Điệp chỉ chỉ vào chóp mũi của mình, “Có lộn không a, ta là yêu nữ, cô là Chu Tước đường chủ, sao lại sùng bái ta.”

“Tỷ là một nữ tử, chứ nhiên lại có thể so sánh với đám xú nam nhân kia, muội đương nhiên bội phục.” Nhất là xú nam nhân đại sư huynh cứ hay ức hiếp nàng.

Bạch Mạn Điệp khoa trương kêu lên, “Tri kỷ a.”

“Ngọc Phượng...” Lão bà thay lòng rồi sao.

“Ta còn rất nhiều việc phải làm, không rảnh, chàng có việc phải làm đúng không? Đi đi.”

Bạch Mạn Điệp nhìn Hàn Phi đối với Lương Ngọc Phượng thúc thủ vô sách, nhìn không được cười, “Đường đường thiên hạ đệ nhất bộ đầu, cũng có lúc thúc thủ vô sách.” Nói xong câu cuối cùng, dáng tươi cười của nàng đột nhiên có vài phần cô đơn. Mỗi người đều có tình yêu thuộc về bản thân mình, thế nhưng nàng có không?

Bạch Mạn Điệp nhớ tới lời vị tiên sinh kia, “Hà tất miễn cưỡng, đem bản thân mình dồn vào chân tường, cũng là dồn hai nam nhân yêu cô vào chân tường.”

Quyết định của nàng, là dồn cả ba người vào chân tường sao?

“Ngọc Phượng.” Bạch Mạn Điệp dừng một chút, “Nếu có một nam nhân vì muội hi sinh rất nhiều, muốn muội lấy thân báo đáp, muội có nguyện ý không?”

Lương Ngọc Phượng nghiêm mặt trả lời, “Nếu như muội thích hẳn thì nguyện ý.”

“Nếu như muội đã có nam nhân cùng muội lưỡng tình tương duyệt, còn nam nhân có ân tình với muội thì bức muội lấy thân báo đáp, muội sẽ làm thế nào?”

Lương Ngọc Phượng không cần nghĩ ngợi đáp, “Nam nhân kia thật sự là quá đê tiện, nếu như là thật lòng yêu thì sẽ không miễn cưỡng. Muội cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không đáp ứng rồi. Muội có thể dùng đủ mọi phương thức để báo đáp hắn, chỉ duy nhất hạnh phúc cả đời mình thì không hi sinh.”

Bạch Mạn Điệp trong lòng cười nhạo, đạo lý này cả một nữ nhân cổ đại cũng hiểu được, tại sao nàng là người thế kỷ 21 lại không nghĩ ra? Nàng thực sự là điên rồi, cư nhiên mơ hồ đem bán bản thân mình.

“Nhưng mà... nếu như nam nhân cùng muội lưỡng tình tương duyệt thích một nữ nhân khác, vậy thì không cần bàn nữa.” Lương Ngọc Phượng khẽ cười, “Nếu như hẳn thích một nữ nhân khác, có phải là thiên ý hay không?” Lương Ngọc Phượng quay đầu nhìn nàng, “Vô Ảnh tỷ tử, tại sao lại hỏi chuyện này.”

Bạch Mạn Điệp đang chờ đợi nàng hỏi một câu, lập tức hoàn hồn, nàng nhanh chóng cười cười, “Không có gì. Sau này đừng gọi ta Vô Ảnh tỷ tử, ta họ Bạch.”

Nàng nói đích thực rất có đạo lý, có thể, nàng hẳn nên thay đổi kế hoạch của mình.

“Vậy gọi Bạch tỷ tử là được.” Lương Ngọc Phượng vô cùng hưng phấn, Vô Ảnh La Sát thần bí như vậy, lại tiết lộ họ của mình, có phải ý nói nàng là người trong nhà không?

“Bạch tỷ tử.” Lương Ngọc Phượng dịu dàng kêu một tiếng.

Một tiểu cô nương đơn thuần khả ái như vậy cư nhiên lại là Thiên Cơ các Chu Tước đường chủ, thật sự rất khó tin.

Điều càng khó tin hơn là nha đầu này cư nhiên dám hạ độc sư phụ, trộm võ công bí tịch.

Do dự nửa ngày, Bạch Mạn Điệp rốt cuộc nhìn không được hỏi, “Ngọc Phượng, cho phép ta hỏi muội tại sao lại lén trộm võ công bí tịch của sư phụ chứ?”

“Ách...” Lương Ngọc Phượng khó xử cúi đầu, “Bởi vì... bởi vì muội thua Thanh Long, lại biết sư phụ có một loại võ công bí tịch thất truyền, cho nên... Nhất thời...” Vô Ảnh La Sát tuy rằng ngoan độc, cũng là nữ tử biết nói đạo nghĩa, nàng có phải đáng khinh lắm không?

“Nha đầu, sư phụ không cho luyện, tự có nguyên nhân.” Cùng Vô Danh ở chung mấy ngày, nàng rất hiểu, Vô Danh tuyệt đối không giữ riêng võ công tuyệt học.

“Đúng vậy, bản võ công bí tịch kia gọi là 《Đoạn tình》, ai đã luyện qua 《Đoạn tình》, cả đời không thể động tình, bằng không sẽ thổ huyết mà chết.” Lúc đó nàng không biết, nếu như nàng biết, đánh chết nàng cũng không dám trộm.

“Đúng vậy, kỳ thực sư phụ rất tốt với muội. Người mặc dù nghiêm phạt muội làm nha hoàn, nhưng lại cho muội theo bên cạnh đại ca, hẳn là muốn đại ca bảo hộ muội, nhân tiện học hỏi thêm nhiều thứ, biết thế nào là giang hồ hiểm ác.”

“Vâng.” Lương Ngọc Phượng càng thêm xấu hổ, cả Bạch tỷ tỷ cũng hiểu được nỗi khổ tâm của sư phụ, còn nàng lại không hiểu, lúc ban đầu, nàng thật sự rất oán giận. Cho đến một ngày, nàng xem thư sư phụ gửi cho đại sư huynh, mới biết được mình ngu xuẩn tới mức nào.

Nhìn Lương Ngọc Phượng, Bạch Mạn Điệp thức thời cảm miệng lại. Nàng là ngoại nhân, can thiệp vào chuyện nhà người ta hình như hơi bị nhiều.

“Bạch tỷ tỷ, sao lại không thấy kim kiếm của tỷ.” Ngọc Phượng thản nhiên nói, “Thế nào lại sử dụng dao phay?” Vô Ảnh La Sát dùng dao phay? Sao nàng không biết, tình báo của Thiên Cơ các sao lại sai được?

Bạch Mạn Điệp hai mắt tròn trắng, “Đương lúc mọi người bỏ chạy tán loạn, có người quảng thanh đao đó dưới chân ta. Tình huống nguy cấp, nên...” Bạch Mạn Điệp nhún nhún vai, “Nên ta thuận tiện xuất thủ.”

Á? Là vậy a.

*

Xem ra đám cận vệ quân toàn một lũ bất tài, cho nên mới không phát hiện có một nữ tử xông vào hoàng cung.

Nữ tử kia đương nhiên không phải ai khác, chính là Bạch Mạn Điệp. Sau nửa đêm, nàng bị kín cả mặt, lặng lẽ rời khỏi Chu Tước đường, tiến vào hoàng cung. Lão công nàng hiện giờ đang làm cận vệ cho hoàng đế, muốn tìm hắn đương nhiên phải vào hoàng cung rồi. Kỳ thực, nhân cơ hội này để xem hoàng cung kim bích huy hoàng thế nào mới là mục đích thật của nàng.

Đáng tiếc, nàng tính sai rồi, ban đêm ở đây tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không thấy, mặc dù có đèn trong cung, nhưng cũng không nhìn rõ lắm. Suy nghĩ một lát, nàng quyết định trước tiên đi tìm Đông Phương Vũ.

Hoàng cung lớn như vậy, nàng căn bản không tìm được tẩm cung hoàng đế nằm ở đâu. Đừng hiểu lầm, nàng tuyệt đối không có ý gì với nam sách của hoàng đế. Đông Phương Vũ là cận vệ của hoàng đế, hẳn là ngày đêm bảo hộ, chỉ cần tìm được tẩm cung hoàng đế, chách chách có thể tìm được hắn, ít nhất, nàng chính là nghĩ như vậy.

Đông Phương Vũ mấy ngày gần đây thực sự không may, từ ngày nhất thời thiện tâm đem ngọc trâm tặng cho cô công chúa kia, yêu nữ đó mỗi ngày đều tìm hắn gây phiền phức, khiến hắn một chút tự do cũng không có. Cũng nhờ hoàng đế đứng ra can thiệp mà tiểu yêu nữ không dám quang minh chính đại gặp gỡ, thế nhưng... mỗi tối đúng giờ là lại xuất hiện ở phòng hắn.

Hắn thích thanh tịnh, một mình ở trong tiểu viện hoang vắng, bởi vì không ai cạnh gác, khiến nha đầu kia thuận lợi đi vào.

“Lãnh đại ca.” Bóng dáng nhỏ nhắn xinh xinh kia đúng giờ lại xuất hiện, cái gì đó đang nằm trên giường vô lực rên rỉ, có phải muốn hành hạ hắn chết hay không?

“Mở cửa đi.” Công chúa này nửa đêm canh ba lại tìm vào phòng hắn, Đông Phương Vũ sớm đã luyện thành thói vừa vào phòng là khóa cửa, cho vị khách hay được cung chiều kia đứng ở ngoài.

“Công chúa, thỉnh trở về.” Đông Phương Vũ lạnh lùng đuổi đi. Công chúa kia đêm nào cũng tới đây nháo loạn, hại hắn ngủ không được ngon giấc.

“Lãnh đại ca, mở cửa đi mà. Ta hôm nay có đem rượu tới nha, chúng ta cùng nhau uống.” Nghe nói, rượu có thể làm loạn tính, có một cung nữ lẩm nhẩm đưa ra chủ ý này, cho nên... nàng...

“Thỉnh trở về.”

“Lãnh ca ca.” Nhập Họa đáng thương ra sức cầu xin.

Cửa đột nhiên mở ra, Đông Phương Vũ xanh mặt đứng trước cửa.

“Lãnh đại ca...” Nhập Họa vui vẻ, nhanh chóng tới cạnh bên hắn.

Đông Phương Vũ túm lấy y phục của nàng, đem nàng vứt ở trong sân, nhân tiện điểm huyết đạo nàng. Ban đầu là vứt ra khỏi phòng, hiện giờ là vứt ở trong sân, sau này có phải đem vứt ở ngoài cung thì nàng mới an phận?

“Làm cái gì a, đã hơn nửa đêm rồi.” Bạch Mạn Điệp đứng trên nóc nhà âm thầm nói một tiếng, liếc mắt nhìn thoáng qua.

Đều nói hoàng cung dơ bẩn, những tần phi cảm thấy cô độc thường hay làm loạn quan hệ nam nữ. Quả nhiên, nàng vừa chứng kiến rồi. Nhìn trang phục của nữ nhân kia, hẳn là người có thân phận, chách là tần phi. Mà nam nhân kia, thoạt nhìn không tệ, về phần là cái dạng ruồi bọ gì thì không thấy rõ.

A, đúng lúc có một cung nữ đi ngang qua.

Bạch Mạn Điệp từ trên nóc nhà nhảy xuống, thỉnh linh túm lấy cổ nàng, “Tẩm cung của hoàng đế ở đâu?” Chiều này rất thường thấy trên phim truyền hình, không nghĩ tới là dễ dàng như vậy.

“Ta...” Tiểu cung nữ run lên bần bật, giờ ngón tay nhỏ bé, “Theo hướng này đi thẳng. Đại hiệp, ta đã nói rồi, đừng giết ta.” Lời thoại cũ rích.

Bạch Mạn Điệp quay lại tròn mắt, điểm huyết ngù của nàng, tiểu cung nữ đáng thương, lập tức đi gặp Chu Công ước hội đi.

Theo hướng tiểu cung nữ vừa chỉ, nàng dễ dàng tìm được tẩm cung của hoàng đế. Nàng rón rén đẩy cửa bước vào, một ánh mắt đen láy vừa chuyển động, nhìn đã biết là ẩn trốn rồi.

“Cô nương làm gì?” Một âm thanh ẩn chứa ý cười vang lên phía sau nàng.

Bạch Mạn Điệp cả kinh, mạnh mẽ quay đầu. Thấy rõ người phía sau, nhin không được lờm hẩn một cái, “Ngươi ngốc, ngươi ở đây làm gì?”

Hàn Phi nhún nhún vai, “Bảo hộ hoàng thượng.”

“Đại ca ta đâu? Chính là Sáo Ngọc Công Tử đó.” Người ta tìm là lão công, không phải hẩn.

“Ngủ.” Tên kia là người, không phải thần, cũng cần nghỉ ngơi chứ. Vì vậy, tên hoàng đế bắt công kia đem trách nhiệm canh gác về đêm ném cho hẩn. Đều là hộ vệ, đều là đại nội mật thám, tại sao tên kia được hoàng đế quan tâm như vậy? Còn hẩn nhất định phải làm trâu làm ngựa chứ? Ai, cuộc đời thật bất công a.

“Ở đâu? Dẫn ta đi.” Bởi vì trong hoàng cung, Bạch Mạn Điệp không dám làm càn, nàng nói giọng rất nhỏ.

“Đệ muội a...”

Bạch Mạn Điệp nheo mắt nguy hiểm nhìn hẩn, “Gọi cái gì?”

“Khụ, cô nương không biết sao, ta với cái tên lạnh như băng kia chính là hảo huynh đệ.” Hơn nữa hẩn còn là mai mối cho hai người nữa chứ.

“Không thèm nghe ngươi nói nữa, đại ca rốt cuộc đang ở đâu?” Nàng có chính sự cần làm, không rảnh nói chuyện phiếm.

“Đại ca cô đang ở...” Hàn Phi nói được một nửa, hơi nghiêng đầu, liếc sơ xung quanh một chút, ngón tay cầm kiếm bắt đầu thu lại, “Bây giờ không phải lúc.” Trên nóc nhà có người, Hàn Phi trong lòng lén lúc mừng thầm. Đám thích khách kia thật không biết chọn lúc, dám xuất hiện lúc này.

Bạch Mạn Điệp nhìn không được than, “Đám thích khách này thật sự là ăn quá nhiều rồi, ngay lúc ta đang bức bội cực điểm mà đưa tới cửa, không giết bọn chúng, bọn chúng không biết ta lợi hại thế nào.”

Hàn Phi cười hách hách, “Không sai, giết bọn chúng.” Hàn Phi đưa kiếm, “Cầm lấy.” Đây là một tên vô cùng lười biếng, chỉ cần có người xuất thủ, hẩn cầu còn không được.

“Không cần.” Nàng có bảo kiếm của mình, lấy thanh sắt rỉ kia làm gì?

“Khoảng chừng mười lăm người, giải quyết được không?”

Bạch Mạn Điệp ngáp một cái, “Chờ xem, năm mươi người cũng không thành vấn đề.”

Hàn Phi chỉ chỉ lên nóc nhà, “Ta ở đây trấn thủ, trên đó giao cho cô.”

Bạch Mạn Điệp lờm hẩn một cái, không trả lời, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà. Quả nhiên, trên nóc nhà có một loạt hách y nhân, có vài người bóc gói nhìn lên tình hình bên dưới.

“Ngươi là ai?” Bạch Mạn Điệp đột nhiên xuất hiện, khiến bọn chúng hoảng hốt kêu lên.

Bạch Mạn Điệp ngón tay nắm chặt kim kiếm, “Đừng nói nhiều, các ngươi không phải muốn ám sát hoàng đế?”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Mẹ ngươi đó, ta đang phi thường bức bội, các ngươi tự mình tìm chết, đừng trách ta.”

Vừa nói xong, Bạch Mạn Điệp mâu quang chột lóe, một trận kim quang chói mắt, đem kim kiếm giang hồ kỳ tích xuất hiện dưới trăng.

“Là... Vô Ảnh...” Nói chưa dứt lời, đầu hẩn đã nói lời tạm biệt.

“Mẹ nó, quấy rầy chuyện tốt của ta, đều tại các ngươi, một lũ bại hoại. Nếu các ngươi không có mưu đồ tạo phản, ta cùng đại ca sẽ không ra nông nỗi này, cặn bã, bại hoại, lập tức đi chết đi...” Oán hận trong lòng nhất thời bộc phát. Bạch Mạn Điệp quơ kiếm, đem toàn bộ bất mãn của mình phát tiết lên người hách y nhân. Nàng giết đỏ cả mắt rồi, ý thức không còn rõ nữa, chỉ muốn giết người, dùng máu tươi tẩy sạch mọi thống khổ.

Hàn Phi nghe động tĩnh trên nóc nhà, nuốt nước bọt, “Thật không hổ danh là Vô Ảnh La Sát.”

Hoàng đế đã tỉnh từ lâu cũng đồng dạng nuốt nước bọt, “Chính xác.” Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết kia là biết trên đó kịch liệt thế nào.

“Hoàng thượng, có Vô Ảnh La Sát bảo hộ, không cần ta nữa chứ? Ta rút lui được chưa?” Đã mấy ngày rồi không có về nhà, ai.

Hoàng đế liếc xéo hắn, tự tiểu phi tiểu, “Không được.” Hàn Phi này là tâm phúc của hắn, sáng chiều không được rời khỏi hắn, muốn chạy? Nằm mơ đi.

Hàn Phi tận tình khuyên bảo, “Hoàng thượng, phu thê lão đệ ta lợi hại như vậy, có họ là được rồi.”

Hoàng đế trong mắt hiện lên một mặt toan tính, “Người bảo bọn họ phụng sự cho ta, ta cho người từ quan.”

“Không phải chứ?” Hàn Phi lập tức nhăn mặt, Sáo Ngọc Công Tử cùng Vô Ảnh La Sát đều là cuồng nhân, muốn bọn họ phụng sự cho hoàng thượng? Không thể nào.

Hoàng đế nhàn nhả uống một ngụm trà, “Đã như vậy thì đừng theo ta nói chuyện từ quan nữa.”

“Ách, tên hỗn đản này, lúc nào mới tha cho ta.” Hắn cùng hoàng đế có quan hệ gì? Từ nhỏ lớn lên bên nhau, là quân thân, cũng là bằng hữu.

Hoàng đế cười ha ha, “Vĩnh viễn không tha.”

Hàn Phi bắt đầu đi lờm lờm một cái, “Tiểu nhân gian trá.” Hàn Phi vốn không có ý làm quan, kẻ này đầu tiên đưa hắn vào hình bộ, sau đó bảo hắn làm đại nội mật thám, hắn cả đời đều thua trong tay kẻ vô lương tâm này.

“Ta gian trá, ta không thể hưởng được khoái ý giang hồ, người cũng đừng mơ.” Hoàng đế ôm vai Hàn Phi, “Chúng ta đã từng uống rượu thề nguyện, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Người quên sinh tử chỉ giao là ta, một mình hưởng thụ, nhất định sẽ bị trời phạt.”

Hàn Phi hung hăng nói, “Vô sỉ.”

“Đúng là vô sỉ, này này...” Bạch Mạn Diệp vẻ mặt chán ghét, “Hai người các người đang làm gì? Đoạn tỵ hả?”

Hàn Phi mãnh liệt quay đầu, nhìn thấy Bạch Mạn Diệp cả người đều là máu, trong tay còn mang theo bảo kiếm, giống như sứ giả địa ngục, bắt giết giết mình, “Cô vào lúc nào?”

“Sau khi giải quyết đám gia hòa kia, ta thấy cửa mở nên tự mình đi vào.”

Hoàng đế nhìn nữ nhân trên người toàn là máu, ưu nhã đứng lên, “Vị này chách là Vô Ảnh cô nương trong truyền thuyết?”

“Đúng vậy.” Ai nói cũng đều kèm theo ba chữ “trong truyền thuyết”, nàng thực sự rất nổi danh sao?

“Oa.” Bạch Mạn Diệp hứng phấn nhảy tới trước mặt hoàng đế, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, “Người không phải là hoàng đế chứ?” Bạch Mạn Diệp cư nhiên gặp hoàng đế? Thật muốn cười to ba tiếng.

“Đúng vậy.”

Bạch Mạn Diệp một tay kéo y phục hắn, “Có thể kí tên chụp ảnh được không?” Nghe nói đương kim hoàng thượng cổ đại là một vị minh quân. Nàng lại được gặp hoàng đế chân chính, chính là một minh quân, không kí tên chụp ảnh thật sự đáng tiếc.

“Ách...” Hoàng đế ngây cả người, “Kí tên là gì? Chụp ảnh?”

Bạch Mạn Diệp ý cười đột nhiên đông lại, mắt hứng bừng hắn ra, không có máy chụp hình thì chụp bằng cái gì chứ? Kí tên? Dùng bút lông kí à? Kỹ thuật cổ đại thật sự là bà mẹ nó lạc hậu.

Nàng không cam lòng thở dài một tiếng, “Quên đi.” Buông tay ra, nhân tiện chỉnh lại trang phục hoàng đế đã bị nàng siết đến nhăn lại.

Hoàng đế cất tiếng cười to, “Vô Ảnh cô nương quả thật là thế gian kỳ nữ.” Nữ nhân thú vị, đáng tiếc đã là hoa có chủ.

“Như nhau như nhau.”

Hàn Phi chỉ chỉ y phục của nàng, “Cô nương, không cảm thấy nên đi tắm hả?” Trên người toàn là máu, không cảm thấy bẩn à.

“Tắm cũng thấy cô nương cần đi tắm.” Một thân toàn là máu, nhìn rất đáng sợ.

Bạch Mạn Diệp hai mắt sáng lên, “Ta có thể tắm trong hoàng cung sao?” Trong hoàng cung tắm, còn có cung nữ hầu hạ, nàng nằm mơ cũng không ngờ Bạch Mạn Diệp nàng có thể hưởng thụ vinh quang này.

“Có thể.” Mau đi tắm đi, cô nương như vậy thật sự quá đáng sợ.

“Có thể cho ta vài bộ quần áo không?” Bạch Mạn Diệp càng thêm hưng phấn, “Ta muốn mặc y phục của công chúa, sau đó còn mặc y phục của tần phi.” Không biết lão bà của hoàng đế ăn mặc thế nào, nào cũng muốn thử xem.

“Có thể.” Hoàng đế luôn miệng đáp ứng.

“Ta có thể ở đây làm khách vài ngày không? Là vài ngày.” Ha ha, ăn đồ ăn do ngự trù nấu, mặc y phục hoa lệ, còn có thể thỏa thích tham quan hoàng cung lâm uyển, thật tuyệt vời a.

“Có thể.” Đương nhiên là có thể, lấy thân thủ của nàng, có một trăm tên thích khách cũng không cần phải sợ.

“Tốt tốt.” Bạch Mạn Điệp cười đến nheo cả hai mắt, nàng vừa nghĩ tới cái gì, đáng cười lập tức biến mất, “Không được nói cho đại ca biết là ta tới, ta muốn cho hắn một trận kinh hi.”

“Ta không.” Hàn Phi phát thệ nói. Hắn đáng muốn xem gia hỏa kia xấu mặt, tuyệt đối không xen vào chuyện người khác.

“Ta cũng không.” Sáo Ngọc Công từ ngày nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh như băng, hắn rất muốn xem bộ dáng hắn cười khi gặp lại thê tử là như thế nào, hắn là rất vui về?

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Triền miên

Hoàng đế vô cùng hào phóng cho nàng vào ở hậu cung, còn phái thêm vài cung nữ hầu hạ nàng. Chuyện này khiến cho các vị phi tần cứ liên tục suy đoán, không biết nàng có phải tân sủng của hoàng đế hay không? Vị tân sủng kia có thân phận gì? Đẹp đến mức độ nào? Hoàng đế sẽ phong cho nàng chức vị gì? Đây chính là chỗ các nữ nhân nơi hậu cung quan tâm nhất. Mà Bạch Mạn Điệp xem mọi người như không tồn tại, thần nhiên thoải mái làm việc của mình.

Kỳ thực hoàng đế chỉ có ba phi tử, không tính là nhiều. Hoàng hậu Minh Lạc Đồng quanh năm cùng thái tử Vật Ly sống ở ngoài cung, rất ít khi trở về, toàn bộ hậu cung đều rất vắng vẻ.

Nghe nói, đương kim hoàng thượng Tần Quan khi còn là thái tử đã gặp gỡ hoàng hậu, kim ốc tàng kiều. Minh Lạc Đồng bắt đồng nữ tử thế tục, không thích cộng sống trong cung, Tần Quan vẫn không dám nói rõ thân phận của mình. Sau khi Tần Quan đăng cơ, giấy không gói được lửa. Minh Lạc Đồng vô tình biết được thân phận của hắn, cãi nhau một trận rồi đoạn tuyệt quan hệ. Tần Quan bắt đắc dĩ, phế bỏ hậu cung, ý định chuyên sủng một người. Thế nhưng vẫn còn vài vị phi tử thân phận đặc thù, là công chúa nước láng giềng, không thể phế bỏ được. Minh Lạc Đồng không chấp nhận hắn, kiên quyết không quay về cung.

Phu thê đế vương, có thể được như bọn họ, coi như cổ kim hiếm thấy. Trong vấn đề tình cảm, Tần Quan chính là thế gian khó tìm. Chỉ bằng chuyện này, Bạch Mạn Điệp đã muốn giúp hắn.

Có lẽ đêm qua phát tiết quá độ, nàng phi thường mệt mỏi. Tắm, thay y phục, dùng bữa xong, nàng nằm tở trên giường, ngủ cả một ngày, đến khi nàng tỉnh lại, trời đã sụp tối. Tiểu cung nữ không biết thân phận Bạch Mạn Điệp, đương nhiên suy đoán nàng là tân sủng của hoàng đế, hầu hạ đương nhiên tốt phi thường, sớm đã chuẩn bị bữa tối cho nàng. Còn cho nàng tắm với cánh hoa, Bạch Mạn Điệp cảm thấy vô cùng hài lòng xuất môn tản bộ. Ăn quá nhiều rồi, cần phải tiêu hóa một chút. Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Quần áo có người mặc giúp, ăn cơm chỉ việc há mồm, chính là điển hình cuộc sống của phế nhân. Ai nói làm mẽ trùng rất thoải mái, bất quá mới được một ngày một đêm, nàng đã chán ghét cách sống này rồi.

Thân phận nàng bây giờ là khách quý của hoàng đế, đương nhiên không cần một thân võ nghệ cao cường. Cho nên, nàng ăn mặc cung trang mỹ lệ, ưu nhã tàn bạo.

Không ngờ rằng hoàng cung lớn như vậy, tản bộ mà cũng bị lạc đường. Nàng tiếp tục đi tới, cư nhiên lại tới chỗ nơi vô cùng hẻo lánh. Chách là chỗ của cung nữ hay thái giám gì đó, cũng có thể là lãnh cung.

Vốn định quay đầu trở lại, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thút thít. Rốt cuộc là ai đang khóc? Phi tử thất sủng? Bạch Mạn Điệp lần theo tiếng khóc. Đầu nói tò mò hại chết miêu, nàng chính là không thay đổi được tính xấu này.

Nàng đi tới một tiểu viện, không thấy ai, chỉ thấy một gian phòng đang mở cửa. Nữ nhân đang khóc kia là ở bên trong? Bạch Mạn Điệp hiếu kì hí hóp mắt bước tới xem bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Bên trong có một thùng gỗ, còn có tiếng nước, chách là đang tắm. Nàng không có sở thích rình mò, càng không muốn xem người ta tắm. Nàng buồn chán quyết môi, định xoay người rời đi. Còn chưa kịp xoay người, kẻ đang tắm bên trong đột nhiên lên tiếng, “Ai?” Má ơi, là nam nhân đó.

“Ách, xin lỗi, ta đi lầm chỗ.” Nàng hoảng loạn xoay người.

Đi được vài bước, một bóng người đã xuất hiện trước mặt nàng. Nam nhân trước mặt lỏa thể nửa người trên, chỉ mặc mỗi một trường khố, tóc tản ra, bay bay trên vai, vẻ đẹp nam tính hiển lộ không thể nghi ngờ.

Bất quá, Bạch Mạn Điệp không có thời gian thưởng thức mỹ sách, tròn to mắt nhìn hắn, “Là huynh?”

“Sao nàng lại tới đây?” Trong thanh âm có vài phần kinh hi, vài phần không dám tin.

Bạch Mạn Điệp bất mãn lườm hắn một cái, “Vô nghĩa, đương nhiên là thiên lý tâm phu rồi.”

“Vào đây đi.” Đang là ban đêm, đứng ngoài sân nói chuyện không tốt lắm.

“Được.” Bạch Mạn Điệp ngược lại theo hắn đi vào, chưa biết rằng mình sắp rơi vào miệng hổ.

Vừa vào trong phòng, nàng liền nghe thấy một mùi vị cổ quái. Thoang thoang, chỉ có một ít, nếu không phải mũi nàng quá thính, tuyệt đối không thể nghe ra. Mùi gì đây? Mê hương? Không đúng không đúng, là... hương liệu có pha xuân dược. Bạch Mạn Điệp thiếu chút té xỉu, nói như vậy, Đông Phương Vũ là trùng...

“Nàng không sao chứ?” Thấy nàng trầm mặc không nói gì, Đông Phương Vũ nhin không được hỏi.

Bạch Mạn Điệp khẩn trương, “Huynh trúng xuân dược?”

“Ta...” không có trúng.

“Có trúng hay không a?” Thảo nào hắn lại muốn tắm, là để giải độc a? Ngu ngốc, cách này có thể giải được xuân dược à?

Thấy Đông Phương Vũ không nói lời nào, Bạch Mạn Điệp hỏi lại lần nữa, “Có đúng hay không?” Cầm rồi a, sao lại không nói câu nào.

Đông Phương Vũ không nói gì,捏o mắt nhìn nàng. Trong mắt hắn dường như có hai luồng hỏa diễm, khiến nàng không dám nhìn thẳng vào. Nếu nàng nhìn không nhầm, kia hẳn là... dục hỏa.

Ánh mắt hắn sáng như đuốc, Bạch Mạn Điệp chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân đang bốc lên, trong thân thể có một loại rung động. Nàng liềm liềm đôi môi khô khốc, rút lui vài bước. Nàng rất sợ, nàng muốn chạy trốn. Người luôn luôn không sợ trời không sợ đất như nàng bây giờ lại muốn đào tẩu.

Nàng vừa chuyển mình, đã bị kéo trở lại, rơi vào trong một vòng tay ấm áp. Đông Phương Vũ cúi đầu hôn trụ trên môi nàng, Bạch Mạn Điệp như ngây dại, cảm giác nóng hừng hực khiến cả người tê rần.

“Huynh...” Môi nàng khẽ run, đôi môi vừa hé mở, Đông Phương Vũ nhân cơ hội đó bá đạo thâm nhập vào miệng nàng, hưởng thụ hương vị ngọt ngào của nàng. Đôi tay to đặt bên hông nàng gắt gao siết chặt cái eo thon thả, đem thân thể nàng áp chặt vào người hắn.

Trong vô thức, tay Bạch Mạn Điệp đặt lên vai hắn, toàn thân hóa thành nhất trí xuân thủy (1).

(1) Nhất trí xuân thủy [theo QT]: ao xuân.

Hai tay Đông Phương Vũ không ngừng ở trên cơ thể nàng thăm dò, nhẹ nhàng cời bỏ. Lạnh lạnh, là vật gì? Là kiếm, kiếm của nàng. Lúc này mà còn mang theo kiếm, ai không biết còn tưởng nàng muốn mưu sát thân phu.

Đông Phương Vũ ném kim kiếm ra ngoài (kim kiếm danh chấn giang hồ của Vô Ảnh La Sát, cứ như vậy bị ném trên mặt đất), cời bỏ y phục vương vãi. Y phục nàng đang mặc chính là cung trang, hẳn mất một lượng lớn khí lực, rốt cuộc cũng cời hết y phục nửa người trên của nàng.

Môi hắn chậm rãi dời đi, mút vào vành tai êm dịu của nàng, dùng lưỡi liếm vào tai nàng. Động tác rất nhẹ nhàng, phảng phất như đang thưởng thức nhân gian mỹ vị.

Hắn một đường đi xuống, cách cái yếm, chui vào hai ngực, cố sức hít vào mùi thơm của nàng. Vừa mới tắm xong, trên người nàng vẫn còn lưu lại hương hoa hồng thoang thoang, hương hoa, với hắn mà nói là một loại mê hoặc đến trí mạng.

Đôi môi hắn mút vào khiến nàng cảm thấy như ý loạn tình mê. Một ngọn lửa vô danh như đang chạy quanh hạ phúc (2). Đường cong trên người nàng chuyển động, phát ra tiếng “ưm” tiêu hồn.

(2) Hạ phúc: bụng dưới.

Tiếng “ưm” của nàng càng cho hắn cảm giác thỏa mãn đến tột độ, hoàn toàn kích thích cảm xúc mãnh liệt trong cơ thể hắn.

Bàn tay to của hắn nắm ở hai bên nơi mềm mại của nàng, không ngừng xoa bóp, đầu lưỡi nóng hực, cách lóp y phục, hôn lên nụ hoa của nàng, không ngừng mút vào, nụ hoa kia dưới ngọn lửa kích thích nồng nhiệt, trở nên vừa căng vừa cứng.

“Muội... huynh, huynh... làm gì.” Nàng dần dần mất đi lí trí, dưới sự trêu chọc của hắn, nàng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Hắn cời xuống lóp y phục che chắn cuối cùng trên người nàng, dùng lưỡi liếm quanh đỉnh nhọn trên ngực nàng, Bạch Mạn Điệp nhất thời run lên, vô lực

rên rì.

“Đừng sợ.” Hấn nặng nhọc thờ dốc, đôi bàn tay to lại di động trên thân thể mềm mại của nàng.

Đồng Phương Vũ cường liệt mê hoặc nàng, những đường cong trên người Bạch Mạn Điệp chuyển động, trong vô thức càng muốn nhiều hơn.

Cởi ra chiếc váy trên người nàng, lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết.

Đồng Phương Vũ ôm lấy Bạch Mạn Điệp, đem nàng đặt ở trên giường.

Đôi tay tà ác của hấn, thâm nhập giải đất thần bí ở hai chân nàng, phóng tứ nắm lấy nhị hoa nhỏ, một đạo dòng điện chạy dọc toàn thân nàng...

Bỗng dưng, Bạch Mạn Điệp hút phải một ngụm khí lạnh, hấn cư nhiên đưa tay luồn vào trong.

Nàng sợ đến kẹp chặt hai chân, cũng kẹp lấy tay hấn.

“Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương nàng. Ngoan, buông ra đi.” Thanh âm hấn bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn.

Lần trước là hấn mất đi lý trí làm nàng đau, lúc này, hấn muốn nàng thích ứng hấn.

Bạch Mạn Điệp chậm rãi tách hai chân ra, tùy ý cho ngón tay tà ác của hấn ra vào nơi riêng tư của nàng, tìm nàng bắt đầu gia tốc, thanh âm yêu kiều bất lực từ trong miệng phát ra.

Hấn chuyển động càng lúc càng nhanh, mang theo nhiều mật nước.

“Không được, không... muội...” Nàng đang sợ, cơ thể dường như không còn khống chế được.

“Thích ta không?” Giọng hấn khàn khàn hỏi.

Bạch Mạn Điệp vô thức trả lời, “Thích.”

“Đừng sợ, giao nàng cho ta, được không?” Tay hấn không ngừng cử động, khiến cho Bạch Mạn Điệp bất lực nức nỏ.

Nàng rên rì vài tiếng, một câu “Được.” từ trong miệng phát ra.

Đồng Phương Vũ cười nhẹ, rút tay ra, quỳ ở hai bên chân nàng.

Hấn thể nào lại nhìn chằm chằm chỗ mẫn cảm của nàng, Bạch Mạn Điệp hai tay che mặt, xấu hổ không dám nhìn hấn, tiểu tả gia du, “Không được nhìn.” Mách cỡ chết người ta a.

“Nàng là của ta.” Hấn bá đạo bỏ tay nàng ra, bức nàng nhìn hấn.

Hấn dán người lên hai chân nàng, khẽ cắn, mút vào.

Bạch Mạn Điệp nhanh chóng đẩy hấn ra, “Không được, chỗ đó, không được.”

Chất dịch âm liên tục chảy ra, hấn biết, nàng là vì hấn chuẩn bị.

Dùng tay thay môi, không ngừng tiến vào cơ thể nàng, rất nhanh, đưa nàng lên đỉnh điểm hoa mỹ.

Nàng liên tục thờ dốc, thấp giọng rên rì.

Đồng Phương Vũ cởi ra trường khôi, đưa cơ thể nóng hực dán lên người nàng, ôn nhu dỗ dành, “Có thể sẽ đau một chút, rất nhanh sẽ qua thôi.”

“Không sợ.” Nàng biết rất rõ, để chiều ý nàng, hấn đã nhẫn rất cực khổ.

Động thân một cái, hấn tiến vào trong cơ thể nàng.

“A...” Bạch Mạn Điệp kêu lên một tiếng, cổ nén đau đớn.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng đau đớn vẫn là khó tránh khỏi. Nghe thấy nàng kêu lên, hấn cố kìm chế dục vọng, lẳng lặng đợi cơn đau của nàng qua đi.

Bạch Mạn Điệp hai chân bám trên lưng hấn, thì thào nói nhỏ, “Có thể rồi.” Nàng biết hấn thương tiếc nàng, không muốn hấn nhẫn đến quá mức đau khổ.

Giống như được thê tử chăm sóc, hấn thật sự có số tam sinh hữu hạnh a.

Được nàng cho phép, hấn bắt đầu mãnh liệt hữu lực vận động, xuất ra một làn sóng tình cảm mãnh liệt.

Dưới sự va chạm nhiệt tình của hắn, đường cong trên người nàng bắt đầu nghênh hợp. Mồ hôi đổ ra, tứ chi giao triền, không một khe hở.

“Muội yêu huynh.” Nàng mất đi ý thức, hoàn toàn sa vào ái tình. Không quên nói với hắn, nàng yêu hắn.

“Ta cũng yêu nàng.” Đúng vậy, hắn chính là yêu nàng rất sâu đậm.

Nàng nhiệt tình đáp lại, càng kích thích tình cảm mãnh liệt trong người hắn. Hắn tựa như dã thú, bị dục vọng che khuất toàn bộ lý trí.

Hắn chiều lòng nàng, cũng thỏa mãn bản thân mình. Dùng hết toàn bộ tinh lực, đưa nàng lên tận trên mây.

Tương kiến hưu ngôn hữu lệ châu, tửu lan trọng đánh tự hoan ngu, phượng bình uyên chăm tức kim phô. Lan xạ tế hương văn suyễn tức, khi la tiêm lữ kiến cơ phu, thử thì hoàn hận bạc tình vô? (3)

(3) Đây là hai câu cuối trong bài thơ Hoán Khê Sa (浣溪沙) của Âu Dương Quýnh (欧阳炯).

Hai người xa nhau lâu ngày, khi gặp lại. Nữ tử không nói không rằng, chỉ biết lệ rơi giàn giụa. Nam tử chính là phải biết cách dỗ nữ tử từ khóc thành cười. (“Tương kiến hưu ngôn hữu lệ châu, tửu lan trọng đánh tự hoan ngu”). Trong cảnh phượng bình (bình phong vẽ hình phượng hoàng), uyên chăm (gối uyên ương), kim phô (giường vàng xa hoa), hai người có thể cùng nhau ôn lại giấc mộng uyên ương. (“Phượng bình uyên chăm tức kim phô”)

“Lan xạ tế hương văn suyễn tức”: Trong đó “lan xạ suyễn tức”: mùi hương toát ra từ trong miệng của giai nhân, “văn”: nghe thấy. Trong lúc kích tình mãnh liệt, mỹ nhân thở dốc khiến hai bên má phun ra “tế hương” (hương thơm), điều này có thể khiêu khích dục vọng của nam tử. Một mặt cảm thụ “tế hương”, một mặt nghe thấy âm thanh giai nhân phát ra, còn có “khi la tiêm lữ kiến cơ phu” (Khi la: Một loại vải tơ tằm có thể nhìn xuyên thấu bên trong). “kiến”: thấy, “cơ phu”: da thịt. Sách, hương, vị tất cả đều hội đủ. Lúc này hỏi, “thử thì hoàn hận bạc tình vô” (bây giờ còn hận kẻ bạc tình không), còn ngại ái tình chưa đủ sâu đậm, chưa đủ điên cuồng?

Nguyên tác:

浣溪沙

落絮残莺半日天，玉柔花醉只思眠，惹窗映竹满炉烟。

独掩画屏愁不语，斜欹瑶枕髻鬟偏，此时心在阿谁边？

天碧罗衣拂地垂，美人初著更相宜，宛风如舞透香肌。

独坐含颦吹凤竹，园中缓步折花枝，有情无力泥人时。

相见休言有泪珠，酒阑重得叙欢娱，凤屏鸳枕宿金铺。

兰麝细香闻喘息，绮罗纤缕见肌肤，此时还恨薄情无。

Phiên âm:

Hoán Khê Sa

Lạc như tàn oanh bán nhật thiên, ngọc nhu hoa túy chỉch tư miên, nha song ánh trúc mãn lô yên.

Độc yếm họa bình sầu bất ngữ, tà y dao chăm kế hoàn thiên, thử thì tâm tại a thủy biên?

Thiên bích la y phát địa thủy, mỹ nhân sơ trứ canh tương nghị, uyển phong như vũ thấu hương cơ.

Độc tọa hàm tàn xuy phượng trúc, viên trung hoãn bộ chiết hoa chi, hữu tình vô lực nê nhân thì.

Tương kiến hưu ngôn hữu lệ châu, tửu lan trọng đánh tự hoan ngu, phượng bình uyên chăm tức kim phô.

Lan xạ tế hương văn suyễn tức, khi la tiêm lữ kiến cơ phu, thử thì hoàn hận bạc tình vô.

Hai thân thể chặt chẽ giao hợp, khiến hai trái tim càng xích lại gần nhau.

Trong phòng tràn ngập hương vị ái muội, Đông Phương Vũ thỏa mãn ôm lấy Bạch Mạn Điệp đang nằm cạnh bên.

“Có mệt hay không?” Vuốt ve mái tóc ướt sũng của nàng, hắn thương tiếc hỏi.

“Mệt.” Nàng nỉ non, thỏa mãn nhắm mắt.

“Có muốn đi tắm không?”

“Giải hết chưa?” Nếu như xuân dược trên người hắn chưa giải hết, nàng còn phải tiếp tục làm giải dược, đi tắm làm gì.

“Cái gì?”

“Xuân dược a.” Nàng đang muốn ngủ, ngủ khi có chút mơ hồ.

Đông Phương Vũ bật cười, “Đã giải.” Coi như hắn dễ tính, mượn có “trúng xuân dược” để chiếm hữu nàng. Chỉ cần có dược nàng, có dùng phương pháp gì cũng không quan trọng.

“Là ai hạ xuân dược?” Lấy võ công của Sáo Ngọc Công Tử lại trúng xuân dược sao? Hắn là có, nếu như không có, tại sao hắn lại như thế với nàng, tên này không phải rất quân tử sao?

“Nhập Họa.” Nhập Họa kia quả thật điên rồi, không biết học được ở đâu, trong phòng hắn bỏ thục tình hương, nếu không phải hắn đủ cơ trí, thật sự đã thua trong tay nha đầu kia rồi.

Bất quá lúc này, hắn quả thật muốn tạ ơn Nhập Họa, là Nhập Họa đã cho hắn cùng Tiểu Điệp một cơ hội.

Nếu Tiểu Điệp biết hắn rất bình thường, căn bản không có trúng xuân dược, không biết có giết chết hắn hay không?

“Nhập Họa? Là ai a.” Gọi thân thiết như vậy.

“Một tiểu công chúa bất bình thường.”

Nàng tuy rằng mệt, nhưng đầu óc thì vô cùng tỉnh táo, “A, khuôn mặt này của huynh đúng là khiến người ta phạm tội mà, công chúa kia có phải thích huynh rồi không?” Ban đầu gặp nhau thì không có tình địch, thế nào nữa đường lại nhảy một người, tình yêu của bọn họ trước nay, tuyệt đối không đúng với quy luật ái tình.

“Ta với công chúa kia một chút cảm giác cũng không có.” Cho dù có cảm giác thì cũng là cảm giác chán ghét. Nhập Họa kia thật sự không phải đáng ghét bình thường.

“Huynh mà dám có cảm giác, muối trước tiên giết cả nhà ả.” Thanh âm nàng vẫn rất ngọt, lời nói cũng không nhuốm mùi máu tanh.

“Ta chỉ có một mình nàng.” Đông Phương Vũ cúi đầu, môi hôn lên trán của nàng.

“Vậy còn nghe được... Ách...” Bạch Mạn Điệp đột nhiên trở mình đứng lên, “Không đúng a.”

“Nàng làm sao vậy?” Đột ngột kích động, tim hắn chịu không nổi a.

Bạch Mạn Điệp hung hăng chỉ vào hắn, “Huynh... trước khi gặp muối... huynh có bao nhiêu nữ nhân a?”

“Không có.” Hắn một mực phủ nhận, vốn là không có.

“Huynh còn dám nói không có? Chẳng lẽ bản lĩnh tán tỉnh đó của huynh là theo quỷ học a.” Làm bộ ngây thơ, ai tin tưởng.

“Không phải.”

“Vậy ai dạy huynh?” Vừa nghĩ tới hắn từng chạm qua nữ nhân khác, nàng tựa như nuốt phải ruồi, rất khó chịu, siêu cấp khó chịu.

“Quân Tùy Phong.” Quân Tùy Phong kia thật sự là làm hại bằng hữu mà.

“A?” Hai người này không phải có gì mờ ám chứ.

Đông Phương Vũ xấu hổ nói, “Tùy Phong thường ném xuân cung đồ lên giường của ta, ta đã từng xem qua.” Tên kia thấy lão đại không chạm tới nữ nhân, tưởng lão đại có chuyện gì, nên đem chút thư tịch tới cho lão đại xem.

“A? Không thể nào.” Tên kia thật sự điên rồi.

“Đúng là như vậy.” Hắn phát thệ nói.

Lấy nhân cách của Quân Tùy Phong, có gì làm không được chứ.

Quên đi, không tính toán nữa. Cho dù hắn từng có nữ nhân khác thì thế nào, đó chỉ là chuyện trước hôn nhân, chỉ ít sau hôn nhân hắn rất đúng đắn, không vụng trộm là được. Vụng trộm? Có vài hình ảnh chột lóe lên trong đầu nàng.

Bạch Mạn Điệp ngáp một cái, vô lực ngã lên giường, “Không nói nữa, ngủ.”

Khi Bạch Mạn Điệp tỉnh dậy Mặt Trời đã lên cao ba sào, nếu không phải ánh nắng chiếu vào khiến đôi mắt thấy khó chịu, phỏng chừng nàng vẫn chưa tỉnh nổi. Toàn thân mệt mỏi vô lực, hậu quả của việc truy hoan quá độ. Cho dù là võ lâm cao thủ, cũng khó tránh toàn thân không được thoải mái. Lần

đầu tiên phát hiện, thì ra cao thủ võ lâm cũng không phải vạn năng.

Nàng mở mắt ra, phát hiện Đông Phương Vũ đã tỉnh dậy từ lúc nào, Bạch Mạn Điệp giương mắt liếc hắt hắt một cái, “Huynh tỉnh? Còn không xuống đi a? Muốn tới khi nào.”

Sau đêm đầu tiên miên (lần trước tính là cuồng bạo), nữ nhân không phải đều ngưng ngừng, hơn nữa còn rất ngọt ngào sao? Thái độ này của nàng là thế nào?

“Ta có thể đứng lên sao?” Đông Phương Vũ hỏi ngược lại nàng. Nàng chính là đang nằm gọn trong lòng hắn, ôm lấy thắt lưng hắn, gối đầu lên một tay của hắn, chỉ cần hắn cử động nhẹ một cái, nàng lập tức giật mình tỉnh giấc. Nàng là người luyện võ, phi thường nhạy cảm, để nàng có thể được ngon giấc, hắn đã cố gắng kiềm chế tay cả một đêm, hiện giờ đã muốn không còn cảm giác.

Đúng vậy, chỉ cần hắn cử động nhẹ, nàng lập tức tỉnh ngay. Thì ra, là hắn hết lòng chăm sóc nàng. “Ách... đa tạ.” Bất giác, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một trận đỏ ửng.

Nàng cuối cùng cũng có ý thức của nữ nhân rồi, Đông Phương Vũ không khỏi buồn cười, “Ngủ thêm lát nữa đi.”

Bạch Mạn Điệp dụi mắt ngồi dậy, “Không muốn ngủ, hôm qua muội ngủ cả ngày rồi, lại ngủ thêm một đêm, sẽ thành trư mất.”

Đông Phương Vũ thu tay lại, quả nhiên là không còn cảm giác.

“Đi tắm.” Đông Phương Vũ đón lấy thân thể mềm mại vô lực của nàng, rất sợ nàng sẽ ngã xuống, một đêm hoan ái, tiêu hao rất nhiều tinh lực của nàng.

Bạch Mạn Điệp chống tay lên giường, “Đi làm đi.”

“Đi làm gì?” Chuyện gì đây?

“Huynh không phải làm hộ vệ cho hoàng thượng sao? Không đi không sợ hắt hắt bị ám sát à?”

“Không sao đâu.” Không có hắt hắt, Hàn Phi tuyệt đối không dám chạy đi, có tiểu tử kia chống đỡ, trời sập cũng không có chuyện gì.

“A, muội muốn tắm.” Trên người dính dính vào nhau, thật sự rất khó chịu.

Hắn xuống giường, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

“Muốn làm gì a?” Đầu có nước cho nàng tắm.

“Đi tắm.”

“Nước đâu a? Không phải nước đêm qua huynh dùng chứ? Không phải muội chê huynh bẩn, mà là nước đã lạnh rồi.”

“Trước khi nàng tỉnh, ta đã cho người đưa nước tới rồi.” Nhìn đi, nghĩ cho nàng chu đáo như vậy.

Đem Bạch Mạn Điệp bỏ vào trong nước, Đông Phương Vũ cũng ngồi vào trong thùng.

“A.” Bạch Mạn Điệp đỏ mặt, suýt chút nữa bay ra ngoài, nếu không phải thân thể đau nhức, nàng chách chách bay ra.

Đông Phương Vũ vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, “Nàng muốn đi đâu.”

“Không được tắm chung a.” Thùng nước này không nhỏ, nhưng hai người cùng ngồi vào, tuyệt đối sẽ đụng vào đối phương.

“Đừng sợ.” Hắn ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng giúp nàng chà lau thân thể.

Bạch Mạn Điệp nhắm mắt, hưởng thụ thời khách ẩm áp này.

* Sớ Sớ: Hôm nay là sinh nhật lão mụ, ta xin được thiếu một nghìn từ, ngày mai bổ sung sau. Chương này có phải là hơi bị quá đáng hay không? Trang web sẽ không gây khó dễ ta chứ? Ta thừa nhận là mình đê tiện, mấy đoạn kia đều do ta chấp vá lung tung, bởi ta căn bản không biết viết như thế nào (Sớ siêu cấp thuần khiết). May mà ta ít nhất cũng xem qua mấy nghìn bản tiểu thuyết, muốn tìm mấy đoạn thể này cũng không khó khăn gì.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Một đôi đạo tặc

Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp ăn điểm tâm xong, cùng đi bái kiến hoàng thượng. Thời gian lâm triều đã qua rất lâu, bọn họ trực tiếp đến phòng làm việc của hoàng đế... Ngự Thư phòng. Hai người vừa mới bước vào cửa, đã thấy hoàng đế cùng Hàn Phi nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ quái. Hàn Phi vẻ mặt toan tính, hoàng đế thì tự tiếu phi tiếu.

“Hoàng thượng.” Bạch Mạn Điệp lễ phép bắt chuyện cùng hoàng đế.

Bạch Mạn Điệp ho khan một tiếng, bắt chước bộ dáng trong các phim truyền hình, hơi khụy gối, “Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

“Hai vị không cần đa lễ, ở đây không có người ngoài, cứ việc tự nhiên.” Hai vị này đều là anh hùng thiên hạ, thân là hoàng đế anh minh, hẳn biết làm sao đối đãi.

“Đa tạ hoàng thượng.” Hai phu thê họ rất ăn ý cùng nhau trả lời.

Hàn Phi liếc mắt nhìn hoàng đế, rồi lại chuyển mắt lên người Đông Phương Vũ, “Lão đệ, có chuyện cần người giúp đỡ?”

“Thỉnh nói.” Chách chách không phải chuyện gì tốt lành.

Hoàng đế đưa tay về phía bọn họ vẫy vẫy, Hàn Phi trước tiên ôm lấy vai hoàng đế, đầu ghé sát lại, Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp nhìn nhau, cũng ghé sát vào.

“Ngọc Phượng tra được trong tay Tứ Vương gia có danh sách đồng đảng, chỉ cần có được danh sách đó, có thể lập tức điều tra Tứ Vương gia.” Sớm đã nắm giữ được chứng cứ mưu phản của Tứ Vương gia, nhưng vẫn phải án binh bất động là vì muốn tra ra toàn bộ phản loạn, diệt cỏ tận gốc.

Bạch Mạn Điệp hỏi, “Hàn Phi, người không phải muốn ta đi trộm danh sách đó chứ?” Lúc còn ở hiện đại, nàng muốn vì nước hi sinh cũng không có ai cản, không biết tại sao tới cổ đại lại biến thành mật thám trung ương. Không phải, phải là đặc vụ trung ương, nhân viên công vụ chuyên thi hành những nhiệm vụ đặc biệt.

“Luận về bản lĩnh trộm đồ, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, ai có thể so với phu phụ hai người chứ? Chỉ cần hai vị liên thủ, nhất định có thể lấy được danh sách kia. Đến lúc đó không phải lão đệ có thể trở về bên cạnh cô nương? Hai người muốn gì cũng được, cho dù là ở trên giường ngủ gật vài ngày cũng không sao.” Vừa nói câu cuối xong, khẩu khí Hàn Phi có chút ám muội. Còn hoàng đế đã nhin không được “Xì” cười ra một tiếng.

Bạch Mạn Điệp nheo Hàn Phi một cái, “Hàn Phi, người nói cái gì?”

“Ai da, đừng có nheo ta, ta nói thật mà. Đêm qua có cung nữ báo là cô nương mất tích, sáng sớm hôm sau hai người lại cùng nhau xuất hiện, chẳng lẽ không phải đêm qua ở chung một chỗ sao?” Đám người hầu hạ Bạch Mạn Điệp đều cho rằng nàng là tân sủng của hoàng đế, nàng mất tích đương nhiên phải lập tức báo lại. Nàng đi đâu hoàng đế phi thường hiểu rõ, chỉ nói một câu, tùy ý nàng. Nàng đường đường là Vô Ảnh La Sát, còn sợ mất tích hay sao.

Bạch Mạn Điệp hai má đỏ ửng, mặt dày này dạn nói, “Thế nào, không phục a?”

“Phục.” Từ khi Đông Phương Vũ bắt đầu làm hộ vệ, mỗi ngày trời còn chưa sáng hẳn đã tới thay Hàn Phi, hôm nay cư nhiên lăn lộn đến giờ này, nói hai người họ đêm qua không xảy ra chuyện gì, ai tin a.

“Vô Ảnh phu nhân, có nguyện ý giúp đỡ trẫm không?”

“Đương nhiên nguyện ý, cô nương ta cả người đều là nhiệt huyết thanh niên. Dưới sự thống trị của hoàng thượng ngài, quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, nếu có người vì trục lợi bán thân, mưu đồ tạo phản, ta tuyệt đối thay mặt bắc tính thiên hạ ngăn cản hẳn. Huống chi hoàng thượng ngài chiêu hiền đãi sĩ, dân nữ vô cùng cảm động, thập phần cam tâm tình nguyện ra sức vì hoàng thượng.” Đừng thấy Bạch Mạn Điệp nói xong oai phong凛凛, kỳ thực là muốn công báo tư thù. Tứ Vương gia cái quái gì kia, hại nàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, nàng thế nào lại không cho hắn biết mặt.

Nàng một tràn nói ra, khiến hoàng đế từ tận đáy lòng tán thưởng, “Vô Ảnh cô nương quả là anh thư a.” Nhiều bằng hữu quả nhiên tốt hơn so với nhiều kẻ thù, năm xưa cho Sáo Ngọc Công Tử chút sĩ diện, rốt cuộc hôm nay cũng có chỗ để dùng.

“Đâu có đâu có, hoàng thượng khách khí rồi. Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, tiểu nữ ta tuy rằng là nữ tử, cũng muốn ra sức vì dân vì nước.”

Đông Phương Vũ trong lòng nãy liệt trợn mắt, nàng là ai chẳng lẽ hắn còn không biết, tuyệt đối không phải hạng người vì nước quên thân.

“Đệ muội, nếu như muốn ra sức vì dân như vậy, tối nay hành động đi.” Yêu nữ này, cư nhiên có thể lấy lòng hoàng thượng, thực sự đã xem thường nàng rồi.

“Không thành vấn đề.” Bạch Mạn Điệp trông mắt vừa chuyển, “Nếu tối nay chúng ta động thủ, sáng nay không phải nên để chúng ta nghỉ ngơi chứ? Có nghỉ ngơi tốt, đến tối mới có tinh lực làm việc. Về phần an nguy của hoàng thượng, giao cho Hàn đại bộ đầu phụ trách. Hàn đại bộ đầu đối với hoàng thượng trung thành tận tụy, bảo hộ an nguy của hoàng thượng chách hẳn nghĩa bất dung từ phải không?”

Hàn Phi cũng có lúc gặp họa, hoàng đế rất thích khiến hắn gặp chuyện chẳng lành “Vô Ảnh cô nương nói có lý, Hàn Phi, người không có ý kiến gì chứ?”

Nàng nói xong lễ thẳng khí hùng, không còn chỗ nào có thể phản bác. Hàn Phi mặc dù trong lòng mắng nàng hơn một trăm lần, nhưng ngoài miệng trái lại trả lời, “Bảo hộ hoàng thượng, ta đương nhiên nghĩa bất dung từ.” Hắn dám có ý kiến sao?

“Hàn đại bộ đầu, khổ cho ngươi rồi.” Ta sẽ nói với Ngọc Phượng ngươi đi uống rượu hoa. Dám đem nàng ra làm trò tiêu khiển, thù này không báo, nàng không phải Vô Ảnh La Sát.

“Đâu có đâu có, việc phải làm mà.”

“Đã như vậy, hai người chúng ta có thể đến Chu Tước đường tìm Chu Tước thương lượng chút việc chứ?”

“Hai vị thỉnh.”

Vừa ra khỏi ngự thư phòng, Bạch Mạn Điệp nhìn không được cười ra, “Hàn Phi kia, dám chằm chọc chúng ta, muội cho hắn làm việc đến mệt chết.”

Đông Phương Vũ khước môi giương lên, “Đáng đời hắn.” Lúc nào cũng là Hàn Phi ức hiếp hắn, bây giờ rốt cuộc lão bà cũng thay hắn chủ trì công đạo.

Bạch Mạn Điệp lén lút cười, “Phải rồi, muội đi nói với Ngọc Phượng hắn đi uống rượu hoa.” Lúc đó Ngọc Phượng không cãi đến ly hôn cũng không được.

“Không nên.” Đông Phương Vũ nghiêm mặt nói, “Lúc đầu do sơ sót mà Ngọc Phượng phải gả đến Hàn gia, chịu đủ mọi ủy khuất của Hàn lão phu nhân, vất vả lắm mới cùng Hàn Phi trở thành thân thích, nàng đừng làm vậy.” Ngọc Phượng vì đoạn tình cảm này đã nỗ lực rất nhiều. Hắn hi vọng hai người có thể an an ổn ổn ở cạnh bên nhau, đừng gây thêm chuyện nữa.

“Ách...” Bạch Mạn Điệp ngáy cả người, “Nể mặt huynh, tha cho hắn.”

“Nàng tiến cung lúc nào?” Theo lời Hàn Phi, nàng đã sớm tiến cung rồi.

“Muội vào cung từ tối hôm trước, tiện tay giúp hoàng đế thu dọn một đám thích khách, huynh không biết đâu, lúc đó muội cũng không sợ hãi, một kiếm giết một tên, nghĩ lại muội đúng là ác quỷ giết người. Sau khi giết xong, muội nhìn đồng hồ cát, cư nhiên không có chút cảm giác tội lỗi, muội thật sự hoài nghi mình là ác quỷ.” Nàng sợ không phải là đồng xác chết, mà là bản thân mình.

“Nàng vì bảo hộ hoàng thượng mà giết chết phản loạn, không cần thấy bản thân đáng sợ.” Đông Phương Vũ nắm chặt tay nàng, “Không thẹn với lòng là được.”

“Ừ, huynh an tâm, muội sẽ không lạm sát người vô tội như trước.” Nàng sớm đã không còn là Bạch Mạn Điệp trước đây rồi, nàng trân quý mỗi một sinh mạng, nếu không cần thiết, nàng sẽ không giết người.

“Bệnh của nàng có phát tác hay không?” Nếu nàng phát bệnh, không có hắn bên người, nàng phải làm thế nào đây?

“Không có, Minh cung Công Tôn tiên sinh điều chế cho muội một lọ thuốc, mỗi đêm mười lần uống một viên, chỉ ngủ, không phát cuồng.”

“Nàng yên tâm, ta nhất định chữa tốt cho nàng.”

Bạch Mạn Điệp làm ra vẻ tươi cười, “Muội tin huynh.” Hắn càng quan tâm nàng, nàng càng thấy không tốt, rốt cuộc nàng có muốn nói với hắn chuyện của Phương Chân Hiền không? Nàng nên mở lời thế nào. Chuyện tới nước này, nàng có thể nói với hắn, nàng là thê tử bá chủ đường với hắn, muốn hắn hưu nàng, để nàng gả cho người khác. Hắn có một tấm lòng sâu như biển, nàng không có dũng khí nói ra.

Ngay khi Lương Ngọc Phượng nhìn thấy hai người đang tay trong tay xuất hiện, suýt chút sợ quá ngã từ trên ghế xuống. Nàng ngạc nhiên nhất không phải hai người ở chung một chỗ, mà là thái độ của đại sư huynh rất ôn nhu. Nam nhân kia, giống y như khối băng vậy, cư nhiên lại ôn nhu với tiểu nữ nhân này, thật không thể tin được.

“Đại sư huynh, Bạch tỷ tỷ.” Lương Ngọc Phượng siểm nịnh chào hỏi, rất sợ làm đại sư huynh mất hứng.

Đông Phương Vũ lạnh lùng nói, “Vào trong rồi nói.” Nói xong kéo tay Bạch Mạn Điệp đi vào.

Lương Ngọc Phượng sờ sờ mũi, sao lại có cảm giác mặt đang dính đầy bụi chứ? Nhất thất tức thành thiên cổ hận (1) a, không biết đến lúc nào, đại sư huynh mới chịu tha thứ cho nàng.

(1) Nhất thất tức thành thiên cổ hận: một lần sai lầm để hận ngàn năm

Thông minh như Lương Ngọc Phượng, sớm đã biết mục đích hai người đến đây. Để cho an toàn, nàng cố tình đưa bọn họ vào khuê phòng của mình. Trong khuê phòng mật đàm, chỉ có nàng mới nghĩ ra.

“Ngọc Phượng, chuyện Tứ Vương gia có trong tay danh sách tạo phản muội hẳn đã biết, hoàng thượng phái bọn ta đi trộm danh sách kia.” Đừng nhiều lời vô nghĩa, Bạch đại cô nương trực tiếp nhập đề.

“Đúng vậy, trong tay hắn thật sự có một bản danh sách.” Lương Ngọc Phượng sách mặt ngưng trọng, “Muội tạm thời không tra ra nó được giấu nơi nào,

có thể là thư phòng, hoặc là ngọa thất (2).”

(2) Ngọa thất: phòng ngủ.

“Chách chách?” Đông Phương Vũ neho mắt lại.

Lương Ngọc Phượng ngáy cả người, “Không chách, chỉ là đoán thôi, đại sư huynh hiểu rất rõ mà, những thứ quan trọng thường được giấu tại hai chỗ đó, cứ thử tìm xem.” Thiên hạ đệ nhất đại tặc, hẳn đương nhiên hiểu rõ hơn người.

Đông Phương Vũ lạnh lùng nghiêm mặt gặt đầu một cái, biểu thị tán thành.

“Nếu đã là vậy, chúng ta tối nay hành động đi.” Giải quyết nhanh tên hỗn đản Tứ Vương gia kia, hai người mới có thời gian xử lý chuyện riêng chứ.

“Đại sư huynh.” Lương Ngọc Phượng nuốt nước bọt, “Muội có thể hỏi huynh một chuyện không?”

Đông Phương Vũ nâng cằm, ý bảo hỏi đi.

“Huynh yêu mặt nạ thành si, sao lại không mang nữa?” Vấn đề này nàng đã sớm muốn hỏi.

“Bởi vì... Tiểu Điệp không thích.”

Lương Ngọc Phượng bội phục giờ ngón cái lên, “Đại tẩu, tẩu thật lợi hại, Lương Ngọc Phượng bội phục tẩu.”

Bạch Mạn Điệp liếc mắt nhìn nàng, “Đừng nói lung tung, ta chỉ không quen thôi mà. Sư huynh muội suất như vậy, mang mặt nạ khiến ta thấy không thoải mái.”

**

Nguyệt hách phong cao sát nhân dạ, đương nhiên, tối nay không phải nguyệt hách, cũng chẳng phải phong cao, chỉ có hai vị siêu cấp đại tặc trong kinh thành chạy lui chạy tới. Đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải muốn giết người đâu, chỉ là trộm đồ thôi.

Lần đầu tiên được làm đạo tặc, Bạch Mạn Điệp vô cùng hưng phấn, cứ len lén cười cười cả ngày. Làm phi tặc nha, trong tiểu thuyết mới có phi tặc, hơn nữa còn làm việc cho hoàng đế, không hưng phấn mới là lạ.

Lúc còn ở hiện đại, nàng tuyệt đối chưa từng làm trộm, nàng xin thề. Thế nhưng, sau khi bịt kín khăn che mặt, nàng cứ nhiên theo thói quen đi sau Đông Phương Vũ, trườn ra khuôn mặt mỹ lệ hài hòa, cũng lộ ra dáng vẻ phi tặc càng thấy rõ phong thái “chuyên nghiệp”.

Hai người đến bây giờ chưa từng cộng tác qua, thế nhưng thập phần ăn ý, bước đi cước bộ như nhau, ngay cả phóng lên nóc nhà cũng đều nhau.

Tứ Vương gia được phong hào Lỗ Vương, là đệ đệ của hoàng đế, bình thường trong triều rất có thế lực. Người quyền cao chức trọng như vậy, phủ đệ đương nhiên lớn đến không thể tưởng nổi.

Hai người đang đứng ngoài Lỗ phủ, Đông Phương Vũ chỉ chỉ lên đầu tường, ý tứ chính là muốn nàng leo tường qua. Không nhất định phải leo tường, có chút ý tứ.

Bạch Mạn Điệp nhảy lên đầu tường, nhướn mày đánh ý nhìn Đông Phương Vũ, dùng đôi mắt đánh ý biểu hiện, khinh công không tệ chứ? Thậm chí còn giỏi hơn huynh.

Dưới lớp mặt nạ nhìn không thấy biểu tình, bất quá nàng nhìn thấy khóe môi hẳn cong lên một cái, hẳn đang cười.

Nhạc cực tất sinh bi (3), chính là đang nói Bạch Mạn Điệp. Nàng quá đánh ý, dưới chân lại trượt, cứ nhiên... ngã xuống. Đầu tường được lót bằng gối lưu ly, muốn đứng vững không phải chuyện dễ dàng, nàng lại phân tâm, ngã xuống là chuyện rất bình thường. Đông Phương Vũ vừa kịp lúc, nhanh chóng tiếp được nàng, ôm nàng cùng nhau đáp xuống mặt đất. Thật đúng là kẻ trộm xui xẻo mà, nàng quả là thành sự thì ít, bại sự có thừa, thật không biết nàng thế nào lại có được danh hiệu vô lâm đệ nhất nữ sát tinh.

(3) Nhạc cực tất sinh bi: Vui quá hóa buồn. Hình dung những người vui sướng tới cực điểm ngược lại phát sinh chuyện không may.

Tựa người trong khuỷu tay hẳn, Bạch Mạn Điệp le lưỡi, đứng thẳng người. Mất mặt quá a, nàng còn muốn sau này được thường xuyên đi trộm, vậy mà suýt chút nữa ngã chết. Trải qua chuyện thất thủ lần này, e rằng Đông Phương Vũ sẽ không bao giờ... cho nàng đi làm trộm nữa. Làm phi tặc đầu phải chuyện dễ dàng, chỉ cần sơ sẩy một chút, rất có khả năng bị bắt lại. Ví dụ như vừa rồi, nếu không có Đông Phương Vũ tiếp được, nàng có thể gãy xương sườn, gãy chân, rồi còn... bị bắt tới quan phủ, từ đó về sau phải ăn cơm lao tù. Từ đầu tường ngã xuống vẫn còn may, nếu như từ nóc nhà ngã xuống... có thể trực tiếp mất mạng. Nhất là với Bạch Mạn Điệp này, dưới tình thế nguy cấp rất hay quên sử dụng võ công. Tuy rằng nàng võ công rất cao, thế nhưng quá liều lĩnh, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Theo lời Lương Ngọc Phượng, danh sách có thể được giấu ở hai nơi, một là mật thất trong thư phòng, nếu không thì là ngọa thất của Lỗ Vương. Mục tiêu đầu tiên của hai người đương nhiên là thư phòng, đơn giản bởi vì thư phòng không có ai, hành động đương nhiên thuận tiện.

Hai phi tặc không mặc y phục dạ hành nhảy tới cửa thư phòng, phân y đạo tặc cúi đầu nhìn thoáng qua, “Mẹ nó, khóa lại rồi.” Nàng không biết mở

khóa.

“Đại ca, làm sao bây giờ?” Không phải trực tiếp phá cửa xông vào chứ?

Hách y đạo tặc có vẻ chuyên nghiệp hơn, kéo khóa xem xét, ngẩng đầu nhìn lên tóc nàng, chuẩn xác dừng lại trên cây trâm của nàng, “Cái này cho ta.” Hắn nhanh chóng lấy kim trâm xuống, đưa vào ổ khóa động vài cái, sau đó cài lại kim trâm lên tóc nàng.

“Mở không được à?” Chỉ nghe thấy vài tiếng động, nhưng khóa không mở, hắn trả kim trâm lại cho nàng làm gì.

“Đây là song tâm tóa.” Đông Phương Vũ ngắn gọn giải thích, từ trên người lấy ra một dây thép mỏng.

“Đại ca, công cụ chuẩn bị đầy đủ hết à.” Hắn là phi tặc, đương nhiên phải biết mở khóa rồi.

Hắn đem dây thép đút vào trong ổ khóa, tay đơn giản cử động vài cái, khóa cứ nhiên mở ra.

Đông Phương Vũ buồn cười nhìn nàng, “Ta là trộm mà.” Sư phụ hắn cả đời là thần thủ, ba sư huynh muội bọn họ đều biết mở khóa, chỉ là kỹ thuật của hắn cao hơn hai tên lười nhác kia thôi. Nói đi cũng phải nói lại, hắn là phi tặc chuyên nghiệp, kỹ thuật bẻ khóa đương nhiên tốt.

“Không sai không sai, muội với huynh làm một đôi uyên ương đại đạo.” Đều là đạo tặc, ở cạnh nhau quả nhiên không tệ. Quên đi, hắn đâu có muốn làm trộm nữa.

Sau một lúc cùng nàng tán gẫu, Đông Phương Vũ trầm ngâm, “Tìm danh sách.” Hắn đã tiên phong đi trước tìm.

Bạch Mạn Điệp mắt hứng liếc hắn một cái, cũng bắt đầu tìm.

Thư phòng rất lớn, không biết Tứ Vương gia kia giấu danh sách phản loạn ở đâu.

Trên căn bản những nơi có thể tìm đã tìm cả rồi, Đông Phương Vũ chỉ chỉ lên giá sách đang chất vô số bản thư, “Giấu ở đây là tốt nhất.” Giá sách này ít nhất cũng ngàn quyển, tùy tiện nhét vào một quyển, căn bản không thể tìm ra.

“Vậy làm sao?” Không phải lật xem từng quyển chứ?

“Xem xem có mật thất hay ám các gì không?” Lật từng quyển? Quá khó, hi vọng Tứ Vương gia này là một tên ngốc, đem danh sách giấu ở mật thất hay ám các đi.

Một lát sau, hai người quay lại.

Đông Phương Vũ lách đầu, Bạch Mạn Điệp cũng lách đầu.

“Đi trước, tránh dẫm thảo kinh xà.” Trộm danh sách phản loạn không phải nhiệm vụ đơn giản, không thể nóng vội được, bằng không có thể làm hỏng đại sự. Nếu nhất thời không tìm ra, chỉ có thể từ từ tìm kiếm. Nếu dẫm thảo kinh xà, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Bạch Mạn Điệp gật đầu, “Vậy đi thôi.”

Đông Phương Vũ kéo tay nàng, “Sắp xếp lại nguyên dạng đi.” Không thể để kẻ khác biết thư phòng có người đột nhập được.

Hai người cấp tốc đưa thư phòng trở về nguyên dạng, khóa lại cửa thư phòng, tiêu thất trong bóng đêm.

Rời khỏi vương phủ, hai người cùng nhau đi trên đường lớn vắng vẻ.

“Bây giờ đi đâu?”

“Về cung phục mệnh.” Nàng chỉ biết, lão công nàng chính là một hài tử ngoan.

“Không đi.”

“?”

“Nếu đã biết danh sách phản loạn, Ngọc Phượng không cần phải truy tìm đồng đảng của Tứ Vương gia nữa, chỉ bằng bảo muội ấy tiến cung bảo hộ hoàng thượng, chúng ta tiếp tục nghĩ cách trộm danh sách.” Trộm danh sách là chuyện ban đêm, còn ban ngày... Ha ha, hai người họ có thể đi du ngoạn.

“Được chứ?” Vô công của Ngọc Phượng không tuy rằng không tệ, nhưng so với hắn còn kém xa.

“Chúng ta thường ngày cứ ra vào trong cung như vậy, nhất định khiến người khác nghi ngờ. Nếu bị người của Tứ Vương gia phát hiện chúng ta từ hoàng cung đến vương phủ để ăn trộm, hậu quả khôn lường, cho nên muội thấy cứ đến Chu Tước đường ở tạm, trộm được vật đó đi rồi tính. Về phần an nguy của hoàng thượng, huynh không cần lo. Có Hàn Phi cùng Ngọc Phượng ở đó, lại nhiều cấm vệ quân như vậy, không ai dám làm càn đâu. Lần trước muội nổi điên lên, giết người vô cùng tàn nhẫn, trong thời gian ngắn, bọn chúng chách chấn không dám động thủ.” Che giấu toàn bộ tư tâm, nói xong liền ngang lăm lăm, vì dân vì nước, Đông Phương Vũ phải bồi phục khẩu tài của nàng, hai người quen biết lâu như vậy, tính tình nàng thế nào hắn còn không

rõ sao.

“Nàng nói cũng có đạo lý.” Hấn vừa tháo mặt nạ xuống vừa cười, mang lâu như vậy, cũng nên để nó nghỉ ngơi rồi.

Bạch Mạn Điệp ra sức gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, cho nên, từ ngày mai trở đi, chúng ta cứ đến nơi nào náo nhiệt một chút, ví như miếu hội hay gì đó, không chừng có thể tìm ra manh mối.” Tìm được manh mối đương nhiên không có khả năng, nhưng nàng vui chơi vui vẻ thì nhất định.

Đông Phương Vũ rút cuộc cười ra, “Được.” Ai không biết mà nghe nàng nói, còn tưởng nàng đã hết mực tận tâm vì nhiệm vụ.

“Huynh đừng có cười, lời muội nói đều là thật.” Nàng có chút chột dạ.

“Đúng là nói ‘thật’” Hơn nữa còn ‘vô cùng thật’.

“Đúng vậy đúng vậy, muội tuyệt đối không có tư tâm.”

“Phải phải.”

“Một chút cũng không có a, muội là vì manh mối, không phải kéo huynh đi chơi nha.”

“Phải phải.”

“Tin muội đi mà.”

“Tin.” Tin nàng thật sự muốn đi chơi.

Trở lại Chu Tước đường, Bạch Mạn Điệp ngắn gọn nói lại kế hoạch của mình, lập tức khiến Lương Ngọc Phượng nghi hoặc hỏi.

“Đại tẩu, muội tiến cung thì Chu Tước đường tính sao đây?”

“Yên tâm đi, người của Chu Tước đường đều là mật thám, không phải trẻ con, muội là lão đại của bọn chúng, không phải là bảo mẫu. Ngày thường muội không phải thường xuyên ra ngoài sao? Yên tâm, không sao hết, có gì ta chịu trách nhiệm, các chủ của muội có muốn gây phiền phức, ta giúp cho.” Nếu Thiên Cơ các chủ muốn gây phiền phức, nàng trước tiên đem lão bà hấn ra làm bìa đỡ đạn.

“Nhưng mà...” Nhưng nàng không muốn ở cùng một chỗ với Hàn Phi.

“Đừng nhưng nhị nữa, nhanh lên nhanh lên, ta cho muội một cơ hội đền ơn tổ quốc.”

Lương Ngọc Phượng mắt hứng hử một tiếng, “Có Hàn Phi rồi mà.” Đối phó một đám thích khách, tên gốc kia vẫn còn giải quyết được.

“Chỉ có một mình hấn, muội muốn hấn một chết à.” Mưu sát thân phụ.

“Muội có thể phải vài người võ công cao cường...”

Đông Phương Vũ thân nhiên hỏi một câu, ánh mắt đảo qua nàng, “Có đi hay không?”

“Đi.” Lương Ngọc Phượng theo phản xạ run lên một cái, “Đại sư huynh yên tâm, muội nhất định đi.” Hấn đã mở miệng rồi, nàng dám không đi sao?

Bạch Mạn Điệp “xì” cười ra một tiếng, “Sớm biết muội sợ đại sư huynh như vậy, ta không cần lãng phí nước bọt rồi.”

Lương Ngọc Phượng nghiêm mặt nói, “Là muội muốn đi, bất quá không phải bây giờ, để mai đi.” Nàng đứng lên, “Tự tìm một gian phòng ngủ, muội đi trước.” Vừa nói vừa chạy, giống như lửa sắp thiêu tới mông.

“Ha ha...” Bạch Mạn Điệp cười lẫn lộn, “Ngọc Phượng sợ huynh đến vậy sao?”

“Sợ.” Xem hấn giống như ác quỷ.

Bạch Mạn Điệp ngáp một cái, “Nước ở đâu a, muội muốn tắm.” Vội vã cả đêm, toàn thân đều là mồ hôi. Hơn nửa đêm phải ra ngoài làm việc, lại không có tiền lương, đúng là bất hạnh a.

Đông Phương Vũ trong mắt hiện lên một tia tinh quái, “Ta đưa nàng đi.” Chu Tước đường có một gian phòng chuyên dùng cho khách quý, mỗi lần hấn đến kinh thành đều tới đó ở.

Phòng cho khách quý có ba gian thông nhau, gian đầu là tiểu thư phòng, ở giữa là ngọa thất, cuối cùng là dục thất (4).

(4) Dục thất: phòng tắm

Vén màn lên, nước trong bồn tỏa ra nhiệt khí. Oa, xa hoa thế này, không biết chuẩn bị thế nào nữa.

Đông Phương Vũ đứng ở bên ngoài, không tiến vào, trong chớp lát, Bạch Mạn Điệp nghe thấy âm thanh đóng cửa, hắn đã đi rồi chứ?

Bạch Mạn Điệp cò y phục bước vào trong bồn, dòng nước ấm áp khiến nàng “ưm” một tiếng.

Soạt, màn đột nhiên bị xóc lên.

“Huynh, huynh vào làm gì?” Đông Phương Vũ đang đứng ở phía trên, hơn nữa... không mặc y phục, một chút cũng không có.

Hắn tự tiểu phi tiểu, “Tắm.” Nhân tiện ăn nàng luôn.

“Này... này... đêm qua chỉ là, chỉ là giúp huynh giải xuân được, đừng có làm xằng a...” Bạch Mạn Điệp vừa nói vừa lui, lui đến sát bồn. Nếu như có người muốn tắm cùng nàng, nàng trực tiếp đánh chết hắn, thế nhưng nam nhân này là lão công nàng, phu thê hợp pháp, nàng không thể mưu sát thân phu a.

“Độc của ta còn chưa giải hết.” Hắn nói xong đã bước vào bồn. (TN: Nói vậy ai tin trời?)

“Ách...” Bạch Mạn Điệp khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, “Được rồi, vậy cùng nhau tắm đi.” Đã đánh không lại người ta, nàng chỉ có thể chịu thiệt. (TN: Vậy cũng có người tin mới chết =))

”Được.”

“A... Huynh làm gì?”

“Làm việc ta thích làm.”

“Làm việc huynh thích làm thì kéo muội làm gì?”

“Không có nàng thì làm sao làm.”

“Ách, được rồi.”

“?” Như vậy đã thỏa hiệp rồi?

“Nói nhỏ với huynh, kỳ thực muội cũng thích.”

Sao? Nàng thích, vậy sau này thường xuyên làm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Điều thật sự cần

Phương Kinh thật sự không dám tin chuyện tốt thế này lại đến nhà hắn.

Thiên hạ đệ nhất dụng độc Độc Nương Tử trong truyền thuyết cư nhiên không mời mà tới, đồng ý vô điều kiện chữa thương giúp Phương Chấn Hiên, còn tự mình mang đến bao nhiêu dược liệu trân quý, cả thể gian trân phẩm là hạt tuyết ngàn năm cũng dâng tặng vô điều kiện. Để tiện cho việc nghiên cứu, thậm chí còn mua luôn một hiệu thuốc, toàn tâm chế dược.

Thiên hạ đệ nhất dịch dung thuật Thiên Diện Tu La đang mang thai cũng chạy tới Phương gia xem xét khuôn mặt của nhi tử, còn phát thệ nói sẽ đem khuôn mặt khiến người ta phạm tội của hắn trước đây trở về. Thiên Diện Tu La không hiểu y thuật, thế nhưng muốn xóa đi vết tích trên mặt tuyệt đối không thành vấn đề. Mặc kệ Độc Nương Tử có thể chữa lành vết thương trên mặt hay không, nàng cũng có thể trước tiên che nó lại. Đường đường là võ lâm đệ nhị mỹ nam, trên mặt có bất kì vết tích gì cũng không phải chuyện tốt.

Thiên Cơ các chủ tự mình xuất sơn bá phủng, còn hứa hẹn Thiên Cơ các sẽ cống hiến sức lực vì Vạn Kiếm Sơn Trang mười năm, không lấy xu nào.

Võ công thâm sâu khó lường thiên hạ đệ nhất sát thủ, tự nguyện toàn lực chữa thương cho nhi tử, còn tặng thêm hai phần công lực. Đương nhiên, Thiên Cơ các chủ cũng cho nhi tử hắn hai phần công lực.

Bốn vị “kỳ nhân” đã thoả ản giang hồ đều vô điều kiện, toàn lực giúp đỡ nhi tử hắn, hắn có phải mỗi ngày đều nên thấp hương hay không.

“Quân phu nhân, nội lực của tiểu nhi đã hoàn toàn hồi phục?” Phương Kinh nghi hoặc hỏi lại một lần nữa.

Thủy Tịch Linh vẫn như trước ở lại được phòng liên tục kiểm tra được liệu, lúc nào cũng vừa ngủ vừa nếm, lạnh nhạt đáp lại: “Không chỉ hồi phục, hơn nữa công lực còn gia tăng.” May mà lúc đầu hần ra tay không nặng, lại được Thủy Tịch Linh hết lòng chữa trị nên hoàn toàn hồi phục, lại còn được nhận không công công lực của Quân Tùy Phong và Lãnh Tuyết Cuồng.

“Ách, nếu đã hồi phục, tại sao còn phải uống thuốc?” Hần biết nhi tử đã hoàn toàn hồi phục, nội thương đã chữa khỏi hoàn toàn, tại sao còn cần uống thuốc?

Thủy Tịch Linh vẫn như trước lạnh lùng, “Nhân tiện luyện cho hần thành bắc độc bất xâm, toàn thân đã thông kinh mạch.” Phương Chấn Hiên vì đại tỷ hi sinh quá lớn, để ngăn cản nữ nhân ngu ngốc kia lấy thân trả nợ, nàng làm muối muối đành phải nỗ lực thêm một chút.

“Sao sao sao?” Bắc độc bất xâm? Đã thông toàn thân kinh mạch, nếu như vậy, nhi tử không phải trở thành tuyệt thế cao thủ, thiên hạ đệ nhất?

“Đại tỷ ta nợ hần.” Thủy Tịch Linh đột nhiên ngừng đầu, trong mắt hiện ra hàn ý, “Đại tỷ ta nợ hần, cũng đã trả rồi, ta không hi vọng có người bức đại tỷ làm chuyện tỷ ấy không muốn làm.” Ngay khi biết đại tỷ ngốc kia đồng ý lấy thân báo đáp gả cho Phương Chấn Hiên, bọn họ bốn người đều muốn tức chết. Sau cùng đành thỏa hiệp với Phương gia, bọn họ chữa khỏi cho Phương Chấn Hiên, khôi phục võ công cùng dung mạo cho hần, chỉ có duy nhất một điều kiện là không được lấy Bạch Mạn Điệp. Phương Chấn Hiên lập tức đáp ứng, hần đưa ra hôn sự này chỉ muốn bức Bạch Mạn Điệp rời đi, không muốn nàng vì áy náy mà lưu lại, ai ngờ nữ nhân ngốc nghếch kia lại thật sự đồng ý. Hần biết Bạch Mạn Điệp vĩnh viễn không có khả năng yêu hần, không muốn ích kỷ giam giữ nàng cả đời, hần sẽ không để nàng tự ủy khuất bản thân mình, chuyện của hai người sớm muộn cũng phải giải thích rõ ràng. Điều kiện của bọn họ, trái lại đã giúp hần giải quyết phiền phức.

“Ta hiểu rõ, hiểu rõ.” Nhi tử mất đi thế tử Bạch Ngâm này, hần vẫn thấy tiếc. Nếu không phải ngày xưa là hần hồ đồ, hai người lúc đó đã có thể... Ai...

Thủy Tịch Linh vô tình hỏi một câu, “Nghe nói ông đến Vân gia từ hôn rồi.”

Phương Kinh thở dài một hơi, “Ta đã đến Vân gia từ hôn, bất quá không liên can đến Bạch cô nương. Ngày thứ hai sau khi Bạch cô nương rời đi, Chấn Hiên nói ta biết hần bức Bạch cô nương chỉ vì muốn ép Bạch cô nương rời đi. Bạch cô nương không yêu hần, hần cũng không lấy Bạch cô nương. Cho dù cô nương ấy nguyện gả, hần cũng không lấy, hần không hi vọng Bạch cô nương đau khổ. Đến Vân gia từ hôn hoàn toàn vì Chấn Hiên không muốn lấy Vân cô nương, trong lòng hần chỉ có Bạch cô nương, cho dù suốt đời không thể ở bên cạnh Bạch cô nương, hần vẫn chỉ yêu một mình cô nương ấy. Hần tự biết bản thân không thể cho Vân cô nương hạnh phúc, nên quyết định từ hôn.”

“Vân gia đồng ý rồi sao?” Thủy Tịch Linh thốt ra. Nàng không bao giờ thích xen vào chuyện của người khác, thế nhưng thâm tình của Phương Chấn Hiên đối với Bạch Mạn Điệp đã làm nàng cảm động, nhịn không được mới quan tâm hần.

Phương Kinh lách đầu, “Ta đã đích thân nói chuyện với Vân Liệt, huynh ấy không đồng ý chuyện từ hôn. Vân cô nương hiện đang bệnh rất nặng, sợ rằng không còn bao lâu nữa. Vân huynh muốn Phương gia tạm thời khoan hãy từ hôn, chờ Vân cô nương khỏi bệnh hay là hương tiêu ngọc vẫn rồi tính tiếp.” Vân Băng Tâm có chứng đau tim, danh y nào cũng thúc thủ vô sách. Mấy ngày trước, hần từng sai nhi tử đi tìm Quý Y, chính là vì chữa bệnh cho Vân cô nương, đáng tiếc là tìm không được. Nghe ý tứ của Vân Liệt, Vân Băng Tâm cô nương sợ rằng... Cho dù là thiên hạ đệ nhất thần y ra tay cũng vô dụng. Hần thật sự không đành lòng nhìn một người sắp chết chịu đả kích nên mới kéo dài hôn sự này. Phương Chấn Hiên nghe nói tình hình của Vân cô nương, cũng chấp nhận gác chuyện từ hôn.

Thủy Tịch Linh lạnh lùng hỏi, “Phương Chấn Hiên muốn Vân Băng Tâm sống hay chết?”

“Ý của phu nhân là...” Nàng thiên hạ y thuật vô song hần đã được chứng kiến, tuyệt đối có tư cách xưng là thiên hạ đệ nhất, nếu nàng có thể hỗ trợ, còn sợ không có hi vọng sao.

Suy nghĩ hồi lâu, Phương Kinh chậm rãi nói, “Đề Vân cô nương đi đi.” Vân gia vứt bỏ Vân cô nương một mình trong tiểu viện, bình thường ít khi quan tâm. Nghe nói Vân Liệt cùng Vân phu nhân căn bản không thương nàng, nàng ở Vân gia căn bản không có địa vị, bệnh của nàng là tâm bệnh a, hần thật sự không đành lòng đến một thiếu nữ như hoa như ngọc tiếp tục chịu đả vật. Có lẽ là hần có chút tư tâm... để hoàn toàn giải trừ hôn sự này.

“Còn Đỗ Thanh Sương tính sao?” Dám đả thương đại tỷ nàng, thật sự muốn giết chết nữ nhân kia.

“Ta đã nói chuyện này với Đỗ huynh, huynh ấy sẽ xử trí.” Hai nhà lâu nay có giao hảo rất tốt, Đỗ gia nhất định chủ trì công đạo cho Phương Chấn Hiên.

Thủy Tịch Linh đột nhiên tỏ ra hung tợn, “Không được tái phạm.” Đại tỷ từng nói qua là không cho phép động đến nữ nhân kia, bằng không nàng đã sớm giết sạch cả nhà Đỗ gia rồi. Nếu như Đỗ Thanh Sương còn dám làm chuyện xấu, nàng sẽ không thủ hạ lưu tình. Nàng là Độc Nương Tử, không phải thiện nhân.

“Ta tin Đỗ huynh nhất định sẽ quân giáo tốt.” Nghe nói có người đã bị giam lại, ba năm không được xuất đầu lộ diện.

Thủy Tịch Linh hừ một tiếng, bắt sang chuyện khác, “Thỉnh ra ngoài cho, ta không thích có người khác đi vào được phòng, bệnh tình của Phương đại ca ông có thể yên tâm.” Nghĩ tới tâm lòng Phương Chấn Hiên dành cho tỷ tỷ, nàng đối với hần đã rất tôn kính rồi.

Hần đương nhiên yên tâm, chưa đầy một tháng, nội công nhi tử đã hoàn toàn hồi phục, hơn nữa công lực còn tăng thêm một phần, thân thể so với trước đây tốt hơn rất nhiều. Vết thương trên mặt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn hai đường nhân nhạ, không bao lâu nữa, nhi tử có thể hoàn toàn hồi phục. Có một vị thần y như vậy, hần đương nhiên yên tâm rất nhiều.

Họa phúc khôn lường, sao biết không phải phúc a.

Phương Kinh vừa đi khỏi, Quân Tùy Phong đã bước vào, “Ông ta tới làm gì?”

“Ông ta hỏi Phương đại ca đã khỏe rồi, sao lại tiếp tục uống thuốc.” Nếu là trước đây, nàng sẽ không giải thích với bất kì ai.

“Sao?” Quân Tùy Phong cười tinh quái, “Nàng có nói cho ông ta biết nàng toàn cho Phương Chấn Hiên dùng thiên hạ kỳ độc?”

“Không có.” Nếu muốn bắc độc bắt xâm, trước tiên cần phải trúng kịch độc, “Tại sao ta phải nói?” Nàng cứu hấn một mạng, hấn cư nhiên không biết cảm ơn, lại còn tập hợp chính đạo phát lệnh truy nã tam tỷ muội nàng. Nếu không phải nể mặt Phương Chấn Hiên, nàng đã không thèm để ý tới hấn.

“Nàng nói xem còn bao lâu nữa?”

“Nửa tháng là được. Có chàng cùng nhị tỷ phụ giúp đỡ, đã thông kinh mạch cho hấn không phải chuyện khó.”

“Nửa tháng.” Quân Tùy Phong vô lực rên rỉ, “Còn phải trải qua những ngày này thêm nửa tháng, chách ta chán chết a.”

“Nhị tỷ phụ đâu, bảo huynh ấy bồi chàng.” Thủy Tịch Linh đương nhiên hiểu được ý của hấn, nàng cả ngày nhốt mình trong được phòng, đã lạnh nhạt với hấn.

“Bồi nhị tỷ ra ngoài rồi.” Nữ nhân kia, đã có thai còn không biết kiểm chế, báo hại Lãnh Tuyết Cuồng ngày đêm lo lắng, cứ sợ một xác hai mạng.

“Chàng có thể tới chỗ khác mà, chỗ nào chàng thích.” Thủy Tịch Linh trong lời nói mang hai ý nghĩa, còn có vị đắng chua.

Hấn có thể đi sao, nơi trước đây thích đến nhất chính là thanh lâu, nhưng hấn bây giờ đã không còn hứng thú, đã lấy được một đại mỹ nhân, còn tới thanh lâu phải chăng là không biết tốt xấu.

Quân Tùy Phong phát thệ nói, “Tịch Linh, ta xin thề, từ ngày có nàng, ta đã không tới thanh lâu nữa. Ta thà là buồn chán chết, cũng không dám có lỗi với nàng.” Buồn chán chết cùng với ngắm mỹ nhân, so với bị độc chết thật sự tốt hơn rất nhiều.

Thủy Tịch Linh bật cười, “Ta chưa nói gì hết.” Là tự hấn “hiểu lầm” thôi.

Quân Tùy Phong tựa như một hài tử, nắm lấy y phục nàng làm nũng, “Tin ta đi mà.”

“Tin.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

Quân Tùy Phong thấy gian kế thực hiện được nên cười gian, “Để thưởng cho ta một lòng một dạ với nàng, hôn một cái.” Nói rồi ôm lấy Thủy Tịch Linh, môi dán vào người nàng.

Thủy Tịch Linh cười cười đẩy hấn ra, vừa muốn hôn, đột nhiên cửa mở toang một cái.

Phi Thúy chớp mắt đầy ám muội, “Tam tiểu thư, tam cô gia tiếp tục, em cái gì cũng không có thấy.”

Quân Tùy Phong hải lòng gật đầu một cái, “Đúng đúng, ta thích kẻ thông minh như vậy.”

Thủy Tịch Linh mặt đã đỏ bừng đẩy hấn ra, “Nói bậy.”

Phi Thúy bỏ lại một tiếng, “Có thể ăn rồi.” Nhân tiện đóng cửa lại, nhìn đi, nàng đúng là một nha đầu hiểu chuyện mà.

Quân Tùy Phong cười cười nhìn Thủy Tịch Linh, tựa như ác lang nhìn chăm chăm con mồi, Thủy Tịch Linh theo bản năng lùi lại vài bước, Tùy Phong cười gian, một bước tới gần nàng...

Lát sau, cả được phòng truyền ra âm thanh rên rỉ ám muội đến cực độ.

Tiểu Sai nâng cảm ngồi trong tiểu viện, liếc qua được phòng đang phát ra âm thanh ám muội kia, “Lại nữa, thật không sao hiểu nổi, tại sao nhị cô gia nhị tiểu thư, tam cô gia tam tiểu thư đều thích làm việc này?”

Phi Thúy cười cười một cách thần bí, “Không biết cảm giác như thế nào?”

“Chách là rất tốt.” Nếu không sao bọn họ lại thích làm như vậy.

“Còn đại tiểu thư với đại cô gia? Rất ít khi thấy hai người thân thiết.” Thực tế thời gian các nàng ở cùng với bọn họ rất ít.

Tiểu Sai suy đoán, “Tiểu thư quá mạnh bạo, đại cô gia tỏ ra bất mãn?”

“Không thể nào.” Tiểu thư mạnh bạo, đại cô gia cũng không phải kẻ hiền.

Tiểu Sai ấu trĩ mút tay, “Kỳ thực người nói xem đại cô gia với Phương công tử, ai yêu tiểu thư hơn?”

“Hắn là Phương công tử, hẳn vì tiểu thư hi sinh quá lớn.” Có thể vì một nữ nhân mà làm chuyện như vậy, có ai không cảm động.

“Chách là vậy, đại cô gia dường như chưa làm gì cho tiểu thư.” Cho dù có làm, các nàng cũng đâu có biết.

“Người nói xem nếu lúc đó là đại cô gia, đại cô gia có làm vậy không?”

“Có.” Nàng nói vô cùng chách chắn.

“Tại sao?” Phi Thúy muốn hỏi Tiểu Sai xem có phải là con giun trong bụng đại cô gia không.

“Không biết, chỉ là ta nghĩ đại cô gia chách chắn làm vậy. Đại cô gia nhìn thì lãnh khốc, kỳ thực rất tốt với tiểu thư. Nhiều khi vô tình lại toát ra ôn nhu vô hạn. Ta thấy, đại cô gia thích hợp với tiểu thư hơn.”

“Còn Phương công tử? Không tốt sao?”

“Phương công tử rất tốt, hẳn vì tiểu thư hi sinh như vậy, lại không muốn quan tâm tiểu thư, không muốn cho tiểu thư ấm áp, đây chính là phong độ của một đại nam nhân.”

“Có thể hi sinh vì tiểu thư, so với quan tâm không phải thiết thực hơn a.”

“Ài, tiểu thư dù có lợi hại cách mấy cũng chỉ là một nữ nhân. Tiểu thư cần có người thương mình, yêu mình. Đương nhiên, tiểu thư cũng là Vô Ảnh La Sát danh chấn giang hồ. Cho nên, nam nhân ở bên cạnh tiểu thư nhất định phải biết tiểu thư muốn gì. Khi tiểu thư cần có người quan tâm, đại cô gia có thể bỏ qua thân phận của tiểu thư, hoàn toàn xem tiểu thư là một nữ nhân bình thường để yêu thương. Khi tiểu thư muốn náo động, đại cô gia sẽ xem người như Vô Ảnh La Sát, cùng nhau phối hợp. Thế nhưng Phương Chấn Hiền không làm được, có đôi khi, hẳn xem tiểu thư quá yếu đuối, cũng có lúc lại xem như quá lợi hại, vĩnh viễn không biết tiểu thư muốn gì.”

“Ài, tâm tư tiểu thư quả thật khó đoán.”

“Nam nhân yêu tiểu thư nhất định phải hiểu được lòng tiểu thư, thế nhưng Phương công tử không hiểu.”

Xa xa, một cái bóng cô đơn chậm rãi xoay người, khoe môi cong lên một tia cười khô. Thì ra, hẳn vĩnh viễn cũng không biết nàng cần cái gì.

Mà thôi, cuộc chơi tình ái này hẳn đã thua triệt để, có lẽ ngày từ đầu, hẳn đã thua rồi. Mà nếu đã thua, hà tất phải tiếp tục tính toán.

Những ngày tháng này của Bạch Mạn Điệp phải nói là phi thường phi thường thích ý, ban đêm đến Vương phủ tra xét, ban ngày đi du ngoạn khắp nơi. Trong vòng một tuần, hầu như đã dạo chơi hết mọi nơi trong kinh thành. Nhưng mà thật đáng tiếc, cho tới bây giờ nàng cũng chưa thấy qua miếu hội thật ra là cái dạng gì, trong TV ngày trước gặp qua mấy lần, nhưng tận mắt chứng kiến thì chưa có cơ hội.

Vận khí nàng không phải tốt đến như vậy, hôm nay đã có cơ hội thấy rồi. Mới sáng sớm, nàng đã gọi Đồng Phương Vũ dậy, kéo hẳn đi góp vui. Miếu hội phân ra nhiều hình thức, nhưng miếu hội hôm nay lấy dâng hương bái phật làm chủ. Đại bảo tự tọa tại ngoại ô thành bắc, là tự viện hoàng gia duy nhất.

Tự viện hoàng gia quy mô quả nhiên không giống tiểu tự bình thường, hương khói lượn lờ, hương hóa thịnh vượng, điện vũ hoành tráng, rường cột trạm trổ, lương trụ dát vàng, từ ngoài điện nhìn vào đã thấy uy nghi của hoàng gia.

Bạch Mạn Điệp lôi kéo Đồng Phương Vũ nhìn khách hành hương nối đuôi không dứt, nhìn không được cảm thán, “Oa oa, chiến tích của hoàng đế đại ca quả nhiên không tệ.” Hẳn trị quốc cũng có chút tài năng, đáng cho nàng vì hẳn phụng sự.

Đồng Phương Vũ luôn không thích náo nhiệt, chẳng có chút biểu hiện gì là vui vẻ, trên khuôn mặt kia một chút biểu tình cũng không có. Nói đến chiến tích của hoàng đế, hẳn phải thừa nhận, khề gặt đầu.

Bạch Mạn Điệp liếc nhìn hẳn một cái, kéo kéo cánh tay hẳn làm nũng, “Đại ca, cười một cái đi mà.” Bọn họ đang hẹn hò mà, hẳn tại sao cả cười một cái cũng keo kiệt chứ? Quý họp hời.

Đồng Phương Vũ khó hiểu liếc mắt nhìn nàng, “Còn gọi đại ca.” Bọn họ sớm đã ở cùng nhau, không phải đã đến lúc phải đổi xưng hô rồi.

“A?” Bạch Mạn Điệp cười hách hách, “Vậy chàng muốn gọi là gì? Phu quân? Lão công?”

“Lão công?” Không phải nói hẳn già chứ?

“Đây là cách gọi ở quê hương ta, ý chỉ người yêu hay tướng công.” Bạch Mạn Điệp nghịch ngợm nháy nháy mắt, “Ta gọi chàng như vậy có được không? Hai chữ này chỉ có thể dùng để gọi người khác phái thân mật với mình nhất thôi nha.”

Người khác phái thân mật nhất? Miễn cưỡng chấp nhận.

“Được.” Bỗng son lần thứ hai động dung, lộ ra nét cười yếu ớt.

Bạch Mạn Điệp dựa sát vào vai hắn, “Lão công, cười một cái nữa đi, một cái nữa thôi.”

Cho tới bây giờ hắn chưa từng thân mật với Bạch Mạn Điệp như vậy ở chỗ đông người, hơi có vẻ mất tự nhiên, “Tiểu Điệp, bỏ ra.”

Bạch Mạn Điệp hừ một cái, “Giờ chứ? Ta thích như vậy, chúng ta là phu thê, ai dám quản chúng ta.”

Đông Phương Vũ trượt tay xuống, nắm lấy tay nàng, “Vào xem đi.”

Bạch Mạn Điệp giận dỗi bĩu môi, “Ta xem chưa đủ, đợi lát nữa vào không được sao?”

“Lát nữa trở ra xem.”

“Này, thật bá đạo. Được rồi, ta đi xin xâm.”

Hắn suy nghĩ một lát, gật đầu, “Được.”

Khách hành hương làm thành một đoàn chen chúc từ trước cửa vào đến đại điện, hai người họ đứng trong dòng người, bị dòng người đẩy lên phía trước.

Đông Phương Vũ kéo Bạch Mạn Điệp tới cửa đại điện, “Nàng đi đi.” Hắn luôn không tin quý thân, càng không có hứng xin xâm, nếu không phải nàng một mực muốn tới, hắn tình nguyện ngồi ngốc ở nhà.

“Chàng không đi?” Vất vả lắm mới chen tới đây sao lại không vào, thật là đáng tiếc, phía sau không biết có bao nhiêu người muốn chen tới cửa đại điện.

Bạch Mạn Điệp mới vừa vào đại điện, Đông Phương Vũ lập tức phát hiện một hình bóng nhỏ xinh trong đám người. Chết tiệt, sao lại tới đây? Nếu để Tiểu Điệp thấy hai người họ dây dưa, nhất định sẽ hiểu lầm.

Hắn cúi đầu, tận lực tránh đi. Hắn luôn luôn không sợ trời không sợ đất, lúc nào lại cần trốn tránh như vậy? Nhập Họa kia, thật sự là khách tinh của hắn. Có phải hắn nên góp ý với hoàng thượng, đem yêu nữ kia gả ra ngoài. Lấy trình độ hồ nháo của Nhập Họa, sớm muộn cũng có chuyện. Cho dù không thất thân cũng sẽ bị người khác hiểu lầm.

Nhập Họa cũng chuẩn bị vào đại điện, càng lúc càng tiến lại gần hắn. Đông Phương Vũ bất đắc dĩ, đành xoay người hướng hậu điện mà đi. Vì không để cho Tiểu Điệp hiểu lầm, hắn tốt nhất là trốn được cứ trốn, càng xa càng tốt.

Mọi người đều tập trung ở đại điện, hậu điện thập phần u tĩnh. Đông Phương Vũ vừa mới thở phào một hơi, chợt cảm thấy có người đang đi tới hướng này. Nghe tiếng bước chân chỉ có một người, hơn nữa không có võ công? Cước bộ mềm mại, là nữ tử, phải Tiểu Điệp không?

Hắn còn chưa quay đầu lại, chợt nghe một tiếng thét chói tai, “Lãnh ca ca.”

Đông Phương Vũ bất đắc dĩ vỗ trán, muốn một chương đánh chết Nhập Họa kia.

“Lãnh ca ca.” Nhập Họa chạy tới trước mặt hắn, thờ hồng học, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không che giấu được vui mừng.

“Lãnh ca ca, huynh cũng đến miếu hội sao? Lát nữa hộ tống ta trở về có được hay không?” Người như hắn cũng đi miếu hội, chuyện lạ nha.

Hắn bày ra khuôn mặt khó chịu, “Công vụ trong người.”

Nhập Họa mắt húng bĩu môi, “Công vụ gì còn quan trọng hơn bảo hộ bản công chúa?”

Xin lỗi, hắn không muốn làm hộ hoa sứ giả, tạm thời không có ý định hồng hạnh xuất tường.

“Công chúa, ta đã nói là mình có thể thất.” Hắn lạnh lùng nhắc lại lần nữa, chỉ mong nàng đi nhanh nhanh lên.

Nhập Họa tỏ ý không quan tâm nhún nhún vai, “Ta nói rồi, ta không ngại. Ta có thể làm thiếp, chỉ cần có thể ở bên cạnh huynh là được rồi.”

“Ta đã nói là không cần thiếp, ta chỉ muốn một mình nàng.” Lời này hắn nói đã hơn mười lần.

“Người ta thật lòng thích huynh mà.” Nhập Họa nói xong nhảy bổ vào người hắn. Đông Phương Vũ lùi lại vài bước, Nhập Họa ôm phải không khí, khổ sở ngã trên mặt đất.

Nhập Họa vuron tay, gất giọng, “Đau lắm a, đỡ ta.”

Đông Phương Vũ diện vô biểu tình xoay mặt qua chỗ khác, xem nàng như không tồn tại.

“Lãnh ca ca.” Nhập Họa đứng lên, tựa vào người hắn làm nũng.

Đông Phương Vũ không thể nhìn được nữa đẩy nàng ra, “Cút.” Nếu Tiểu Diệp nhìn thấy là coi như xong. Lấy tính tình của nàng, rất có thể cùng hắn tuyệt giao.

Nhập Họa giận dữ giậm chân, “Ta không đi.” Nàng mà đi, hấn mắt tích nhiều ngày như vậy, vất vả lắm mới gặp lại hắn, nàng không ngốc như vậy đâu.

Đông Phương Vũ lạnh mặt nhìn nàng, điểm trụ lục đạo, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhập Họa khóc đến đỏ mặt, “Lãnh ca ca... người ta thích huynh mà, huynh không thể đối với người ta như vậy.”

Khi hắn trở lại trước cửa đại điện, Bạch Mạn Diệp trùng hợp từ trong điện bước ra.

Thấy nàng mặt đầy ưu sác, tinh thần hốt hoảng, Đông Phương Vũ rất tự nhiên nắm lấy tay nàng, “Làm sao vậy?”

“Ta xin được xâm hạ hạ.” Là xâm hạ hạ mờ ám bắt mình.

Đông Phương Vũ nắm chặt tay nàng, “Quý thần nói không đáng tin.”

“Vậy sao?” Nàng miễn cưỡng tươi cười. Bởi vì quan hệ với bà ngoại, nàng đối với quý thần cũng có nửa phần tin tưởng, xâm hạ hạ vừa rồi khiến nàng chịu đủ kích lớn.

“Không nên để ở trong lòng.”

Bạch Mạn Diệp gật đầu, càng tựa sát vào người hắn.

Có mùi gì? Giống như hương hoa lai? Trên người Đông Phương Vũ sao lại có hương hoa lai? Ban này không có, tại sao vừa bước ra lại có? Không phải chạm vào nữa nhân nào chứ?

Quên đi, chách là nàng đa nghi. Nam nhân cứng nhắc như hắn, không có khả năng ngoại tình. Có thể do quá đông người, hắn chạm phải y phục của cô nương nào đó, nên nhiễm mùi hương này.

Không hiểu tại sao, nhớ đến chữ trên quẻ xâm kia, nàng mơ hồ cảm thấy bất an.

—

Sờ Sờ: Có phải nàng quá đa nghi không? Nữ nhân nào khi yêu đều đa nghi như vậy? Từ khi nào nàng biến thành tục nữ thế này? 55555555, ta muốn phiếu, chuyện thu phiếu vẫn đang tiếp tục, ít phiếu đến đáng thương. Nếu không cho phiếu, ta ngược nữ chính (cười gian—)

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thất lạc

Gần đây trị an ở kinh thành vô cùng bất ổn, mỗi đêm luôn có hai kẻ trộm thường xuyên hoành hành. Nhà người thường căn bản chẳng có gì đáng để ghé thăm, đối tượng hạ thủ của hai vị này đương nhiên là Lỗ Vương phủ.

Bạch Mạn Diệp bóc ngói ra nhìn chăm chăm bên dưới, “Lão công, màn che lại rồi, không thấy gì ở dưới a.”

“Xuống dưới đi.” Không thấy thì không thấy, chẳng lẽ nàng muốn ngắm lửa nam à.

“Ở dưới rốt cuộc có mấy người? Xem người ta làm chuyện này không nên chút nào a.” Nàng muốn trộm đồ, không có hứng thú rình mò người khác.

Đông Phương Vũ cười nhẹ, “Nàng nghĩ đi đâu vậy? Tuy rằng Lỗ Vương háo sác, nhưng chưa bao giờ để nữ nhân qua đêm trong phòng hắn.”

“À.”

Hai người từ trên nóc nhà nhảy xuống, lặng lẽ đứng ngay trước cửa. Bạch Mạn Diệp cười gian một tiếng, từ trong người lấy ra một ống trúc, đem mê hương lợi hại nhất của Thiên Cơ các thổi vào trong. Mấy trò này nàng đã từng thấy đám người xấu trong phim truyền hình sử dụng, không ngờ rằng có một ngày, nàng thật sự có thể phóng mê hương vào phòng người khác.

Đẩy cửa ra, Bạch Mạn Diệp rón ra rón rén bước vào. Còn Đông Phương Vũ bước đi vốn dĩ không phát ra tiếng động, thế nên hắn tiến vào rất thoải mái, giống như đi vào ngọa thất của mình. Rón ra rón rén, dạng đạo tặc này chỉ có một mình Bạch Mạn Diệp. Hai người đều là đạo tặc, thế nhưng tác

phong sao kém xa nhau quá vậy? Quả nhiên là đại đạo tặc, khí khái thật không phải bình thường a.

Hai người nhín thờ, khi xác định được kẻ trong phòng hiện tại đang ngủ, rốt cuộc cũng trầm tĩnh lại.

“Lão công, đây là gian phòng hay là ký viện vậy?” Nhìn thấy cả phòng chất đầy xuân cung đồ, bình phong là hình nữ nhân lửa thể, Bạch Mạn Điệp nhin không được lắm mồm.

Đông Phương Vũ cười ra một tiếng, “Gian phòng.” Quả thật là giống ký viện, hơn nữa còn rất giống.

“Đúng là sách quý mà.”

“Lục soát.” Nhiệm vụ của hai người là tìm danh sách, không phải nghiên cứu bộ cục phòng của hần.

Đông Phương Vũ vừa nói một tiếng, Bạch Mạn Điệp tiểu thư lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ miên man trong đầu, bắt đầu hành động. ...

Hai tiếng đồng hồ sau, đồ vật trong ngọ thất đều đã bị dịch chuyển qua, hơn nữa cũng đã khôi phục nguyên trạng.

Bạch Mạn Điệp duỗi tay, “Thật sự không có a.”

“Vẫn còn một chỗ chưa lục soát qua.” Hần nói xong, giương mắt hướng về chiếc giường.

“Ý chàng là...” Trực tiếp lục soát giường người ta thật sự không tốt a.

Đông Phương Vũ gật đầu, danh sách rất có thể được giấu bên người hần.

“Không được, nếu hần không mặc quần áo thì tính sao bây giờ?” Nghĩ đã muốn buồn nôn, ngoại trừ lão công nàng, nàng không có hứng thú nhìn nam nhân nào lửa thể.

“Bạch cô nương nàng hần là nhờ sự tích đem tiên hoàng cùng sủng phi đang lửa thể trời ở Kim Loan điện mới danh chấn giang hồ, không phải quên rồi chứ?” Ở cùng Bạch Mạn Điệp đã lâu, cũng học được mấy câu hài hước.

Bạch Mạn Điệp nhăn mặt, “Soát thì soát.” Chuyện đó cũng đâu phải do nàng làm.

Nàng đi tiên phong xóc màn lên, nhìn cũng chẳng thềm, thô lỗ kéo chăn bao lại, đem Lỗ Vương cùng cái chăn một lượt ném xuống giường. Trúng phải mê được trăm năm được cải tiến của Thiên Cơ các, lúc này có giết hần, hần cũng chẳng hay biết gì.

Ở trên giường tìm kiếm nửa ngày, cả một tờ giấy cũng không có.

“Xem dưới giường có cơ quan gì không? Cơ quan vào mặt thất có thể ở đây chứ?” Bạch Mạn Điệp hừ một cái, “Dỡ bỏ cái giường này đi.”

Đông Phương Vũ đồng tình với ý kiến của nàng, hai phu thê bắt đầu hành động. ...

“Không có.”

“Không có.”

“Tôi mai trở lại tìm.”

“Trời vẫn còn sớm, đến chỗ khác tìm xem.”

“Đi đâu tìm?”

“Chỗ tiểu thiếp hần sủng ái nhất.”

Vừa mới bước chân vào phòng vị tiểu thiếp kia, chợt nghe thấy một trận âm thanh nói cười vô cùng dung tục, khỏi phải nghĩ, chách chắn là có người làm. ... cái chuyện kia ... cảm thiếu nhi rồi.

Bạch Mạn Điệp cả người thấy không tự nhiên, ở đâu cũng thấy khó chịu, “Gặp phải xuân cung rồi.”

Đông Phương Vũ cũng rất không được tự nhiên, có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng tiểu thiếp của Lỗ Vương lại hồng hạnh xuất tường, được thưởng tưng xuân cung sống.

Bạch Mạn Điệp liếm liếm môi, “Lão công, chúng ta về.” Bị hai người nào đó ảnh hưởng, nàng đột nhiên muốn làm cái việc nàng rất thích làm.

“Đi.” Đương nhiên, hần cũng muốn làm, bằng không sẽ không đi nhanh như vậy.

Về phần bọn họ về tới nhà đã làm cái gì, đây là chuyện tương đối bí mật, không thích hợp với thiếu nhi đâu a!

Không biết là hai vị tặc này kỹ thuật quá kém, hay tên Vương gia hỗn đản đó giấu đồ quá cao tay. Tìm đúng nửa tháng, cứ nhiên vẫn không tìm được. Lấy năng lực của hai vị phi tặc, sớm đã lật tung Lỗ Vương phủ đến long trời lở đất. Bạch Mạn Điệp tiểu thư nhân cơ hội Lỗ Vương đang ngủ, ném hần xuống giường, đem hết toàn bộ sách mở ra xem. Trong thư phòng, mọi góc ngách đều tìm qua cả, đến mỗi một vật trang trí nào cũng không bỏ qua, thậm chí cả đồng sách trên giá kia, bọn họ cũng lật qua hết.

Trời ạ, tìm kiếm tình vì như vậy, cứ nhiên một chút manh mối cũng không có, bọn họ đã thật sự gặp phiền phức rồi. Tình huống trước mắt, Chu Tước cũng không tra ra danh sách kia rốt cuộc được giấu ở đâu. Nói cách khác, danh sách đó không nhất định phải ở trong vương phủ. Trời đất bao la, khả năng tìm được e chừng cũng như mò kim đáy bể. Đầu óc nàng có phải rí sét rồi không? Trước đây cứ nhiên lại nghĩ nhiệm vụ này rất thú vị.

Tối nay sau khi từ vương phủ trở ra, Bạch Mạn Điệp rốt cuộc nhịn không được nữa, “Mẹ nó, tìm không thấy, ta thật sự muốn lấy đao kẻ cồ, hỏi hần xem danh sách đó đang giấu ở đâu.” Tối nào cũng đến đây tìm, bỏ ra một lượng lớn công sức làm công nhân vận tải, kết quả là cái gì cũng tìm không được. So với ở đây lãng phí khí lực, chi bằng đến bến tàu làm công nhân vận tải, chí ít còn có chút tiền công.

“Kiên nhẫn một chút.” Kỳ thực hần cũng thấy rất phiền, hoảng để ra cái nhiệm vụ quý quái gì đây. Nếu như biết vật đó ở đâu, bắt luận là chỗ nguy hiểm thế nào, hần cũng có thể trộm được, còn bây giờ căn bản là không biết danh sách kia ở chỗ nào. Tìm kiếm vô mục đích, chính là mò kim đáy bể a. Vật hần muốn trộm xưa nay chưa từng trộm không được, quá lắm là trong vòng ba ngày, tuyệt đối có thể trộm được, nhưng lần này lại mất đến nửa tháng. Ai, thật sự là phá hỏng danh tiếng của hần rồi.

“Ta cũng muốn nhẫn lắm chứ, thế nhưng thật lòng là hết kiên trì rồi.” Lão Thiên à, tại sao trước khi xuyên qua không để nàng xem vài bộ tiểu thuyết trinh thám, lúc này có thể phát huy tác dụng.

Đồng Phương Vũ trầm ngâm, “Có thể, danh sách căn bản không nằm trong Vương phủ.” Hần sớm đã nghĩ ra khả năng này, thế nhưng Thiên Cơ các chứng thực tra ra danh sách nằm trong Vương phủ, hần không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiên nhẫn tìm. Có thể, nói danh sách ở trong Vương phủ chỉ là che mắt thiên hạ, cũng có thể vốn dĩ không có danh sách kia, tên Lỗ Vương chết tiệt đó không phải đang đùa giỡn với hoàng thượng chứ?

“Ý chàng nói hần giấu ở chỗ khác?” Bạch Mạn Điệp cũng biết là có khả năng này.

“Thậm chí có thể vốn dĩ không có danh sách kia.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Phu thê đúng là phu thê, tâm hữu linh tề.

“Hồi cung.” Tim hoảng để thương lượng, nếu tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp.

Lúc hai người cùng nhau trở về hoàng cung, trời cũng gần sáng. Hần Phi rất không nể mặt vẫy cho một chung trà, lôi hần từ trên giường đứng lên. May là mấy ngày nay hoàng đế chuyên tâm triều chính, không làm hạnh bất cứ phi tử nào. Nếu như bị các phi tử nhìn thấy bộ dạng khó coi này của hoàng đế thì hần còn mặt mũi nào nữa a.

“Những chỗ có thể tìm đã tìm cả rồi, cả giường của hần cũng bị ta dỡ ra xem, danh sách đó đến cái bóng cũng không thấy.”

Bạch Mạn Điệp bắt đầu oán trách.

Đồng Phương Vũ thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, “Ta hoài nghi căn bản không có danh sách đó.”

Chu Tước lập tức phản bác lại, “Không thể nào, tin tức của Chu Tước đường tuyệt đối không sai.” Đại sư huynh có thể vũ nhục nhân cách của nàng, nhưng không được vũ nhục thực lực của nàng a.

Hoàng đế bình tĩnh nói, “Tuyệt đối có. Mấy ngày trước có một vị trung thần phát hiện, đến gặp trăm vạch trần âm mưu của Lỗ Vương, còn nói trong tay hần có một bản danh sách phản loạn. Nhờ danh sách kia, rất nhiều triều thần muốn thoát thân không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Tuy rằng hoàng đế hiện tại đang rất chật vật, hơn nữa còn có chút biếng nhác, thế nhưng trong lời nói vẫn phảng phất một cỗ uy nghi bẩm sinh, khí phách đế vương dù sao vẫn không giấu được.

Đồng Phương Vũ nói, “Hoàng thượng không nghi ngờ hần là người của Lỗ Vương sao?”

Hoàng đế mỉm cười, “Không giấu gì các vị, cả nhà vị đại thần kia hiện đang ở trong cung làm khách.” Hần sớm đã xem những người này là tâm phúc của mình, có làm chuyện bất chính gì cũng không giấu bọn họ. Tuy rằng bọn họ xuất thân giang hồ, nhưng đều có một lòng trung thành tận tụy, hướng chi họ cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu hần làm vậy là tình thế bất buộc.

Bạch Mạn Điệp tròn mắt, “Hoàng thượng, ngài có phải quá nhân từ rồi không? Ở trong cung làm khách? Ngài hần nên đem cả nhà hần giấu ở chỗ nào bí mật một chút, như vậy mới chắc chắn rằng không chế được hần. Cái loại ăn thịt người mà miệng không mềm ra này, phụ thánh ân của hoàng thượng, cứ nhiên theo người khác mưu phản, không cho hần biết mặt quả thật phải xin lỗi trời cao. Được rồi, dù sao cũng đừng tôn trọng người nhà của hần, bọn họ vô tội. Còn nữa, sau này Lỗ Vương có bị chém đầu, cũng đừng bạc đãi hần, chung quy hần biết sai chịu sửa. Cũng là để người trong thiên hạ hiểu rõ hoàng thượng nhân từ, người phạm sai cũng có một cơ hội. Nếu được vậy, những kẻ bị uy hiếp bắt đắc đi phạm tội cũng sẽ giảm đi rất nhiều.”

Nghe xong những lời ba hoa của nàng, hoàng đế không những không tức giận, trái lại còn bảo chứng, “Ta sẽ không làm hại người nhà của hần, lạm sát người vô tội không phải việc minh quân nên làm.” Nữ tử này tuy ăn nói có chút bất nhã, nhưng không phải không có lý, suy nghĩ cùng hần không mưu mà hợp.

“Hoàng thượng, ta chỉ là nữ tử giang hồ nói lời vô nghĩa, ngài lại cứ nhiên tương thật.” Nàng chỉ thuận miệng nói một chút thôi, chuyện dơ bẩn trong cung

đình nàng có thể hiểu được. Hoàng đế trong tay nắm đại quyền, cũng không thể nắm giữ tất cả, cũng rất nhiều lúc, thân bất do ki.

“Chỉ cần là có lý, trăm nhất định suy xét.”

Được hoàng đế khích lệ, Bạch Mạn Diệp bắt đầu cao hứng, “Hoàng thượng chính là minh quân, chỉ vì điều này, ta nguyện ý tiếp tục vì ngài cống hiến hết sức.”

Hàn Phi ho khan một tiếng, “Hai vị, nói xong chưa?” Nữ nhân này cũng có thể ăn nói lung tung.

“Hôm nào rảnh rồi, trăm nhất định cùng phu nhân nói chuyện.”

“Hoàng thượng khách khí, gọi Tiểu Diệp được rồi.” Phu nhân phu nhân, nàng thật sự không quen.

Thấy hai người họ ăn ý như vậy, Hàn Phi bất mãn nói một câu, “Hoàng thượng, nếu thương thức người ta như vậy, chi bằng nhét vào hậu cung luôn đi.”

Vừa dứt lời, lập tức bị bốn bàn tay đánh một cái.

“Á.” Hàn Phi xoa xoa đầu rên rĩ, “Hoàng thượng, ta với người có mấy chục năm giao tình, chi đùa với người một chút, người có cần đối xử với ta như vậy không?”

“Đương nhiên là cần.” Tên kia thường ngày vẫn tác oai tác quái trên đầu hần, ở chỗ không người là không nề mặt hần, vất vả lắm mới có một cơ hội, đương nhiên muốn trả thù hần rồi.

Đông Phương Vũ đi thẳng vào chính sự, “Hoàng thượng, nếu như có danh sách, chi bằng dụ răn ra khỏi hang.” Không biết tại sao, hần không thích Tiểu Diệp thân mật với nam nhân khác. Nàng là của hần, hần muốn bá đạo độc chiếm nàng.

“Dụ răn ra khỏi hang?” Hoàng đế ý vị sâu xa cười một cái, “Ý kiến hay.”

Bạch Mạn Diệp ngón tay chống cằm, cũng cười bí hiểm, “Ý hay, sao ta lại không nghĩ ra chứ?” Nàng là người, không phải thần, không phải lúc nào cũng có cách giải quyết mọi vấn đề.

“Cụ thể, người tính thế nào?” Hàn Phi cũng cho rằng đây là ý kiến hay, chuyện tới nước này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Dụ răn ra khỏi hang rất nguy hiểm, nếu như dụ không được, “răn” có thể trốn mãi trong hang không bao giờ ra nữa.” Bạch Mạn Diệp hơi trầm tư, “Xảo quyết như Tứ Vương gia, e rằng không đơn giản.”

“Thử một lần.” Nếu như thất bại, chỉ có thể tiếp tục điều tra. Trời ạ, làm hoàng đế quả nhiên rất khổ, mỗi ngày đều phải lo mình bị ám sát.

“Không còn cách nào khác nữa, đành mạnh dạn đánh cuộc vậy.” Võ công thiên hạ đệ nhất, kinh công thiên hạ đệ nhất, theo dõi thiên hạ đệ nhất, thiên hạ đệ nhất bộ đầu, hoàng đế thì càng khỏi phải nói, trực tiếp là thiên hạ đệ nhất nhân, nắm vị thiên hạ đệ nhất hợp lại một chỗ, lẽ nào đâu không lại phản tặc chứ?

“Cái gì gọi là dụ răn ra khỏi hang?” Chu tước – theo dõi thiên hạ đệ nhất, đầu óc cũng thuộc dạng thiên hạ đệ nhất ngốc.

Không ai thêm đề ý tới nàng.

“Trước tiên hạ thủ với người của hần, khiến hần đề phòng.” Nếu hần có cảnh giác, nhất định sẽ có hành động, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.

“Vậy bắt đầu từ Lại Bộ Thị Lang đi.” May mà chu tước cũng không đến nỗi ngốc lắm, lập tức biết “hần” trong lời của đại sư huynh là ai.

Bốn người nhìn nhau, đồng loạt gật đầu. Chu Tước này, cuối cùng cũng có chỗ hữu dụng.

Bạch Mạn Diệp đột nhiên cười cười, “Dụ răn ra khỏi hang cũng có thể vô tác dụng, Lỗ Vương kia là ai, có dễ dàng bị lừa như vậy không? Chi bằng...” Nàng lộ ra một nụ cười thần bí, hạ giọng nói, “Đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra, chúng ta...” Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ, dần dần biến thành tiếng xì xầm.

Trị an kinh thành quả là không ổn chút nào.

Phù đệ của Lại Bộ Thị Lang Ngô đại nhân bị trộm, thư phòng bị lục soát, đồ đạc vung vãi khắp mọi nơi.

Tiếp đó, phù đệ của Giám Sát Ngự Sử Đới đại nhân bị trộm, ngọc thất cùng thư phòng suất chút bị xói tung, tất cả đồ vật đều bị dịch chuyển.

Những vụ án thế này đã xảy ra trên dưới mười lần, nạn nhân đều là các đại thần quyền cao chức trọng. Theo suy đoán, thủ phạm gây án là cùng một người. Theo những nhân sĩ chuyên môn phân tích, đạo tặc này đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Phát sinh những vụ án thế này đã đủ kỳ quái rồi, nhưng kỳ quái nhất chính là, cư nhiên không có quan phủ nào điều tra. Tại sao lại không điều tra? Nghe nói đây là thánh mệnh của hoàng đế. Về phần tại sao không điều tra, ai biết được, có bản lĩnh thì đi hỏi hoàng đế đi.

Chiều dụi rấn ra khỏi hang này quả nhiên hữu hiệu, Lỗ Vương biết được có hai tên phi tặc muốn trộm gì đó nên bí mật phái rất nhiều tâm phúc trấn giữ thư phòng. Tuy rằng rất bí mật, căn bản không lộ ra biểu hiện gì bất thường, nhưng vẫn bị Chu Tước đường tra ra.

Danh sách thật sự ở thư phòng sao? Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp đều đặt ra nghi vấn, nếu như thật sự ở trong thư phòng, bọn họ có lý nào không tìm ra a.

Bọn họ đều rất hoài nghi Lỗ Vương đã sớm khám phá ra mưu kế này, nên mới “gây ông đập lưng ông”, dù sao Lỗ Vương cũng không phải nhân vật đơn giản.

Không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con. Bất luận trong thư phòng có danh sách đó hay không, hai người họ đều quyết định tra xét thêm một lần. Chỉ là tối nay không giống như những lần trước, hai người bỏ y phục thường ngày, mặc vào y phục dạ hành.

“Đẹp không?” Bạch Mạn Điệp kéo kéo y phục dạ hành trên người mình, hưng phấn xoay vài cái, tựa như trên người đang mặc chính là long bào.

“Đẹp.” Dù sao cũng không phải mặc cho người ta xem, không cần để ý nhiều làm gì.

“Ha ha, ta rốt cuộc cũng mặc được y phục dạ hành rồi, thật sự làm phi tặc chân chính.”

Hai người vẫn như mọi khi bước vào vương phủ, có điều cẩn thận hơn bình thường. Công việc phi tặc này kỳ thật rất nguy hiểm, sơ sẩy một chút liền có thể mất mạng.

Sau một giờ thám thính, xác định xung quanh thư phòng không có cao thủ, hai người chia ra hành động, lặng lẽ lên vào thư phòng.

Theo đúng kế hoạch, hai người vừa vào cửa bắt đầu lục soát từng ngõ ngách. Nếu như thật sự ở trong thư phòng, tức là trước đây nhất định đã bỏ sót chỗ nào đó.

Đông Phương Vũ đang lật vài quyển sách đột nhiên dừng tay lại, hết sức kinh ngạc, kéo tay Bạch Mạn Điệp, “Đi.”

Khi hắn kéo nàng lao ra khỏi cửa, mới vừa phóng ra, đã thấy rất nhiều cung tên từ phía trên giương xuống, tùy thời có thể bắn bọn họ thành tổ ong vỡ vụn, mặt khác, có rất nhiều thủ vệ dũng mãnh liên tiếp tiến vào.

Đông Phương Vũ theo bản năng kéo Bạch Mạn Điệp về phía sau, cảnh giác quan sát kẻ thù. Vụt một cái, sáo ngọc tức khách nắm trong lòng bàn tay.

Bạch Mạn Điệp chưa từng gặp qua tình huống này, có chút sợ hãi, “Làm sao đây?”

Giọng nói hắn có chút căng thẳng, “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Bạch Mạn Điệp mỉm cười, từ bên hông rút ra kim kiếm. “Lão công, cái này gọi là đồng sinh cộng tử.” Sự tình này nếu như truyền ra, nhất định sẽ trở thành một giai thoại.

Đông Phương Vũ buông tay nàng ra, đổi lại ôm lấy thắt lưng nàng. Trước đây lúc hai người chưa thân thiết, hắn vẫn thường ôm nàng như vậy, đến lúc đã rất thân rồi, hắn trái lại không ôm nàng.

Một tràn vỗ tay “bốp bốp” vang lên, cắt đứt không gian vô cùng thân mật của bọn họ, “Hai vị quả nhiên hoạn nạn gặp chân tình.” Đám thủ vệ nhanh chóng lui sang một bên nhường đường, một nam tử đang bước tới, cười híp mắt nhìn bọn họ. Quả đúng là tiểu huynh đệ của hoàng đế, lớn lên đều có thể mê chết người ta, phong thủy cổ đại quả nhiên rất tốt.

“Ngươi muốn thế nào?”

Lỗ Vương ưu nhã cười, “Hai vị là người của hoàng thượng? Hao tâm tổn trí bày ra thế cục này, đáng tiếc không đạt thành ý nguyện.” Ánh mắt hắn bỗng rơi vào vũ khí hai người đang cầm trên tay, trên mặt đột nhiên tỏ vẻ kinh ngạc.

Bạch Mạn Điệp không phục nói, “Đúng thì sao?” Cái tên Vương gia chết tiệt này, lần trước không nhân lúc hắn ngủ mà giết luôn cho xong thật là đáng tiếc.

“Hai vị đều không phải nhân vật tầm thường, chi bằng phụng sự cho ta, ta nhất định không bạc đãi hai vị.” Có thể thần không hay quỷ không biết lục soát phủ đệ của hơn mười vị đại thần, kỹ thuật này sợ rằng không ai sánh nổi.

“Năm mơ.” Nàng không phải hạng người nổi gáo cho giặc.

“Hoàng thượng rốt cuộc đã cho các ngươi lợi lộc gì? Tại sao Sáo Ngọc Công Tử cùng Vô Ảnh La Sát danh chấn giang hồ lại tự nhiên cam lòng làm việc cho hắn?” Sáo ngọc của Sáo Ngọc Công Tử, kim kiếm của Vô Ảnh La Sát, có ai chưa từng nghe nói tới? Ngay cả vương gia hắn ở kinh thành lâu như vậy, cũng nghe đại danh của họ như sấm bên tai.

Đông Phương Vũ lạnh lùng thốt ra bốn chữ, “Ngài là minh quân.”

“Đúng, hoàng thượng là minh quân, sẽ cho bác tính thiên hạ an hưởng thái bình, thế nên bọn ta giúp hắn. Đáp án đơn giản như vậy đó, ngươi còn muốn mua chuộc bọn ta sao? Không có khả năng, lương tâm ta không cho phép.” Trong lời nói của Bạch Mạn Điệp tràn ngập sự châm biếm. Lỗ Vương lúc

này đã không còn kiên nhẫn, “Hoàng đế rút cuộc cho các người lợi lộc gì, hần cho được, ta cũng cho được, chỉ cần các người làm việc cho ta, vinh hoa phú quý...”

“Ta khinh, làm việc cho người, chỉ bằng ta chết đi cho rồi. Người cho rằng ai cũng tham vinh hoa phú quý cả sao? Tự cho là đúng.” Nếu không phải nàng đang mang khăn che mặt, rất có thể đã phun ra một ngụm nước bọt rồi.

Lỗ Vương mất hết kiên nhẫn, bộc lộ bản chất, trên khuôn mặt tuấn tú đã bóp méo vì tức giận, “Cô nương, đừng rượu mời không uống...”

“Uống mẹ người, ta không uống rượu.” Bạch Mạn Điệp nói xong, một đường kiếm thẳng tắp xẹt qua.

Lỗ Vương sợ đến rút lui vài bước, “Bẩn.”

Vừa dứt lời, một trận mưa tên bay về hướng bọn họ. Bạch Mạn Điệp thu kiếm, liên tục vung tay.

Nàng chưa có kinh nghiệm thực chiến, sợ hãi lùi lại vài bước, nhất thời không biết phải làm thế nào. Đông Phương Vũ kéo tay nàng, “Đi.” Trước khi nàng kịp phản ứng, hần đã kéo nàng lên trên nóc nhà.

“A.” Thành linh bị kéo đi, khiến Bạch Mạn Điệp càng thêm hoảng sợ.

“Sao vậy?” Tiếng kêu của nàng đã khiến hần phân tâm.

Nàng vỗ ngực vài cái, “Không sao, chỉ hơi sợ một chút.”

“Cẩn thận.” Vừa nói xong, Đông Phương Vũ đã đứng trước mặt ôm lấy nàng.

Hần kéo nàng xoay người nhảy xuống nóc nhà, nàng căn bản không có cơ hội thấy rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thế nhưng nàng biết hần bị thương, là bị thương vì nàng.

Không biết là rơi vào viện tử nhà ai, Đông Phương Vũ cả người lập tức mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ trên mặt đất.

Bạch Mạn Điệp đỡ lấy hần, “Chàng làm sao vậy?”

“Đi mau.” Đám quan binh chết tiệt kia sắp đuổi tới rồi.

“Chàng bị thương.” Bạch Mạn Điệp từ sau lưng choàng tay đỡ hần, “Chàng chàng... Lão Thiên à, bị thương nặng như vậy.”

“Ta không sao, còn chịu đựng được.” Sách mặt hần đã trở nên trắng bệch, mồ hôi từ trên trán, từng giọt rơi xuống.

Tiếng truy binh đang càng lúc càng gần, Bạch Mạn Điệp lòng như lửa đốt.

Lấy ra viên giải độc hoàn sau cùng nhét vào miệng hần, “Đừng lo cho ta, chàng trước tiên trốn ở chỗ này đã.”

Bạch Mạn Điệp không nói gì đỡ hần đến một góc khuất, sau đó nhảy lên nóc nhà chạy loạn.

“Biến mất rồi.” Mau đuổi theo a.

Quả nhiên, nàng đã thành công dẫn dụ truy binh rời khỏi.

Một giờ sau...

“Lão công, chàng ở đâu?”

“Lão công? Chàng ở đâu a? Ra đây mau.”

“Lão công, chàng không ra ta ly hôn với chàng.”

“Này, sẽ ly hôn thật đó.”

“Ly hôn chính là hừ chàng đó.”

Xong rồi, thất lạc hần, thật sự thất lạc hần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Tù nhân

Cư nhiên có người dám giờ trò với lão công của nàng, trời ạ, nàng đúng là ngốc hết thuốc chữa mà, nếu không phải nàng tự ý chủ trương dẫn dụ truy binh, hẳn sẽ không mất tích. Lấy khinh công của nàng, mang theo một người chạy đi tuyệt đối không thành vấn đề, tại sao nàng lại để hẳn lại một mình chứ?

Bạch Mạn Điệp rất muốn khóc, nhưng nàng không thể khóc được, chuyện tới nước này, đưa lão công trở về mới là quan trọng nhất.

Vào lúc nàng trở lại Chu Tước đường, Lương Ngọc Phượng đã ở đó đợi từ lâu, buồn chán đến mức ngủ gà ngủ gật.

Vừa thấy nàng vào cửa, Lương Ngọc Phượng lập tức đứng lên hỏi, “Sao rồi?”

Bạch Mạn Điệp ngả người lên giường của nàng, “Vô nghĩa, mạch bẫy rồi.”

“A, vậy đại sư huynh đâu?” Sớm đã nghi ngờ là có bẫy, Lương Ngọc Phượng đương nhiên không thấy ngạc nhiên.

Bạch Mạn Điệp khóc đến đỏ mặt, “Đánh mất rồi.”

“Đánh mất?” Lương Ngọc Phượng mãnh liệt nháy mắt, “Bạch tỷ tỷ, tỷ bị sót rồi sao? Đại sư huynh là người, sao lại đánh mất?”

“Chính là... ai...” Bạch Mạn Điệp đem tình hình lúc đó nói lại một lần, vừa nói vừa hối hận.

Nói thật lòng, Lương Ngọc Phượng thấy có chút hả hê, đại sư huynh suốt n năm luôn ức hiếp nàng cuối cùng cũng gặp họa. Thế nhưng, nàng cũng lo lắng. Dù hẳn có hung hăng thế nào, trước sau vẫn là đại sư huynh của nàng, hơn nữa, hẳn cũng rất quan tâm nàng.

Suy nghĩ nửa ngày, nàng lãnh tĩnh nói, “Sát vách Lỗ vương phủ chính là Việt vương phủ, đại sư huynh hẳn là được người của Việt vương phủ cứu rồi. Tỷ trước tiên cứ nghỉ ngơi đi đã, mười triệu tập tất cả huynh đệ trong đường, lập tức ra ngoài tìm.” Tìm người chính là chuyên môn của Chu Tước đường nàng, nàng nhất định sẽ tìm được hẳn.

Bạch Mạn Điệp không thêm nghĩ ngợi, lập tức đứng lên, “Ta đi với muội.”

Lương Ngọc Phượng suy nghĩ một chút, “Được, vậy cùng đi.” Bạch Mạn Điệp không hiểu thuật tìm người, đi theo cũng vô tác dụng, thế nhưng Lương Ngọc Phượng thông cảm cho tấm lòng của nàng, quyết định mang nàng cùng đi.

Lương Ngọc Phượng có đôi khi rất mơ hồ, nhưng đã động vào chính sự thì không mơ hồ chút nào. Trong vòng gần mười phút, nàng đã triệu tập đầy đủ mật thám hiện có của Chu Tước đường, phân công mọi người cùng nhau đi tìm.

Mật thám của Chu Tước đường tìm suốt cả một đêm, mọi góc ngách của Việt vương phủ không bỏ qua chỗ nào (nghe nói kể cả nhà xí cũng đã tìm qua), tuy nhiên, một cái bóng của Đông Phương Vũ cũng tìm không thấy.

Trời cũng sắp sáng, Lương Ngọc Phượng rút cuộc phải đưa Bạch Mạn Điệp trở lại Chu Tước đường.

Bạch Mạn Điệp chỉ thấy bản thân mình sắp điên rồi, nếu như hẳn có gì bất trách, nàng thật sự không biết phải làm sao.

Nàng sốt ruột, nhưng vẫn cố gắng duy trì lãnh tĩnh, vào thời điểm càng hỗn loạn thì càng phải lãnh tĩnh.

Sau khi trở lại Chu Tước đường, nàng trước tiên là chuẩn bị tắm, sau đó tiến cung tìm hoàng đế, hẳn hẳn là giúp đỡ được nàng chứ?

Bạch Mạn Điệp và Lương Ngọc Phượng cùng nhau ngâm mình trong bồn, nàng nhắm mắt lại, lười nhác hỏi, “Ngọc Phượng, mọi chuyện làm tới đâu rồi?”

“Chuyện gì?” Vất vả cả đêm, nàng đã sắp muốn ngủ.

Bạch Mạn Điệp trừng mắt nhìn Lương Ngọc Phượng, “Bắt được mấy con rắn rồi? Vì cái kế hoạch này đã khiến đại ca mất tích, đừng nói với ta một con cũng không bắt được? Thời gian dài như vậy, đám rắn kia hẳn là bắt xong cả rồi chứ?”

“Vẫn còn mấy con rắn nhỏ, vì để bắt được trọn ổ, tỷ tới mai còn phải ra ngoài thêm lần nữa.”

“Ta hiểu, vậy tới nhà ai?” Đến bây giờ nàng vẫn chưa lần nào một mình đi làm nhiệm vụ. Tuy rằng làm phi tặc rất thú vị, nhưng nàng càng thích cùng Đông Phương Vũ làm một đôi uyên ương đại đạo hơn.

“Tiếp tục tới Vương phủ, để Lỗ Vương tưởng rằng hoàng thượng toàn tâm toàn ý muốn lấy danh sách đó.” Một tháng qua, Chu Tước đường đã tra ra được rất nhiều kẻ có quan hệ với Lỗ Vương, không bao lâu nữa, tin chắc có thể một lưới bắt hết, về chuyện có được danh sách đó hay không không còn quan trọng nữa.

Bạch Mạn Điệp cười lạnh một tiếng, “Uổng cho tên Lỗ Vương kia tự cho mình thông minh, không ngờ lại bị chúng ta tính kế. Có đánh chết hắn cũng không nghĩ ra tìm danh sách chỉ là cái cớ, kỳ thực mục đích thật sự của chúng ta là trực tiếp dụ ra những kẻ xấu xa cấu kết với hắn.” Những kẻ muốn tạo phản tuyệt đối không phải lũ ngốc, đương nhiên, Lỗ Vương kia cũng là một kẻ tương đối có trí tuệ, thế nên mới phải dùng tới phương thức dụ rắn ra khỏi hang này. Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp công khai lục soát phủ đệ các vị đại thần liên quan tới hắn đương nhiên là có mục đích, mục đích quan trọng nhất chính là thật sự muốn tìm ra danh sách, bọn họ lục soát thư phòng của nhiều đại thần như vậy, Lỗ Vương tự nhiên biết họ muốn tìm thứ gì. Hắn càng sốt ruột, sẽ càng cho trọng binh canh giữ nơi giấu danh sách. Cứ như vậy, chính là để hắn tự mình khai ra danh sách được giấu chỗ nào. Thế nhưng Lỗ Vương cũng rất thông minh, e rằng sẽ nhìn ra mục đích thứ hai của bọn họ. Vì thế, Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp gây rối khắp nơi còn có một dụng ý khác – chính là phân tán sự chú ý của hắn. Bọn họ công khai tìm danh sách, lại giả vờ làm vài động tác giả, khiến hắn cho rằng hoàng đế không còn điều tra hắn nữa, chuyển mục tiêu sang danh sách. Nếu vậy, Lỗ Vương sẽ mất cảnh giác, đám phản loạn kia cũng đồng thời không còn đề phòng nữa, nhân cơ hội đó, người của Chu Tước đường có thể dễ dàng điều tra, tìm ra được đám phản thần cấu kết với hắn. Sớm đã nghĩ tới khả năng danh sách đó không hề tồn tại, bọn họ tất cả đều đem hi vọng đặt hết vào kế hoạch thứ hai.

“Đúng là đồ ngốc.” Chu Tước đường bao lâu nay công trạng luôn đứng đầu Thiên Cơ các. Hoàng đế đã chấp thuận, sau khi tra ra tất cả phản thần có tâm mưu phản, nhất định sẽ ban thưởng nghìn lượng hoàng kim. Cho đến bây giờ, Chu Tước đường đã tra ra được mười mấy người, hơn nữa còn có chứng cứ phạm tội của Lỗ Vương, Chu Tước đường ít nhất cũng đoạt được mấy vạn lượng hoàng kim của hoàng đế. Bao nhiêu công trạng như vậy, Chu Tước đường xem ra không phụ lòng kỳ vọng của Thiên Cơ các.

Bạch Mạn Điệp vẩy vẩy ít nước lên người, thỏa mãn thở ra một hơi, “Trời sáng rồi, lát nữa tiến cung, tìm hoàng thượng cùng Hàn Phi hội ý.” Nhiều người càng dễ hành sự, tuy rằng Hàn Phi tương đối ngốc (Bạch Mạn Điệp nâng so với Hàn Phi còn ngốc hơn), nhưng ít ra có hắn cũng không tệ, những kẻ ngu ngốc cũng có lúc thông minh.

“Hàn Phi?” Lương Ngọc Phượng cười chế giễu, “Hắn thì làm được cái gì, chỉ biết phá hỏng đại sự.” Miệng nàng thì nói vậy nhưng thực tế nàng biết rõ năng lực của Hàn Phi. Trước khi trở thành lão bà của hắn, bọn họ đã từng cộng tác.

Bạch Mạn Điệp thở dài một hơi, “Muội đừng như vậy, ta biết Hàn đại ca rất thích muội. Tốt nhất nên học cách thỏa mãn đi, cố gắng quý trọng người trước mắt. Đừng để đến khi mất đi rồi mới biết trân trọng.” Đông Phương Vũ mỗi ngày đều bồi bên cạnh nàng, Bạch Mạn Điệp tự nhiên không phát hiện hắn quan trọng với nàng thế nào, cho đến khi hắn mất tích, nàng mới biết bản thân mình không thể không có hắn. Khoảnh khắc không tìm thấy hắn, nàng tựa như kẻ mất hồn. Nếu không còn Đông Phương Vũ, Bạch Mạn Điệp tựa như chỉ là cái xác không hồn, mất đi lẽ sống.

Nàng không thể không có Đông Phương Vũ, cũng không thể có lỗi với Phương Chấn Hiên.

Tình nghĩa trước mắt, nàng đương nhiên không hề do dự để chọn tình. Có điều, nàng phải thế nào đối mặt với Phương Chấn Hiên?

Bạch Mạn Điệp vỗ vỗ trán, phiền não bất an. Tình thế thật sự hết sức rối loạn, nàng thiếu nhân tình của Phương Chấn Hiên, còn Đông Phương Vũ thì mất tích. Bao nhiêu chuyện đặt trên vai nàng, khiến nàng sắp phát điên.

Nhắc tới Hàn Phi, Lương Ngọc Phượng chỉ cảm thấy trong lòng phiền não, “Không nói chuyện này nữa, đừng phiền muội, muội muốn ngủ một lát.”

“Này, giữa muội và hắn đã xảy ra chuyện gì?” Hai người họ dường như xưa nay đều gây gỗ với nhau.

“Không muốn nhắc lại, đừng phiền, muội đi ngủ trước, ngày mai còn có việc phải làm.” Đại sư huynh thật sự đúng là khách tinh của nàng, đã mất tích còn hại nàng ăn ngủ không ngon.

Bạch Mạn Điệp chậm rãi trầm mình xuống, để cho nước ngập đến tận cằm, “Muội có yêu Hàn Phi không?”

“Yêu.” Nếu không yêu thì đâu cần ủy khuất hoàn thiện bản thân để ứng phó với vị nương khó chơi đó của hắn.

“Nếu yêu hắn thì nên hiểu cho hắn.”

“Muội đương nhiên hiểu cho hắn, muội biết hắn bận rộn nhiều việc, nên có thể chấp nhận hắn mười ngày nửa tháng không trở về nhà, chấp nhận hắn thường xuyên rời khỏi nhà. Có nhiều lúc, muội căn bản còn không biết được hắn đi đâu.” Làm thế tử nhưng nếu muốn biết hành tung của trượng phu, tự nhiên phải tự mình điều tra, thật không biết là nàng thất bại hay là hắn thất bại. Nếu như nàng không phải Chu Tước đường chủ, e rằng nàng có thể vĩnh viễn không biết trượng phu đang ở chỗ nào.

“Thế muội tại sao lại cãi nhau với hắn, không trở về nhà?” Tuy rằng nói nàng là Chu Tước đường chủ, nhưng nàng đã thành thân rồi, không thể ngày nào cũng ngâm mình ở Chu Tước đường được.

“Không phải là muội cãi nhau với hắn, mà là không chịu nổi mẫu thân cùng muội muội của hắn.” Hai nữ nhân kia thật sự là không nói lý lẽ.

Bạch Mạn Điệp mở to mắt, liếc nàng một cái, “Vậy sao? Quan hệ bà tức (1) không tốt à.” Không biết bà bà hiện tại của nàng có biết nàng không? Ngay đêm tân hôn đã bỏ nhà trốn đi, quả thật có chút quá đáng.

(1) Bà tức: “bà” (bà bà), ý nói mẹ chồng. “tức” (tức phụ), ý chỉ nàng dâu. Ở đây chính là đang nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Lương Ngọc Phượng vẩy vẩy tóc, “Bà chưa từng thừa nhận muội là con dâu Hàn gia.”

“Đúng là xui xẻo thật, bà bà muội rốt cuộc ghét muội chỗ nào nhất?” Nàng cũng có bà bà, trước tiên nên học hỏi vài chiêu.

“Lúc vừa gả vào Hàn gia, bà chê muối nhu nhược, chê muối không biết võ công. Đến khi muối không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, bộc lộ bản tính, bà lại chê muối quá ngang tàng, kỳ thực bà chính là nhìn muối không thuận mắt.”

“Sao lại có loại nữ nhân như vậy? Ăn no rồi việc, bà ta nếu không phải nương của Hàn Phi, ta nhất định đánh chết bà ta.”

Hai nữ nhân cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm, cứ như thể một câu nói tiếp một câu, có vẻ uể oải nhưng vô cùng thoải mái, thích ý. Bất tri bất giác, hai người cứ nhiên ngủ say. Đến khi tỉnh dậy, Mặt Trời đã lên cao ba sào. Hai người nhanh chóng ăn xong điểm tâm, tiến cung gặp hoàng đế.

Bạch Mạn Điệp nằng cho dù là tặc, nhưng so với nhân viên quốc gia chính thức còn nhiều công vụ hơn.

Nghe được vắn tắt tin Đông Phương Vũ mất tích, hoàng đế lập tức phái đại nội mật thám đi tìm. Đông Phương Vũ mất tích chính là đại sự, nhưng không chút ảnh hưởng đến kế hoạch đã đề ra, theo đúng kế hoạch này, Bạch Mạn Điệp còn phải tiếp tục làm tặc. Trước đây làm nhiệm vụ đều là nằng đi cùng Đông Phương Vũ, hiện tại đột nhiên phải đi một mình, nằng thật có chút sợ. Lương Ngọc Phượng có ý phải thêm vài người hỗ trợ, nhưng nằng kiên quyết từ chối. Niềm kiêu hãnh nhất của Bạch Mạn Điệp nằng chính là bản lĩnh đào tẩu thoát thân, phái theo mấy tên khinh công không được tốt lắm, trái lại chỉ vướng tay vướng chân nằng.

Đứng trước bức tường ngoài Lỗ Vương phủ, Bạch Mạn Điệp hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm tay, “Phải cố lên.” Giúp đỡ hoàng đế chuyện này chính là tâm nguyện của Đông Phương Vũ, đương nhiên cũng là tâm nguyện của nằng.

Gần đây vận khí của nằng thật sự quá xấu, vừa nhảy vào Lỗ Vương phủ, lập tức một toán thị vệ từ trong nhảy ra, nguyên bản trong viện tối đen như mực, bây giờ đã sáng như ban ngày.

Tình thế giống hết hôm qua, nằng tiếp tục bị vây hãm. Nhìn cung tiền trên tay đám cung thủ, ngực nằng bỗng nhiên tê dại. Rất sợ nhất thời sơ sẩy sẽ bị bắn thành tổ ong vô vể.

Đoàn người tự động tách ra, nhường đường cho cái tên Lỗ Vương tiểu nhân đang cười híp mắt nhìn nằng, “Vô Ảnh cô nương, tiểu vương đợi đã lâu.”

“Đề tiện.” Nguyên lai kẻ này đã sớm biết nằng sẽ đến, cố tình tạo ra cái bẫy chết người này.

Lỗ Vương luôn luôn mười phần kiêu cách, hần vừa xuất hiện, lập tức có người đưa đến một chiếc ghế thái sư, hần chậm rãi ngồi xuống, “Vô Ảnh cô nương, suy nghĩ kỹ chưa? Làm việc cho ta nhất định không cần chịu thiệt.”

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Lợi ích gì? Ngươi thật sự có thể cho ta sao?”

“Chỉ cần ngươi nói ra, ta đều có thể làm được.”

Bạch Mạn Điệp nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta muốn mạng của ngươi.”

Lỗ Vương cười tự phụ, “Chuyện này thì không được, ta còn muốn giữ mạng đề lên làm hoàng đế.”

“Dựa vào ngươi, không biết có mạng đề làm hay không?”

“Vậy sao?” Lỗ Vương nheo mắt, vỗ tay vài cái, “Cho ngươi gặp lại cố nhân.”

Bạch Mạn Điệp trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, cố nhân? Là ai? Chẳng lẽ lại là Đông Phương Vũ? Lẽ nào hần bị Lỗ Vương bắt rồi? Tên Lỗ Vương lòng lang dạ sói này đã dùng cách gì đối phó hần? Trời ạ, nằng thật sự không dám tiếp tục ở lại đây nữa.

Đoàn người lập tức tách ra, một nam nhân toàn thân đầy máu đang chậm rãi bước tới. Tay chân đều bị xiềng xích tra tấn, mỗi một bước đi đều hết sức gian nan. Theo sau hần là hai thị vệ đang đặt đao kề cổ hần.

Bất giác không kiềm chế được bản thân, nước mắt từng giọt từng giọt tuôn ra trên mặt Bạch Mạn Điệp. Mới chỉ một ngày đêm, hần sao lại biến thành thế này? Bọn chúng đã dùng phương thức gì tra tấn hần?

Bạch Mạn Điệp siết chặt kim kiếm trong tay, móng tay cắm thật sâu vào trong thịt, “Hỗn đản, ngươi đã làm gì huynh ấy?” Nằng chưa từng hận người nào như thế nào, cho dù là Đỗ Thanh Sương, nằng cũng chưa từng hận đến vậy.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, ta chẳng qua chỉ cho hần nếm chút mùi vị đòn roi thôi.” Hần vừa nói vừa cười, tựa như mọi chuyện không hề liên quan tới hần.

“Tiểu Điệp.” Đông Phương Vũ khẽ gọi một tiếng, âm thanh khô khốc khàn khàn.

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Dưới ánh lửa, hiện ra nửa khuôn mặt tái xám. Bởi vì hần vẫn đang mang ngân sách mặt nạ, thế nên vô phương nhìn thấy toàn bộ biểu tình. Trên hách sách y phục dạt hành đều đầy những vết roi, từng vết máu đan xen với từng vết roi, vẽ nên những đường viền quỷ dị.

“Ta không sao.” Hần cố gắng cười một tiếng, âm thanh kia càng làm trái tim Bạch Mạn Điệp thấy đau xót hơn, nước mắt từng giọt rớt xuống không ngừng.

Nằng cố ép bản thân mình phải lãnh tĩnh, rất sợ bản thân mình nhất thời xúc động, xông lên giết chết Lỗ vương kia, “Ngươi muốn thế nào?” Nằng nỗ lực

kiềm nén xúc động toát ra trong lời nói.

Lỗ Vương tựa người về sau, lười nhác nói, “Rất đơn giản, chỉ là muốn mời cô nương ở lại Vương phủ chơi vài ngày.” Nói như vậy, hẳn chính là muốn giam giữ Bạch Mạn Điệp.

“Được, trước tiên cời hết xiềng xích trên người huynh ấy.” Hẳn không phải phạm nhân, sao Lỗ Vương có thể đối xử với hắn như vậy? Lỗ Vương chết tiệt, tốt nhất đừng để rơi vào tay Bạch Mạn Điệp nàng, bằng không nàng tuyệt đối đem nhục nhã mà Đông Phương Vũ phải chịu ngày hôm nay trả lại trên người hắn gấp bội.

“Được.” Lỗ Vương phát tay một cái, lập tức có người cời hết xiềng xích trên người hắn.

“Cô nương, buông kiếm xuống.” Kiếm pháp của Vô Ảnh La Sát quỷ dị khó lường, kim kiếm còn ở trên tay nàng thật sự không an toàn. Đương nhiên, hẳn rất muốn phế võ công của nàng, nhưng hẳn không làm vậy. Thứ hẳn để ý, chính là võ công của hai người bọn họ. Bọn họ là đương kim cao thủ có một không hai, nếu có thể làm việc cho hắn, còn sợ đại sự không thành.

Đông Phương Vũ vượt lên phía trước, “Tiểu Điệp, mặc kệ ta.” Cho dù Tiểu Điệp có buông kiếm, hai người vẫn khó có thể thoát thân.

“Vô Ảnh cô nương, ta khuyên ngươi tốt nhất nên buông kiếm.” Hẳn cố ý vô tình liếc ngang Đông Phương Vũ, rõ ràng là muốn dùng hắn để uy hiếp nàng.

Bạch Mạn Điệp nắm chặt kim kiếm, trong lòng vô cùng do dự, nàng rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng? Tước vũ khí đầu hàng không phải lựa chọn tốt nhất. Ngày đó Phương Chấn Hiên tự phế võ công, trái lại khiến Đỗ Thanh Sương có thừa khả năng giết chết hai người bọn họ. Nếu không nhờ Âm Dạ xuất hiện kịp thời, hai người họ đã đi gặp Diêm La Vương rồi. Chuyện lần trước đã cho nàng một bài học, trên đời này, không có bao nhiêu người tuân thủ lời hứa, huống chi Lỗ Vương cũng không hứa hẹn gì với nàng. Nếu như bây giờ nàng bỏ chạy, Đông Phương Vũ nhất định phải tiếp tục chịu tra tấn dã man. Hẳn là vì nàng mà bị thương, nàng làm sao có thể không màng tới an nguy của hắn.

Một mình nàng tuyệt đối có thể rời đi, rốt cuộc nàng phải làm thế nào?

Lỗ Vương rút lấy thanh đao của một thị vệ, nắm trong tay ngắm nghía, “Nghĩ kỹ chưa?” Bạch Mạn Điệp nhìn thấy thanh đao, lập tức sợ đến sồn tóc gáy.

Bạch Mạn Điệp tức giận lườm hắn một cái, “Sợ cái gì? Ngươi vội đi đầu thai hả? Quyết định quan trọng thế này, ngươi cho ta chút thời gian suy nghĩ sẽ chết sao? Ưông cho ngươi đường đường là một Vương gia, thậm chí ôm mộng làm hoàng đế, một chút rộng lượng cũng không có.” Nàng đối với hắn là phi thường bất mãn, nếu không thể thật sự giết hắn, chỉ có thể dùng cách này phát tiết nỗi bất mãn trong lòng. Nàng tin, nhất định có một ngày, tên Vương gia chết tiệt này sẽ gặp rủi ro. Đến lúc đó, xem nàng làm sao dạy dỗ hắn.

“Bản vương còn bề bộn trăm công nghìn việc.” Lỗ Vương đứng lên, thanh đao nhẹ nhàng đặt lên cổ Đông Phương Vũ, “Nếu còn muốn chạy, cứ tự nhiên.”

“Tiểu Điệp, chạy đi.” Hẳn đoán chách bản thân mình vẫn còn giá trị lợi dụng, Lỗ Vương sẽ không giết hắn.

“Chờ đã, ta còn suy nghĩ.” Bạch Mạn Điệp càng cố gắng bình tĩnh, nàng bây giờ lãnh tĩnh đến dị thường, nhìn không ra một chút hoảng loạn,

“Cô nương, bản vương bận rất nhiều việc.” Lỗ Vương nhìn nàng, cười hung ác, “Nếu ngươi muốn chạy, ta tuyệt đối không ngăn cản ngươi.”

“Tiểu hồ điệp, nghĩ xong chưa?”

Bạch Mạn Điệp hít sâu một hơi, đem kiếm quăng trên mặt đất. Được rồi, nàng chịu thua. Rõ ràng biết Lỗ Vương tạm thời không giết Đông Phương Vũ, nhưng nàng trước sau vẫn không dám bỏ đi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nàng không thể để cái loại “vạn nhất” này xảy ra.

Có đánh chết nàng cũng không ngờ, có ngày nàng lại có liên can tới hai chữ “tù nhân”. Cứ tưởng khinh công của Bạch Mạn Điệp tiểu thư nàng sớm đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, bản lĩnh đào tẩu thoát thân đệ nhất giang hồ, cư nhiên lại có ngày bị bắt vào đại lao? Thất bại, thất bại, thật là con mẹ nó thất bại a. Chỉ một mình nàng bị bắt thì thôi, điều nàng cảm thấy thất bại nhất chính là, hai vị phi tặc siêu cấp thiên hạ, cứ như thế mà trở thành tù nhân.

Đông Phương Vũ trúng phải ba mũi tên, mục tiêu của ba mũi tên kia chính là nàng, rốt cuộc lại do hắn đỡ. Sự thật chứng minh, nam nhân có thể đánh đổi mọi thứ để yêu nàng không phải chỉ có mình Phương Chấn Hiên, may mà nàng không vội vàng gả cho hắn. Trên mũi tên có độc, nếu không phải nhờ giải độc hoàn của nàng, hẳn e rằng đã lên thiên đàng cùng thượng đế nói chuyện phiếm rồi. Tiền đã bị rút ra, thậm chí còn được bôi thuốc, bất quá, nàng sẽ không cảm kích “hào tâm” của tên Lỗ Vương đó. Tên hỗn đản nào đó giúp gỡ rút tên, nhưng lại để lại trên người hắn biết bao nhiêu vết roi. Hẳn đã trở thành da tróc thịt bong, thậm chí vết thương còn có dấu hiệu bị cảm nhiễm. Nhẹ nhàng lướt qua vết thương trên người hắn, nước mắt nàng lại tiếp tục rơi mãi không dứt. Nàng xin thề, một ngày nào đó, nàng nhất định đòi lại công đạo.

“Có phải rất đau không?” Nàng ghen ngào, viên mắt đã đỏ hồng lên.

“Không đau.” Đông Phương Vũ khàn khàn trả lời. Vết thương bị cảm nhiễm, khiến cơ thể hắn nóng rần lên. Theo Bạch Mạn Điệp phỏng đoán, khoảng chừng trên dưới bốn mươi độ. Nàng xem mạch cho hắn, mạch tượng phi thường yếu ớt. Nếu không phải hắn nội lực thâm hậu thì sớm đã hôn mê rồi. Nàng thật hận bản thân mình bất lực, nhìn hắn chịu khổ, nhưng lại không cách nào cứu được hắn. Điều nàng có thể làm, chính là vận công truyền nội lực vào người hắn, bôi thuốc lên vết thương của hắn. Bình kim sang dược kia là Ngọc Phương trước khi xuất môn lên đưa cho nàng, đề phòng bắt trách. Nàng vốn dĩ cho rằng bản thân mình không cần tới, không ngờ bây giờ lại có chỗ dùng.

Bị tra tấn đúng một ngày một đêm, thể lực hắn đã tiêu hao hết, lúc này chỉ có thể nằm xuống, mềm nhũn như bùn nhão.

Hai mắt nàng đỏ hoe giống như mắt thỏ, “Đồ ngốc, tại sao lại đỡ ba mũi tên đó cho ta, chàng biết là ta rất ngốc, nếu người bị thương là ta, chàng có thể dẫn ta đi, còn nếu người bị thương là chàng, ta một chút biện pháp cũng không có.”

“Ta không muốn thấy nàng bị thương.” Hắn thà người bị thương là hắn, cũng không muốn nhìn nàng bị thương.

“Xin lỗi, ta không nên để lại chàng ở đó.” Nhớ tới chuyện ngu ngốc đã làm, nước mắt nàng lại không nhịn được tràn ra.

Đồng Phương Vũ giương mắt nhìn nàng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nàng, “Ta không trách nàng, nàng làm vậy là vì bảo vệ ta.” Nàng vừa đi khỏi, hắn lập tức hôn mê, đến khi tỉnh lại, đã thấy mình bị trói trên hình cụ.

Đồng Phương Vũ đầu tựa lên đùi nàng, để không cho nước mắt rơi trên mặt hắn, Bạch Mạn Điệp nhanh chóng quay mặt đi, để nước mắt chảy đi nơi khác.

“Làm gì có kiểu bảo vệ như vậy? Ta đúng là kẻ ngốc mà, đại ngốc. Lấy khinh công của mình, mang theo chàng không phải là chuyện khó, vậy mà ta lại tự cho rằng mình thông minh, nghĩ dẫn dụ truy binh rồi khỏi. Đều tại ta, đều tại ta hại chàng.” Thấy bộ dạng hư nhược của nàng, Bạch Mạn Điệp cảm thấy bản thân tội ác tày trời. Nàng theo hắn đã hơn một năm, chưa bao giờ thấy hắn chật vật, hư nhược đến như vậy.

Hắn miễn cưỡng cười nhạt, “Ta không sao.”

Bạch Mạn Điệp dẫu môi, “Như vậy gọi là không sao, thành ra thế này, còn nói không có việc gì.” Chẳng lẽ chết mới gọi là có chuyện gì sao?

“Có thể đổi được nước mắt của nàng, đáng giá.” Tại sao đều nói đổi được nước mắt của nàng là đáng giá? Chẳng lẽ nước mắt của Bạch Mạn Điệp nàng sẽ biến thành trân châu sao?

“Chàng còn nói, nam nhân nào khiến nữ nhân khóc đều không phải là nam nhân tốt, chàng không được phép làm ta khóc nữa. Sau này không được bị thương vì ta, ta thà người bị thương chính là bản thân mình.” Tư vị đau lòng so với thân thể đau yếu, khó chịu hơn nhiều lắm.

“Sau này sẽ không khiến nàng lo lắng nữa.” Thì ra nữ nhân luôn quật cường như nàng cũng có nhiều nước mắt như vậy, đều là vì hắn.

“Chàng nói đó, sau này không được bị thương nữa.” Bạch Mạn Điệp giống như một hải tử, rung rung nước mắt nhìn hắn.

“Có phải rất ghét ở địa lao không?”

Vô nghĩa, ai lại thích làm tội phạm chứ.

“Đúng vậy, vô cùng ghét.” Nàng không chút nào giấu giếm cảm giác chán ghét lao tù này.

“Có chách chấn mang ta rồi bỏ đi được không?” Thiên hạ đệ nhất thì đã sao? Đến lúc bị thương, cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

Bạch Mạn Điệp lẩm bẩm một câu, “Ta biết chàng có thể mở khóa, thế nhưng bây giờ ta không muốn chạy, ta sợ lại lạc mất chàng, chờ chàng khỏe một chút nữa đi.” Vết thương đã được bôi thuốc, lại có nội lực của nàng hỗ trợ, hắn hẳn sẽ rất nhanh hồi phục thôi.

Không phải nàng không muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này mà là không nắm chách trăm phần trăm mang theo một Đồng Phương Vũ không có chút khả năng tự vệ cùng đi. Hắn đang bị trọng thương, căn bản không thể di chuyển nhiều.

“Là ta liên lụy nàng.” Lần đầu tiên hắn cảm thấy mình bất lực.

“Đồ ngốc, chàng đang nói cái gì vậy, là ta liên lụy chàng mới đúng. Cùng chàng ngồi trong lao, ta rất mãn nguyện. Cùng nhau ở trong lao tù, cùng nhau bị bắt, chàng không thấy thú vị sao?” Nàng ngay cả chút ý thức khổ cực cũng không có, vẫn thích nói đùa như trước kia.

“Hai vị thật sự có nhã hứng a.” Một giọng nói phi thường đáng ghét đột nhiên tiến vào, cắt đứt lời bọn họ.

Bạch Mạn Điệp tức giận hừ lạnh, “Có gì nói mau, có rắm (2) mau thả, bản cô nương ta thật sự không rãnh.” Đừng trách nàng ăn nói khó nghe, đối với cái loại cận bã thế này, nàng không cần khách sáo.

(2)Rắm: hơi thôi bài tiết qua hậu môn.

“Tiểu hồ điệp, đã vào tận đại lao rồi mà vẫn còn mạnh miệng.” Giọng hắn vô cùng ngả ngớn. . . tựa như . . . ân khách đang đùa giỡn với kỹ nữ. Ngờ khi này khiến Đồng Phương Vũ vô cùng khó chịu, suýt chút xông lên giết hắn, đáng tiếc là Đồng Phương Vũ tạm thời không đủ khả năng.

“Đối với loại bại hoại như ngươi, không cần khách khí. Loại như ngươi có quảng cho chó ăn, chó cũng không thèm, lấy nhân phẩm của ngươi, sống trên đời quả nhiên là vũ nhục, ta khuyên ngươi tốt nhất nên mua khối đậu hủ về đập đầu chết đi, đừng sống chi mất mặt.” Nàng không hề có ý thức của một phạm nhân, mắng đến vui sướng sảng khoái. Thực tế, nàng không cần thấy sợ hãi, nếu nàng muốn chạy, tùy thời có thể chạy đi, đơn giản như ra vào phòng bếp nhà mình.

“Tiểu hồ điệp, ngươi không muốn mở to mắt ra nhìn nam nhân của mình chết chứ?”

“Ngươi nghĩ sao?” Hắn không dễ dàng chết như vậy, mặc dù vết thương bị cảm nhiễm khiến cơ thể nóng rần lên, nhưng vết thương đã được bôi thuốc, lại có nội lực của nàng chạy trong cơ thể, hẳn rất nhanh sẽ không sao nữa.

Lỗ Vương âm trầm cười, bộ dạng giống như gian kế đã thực hiện thành công, “Quên nói ngươi biết, trên mũi tên có độc.” Nàng sớm biết từ lâu, thấy biểu tình thống khổ của hắn, trong vô thức nàng liền nhận ra, bằng không cho hắn ăn giải độc hoàn để làm gì?

Bạch Mạn Điệp giương cằm, “Thì đã sao?” Muốn uy hiếp nàng? Cũng không tính xem bản thân mình có được mấy cân. Nàng là kẻ trong truyền thuyết Vô Ảnh La Sát giết người như ma quỷ, tàn nhẫn độc ác. Nếu như sợ bị uy hiếp, nàng tuyệt đối không xứng với hai chữ “la sát” kia.

“Độc trên người hẳn ngoại trừ độc môn giải được của bản vương, e chỉ có Độc Nương Tử mới có khả năng giải nổi. Đáng tiếc, độc được hai người sau phát tác, khiến toàn thân hắn thối rữa mà chết, ngươi hẳn không thể trong hai ngày tìm được Độc Nương Tử? Hơn nữa, Độc Nương Tử giờ đã thành thân, sẽ không giải độc giúp cho người khác, có tìm được cũng vô dụng.” Tin tức quả nhiên kém cỏi, cư nhiên không biết nàng chính là lão đại của Độc Nương Tử, Độc Nương Tử danh chấn giang hồ còn phải nghe lời nàng.

Xin lỗi, độc trên người hắn sớm đã giải trừ rồi. Giải độc hoàn đặc chế của Độc Nương Tử, ngoại trừ kịch độc ba năm sinh tử là không thể giải, những thứ khác chẳng đáng là gì. Cho dù có là thạch tín cũng không thành vấn đề, muốn dùng thứ độc thất bát nhao dọa nàng? Không có cửa.

“Ngươi muốn thế nào?” Nghe hắn nói vậy, trong lòng Bạch Mạn Điệp càng yên tâm hơn. Nàng vẫn rất nghi hoặc tại sao Lỗ Vương lại đưa nàng vào đại lao như vậy, chẳng lẽ không sợ nàng bỏ trốn sao? Hẳn đáng lẽ nên để nàng mang gông xiềng, hoặc là có phương thức hợp lý để khống chế được nàng. Thì ra, tên kia có “lợi thế” đó. Đáng tiếc, hắn ngàn tính vạn tính, cũng không tính ra trên người Bạch Mạn Điệp có linh dược giải độc hoàn.

“Rất đơn giản.” Thần sách Lỗ Vương bỗng dung biến đổi, “Thay ta lấy mạng chó của tên hôn quân kia.” Hôn quân? Người ta là minh quân đó, nếu hoàng thượng nghe được nhất định ghép hắn tội danh phi báng.

“Ngươi dựa vào đâu cho rằng ta đáp ứng?” Nàng không hề sợ hãi.

“Ngươi sẽ đáp ứng.” Lỗ Vương liếc mắt nhìn Đông Phương Vũ, “Ngươi không phải muốn cứu hắn sao? Vì một người dung nước lửa, đổi lấy mạng của nam nhân mình, không đáng giá sao?”

Bạch Mạn Điệp lộ vẻ khinh miệt, kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn hắn, “Nếu ta không làm thì sao?” Nàng ghét nhất là loại nam nhân tự cho mình thông minh.

Lỗ Vương sao kém quá xa hoàng đế,

Hoàng đế mưu tính sâu xa, biết cách thu phục nhân tâm, đến lúc cần, hắn có thể chiêu hiền đãi sĩ, nhân tài như vậy mới là người có trí tuệ chân chính. Còn Lỗ Vương này chỉ biết làm những việc tiểu nhân dễ tiện, vĩnh viễn cũng không làm nên đại sự gì.

Lỗ Vương cười khê, “Vậy ngươi mở to mắt nhìn hắn chết sao?” Nàng nhất định đáp ứng điều kiện của hắn, nàng có thể vì kẻ kia là buông tay chịu trời, dù thấy vị trí của hắn trong lòng nàng vô cùng quan trọng. Vì hắn, nàng có thể không màng sống chết, nàng nhất định có thể vì hắn làm tất cả mọi việc.

Bạch Mạn Điệp khê cắn môi, từng câu từng chữ phun ra, “Ngươi đừng vọng tưởng, cho dù giết ta, ta cũng không làm việc cho ngươi. Ta thà làm việc cho một con chó, cũng không để ngươi uy hiếp.”

“Ngươi nhất định cầu xin ta.” Nữ nhân này, thật sự là không biết tốt xấu, cư nhiên dám nói hắn cả chó cũng không bằng. Khó là nàng vẫn còn giá trị lợi dụng, nếu không hẳn muốn tức khách giết chết nàng.

“Chờ xem.” Có thể cười đến phút cuối mới là kẻ chiến thắng sau cùng, nàng nhất định sẽ cười đến giây phút cuối cùng.

“Dám đánh cược không?” Hai ngày sau, khi nàng thấy thân thể kẻ kia bắt đầu thối rữa, nàng nhất định sẽ cầu xin hắn.

Bạch Mạn Điệp ho khan một tiếng là lạ, “Ta là công dân lương thiện, là tài năng tương lai của đất nước, xin đừng dụ dỗ ta đánh bạc. Ngươi có còn là con người nữa hay không?? Nếu có tình phá hỏng tài năng tương lai của đất nước, ta thật sự sẽ cho ngươi cảm thấy bi ai.” Ngồi tù ngồi đến buồn bực rồi, chi bằng kiếm việc gì vui vui một chút.

“Ngươi...” Tài năng tương lai của đất nước là cái thứ gì? Hắn không hiểu lắm, nhưng hắn biết nàng đang mắng hắn. Đường đường là một vương gia, lại bị một tặc nữ nhân mắng chửi, hắn còn mặt mũi nào chứ?

Bạch Mạn Điệp hèn mọn liếc hắn một cái, “Ngươi cái gì mà ngươi? Ngươi xem lại xem ngươi như vậy có khác gì một con chó đâu. Còn muốn làm hoàng đế, không có gương thì lấy thau nước soi lại khuôn mặt mình đi.”

Lỗ Vương cố nén cơn giận trong lòng, mặt mày dữ tợn, “Xú nữ nhân, ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Cho dù có có tỏ ra ưu nhã thì ma quỷ vẫn là ma quỷ, nói chỉ mấy câu đã lộ ra bộ mặt thật của mình.

Bạch Mạn Điệp lười nhác nói, “Xin lỗi, ta bị đau bao tử nghiêm trọng, không uống rượu.” Nói nhằm chính là sở trường đặc biệt của nàng, nếu hắn muốn, nàng có thể bôi hắn nói cả ngày.

“Ngươi nhất định cầu xin ta.” Lỗ Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, phất tay áo bỏ đi, hắn thật sự muốn nhanh đến hai ngày sau xem nàng thế nào cầu xin hắn.

Đương nhiên, hần căn bản không biết bản thân mình vĩnh viễn không thấy được ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chớ cưỡng cầu

“Cháy, cháy rồi, mau cứu hỏa a.” Bên trong Lỗ Vương phủ vang lên tiếng la hét rung trời, khói bay ngàn ngút, ánh lửa hồng bập bùng nổi lên trong bóng đêm, hồng đến tuyệt điểm. Bạch Mạn Điệp cùng Đông Phương Vũ đứng trong một góc khuất, thưởng thức trận khô hỏa này. Đúng vậy, lửa là do bọn họ phóng. Bạch Mạn Điệp dùng đá điểm trụ lực đạo đâm cai ngục, việc mở khóa đối với Đông Phương Vũ quá dễ dàng, hai người cứ thế nghênh ngang tiêu sái bước khỏi địa lao. Vũ khí của hai người họ đều bị tịch thu hết, thế nên Bạch Mạn Điệp đành phải phóng hỏa, thừa dịp hỗn loạn, đoạt lại vũ khí. “Đại ca, thế giờ chúng ta nên đi đâu?” Bạch Mạn Điệp khoanh tay trước ngực, bộ dạng hoàn toàn giống như đang xem hải kịch.

“Tiến cung.” Sức lực hần cũng hồi phục hơn phân nửa, nhưng sách mặt thì vẫn tái nhợt như trước.

“Hai người chúng ta dường như đã bán mạng vì hoàng đế, nhưng nửa chỗ thù lao cũng không được hưởng.” Làm việc không công, không giống tác phong của nàng chút nào.

“Chúng ta thiếu hoàng thượng một ân tình, từ nay về sau, không còn nợ gì hoàng thượng nữa.”

“Hai người chúng ta tại sao phải giúp hoàng thượng?” Lão công của nàng thật sự trung quân ái quốc đến vậy sao?

“Nàng biết hoàng thượng năm đó tại sao đại xá thiên hạ không? Bởi vì ta tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng tha cho chúng ta.”

“Ách...” Là vậy a, thiếu ân tình người ta không phải nhiều như vậy chứ.

“Đi, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành rồi.” Bọn họ kỳ thực chính là hai quả đạn khói lớn, đạt được mục đích gây náo loạn rồi.

“Đại ca, bây giờ đi đâu?” Nhiệm vụ cũng xong rồi, bọn họ cũng nên xử lý chuyện cá nhân.

“Ta đưa nàng về bái kiến cha mẹ.” Sau đó dùng kiểu hoa tám người thú nàng vào cửa.

“Đại ca...” Chuyện của Phương Chấn Hiền sau này mới nói vậy.

Lỗ Vương bị lật đổ, thế lực của đám phản thần âm mưu tạo phản, ý đồ bắt chính dưới trướng Lỗ Vương trong triều, ngay hôm đó bị giam vào đại lao, bảy ngày sau trăm đầu thị chúng, trên dưới nô bộc lưu vong biên quan, suốt đời không được vào triều. Những kẻ cùng Lỗ Vương âm mưu tạo phản, toàn bộ giết chết không tha. Ngoài ra, Lỗ Vương vẫn còn một nhi tử, năm nay bốn tuổi. Hoàng hậu Minh Lạc Đồng nhân tử, âm thầm trốn long trảo phụng, thu dưỡng ở trong cung, tuyên cáo thiên hạ là nhi tử thất lạc nhiều năm trở về.

Sự việc Lỗ Vương tạo phản liên lụy trên dưới hơn mười triều thần, liên can chặt chẽ, hoàng đế nhân cơ hội đó tiêu diệt gian thần, chinh đồn triều cương.

Trải qua sự việc này, các đại thần trong triều ai nấy đều cảm thấy bất an, mấy năm liền từ đó về sau, những việc tham ô hối lộ, vì tư quên công, rối loạn kỉ cương không còn phát sinh nữa.

Là công thần, Bạch Mạn Điệp, Lương Ngọc Phượng mỗi người được ban một kim bài miễn tử, hưởng đặc quyền được tự ý tiến cung. Hàn Phi không cần ban thưởng, chỉ cầu được ba năm tiêu dao khoái lạc. Hoàng đế niệm tình Hàn Phi vất vả, lập được đại công, miễn cưỡng đáp ứng thỉnh cầu này. Hoàng đế vốn định phong Bạch Mạn Điệp làm công chúa, nhưng bị nàng khéo léo từ chối, nàng vốn là người trong giang hồ, không thích bị ràng buộc.

Lúc này đã bước sang tháng tám, Bạch Mạn Điệp xuyên không tới cổ đại cũng được một năm lẻ năm tháng rồi.

“Lão công, mọi chuyện giải quyết xong rồi, chúng ta cũng phải đi.” Đi tản bộ trong ngự hoa viên, Bạch Mạn Điệp kéo kéo tay Đông Phương Vũ làm nũng.

“Ngày mai xuất phát.” Mới chớp mắt đã đến kinh thành được nửa năm, cũng đến lúc phải đi rồi.

“Lỗ Vương ngày mai bị trảm, xem xong rồi đi.” Có thể tận mắt trông thấy phương thức hành hình ở cổ đại, nàng càng nghĩ càng thấy hưng phấn.

“Được.” Tên hỗn đản nào đó suýt chút hại chết bọn họ, hần biết Tiểu Điệp rất muốn xem Lỗ Vương chịu hành hình.

“Tên hỗn đản đó thật quá gian trá mà, căn bản là không có danh sách, hần cứ nhiên dấm để chúng ta lục soát mấy tháng trời, ta thật sự muốn đánh chết

hắn.”

Đông Phương Vũ cong môi cười, “Hắn là trọng phạm, bị nhốt ở thiên lao, nàng không gặp hắn được đâu.” Tiểu Diệp của hắn không phải muốn đến thiên lao đánh chết Lỗ Vương chứ?

Bạch Mạn Diệp cười hách hách, “Bị chàng nhìn thấu rồi.” Nàng đích thực muốn tham quan thiên lao cổ đại, đương nhiên, còn là thuận tiện đánh người.

“Tự có quốc pháp trừng trị hắn.”

Bạch Mạn Diệp giận dỗi bĩu môi, “Lần trước hắn đánh chàng thành như vậy, chàng thực sự không muốn báo thù sao?”

“Không muốn.” Trực tiếp giết chết cũng được, nhưng hắn không thích mùi máu tanh.

Bạch Mạn Diệp hừ một tiếng, “Chàng đó, thật sự quá hiền lành.”

“Tiểu Diệp.” Hắn đột nhiên dừng bước, con ngươi đen sẫm nhìn chăm chăm nàng, đáy mắt dâng lên ý tình nồng đậm.

Bạch Mạn Diệp sờ sờ trên mặt, “Trên mặt ta có cái gì sao?”

“Cái này tặng nàng.” Hắn vươn tay, tay nắm thành quyền, chặt chẽ không thấy khe hở.

Hắn đã sớm muốn tặng cho nàng, nhưng chưa có cơ hội.

Bạch Mạn Diệp nháy nhát mắt, nghịch ngợm hỏi, “Cái gì a?”

Đông Phương Vũ buông ngón tay ra, một cây dương chi bạch ngọc trầm vô cùng tinh xảo đang nằm gọn trong tay hắn.

Bạch Mạn Diệp hai mắt sáng lên, “A... Dương chi bạch ngọc trầm.” Nàng cũng đoán được là trang sức gì đó.

“Tặng nàng.” Vì lấy cây trầm này, hắn đã phải xuất ra uy quyền của đại sư huynh.

Bạch Mạn Diệp cẩn cẩn dục dục nâng trên tay, rất sợ làm hỏng nó, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cây trầm, “Thật sự rất đẹp a, sao chàng có.”

“Tặng nàng.” Không phải ý nói hắn đi trộm chứ?

“Đa tạ.” Nàng cười, cẩn thận cài lên trên tóc. Lúc đó chỉ do nàng thuận miệng nói một câu, thì ra hắn vẫn để trong lòng.

Nàng vui vẻ bước tới, hôn lên mặt hắn một cái.

Thân mật như thế ở chỗ đông người, khiến Đông Phương Vũ có chút không quen.

“Ta rất yêu chàng.” Lại hôn thêm một chút.

Trong ngự hoa viên dạo được nửa giờ, hoàng đế đột nhiên triệu kiến Bạch Mạn Diệp. Hoàng đế này phải nói thật sự là rảnh rỗi không có chuyện gì làm. Cả ngày tìm nàng đàm đạo quốc sự, nàng chỉ là một nữ tử giang hồ, không biết nhiều như vậy.

Bạch Mạn Diệp sai bước tiến vào ngự thư phòng, tùy tiện nói, “Hoàng thượng, ngài tìm ta sao?” Đã quen thân như vậy rồi, hà tất phải khách khí, nàng ghét nhất chính là một đồng phon vân nhục lễ.

“Bạch cô nương, trẫm có một vật muốn tặng cho cô.” Hoàng đế cười đến rất thần bí.

“Cái gì?” Vân khí nàng không phải tốt đến vậy chứ? Suốt ngày có lẽ vật thần bí thu vào.

Hoàng đế cười cười, từ trong án thư lấy ra một thanh kiếm ném về phía nàng, “Đón lấy.” Theo bản năng, Bạch Mạn Diệp nhảy người tiếp được thanh kiếm. Thanh kiếm xẹt qua một bông hoa, Bạch Mạn Diệp thu kiếm lại vào tay, “Quả nhiên là bảo kiếm.”

“Thanh kiếm này đương nhiên phải phối với nữ trung hào kiệt như Bạch cô nương.” Ai nói giai nhân phải phối với phần hồng, cũng có thể phối bảo kiếm mà.

“Đa tạ hoàng thượng.” Bạch Mạn Diệp nhẹ nhàng vuốt qua mũi kiếm, chất lượng cũng bình thường thôi.

“Cô nương khách khí rồi.” Thanh kiếm này chính là cống phẩm, bày biện cũng không có ích lợi gì, chỉ bằng biến thành một ân tình.

Bạch Mạn Diệp dịu dàng cười, “Hoàng thượng, ngài bề bộn quốc sự, ta không làm phiền nữa.”

“Ai...” Vốn dĩ định tìm nàng nói chuyện phiếm, nói chuyện phiếm với nàng đặc biệt thoải mái.

“Tiểu Diệp.”

“Chuyện gì?” Bạch Mạn Điệp đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại.

“Nếu cô nương sinh nữ nhi, có thể gả cho Vật Ly nhà ta không?”

“Tại sao?”

“Đồng Đồng nói, cô nương lợi hại như vậy, nữ nhi của cô nương nhất định còn lợi hại hơn.”

“Như vậy cũng nói được sao?”

“Đồng Đồng võ công không được tốt lắm, cả này mơ tưởng trở thành nữ hiệp.” Hoàng đế rất xấu hổ, trên đầu đã đầy mồ hôi.

“Haha, ta tin hoàng hậu của ngài nhất định là một nữ nhân rất nghịch ngợm.” Sự thật chứng minh, Lạc Đồng thật sự rất nghịch ngợm.

“Hai người là đồng loại.”

“Gì chứ, chúng ta là người, không phải động vật.”

“Được rồi, nhi tử của ngài tên Vật Ly sao? Tên đặc biệt lắm.”

“Đồng Đồng nói, nàng muốn ta cả đời không rời xa nàng, nên mới lấy tên này.”

“Lạ, nếu như ngài muốn có một con cháu giống ta, nhi tử ngài nên thú đồ đệ ta, nữ nhi ta không nhất thiết kế thừa võ nghệ của ta.”

“Cô nương có đồ đệ sao?”

“Không có.”

“Vậy sao còn...”

“Chờ ta có đồ đệ đi đã, như vậy nhé, tạm biệt, khi nào rảnh rồi tái kiến.”

“A?” Như vậy đã đi rồi sao? Còn chưa đồng ý gả nữ nhi vào nhà hần mà.

Sau khi rời khỏi thư phòng, nàng quay về ngự hoa viên tìm Đồng Phương Vũ. Xa xa, nàng nhìn thấy bóng lưng của hần.

Vừa định mở miệng, nàng lập tức thấy kỳ quái, hình như không chỉ có mình hần. Nàng hoa mắt rồi sao? Trong lòng hần dường như đang ôm một nữ tử. Nàng kia ôm lấy thắt lưng hần, muốn thân thiết bao nhiêu có bấy nhiêu. Trải qua bài học chuyên của Ngọc Phương, Bạch Mạn Điệp không vội vàng kết luận, tiếp tục quan sát. Nếu hần thật sự dám ở sau lưng nàng ăn vụn, nàng nhất định phải thấy tận mắt.

Nữ nhân kia đột nhiên lui ra sau vài bước, cười tủm tỉm bỏ đi. Bạch Mạn Điệp nghĩ cũng không kịp nghĩ, lập tức đuổi theo. Bạch Mạn Điệp đứng ngăn trước mặt nàng, vờ như không hẹn mà gặp.

Vừa đi ngang qua nàng, một mùi hương hoa lải từ trên người nàng phát ra.

Hương hoa lải, mùi hương này hình như nàng đã nghe qua một lần. Là trong miếu hội lần trước, mùi hương trên người Đồng Phương Vũ không phải cũng là hương hoa lải sao? Bạch Mạn Điệp cả kinh, kéo lấy vai nàng.

“Chuyện gì?” Nhập Họa công chúa hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Mạn Điệp, nắm y phục của nàng, quả thật là to gan lớn mật.

Bạch Mạn Điệp cười cười, “Ngươi là ai?” Công chúa? Phi tử?

Nhập Họa kiêu ngạo ngẩng đầu, “Bản công chúa Nhập Họa, ngươi là ai?”

Bạch Mạn Điệp buông nàng ra, “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.” Nàng nhìn qua Nhập Họa vài lần, vị công chúa này chính là một tiểu mỹ nhân, chỉ ít là đẹp hơn nàng.

“Ngươi là ai, nói rõ cho ta.” Bạch Mạn Điệp thật sự muốn chạy đi, vậy mà Nhập Họa kia lại không chịu buông tha cho nàng.

“Xin lỗi, ta mạo phạm.” Nàng cũng không muốn tính toán.

“Ngươi là người nào trong cung?” Nhìn trang phục của nàng, cung nữ không giống cung nữ, phi tần không giống phi tần.

“Xin lỗi, là ta sai, ngươi để ta đi đi.” Bạch Mạn Điệp thoát nhìn không nhịn được, nàng sao lại xui xẻo thế này, thế nào lại chọc giận cô công chúa luôn được nuông chiều kia.

“Đi đi, đi đi.” Nhập Họa cũng thấy nàng thật vô vị.

“Được.” Bạch Mạn Điệp lần thứ hai liếc ngang Nhập Họa. Trong khoảnh khắc, sách mặt nàng đột nhiên biến đổi, chạy đến căn Nhập Họa lại, “Nhập Họa, cây trăm trên đầu ngươi từ đâu mà có?”

Nhập Họa dương dương tự đắc, “Lãnh ca ca tặng.”

Bạch Mạn Điệp sách mặt tái mét, “Lãnh ca ca là ai?” Không phải Đông Phương Vũ chứ?

“Hộ vệ bên cạnh hoàng huynh.” Đây là tất cả những gì nàng biết về hắn.

Không sai, tuyệt đối chính là hắn.

“Có phải cái kẻ gần đây mới xuất hiện bên cạnh hoàng thượng, rất lạnh lùng?”

“Đúng vậy đúng vậy, chính là huynh ấy.”

“Các người rất thân sao?” Bạch Mạn Điệp cố ý thăm dò, nỗ lực bảo trì thanh tĩnh.

“Đương nhiên rồi.”

“Hắn tại sao lại tặng ngươi vật này. Tặng vào lúc nào?”

“Hai tháng trước. Huynh ấy tặng ta đương nhiên là vì thích ta rồi.”

Đầu đồ đầy mồ hôi, nếu như nàng nhìn không nhầm, hai cây trăm hắn là một cặp. Hắn hai tháng trước tặng cho Nhập Họa, hiện tại lại tặng cho nàng, lẽ nào trong lòng hắn, nàng không quan trọng bằng Nhập Họa sao?

Bạch Mạn Điệp chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, “Hắn nói hắn thích ngươi sao?”

“Đương nhiên rồi, ta muốn gả cho huynh ấy.”

“Hắn có thể từ rồi, chẳng lẽ ngươi không biết.”

“Ta biết a, ta có thể làm thiếp mà.”

Bạch Mạn Điệp suy nghĩ nửa hôn mê, “Ngươi đường đường là công chúa, cư nhiên ủy khuất làm thiếp, quả thực đầu óc có bệnh rồi.” Kê lạnh lùng như hắn lại có sức hấp dẫn như vậy sao? Lúc đầu, nàng cũng mất một khoảng thời gian dài mới thích ứng với vẻ lạnh lùng của hắn, nếu không phải bị hắn xxoo, kiên quyết mang nàng theo, có lẽ nàng căn bản sẽ không thích hắn.

Nhập Họa bĩu môi, “Không ủy khuất.”

Giọng nói của Bạch Mạn Điệp càng lúc càng trở nên yếu ớt, “Hắn nói hắn muốn thành thân với ngươi?” Hắn tính làm gì? Nàng tốt xấu gì cũng là thê tử hắn mình môn chính thú, tuy rằng hắn không biết.

Nhập Họa ngậy thơ nói, “Nhũ mẫu nói, chỉ cần ta ngủ chung với huynh ấy, huynh ấy nhất định phải thú ta.” Đáng tiếc là kế hoạch không thành, bị ném ra ngoài sân.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp trừng to mắt, không hi vọng hỏi, “Vậy có phải đã... đã làm việc không nên làm rồi.”

Nhập họa lén lén lút lút nhòm ngó xung quanh, hạ giọng, “Đương nhiên là có.” Nhũ nương có nói nữ tử không thể tùy tiện tiếp xúc với nam nhân, thế nhưng nàng bình thường vẫn hay ôm Lãnh ca ca, đây có phải chuyện không nên làm không?

“Ngươi... ngươi... thực sự có.” Đông Phương Vũ là loại người này sao?

Nhập Họa nghiêm túc gật đầu, “Đương nhiên là có, buổi tối ta vẫn hay đi tìm huynh ấy mà.”

Trong đầu nàng bỗng hiện lên một hình ảnh.

Tối hôm đầu nàng tiến cung, đã từng thấy hai người ôm nhau trong sân, vậy hai người đó chính là Đông Phương Vũ và Nhập Họa. Nàng luôn thấy tiểu viện chỗ Đông Phương Vũ sao rất quen thuộc, hóa ra nàng đã từng đi ngang qua đó.

“Nhập Họa.”

“Chuyện gì?”

Bạch Mạn Điệp nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta chém ngươi thành tám khúc được chứ?” Tốt nhất là nghiền nát rồi ném cho chó ăn.

Nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, đột nhiên cảm thấy ánh dương quang sao quá chói mắt.

Nếu nói giữa Đông Phương Vũ và Nhập Họa không có gì, đánh chết nàng cũng không tin.

Ký văn ngày đó ở đại bảo tự bỗng nhiên hiện lên trong đầu nàng, trên quẻ xăm chỉ có ba chữ – chớ cưỡng cầu.

Đại sư giải xăm từng nói, hoa lạc hoa khai đều do nhân quả, duyên khởi duyên diệt tự do ý trời, tất cả tùy duyên, chớ nên cưỡng cầu.

Lẽ nào, ký văn trên đó ý chỉ duyên phận giữa nàng cùng Đông Phương Vũ? Có lẽ nào, bọn họ định sẵn là hữu duyên vô phận? Bà ngoại từng nói, nàng cùng Đông Phương Vũ có một đoạn tình, nhưng không nói bọn họ có kết quả hay không. Lẽ nào, duyên phận của hai người trước nay lại bạc đến như vậy, chỉ là nhất thời yêu nhau, nhưng không thể cả đời bên nhau?

Nhìn Bạch Mạn Điệp thở hắt hên bỏ đi, Nhập Họa nháy nháy mắt, nàng có làm gì sai không nhỉ? Nàng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà.

***

Sau khi rời khỏi kinh thành, nàng lên đường như phát điên, dùng sự mệt mỏi khiến bản thân mình quên hấn. Dẫu biết rõ là không sao quên được, nhưng vẫn liều mạng muốn quên. Chuyện lần trước của Ngọc Phượng là do nàng hiểu lầm, còn lần này? Nàng không phải hiểu lầm chứ? Nàng tận mắt chứng kiến mà.

Nửa tháng sau, nàng rút cuộc trở lại Nam Lăng, chuyện quan trọng nhất phải làm, chính là tìm Phương Chấn Hiền nói rõ.

Nàng thu được bỏ câu đưa tin của Quân Tùy Phong, nghe nói vết thương trên mặt Phương Chấn Hiền đã không còn nữa, hơn nữa công lực còn tăng lên rất nhiều, lại được Thủy Tịch Linh luyện thành một thân bắc độn bất xâm, hấn cuối cùng trong họa được phúc. Nếu hấn không có việc gì, nàng căn bản không cần lấy thân báo đáp nữa.

Khi nàng chạy tới Nam Lăng, trời cũng quá nửa đêm, nàng không có ý nửa đêm đến gõ cửa nhà Phương gia, không còn lựa chọn nào khác ngoài tìm một khách điểm ở tạm.

Có vài khách điểm mở cửa suốt ngày lẫn đêm, nàng mang theo một thân gió bụi dậm trường tiến vào, hữu khí vô lực dựa vào quầy hàng, “Chường quý, cho ta một phòng hảo hạng, chuẩn bị nước nóng và một chút thức ăn.” Hơn nửa tháng nay, nàng không đêm nào được ngủ ngon giấc, không ăn được thứ gì ngon miệng.

“Cô nương, đã quá khuya rồi.” Chường quý thập phần khó chịu, nửa đêm canh ba bất hấn chuẩn bị thức ăn.

Bạch Mạn Điệp vẻ mặt đáng thương nhìn hấn, “Ta đói lắm, van xin người đấy.” Ai, xem ra tiền cũng không phải vạn năng, ví như đói bụng không đúng giờ cũng không ăn được.

“Nhưng mà...” giờ này trừ tử đã nghỉ ngơi cả rồi.

“Chường quý, cho một gian phòng.” Chường quý còn chưa kịp nói xong, đã bị một giọng nói đột ngột bay tới cắt đứt. Tiếp đó, một thỏi bạc được đặt lên quầy hàng. Bên cạnh quầy hàng xuất hiện mộ nữ nhân tuổi chừng bốn mươi, vẻ mặt lạnh lùng, giống như cả thế giới này đều thiếu tiền của nàng.

“Chường quý, cho ta ăn chút gì đi, ta có thể trả thêm tiền.” Trước khi rời khỏi kinh thành có trộm ở Chu Tước đường ít ngân phiếu, đương nhiên có tiền.

“Cho ta một gian phòng hảo hạng” Vị nữ nhân lạnh lùng kia cũng nói góp vui.

“Người sắp xếp phòng cho vị này trước.” Kính trên nhường dưới luôn là quy củ của nàng.

Nữ nhân lạnh lùng kia liếc nhìn nàng một cái, “Đa tạ.”

Bạch Mạn Điệp cười khúc khích, “Không cần.”

Chường quý lật lật giờ giờ được nửa ngày, vẻ mặt đau khổ, “Hai vị, chỉ còn một gian phòng thôi.” Đạo này thật sự là năm vận tháng hạn mà.

“Để cho vị cô nương này.” Nữ nhân lạnh lùng thu lại bạc, sau đó bước ra ngoài, dù sao cũng phải theo thứ tự.

“Khoan đã.” Bạch Mạn Điệp kéo tay nữ nhân kia lại, “Nếu không chê, ở cùng phòng với ta cũng được, hơn nữa đêm rồi, người thế nào ra ngoài a.”

Nữ nhân lạnh lùng dùng cước bộ, khẽ gạt đầu, “Đa tạ.” Giang hồ hiểm ác đa đoan, đầu năm nay người tốt cũng không nhiều lắm.

Bạch Mạn Điệp lấy ra một thỏi bạc, “Chuẩn bị phòng nhanh lên.” Cô đại hiệu suất làm việc quả nhiên quá thấp, thảo nào kinh tế kém phát triển.

“Lên lầu, quẹo trái, gian thứ năm.”

Bạch Mạn Điệp dẫu môi, “Nhờ chuẩn bị đồ ăn đó.”

“Cô nương, trừ tử đã về nhà ngủ cả rồi, ta làm sao chuẩn bị đồ ăn cho cô được.”

Nàng bắt đắc dĩ vỗ vỗ trán, “Cái khách điểm quái quỷ gì đây.” Vẫn là ở hiện đại tốt hơn, muốn ăn lúc nào là có lúc đó.

Đồ ăn không có, bắt quá còn có một chén trà nóng.

Cùng vị nữ nhân lạnh lùng kia ở chung một gian phòng, nữ nhân kia từ trong hành lý lấy ra ít lương khô đưa cho nàng.

“Đa tạ.” Bạch Mạn Điệp không kịp suy nghĩ, tiếp nhận chiếc bánh mìn thầu lạnh lẽo, gặm ngay lập tức.

“Cô nương không sợ ta hạ độc sao?” Nữ tử này, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có.

“Có gì phải sợ.” Chẳng lẽ có độc mà nàng không biết sao? Nàng không rõ tại sao mình biết, thế nhưng nàng có thể đoán được. Nàng là ai a, chính là đại sư tử của Độc Nương Tử.

Nữ nhân lạnh lùng trong mắt toát lên ánh lửa, “Giang hồ hiểm ác.”

“Giang hồ quả thật là hiểm ác.” Bất quá không có ai dám động đến nàng.

Nữ nhân lạnh lùng thấy nàng nguyên một bộ dáng ngây thơ, nhìn không được nói, “Tiểu cô nương, lòng đề phòng người khác không thể không có.” Không biết nói vị cô nương này đơn thuần hay là quá ngốc, hai người là người cùng nước là không quen không biết, sao cô nương này lại dám mời nàng ở chung một phòng?

“Ta biết.” Nàng khẽ lướt nhìn nữ nhân kia, tuy rằng lạnh lùng, nhưng trên người không nhuốm mùi máu tanh.

Thấy nàng ăn đến đầy miệng, nữ nhân lạnh lùng đưa đến cho nàng một chén trà nóng.

Nàng vừa tiếp lấy, đột nhiên cảm thấy trong bụng có gì là lạ, một trận bốc lên, nàng che miệng nôn khan, “Ọe... ọe...”

Tự đứng lại thấy buồn nôn, Bạch Mạn Điệp thì thảo tự nhủ, “Có chuyện gì? Chẳng lẽ đói quá làm hại dạ dày rồi?”

Nữ nhân lạnh lùng nhìn nàng vài cái, “Cô nương đã thành thân chưa?” Nếu như chưa thành thân, có loại bệnh trạng này không phải chuyện gì tốt.

“Gả...” Nàng lách đầu, “Không có.” Nàng muốn ly hôn với Đông Phương Vũ, rất nhanh sẽ trở lại độc thân.

Nữ nhân lạnh lùng thân nhiên nói, “Cô nương có phải người trong giang hồ.” Nhìn cách ăn mặc của nàng, giống như tiểu như nhà giàu hơn. Liệu có phải là châu thai ám kết, nên bỏ nhà trốn đi? Một vị nữ tử trẻ tuổi phải ra ngoài hành tẩu một mình, trong lòng nàng tự dưng có vài phần thương hại.

“Phải.” Nàng không nghĩ ngợi trả lời, muốn đổi lại cũng không còn kịp nữa.

Vị đại nương lạnh lùng này tuyệt đối là người trong giang hồ, nếu là phu nhân một gia đình bình thường, tuyệt đối không thể đi lại giữa đêm thế này.

“Thuộc môn phái nào?” Chách là tiểu thư thế gia, thảo nào ngây thơ đến ngu ngốc.

“Vô môn vô phái.” Suy cho cùng, nàng hẳn là người của Hồng Nhan cung.

Nữ nhân lạnh lùng nâng lên một chén trà nóng, nhãn nhả hỏi, “Cô nương đã có ý trung nhân rồi chứ?”

“Có.” Vậy thì liên can gì đến vị nữ nhân này.

Nữ nhân lạnh lùng bất chợt bóp chặt cổ tay nàng, Bạch Mạn Điệp cảm thấy trên người nữ nhân kia cũng không có bạo khí, sẽ không hại nàng, thế nên mặc cho nữ nhân kia bắt mạch.

Lát sau, vị nữ nhân kia buông tay nàng ra, “Cô nương có thai rồi.” Hi mạch rất dễ bắt, nàng tin chắc mình bắt không nhầm.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp thét một tiếng chói tai. Nàng... nàng... cư nhiên có thai? Có thể sao?

Vị nữ nhân kia thân nhiên nói, “Có thai hai tháng.”

Sau lần xảy ra quan hệ da thịt, bọn họ ngày nào cũng ở trên giường vận động, không có mới là lạ.

Bạch Mạn Điệp bắt đắc dĩ thở dài, “Đúng là phiền phức a.” Trước khi phát hiện hẳn có quan hệ với Nhập Họa, nàng rất muốn mang thai, nhưng bây giờ thì...

“Cô nương định làm thế nào?” Năm xưa nàng cũng mang thai trước khi thành thân thế này, ai...

Bạch Mạn Điệp khóc sung cả mắt, “Ta không biết.”

Biểu tình vô cùng đáng thương của Bạch Mạn Điệp khiến nàng vô cùng thông cảm, làm nàng nhớ lại chính mình ngày xưa. Nàng trầm mặc hồi lâu, “Phụ thân của hải tử kia là ai, ta thay cô nương đòi lại công đạo.” Trong giọng nói mang theo vài phần thương tiếc.

“Cái này...” Cái này không tiện nói ra.

“Bắt hấn chịu trách nhiệm.”

“Cái này...”

Nữ nhân lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, “Không nói thì ta biết giúp cô nương thế nào, chẳng lẽ dự định một mình sinh hài tử ra sao.”

Bạch Mạn Điệp yếu ớt thở dài, “Thế nhưng... hấn có nữ nhân khác rồi. Một người đẹp hơn ta, trẻ hơn ta, khả ái hơn ta, chúng ta chính là hữu duyên vô phận.”

“Cái tên tiểu tử thói này, hấn cư nhiên dám bội tình bạc nghĩa. Nói ta biết, hấn rốt cuộc là ai?” Nữ tử này thật giống nàng ngày xưa a. Năm đó không có ai cứu giúp nàng, hiện tại, nàng có thể giúp nữ tử đáng thương này, sao lại nhẫn tâm nhìn người ta đi vào vết xe đổ của mình chứ.

“Ách...”

Nữ nhân lạnh lùng đột nhiên đứng lên, ánh mắt vô cùng hung tợn, như có một loại dục vọng muốn giết chết nam nhân kia, “Nói.”

Bị nàng hù dọa, Bạch Mạn Điệp không kịp suy nghĩ nói ra, “Đông Phương Vũ.”

“Là hấn?” Nữ nhân lạnh lùng trừng to mắt, trên mặt viết rõ ba chữ “Ta không tin.”

“Ách, đúng là vậy.”

Sách mặt của nữ nhân lạnh lùng kia thay đổi n lần, từ phần nộ chuyển sang khó tin, từ khó tin chuyển sang khiếp sợ, từ khiếp sợ lại biến thành vui sướng, “Cô nương xác định hài tử này là cốt nhục của hấn.”

Bạch Mạn Điệp xuy tay, “Sao lại giả được, giả mạo nữ nhân của hấn còn không có đường ăn.”

Nữ nhân lạnh lùng mang theo vài phần nghi hoặc, “Cô nương có biết hấn còn thân phận nào khác không?”

“Sáo... Kim lão bản?” Bạch Mạn Điệp trong lòng nghi hoặc, nữ nhân lạnh lùng này là ai, sao lại biết Đông Phương Vũ có nhiều thân phận.

Nữ nhân lạnh lùng khẽ gật đầu, “Cô nương tên gì.”

“Ta là... mà người là ai?” Không thể lại sợ ý ẩn nói lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bởi vì ta yêu nàng!

Nữ nhân lạnh lùng nghiêng mặt liếc nàng một cái, “Ta là bà bà của cô nương.” Là mẫu thân của Đông Phương Vũ.

“Cái gì?” Bạch Mạn Điệp khoáy khoáy lỗ tai, nghi ngờ bản thân nghe nhầm.

“Ta họ Phương, tên Minh Yên.”

Phương Minh Yên, chính xác là mẫu thân của Đông Phương Vũ, không sai. Tuyệt đối không sai, khí chất kia thật sự rất giống.

Bạch Mạn Điệp nuốt một ngụm nước bọt, “Người thật sự là... Đông Phương phu nhân.” Nàng đã quyết định cùng Đông Phương Vũ ly hôn, có hài tử cũng không thay đổi được sự thực khiến nàng tan nát cõi lòng. Ở hiện đại không thiếu chuyện làm mẹ đơn thân, nàng cũng không để tâm chuyện ghi danh vào hàng ngũ đó.

Phương Minh Yên thân nhiên nói, “Gọi nương cũng được.” Nhi tử, bây giờ thì thực sự xong rồi, xem ra con dâu đang vô cùng đau khổ.

Bạch Mạn Điệp lách đầu, “Tiền bối, ta với hấn không còn quan hệ gì nữa. Tin chách không được bao lâu, hấn sẽ thú Nhập Họa vào cửa.” Đã xảy ra chuyện đó rồi. Thú vào nhà chỉ là sớm muộn mà thôi.

Ô, còn dám mơ tưởng đến công chúa, mị lực của nhi tử xem ra càng lúc càng lớn.

“Yên tâm, ta sẽ bắt hấn chịu trách nhiệm.” Năm đó, cũng bởi nam nhân kia không đồng ý chịu trách nhiệm, khiến nhi tử của bọn họ chịu đựng ánh mắt khinh bỉ suốt hai mươi mấy năm. Nàng không thể để nữ tử trước mắt đi vào vết xe đổ của mình, không thể để hài tử trong bụng nàng đi lên vết xe đổ của nhi tử.

Bạch Mạn Điệp cười nhạt, “Không cần, ta tin tưởng bản thân mình đủ kiên cường, ta sẽ sống rất tốt. Nhập Họa công chúa có thể cũng mang thai, thú Nhập Họa đi, ta sẽ không cùng bất kỳ nữ nhân nào chia sẻ trọng phụ của mình.”

Nhi tử nàng không phải chán ghét nữ nhân sao? Tại sao cùng một lúc lại khiến hai nữ nhân mang thai được.

“Không được, ta nhất định bắt hấn chịu trách nhiệm với cô nương.” Trong giọng nói của nàng không khỏi toát ra quan tâm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Mạn Điệp, nàng cũng rất thích nữ tử thẳng thắn này. Có một con dâu như vậy cũng không tệ.

Bạch Mạn Điệp suy nghĩ một chút, cố ý nói, “Ách, vậy Bạch Mạn Điệp tính sao bây giờ?”

“Cô nương biết?” Nhi tử quả nhiên thẳng thắn, cả chuyện này cũng nói ra.

“Bạch cô nương mất tích rồi.” Ngày thứ hai tân hôn đã không thấy bóng dáng. Đông Phương gia tìm nàng suốt một năm, một chút tin tức cũng không có, có quý mới biết nàng đang ở đâu.

“Nếu như nàng trở về thì tính sao bây giờ?” Bạch Mạn Điệp tận lực vờ như đang vô cùng oán giận, sắm vai khí phụ vô cùng nhuần nhuyễn.

“Ách, cô nương lùi một bước đi, Bạch Mạn Điệp, cô nương, cùng Nhập Họa, ba người gả cho hấn, được không?” Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp là chỉ phúc vi hôn, tuy người ta bỏ nhà trốn đi, thế nhưng suy cho cùng lỗi cũng do nhi tử, nàng không có tư cách trách cứ người ta.

“Không được.” Bạch Mạn Điệp kiên quyết nói, “Tiền bối, ta sẽ không cùng nữ nhân khác chia sẻ một nam nhân. Ta rất yêu hấn, nếu thấy hấn ở bên cạnh nữ nhân khác, ta sẽ điên mất.”

“Nếu Bạch Mạn Điệp thực sự không muốn gả vào Đông Phương gia, ta sẽ an bài cho nàng gả đi nơi khác.” Nàng một hai năm không trở về nhà, rất có thể đã gả cho người khác.

“Được rồi, không có Bạch Mạn Điệp, còn Nhập Họa thì sao? Một vị cô nương đơn thuần như vậy, ta không nhẫn tâm làm tổn thương nàng.” Nàng không hận Nhập Họa, chỉ hận Đông Phương Vũ. Nhập Họa hồn nhiên như thiên sứ, cái gì cũng không biết. Nếu giữa hai người họ thật sự có gì, lỗi chách chách là do Đông Phương Vũ.

“Nàng tốt xấu gì cũng là công chúa, hấn là không để ý hấn.” Khuôn mặt nhi tử trước sau nhìn vẫn như người chết, không thể có mị lực lớn như vậy chứ?

“Hấn cùng ta đến chùa dâng hương, lại hẹn hò với Nhập Họa, trên người còn vương lại hương vị của nàng. Vào lúc nửa đêm, ta thấy hấn cùng Nhập Họa đứng trước cửa phòng, hấn đang ôm Nhập Họa. Lần trước ta muốn hấn tặng ta một cây ngọc trầm, hấn tìm một đôi, một tặng cho Nhập Họa, còn lại tặng cho ta. Tóm lại là ta không chịu nổi nữa rồi, ta muốn ly hôn với hấn.” Nói xong câu cuối cùng, Bạch Mạn Điệp viên mặt đỏ hoe, nàng lúc nàng cũng rất kiên cường, nhưng cũng không thể chịu đựng được sự phản bội của hấn.

“Lần trước ta thấy hấn ôm Ngọc Phụng, là chuyện hiểu lầm, nên ta đã chọn tin tưởng hấn. Thế nhưng... lòng tin của ta lại đổi về kết quả như vậy, ta thực sự muốn giết hấn.”

“Cô nương bình tĩnh một chút.” Thấy Bạch Mạn Điệp lòng đầy căm phẫn, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng thật sự sợ Bạch Mạn Điệp giận quá giết chết nhi tử.

“Ta bình tĩnh không nổi a.” Vừa nhớ tới cảnh hấn đang ôm Nhập Họa, nàng thực sự không khống chế được bản thân.

“Cô nương yên tâm, ta nhất định đòi lại công đạo cho cô.” Phiền quá, tên nhi tử hỗn đản kia đi khắp nơi tìm nữ nhân, để lại chiến trường cho nàng thu dọn.

“Không cần, lòng ta đã chết. Ta là một nữ nhân bá đạo, không thể chịu đựng được sự phản bội của hấn. Chỉ mới xa nhau hai tháng, hấn lại dám ở sau lưng ta tìm nữ nhân, chuyện của chúng ta thật sự kết thúc rồi.” Còn có công đạo gì nữa, nếu thật sự muốn đòi công đạo cho nàng, chách chách cũng phải vì Nhập Họa nói câu công đạo, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ một nam nhân.

“Đừng có gấp, làm hại thân thể, cẩn thận hài tử trong bụng cô nương.”

Bạch Mạn Điệp hít hít mũi, “Ta sẽ dẫn hài tử bỏ đi thật xa, sẽ không đòi Đông Phương gia chi phí cấp dưỡng.”

Nữ nhân quá quật cường có phải chuyện tốt hay không? Nhớ năm đó cũng vì nàng quá quật cường, không chịu làm thiếp của nam nhân đó, mới dẫn đến kết cục của ngày hôm nay.

“Cô nương, cô tên gì?” Nói nửa ngày trời, nàng còn không biết vị cô nương này tên gọi là gì.

“Ta là Bạch Mạn Điệp.” Cứ việc ăn ngay nói thẳng đi, nàng cũng đang có dự định đến Đông Phương gia làm rõ mọi chuyện.

“Bạch Mạn Điệp?” Phương Minh Yến có hơi kinh ngạc, khuôn mặt như băng kết ngàn năm cuối cùng cũng có chút biểu tình.

Bạch Mạn Điệp không nhìn được để nước mắt rơi xuống, đứng lên nói, “Phải, không sai, ta là Bạch Mạn Điệp. Là Bạch Mạn Điệp chỉ phúc vì hôn với hần, Bạch Mạn Điệp đã cùng hần báí đường.”

“Cô nương thật sự là...” Có thể không?

“Phải, ta là Bạch Mạn Điệp. Bất quá cái tên ngu ngốc kia không biết, hần là hần căn bản không nhớ được thê tử mình tên gọi là gì.” Ngoại tình nhưng lại gặp phải lão bà của mình, đáng đời hần.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phương Minh Yến nhíu mày. Sự việc sao càng lúc càng loạn?

“Chuyện là như vậy, ngày đó khi hần bỏ nhà trốn đi, ta tức giận quá...” Bạch Mạn Điệp đem tất cả mọi chuyện kể lại một lần, đương nhiên có lược bỏ một số tình tiết liên quan đến thân phận của hai người họ.

Phương Minh Yến nghe xong, âm thầm kinh ngạc. Bảo hần cùng lão bà động phòng hần không muốn, lại đi cưỡng bạo một nữ tử “xa lạ”. Quanh quẩn một vòng lớn, hai người rốt cuộc lại trở về với nhau. Xem ra duyên phận này là trời định sẵn, ai cũng đừng mong trốn thoát.

“Tiểu Điệp, con đã là thê tử của hần thì không nên rời khỏi hần.” Nếu không xuất ra uy nghiêm của bà bà, tức phụ cùng tôn tử có thể đồng loạt bỏ đi.

“Ta rời nhà nhiều năm như vậy là không tuân thủ nữ tấch, bà bà hần nên hưu ta mới đúng.” Vị bà bà này có phải quá mức tiến bộ rồi không?

Phương Minh Yến khoát tay, “Đông Phương gia chúng ta là người trong võ lâm, không có nhiều quy củ như vậy.”

Bạch Mạn Điệp âm thầm nói một câu, “Hần cũng đâu phải người của Đông Phương gia.”

Phương Minh Yến sách mặt không được tự nhiên hỏi, “Con nói cái gì?” Nàng đương nhiên biết Bạch Mạn Điệp nói cái gì, nhi tử cư nhiên cả chuyện này cũng nói với người ta sao?

“Ách...” Bạch Mạn Điệp cười gượng, “Không có gì.” Quá khứ của Phương Minh Yến thập phần bất hạnh, nàng không muốn nhắc tới chuyện thương tâm này.

Phương Minh Yến cười khò, “Ai, nhi tử nhất định là nói với con rồi, phải không?” Nàng cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy biểu tình của Bạch Mạn Điệp liền biết nàng biết rõ quá khứ của mình.

“Ách... Đúng vậy.” Bạch Mạn Điệp vội vàng giải thích, “Không phải hần cố ý.”

Phương Minh Yến cười rất thê lương, “Là hần hận ta, ta cũng không còn gì để nói.” Là nàng có lỗi với hần.

“Không phải, hần thế nào lại hận người. Chỉ là hần quá lạnh lùng, không thích nói, chuyện gì cũng giấu ở trong lòng. Kỳ thực hần rất quan tâm người, thực sự.” Bọn họ dù sao cũng là mẫu tử, hơn nữa, nàng tin tưởng Đông Phương Vũ không hề hận mẫu thân.

Phương Minh Yến dùng tay vuốt ve mái tóc của nàng, “Tiểu Điệp, con cũng biết chuyện của ta, nên hiểu rằng hài tử không thể không có phụ thân được. Là hần sai rồi, con tha thứ cho hần, được không?”

“Yên tâm, ta sẽ không đi theo vết xe đổ của người.” Dù sao nàng cũng không phải nữ tử bình thường, sẽ không đem oán hận trút lên đầu nhi tử.

Vừa mới dứt lời, Bạch Mạn Điệp mới thấy mình nói sai rồi. Nàng mãnh liệt che miệng, “Xin lỗi.”

Phương Minh Yến đứng lên, đẩy cửa sổ, ánh mắt tràn ngập uất sắch, “Cũng là chuyện đã qua rồi.”

“Tiền bối.” Bạch Mạn Điệp cảm thấy hồ thẹn, “Không phải ta cố tình.”

“Ta nói ta không quan tâm nữa.” Chuyện đã gần ba mươi năm rồi, dù quan tâm cũng vô dụng.

“Tiền bối, Đông Phương gia là thù phù Hồ Châu, nhưng cũng là võ lâm thế gia, tại sao lại có hôn ước với Bạch gia?” Theo Bạch Mạn Điệp biết, đường phụ nàng chỉ là một thương nhân bình thường, bất luận thế nào cũng không thể có quan hệ với võ lâm thế gia.

“Năm đó khi ta mang thai Vũ nhi, nhất thời bế tấch, ý nghĩ muốn tự sát, là cha con đã cứu ta. Cũng nhờ lời khuyên của cha con, ta đã không muốn đi tìm chết nữa. Để báo đáp ân tình của Bạch lão gia, ta cùng ông ấy định ra chỉ ước. Nếu hài tử trong bụng ta là nữ, sẽ gả làm dâu Bạch gia, còn nếu là nam, sẽ lấy nữ nhi Bạch gia.”

Bạch Mạn Điệp bất đắc dĩ lách đầu, “Thật sự không hiểu nổi các người, chỉ vì mấy câu nói, hủy đi hạnh phúc cả đời chúng ta.”

“Con không thích hần sao?” Phương Minh Yến hỏi ngược lại nàng.

“Thích a.” Cảm tình của nàng đối với hần cũng không thể phủ nhận.

“Nếu là song phương yêu nhau, sao lại nói ta và cha con hủy đi hạnh phúc của hai người.” Sự tình phát triển đến nông nổi này cũng nằm trong dự đoán của nàng.

“Chuyện này...” Đông Phương phu nhân nói không phải không có đạo lý. Nếu hai người họ không thành thân, sao lại có thêm một Đông Phương phu nhân nữa.

“Hai người duyên phận là do trời định sẵn, nên cố gắng trân trọng, Vũ nhi không thích nữ nhân tiếp cận mình, có thể là... hiểu lầm, hấn cùng Nhập Họa thật sự không có gì.”

Bạch Mạn Điệp thờ dài một hơi, “Có gì đáng để quý trọng chứ, không gả cho hấn, ta cũng có thể gả cho người khác mà.” Nàng cười khỏ, “Chẳng hạn như Phương Chấn Hiên.”

“Chấn Hiên?” Con dâu cùng Chấn Hiên có quan hệ gì?

“Đúng vậy, hấn sẽ không ghét bỏ ta.” Mang theo một quả trứng trong người thì không thể gả đi sao? Bất quá cần phải nhiều lời một chút.

“Hấn thích con?” Phương Minh Yến hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy.”

“Nữ nhân Chấn Hiên thích không phải Vô Ảnh La Sát sao, con...” Phương Minh Yến kinh hãi, “Con cũng họ Bạch.”

“Ách, chuyện này...” Xong rồi xong rồi, thân phận bại lộ rồi, thân phận nàng đã bị bại lộ, thân phận Đông Phương Vũ đương nhiên cũng bại lộ.

“Con chỉ là Bạch Mạn Điệp thôi sao?” Phương Minh Yến xoay người, nửa người tựa bên cửa sổ,捏 đôi mắt sách bên nhìn nàng.

Xong rồi, bị người ta nhìn thấu rồi.

Bạch Mạn Điệp hít sâu một hơi, “Ta là Bạch Mạn Điệp, Bạch Ngâm chỉ là tên lúc trước từng dùng qua.”

Phương Minh Yến ngậy ngốc một phút đồng hồ, yên lặng xoay người nhìn vào trời đêm, chậm rãi phun ra hai chữ, “Tuyệt phối.” Sáo Ngọc Công Tử, Vô Ảnh La Sát.

“Ách...” Bạch Mạn Điệp giật mình. Người không sợ hãi thân phận của Đông Phương Vũ sao? Hay là... người sớm đã biết?

Phương Minh Yến cũng nhận ra sự nghi hoặc của nàng, “Ta sớm đã biết thân phận của hấn.”

“Người người... người biết? Nếu biết, vậy người nên rõ hấn có tình ý với Vô Ảnh La Sát, tại sao còn muốn đòi công đạo cho ta?” Người không phải có ý muốn Đông Phương Vũ lấy cả về nhà chứ?

“Giang hồ đồn đại là không thể tin.” Nói đi nói lại, nàng không tin giang hồ đồn đại, đại đại rốt cuộc cũng chỉ là đồn đại.

Chính xác, giang hồ đồn đại quả nhiên nhằm chán, không thể tin được.

Bạch Mạn Điệp kinh ngạc, “Tiền bối sao lại biết thân phận của hấn?” Hấn từng nói hấn giấu người nhà, người biết thân phận của hấn rất ít.

“Ta thừa nhận mình làm mẹ thất bại, nhưng không phải ta không quan tâm hấn, mà là không biết phải biểu đạt thế nào. Hấn quanh năm đều không có ở nhà, buộc lòng ta phải tra xét hành tung của hấn.” Kết quả tra ra hấn có ba thân phận lớn. Nếu hấn không muốn nói, nàng cũng không muốn vạch trần.

Trầm mặc, bởi vì nàng không biết nên nói cái gì.

Một đêm này, hai người đều thức trắng, cũng không nói thêm lời nào. Ai cũng không biết phải nói cái gì, cũng không ai muốn mở miệng.

Bạch Mạn Điệp rất thích bà bà này, nếu không phải nàng trở mặt với Đông Phương Vũ, tin rằng quan hệ của cả hai nhất định rất tốt.

Thật sự có thể như lời Phương Minh Yến nói, chuyện giữa nàng và Đông Phương Vũ chỉ là sự hiểu lầm?

Nàng tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, còn có thể hiểu lầm sao? Nàng cũng rất muốn mọi chuyện chỉ là sự hiểu lầm, nhưng lại vô phương có thể gạt người gạt mình.

Niệm tình nàng mang thai cực khổ, Phương Minh Yến đích thân chuẩn bị bữa sáng cho nàng. Thậm chí đích thân làm vài món thích hợp với thai phụ, nàng lãnh đạm, nhưng cũng có một trái tim nhiệt tình.

Phương Minh Yến có lòng như vậy, nàng từ chối sao đành.

“Ăn có quen không?” Thấy nàng ăn hết ngậm này đến ngậm khác, Phương Minh Yến nhin không được hỏi.

“Hoàn hảo.” Nàng đã một tháng rồi ăn không được ngon, cho dù có cho nàng thịt rồng, nàng cũng không có tâm trạng ăn nổi.

“Sau này có dự tính gì?” Thấy con dâu kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với nhi tử, lẽ nào thật sự muốn gả cho Phuong Chấn Hiên?

“Đi tìm Phuong đại ca.” Nói rõ ràng với hấn. Nàng không thể lấy hấn, không hi vọng hấn tiếp tục chờ như vậy.

Phuong Minh Yên không khỏi khản trương, “Con thật lòng muốn gả cho Phuong Chấn Hiên?”

“Không, ta chỉ tìm hấn nói rõ sự tình. Hấn vì ta bị thương, ta đồng ý gả cho hấn, nhưng hiện tại ta đổi ý rồi.” Ân tình nàng thiếu hấn chỉ còn chờ kiếp sau báo đáp, nàng thật sự không thể ép bản thân mình gả cho hấn/

Phuong Minh Yên thở phào nhẹ nhõm, “Con và Vũ nhi không thể trở lại sao?”

“Không thể nào, trừ khi hấn không phản bội ta. Bà bà hấn đã nghe giang hồ thuật lại, ta là một nữ nhân có tính chiếm hữu cao, tuyệt đối không chia sẻ nam nhân với người khác. Nếu hấn có Nhập Họa, ta sẽ buông tay.” Cái gì nàng cũng có thể chia, duy chỉ có hấn là không được.

“Hai người là phu thê.” Bọn họ yêu nhau sâu đậm như vậy? Một chút tình cảm cũng không còn sao?

“Phải, nhưng bảo hấn hưu ta.”

“Hấn không đồng ý thì sao?”

Bạch Mạn Điệp dừng đũa, “Ta đây hưu hấn.” Ai hưu ai không quan trọng, chỉ cần ly hôn là được rồi.

Phuong Minh Yên khẽ lách đầu, không nói thêm lời nào. Nhi tử, lần này gặp họa lớn rồi.

Nghe nói Vô Ảnh La Sát tâm lang thủ độc, thích diệt toàn gia người ta, con dâu không phải muốn diệt cả Đông Phuong gia chứ?

“Hi vọng tiền bối không nói thân phận thực sự của ta cho hấn biết, không nói ta là thê tử hấn mình môn chính thú, hấn không biết tên ta, nhất định phải chịu nghiêm phạt.” Nếu như hấn không biết nàng là nữ nhân hấn thích, hấn sẽ rất vui vẻ ký tên vào hưu thư.

“Ta...”

“Tiền bối, xin đừng nhúng tay vào chuyện của chúng ta, được chứ?” Nàng nuốt thức ăn, lạnh nhạt nói, “Nếu có thể, ta muốn quay về Đông Phuong gia với người, sau đó bảo hấn hưu ta.” Từ lúc nàng bị đưa lên kiệu hoa bước vào Đông Phuong gia, hai người từ đó dây dưa không rõ, nàng muốn kết thúc bằng việc dùng một thân tuyệt nhiên rời khỏi Đông Phuong gia.

“Được.” Nàng chính là thiếu phu nhân Đông Phuong gia, đương nhiên có tư cách ở lại Đông Phuong gia.

“Thỉnh tiền bối dùng bỏ câu đưa thư bảo hấn về nhà, được chứ?” Nàng cũng không biết làm sao liên lạc với hấn.

“Được.” Bạch Mạn Điệp đối với Đông Phuong Vũ thật sự có tình, để hai người gặp nhau không chừng còn cơ hội chuyển biến.

Phuong Minh Yên sờ dĩ đến chỗ này, đương nhiên là về nhà mẹ ruột. Vì thế, các nàng hai người cùng nhau tới Phuong gia.

Phuong Kinh rất hoan nghênh Phuong Minh Yên, cũng hoan nghênh Bạch Mạn Điệp. Vừa tới Phuong gia, Bạch Mạn Điệp cũng không đi đâu khác, trực tiếp đến chỗ Phuong Chấn Hiên.

Từ xa, nàng đã nhìn thấy một vị Bạch y công tử đang múa bút trong thư phòng. Còn có một người hầu đứng cạnh bên, chủ tớ hai người không biết đang nói cái gì.

“Công tử, người lại họa Bạch cô nương rồi.” Phuong Hấn thờ dài, tới khi nào công tử mới quên được người ta đây?

Phuong Chấn Hiên cong môi cười, thỏa mãn ngắm nhìn bức mỹ nhân đồ, “Ta muốn lưu lại nụ cười của nàng.” Mỹ nhân trong tranh khóe môi cong lên, cười đến sáng lạn. Chỉ cần nàng hạnh phúc, hấn cũng sẽ hạnh phúc.

“Công tử, người không hối hận chứ?”

“Cái gì?” Hấn cúi đầu, tiếp tục thêm màu.

“Người có hối hận đã cố ý chọc giận Bạch cô nương không? Người dùng đủ mọi cách để xua đuổi Bạch cô nương, cuối cùng còn dùng hôn ước ép người ta ly khai, người có hối hận không?”

“Không hối hận.” Chỉ cần nàng hạnh phúc, hấn không có gì phải hối hận hay không.

“Nhưng mà... Người không sợ Bạch cô nương sẽ hận người sao? Bạch cô nương nhất định nghĩ người dễ tiện.”

Phuong Chấn Hiên vân đạm phong khinh đáp, “Chỉ có để nàng hận ta, mới có thể giảm bớt sự áy náy trong lòng nàng. Nếu như nàng muốn hận ta, cứ để việc nàng hận đi.”

“Bạch cô nương có thể trở về không?” Dù sao lão gia cũng nói Bạch cô nương đã chấp nhận hôn sự này, chỉ là tạm thời ra ngoài có việc.

“Ta tin nàng là người tuân thủ lời hứa.” Nàng nói nàng sẽ trở về, nhất định làm được.

“Nếu như Bạch cô nương trở về, vở kịch này không phải bại lộ rồi sao.” Công sức một tháng đó gây khó dễ người ta xem như phí công rồi.

“Vết thương trên người ta đã hoàn toàn biến mất, nàng sẽ không thấy áy náy nữa, nếu như ta xua đuổi, nàng nhất định đi.”

“Thiếu gia, đáng giá không?”

Phương Chấn Hiên buông bút, khóe môi mỉm cười, “Người hỏi ta câu này mấy lần rồi? Nếu có một ngày, người gặp được ý trung nhân, sẽ biết có đáng giá hay không.”

“Công tử, người sẽ yêu Bạch cô nương suốt đời?” Vĩnh viễn không thú thê?

Phương Chấn Hiên dựa tay về phía sau, nhìn xa xa, “Phải.”

“Người không thú thê?” Công tử muốn Phương gia tuyệt hậu à?

“Yêu một lần đã đủ lắm rồi.” Nếu như thật lòng yêu một người, trong lòng sẽ không dung bất kỳ người nào nữa.

Phương Hân nhin không được chỉ trích, “Sao có thể thế được, cho dù có thật sự yêu Bạch cô nương, cũng không cần suốt đời không thú thê a?”

“Không biết trên đời này còn nữ tử nàng đáng để ta nghĩ tới hay không?” Nàng đã thật sâu tiến vào trong ngực hắn, lòng hắn còn có thể dung nữ tử nào nữa không?

“Nhất định có.” Phương Hân vội nói, “Vô lâm đệ nhị mỹ nữ Phù Dung cô nương, đệ tam mỹ nữ Mộ Dung Thiên Thủy cô nương, đệ tứ mỹ nữ Vân Băng Tâm cô nương đều là những hảo nữ tử thế gian khó tìm.” Chẳng phải trên đời này mỹ nhân vô số? Sao công tử cứ tuyệt vọng thế này? Bạch cô nương chẳng những không đẹp, lại càng không dịu dàng.

Phương Chấn Hiên nói giọng như người từng trải, “Cái ta thích không phải vẻ đẹp của nàng, mà là khí chất trên người nàng. Nhìn một người, không phải chỉ nhìn vẻ bề ngoài là được.” Đỗ Thanh Sương chính là một trường hợp đặc biệt.

“Công tử.” Phương Hân ho khan một tiếng, nghiêm túc nói, “Công tử xuất gia đi.” Muốn vì Bạch cô nương thủ thân cả đời? Xuất gia chính là lựa chọn tốt nhất.

Phương Chấn Hiên cười ha ha, “Tại sao?”

“Nữ tử như Bạch cô nương trên đời này rất ít, người e rằng sẽ không gặp được, nếu không muốn thành thân, thôi thì đi tu đi?” Hân phải công nhận, Bạch cô nương quả thật không giống người thường.

Phương Chấn Hiên lách đầu, “Không muốn thành thân và xuất gia là hai chuyện khác nhau.” Hân tạm thời còn chưa khám phá hết hồng trần, chưa hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, càng vô cùng luyện tiếu thế giới phồn hoa. Hân thất tình, không sai, cũng không đến mức xuất gia làm hòa thượng.

“Ngu ngốc.” Một giọng nói nghẹn ngào nhẹ nhàng bay đến, tay Phương Chấn Hiên run lên, vài vết mực điểm trên Tuyên chỉ (1), mỹ nhân đồ a, bị hủy rồi.

(1) Tuyên chỉ: Giấy Tuyên Thành. Tuyên Thành nay thuộc tỉnh An Huy. Giấy Tuyên Thành là một loại giấy dùng để viết hoặc vẽ. Giấy Tuyên Thành có đặc tính dễ bảo quản, rất bền, không làm phai màu mực, có tiếng là “Chỉ thọ thiên niên.” (nghĩa Giấy “thọ” nghìn năm.) Phương Chấn Hiên ngẩng đầu, nữ nhân hắn mong nhớ ngày đêm đang đứng ở trước cửa, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Phương Chấn Hiên ôn nhu cười, “Sao nàng lại khóc?”

“Người ngu ngốc, ngu ngốc, hỗn đản, kẻ đản (2) chân chính, ta rốt cuộc có chỗ nào tốt, đáng để người hi sinh vì ta như vậy? Ta thiếu người quá nhiều rồi, người còn hi sinh bản thân mình để thành toàn cho ta, ta càng không muốn. Xong rồi, cả đời này ta đều nợ người.” Bạch Mạn Diệp vừa nói vừa rơi nước mắt.

(2) Kẻ đản: trứng gà.

Phương Chấn Hiên ôn nhu nói, “Bởi vì ta yêu nàng.” Bởi vì yêu nàng, nên muốn cho nàng được tự do.

Hắn thay đổi, thật sự thay đổi rồi.

Lâu nay hắn vẫn luôn rất tùy hứng, giống như một tiểu hài tử. Nhưng hắn hiện tại trên người có một loại khí chất ôn nhu điềm đạm, một chút khi tức suy xét bất định. Ba tháng không gặp, hắn cư nhiên lại thay đổi lớn như vậy. Tại sao lại thay đổi? Cũng bởi vì nàng sao? Vì nàng, hắn cải biến sinh tử bản thân mình. Thâm tình của hắn, khiến nàng vô cùng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khóc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thật sự là hiểu lầm?

Bạch Mạn Diệp che miệng, nước mắt thấm vào trong khe hở giữa các ngón tay, “Ngu ngốc, nếu yêu ta thì đừng khiến ta khó xử a.” Nếu hắn thật sự lấy ân cứu mạng để bức nàng, có thể nàng sẽ có thành kiến với hắn. Thế nhưng tên ngu ngốc này vì nàng lại cố gắng nhiều như vậy.

Những việc hắn vì nàng, còn nhiều hơn so với nàng tưởng tượng.

Phương Chấn Hiền ngừng một lát, cười cười nói, “Đừng khóc, ta bây giờ đang rất khỏe.” Đã lâu không thấy được nàng, muốn gặp nàng, nhưng tới khi thấy nàng, lại không biết nên nói cái gì.

Bạch Mạn Diệp hít hít mũi, biểu tình ấu trĩ giống như một tiểu hài tử, “Người đương nhiên khỏe rồi, nếu không nhờ ta có một vị muối muối siêu cấp lợi hại cùng bằng hữu thân cận, người có thể khỏe được sao.”

“Hai vị cứ từ từ nói chuyện.” Phương Hân thấy tình thế không đúng lắm, cảm tình đang đến lúc dâng trào.

Phương Chấn Hiền liếc mắt nhìn bức mỹ nhân đồ, “Ngồi đi.”

“Gi vậy? Không muốn cho ta xem a?” Bạch Mạn Diệp dừng lại bên người hắn, nhìn bức họa của mình.

Trong bức tranh, sách mặt nàng khó chịu, giống như một hài tử đang phát cáu, ấu trĩ đến buồn cười. Đúng vậy, trên mặt nàng hiện tại chính là loại biểu tình này. Phía bên trái khuôn mặt trong tranh vương một giọt mực nước, biến thành một khuyết điểm trên bức mỹ nhân đồ.

“Tranh xấu quá.” Phương Chấn Hiền ngồi xuống, nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

Bạch Mạn Diệp xoay người, tựa vào bàn, “Người rốt cuộc vẽ bao nhiêu bức cho ta?”

“Không biết.” Mỗi lần nhớ tới nàng liền họa hình của nàng, ngay cả hắn cũng không biết mình đã họa bao nhiêu bức.

“Có thể cho ta xem chứ?” Nàng dùng tay áo lau đi nước mắt, cực kỳ giống như hài tử đang giận dỗi. Đã sắp làm nương của người ta rồi cũng không sửa được tính tình của mình.

Phương Chấn Hiền không hề cự tuyệt, lấy ra một loạt các bức tranh. Dù mọi tư thế của nàng, tất cả đều hiện trên mặt giấy.

Thời khách thấy một loạt nhiều tranh như vậy, nàng càng khóc nhiều hơn. Cái gì đây, tại sao hắn đối với nàng lại si tình đến vậy? Hắn quá si tình, không phải càng nói lên nàng quá vô tình sao?

“Tất cả đều là ta?” Bạch Mạn Diệp chỉ vào bức họa giống như một ngọn núi nhỏ.

“Phải.” Khi không có việc gì làm, hắn đều lấy việc họa nàng làm vui.

Bạch Mạn Diệp khom lưng, dùng cả thân thể, ôm lấy toàn bộ các bức tranh.

“Nàng muốn làm gì?” Ôm như vậy, không làm hỏng mới là lạ.

Bạch Mạn Diệp bĩu môi, ôm tranh ra ngoài, đi tới trong sân.

“Nàng định làm gì?” Phương Chấn Hiền chạy tới, thương tiếc nhìn những bức tranh hắn vẽ.

Bạch Mạn Diệp hít sâu một hơi, bình tĩnh nói, “Ta có thai rồi.”

“Thì sao?” Hắn bị nàng xoay đến hồ đồ rồi.

Lấy hết can đảm, nàng rốt cuộc cũng thẳng thắn nói, “Ta không thể gả cho người.” Nàng biết hắn không muốn miễn cưỡng nàng, thế nhưng muốn nàng chính miệng nói ra nàng không muốn gả cho hắn, thật sự quá tàn nhẫn.

Phương Chấn Hiền ngồi xổm trên mặt đất, chậm rãi mở miệng, “Ta biết, ta sẽ không miễn cưỡng nàng.” Vốn tưởng rằng hắn có thể thân nhiên đối mặt, nhưng khi nàng chính miệng nói ra, lòng vẫn cảm thấy đau buốt.

Bạch Mạn Điệp cúi đầu, giống như một học sinh phạm phải sai lầm, “Xin lỗi.” Nhớ năm đó, bộ dạng nàng bị trường ban huấn luyện giáo huấn cũng giống thế này.

Hắn thờ dài, “Nàng không cần xin lỗi ta, tình cảm là không thể miễn cưỡng.” Hắn cũng muốn miễn cưỡng nàng, thế nhưng hắn làm không được.

“Phương đại ca, ân tình ta thiếu người đành để kiếp sau báo đáp.” Kiếp này nàng không có cơ hội rồi, cho dù muốn trả cũng không biết phải trả thế nào.

“Không cần nàng trả, ta chỉ muốn thấy nàng vui vẻ.” Nàng thành thân rồi, hắn cũng có thể vì yêu mà đổi mắt theo nàng.

Bạch Mạn Điệp vành mắt lại đỏ lên, “Vây còn người?” Hắn muốn thấy nàng hạnh phúc, nàng làm sao không muốn thấy hắn hạnh phúc.

“Nàng quên rồi, ta còn có Vân cô nương mà.” Hắn biết rõ hôn ước giữa hắn và Vân Băng Tâm không có nghĩa lý gì, nói vậy chỉ để an ủi nàng mà thôi.

“Hứa với ta, quên ta đi.”

Phương Chấn Hiên ngẩng đầu nhìn nàng, không nói được lời nào. Yêu một người, sao có thể nói quên là quên được.

Yêu cầu của nàng quả thực là làm khó người khác, muốn quên một người đâu phải chuyện dễ dàng gì.

“Hứa với ta, không được cô đơn một mình.”

“Được, ta hứa với nàng.” Hắn trả lời rất nhỏ, nhỏ đến mức nàng suýt nữa nghe không được. Hắn thật sự có thể tiếp nhận một nữ tử mình không yêu không? A, ai mà biết được.

“Phương đại ca, thật lòng cảm ơn người, cảm ơn người đã hiểu ta. Chúng ta không thể làm tình lữ, cũng là thể làm bằng hữu cả đời.”

Phương Chấn Hiên yên lặng nhất tranh, không nói gì. Nàng có thể xem hắn là bằng hữu, nhưng hắn không có cách nào xem nàng là bằng hữu a.

“Phương đại ca, làm bằng hữu có thể làm lâu dài. Phu thê có thể ly biệt, nhưng bằng hữu thì không.” Nghĩ đến cảnh ngộ của mình, nước mắt nhất thời tràn ra khỏi khóe mi. Đôi lông mi cong dài lay động, nước mắt, lần thứ hai rơi xuống.

Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Nàng không phải nữ tử thích khóc a.

“Nàng yên tâm, ta đối với nàng không có ý tưởng không an phận.” Đơn giản, một câu nói, chặt đứt toàn bộ ý niệm trong đầu hắn. Cho dù hắn yêu nàng, cũng không thể có ý tưởng không an phận, hắn chỉ có thể lặng lẽ yêu nàng, lặng lẽ đổi theo nàng.

“Phương đại ca, thật sự buông tay sao?” Trong ánh mắt Bạch Mạn Điệp, chậm rãi toát ra sự thống khổ.

Hắn vẫn như cũ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Bạch Mạn Điệp run rẩy, ngẩng đầu lên, không muốn nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, “Phương đại ca, chúng ta có thể làm bằng hữu.”

“Phải, chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu.”

“Đốt những bức tranh này được không?” Bạch Mạn Điệp chăm chú nhìn hắn, “Phương đại ca, đốt hết tất cả về ta, thật sự quên ta đi.”

Phương Chấn Hiên nhìn chằm chằm một khối lớn bức tranh, chậm rãi nói, “Được.” Đốt hết tất cả về nàng, thật sự quên nàng đi.

Hai người đồng thời nhìn theo ánh lửa, không nói gì. Ngọn lửa này, không chỉ đốt đi một bức tranh, mà còn đốt đi quá khứ của hai người. Ngọn lửa này, đốt đi tình yêu hắn đối với nàng, đốt đi hờ thẹn nàng đối với hắn, tất cả, đều theo ngọn lửa này hóa thành tro bụi.

***

Ở Phương gia ba ngày, hai vị “tức phụ” rốt cuộc cũng cùng nhau rời đi. Bạch Mạn Điệp gần như bỏ chạy trốn chết, sau khi nói rõ sự tình, nàng thực sự không biết nên thế nào đối mặt với Phương Chấn Hiên, nàng thiếu hắn rất nhiều, có lẽ một ngày, hắn thật sự sẽ quên nàng. Đến lúc ấy, mới là lúc hai người có thể chân chính gặp mặt. Muốn quên một người, một người mình đã từng yêu, thật sự không dễ dàng gì. Nàng tin chách ngày đó sẽ đến, Phương Chấn Hiên là một nam nhân ưu tú như vậy, hắn nhất định tìm được một nữ tử tốt.

Nửa tháng sau, hai người cuối cùng cũng trở lại Đông Phương gia. Bạch Mạn Điệp kiên quyết cự tuyệt dùng thân phận thiếu phu nhân xuất hiện, nàng chỉ nguyện làm khách ở Đông Phương gia.

Đông Phương lão gia vì chuyện đột nhiên nảy ra một con dâu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Bạch Mạn Điệp không muốn giải thích nhiều, theo trí nhớ trở lại tân phòng. Trách nhiệm giải thích, giao cho Phương Minh Yến đi.

Hai năm rồi, tân phòng vẫn như cũ. Bày trí, tất cả đều đều không thay đổi, giống hệt lần đầu tiên nàng bước vào Đông Phương gia.

Nhớ lúc đó, nàng mang theo mong đợi đối với thời cổ đại, mang theo tâm trạng không cam lòng bị ép phải thành thân ngồi đợi ở tân phòng.

Nếu như năm đó Đông Phương Vũ không trốn đi, nàng cũng không bỏ trốn, sự tình sẽ tiếp diễn thế nào? Bọn họ có thể yêu thương đối phương không? Có thể, lại là một câu chuyện thú vị.

Nàng ngồi ở trên giường, trong lòng dâng lên muôn vàn cảm xúc. Nhớ đến tất cả những gì trải qua cùng Đông Phương Vũ, tất cả giống như một giấc mộng. Nếu như là mộng thì tốt biết bao nhiêu, nếu là mộng, nàng sẽ không thống khổ như vậy, nếu là mộng, nàng sẽ không thấy trong lòng đau xót.

Siết chặt ngọc trầm hấn tặc, từng giọt nước mắt đau khổ không ngừng rơi xuống mặt đất...

“Tiểu Diệp, con khóc?” Phương Minh Yên vừa bước vào gian phòng, đã thấy Bạch Mạn Diệp ngồi trên giường, rom róm nước mắt, dọa nàng sợ đến kêu lên một tiếng.

Nàng lau đi nước mắt của mình, “Không có a.” Nàng không muốn bản thân mình yếu đuối, nhưng rốt cuộc lại không không chế được bản thân mình.

“Nếu như hấn thực sự phụ con, ta nhất định thay con dạy dỗ hấn.” Dùng chân suy nghĩ cũng biết, nàng nhất định nhớ tới chuyện thương tâm rồi.

Trong nửa tháng đồng hành với nhau, hai người đã xây dựng được mối quan hệ rất tốt. Nếu Bạch Mạn Diệp thực sự là con dâu của nàng thì thật tốt biết bao. Tên nhi tử ngu ngốc đó, cô nương tốt như vậy hấn không chọn, lại đi trêu ghẹo cô công chúa gì đó.

“Quên đi, ta không cần công đạo gì cả, chỉ muốn có cuộc sống an tĩnh về sau.”

Phương Minh Yên chỉ chỉ vào bụng của nàng, “Còn hài tử thì sao?”

“Ta sẽ sinh nó ra, cố gắng nuôi dưỡng.”

“Nếu con đồng ý, có thể ở lại đây.” Trong bụng con dâu dù sao cũng là tôn tử của nàng.

“Ta không phải người của Đông Phương gia, ở lại đây làm gì? Chờ Đông Phương Vũ ký xong hưu thư, ta cái gì cũng không phải.”

“Nhưng mà...”

“Tiền bối, xin người đừng nói nữa có được hay không.” Người nàng không muốn nhắc nhất, chính là Đông Phương Vũ.

***

Đã một ngày một đêm rồi, nàng chờ cũng muốn mốc meo. Phương Minh Yên mỗi ngày đều ở cạnh nàng, đi miếu hội, đàm kinh Phật, thậm chí bàn luận võ công. Bạch Mạn Diệp biết, Phương Minh Yên muốn nàng nể mặt mình, cho Đông Phương Vũ một cơ hội, thế nhưng nàng thật sự không làm được. Vừa nghĩ đến hấn có nữ nhân khác, nàng thật sự vô phương tiếp tục ở bên cạnh hấn.

Vô tâm cảm liễu liễu thành cây, nàng vô tình ở lại Đông Phương gia. Cũng trong vô tình, thu phục nhân tâm của hơn nửa hạ nhân, ngay cả Đông Phương lão gia cũng khen ngợi nàng.

Nàng vẫn muốn biết chỗ trước đây mình ở là cái dạng gì, dưới sự chỉ dẫn của Phương Minh Yên, nàng đã thấy được Diệp Trúc trong truyền thuyết. Chỗ này cũng không thể nói là xa hoa, nhưng có một loại ý vị, nàng thậm chí còn suy xét có nên sống nửa đời sau cũng mình ở đây không.

“Con đã không muốn về Đông Phương phủ, vậy cứ ở lại Diệp Trúc đi, có gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.” Trên đường từ Diệp Trúc trở về, Phương Minh Yên nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Không biết, ta vẫn chưa nghĩ xong.” Nàng không muốn về Vô Tranh Sơn Trang, thấy người ta nồng tình mật ý, nàng sẽ rất khó chịu.

“Con đang mang thai, không thể không có người chăm sóc. Cứ ở lại Diệp Trúc, ta có thể chăm sóc cho con.”

“Sau này hấn nói.” Giờ vẫn còn quá sớm để nói chuyện này.

Vừa đi vừa nói chuyện, một lát cũng quay về tới trước cửa Đông Phương phủ. Vừa bước vào cửa, một nha hoàn đã vội vã chạy tới thông báo, “Phu nhân, thiếu gia đã trở về.”

Bạch Mạn Diệp trong lòng căng thẳng, hấn đã trở về.

Phương Minh Yên vội hỏi, “Ồ đâu?”

“Thư phòng.” Mỗi lần hấn về, chỉ biết đứng ở thư phòng.

“Lui xuống đi.” Phương Minh Yên quay đầu nói với Bạch Mạn Diệp, “Con muốn thế nào?”

“Ta đã viết xong hưu thư, để hấn kí tên là được.” Ly hôn, chính là sự lựa chọn tốt nhất.

“Có muốn gặp hấn không?”

“Muốn.” Bạch Mạn Điệp trong giọng nói có chút giận dữ, “Hừ, ta muốn xem hấn có nhận ra ta không.”

Hai người cùng bước tới thư phòng, quả nhiên thấy Đông Phương Vũ đang ngồi trước thư trác, lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Con đã về.” Phương Minh Yến khẩu khí thập phần lãnh đạm, hai mươi mấy năm rồi, mẫu tử hai người mỗi lần gặp nhau đều như vậy.

“Phải.” Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Người gọi con về là có việc gì?” Phụ mẫu chưa từng chủ động gọi hấn trở về, đây là lần đầu tiên.

Phương Minh Yến kéo tay Bạch Mạn Điệp đang đứng phía sau ra, “Vị này chính là thê tử của con.”

Hấn vẫn không chú ý tới sau lưng mẫu thân có người, cho đến lúc mẫu thân nhắc nhở, hấn mới phát hiện.

Trong khoảnh khắc thấy được thân ảnh của nàng, hấn hoài nghi bản thân mình hoa mắt, nàng là... trên đời chẳng lẽ lại có hai người giống nhau đến vậy sao?

Bạch Mạn Điệp cúi đầu, hơi hạ thấp người, “Phu quân.”

Hấn đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm nàng, “Khoan đã, ngừng đầu lên.”

Bạch Mạn Điệp ngừng đầu, ánh mắt lãnh đạm.

“Tiểu Điệp? Sao nàng lại ở đây?” Hấn có thể chách chắn, nàng tuyệt đối là Tiểu Điệp. Không phải chỉ vì dung mạo, mà ngay cả thần vận, khí chất, tuyệt đối chính là Tiểu Điệp.

“E rằng người nhận nhầm người rồi, ta không phải Tiểu Điệp.” Một nam nhân ngay cả lão bà mình tên gọi là gì cũng không biết, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được.

Nàng phủ nhận. Là do hấn quá tư niệm Tiểu Điệp nên hoa mắt sao? Hay nàng là... tỷ muội của Tiểu Điệp?

“Cô nương, cô tên là gì?” Gọi nàng là cô nương, nói cách khác chính là phủ nhận thân phận của nàng.

“Tiện danh không đáng nhắc đến.” Bạch Mạn Điệp ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ.

“Cô nương, cô họ gì?” Không phải họ Bạch hay họ Tống chứ?

“Ta họ Bạch.” Bạch Mạn Điệp lại bổ thêm một câu, “Tên Mạn Điệp.” Thành thân đã được hai năm, hấn cư nhiên không biết nàng họ gì, xem như hấn lợi hại.

Hấn không ngờ đáp án lại là thế này, gần như kích động chạy tới bên cạnh nàng, nắm lấy vai nàng, “Tiểu Điệp, nàng là Tiểu Điệp.”

Bạch Mạn Điệp gạt tay hấn ra, ung dung xuất ra hủ thư, “Thỉnh hủ ta đi.”

Hấn thật sự thất thần, hấn rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Tại sao nàng không từ mà biệt, bây giờ còn muốn hấn hủ nàng.

Bạch Mạn Điệp vẻ mặt lạnh lùng nói, “Hủ ta, sau đó thú Nhập Họa.”

“Ta cùng Nhập Họa không có gì.” Hấn hầu như không cần suy nghĩ thốt ra.

“A, là không có gì. Đêm đầu tiên ta tiến cung, thấy hai người ở một chỗ ôm nhau. Ngày đến đại bảo tự, trên người vương lại mùi hương của nàng. Tặng ta một cây trầm, cây còn lại tặng nàng, hôm hoàng thượng triệu kiến ta, lúc trở về lại thấy hai người ôm nhau.” Bạch Mạn Điệp cố nén đau lòng, lấy ngữ khí bình thản nói hết mọi chuyện.

“Trời ạ...” Đông Phương Vũ xoa xoa trán, “Không phải ta ôm Nhập Họa, là Nhập Họa ôm ta, sau đó bị ta đẩy ra rồi. Chuyện ở đại bảo tự cũng là Nhập Họa chạy tới ôm ta, bị ta đẩy ra. Nhập Họa nửa đêm xông vào phòng ta, thấy đôi ngọc trầm. Nếu ta không cho nàng ta, nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Hôm hoàng thượng triệu kiến nàng, nàng không để ý lúc đó ta đang đứng cạnh cái ao sao? Nhập Họa suýt chút rơi xuống ao sen, là ta kéo nàng ta lên.” Thì ra nàng hiểu lầm hấn nhiều như vậy.

Bạch Mạn Điệp bán tín bán nghi, “Thật vậy sao? Nhập Họa sao lại ôm chàng?”

“Bởi vì... Nhập Họa thích ta, nhưng ta không thích. Ta đã nói là mình có thể thất, nhưng nàng cứ quấn lấy ta không buông.” Nữ nhân chính là phiền phức, nhất là Nhập Họa bướng bỉnh kia.

Bạch Mạn Điệp hừ lạnh, “Ta không tin, Nhập Họa chính miệng nói hai người đã làm chuyện không nên làm.”

Chuyện không nên làm?

“Nha đầu đó từng hạ mị dược với ta...”

Hắn còn chưa nói hết câu, đã bị Bạch Mạn Điệp cắt lời, “Nên chàng mới cùng nàng ta...” Cho dù là trùng xuân được, cũng không thể tha thứ được.

“Không phải, là cùng với nàng.”

Cùng nàng? Tôi đó là Nhập Họa hạ mị được với hắn?

“Chàng muốn nói đến tôi hôm đó?”

Đông Phương Vũ gật đầu.

“Chàng cùng Nhập Họa thật sự không có gì?” Nàng có thể tin tưởng hắn không?

“Ta xin thề, ta cùng Nhập Họa thật sự không có gì. Nha đầu kia rất ngốc, có thể nha đầu đó căn bản không hiểu rõ ý của nàng.” Ngu ngốc đến đàn độn.

“Thật không?” Nói như vậy, thật sự là nàng hiểu lầm hắn? Nàng hiểu lầm hắn sao?

“Ta xin thề, nếu ta cùng Nhập Họa thật sự có cái gì, để ta cả đời không được gặp lại nàng.” Không cần phải thề, nếu hắn cùng Nhập Họa thật sự có cái gì, Bạch Mạn Điệp tuyệt đối né tránh hắn cả đời.

Đông Phương Vũ nói giọng lấy lòng, “Nếu ta cùng Nhập Họa thật sự có cái gì, để lão Thiên phạt ta bị nàng đánh thành tám khối.”

Nàng bây giờ đã sửa thói quen giết người đó rồi.

Bạch Mạn Điệp lườm hắn một cái, “Nói vậy, ta còn chưa muốn chàng chết, nếu không có sự cho phép của ta, chàng không được chết, lần trước chàng bị Lỗ Vương bắt, suýt chút nữa khiến ta sợ muốn chết.” Nếu như hắn chết, nàng rất có thể sẽ chết theo.

Đông Phương Vũ nhăn cơ hội đó, lập tức đảo khách thành chủ, “Nàng đã sớm biết nàng là thê tử của ta, đúng không?”

“Phải.” Nàng không phủ nhận, chính xác là biết.

Đông Phương Vũ nguy hiểm nhìn nàng, “Tại sao không nói ta biết?”

“Chàng lấy ta, ngay cả tên ta còn không biết, đáng đời.”

“Hừ, nàng gạt ta, còn hiểu lầm ta, phải phạt thế nào.” Hắn đối với nàng là một lòng một dạ, nàng không hỏi rõ ràng lại hoài nghi lung tung, xem hắn thế nào nghiêm phạt nàng.

“Ách... Đừng làm loạn a, có phải hiểu lầm chàng không còn chưa biết được.”

“Xem ta thế nào xử phạt nàng.”

“Nhi tử, thỉnh tiếp tục, ta sẽ phái bọn hạ nhân đi chỗ khác.” Phương Minh Yên rất thức thời bỏ đi, thuận tiện đóng cửa lại.

Bạch Mạn Điệp liếm liếm môi, cảm thấy bản thân giống như một con mèo.

—

Sở Sở: Ngày mai sẽ có chương cuối cùng, rốt cuộc cũng viết xong, hôn một cái.

Ai, kết cục có chút vội vàng, nhưng ta thực sự không muốn viết nhiều hơn.

—

Chương Kết

Mất mặt a, thật sự là chuyện mất mặt nhất trong đời.

Ngay khi Đông Phương Vũ cùng Bạch Mạn Điệp ra khỏi thư phòng, mọi người đều nhìn họ bằng ánh mắt mang theo đầy vẻ ám muội. Nàng kêu lớn như vậy, chỉ cần là người có lỗ tai đều biết bọn họ đang làm cái chuyện không thích hợp với thiếu nữ. Đương nhiên, bọn người hầu phi thường bội phục vị “cô nương” này, “lần đầu tiên” gặp mặt đã đem thiếu gia lạnh lùng dạy dỗ thành dễ bảo như vậy, thuận tiện còn dụ dỗ cho lên giường. Có vài nữ nhân sinh hoạt gia đình không được mỹ mãn lắm, dự định lãnh giáo nàng vài chiêu làm thế nào để dạy dỗ trượng phu.

Bạch Mạn Điệp là bị Đông Phương Vũ ôm trở về phòng, khục... Bởi vì chân nàng mềm nhũn, sau khi bị “tu sửa”, chân không mềm nhũn mới là kỳ quái.

Thư phòng đối diện với ngoại thất, cách nhau hơn mười thước. Chỉ mười thước, cũng đủ cho nàng tiếp nhận ánh mắt “tẩy lể” của mọi người.

Đông Phương Vũ đá văng cửa phòng, đem nàng đặt ở trên giường, “Nghỉ ngơi một lát.”

Bạch Mạn Điệp mơ mơ màng màng, ní non nói, “Biết đây là đâu không?”

“Là tân phòng của chúng ta.” Nàng muốn nói tuyệt đối là ý này.

“Chàng nói xem... nếu năm đó chàng không bỏ nhà trốn đi, ta không đuổi theo chàng, thì sẽ phát sinh tình huống gì?”

“Duyên phận chúng ta là do trời định.” Hấn vừa nói vừa thoát y.

“Vậy sao? Sao ta không thấy vậy. Nếu không có Hàn Phi, chuyện của chúng ta có phải thật sự kết thúc rồi?” Duyên phận quả nhiên là kỳ diệu.

“Có thể.” Hấn đã nằm xuống bên cạnh nàng, thuận tiện buông màn.

Hấn đột nhiên nằm xuống, dọa nàng kêu lên một tiếng, “Muốn làm gì?”

“Ngủ.” Hấn nói xong đã nhắm mắt lại.

“Một nhất chính là ta đó biết không” Bạch Mạn Điệp lẩm bẩm, “Khí lực của chàng toàn bộ dồn hết lên người ta, ta đã muốn tan ra thành bột rồi. Đại sách lang, đại đâm trủng.”

“Nàng không nói không rằng bỏ đi, khiến ta tìm nàng muốn phát điên lên rồi. Nhận được thư của nương, ta không thể không trở về, cứ liên tục thúc ngựa chạy đi, mấy ngày liền không được ngủ.” Hơn nữa lại vừa kịch liệt vận động, hấn thực sự rất mệt mỏi.

“Ai bảo chàng cùng Nhập Họa ám muội bắt mình.” Bạch Mạn Điệp ngồi dậy, dùng sức đẩy đẩy người hấn, “Chàng đứng lên, giải thích cho rõ ràng, chàng cùng Nhập Họa đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì đừng hòng ngủ.”

“Nếu ta thực sự có cái gì với Nhập Họa, ta sẽ chết không được từ tế, trời giáng...” Đông Phương Vũ vẫn nhắm mắt lại, phát thệ giống như niệm kinh.

Bạch Mạn Điệp che miệng hấn lại, “Ta tin tưởng chàng là được, có cần phải thề độc như vậy không?”

“Cũng bởi vì nàng không tin ta, Thiên Cơ các hầu như muốn lật tung giang hồ lên để tìm nàng, đại nội mật thám cũng tìm nàng. Quên nói với nàng, Tùy Phong dùng bồ câu đưa thư, người của Minh Cung cũng tìm nàng khắp nơi.” Hấn vẫn còn chưa hết giận, trong giọng nói mang theo vài phần giận dữ. Che giấu thân phận thật của mình khiến hấn tiến thoái lưỡng nan. Chỉ hiểu lầm hấn cùng Nhập Họa có cái gì mà khiến cho giang hồ gà bay chó sủa.

“Thật sự sâu xa đến vậy sao? Ta cũng không phải con nít ba tuổi.” Bất quá chỉ là mất tích một chút, có cần làm loạn lên vậy không.

“Nàng không nói câu nào bỏ đi, có biết ta lo lắng thế nào không?” Nếu không phải có vài vị cung nữ làm chứng thấy nàng khóc đến sưng cả mắt bỏ đi, hấn còn tưởng nàng xảy ra chuyện gì. Hấn tuy không biết mọi chuyện thế nào, bất quá cũng biết mình gặp rắc rối rồi.

Bạch Mạn Điệp chột dạ cúi đầu, “Ai bảo chàng dây dưa với Nhập Họa, ta hiểu lắm rất sâu a.”

Đông Phương Vũ thở dài, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, “Chuyện qua rồi đừng nhắc lại nữa, được không?”

Bạch Mạn Điệp nhu thuận ghé sát vào ngực hấn, “Được.” Nếu nói đến sai lầm, đương nhiên nàng cũng có một chút, hiếm khi Đông Phương Vũ lại từ bi như vậy tha cho nàng.

Hấn ôm nàng, thỏa mãn nói, “Lăng Tương sinh nữ nhi.” Không biết đến khi nào hấn mới có hài tử.

Bạch Mạn Điệp hai mắt sáng lên, dị thường hưng phấn, “A? Lăng Tương sinh rồi? Nữ nhi, tốt quá.” Hách hách, nàng có nhiều “đồ chơi” như vậy. Không biết nàng có thể đặt tên giùm chất nữ hay không, chỉ bằng gọi là... Lãnh Băng Băng đi, một cái tên siêu cấp cá tính.

Đông Phương Vũ đột nhiên mở mắt, nghiêng mặt nhìn nàng, “Nàng có phải cũng nên nỗ lực hay không?” Nỗ lực sinh hài tử.

Bạch Mạn Điệp âm thầm cười, “Ta không cần nỗ lực.” Có nỗ lực hơn cũng không thể biến thành đa thai.

“Nàng không nỗ lực, vậy để ta nỗ lực.” Hàn Phi nói, nữ nhân đều thích nghe lời ngon ngọt. Muốn hấn dỗ ngọt nữ nhân rất khó, nhưng vì lấy lòng Tiểu Đệp, coi như hi sinh một chút.

“Được.” Bạch Mạn Điệp nói xong, cởi bỏ y phục, từng lớp từng lớp y phục vương vãi bị quăng ra bên ngoài, chỉ còn lại y phục thân cận nhất.

“Lạnh quá.” Nàng ní non chui vào trong chăn, tựa vào ngực hấn, bàn tay táo bạo tiến vào trong y phục hấn.

Đông Phương Vũ vừa mừng vừa sợ, nàng lúc nào lại ngoan ngoãn thế này?

Trước đây khi hai người hoan ái, hơn phân nửa đều do hấn chủ động, nàng chưa bao giờ chủ động thoát y tiến vào trong lòng hấn.

Tay hấn ôm chặt lấy nàng, để bộ ngực mềm mại của nàng dán chặt vào ngực hấn, hưởng thụ hít vào hương thơm trên người nàng, “Tìm được Quý Y rồi.” Bàn tay để dưới chân bắt đầu không an phận chạy trên người nàng.

“A?” Hấn bất ngờ nói một câu khiến Bạch Mạn Diệp đang trong mê loạn kêu lên, “Lúc nào.”

“Tùy Phong nói ta biết.” Tách ra được vài ngày, Quân Tùy Phong đã cho hấn biết rất nhiều tin tức.

“Hấn tìm được rồi sao?” Thiên Cơ các quả nhiên lợi hại.

“Không phải, Quý Y tự mình chạy đến Thương Mang Sơn Trang, gặp phải sư phụ ta.”

“A? Hấn tới lúc nào?”

“Ba năm trước, Quý Y muốn bắt nàng về nghiên cứu, hấn đối với bệnh của nàng rất có hứng thú.”

“...”

“Sau lần gặp nàng ở Thương Mang Sơn, hấn thay nàng chặn mạch hai lần, kết luận nàng đã trúng một loại cổ rất lợi hại.”

“Thì sao?” Hóa ra suy đoán của nàng là đúng, người hiện đại quả nhiên là người hiện đại, kiến thức bất phàm a.

“Dưới sự giúp đỡ của sư phụ và Tịch Linh, hấn đã biết cách giải cổ rồi.”

“Nói như vậy, ta được cứu rồi? Vạn tuế, thật sự quá tốt, nếu như vậy, ta có thể an tâm sinh...”

“Lúc này có nói cái gì cũng bằng thừa.”

“Ta muốn nói với chàng là ta...A...” Nàng muốn nói với hấn là nàng có, hấn tại sao lại không cho nàng nói? Được rồi, sau này nói cũng được. Hải tử đang ở trong bụng nàng, tuyệt đối không chạy đi đâu được.

Hấn che được cái miệng lẩm lòi của nàng, cúi đầu ôn nhu hôn nàng.

Bạch Mạn Diệp ôm lấy hấn, nhiệt tình đáp lại, không chút nào được gọi là thực nữ kéo bỏ y phục trên người hấn.

Xích lửa gặp nhau, hai thân thể chặt chẽ kết hợp.

Nàng rất hạnh phúc, bọn họ không phải chỉ là thân thể kết hợp, cả tâm cũng đồng dạng hòa lẫn vào nhau. Nàng làm nữ nhân độc thân đã 22 năm, rốt cuộc cũng tìm được tình yêu chân chính ở cổ đại này.

Khi cùng Bạch Mạn Diệp thật sự trao đổi linh hồn, nàng từng do dự, từng đấu tranh tư tưởng. Nàng đánh cược, đánh cuộc hạnh phúc cả đời mình, sự thực chứng minh, nàng thắng. Thắng được một nam nhân yêu mình, thắng được hạnh phúc cả đời mình.

Hiểu lầm của hai người lúc đó đã được giải trừ, thế nhưng... con đường sắp tới thật sự rất dài, còn rất nhiều khó khăn đang chờ bọn họ.

Ví như...

Hóa giải mâu thuẫn của Đông Phương gia.

Giải cổ độc chết tiệt trên người nàng.

Đến Minh Cung báii phòng Đọa đại ca, đa tạ ân tình bao lâu nay của hấn.

Nàng không muốn làm bà chủ, hấn nên đi đâu đó tìm việc làm, Thiên Cơ các chách là có chức vụ thích hợp với nàng.

Đương nhiên, nàng cũng muốn biết rõ mình đã gặp qua Quý Y trong truyền thuyết kia lúc nào.

Tam tỷ muội các nàng đều tìm được hạnh phúc của riêng mình, thế nhưng Đọa đại ca nàng tôn kính vẫn độc thân như cũ. Một nam nhân cao cao tại thượng như hấn, cũng cần có người quan tâm, nàng có nên làm mai cho Đọa đại ca? Đọa đại ca sáng suốt bất phàm, thê tử hấn cũng phải là một nữ tử bất phàm, tốt nhất là tìm một vị nữ tử cũng xuyên không giống nàng.

Mỗi một đoạn ái tình, đều là một câu chuyện đặc sách, nàng bắt đầu chờ mong câu chuyện về Đọa đại ca.

—

Bạn đang đọc truyện *Tàn Bạo Khốc Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

